ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΛΕΞΙΚΟΝ.

APOLLONII SOPHISTÆ LEXICON GRÆCUM ILIADIS ET ODYSSEÆ.

Primus e Codice Manuscripto Sangermanensi in lucem vindicavit, innumeris repurgavit mendis, allegata Homeri, & aliorum Poetarum, loca distinxit, indicavit, notis atque animadversionibus perpetuis illustravit, & Versionem Latinam adjecit, JOHANNES BAPTISTA CASPARUS D'ANSSE DE VILLOISON, Regiæ Inscriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Parisiensis Socius.

Cum Prolegomenis, Indicibus auctorum & vocum Homericarum, ac novem Tabulis æneis, in quibus omnes Codicis Manuscripti litterarum formæ & compendia, atque amplum hujusce scripturæ Specimen, repræsentantur.

Accedit, præter multa, huc usque inedita, PHILEMONIS GRAMMATICI fragmenta, *TERTII ILIADIS LIBRI PROSAICA METAPHRASIS GRÆCA*, e duobus Codicibus Regiis ab eodem nunc primum eruta, cum notulis, & Variantibus Lectionibus Metaphrasisque & tertii Iliadis Libri.

TOMUS PRIMUS.

LUTETIÆ PARISIORUM,
Sumptibus J. C. MOLINI, Bibliopolæ, apud quem prostat, viâ dictâ *de la Harpe*, sub Insigni *Italiæ Litteratæ*.

M. DCC. LXXIII.

CUM PRIVILEGIO REGIS.

PROLEGOMENA
IN APOLLONIUM.

HABES hîc, lector erudite, noſtrâ qualicumque opellâ & curâ juvenili expolitum Apollonii, hactenus inediti, Lexicon Homericum. Quod quidem cum tandiu tenebris demerſum ſepultumque, ac paucis admodum doctiſſimis viris cognitum, huc uſque delituerit, quædam primo nobis dicenda ſunt de ipſomet Apollonio & ejus ætate, ac patre, & de autoribus obſcurioribus quos allegat, ac de iis qui hujus meminerunt; deinde vero, de unico Codice Manuſcripto ex quo deſcriptus fuit: poſtremo tandem nobis breviter agendum erit de ratione inſtituti quod in hoc publici juris faciendo ſecuti ſumus.

SECTIO PRIMA.
De Apollonio, ejuſque patre & ætate.

Cum plurimi ſcriptores ſub nomine Apollonii innotuerint, accuratâ de omnibus illis homonymis, quæ immenſa eſſet, diſquiſitione his ſuperſedebo de cauſis quibus Clar. Heſychii Editor, Johannes Alberti, ad id adductus fuit ut, quam prius mente agitaverat, eam deinde omitteret, de Heſychiis ὁμωνύμοις diſputationem: primum quidem, quod parum inde, aut nihil, lucis ad Lexicographum noſtrum redundaturum ſit; in primis vero, quod nobis in hâc parte otium fecerit, poſt Meurſium in *Syntagmate*

a

de Apolloniis, & in *Bibliothecâ Græcâ*, Vossium, *De Historicis Græcis*, Jonsium, *De Scriptoribus Historiæ Philosophicæ*, & post Hendreichium, in *Pandectis*, Celeberrimus J. A. Fabricius *Bibliothecæ Græcæ* Libro III, capite XX, vol. II. p. 527---533. Editionis quæ prodiit Hamburgi anno CIↃ IↃCCVII.

Quæ vero proprie pertinent ad nostrum Apollonium, Homeri Lexicographum, eorum solus meminit Suidas, sublestæ fidei auctor, & quadrata rotundis miscere solitus; qui, in nostri Scriptoris vitâ jejunus ac malignus, id unum refert, eum fuisse ARCHEBULI, seu ARCHEBII, filium, & scripsisse, ordine alphabetico, *de dictionibus Homericis*. Hæc enim sunt ejus verba: Ἀπολλώνιος, ἈΡΧΕΒΟΎΛΟΥ, ἢ ἈΡΧΕΒΊΟΥ, ἔγραψε περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον.

De vero Apollonii patris nomine.

Ac primo quidem vides difficultatem oriri de vero hujus patris nomine, qui a Suidâ, sibi parum constante, dicitur ARCHEBULUS, vel ARCHEBIUS, voce Ἀπολλώνιος; at, vocibus Ἀπίων ac Μετὰ, ab eodem Suidâ vocatur ARCHIBIUS. Quod ultimum unice verum puto ac retineo; cum & sic habeant consonantes, Hesychius, in Epistolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, ipsius Lexico præfixâ, Photius, in Lexico Manuscripto ab Alberti laudato, cujusque apographum, e Codice ab Eduardo Bernardo Bodlejanæ Bibliothecæ donato, Clar. Kusteri manu descriptum, Regia servat Bibliotheca, ac postremo Etymologici Magni auctor, in Ἀιζηὸς, pag. 32, l. 11. in Ἄλεισον, pag. 61, l. 31. ac in Νῆφω, pag. 605, l. 33. ubi semper dicitur Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ ἈΡΧΙΒΊΟΥ. Facile, ob affinitatem vitiosæ pronuntiationis, in ἈΡΧΕΒΊΟΥ potuit mutari verum ac germanum ἈΡΧΙΒΊΟΥ nomen, quod præterea legitur de quodam medico Græco apud Lucianum in *Somnio*, seu *Gallo*, p. 710. Edit. Bourdelotii.

Quin & Fabricius , L. 3. c. 26. *Bibliothecæ Græcæ*, memorat antidota cujuſdam ARCHIBII medici. Hic autem citatur Galeno in libro *Antidotorum* , & libro quinto *Pharmacorum* κατὰ γένος; ac, teſte Plinio , ad Antiochum regem ſcripſit. Vide Fabric. & L. 6. c. 9. Et hoc quidem nomen, ob omen fauſtum, videtur fuiſſe multis medicis commune ; cum contra ἈΡΧΈΒΙΟΣ nuſquam fere occurrat. Unde ſolum ac unicum Suidæ locum , ubi legitur ἈΡΧΕΒΊΟΥ, ex duobus aliis ejuſdem ſcriptoris , & tribus Etymologici Magni , ex Photio atque Heſychio , denique ex uſu ac conſuetudine Græcorum, qui frequentius ARCHIBIUS quam ARCHEBIUS vocabantur, fidenter corrige ; & ἈΡΧΙΒΊΟΥ ita reſtitue, ut ne de ARCHIBIO quidem cogites, ac multo minus de ARCHEBULO, quem ſibi habeat Suidas.

Quis & qualis fuerit Archibius, Apollonii pater?

Nunc vero quum compertum habeatur quo nomine dictus fuerit Apollonii pater , cognoſcendum eſt quis & qualis extiterit , quamque diſciplinam profeſſus. Certe in eodem Suidâ , qui ſolus , quod merito dolendum , nobis facem præfert , de quodam Archibio , cujus & meminit Fabric. L. 3. c. 19. legitur eum Grammaticum fuiſſe , & Callimachi Epigrammatum enarrationem ſcripſiſſe. Sic autem loquitur : Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίου. Γραμματικός. Τῶν Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν. Hæc quidem verba ſimpliciter indicare videntur hunc Archibium *filium* Apollonii fuiſſe ; ſed Fabric. p. 50. ſeptimi vol. & infra pag. 51. (ubi de Archibio agit ,) ac poſtremo in *Indice*, merito dubitare videtur *pater* ne an *filius* noſtri Apollonii fuerit ille Archibius. Sic enim dicit L. 5. c. 7. p. 50. 7. vol. » Apollonius Alexandrinus, Archebuli, » ſive Archibii, *pater* an *filius*, Auguſto imperitante cla- » rus. Et infra p. 51. ejuſdem vol. » Archibius, Apollonii

An ille Archibius, Callimachi Interpres, pater, an filius, Apollonii fuerit?

» *filius*, vel *pater*, qui ἐξήγησιν Epigrammatum Callimachi » scripsit; Suidas. Attamen idem Fabric. L. 2. c. 5. expresse dicit Lexicon Homericum ab Apollonio Archibii *filio* concinnatum fuisse; & postea L. 3. c. 21. nostrum Lexicographum Archebuli, sive Archibii, *filium* diserte vocat.

Fortasse ideo dices Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου hic *Archibium Apollonii patrem*, non vero *filium*, significare; quod Suidas scripsit sine præposito articulo, Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου; pro quo Græci communius dicunt, Ἀρχίβιος ὁ Ἀπολλωνίου; cum *filium* cujusdam indicare volunt. Sed passim idem Suidas sic loquitur; & habet, Ἀρχίβιος Πτολεμαίου, *id est*, Archibius Ptolemæi *filius*, Ἀρχιγένης Φιλίππου, *scilicet*, Archigenes Philippi *filius*, & Ἀπολλόδωρος, Ἀσκληπιάδου, Γραμματικὸς, ut hic legitur sine præfixo articulo Ὁ, Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίου, Γραμματικός. Unde videri potest τὸ Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου idem significare posse ac si scripsisset, Ἀρχίβιος ὁ Ἀπολλωνίου, *id est*, Archibius Apollonii *filius*. Præterea non ex *filiis*, sed ex *patre*, cujus nomen cum articulo præpositivo construebatur in genitivo, frequentius designari solebant Græci; aut genitivo addebatur vocabulum ΠΑΤΗ'Ρ, ut in his ejusdem Suidæ verbis: Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ κληθεὶς Δύσκολος, ΠΑΤΗ'Ρ Ἡρωδιανοῦ. Quanquam non sum nescius & vocabulum ΠΑΤΗ'Ρ aliquando omitti ac subaudiri.[a]

---

[a] Hoc & sic observavit Jonsius de *Scriptor. Hist. Phil.* L. 1. c. 2. cujus verba, quamvis longiuscula, hic non possum non apponere: » Πτολεμαῖος, ὁ » τοῦ Ἀριστονίκου, inquit Athenæus XI, 9. » Dalechampius male reddidit: *Ptole-* » *mæus, Aristonici filius*. Atqui *pater* » Aristonici erat Ptolemæus ille, teste » Suidâ: Πτολεμαῖος, Ἀριστονίκου τοῦ Γραμμα- » τικοῦ ΠΑΤΗ'Ρ, *Ptolemæus, Aristonici* » *Grammatici pater*. Eodem modo, Κλει- » νίας, ὁ Ἀλκιβιάδου, *Clinias, Alcibia-* » *dis*, scilicet *pater*, apud Herodot. L. » IX. explicante doctissimo Meursio Lect.

Quod si in tantâ rerum caligine & nobis conjecturam modeste ac timide proponere licet, nonne fortasse suspicandum est hunc Archibium, Callimachi Interpretem, & Suidæ memoratum, patrem quidem fuisse nostri Lexicographi, sed filium alterius Apollonii qui fuit nostri avus; unde

---

» Attic. vi. 12. Neque aliam interpretationem admittunt hæc Athenæi » xi. 15 : ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας, Μελησίαν, » τὸν Θουκυδίδου τοῦ ἀντιπολιτευσαμένου Περικλεῖ, » καὶ Λυσίμαχον, τὸν Ἀριστείδου τοῦ δικαίου, τοὺς » τῶν πατέρων ἀρετῆς ἀναξίους εἶναι φάσκων, » sic reddenda. *Plato, Dialogo de fortitudine, Melesiam, Thucydidis Pericli adversantis & Lysimachum Aristidis Justi patres, majorum virtute indignos tradit.* Confer Platonem Menone & » Lach. Sic Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου *Olympias Alexandri* scilicet *mater*, apud » Ælianum, *Hist. Var.* xiii, 30. » *Hectoris Andromache*, scilicet *uxor*, » apud Virgil. (falsum exemplum, cum » referatur ad *connubia serves*; quod mi» ror Jonsium fugisse.) Rarum exem» plum est, ὁ τοῦ Παμφίλου, *Pamphili* sci» licet *amicus*, Eusebius Cæsareensis. Sed, » (quod hîc maxime notandum) sub» intelligitur quandoque *discipulus*. Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου occurrit apud Athe» næum x, 5. 15, 8. Malè utrobique » Interpres : *Parthenius, Dionysii filius.* Rectius: *Parthenius, Dionysii discipulus* : cum Dionysius Παρθενίου τοῦ » Γραμματικοῦ διδάσκαλος expresse dicatur » Suidæ in Διονύσιος. Ita Περσαῖος ὁ τοῦ Ζήνωνος, apud Dionem Orat. 53. est *Persæus Zenonis discipulus.* Κρατήτειος, ὁ τοῦ » Κράτητος, inquit Suidas Κρατ. idque » reddendum : *Crateteus*, id est, *Cratetis discipulus, vel sectator.* Δέξιππος ὁ » Ἰαμβλίχου, occurrit in Simplicio ad » *Cathegorias.* Latine : *Dexippus Iamblichi discipulus.* Ἀριστοτέλης, ὁ Πλάτωνος, inquit Plutarch. *de Musicâ*, id » est, si Latine vertamus : *Aristoteles* » *Platonis discipulus.* Sed forte & vox » *præceptor* sub genitivo latet. Πτολεμαῖος, » ὁ τοῦ Ἡφαιστίωνος, legitur apud Suidam » Ἐπαφρόδιτος & Πτολεμαῖος, Photium » Ecl. 189. (190.) Viris doctis dicitur *Ptolemæus, Hephæstionis filius*, vel *Ptolemæus Hephæstion.* Neutrum probe. » Ego malim : *Ptolemæus, Hephæstionis* » *præceptor*, vel, *pater.* Ptolemæus enim » ille Chennus sub Nervâ & Trajano; » Hephæstion sub Antonino Pio flo» ruit.... Forte & hanc habent ellip» sin ista : Ἀπολλώνιος, ὁ Ἀσκληπιάδου, » Ἀσκληπιάδης, ὁ Ἀρείου, Διονύσιος, ὁ » Τρύφωνος, Δίδυμος Ἡρακλείδου. Hactenus Clar. Jonsius, cujus verbis dubium non solvi, sed augeri, potest; cum ex iis manifeste colligi queat hæc verba, Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, pariter significare posse Archibium Apollonii nostri fuisse *patrem*, aut *filium*, vel *præceptorem*, vel etiam *discipulum*. Sic, apud Latinos, Cicero Acad. Quæstion. L. i. c. iv, 13 : *quæ contra Philonis Antiochus scripserit.* Subauditur, *discipulus*.

Archibius Suidæ dictus est Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, quomodo noster Apollonius apud eumdem vocatur Ἀπολλώνιος Ἀρχιβίου? Et hoc quidem eo verisimilius videtur quo Græci frequentius avorum quam patris nomine vocarentur. Miltiadis pater & filius, Cimo, Periclis pater & filius, Xanthippus, dicebantur.

De aliis Archibiis.

Memoratur apud Suidam & alter Archibius, Ptolemæi filius, Leucadius, vel Alexandrinus, Grammaticus pariter, qui usque ad Trajani Imperatoris tempus Romæ docuit, quemque an ex eâdem gente fuerit, constituere non possimus. De hoc vide Fabric. L. 5. c. 5. qui & L. 2. c. 5. alium etiam Archibium Alexandrinum inter eos recenset in Homerum scriptores quorum opera interciderunt; eumque alium facere videtur & ab eo Grammatico Leucadio, seu Alexandrino, qui fuit Ptolemæi, & a nostro, qui fuit Apollonii, filius. De alio Archibio vide Plutarch. in *Anton.* p. 955.

De Patriâ & professione Apollonii.

Quod spectat ad nostri Apollonii patriam, eum suspicor fuisse Alexandrinum; (quod nullâ auctoritate fretus liquido tamen affirmavit Fabric. L. 5. c. 7.) aut saltem Alexandriæ vixisse: & Scholam Didymi, qui tunc maximâ laude florebat, & omnes hujusce ætatis informavit Grammaticos, frequentando exornavisse. Sophista autem fuit; ut liquet ex titulo quem noster Codex Ms. præfixum habet, ubi diserte legitur, Ἀπολλωνίου ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Apion Apollonii discipulus.

Tempus, quo vixit, hinc definitur quod discipulum habuit, teste Suidâ in Ἀπίων, celeberrimum Apionem.[1] Illum dico Didymi magni alumnum, Theonis Grammatici successorem, quique sub Tiberio & Claudio Romæ docuit, & adversus quem Josephus duos libros notissimos conscripsit. Hujus

[1] Hunc, quod obiter notandum, Apollonius, qui recte ejus nomen sciebat, semper cum Josepho, & Athenæo L. 15. *Apionem* per unum ac simplex *pi* vocat;

autem de nomine, cognominibus, vitâ & scriptis, qui plura scire volent, ii, post Albertum, ad Hesychii Epistolam dedicatoriam, Havercampum, ad Josephum, Suidam, Fabricium, in *Bibliothecâ Græcâ*, Vossium, *De Historicis Græcis*, L. 2. c. 7. Meursium in *Bibliothecâ Græcâ*, Jonsium, *De Scriptoribus Historiæ Philosophicæ*, Moreryum, in *Addendis* ad illius Dictionarium, & Baylium in suo, Tillemontium, *Histoire des Empereurs, Tom. I.* ac post eum Fleuryum, in Historiâ Ecclesiasticâ, & postremo Cotelerium, *ad Patres Apostolicos, Tom. I.* aliosque bene multos, nuper confectam adibunt elegantissimam & doctissimam dissertationem quam vir eruditissimus & vere πολυΐστωρ, multisque scriptis nobilissimus, Regiæ Parisiensis Inscriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Socius, Johannes *de Burigny*, ejusdem Academiæ Commentationibus brevi inserendam curabit.

Solvitur objectio.

Cæterum hîc dissimulandum non est immortale Litterarum Græcarum decus, & omnis eruditionis portentum, Clar. Ruhnkenium, nunquam mihi sine summâ veneratione nominandum, & cujus amicitiâ ac intimo commercio litterario publice superbimus ac lætamur, in egregiâ suâ ad secundum Hesychii volumen præfatione, p. 5. Apionem Apollonii discipulum fuisse negare; quod, ut inquit, videat Apollonium Apionis auctoritate, pariter atque Aristarchi, Heliodori, & aliorum vetustissimorum Grammaticorum,

cum contra idem Athenæus L. 7. (quem errorem solemnem esse Manuscriptorum Codicum docet Tan. Faber *Epist.* L. 2. *Ep.* 19. p. 57.) Gellius *Noct. Attic.* L. 6. & Henricus Valesius ad Euseb. *Histor. Eccles.* III. 38. p. 57. eum male *Appionem* per duplex *pi* nominent: & Alberti ad Hes. voce Θυλακοπώλης, passim Ἀππίων, geminato π, in Hesychii Lexico ejusque titulo fuisse observet.

frequentissime uti in suo Lexico Homerico : unde ei diu ante Apollonium vixisse Apio videtur. Nam cum Apollonius, qui veteres fere unicos allegat, Apionem laudans, eum sic in eodem honore ponat ac alios præstantissimos & antiquos Criticos, id ipsum Clar. Ruhnkenio argumento est Apollonium ab Apionis ætate longius absuisse, & ad eum, ut ad antiquum Scriptorem, provocare.

Sed hæc tanti viri objectio facile dilui ac solvi poterit, si probaverimus Apollonium vixisse tempore Dionysii Thracis Alexandrini. Hic autem Romæ docuit Pompeii Magni ætate, ac discipulus fuit Aristarchi, & Tyrannionis prioris præceptor; &, teste Suidâ, licet natus Alexandriæ, a patre Tero Thracis nomen habens, dictus quoque fuit Rhodius, ut nempe donatus Rhodiorum civitate, annotante Strabone in L. 14. ubi de hoc Grammatico videndus est, cum Etymologo Magno in Διόνυσος ὁ Θρᾷξ, Suidâ, Fabricio *Bibl.Græc.* Jonsio *de Script. Hist. Phil.* L. 1, 2. 3, 8. Meursium in *Rhodo* & *Dionysio, sive de auctoribus istius nominis, eorumque scriptis libro singulari*, pag. 577. decim. vol. *Thesauri Græcarum Antiquitatum*, ac Vossium *De Hist. Græc.* pag. 148. 174. & 175.

Apollon. sub Augusto vixit cum Dionysio Thrace.

Liquido autem constat utrosque Grammaticos eâdem tempestate floruisse; cum Apollonii sententia apud Etymol. Magnum p. 32. in Ἀλζεὶς, confutetur a Dionysio Thrace.[1]

[1] Dionysius hic allegatur sub nomine appellativo antonomastico, quod est ὁ Τεχνικὸς; quemamodum eum sic citari apud Eustathium docet Fabric. L. 2. c. 3. p. 291. primi vol. & pag. 314. ac 327. ejusdem vol. in Indice Auctorum ab Eustathio allegatorum. Quod, puto, cognomen habuit ob suam celeberrimam Τέχνην γραμματικήν; cujus Commentatores, plus simplici vice, apud Eustathium vocari τοὺς τῆς γραμματικῆς ἐξηγητὰς monet Fabric. L. 5. c. 7. qui ibidem insigne & eximium illius excerptum ex apographo Holsteniano protulit.

Sic

Sic enim habet Etymologus Magnus: Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου σὺν τῷ ἰῶτα γράφει αὐτὸ &c. πρὸς ὃν ἀντιλέγει ὁ ΤΕΧΝΙΚΟ'Σ, ὅτι &c. Jam vero cum Dionyſius Thrax, teſte Suidâ, Romæ docuerit Pompeii Magni tempore, ac laudaverit Apollonium; atque ipſemet Apollonius eumdem illum Dionyſium allegaverit in vocem Ἰόμωροι p. 438. noſtræ Edit. hinc certe neceſſario conſequitur eos coævos fuiſſe: hincque firmatur Fabricii ſententia, qui, L. 5. c. 7. dixit Apollon. Auguſto imperitante clarum extitiſſe. Et ſic Apollonius, qui ſub Auguſto floruit, diſcipulum habere potuit illum Apionem, quem Suidas docet fuiſſe alumnum Didymi Magni, ac ſub Tiberio & Claudio poſtea Romæ docuiſſe.

Apollonius Apionem, quamvis recentiſſimum & diſcipulum ſuum, laudare potuit, immo & debuit.

Qui autem Dionyſium Thracem, æqualem ſuum, immo & æmulum, & a quo confutatus fuit apud Etymol. ad partes tamen vocavit, quanto magis ſuum Apionem, quo diſcipulo ſuperbiebat, cujus eruditione, tanquam propriâ ac ſibi debitâ, gloriabatur, allegare potuit, immo & debuit? præſertim cum Apio, quamvis recentiſſimus, maximam tamen jam tum conſecutus eſſet famam; ut qui Africano apud Euſebium, L. 10. *de Præparatione evangelicâ*, vocatus fuerit περιεργότατος Γραμματικῶν. Tatiano, in Oratione *ad gentes*, ἀνὴρ δοκιμώτατος. Gellio L. 5. c. 14. *litteris homo multis præditus, rerumque Græcarum plurimâ atque variâ ſcientiâ*, & L. 6. c. 8. *facili atque alacri facundiâ*. Et quod probat eum, dum viveret, in maximo honore fuiſſe, Seneca in Epiſt. 88. Libri primi, docet Apionem Grammaticum *ſub Caio Cæſare* (Tiberio) *totâ circumlatum eſſe Græciâ*, videlicet quaſi manibus geſtatum, & ut publicâ quâdam pompâ, quemadmodum ad hæc verba recte interpretatur Lipſius. Idem Seneca ibidem ſubjicit eum *in nomen Homeri ab omnibus civitatibus adoptatum*;

hoc est, explicante Fabricio L. 2. c. 5. *Bibl. Græc. ipsius Commentarios, & expositiones, aliorum scriptis in Homerum prælatos fuisse.* Quod certe maximum est; cum tot tantique viri, Aristarchi, Didymi, Zenodoti &c. &c. in Homero unice explicando, ante Apionem, desudavissent. Sin autem tantam adeptus est famam Apion, quem prius in Homerico Lexico citare potuit Apollonius, quam eum qui in Homeri nomen adoptatus alter Homerus vocabatur, quique, teste Plinio, palam prædicabat se evocasse umbras, ad percontandum Homerum quânam patriâ, quibusve parentibus genitus esset, non tamen ausus fuerat profiteri quid eum sibi respondisse diceret. Præterea, alterum Belgii, ac totius orbis litterati, decus, Clar. Valckenarius, in *Dissertatione de scholiis ad Homerum ineditis*, p. 148. hinc petendam rationem docet cur Apion præcipue toties advocetur a Grammaticis, qui (ut Apollon.) dictiones Homericas in Lexica congesserunt, quod Apion & Herodorus, sive, ut ait, Heliodorus, suis commentariis præcipue fuerint in singulis, quæ ab usu essent remotæ, dictionibus Homericis interpretandis occupati, & in adnotandis, e diversis Grammaticorum Editionibus, variis vocum lectionibus. Unde idem felicissimus Græcarum litterarum stator, dissertationis p. 149. addit Lexicorum Homericorum magnam sine dubio partem ex Apionis in Homerum Commentariis fuisse derivatam.

Certe si clarissimum illud lumen, doctissimus Ruhnkenius, cujus adoro vestigia, Apollonii Lexicon totum pervolvere potuisset, nunquam quæsivisset quomodo Apollonius Apionis, si recentior, immo ejus νήπιος ac discipulus sit, perinde ac vetustissimorum Grammaticorum, auctoritate uti possit; cum idem Apollonius æqualem suum Dionysium

Thracem laudet, aliosque bene multos ejusdem ætatis, ut Archiam, cujus discipulus Epaphroditus Chæronensis, teste Suidâ, a Nerone usque ad Nervam Romæ floruit, & Demetrium Ixionem, qui, ex eodem Suidâ, Augusti Imperatoris tempore Pergami vixit.

Apionis nihil, nisi in Apollon. superest.

Et in hoc quidem Apione citando, non vituperandum, aut mirandum, sed potius laudandum est utilissimum Apollon. consilium, qui has in principem Poetam celeberrimi Grammatici curas, quas, ut ait ὁ κλεινὸς Hemsterhusius, apud Hesychium in Ἀδῆ, magni veteres fecerunt, nobis ex parte, & eâ quidem optimâ, conservaverit. Præstantissimum enim Apionis opus sibi proprium fecit, meliora excerpendo, sequiora rejiciendo, ac dubia accurate perpendendo; & magistri licentiâ usus, ita discipuli sui Lexicon in suum succum ac sanguinem convertit, & quasi proprio jure vendicavit, ut eo prorsus amisso facile nunc carere possimus, atque novâ hâc Apollonii quasi παλιγγενεσίᾳ sublati Apionis desiderium levemus. In quo quidem eo melius nobiscum actum fuisse reputandum est, quod nullum ad nos, nostramque ætatem, Apionis illius, tot scriptorum famâ inclyti, opus pervenerit. Quamvis, ut ait Plinius, in præfatione *Historiæ Naturalis*, immortalitate donari a se scripsisset, ad quos aliqua componebat; cum contra ipse nunc unius ex suis operibus immortalitatem, ut & olim componendi facultatem ac doctrinam, Apollonio magistro discipulus, & in hujus Lexico unice superstes, acceptam referre debeat. Nam, quæ apud Fabricium, vol. 7. p. 50. leguntur extare in Codice Barocciano 119. Bibliothecæ Bodlejanæ, eæ sunt, docente, p. 5. Præfat. ad secundum vol. Hesychii, Clar. Ruhnkenio, qui & illarum apographum sibi comparaverat, glossæ

b 2

Homericæ ſatis jejunæ, ad litterarum quidem ordinem digeſtæ, ſed Apionis nomen a recentiori manu Latinis litteris adſcriptum habent. Unde apparet nihil hodie Apionis ſupereſſe, niſi quod ab Apollonio noſtro relictum ſit; qui & plurimas nobis conſervavit ſententias & teſtimonia aliorum Scriptorum ac Grammaticorum, de quorum minus illuſtrium vitâ, ætate, patriâ & ſcriptis, ne tanquam cœlo delapſi videantur, paucis hic nobis ita agendum eſt ut ſumma ſequentes faſtigia, & brevitati conſulentes, res maxime neceſſarias attingamus, ac in cæteris fontes adeundos indicemus & veluti digito commonſtremus; ne acta agere, aut omnino agenda omittere, videamur.

SECTIO SECUNDA.

De Auctoribus quos allegat Apollonius.

Herodorus.

Apollonius, in Ἐπιτάτοχι μέλαν p. 342. laudat *Herodotum*; ubi neceſſario, quemadmodum ibidem monuimus, lege *Herodorus*: qui Grammaticus Homerum illuſtraverat, quemque cum Apione frequenter conjungit Euſtathius. Sic enim habet ad Il. A. fol. 21: Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, ἐν βιβλίοις εἰς τὰ τοῦ Ὁμήρου φέρεται. & paulo infra, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται. Et fol. 35. τὰ Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου εἰς τὸ Ὅμηρον ὑπομνήματα. Quam ſæpe autem Apionis & Herodori in Homerum commentaria conjunctim laudentur apud Euſtathium, videre licet p. 308. primi vol. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 4. in Indice Auctorum ab Euſtathio ad Homerum allegatorum, quem ibidem inſeruit Fabric. De hujus autem Herodori ſcriptis vide Voſſium, *De Hiſtoricis Græcis*, p. 374. Editionis quæ prodiit Lugduni

Batavorum anno CIƆ IƆ CL. Fabricium in *Bibl. Græc.* & Jonfium qui, *de Script. Hiftor. Phil.* L. 4. n. 22. p. 255. Edit. Jenæ, anno 1716. hæc fubjicit: » Quod fi Apion ille, » quicum fæpe apud Euftathium citatur, effet Apion ille » Alexandrinus Grammaticus, eique æqualis fuiffet, jam » ætatem ejus certam haberemus, quam alias ignoramus. Jam vero cum certum fit hunc *Apionem* effe *Apionem illum Alexandrinum Grammaticum*, ac Herodorum poft hunc non vixiffe, cum ab Apollonio, qui hujus Apionis tempore vixit, laudetur, liquido conftat Herodorum, Apollonium & Apionem, coævos fuiffe. Et fic Herodori ætate definitâ atque affignatâ, cum Clar. Ruhnkenio, qui folos veteres a noftro laudatos credebat, mirari definimus quomodo (cum Herodorum recentiffimum & minus celebrem laudaverit) Apionem illuftriffimum allegare potuerit Apollon. Vide & Jonfium qui L. 2. c. 11, 4. Herodori ætatem incertam effe dixerat, ac de eodem loquitur L. 1. c. 2, 4. & L. 2. c. 2, 5. eumque Heracleotem fuiffe, cum Voffio, obfervat.

Herodori ætas affignatur.

Vide & in Epiftolam Hefychii ad Eulogium nuncupatoriam, animadverfionem Clar. Grævii, (fi tamen illius fuit, quod recte negare videtur ibidem Alberti) ubi pro ʽΗΛΙΟΔΏΡΟΥ, legendum cenfet ʽΗΡΟΔΏΡΟΥ, quocum primo quidem facit Fabric. Bibl. Græc. L. 2. c. 5. art. 13. & art. 55. fed a quo, ut eft nunquam fibi conftans, diffentire videtur L. 4. c. 35. De hâc autem nominum ὁμωνύμων confufione confulenda, fi tanti eft, noftra in φιλο adnotatio, p. 834.

Heliodorus pro Herodoro.

Porro notandum eft in Indice Auctorum a Tzetze ad Lycophronem laudatorum, quem, ex Editione fecundâ Johannis Potteri defcriptum, Bibliothecæ Græcæ L. 3. c. 16. inferuit Fabricius, laudari ʽΗΡΌΔΟΤΟΝ τὸν Ποντικὸν, ad verfus

Herodotus pro Herodoro.

662. 1332. 1414. 1424. & 1432. Tu certiora edoctus, in Indice & Tzetze, quemadmodum apud Apollon. p. 342. pro 'ΗΡΟΔΟΤΟΣ, lege 'ΗΡΟΔΩΡΟΣ, cujus mentio frequens apud Scholiasten Apollonii Rhodii. Enim vero Herodorus, quamvis Heracleotes, vocatur Ponticus in ejusdem Tzetzis Chil. 2. Hist. 36. & apud Plutarchum in Romulo. Scilicet quod commentarium reliquisset de Macronibus, gente Ponticâ, Scythinis, sive Scythenis, finitimâ; cujus commentarii secundum librum citat Apollonii Rhodii Schol. in Librum I. Argonaut. Quemadmodum ab Athenæo dictus est *Heracleotes*; non tam forte quod in hâc urbe natus esset, quam quod scripsisset de Heracleâ urbe, & de Hercule a quo nomen accepit Heraclea: cujus operis decimum librum laudat Stephanus in γλῆτες, decimum septimum Athenæus L. 9, 18. & ex quo excerpta sunt quæ de Hercule refert Scholiastes Pindari, ad Olymp. 5. cujusque meminerunt Clemens, L. 1. Stromat. & Plutarchus qui in *Quæstionibus Romanis* Herodorum adducit. Præter Herodorum, Nymphis quoque & Promathides, Heracleotæ, de Heracleâ scripserant; quorum trium unum aliquem Scholiastes Aristophanis ad Aves fol. 583. ubi de Sabazio deo agit, sic citat: Τὶς δὲ ἦν οὗτος ὁ θεὸς, ὁ ἩΡΑΚΛΕΩΤΗΣ περὶ Ἡρακλείας ἐν τῷ ΙΒ φησὶ, annotante Jonsio L. 1. c. 2, 4. Mihi vero hîc potius noster Herodorus quam Nymphis aut Promathides, laudatus videtur. At recte a Jonsio reprehensum puto Vossium, qui Heracleotam quemdam Historicum ab Herodoro, & duobus aliis supra nominatis, diversum facit L. 4. p. 514.

Herodorus Heracleotes dicitur, aut Ponticus.

Aristarchus

Citatur ab Apollonio & ille Aristarchus, cujus nomen in proverbium abiit, quotiescumque de Criticis loquimur. Is, teste Suidâ, habitatione Alexandrinus, natione vero Samothrax,

& patre Ariſtarcho natus, vixit Olympiade 156. atque ut, præter Suidam, Euſebius in Chronicis docet, tempore Ptolemæi *Philometoris*, cujus & filium erudiit. Fertur ſcripſiſſe ultra octingentos libros, eoſque tantum Commentariorum. Diſcipulus fuit Ariſtophanis Grammatici, & cum Cratete, Grammatico Pergameno, Pergami ſæpiſſime contendit. Diſcipulos habuit circiter 40. qui & Ariſtarchei vocati fuerunt. In Cypro, aquâ intercute laborans, mortem inediâ ſibi conſcivit; cum annos 72. vixiſſet, filioſque reliquiſſet, Ariſtarchum & Ariſtagoram, qui ambo ſtupidi fuerunt: quorumque prior venditus fuit, quem tamen Athenienſes redemerunt. Varie, ut annotat Meurſius in *Bibl. Græc.* citatur Ariſtarchus apud varios ſcriptores, ſed ſine ullo operis titulo. Ejus *Commentarium* in *Lycurgum Æſchyli* laudat Scholiaſtes Theocriti *Idyll. X.* & Commentarium in Sophoclis Tragœdiam *Nioben* commemorat Harpocration.

De hoc vide Suidam, Meurſium in *Bibl. Græc.* Menagium *Antibaillet* c. 25. Jonſium *De Scriptor. Hiſt. Phil.* non ſemel, ac præter alios bene multos, Fabric. qui de hujus emendatione Poematum Homericorum dixit L. 2. c. 2. & hujus *Canonum Theſaurum* commemorat L. 5. c. 7. atque alibi paſſim de eo loquitur.

Crates Mallotes.

Cum Ariſtarcho Apollonius ad partes quoque vocat ejus æmulum Cratetem Malloten qui, ex Suidâ, Timocratis filius, ac Philoſophus Stoïcus, cognomento vocatus eſt Homericus & Criticus, ob ſtudium rei Grammaticæ & Poeticæ. Æqualis fuit & æmulus Ariſtarchi, tempore Ptolemæi *Philometoris*. Eum Suidas narrat compoſuiſſe (ante Ariſtarchum, ut e Strabone colligit Fabric.) διόρθωσιν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἐν βιβλίοις Θ. Hujuſce Critici meminit Varro L. 8. *de Linguâ Latinâ*, &

eum vocat nobilem Grammaticum qui, fretus Chryſippo, homine acutiſſimo, a quo relicti fuerant ſex libri περὶ τῆς ἀνωμαλίας, his libris contra analogiam atque Ariſtarchum eſt nixus. Unde ſic loquitur Gellius L. 2. c. 25: » duo autem Grammatici Græci illuſtres, Ariſtarchus & Crates, ſummâ ope, » ille ἀναλογίαν, hic ἀνωμαλίαν defenſitavit. Hunc ſuſpicatur Meurſius eumdem eſſe quem inter rei ruſticæ ſcriptores ponunt Varro & Columella.

Cæterum, quod notandum eſt, nulli unquam plus debuit Roma, quam illi Grammatico, qui eam primus Critices lumine colluſtravit. Nam, ut ait Suetonius in libro de *Claris Grammaticis*, primus, quantum opinamur, ſtudium Grammaticæ in urbem intulit Crates Mallotes, Ariſtarchi æqualis; qui miſſus ad Senatum ab Attalo rege, inter ſecundum ac tertium bellum Punicum, ſub ipſam Ennii mortem, cum in regione Palatii, prolapſus in cloacæ foramen, crus fregiſſet, per omne legationis ſimul & valetudinis tempus plurimas ἀκροάσεις ſubinde fecit, aſſidueque diſſeruit, ac noſtris exemplo fuit ad imitandum. Strabo dicit eum præceptorem credi Panætii, ac L. 3. p. 157. teſtatur Cratetem ad ſcientiarum præcepta Poetam exegiſſe, & in hoc omnes ingenii nervos contendiſſe ut Homer. ſcientiarum peritum oſtenderet. Quo pertinent & quæ ex Cratete in Ἀμμωνίῳ p. 142. affert Apollonius.

De hujus autem vitâ & ſcriptis vide Fabric. in *Bibl. Græc.* Jonſ. *de Script. Hiſt. Phil.* Voſſium *de Hiſtoric. Græc.* L. 3. Meurſium in *Bibl. Atticâ*, qui, annotante Clar. Kuſtero ad Suidam, cum ejus libros recenſeret, omiſit opus περὶ λιμένων, quod laudatur Euſtathio ad Odyſſeam. Ab hoc Cratete Mallote, cujus meminit Meurſius in *Bibl. Attic.* alium Pergamenum

Pergamenum, quem, non expresso operis titulo, allegat Plinius L. 7. c. 2. male, ut opinor, distinguunt idem Meursius in *Bibl. Græcâ*, & Vossius *De Histor. Græc.* L. 3. Cum & Crates, quamvis Mallotes, dictus fuerit & Grammaticus Pergamenus: quod, teste Suetonio, ab Attalo Pergamorum rege missus fuerit, ac, docente Suidâ in Ἀρίσταρχος, cum Aristarcho Pergami sæpe contenderit. Unde non alius censendus est ab eo Cratete Pergameno a quo Indos, qui centenos annos excedant *Gymnetas* appellari observat Plinius.

Cratetes Comici.

Apollon. in Ἀκήρατον, p. 186. allegat Cratetem Comicum. Sed cum duo, ejusdem nominis, Suidæ, Meursio in *Bibl. Attic.* ac Fabric. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 22. memorati cognoscantur Comici, eum credo fuisse ab Apollonio laudatum, qui Atheniensis, & Comœdiæ veteris Poeta, Cratinique æqualis, ac ejus primum histrio, scripsit Comœdiam Ἥρωες dictam, cujus meminit Suidas in Ἀθάρα. & ex quâ excerpta puto hæc Cratetis verba, ὑμᾶς ἀκηράτους, quæ apud Apollon. p. 186. leguntur.

Zenodotus.

Jam vero ab Aristarcho, Homeri emendatore, & ejus æmulo Cratete, necessario pergendum est ad Zenodotum, cujus Editio ac recensio ut, temporis ratione, Aristarcheâ prior est, sic & dignitate ac præstantiâ, & denique veterum opinione, inferior; quemadmodum annotat Fabric. L. 2. c. 2.

Is, teste Suidâ, Ephesius fuit, poeta Epicus & Grammaticus, discipulus Philetæ, ac magister Aristophanis Bysantini Grammatici; nec non &, sub Ptolemæo Lagidâ, præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ: primusque, ex eodem Suidâ, Homerum emendavit; si tamen excipias, cum Kustero, Aristotelem, qui scripserat Homeri διόρθωσιν, quæ & ἐκ τοῦ νάρθηκος dicta est, cujusque auctores fuerunt Alexander Magnus cum

Anaxarcho, teste Strabone L. 13. Zenodotus autem multos Homericos versus partim correxerat, partim pro spuriis rejecerat; unde hujus, ut & Aristarchi, nomen in proverbium abiit. Nam, apud Sueton. *De Claris Grammaticis*, Bibaculus in Catonem exclamat cap. 11:

En cor Zenodoti, en jecur Cratetis?

Interdum confutatur ab Eustathio, a nostro Apollonio, qui eum, quæ ignoraret, ea emendasse bis dicit, a Porphyrio *in Quæstionibus Homericis*, & ab Ammonio in Οὐδὲν. Hunc quoque allegari a Stephano in Δωδώνη, a Tatiano, aliisque, docet Fabric. L. 2. c. 2. ubi & alterius Zenodoti Alexandrini junioris opera recenset, & L. 4. c. 34. in quo dicit Zenodoti Λέξεις ἐθνικὰς memorari apud Galenum in Glossis Hippocrateis, vocibus πίζαι ac πῖσα. Citatur apud Apollon. in Ἀχιλλεὺς p. 34. & Φορβάς p. 840. ac postremo in Ζωστὴρ p. 384. ubquod suo loco monere prætermiseramus, pro Ζηνόδωρος, lege Ζηνόδοτος; quemadmodum & in Scholiis ad Lucianum T. 2. p. 4. Ζηνόδοτος pro Ζηνόδωρος restituit Fabric. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 5. Hic quoque vide nostram in δεινός annotationem, ac de Zenodoto consule Jons. *De Script. Hist. Phil.* L. I. 18, 5. ac II. 10, 2. & Vossium *De Hist. Græc.* p. 71. Nota autem nullum Zenodorum scriptorem, nisi Mathematicum, cognosci; de quo vide Fabric. L. 3. c. 23.

Timogenes, seu Timigenes. Apollonius in Ἄρπυιαι adducit συγγράμματα cujusdam Timogenis; de quo nusquam alibi mentio: huncque Apollonii locum, apud Hes. in eamdem vocem Ἄρπυιαι, pag. 549. ad partes vocat Clar. Alberti, qui hoc Timogenis nomen & opus *bene notandum* indicavit, ex quo eadem verba hausit Clar. Valckenar. in *Dissertatione de Scholiis in Homerum ineditis*. Sed fortasse pro *Timogenes* legerem

Timagenes; ac illum, de quo Suidas loquitur, intelligerem regii argentarii filium, Alexandrinum Oratorem, vel, ut quidam aiunt, Ægyptium; qui, Ptolemæi Dionysii tempore, sub Pompeio Magno bello captus, Romam a Gabinio ductus est, & a Fausto, Syllæ filio, redemptus, Romæ docuit eloquentiam, cum sub ipso Pompeio, tum post ipsum, sub Cæsare, & postea Triumviris, ac ulterius fortasse, ut inquit Vossius. Cum autem, ob dicendi licentiam, scholâ excidisset, in prædio, quod Tusculanum vocabatur, vitam transegit, ac post cœnam vomere volens, sed, cibo exitum non inveniente, suffocatus, obiit Dabani; hæc autem civitas erat Osrhoenæ, in Mesopotomiâ præfecturæ, inter Euphratem & Chaboram fluvium.

Sed mox alterius Timagenis sic meminit Suidas: » Timagenes Historicus totius maris *Periplum* libris 5 scripsit. Deinde addit: » Timagenes, sive TIMOGENES, Milesius, » Historicus & Orator. Scripsit de Heracleâ Ponticâ, & » claris ejus urbis viris, libris 5. Item epistolas.

Incertum autem utrum ad unumne ex illis Timagenibus, sive Timogenibus, an ad alium plane diversum referendæ sint hæ Metaphrases Homericæ, ab Apollonio laudatæ. Porro Timogenem Historicum, Suidæ memoratum, distinguit Vossius *De Histor. Græc.* a Timagene Rhetore Alexandrino, cujus mentio apud utrumque Senecam. Dissentit tamen a Vossio Clar. Bonamy, qui plura docebit de Timagenum scriptis & nominum confusione, in peculiari de his disputatione, quam reperies p. 36. & sequent. 13. vol. Regiæ Inscriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Commentationum; ubi adde notitiam hujusce operis ab Apollonio laudati, scilicet Metaphraseos Homericæ, quæ virum

Clar. non potuit non latere, cum Apollonii Lexicon non vidisset; nisi tamen hæc sit alterius cujusdam Timogenis, a Timogenibus cognitis plane diversi. Alius autem & Timogenes memoratur apud Gruterum fol. MXCIX. Vide Fabric. & Jons.

Apollonius Charidis (seu Chæridis) filius.

Citat & noster Apollonius alium Apollonium, quem bis *Charidis* filium vocat, quique allegatur in Scholiis ad Aristophanis *Vespas*, vers. 1190. ubi dicitur : χαίριδος, pro χάριδος, quod legitur in Apollonio. Certe cognoscitur quidam Chæris Grammaticus, quem allegat Scholiastes Aristophanis in *Ranas*, & inter Commentatores Pindari recenset, ac non semel memorat hujusce Poetæ Scholiastes ad Pyth. Od. 4. & ad *Nemeorum* Od. 1. Alius autem fuit, quem, referente Meursio in *Bibliothecâ Græcâ*, inter poetas annumerat, Demetrium Phalereum secutus, Isaacius Tzetzes in *Prolegomenis ad Lycophronem*. De Apollonio autem Chæridis filio nihil præterea scriptum reperire potui. Hujus, post Aristophanis Scholiasten, meminit Fabric. L. 2. c. 21. & 3. c. 21.

Archias.

Laudat & Archiam Grammaticum Alexandrinum, de quo vide Fabric. L. 5. c. 7, 15. & Suidam, in Epaphroditum Chæronensem, qui hujus Archiæ fuit alumnus & discipulus, Romæque floruit a Nerone ad Nervam usque, ac de cujus scriptis Kusterus ad Suidam videndus. Unde sub Augusto potuit vivere ille Archias, Apollonio æqualis, a quo institutus & enutritus fuit Epaphroditus.

Antigenes.

Allegat & quemdam Antigenem, quem Grammaticum non cognovimus. Fuit quidam hoc nomine Historicus, a Plutarcho laudatus in Alexandr. p. 691. Sed de hoc dubitare videtur Fabric. L. 3. c. 7. an ille sit cujus meminit idem Plutarchus pag. 703. quemque laudat Plinius. Duos Antigenes medicos

memorat Fabric. L. 6. c. 9. An legendum Ἀρχιγένης, qui apud Eustathium Grammaticus citatur?

Auctoritate utitur & Comani Grammatici, Homerum interpretati, qui & allegatur apud Apollonium Dyscolum Alexandrinum, temporibus Hadriani & Antonini Pii Alexandriæ florentem, ac Herodiani patrem. Hic autem Comanum citavit p. 149. Editionis Wechelianæ libri περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, cujus operis meminit Suidas. Unde etiam si nullo alio argumento definita constaret Apollonii ætas, saltem hinc necessario colligi posset eum ante Hadrianum vixisse; cum ipse alleget Comanum ab altero laudatum Apollonio, qui sub Hadriano vixit. Comanus.

De Sidonio, quem & citat, nihil compertum habeo; nisi sit Sidonius ille quem in Homerum scripsisse colligitur ex Etymologo p. 124. in Ἀνὼ sic loquente: ἦεν ὁ Σιδώνιος μέμφεται Ἀριστάρχῳ, μὴ ἐγκλιτικῶς ἀναγνόντι τὸ, πρόσθεν ἦεν φόβονδε; ubi vides eum in hoc loco adversari Aristarcho. Idem laudatur ad Iliadem O. 229. in excerptis Scholiorum veterum, quæ ex Codice Aloysii Alemanni protulerunt anno 1689. Cantabrigienses Iliadis Editores. Quidam Philoxenus Sidonius apud Eustathium ad partes vocatur p. 579. Edit. Romanæ. At p. 966. ac 1017. simpliciter vocatur Sidonius, quemadmodum & in Scholiis Pindari. Sidonius.

Sine nomine affert testimonia Lexicographorum. Nam & plures jam tunc temporis extitere, & ii præsertim qui voces Homericas ordine Alphabetico disponerent. Lexicographi.

Apparet ex Athenæi Libro nono, p. 383. Edit. Causaubon. Philetam Grammaticum, Criticum, ac Ptolemæi Philadelphi præceptorem, de quo Suidas & Vossius L. 3. Institut. Poet. p. 52. scripsisse Glossas Homericas. Nam citat Athenæus Philetas.

versus Comici *Stratonis* in *Phœnicide*, ubi inducitur homo conquerens de coquo, qui ipsum alloqueretur vocibus Homericis, ac diceret μέροπας, δαιτυμόνας, ἐριμυκήταν, μῆλα, οὐλοχύτας, πηγὴν, μίστυλλε, δίπτυχα, οἰδίας &c. Quod cum non intelligeret herus, quamvis Græcus, sed in Poëtis, quasi alienâ linguâ locutis, plane hospes & peregrinus, exclamat:

> ——— Ὥστ' ἐμὲ
> Τῶν τοῦ Φιλήτα λαμβάνοντα βιβλίων,
> Σκοπεῖν ἕκαστα τί δύναται τῶν ῥημάτων.

Ibi quidem pro *Strato*, nomen *Strattidis*, qui fuit Comœdiæ veteris Poeta, & pro Φοινικίδης merito Fabric. L. 2. c. 22. *Bibl. Græc.* legit Φοινίσσαις; quæ ejusdem *Strattidis* fabula laudatur apud eumdem Athenæum L. 4. & 14. apud Pollucem L. 9. c. 7. & L. 10. c. 47. & Erotianum in Λιωτείδης; cum contra in Suidâ male habeatur Φοινιξ. Philetam porro Glossarum Homericarum auctorem, quod ex hoc loco conjici potest, Clar. Fabricii accuratissimam diligentiam fugisse miramur; qui ne hujus quidem meminit L. 2. c. 5. ubi agit de *Commentariis in Homerum, variisque scriptis eum spectantibus quæ interciderunt.*

Philoxenus. Quin & Philoxenus, Grammaticus Alexandrinus, Romæ clarus, qui, teste Suidâ, scripserat περὶ σημείων τῶν ἐν Ἰλιάδι, sive, *de obelis & aliis notis Criticis quibus Grammatici in Iliade usi sunt*, &, docente Etymol. περὶ Ἰλιάδος διαλέκτου, opus ediderat & περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ γλωσσῶν, *de vocibus obscuris & peregrinis apud Homerum.* Cujus operis epitomen, uno

Ælius Serenus. libro constantem, composuit Ælius Serenus, Atheniensis, eodem Suidâ referente in Σηρῆνος. Legi & hodie nonnulla Philoxeni hujus in Glossariis editis ab Henrico Stephano,

Vulcanio & Labbæo, ac Philoxeni Commentaria in Odysſeam laudari a Stephano Byſ. in Δυδίνῃ, docet Fabric. L. 2. c. 5. quem tamen vide & L. 5. c. 40. **Longinus.** Longinus, teſte Suidâ, aliquid prodiderat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινουσῶν λέξεων. **Baſilides.** Baſilides Grammaticus, (quem in *Bibl. Græc.* male confundit Meurſius cum Baſilide Hæretico, cujus Ἐξηγητικῶν librum 23. citat Clemens Alexandrin.) referente Fabric. L. 5. c. 7. ſcripſerat περὶ λέξεως Ὁμηρικῆς. Cujus libri epitomen concinnavit **Cratinus.** Cratinus, teſte Etymol. Magno in Ἀείζωλος. apud quem etiam **Lexica Iliadis.** Lexicon Iliadis, & Lexicon τῆς Λ Ἰλιάδος, vocibus Λάϊς & Τάλαντον, citantur. Apionem quoque Lexicon Homericum compoſuiſſe, ex nuncupatoriâ Heſychii ad Eulogium Epiſtolâ certum apparet Clar. Ruhnkenio. Si autem, vigente adhuc & florente Linguâ Græcâ, tot tantique in Homerum Gloſſatores, Lexicographi atque Commentatores, extiterunt, quid nunc de illius auctoris difficultate exiſtimandum eſt, quem hodie adeo facilem ac planum plerique cenſent, ut & ab hoc Linguæ Græcæ ſtudium auſpicentur; cum tamen, ut recte ait Caſaubon. divinum illum Poetam non omnes intelligant?

Apollodorus. Utitur Apollonius & teſtimonio Apollodori Grammatici, qui, ex Suidâ, fuit Aſclepiadis filius, unus ex Panætii Rhodii Diogeniſque Babylonii, Philoſophorum Stoicorum, & Ariſtarchi Grammatici, diſcipulis; primuſque uſus eſt verſibus illis qui *Tragiiambi* vocantur, floruitque ſub Evergete ſecundo. Hujus ſervantur Bibliotheces libri tres, cum olim multo plures fuiſſent. Scripſerat & Chronica, quorum crebra apud Diogenem Laertium mentio, & quæ produxit ad annum ab Ilii excidio 1040. *hoc eſt*, Olympiad. 158, 4. Ea autem dicavit Attalo ſecundo, Pergami regi, qui

obiit Olympiad. 160, 3. ante Christum natum 238. Apollodorus citatur ἐν νεῶν καταλόγῳ a Stephano Byſ. & Strabone L. 14. ac Schol. Apollonii Rhodii, in L. 3. Hoc opus in duodecim libros distributum cum laudibus allegat Eustath. ad Il. B. Primum librum citat Stephanus in Ἀργοῦρα, & in Πλάταια. Secundus ad partes vocatur a Strabone L. 7. & a Johanne Tzetze Chil. 7. Quintum laudat Athenæus L. 3. ſeptimique meminit idem Stephanus. Et hunc, credo, *navium Catalogum* reſpicit Apollonius, Apollodorum cum citat. Cætera autem quæ de hujus Apollodori vitâ & ſcriptis a nobis dici potuiſſent, poſt Scipionem Tettium, Johannem Meurſium, Gerhardum Johannem Voſſium, & Johannem Jonſium, occupavit Fabric. L. 3. c. 26.

Alter Apollodorus. Porro notandum eſt fuiſſe & alterum, inter multos alios, Apollodorum Cumanum qui, teſte Clement. Stromat. L. 1. primus Critici nomen introduxit, & Grammaticus appellatus eſt: πρῶτος τὸ Κριτικοῦ εἰσηγήσατο τοὔνομα, καὶ Γραμματικὸς προσηγορεύθη.

Heliodorus. Heliodorus ab Apollonio quoque adducitur, ut a Suidâ, & ab Heſ. in Epiſtolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, ubi ejus nomen ſollicitatur a Grævio, Ἡρόδωρε pro Ἡλιόδωρε legendum cenſente; niſi potius amplectenda ſit Clar. Alberti ad hunc locum conjectura. Varios Heliodoros recenſent Meurſius in *Bibliothecâ Atticâ*, & Fabric. in *Græcâ*, L. 5. c. 6. qui & L. 4. c. 35. docet fuiſſe complures Grammaticos Heliodoros. Noſter vero, per temporis rationem, non alius forte *quibuſdam* eſſe videatur quam qui ab Horatio L. 1. Satyr. 5. verſu 3. vocatur *rhetor Heliodorus, Græcorum longe doctiſſimus*, ubi pro *longe*, alii legunt *linguæ*; quod, quidquid contra opponat Lambinus, retineri ac dici poſſit; cum Heliodorus, quamvis natione Græcus, ob hoc laudari potuiſſet

potuisset ab Horatio, quod Græcæ linguæ scientiam maximam haberet; quippe qui, eruditissimus Grammaticus & Homeri Interpres, ea Græcæ linguæ, veluti intimis penetralibus ac recessibus abdita, cognosceret, in quibus cæteri Græci plane hospites ac peregrini essent. Certe non possumus cum Fabricio suspicari per nostrum Heliodorum, & ab Hes. laudatum, intelligendum esse Heliodorum Sophistam, qui Hadriano imperatori ab epistolis fuit, cum sic ab Apollonio citari non potuisset. Quanto potiori jure hæ expositiones Homericæ referendæ sunt ad Rhetorem, Græcorum longe (seu *linguæ*) doctissimum, qui tempore Horatii vixit, eoque familiariter usus est!

Citat & Cleanthem, Phanii filium, ut Diogenes Laertius ac Suidas scribunt, ex Asso oriundum, quæ erat urbs Lyciæ, cujus meminit Strabo L. 13. & Stephanus *de Urbibus*. In hâc urbe admirabilem Cleanthis statuam Senatûs Romani decreto Cleanthis honori dedicatam vidisse se testatur Simplicius, Capit. ultimo in Epictet. Enchirid. recte a Menag. ad Laert. emendatus. Cleanthes primo pugil fuerat; ut testantur Suidas,& Antisthenes, in libro *de Successionibus* (ἐν διαδοχῆς) a Diogene Laertio laudatus. Athenas, ut aiunt quidam, quatuor cum drachmis profectus, cum se ad Zenonem contulisset, constantissime philosophatus est, eademque decreta tenuit; ac Zenonis successor fuit. Suidas tamen adfirmat eum primo Cratetis discipulum fuisse, ac deinde magistrum Chrysippi Philosophi Solensis & Antigoni regis. At Clemens Alexandrin. Στρωμ. L. 1. docet Zenonem ipsum, non vero Cleanthem, Cratetis discipulum fuisse, hujusque Zenonis in locum successisse Cleanthem nostrum, a quo schola relicta fuit Chrysippo. Unde falsus est Valer. Maxim. qui contra, L. 8. c. 7.

Cleanthes.

Cleanthem Chryſippi diſcipulum facit. Adeo laborioſus fuit ut alter Hercules vocaretur. Cum enim, teſtibus, Suidâ, Diogen. Laert. Valer. Maxim. L. 8. c. 7. & Senec. Epiſt. 44. non haberet unde vitam toleraret, noctu mercede conductus aquam ad hortos irrigandos hauriebat, interdiu vero litteris vacabat ac diſciplinis; unde etiam dictus eſt φρεάντλης. Sic vero mortuus eſt: cum ejus extima gingiva tumefacta putreſceret, jubentibus medicis, duos dies cibo abſtinuit; jamque ei ſic melius erat ut medici omnia quibus ille uti conſueverat, permitterent: quod ille non ſuſtinuit; ſed, cum ſe jam multum viæ proceſſiſſe diceret, reliquis quoque diebus ita conſumptis mortuus eſt: cum quidem, ut aiunt nonnulli, annos octoginta vixiſſet, Zenonemque annis novem & decem audiviſſet. De hujus operibus ac vitâ vide Diogenem Laertium L. 7. & ad eum Menag. Suidam, Fabric. vol. 2. p. 395. ac Voſſ. *De Hiſt. Græc.* p. 99. L. 1. ac Jonſ. *De Script. Hiſt. Phil.* & Meurſium in *Bibl. Græc.* A Cicerone Acad. Quæſt. L. 4. vocatur majorum gentium Stoicus. At vero a Plutarcho, in libro *De audiendis Poetis*, reprehenduntur Cleanthes, & ejus diſcipulus Chryſippus, ut pote Homeri quædam frigidius interpretantes. Cujus certe generis ſunt quæ e Cleanthe in Μῶλυ affert noſter Apollonius, quæque deſumpta puto ex ejus libro qui, teſte Diogén. Laertio, inſcribebatur περὶ ποιητοῦ; ubi incerti ſunt Menag. ac Fabric. de Homerone agatur, qui κατ' ἐξοχὴν *Poeta* apud Græcos appellatur, ut apud Latinos Virgilius, an potius, *de officio Poetæ;* quod ſuadent hæc Clementis Alexandrini in Στρωματ. verba: καὶ ὁ Κλεάνθης δὲ ὁ Στωικὸς φιλόσοφος ΠΟΙΗΤΙΚΗ' ὧδε πῶς ἐν ὕμνῳ γράφει. Scripſerat quoque & librum περὶ Ἀρίσταρχον. Et in alterutro ex duobus iſtis libris, vel in utroque, quædam Homeri loca interpretari

potuit; unde & in Scholiis minoribus ad Homer. laudatur.

Demetrius Ixion.

Laudat & Demetrium cognomento Ixionem, Grammaticum Atramyttenum, seu Adramyttenum, qui Augusti Imperatoris tempore Pergami vixit, &, secundum quosdam, referente Suidâ, Ixion ideo vocatus est quod deprehensus fuisset in furto quo aureas bracteas simulachri Junonis Alexandrinæ surripere conabatur. Quod tuetur Hes. Milesius, dum dicit: Δημήτριός τις ἕτερος Ἰξίων ἐπεκλήθη διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῦ Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη. Unde explicatur Diogenes Laertius qui, L. 5. eum dicit sic vocatum fuisse, διὰ τὸ ἀδικῆσαί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν. *id est*, ut vertit Latinus Interpres, *quod in Junonem nescio quid admisisse visus est*, vel, ut in *Bibl. Græc.* interpretatur Meursius, *quia injuriâ affecisse Junonem videbatur.* Alii, ut Suidas, dicunt eum hoc cognomen habuisse quod Euripidlo Philotimo Ixionem fabulam abstulisset; aut quod cum Aristarcho magistro contendisset, quemadmodum Ixion adversus Deos qui ipsum beneficiis affecerant se ingratum præbere non dubitavit. Scripserat de verbis in MI, de pronominibus, atque Commentarium in Homerum & Hesiodum. Ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι citatur a Scholiaste Aristophanis ad *Aves*, &, absque nomine operis, ad *Ranas*, & ab Athenæo, L. 9. c. 11. ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου, & L. 3. c. 1. ἐν πρώτῃ ἐτυμολογουμένων, ac L. 2. ἐν ἐτυμολογίᾳ, & ab Eustathio quoque allegatur. De hoc Grammatico vide Suidam, & ad eum Kuster. Fabricium & Meursium *in Bibl. Græc.* ac Menag. in Diogenem Laert. qui Demetrios viginti memorabiles recenset, nec tamen meminit Demetrii Pugilis & a nostro Apollonio laudati, nisi forte hunc his verbis respexerit: Ὄγδοος, ὁ διατρίψας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, σοφιστής, τέχνας γεγραφὼς ῥητορικάς. Hujus Demetrii Pugilis liber

Demetrius Pugil.

περὶ διαλέκτων laudatur ab Etymologo in Μάλαψ. cum ſupra idem habeat p. 266: Δημήτριος ὁ πύκτης. Τοῦτον δὲ εἶπε καὶ ἐν πύκτῃ· ἢ ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἀμφισβητήσεσιν ἔτυπτε τοὺς ἀμφισβητοῦντας. Quæ ultima verba, in quibus quædam corrupta, ſeu loco mota, ſuſpicor, Clar. Meurſii in *Bibl. Græcâ* diligentiam effugerunt; cum in ſuâ Fabricius Demetrii Pugilis mentionem prorſus omiſerit.

Alii Scriptores laudati.

Hi ſunt Grammatici quos citat, quorumque multos quamvis Auguſti, ideoque ipſiuſmet Apollonii, tempore florentes, laudari tamen videas. Quod ſpectat ad ſcriptores & poetas quos allegat, quales ſunt Heſiodus, Alcman, Anacreon, Archilochus, Æſchylus, Euripides, Sophocles, Pindarus, Simonides, & Simonides alter (qui vulgo Amorginus, [1] ſed ſimpliciter Simonides vocatur apud Apollon. in Φοξὸς pag. 830.) Callimachus, Euphorion, Æſopus, Ariſtoteles &c. ii ſunt illuſtriores quam ut aliquid de iis eorumque vitâ hic exponatur, quod in Grammaticis magis obſcuris præſtitimus. Sed nonne mirum eſt Apollonium, qui tot alios Criticos citat, nuſquam uti auctoritate celeberrimi illius Didymi, cujus Commentarium in Iliadem laudat Ammonius in Αἰτηγοῦν & Χλαμὺς, cujuſque ἐξήγησιν Ὀδυσσείας adfert Etym. M. in Περιστέλλω &

---

[1] Hunc cave confundas cum priori. Nam ſic rectè habet Fabric. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 15. 1. vol. p. 595: » fuit & » alius Simonides Iambographus, Amor- » ginus, qui & Elegiarum libros duos, » Suidâ teſte, ſcripſit, cujus meminere » Strabo, Clemens Alex. Athenæus & » alii. Confer Voſſium III. Inſtit. Poët. » p. 97. Allatium p. 206. Huic forte » Σύμμικτα rectius tribueris, & Epigram- » ma in Sophoclis mortem. Quin &, (ut in notâ ad eum locum monet idem Fabricius,) Tzetzes Chil. XII. v. 52. notat Simonidem fuiſſe inventorem litterarum Η & Ω, dubitat vero utrum τὸν Ἀμόργου (Amorgi filium vocat etiam Chil. I. v. 619.) τὸν Σάμιον ἐκεῖνον, an Ceum. Sed Amorginum a patriâ, non a parente, appellandum eſſe Stephanus Byſ. & alii perſpicue teſtantur. Ex Athenæo autem liquet Simonidis Amorgii, vel Amorgini, eſſe verſum quem ſub ſimplici Simonidis nomine affert Apollon. in Φοξός.

Σκίρος. Unde certo apparet in Homerum ſcripſiſſe Didymum. Nam quæ ſub hujus nomine circumferuntur Scholia, ea luce clarius eſt non eſſe Didymi, neque ex ſolis Didymi Commentariis, ſed, (quæ eſt Fabric. L. 2. c. 3. ſententia) ex Didymo multiſque aliis παλαιοῖς & νεωτέροις, Ariſtarcho, Cratete, aliiſque, ab incerto auctore, multis forte poſt Didymum ſeculis, collecta; cum in iiſdem laudentur Scriptores Didymo juniores, Plutarchus, Quintus Calaber, Galenus, Pauſanias, Jamblichus & alii, ac Didymus ipſe nomine tenus allegetur ad Il. A. 400. Δ. 475. & X. 126. nec contra in illis Scholiis extent quæ ex Didymi in Homerum Ἐξηγήσει profert Ammonius. Pariter mirum eſt Apollonium ipſum nunquam ab Euſtathio adductum fuiſſe, niſi ab eo deſignatus fuerit ſub communi voce γλωσσογράφοι; cum tamen peculiari notâ diſtinguendus fuiſſet egregius Lexicographus. Forte Apollonius nunquam in Euſtathii manus incidit, &, tempore quo ſcripſit ille Theſſalonicenſis Archiepiſcopus, in aliquâ Bibliothecâ delitеſcebat. Vel, ſi eum cognovit Euſtathius, ſatis ipſi fuit ſi ipſoſmet adiret & indicaret fontes ex quibus omnia ſua optima hauſit noſter.

SECTIO TERTIA.

De Scriptoribus qui Apollonii meminerunt.

Antiqui Scriptores.

Pſeudodidymus.

Contra Apollonius noſter allegatur, quamvis hoc a nemine huc uſque obſervatum fuerit, in Scholiis minoribus Pſeudodidymi, ad Od. T. 177. voce Τελχῖνες, ubi explicatio Apollonio tributa cum eâ mire conſonat quæ in noſtro Lexico legitur. Vide noſtram annotationem ad vocem

Τειχέεσι, p. 788. nostræ Edit. Eumdem Apollonium confutari a Schol. Apollonii Rhodii, ad Argonauticorum L. I. versum 1089. adnotavit Clar. Alberti; quem locum vide p. 230. nostræ Edit. in Ἀφλαστον. Male Fabric. L. 3. c. 21. & alibi, putaverat hic videri Apollonium intelligi Alexandrinum, Herodiani patrem, Grammaticum. Nam quæ ex Apollon. adfert Schol. Apollon. Rhodii, ea, observante Clar. Alberti, plane leguntur in nostro Apollonio. Præterea ibidem apud Apollonii Rhodii Scholiasten allegatur noster Apollon. ἐν ταῖς λέξεσι; & ex Suidâ in Ἀπολλώνιος discimus hujus opus fuisse inscriptum περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον; ac Hes. in Epistolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, dicit eum secundum ordinem litterarum congessisse Homericas voces, κατὰ στοιχεῖον.... ΛΕ'ΞΕΙΣ ὉΜΗΡΙΚΑ'Σ, prorsus ut in titulo, quem Codex Mf. præfixum habet, legitur, Λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον. [1]

Schol. Apollon. Rhod.

Suidas.

Apollonii verba in vocem Μετὰ allegat Suidas, [2] hujusque

---

[1] ΛΕ'ΞΕΙΣ interdum idem est quod ΛΕΞΙΚΟ'Ν, nec *vocabulum*, sed *Lexicon* significat. Unde Clar. Ruhnkenius p. 11. Præfat. ad 2. vol. Hes. hæc Hesychii verba, ὁ μὲν (Διογενιανὸς) οὐδεμίαν ΛΕ'ΞΙΝ, ὅσι ἡμᾶς εἰδέναι, παρέλιπε, ita explicat, ut significent nullum *Lexicon* a Diogeniano esse prætermissum; non vero nullum *vocabulum*: cum paulo post dicat idem Hes. se *multas voces*, quæ in Diogeniano frustra quærerentur, adjecisse. Hinc addit Clar. Ruhnkenius: » fefellit viros eruditos vox λέξις, quæ hic » non *vocabulum* significat, sed *Lexicon*, ut sæpe apud Grammaticos. Ita » paulo ante in Etym. Mf. vidimus Διδύμου λέξιν κωμικήν. Et Harpocration in Ξηραλοιφεῖν habet: ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος ἐν εἰκοστῇ ὀγδόῃ Τραγικῆς λέξεως.

[2] Hunc locum corruptissimum & a Kustero conclamatum hic, occasione datâ, totum describam & emendabo. Sic habet Suidas: Μετά. ὁ τοῦ Ἀρχιβίου Ἀπολλώνιος τοῦτο δηλοῦν φησίν·

Ἐνθάδε, καὶ μετὰ πᾶσιν. (Lege, ut monuimus p. 546. ἐν·

Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν. — Il. Θ. 96.

Et sic explicabis verba quæ, ut nihil ad rem facientia, delenda censebat Kuster.)

Ἐπί·

Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν. — Od. Α. 184.

pariter meminit, ac de ejus vitâ atque Lexico aliquid prodit in voces Ἀπίων, Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, & in Ἀπολλώνιος Ἀρχιβίου, ἢ Ἀρχιβίου; quæ loca jam a nobis ſupra adducta ſunt, & ad verbum deſcripta in Eudociæ Macrembolitiſſæ Ἰωνιᾷ Mſ. cujus Indicem a Bandurio confectum dedit Fabric. L. 5. c. 5. *Bibl. Græc.* Heſychium autem Apollonii noſtri meminiſſe, in Epiſtolâ ad Eulogium, ſupra monuimus. Obiter notandum de hoc noſtro falſum eſſe Indicem Scriptorum ab Heſychio laudatorum, quem, a Joanne Pricæo confectum, & a ſe auctum emendatumque, ſuo ſubjecit Heſ. Clar. Alberti. Perperam enim monet Apollonium Archibii filium laudari in Ἐλιάτος & Ἐχῖνος; cum, quæ hîc indicat, ea non ad noſtrum pertineant Apollonium, ac peculiariter quæ in Ἐχῖνος habentur, reſpiciant Apollon. Rhodii Argonaut. L. 4. v. 1093.

Eudocia.

Heſychius.

(Nota autem aliud ab Apollonio hujuſce ſignificationis afferri exemplum, ſcilicet,
— μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. Il. A. 423.)
Μετόπισθε νηὸς κυανοπρώροιο. Hæc Verba Kuſterus dicit lituram mereri, quod ſint ab hoc loco aliena. Tu lege cum Apollonio, ἐξ·
Ἡμῖν δ' ἂν μετόπισθε νηὸς κυανοπρώροιο. Od. Λ. 6.
Et ſic innuit τὸ μετόπισθε, compoſitum ex Μετὰ. hîc idem ſignificare quod ἐξ. Unde hæc verba nec *lituram merentur*, nec ſunt ullo modo ab *hoc loco aliena.* Cætera plana ſunt in Suidâ, uſque ad Σὺν, Σὺν δ' ἂν ἐγὼ, quæ jam ex Apollonio deſumpta non puto; qui, teſte Suidâ, quinque tantum ſignificationes τοῦ μετὰ tribuerat, quarum quatuor refert, unam autem in Apollon. noſtro occurrentem omiſit Suidas, ſcilicet, συνῆλθες δὲ ἡμῖν·
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Hæc autem, Σὺν δ' ἂν ἐγὼ μετὰ τοῖσι, deſumpta ſunt ex Od. I. 335:
— Αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Aut ex Il. Γ. 188:
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην.
Quod monere neglexerat Kuſterus. At hæc, Σφαῖράν τ' ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμύμονα βασιλέα, corrupta ſunt ex Od. Z. 115:
Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια.
In hanc quoque vocem Μετὰ Apollonium Archibii filium laudat Photius, ſæpe cum Suidâ conſo[illegible]ns, in Lex. Mſ. Vide p. 326. *Indicis Auctorum qui a Photio laudantur*, quem *Gloſſario Græco in ſacros novi fœderis libros* ſubjecit Clar. Jo. Alberti.

Dionysius Trax. Etymologus M.

Jam diximus nostrum a Dionysio Thrace allegari apud Etym. p. 32. voce Αἰζηὸς, & ab ipso Etymol. laudari p. 61. in Ἀλήτην, & p. 605. in Νήφω. Hæc Etymol. loca videbis in nostrâ Apollon. Edit. voce Ἀλήτην p. 112. & Αἰζηοὶ p. 82.

Scriptores recentiores Maussacius Meursius.

Recentiores autem qui hujus, ex Suidâ cogniti, meminerunt, ii fere sunt: Maussacius in Dissertatione Criticâ de Lexicis, Harpocrationi subjectâ, Johannes Meursius qui, in *Bibl. Græc.* videndos monet Etymol. & Suidam, ac de nostro præterea loquitur in Syntagmate de Apolloniis, quo Editionem Historiæ commentitiæ Apollonii Alexandrini ornavit, Lugduni Batavorum, anno 1620. in 4°. ad quod Syntagma lectorem remittit Vossius *de Histor. Græc.* L. 1. p. 149. ubi quosdam Apollonios, ut & nostrum, omittit, in hoc Syntagmate, quemadmodum monet, reperiendos. Hujus mentionem fecerunt & Jonsius *de Scriptor. Histor. Phil.* L. 3. c. 9. p. 52. secundæ partis Edit. Jenæ, anno 1716. Fabricius, in *Bibl.Græc.* L. 2. c. 5. & L. 3. c. 21. ac L. 5. c. 7. & 40. Montfauconius, qui largum hujusce Lexici specimen protulit in *Bibliothecâ Coislinianâ*, p. 457. & seq. ac supra meminerat in præfatione, Kusterus ad Suidam, in Ἀπολλώνιος. & ad Hesychium, in Ἀδινὰ, ubi Apollonii Ms. Lexici, quod, ut ait p. 95. Edit. Alberti, præsente reverendissimo & doctissimo patre Montfauconio, primum inspexerat, auctoritate utitur ad confirmandam unam ex suis in Hes. emendationibus. Nostrum sæpe ad partes vocat Clar. Alberti qui, p. 37. Præfat. ad Hes. larga specimina a Montfauconio producta dudum sibi *salivam movisse* profitetur, & hunc librum addit sibi Ms. vicem in edendo Hesychio præstare posse se credidisse, cum Homericas voces, & hunc ipsum Apollonium, inter fontes suos Hesychius in Epistolâ ad Eulogium celebraverit. Quod quidem

(Margin: Jonsius. Fabricius. Montfauconius. Kusterus. Alberti.)

quidem Lexicon tantopere ei arriserat, ut Clar. Ruhnkenius in Præfat. secundi vol. ad Hes. testetur eum hoc opus, a quo vehementer adjutus fuerat in Hesychio emendando, animadversionibus illustratum edere paravisse. [a] Apollonium in suo Hesychio passim allegat, & interdum emendat; atque, ut ait Clar. Valckenarius, in Dissertatione *De Scholiis ad Homerum ineditis*, plurimas ejus notas utilissimo instituto edidit. Confer Indicem autorum qui in notis ad Hesychium emendantur & illustrantur, ubi tamen plurima, ex Apollonio a Clar. Alberti excerpta, omissa sunt; quæ hîc explere nec vacat, nec tanti est. Apollonium, ex Alberti cognitum, allegant nostræ ætatis Criticorum facile principes. Eum videlicet laudat Clar. Toupius in *Addendis ad Theocritum*, subjectis 2. vol. Editionis Theocriti Wartonianæ p. 404. ubi allegat glossam, Ἀποδρύψῃ, καταξύσῃ, quæ ab Alberti ad Hes. refertur p. 188. Idem præstantissimus, & in eruditissimâ Britanniâ acutissimus Criticus, supra, p. 395. ejusdem Theocriti Wartoniani 2. vol. egregie, ut omnia, emendaverat fragmentum Callimacheum, ab Apollonio laudatum, voce Ὀφείλις, quod in Hes. eâdem voce, legitur apud Alberti p. 831. 2. vol. & p. 628. nostræ Edit. Hanc unice veram incomparabilis viri emendationem; quæ serius, ut & aureus ejus libellus, in manus meas inciderat, meo ad Apollonium *Appendici* inserui. Ejusdem Apollonii meminerunt Clar. Ruhnkenius in Præfat. 2. vol.

Toupius.

Ruhnkenius.

[a] Idem antea, in Miscellaneis Criticis in Hesychium, Glossario Græco in sacros novi fœderis libros subditis, Apollonii Lex. Ms. ad partes vocans, hæc addiderat: » utinam aliquando integrum ederetur! » Nihil certe plus conferret ad Hes. quippe » qui Apollonii Ὁμηρικὰς λέξεις ipse lau- » det in Præfat. ad Eulogium suum.

Valckenarius.

ad Hes. ac alibi, & Valckenarius, *in Dissertatione de Scholiis ad Homerum ineditis*, ac in *Schediasmate de Epistolâ ad Eulogium*. Ante hos, unum Apollonii locum emendaverat ὁ πάνυ Hemsterhusius, ad Aristophanis *Plutum*, p. 338. quam correctionem suo nos loco, p. 2. nostræ Edit. collocavimus. Et cum verba quæ restituit, ab Alberti producta non fuerint, necesse est ut ipse tractaverit hujusce nostri Codicis apographum, cujus ei copiam facere potuit Clar. Alberti, vel ea e *Bibl. Coislin.* hauserit.

Hemsterhusius.

SECTIO QUARTA.

De Codice ex quo Apollonii Lexicon descriptum est.

Codicis scriptura, ætas, Lexica in eo comprehensa.

Quod spectat ad ipsummet Codicem, ex quo Apollonii Lexicon descriptum est, is fuit olim Coislinianus, nunc Sangermanensis, numero 345. estque volumen in quartâ formâ, litteris minutissimis, ac plurimis intricatum notis & scribendi compendiis, quæ in tabulis æneis, quarum infra mentio, accuratissime expressimus. Constat foliis 46. sive paginis 92. Lexicon Apollonii, quod magnam hujusce voluminis partem constituit. In sequentibus foliis occurrunt alia Lexica, quorum descriptione supersedebo, cum occupata fuerit a Montfauconio, qui eam in *Bibl. Coislinianâ* p. 457. & sequent. fusius quidem, sed parum accurate prosecutus est; ut cum in his verbis, Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, vertit χρησίμων per *utilium*; quod tamen eas significare voces *quæ sunt in usu*, nec pueri ignorant. Noster Codex est optimæ notæ, elegantissime scriptus sæculo decimo, judice harum rerum peritissimo Montefalconio *Bibl. Coislin.* p. 11. ut, p. 9. Præfat. Mœridis Atticistæ

loquitur Piersonius, qui eum, in eâ parte quæ Mœridis Lexicon continet, cæteris ejusdem Mœridis Codicibus longe multumque præferendum, & sæpius a Salliero inspectum docet, ut & hujus notæ ostendunt, & ipse, inquit Pierson. Clar. Ruhnkenio coram adfirmavit. Idem Pierson. infra p. 10. observat hunc Codicem Mœridis, in eodem volumine cum Apollon. Lexico occurrentem, longe esse præstantissimum; ut qui ubique fere ipsam Mœridis manum exhibuerit, multas voces rariores & plane glossematicas conservaverit, in aliis neglectas. Et accedere ait quod nullis, quantum deprehendere licuit, aliorum sordibus, quas homo inepte sedulus in illum Codicem unde Regius, Vindobonensis, & alii fluxere, intulit, vel leviter sit inquinatus. Unde si, ex collatione cum aliis Codd. Mss. factâ, Mœridis Lexicon tam accurate fuisse exaratum deprehenditur, pariter & eam partem quâ noster Apollonius continetur, eâdem fide descriptam esse ac religione merito quis suspicari possit. Ex eodem Codice Ms. Phrynichi Arrabii partem, hactenus ineditam, descripserat & notis ornaverat Claudius Sallierus. Sed is postea, ad alia delatus, totum suum apparatum tradidit Clar. Ruhnkenio, quicum longo usu conjunctissimus erat; cujus rei professionem reperies p. 32. in Notis Clar. Ruhnkenii ad Timæi Lexicon Platonicum, quod a Clarissimo Johanne Capperoniero, singulari nostræ Galliæ ornamento, accuratissime ex eodem Codice Ms. descriptum, ac sibi missum, publici juris fecit Lugduni Batavorum anno 1754. Idem ex eodem volumine, dum Parisiis studiorum causâ versaretur, excerpserat illud Rhetoricum Lexicon, quod *bonæ frugis plenissimum, atque ad jus Atticum explicandum imprimis comparatum* tantopere, & merito quidem, prædicat pag. 4. Præfat. ad Hes. Hujus

autem partis quâ Lexicon Homericum continetur, quamque hic edimus, Clar. Alberti, benevole, ut ait, rem curante J. J. Wetſtenio, Pariſiis apographum ſibi comparaverat; quod accuratiſſimum quidem vocare potuit p. 38. Præfat. cum ipſummet fontem adire non potuiſſet, ſed quod nobis, certiora edoctis, infidum ſæpiſſime videtur; ut ex iis æſtimare licet quæ interdum protulit Alberti. Et hoc quidem apographum, poſt hujus Alberti mortem, devenit in eruditiſſimas manus Hermanni Tollii, Profeſſoris Hardero-vicenſis, Græce, ſi quis unquam fuit, doctiſſimi, & in arte Criticâ verſatiſſimi, cujuſque ſolertiam in Auctario Emendationum ad Heſ. non ſemel laudat æquiſſimus ille ingenii & veræ laudis æſtimator Clar. Ruhnkenius. Qui ſi eum, ante multos annos elapſos, jam tum vocat *elegantiſſimi ingenii juvenem*, (quam tanti viri laudem acutiſſimis ſane, ac tali ingenio & doctrinâ digniſſimis, emendationibus κριτικωτάτῳ adoleſcens comprobavit,) quid de eo nunc viro, ac perfecte maturo, expectare debeat Reſpublica litteraria, niſi eum redditas multo cum fœnore Clariſſimorum Tolliorum dotes in ſe uno repræſentaturum, immo & longiſſime exſuperaturum?

Quod autem monere prætermiſerat Clar. Montfauconius, is decimi ſeculi Codex manu monachali exaratus fuit in quodam Monaſterio; quod apparet ex verbis fere nunc deletis ac lectu difficillimis, minio & litteris uncialibus deſcriptis, quæ videre eſt folio verſo 213. hujuſce Codicis.

Præterea notandum eſt fortaſſe Apollonii Lexicon in quibuſdam non integrum ad nos perveniſſe. Omnes enim fere Grammatici antiquiores contracti & mutilati ſunt, uno fortaſſe Harpocratione excepto. Hujuſce rei deprehendimus exemplum apud Etymol. p. 32. qui in Ἀἰζηοὶ ſic habet ex Apollonio quem citat: Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου ἐν τῷ ἰατα εἴδει αὐτοῦ, λέγει γεγονέναι ἐκ τοῦ αἰζήϊος. Hæc

hodie absunt a nostro Apollonio; quæ tamen legebantur tempore Etymologi, & restituenda sunt post πεδᾶμαι ζώνης p. 82. nostræ Edit. Idem in Ἄλεισον p. 61. hæc habet ex Apollonio, quæ in hâc ipsâ Apollonii glossâ hodie non occurrunt, at saltem olim reperiebantur: κρεῖττον ὡς λέγει Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου ὅτι παρὰ τὸ λάειν γίγνεται ἄλειον. καὶ ἐκτίθεται τὸ Σ, ἄλεισον. Sic in Νέφω p. 605. ea affert ex eodem Lexicographo, quæ & in notis laudavi ad Ἄλεισον p. 112. nostræ Edit. dum nusquam in textu ea verba legebantur; cum ne vocabuli quidem Νέφω ulla in nostro, qualem habemus, Apollonio occurrat mentio. Sed cum hæc vox νέφω nusquam habeatur in Homero, hujus explicationem, non ex Homerico Apollonii Lexico, sed ex alio ejusdem opere deperdito, excerptam fuisse putandum est. Certe apud Etymol. M. vocibus Κωφὸν & Σοφιστὴς, citatur, ἐν ταῖς γλώσσαις Ἡροδότου, quidam Apollonius, quem eumdem cum nostro facit Fabric. L. 5, c. 40. p. 27. decimi tomi *Bibl. Græc.* qui ibidem male ad Lexicographum Homeri, Apollonium, ea refert quæ sub plane diversorum Apolloniorum nomine allegantur apud Etymologum Magnum, a quo certum est nusquam alibi ad partes vocatum fuisse nostrum Apollonium, nisi vocibus Αἰζηὸν, Ἄλεισον, & Νέφω.

Glossæ Apollonio insertæ.

Non solum contractum ad nos pervenit Apollonii Lexicon, sed, quod pariter dolendum est, glossis aliunde intrusis & male insertis perperam auctum; ut in quibusdam Codicibus manum interpolatricem sensit Mœris Atticista. Et cum multi panni purpuræ Hesychianæ adsuti fuerint, ut utar verbis Tanaquili Fabri ad Anacreontem, id quoque quibusdam in locis perpessus est noster, in multis aliorum Lexicographorum conditionem secutus, ac præsertim Hesychii, cujus luculento operi plurima inesse glossemata posterioris

ævi, eaque ejicienda esse, & nullo negotio per paginas singulas posse deprehendi, recte docet Caspar. Barthius Adversarior. L. 42. c. 26. cum Bentlejo, in Epistolâ ad Jo. Christophor. Biel. & Johanne Meursio, qui, Miscell. Lacon. c. 13. p. 61. satis viros doctos nosse observat præstantissimo Hes. Lexico quædam passim inserta esse ab indoctis.[1]

Sic ego multa in nostro Apollonio manu recentiori ad marginem apposita vidi, quorum quædam, tanquam spuria, νενοθευμένα, atque omnino corrupta in spongiam ire jussi, plurima in notis duntaxat repræsentavi, cum operæ pretium esset. Quemadmodum Heinsius, in Prolegomenis ad Aristarchum Sacrum, se, cum Hes. emendaret, vera ac legitima ab alienis & spuriis distinxisse profitetur. Hæc, exempli gratiâ, in litteram *Kappa* manu recentiori ad marginem exarata vidi: Κοινωνία (quod Homericum non esse vel puer cernat) ἐλεημοσύνη, εὐποιΐα, ἢ μετάδοσις, quæ, tanquam cœlo delapsa, nec cum præcedentibus, nec cum consequentibus, conjungi possunt. Quis non videt hæc, ut loquitur Barthius, *glossemata posterioris ævi* e manu cujusdam Christiani profecta esse, qui tam liberaliter hanc Apollonio largitus est ἐλεημοσύνης glossam, cujus nullum certe vocabulum cum ejus stylo convenit, ac multo quidem minus hoc ipsum ἐλεημοσύνη; quod tamen, cum apud Diogenem Laertium, in vitâ Aristotelis, legatur, ubi habetur ἐλεημοσύνην διδόναι, pro eo quod Gallice

[1] Richardus Bentlejus, in Epistolâ ad Clar. Biel. contendit in Hes. plurimas voces a studioso quodam Christiano in exemplaris sui margine & orâ vacuâ scriptas (quemadmodum & in nostro) postilla, quod in aliis, inquit, libris scimus accidisse, pravâ exscriptoris diligentiâ in contextum esse ditditas; ut Maussacius, in suâ ad Lectorem epistolâ, suo præfixâ Harpocrationi, monet quædam in hoc auctore legi quæ e margine in textum irrepserunt sæpius.

dicimus, *donner l'aumône*, non parum Interpretibus negotii exhibuit. Nam, teſte Ægidio Menagio, cum Chriſtianorum ſcriptorum proprius videretur hicce loquendi modus, hinc Laertium fuiſſe Chriſtianum vir quidam doctus ſuſpicabatur. Ego autem hîc, occaſione datâ, ea proferam quæ, ad marginem noſtri Apollonii recentiori manu adjecta, in meis omiſeram notis. Legitur ad marginem τοῦ Ἄνω p. 68. noſtræ Edit. Ἀνίσως, συνίσως, γνώσεως, φρονήσεως, σοφίας. In Ἀμφίπολις, pag. 126. hæc, ἀμφιπεπολῖτο, ἐκπεπεῦτο, ἐληλαργοῦτο, e margine in textum recepi; quod monere prætermiſeram. Ad marginem τοῦ Ἄγε, p. 202: Τῷ ἄγε, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ὄντως. Ad marginem τοῦ βιώσαιμι pag. 238. litteris fugientibus ac fere deletis: Βιώσαιμι, ἀσφαλῶς, ἰσχυρῶς. In Εἴδωλα, p. 302. Εἴδωλα, ἰδιώματα. Et: Ἔστι. Ἀπέδειξεν μὲν σημαίνει τὸ εὑρηθῆναι, Ἐκλαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ταῦτα μὲν ἔχουσιν ὄντως, ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ ὄντως. Ἔστι γὰρ ἐπιῤῥήματα, ἀφοριστικῶν. Ἀντὶ τ... εὑρηθῆναι καὶ λεγομένης... ὑπάρξεως... Σημαίνει καὶ... Ἔστι καὶ ἐμφάνσεως. Hîc aliqua videas vocabula quæ, cum legi non poſſent, punctis crebris ac continuis indicavi. Et infra: εἰ, ἄγε, αἰεὶ, δὲ, γὰρ ὑπάρχουσι. Et in Εἴρυσθαι p. 306: εἰδέναι, εἴρυσθαι, καὶ ἐγνώσθαι. Ac in Εἰς ibidem: ἀντὶ τοῦ ἐξ, ἐπὶ, ὡς, ἢ, κατά. Et immediate infra: ὤν, ὑπάρχων, quæ pertinent ad ὤν præcedens. Ac in paginâ ſequenti Cod. Mſ. ἐξομολόγησιν, καὶ μαρτυρίαν. Ὕμνον καὶ δοξολογίαν, ἢ καὶ εὐχαριστίαν καὶ εὐφημίαν ἀμφιάσω. Et infra ibidem, Ἐντυγχάνει, ἐπιτυγχάνει. Ac paulo poſt, ἐξομολόγησιν, εὐχαριστίαν, ἐπὶ αἰνέσεως καὶ χείλεσιν ὕμνον. Et deinde: Ἐξομολογεῖσθαι, εὐχαριστεῖν, εὐφημεῖν, ἐπαινεῖν; quæ certe non Grammaticam eruditi Apollonii, ſed indocti monachi Chriſtianam ſapiunt manum. In Εὐσταθίως, p. 374: Καθισμένως ἑστηκότως, καλῶς, ἀσφαλῶς, εἰρηνικῶς, ἑδραίως, ἰσχυρῶς, παγίως, ἑστηκότως, βεβαίως, ἤτοι στερρῶς, ἀκινήτως, ἀσαλεύτως. Ad marginem τοῦ Μετάλλα p. 548. γράφεται πολυπραγμόνει, ἀντὶ τοῦ μετάλλα. Superſcribitur τῷ Νόσφι, p. 576: ἡ ἐπιστροφὴ καὶ ἀποδημία. Et infra: Κάμπτω (ſic) γὰρ, τὸ κλίνω, Καὶ κάμπτω (ſic) ἡ στρέφομαι. Nota au-

tem in his omnibus, quæ recentiori & indoctâ manu addita sunt, accentus vitiosissime expressos esse. In ᾽Ο pag. 586: ἀντὶ τοῦ ὅτι, τί τω (sic) ποῖον, πῶς. In Οὕνεκα pag. 620: ἀντὶ τοῦ ὅτι, ἅτε, εἰ, ἢ ὅτι, ὅτι ὡς, πρὸς, κρίτοι (sic) διότι. Et infra in π: περιβάλλειν, συμβάλλειν, ἀντιτεθὲν ἢ συντεθέν. ἀντιλεχθέν. In Σίδας, p. 714. post θαῦμα, ad marginem: καὶ ἀντὶ τοῦ φόβου, ἔκστασις, ἐξίστασις, ἐκπλάγησις. Ad marginem τοῦ Τμήδην p. 780: Τὸ, τοῦτο. Ad marginem τοῦ Φηγὸς, pag. 824: παροιμία, ob hæc, ἔθεν καὶ παροιμία. Ad marginem τοῦ Ὦ: ἀντὶ τοῦ φεῦ, φεῦ, αἶ, αἶ, ἔμμεν, ἔμμεν. (Sic) & supra hæc verba, ἐπίῤῥημα σχετλιασμοῦ δηλωτικόν, legitur συναγμοῦ, ἢ ὀδυρμοῦ. Ad marginem τοῦ Ὧς: ὄφρα, τέως, τόφρα, ἕως. In hæc verba ejusdem articuli, ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι, ad marginem adjicitur recentiori manu: καὶ ἀντὶ τοῦ ἅτε, ὅτε, ὡς, (sic) πῶς, ὅτι, ὥστε, καὶ, ἀλλὰ, ἂν, γὰρ, ἐὰν, δὴ, πλὴν, ὅμως, κομιδῆ, ἴσως. Et in Ὧδε: ἀντὶ τοῦ τῇδε, τοιαῦτα, ἵνα. Et in Λαρὸν, p. 518: ἁβρὸς, ἵλεων, συμπαθές. Hæc sunt in quibus solis manum interpolatricem sensit Apollonius.

De utilitate Apollonii.

Utcumque tamen ad nos pervenerit illius opus, plurimum tamen conferre potest, tum ad ea in Hes. restituenda, quæ fœde corrupta, vel a librario omissa sunt, & ad veterum Grammaticorum nomina & sententias conservanda, tum etiam ad variantes Homeri lectiones indicandas. Unde merito Clar. Montfauconius, p. 3. Præfationis *Bibl. Coislinianæ*, sic dicebat de nostro Codice: *licet autem inter Coislinianos Codices Græcos in quovis litterarum genere non pauci præstantissimi occurrant, in duplici tamen genere aliis quas vidi, Bibliothecis hæc anteponenda videtur, in Manuscriptis scilicet biblicis, atque in Lexicis, quorum unum, videlicet N°. 345. ineunte decimo sæculo scriptum, omnium, hactenus inspectorum, præstantissimum est.* Quo quid unquam pulchrius aut honorificentius de ullo libro dictum est, vel etiam

etiam fingi aut excogitari poteſt ? Quanti igitur faciendus eſt Codex, quo uno, teſte judice harum rerum peritiſſimo & æquiſſimo æſtimatore Clar. Montfauconio, cæteris aliis orbis terrarum Bibliothecis præſtat Bibliotheca Coiſliniana hoc theſauro ſuperbiens.

Hinc immortales gratiæ agendæ ſunt Benedictinis tot operum ac laborum famâ celeberrimis, ac præſertim Clariſſimo eorum Bibliothecario, nomine *Don Pater*, in quo humanitas cum eruditione & comitas cum ingenio certant; qui, pro ſuo incredibili litterarum juvandarum ſtudio, mihi pretioſiſſimi illius & unici Codicis copiam liberaliſſime fecit, & in hoc facillime meis annuit votis, ut eo tandiu domi uterer, quandiu opus foret. Quo quidem ſingulari beneficio ita me devinxit ut ei dignas grates perſolvere non opis ſit noſtræ; ſed, quod unum poſſum, Clar. viro quamvis invito ac reluctante, eam lætiſſimus arripiam occaſionem quâ meos animi, ut eſſe debet, gratiſſimi ac devotiſſimi ſenſus publice teſter.

SECTIO QUINTA.

De ratione inſtituti noſtri.

Nunc agendum eſt de methodo & viâ quam in hâc Editione ſecuti ſumus, & quæ fuit a nobis unice ſervata ratio, ea paucis exponenda eſt.

Ac primo quidem Codicem Mſ. prout ſe habebat, anxie & religioſe repræſentavi. Omnia fere menda & librarii errores accuratiſſime expreſſi, ſecutus exemplum Clariſſimi Alberti qui, ut ipſe teſtatur ad Heſychii præfationem, p. 38. De Textu.

in contextu retinuit vulgatam lectionem, (ego verò quam in Codice nondum vulgato reperi, ejus unice tenax fui) nisi in apertis vitiis, aut ubi certa satis erat correctio, & vel sic tamen pristinam lectionem inferius præposuit notis, ne fugeret Lectorem. Quod & imitatum se profitetur Clar. Ruhnkenius, in Præfat. secund. vol. Hes. quem edidit; & hoc quidem ipse semper fere præstiti, nisi in mendis quæ tam manifesta essent, ut vel ab homine hisce in litteris prorsus hospite ac peregrino facile detegi possent.

Typographica dispositio. Ad ejusdem Clar. Alberti exemplum me prorsus quoque composui, dum ita imprimendum curavi contextum ut, quemadmodum in ejus Hesychio, sic & in nostro Apollonio, singuli separentur articuli, novumque versum inchoent; &, si quando aut carmen, aut hemistichium, in contextu occurrat, ita excudendum jussi, ut a reliquo contextu discernatur, immo & versiculi absens initium lineola index immediate præposita, aut finem omissum, immediate subjecta, argueret.

Prima vox Majusculis Litteris expressa. Quin &, quod in præstantissimis Hesychii, Suidæ, ac cæterorum, præterquam Thomæ Magistri, Lexicographorum Editionibus merito, in parte Typographicâ, desiderari possit, curavi ut uniuscujusque articuli prima vox, scilicet Homerica, majusculis, quas vocant, litteris designaretur ac distingueretur a sequentibus, quibus Homerica vocabula verbis Apollonii dilucidantur. Quod mihi ad confusionem vitandam in eo Lexico perquam necessarium videtur quod voces Græcas aliis vocibus Græcis interpretandas suscepit; ut sic explicatio ab iis quæ explicantur discerni possit. Sed, cum in plerisque libris Græcis litteræ majusculæ soleant accentibus destitui; (quibus tamen carere non possit hoc opus, quod ad

Grammaticam præcipue pertinet,) aut, si iis insigniantur, eos non immediate supra collocatos atque impendentes, sed ad latus appositos habeant; quod oculis sic distractis ac transverse distortis injucundum accidit : eos novos majuscularum litterarum typos excudendos curavi qui crenâ & incisurâ cohærentem, sibique directe imminentem, suum secum habeant, cui subjiciantur, accentum.

Apollonii dispositio servata.

Præterea Apollon. quemadmodum Hes. Etymol. Magn. ac cæteri Græci Lexicographi, litterarum alphabeticarum seriem, quam secutus fuit, non semper accurate servavit; sed primarum litterarum ordinis tenax, subsequentium rationem fere semper neglexit. Suadebant nonnulli ut imitarer exemplum Hudsonis qui, in Mœride Atticistâ, ut lectores quærendi labore levaret, secundum adcuratum litterarum ordinem voces disposuit. Sed me ab hoc consilio sequendo prorsus deterruit Clar. Piersonii auctoritas, qui, in suâ ad suum Mœridem præfatione, p. 19. hoc quidem factum esse recte monet, ut nonnulla, omnino conjungenda, perperam divulserit Hudson; & Codices conferendi laborem reddiderit impeditum. (Mihi vero nulla spes affulget fore ut ulli unquam alii Codices nostri compareant Apollonii.) Sed ibidem addit Pierson. similem Blancardi in Harpocratione disponendo diligentiam jure reprehendisse J. Gronovium; & istam rationem, quamvis in vocibus reperiundis aliquid habeat commodi, plura tamen & majora adferre incommoda, quæ singula commemorare supersedet, hoc unum merito addens, in veterum scriptis modeste nos versari decere. [1]

[1] Similiter idem Blancardus a Clar. Oudendorpio, Præfat. ad Thomam Magistrum, vapulaverat, quod in hujusce Grammatici Editione, sine ullâ Codicis,

Cur ordo alphabeticus in Lexicis inversus?

Inde evenisse putat Richardus Bentlejus, in Epistolâ ad Biel. ut alphabeti ordo inversus sit in Hesychio, quod illius in illis vocabulis plerumque vitiosa orthographia ab Editoribus, vel scribis litterariis, postea mutata fuerit. Ego id quoque aliquando hinc accidisse suspicor in omnibus Lexicographis, quod, quæ transvolantes librarii, aut ad alia festinantes, omiserant, ea, quum serius relegentes omissa & elapsa deprehenderent, in alienum, ne perirent omnino, locum rejecerunt. Quod & in nostrâ Editione nostris non semel accidit Chalcographis, & interdum quoque ipse non emendatum relinquere satius duxi; cum hinc nihil omnino his in locis incommodi redundaturum esset, nec sine magno folii, iterum solitis typis describendi, sumptu corrigendæ essent leves illæ & admodum raræ transpositiones. Nec assentior Clar. Bentlejo ibidem existimanti olim Lexicon Hesychianum ad seriem litterarum, tam in secundis quam in primis syllabis, more Dictionariorum hodiernorum accurate institutum fuisse; quemadmodum Stanlejus ad Æschyl. Agamemnon. vers. 235.

---

manu exarati, ope multa tacitus immutavit, ac vocum ordinem, in prioribus *ἐκδόσεσι* observatum, pessimo exemplo neglexit, & divulsis multifariam paragraphis, partimque præpositis, partim serius collocatis, ad litterarum seriem propius eas accommodavit: unde quæ, præter vocum omissiones, nata sint incommoda, bene docet Lexiphilus, *id est*, Jo. Christophorus Wolfius. Sic cum seriem glossarum refingere, & ordinem inversum in Hesychio restituere tentavisset Clar. Verweins, merito a Clar. Alberti vituperatur, qui, exemplo Etymologi, Suidæ, & aliorum Lexicographorum, non semper anxie & religiose illam seriem observatam fuisse comprobavit. Quin &, eodem Alberti teste, Isaacus Vossius, in notis ad sui libri marginem conjectis, per integrum Hesychii opus ordinem alphabeticum presse sequi voluerat; unde vocabulorum seriem passim non mutavit tantum, sed & ipsa vocabula ad illam normam exacte componere studuit; adeoque voces notissimas non raro sic refinxit ut inauditæ Græcis forent auribus.

pag. 790. litterarum ordinis observantissimum Hes. vocaverat.

Quin &, cum Clar. Ernesto, in aureâ de usu Glossariorum dissertatione, lectorem omnino monendum esse duximus, veteres, ut nostrum, Lexicographos & Grammaticos, verba, non, ut in nostris Lexicis fit, in casu nominativo, aut in præsente indicativo, infinitove, ponere, sed servato plerumque verbi obscuri casu, numero, personâ, tempore, & modo tradere; atque, ut ait d'Orvillius *Miscellan. Observat.* vol. 2. p. 363. iisdem flexionibus cæteris præferre quibus apud Autores leguntur; qualia propemodum esse videmus veterum Græcorum Latinorumque scholia. Quæ ideo adduximus, ne quis, primâ specie deterritus, omnem omnino inveniendi in hoc Lexico vocabuli spem ideo protinus abjiciat, quod statim ad oculos eo non acciderit loco quo poni debuisset. Cui ut occurreret incommodo ac desperationi Kusterus, ad caput sui Suidæ monuerat, quomodo in hoc Lexico omnes Alphabeti litteræ simul aliæ alias sequerentur, ordine diverso ab eo qui in Alphabeto communi habetur. Sed cum tam adcuratum tenorem ac filum non tam constanter servet Apollonius, ut ad certas leges redigi possit, ego ut difficultati quærendorum vocabulorum obviam irem, hoc labore, ad imitationem Sylburgii, Blancardi, Piersonii ac Bernardi, Lectores levandos censui, ope Indicis quo totius Operis dispositio Alphabetica repræsentetur, quemque, postea diligentissime a nobis recensitum ac sæpius relectum, antea accurate in meam gratiam confecerat humanissimus, nobisque, ob morum amœnitatem & singularem doctrinam amicissimus, Baldus Jacobus Daireaux in Parisiensi Universitate Artium Magister.

De curâ in emendandis ſpeciminibus adhibitâ.

Denique in ſingulis uniuſcujuſque folii ſpeciminibus Typographicis emendandis, quæ plus quam ſexagies, quam attentiſſime fieri poterat, ſolus legi & relegi, quantam adhibuerim curam, quantum in hoc tædii ac moleſtiæ pleniſſimo labore inſudaverim, vix credi, vix animo fingi poſſit, cum *torcular calcaverim ſolus*, ut ita dicam, & *nemo mecum*. Quanquam non ſum neſcius mihi præoccupato, & ea legenti quæ legi & ſcribi debuiſſent, quædam excidiſſe oculos fallentia menda & Typographica σφάλματα, quæ facile æquus lector condonabit humanæ memor fragilitatis, illiuſque difficultatis quæ librorum Græcorum, ab imperitiſſimis Chalcographis excuſorum, editionem neceſſario conſequitur. Sic, exempli gratiâ, cum, brevitatis causâ, ne nimium occuparet locum, notis arithmeticis quintum decimum, ut & omnes alios, alicubi deſignaſſem numerum, ejus loco Typotheta, in linguâ Latinâ plane hoſpes, poſt ultima ſpecimina emendata, integris expreſſit litteris, quæ hâc in ſede omnes neceſſariæ erant, vocem barbaram ac πεμπτόδη *quindecimo*, pro *quinto decimo*, quod vel puer vitaviſſet. Et non ſemel eâdem licentiâ uſus, quam nonniſi ſerius deprehendi, *quatuordecimo* poſuit pro *quarto decimo*. Alia leviora, & quæ facile reſtitui poſſunt, prudens prætereo.

SECTIO SEXTA.

De Verſione Latinâ.

Verſionis Latinæ excuſatio.

Quod ſpectat ad Verſionem Latinam, nullam quidem huic Lexico addere omnino decreveram, iiſdem adductus rationibus quibus Ammonii, Thomæ Magiſtri, Mœridis &

Timæi Clarissimi Editores. Sciebam doctissimum Maussacum Grammaticorum versionem prorsus inutilem judicasse; ut patet ex ejusdem ad Harpocrationem Præfatione, quam ad partes vocat Clar. Alberti p. 39. suæ ad Hes. Præfat. Sciebam præterea Clar. Gronovium, cum anno 1681. ederet excerpta ex Stephano in Dodon. ideo tantum Berckelii, Pinedo, & Samuelis Tennulii versiones adduxisse, ut ostenderet nullam omnino illarum prodesse. Non ignorabam quid hâc de re optime, ut omnia, disputaverit eruditissimus Valckenarius, Præfat. ad Ammonium, ut & Gisbertus Koen. Præfat. ad Gregor. de Dialectis. At contra videbam, in Prolegomenis ad Hes. Edit. Alberti, doctissimum Wetstenium Suicero, Hesychii Editionem meditanti, scripsisse anno 1660. Hesychium dignissimum esse illius *Versione*; &, duobus annis interjectis, iterum significavisse se velle *Interpretationem* subjiceret, vel adderet Hesychio, qualem Suidæ noverat. Et multò clarius in aliâ Epistolâ adfirmat Schrevelii, Hesychianam Editionem parantis, laborem nihil Suiceri, qui idem consilium agitabat, curæ nociturum: hujus enim ait Editionem innumeris commodis, *in quibus Versio præcipuum*, exsuperaturam; eumque alibi monet ut *Versionem* perficiat. Ad quod institutum sequendum non me Clar. Wetstenii auctoritas, quæ nulla est, si Clar. Valckenarii, & aliorum supra laudatorum, sententiæ opponatur, sed hæc, quam affert, ratio unice me movit ac reluctantem impulit. Dicit enim se a Clar. Buxtorfio, de hâc Editione consulto, monitum fuisse, *libros exoticarum linguarum sine interpretatione additâ plerumque jacuisse, ac plus Editoribus nocuisse, quam profuisse. Suis omnibus, allegatis Hebraice vel minimis, adjecisse se dicebat Versionem; & hoc vendibiliores extitisse*

putabat. Et id quidem quanto verius usurpari possit in hâc ætate paulo reconditioris litteraturæ incuriosâ, in quâ si nihil attulerit, ibit Homerus foras, & cum suo Interprete procul exulare jubebitur, nemo non tacitus mecum reputat, ac me minus accusat quam tempora quibus serviendum duxi; cum duræ parendum sit necessitati, quam ne Dii quidem superent, ut ait Livius. Nam nisi hanc versionem, cujus veniam ab Eruditis demisse ac suppliciter peto, adjecissem, nullus certe, præsertim Parisiis, Bibliopola hoc opus suis sumptibus excudendum suscipere ausus fuisset. Idem ergo mihi hodie invito accidit, quod olim Clar. Gesnero a Bibliopolâ Grammaticum Luciani libellum, qui *Solæcista* inscribitur, Latine vertere coacto.

Apollonius tironibus non comparatus.

Attamen quibusdam in locis impeditis ac salebrosis Versionem Latinam ad latus appositam consulere haud displicebit. In reliquis autem facilioribus, qui Græcarum Litterarum tam rudis est ut, ad ea omnia percipienda & intelligenda, Interprete Latino indigeat, is Grammaticos Græcos omnino ne attingat. Tantum enim abest ut fructum inde capiat ut potius se in turpes implicet errores. Merito dicit Clar. Alberti, p. 39. suæ Præfat. iis qui linguæ Græcæ adeo imperiti sunt, ut Scholia & Glossas Græcas non sine versione intelligere queant, nullo sane modo Hes. (nec plus nostrum Apollon.) prodesse posse, etiamsi Latine omnia exhiberentur. Monendum enim lectorem duco Apollonium non comparatum esse tironibus, sed jam longius in Græcis Litteris provectis. Tirones consulant claves Homericas, & Lexica diobolaria, tali ætati accommoda. Eos ad Apollonium vocare, quid aliud esset, nisi pueris cothurnos Herculis aptare? [1]

[1] Merito Daniel Heinsius, ac, post eum, Clar. Ernesti, ab illis Linguæ Græcæ *x*...

SECTIO

SECTIO SEPTIMA.

De annotationibus, & Indicibus.

Quod ad notas attinet, in iis, quantum fieri potuit, brevitati & perspicuitati studuimus, atque in hoc omnes ingenii nervos intendimus, ut loca depravata ac corrupta, quæ plurima sunt, ex aliis Lexicographis, aut alios vicissim Lexicographos ex nostro, occasione datâ, restitueremus, omissa expleremus, confusa separaremus, aut male disjuncta conjungeremus, Homeri, atque aliorum Poetarum, allegata distingueremus, rariores significationes exemplis appositis confirmaremus, & loca Homeri, quæ respexit Apollon. perpetuo indicaremus.

Ac primo quidem in emendando Apollonio, quum ad alios Mss. Codices, qui nulli usquam existunt, recurrere non liceret, & hic unicus hodie superesset, alterius Codicis Mss. vicem mihi præstare posse credidi Hesychii Lexicon, quod passim eo diligentius contuli, quod Hesychius ipse, in Epistolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, Apollonii scrinia compilavisse se profiteatur, & magnam hujusce nostri Glossarii partem ad verbum descripserit, ac vice versâ innumeris in locis ipse, vel post Jos. Scaligeri, Salmasii, Dan. Heinsii, Isaaci Vossii, Palmerii, Kusteri &c. ac novissime Clar. Alberti doctissimas curas, restitui possit ex hoc ipso Apollonii

Apollon. ex Hesych. & Hesych. ex Apollon. emendantur.

[illegible] (Sic prior glossas, ac præsertim Hesychianas, vocaverat) eos omnes longe arcent qui sunt omnino rudes; ut recte judicaverit Josephus Scaligerus Glossarium Philoxeni non esse magistellorum manibus terendum, sed tantum doctioribus nocte diuque versandum.

Lexico ; quod majorine Homeri, an Hesychii, bono superstes sit, dubitare videtur Clar. Ruhnkenius in Præfat. ad sec. vol. Hes.

Hes. contractus ab Epitomatore.

Et hoc quidem facile intelligetur, si quis meminerit nos Hesychii nihil aliud nisi epitomen habere ; & omnes fere omnium, quos allegavit, auctorum citationes omissas fuisse ; quod testantur Jos. Scaligerus, in Scaligeranis quæ dicuntur *secundis*, p. 109. Florens Christianus, qui, ad Aristophanis *Pacem*, v. 198. dicit nos Hes. glossas integras non habere, Daniel Heinsius, qui, in Lect. Theocrit. p. 349. adfirmat Hes. exsectum fuisse [illegible] a crudelibus Grammaticis, ac in notis ad Horat. pag. 51. Edit. 1612. de ejus Epitomatore conqueritur, & in Codice suo rudera e tam præclaro ædificio pauca superesse scribebat, ac in Præfatione quam, ipsius Hes. destinatam, reperire est in Apparatu Hesychiano Clar. Alberti, ex quo multa excerpsimus, docet multa menda in hoc auctore reperiri quæ, non librariorum negligentiâ contracta, aut Typographorum, sed [illegible] ; ut Jungermannus ad Polluc. pag. 451. n. 6. pessimum facinus fecisse exclamat, quisquis ille fuit, qui sustulit auctoritates rarissimas quibus Hes. subinde usum fuisse patet. Sic Caspar. Barthius, ad Claudian. pag. 1102. qui testimonia veterum Auctorum Hes. exsecuit, eum piaculum inexpiabile fecisse dolet ; plurima enim eum monet bonorum Scriptorum loca paucis verbis illustrasse doctissimum omnium Grammaticorum, quæ, ait, nisi coram glossis suis videas, vix sentias quam sint erudita ; & Adversar. L. 42. c. 26. p. 1918. ingenti eruditione opus esse contendit ut hunc Interpretem capiamus, quoniam, inquit, pessimo alicujus felis librariæ facinore testimonia scriptorum Lexico illi dempta sunt. Jam vero facillime, ut cum

Barthio loquar, *Interpres ille capietur, loca Homeri coram ſuis Gloſſis videbuntur,* menda in hoc auctore non librariorum negligentiâ contracta, aut Typographorum, ſed ἡ ἐπιλησμονή. corrigentur & in ſpongiam ire jubebuntur, cum ad ipſum Apollonii fontem, ex quo dulciores, puriores & copioſiores hauriuntur aquæ, recurrere licebit; cum ea quæ exſecuit & omiſit Epitomator, reſtitui & expleri poterunt ex hoc noſtro Auctore, quem a capite ad calcem deſcripſit Heſ. & in quo illa Homerica occurrunt exempla, quæ hic ab Apollon. mutuatus ſibi propria fecerat & in ſuos uſus converterat, ſed quæ ei invidit manus quam crudelem huc uſque ſenſit Reſpublica Litteraria, quæ nunc noſtro Lexico hoc damnum levare poteſt, & eluere labes facinoris quod inexpiabile merito ſuâ ætate vocaverat Barthius.

Teſtimonia & exempla atque autoritates in Heſ. omiſſa, ex Apollon. reſtituuntur.

Doctiſſimus & nunquam ſatis laudandus Ruhnkenius, in Præfat. 2. vol. Heſ. non dicere veretur, conſtantem virorum doctorum fuiſſe opinionem, non eſſe Heſ. Lexicon, quale nunc ſupereſt, tale quale olim ab ejus manu profectum ſit, ſed ab Epitomatoribus contractum eſſe & mutilatum, a librariis fœdiſſime corruptum, a ſciolis denique nullius pretii gloſſis interpolatum. Et lætatur ſe, quam diverſus fuerit verus & integer Heſ. a contracto, lacerato, depravatoque, luce clarius demonſtrare poſſe, ſcilicet exemplo Lexici cujuſdam Rhetorici Mſ. Sangermanenſis, cujus ſpecimen dedit Montfauconius *Bibl. Coiſlin.* p. 491. interpolati Heſ. gloſſis, non, ut dicit, truncati, mutili, corrupti, quo nunc melioris deſiderium levamus, ſed integri, illibati, & omni labe carentis; atque affirmat illas gloſſas, ſi crebriores fuiſſent, magnam Heſ. partem ad priſtinum nitorem & integritatem nobis revocaturas fuiſſe. Quod nos hodie noſtri

Apollon. ope, multo amplius, multo largius, passim præstitisse gloriamur. Nam, ut ibidem ipse fatetur Clar. Ruhnken. Lexici Rhetorici interpolator Hesychianas glossas largius solum inserferat litteris A, B, & Γ. Parcius litteris Δ, Z, K, Ξ. Reliquas ne attigerat quidem. Præterea, eodem teste, in hoc ipso Lexico Rhetorico, magno, & ipsius Lexici, & litterarum, detrimento, veterum scriptorum auctoritates hic illic sublatæ sunt. Unde eas, quas ipsum non habet, Hesychio restituere non valeat, & sic maximum resarcire damnum, cui solus succurrere potest Apollonius; qui plus quam triginta vetustissimorum Grammaticorum, & scriptorum, fere omnium deperditorum, nomina & sententias, ad præcipuas Glossas suo quæque loco allegata, magno Homeri, majori Hesychii & excitatorum Grammaticorum, ex quorum operibus partem in lucem vindicat, maximo denique totius Reipublicæ Litterariæ bono, quam novo lumine perfundit, novisque locupletat accessionibus, præter spem atque expectationem felicissime conservata repræsentat. Ruhnkenius merito observat, in Præfat. 2. vol. Hes. p. 6. hunc Lexicographum, quod & ipsum Apollonium (a quo omnia sua Homerica hausit Hes.) in suo Lexico fecisse videmus, singulis Homeri vocibus diversorum Grammaticorum, maxime Aristarchi, Apionis & Heliodori, interpretationes subjecisse, easque, inter se si discreparent, nomine auctorum distinxisse. Verum addit inscitiam Epitomatoris omnes omnium Grammaticorum explicationes, etiam si inter se non congruerent, in unum conflavisse, & Grammaticorum nomina, tanquam nihil magnopere ad rem pertinentia, plerisque locis delevisse. Idem, ut ostendat quam diversa fuerit Hesychii facies; antequam Epitomator fœdas illi manus intulisset, ad Auc-

tarium Emendationum suarum in Hes. lectorem ablegat, duobus tantum hîc contentus exemplis, in quibus Grammaticorum nomina sunt ab Epitomatore sublata. Et minus hâc de re, scilicet exsecta fuisse Grammaticorum nomina, eum dubitaturum esse subjicit, qui Apollonii Lexicon Homericum cum Hesychio contulerit. Nam, inquit, Apollonius idem, quod Hesychius, institutum secutus, modo commemorat Aristarchi, modo Apionis, modo Heliodori, modo aliorum explicationes, si quid præcipui habeant, & à communi opinione recedant. Quæ interpretationes, addit, prope omnes etiam in Hes. reperiuntur, sed Grammaticorum nominibus omissis, non profecto Hes. culpâ, cui aliam rationem placuisse ex præfatione liquet, sed ejus qui maximum amplissimumque Lexicon in compendii angustias coëgit. Post hæc verba idem Clar. vir duo Hesychiana affert loca, in quibus, relictâ ab Epitomatore interpretatione, auctoritas Critici sublata est, & ex solo Apollon. restitui potest. Ac postremo concludit, sic aliis locis non modo Aristarchi, sed etiam Apionis & Heliodori, nomina ejecta esse, remanente illorum explicatione, ex eodem Apollonio demonstrari posse. Nos igitur hîc doctissimi Ruhnkenii exemplum secuti, & eâdem procedentes viâ in hoc nostro Apollon. cum Hesychianis Glossis conferendo, perficiemus quod Clar. Criticus indicavit, & in quo prævivit exemplo, atque uno conspectu sub oculos Lectorum ponemus, quot & quantorum Grammaticorum nomina ab Hesychii exscriptore deleta atque omissa, ope nostri Apollonii quasi e fugâ retrahi, suisque attribui sedibus possint: singulaque hîc notabimus & designabimus Hes. loca, in quibus exsecta horum Criticorum auctoritas revocari possit, & accurate indicata definiemus

uniuſcujuſque Heſychianæ gloſſæ vocabula, poſt quæ inſeri debeant hæc nomina revocata, & juſtis, quod aiunt, vindiciis in certam ac propriam, unde fuerant dejecta, ſedem reſtituta. Quod certe ad id multum proderit, ut, ex parte, Heſ. lacunas expleamus, audax ejus Librarii facinus, & damnum perfidâ manu illatum reſarciatur, & uniuſcujuſque explicationis pretium & fides certo conſtitui & æſtimari poſſit ex auctorum auctoritate, cum compertum habebimus quid, & ex quibus Grammaticis, ex quam celebribus, aut obſcuris, Criticis hauſerit Heſ. ut omnia ſuis ponderentur momentis & æquâ lance perpendantur. Nemo enim inficias ibit quin ſcire interſit hæc ne, aut illa, explicatio, Ariſtarchi auctoritate confirmetur, an ſolo leviſſimi Græculi teſtimonio innitatur, aut ex ipſiuſmet Heſ. cerebro profluat. Immo, hâc occaſione datâ, quædam hic quoque Heſ. loca, novâ ejuſdem cum Apollonio comparatione inſtitutâ, emendare conabimur.

Loca in quibus auctoritates, apud Heſ. ejectæ, ope Apollon. revocantur.

Apio reſtituitur.

Ac primo quidem Apionis nomen ab Epitomatore, ſeu ab ipſo autore, omiſſum, ex Apollonii indicatione, in Heſychio reſtitue, voce Ἀβαρβαρέη, & collocatum inſere poſt hæc verba; ὄνομα Νύμφης. In Ἄεθλον, poſt πεδίλοις. In Αἰμασιὰς, poſt ἐφ' ἣν οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι, pro quo Apollonius habet, ἐφ' ἃς οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι. In Ἀμάρη, poſt ὁμαλῶς ῥέον. In Ἄργιλον, poſt πολυχρόνιον. In Ἄσε, poſt ἀνιᾶσθαι, pro quo Apollon. habet ἀσχάλλειν. In Ἀνδήσετε, poſt ὄνειδος. In Βέβρυχεν, poſt κελάδει τόπος. In Ζαφελῶς, poſt μεγαλοκότως. At in Ζῶστρα, per τοῖς δὲ, τὰ ἐνδύματα, Apionem Heſ. intelligit, ut patet ex Apollon. qui hîc addit, ἀπ' ἀνδρῶν, ut & aliud Lex. Sangermanenſe Mſ. a nobis hâc voce laudatum. In Ἡμεῖς, poſt ἐξ ἡμῶν ἡμᾶς, pro quo Apollon. habet ſimplex ἡμῶν. Fortaſſe in Θαλπωρὴ, poſt ἡδονή. In Θὶς, poſt θινὸς ὁμοῦ. In Θρυλίχθη, poſt συνεθλάσθη. In Κλυτόπωλος, poſt ἱππεῦσι ἀγαθός. In Κλιτὺς, poſt κα-

ταφεῖν τῶν ὑδάτων. In Κλαμακίσκων, post τραχῦναι καὶ ὁρμὴν σημαίνει. In Κνώδαλα, post ἐν ἁλὶ κείμενα. In Κόνιν αἰθαλόεσσαν, post μάχην, ἀγών. In Κορώνη, post λάρος. In Κορύνη, post κολάζουσιν. In Κοτύλη, post κοῖλον τῆς χειρός. In Κρῖ, post γένος τι, ubi Apollon. ex Apione addit, ὃ πάντες κριθήν; unde explicatur τὸ Hes. γένος τι. In Λαυρώνιον, post περιγλωσσάζη. In Λαῖτμα, per οἱ μὲν, ἔρμημα, intelligit Apionem, quem Λαῖτμα sic interpretatum fuisse Apollon. docet. In Λαοσσόος, post τοὺς λαοὺς σώζοντα. In Λαμπόωντα, post ἡδέσαν. In Λίαν, post, λίαν τοῦ λαιμῷ τὴν τροφήν; pro quo restitue, λαιμῷ τῇ τροφῇ; ut habet Apollonius: λαιμῷ γὰρ τῇ τροφῇ. In Μινύθει, post ἴσως τὸ ἴσον. In Μελαμπάγια, post ἀμφιφόρητα. In Μῶλος, post μάχη, πόνος. In Νεαίρη, post κατωτάτη. In Νήποδες, post τεξίποδες. In Νηγάτεον, post δὲ νεωστὶ ποιηθέν. In Νηπύτιον, post ἄφωνον. In Νιφάδες, post ψεκάδες. In ἰδέας, per, τινὲς δὲ, ζώνας ἀποδεδώκασι, Apionem intelligit; ut ex Apollon. colligi potest. In Οἰσύινον, post γένος χυτόν. In Ὀκριόεντι πέλωρι, post τοῦ ὕπνου; quemadmodum fortasse in Apollonio legendum, pro τοῦ ὕπνου. In Ὀξυόεντι, post ὀξύ. In Ὀρεχθεῖν, post ὁρμᾶν καλαθῆναι. In Ὀρεσκῴοισιν, post ὀρεινοῖς, ἢ ὀρεικοίτοις. In Οὐλαί, post μυλαί. In Οὐλοχύτας, post κατάρχεσθαι. In Παλλάς, post παίουσα τὰς αὐλάς; quem Hes. locum ex Apollon. restitui p. 633. In Παλάξαι, post συνθραῦσαι, ut in Apollon habetur, & recte, pro συνθλάσαι. in Hes. scribendum jussit J. F. Gronovius. In Παλαιφάγων, (pro quo Apollon. male habet παλαιφάτων.) post πάλαι ἐσθιομένης. In Πεξαμένη, post κτενισαμένη τὰς τρίχας, pro quo Apollon. simpliciter ex Apione adfert, πεξαμένη. omisso τὰς τρίχας. In Περιγλήνη, post ἄνω, pro quo Apollon. habet ἂν ἄνω. quod, ex emendatione certissimâ Clar. Alberti, mutandum in ἀναίνω. In Πολιόν τι σίδηρον, post λευκὸς φαίνεται. In Πίδακος, post ἀγκύλιαθαι, pro quo, ut in eodem Hes. emendabat Sopingius, παράλλεσθαι. & supra προάλλεσθαι. pro προαλίσθαι, habet Apollon. In Πόνον, post διαπονεῖν. In

Πρυβοῦτις, (pro quo lege cum Apollon. & Hom. Il. M. 277. προβοῶντε.) post προβαίνοντε. In Πρῖλιβάλλειν, per οἱ δὲ, κωλύειν, intelligit Apionem. In Ποικιλόν... (Ποικίλον) λέχος, post χρώματα συντίθεσθαι. In Πολύρ-ται κρατεροῖο, post πολλοῦ ἰσχυοῦ, ut recte ex Apollon. pro πολλοῖς ἰσχυοῖς. emendavit Clar. Alberti. In Πορὸς. post ψαμὸς. In Ῥῦτραι. post ὁμιλίαι. In Σκῦλος, post ῥάβδος, ubi Apollonius ex Apione addit πεπυρακτωμένη. In Σμῶδιξ, post ἀπὸ πληγῆς οἴδημα. In Σίλος. post ὁ σιδηρῶν; ubi in Apollonio, voce Σίλος. pag. 728. pro ὅτι δὲ δίσκος λίθινος. fortasse legerem, ἴσως ὅτι δέ. In Στείβηκεν, post συνίφθαρται. In Σφαραγεῦντο. post ἐψόφουν. In Σχέτλιος, post τάλας, ἀγνώμων. In Σῶκος, post σωτῆρος. In Τρητοῖσι. post ἱμᾶσι τοῖς, pro quo ἱμαντωτοῖς legit Is. Voss. Vide Apollon. p. 784. In Τρίγληνα, post γλῆναι γὰρ, οἱ ὀφθαλμοί. In Τρίπους. post λίθος, ubi forte addendum ἀναθηματικὸς, ex Apione qui, apud Apollon. p. 786. explicat, λέβητας ἀναθηματικὰς, ubi emendavimus ἀναθηματικούς. In Τῇ κε. post ὅτε γὰρ ἄν. In Ὑπάτη, (lege Ὑπάτῃ) post πλευρά, pro quo lege πλευρᾷ. & supra, in dativo, ὑπερτάτῃ, ἀνωτάτῃ. ob versum quem respicit Hes. & laudat Apollon. ex Il. Ψ. 165:

Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ. ———

In Ὑπεμνήμυκε, post κλαίει. In Ὑποσχέσθαι, post ὑπαύξεσθαι. In Φαλὸς, per ἄλλοι, λευκὸς ἧλος, intelligit Apionem, qui, teste Apollonio, explicat, ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἧλος. In Φιλομμειδὴς, post φιλόγελως; & sic sequentia in Hes. lege: φιλοῦσα τὰ μειδιάματα, ἱλαρά. In Φλοίσβοις, post τάραχος. In Φυλίης, per οἱ δὲ, εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ, intelligit Apionem qui, in Apollon. simpliciter explicat, γένος δένδρου, male omissis ultimis, quæ exciderunt, vocabulis, ὅμοιον πρίνῳ. In Χρυσάμπυκες, post χρυσοχάλινα. Sed hîc lege in Hes. ut habetur in Apollon. & Hom. Il. E. 358. ac alibi, Χρυσάμπυκας, χρυσοδέσμους, χρυσοχαλίνους. (κατὰ τὸν Ἀπίωνα.) Denique Apion. restitue in Ὠμησταὶ, post ὠμοφάγοι. Contra apud Hes. nomen Apionis occurrit, quod

ex

ex Apollonio abest, in Ἄλις. ubi sic habet: Ἄλις. ὡς Ἀπίων, ἀθρόοι. ἢ ἰσχύρα. Hîc summus Hemsterhusius, pro ΆΛΙΣ, recte legit, ex Homero, ἌΛΙΣ; quod confirmatur auctoritate Apollonii qui, p. 118. Ἄλις explicat Ἀθρόως, ἱκανῶς. quod ultimum nescio an non restitui possit pro Hesychiano, ἢ ἰσχύρα. aut ἢ ἰσχύρα. quemadmodum volunt Hemsterhusius, & post eum Alberti. An illud ἢ ἰσχύρα, corruptum est ex Homerico exemplo Il. Φ. 319:

———Ἄλις χεράδος περιχεύας.

Vel ex Il. Ξ. 122:

———Ἄλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι?

De his conjecturis, quæ se aliquâ veritatis specie commendant, sed quas timidissime proponere decet, valde dubitamus. Apio laudatur in Θαλαμηπόλος apud Hes. qui Apollonii glossam, unde fortasse aliquid excidit, hîc valde augere potest. Sic Apionis mentio, ab Apollon. omissa, occurrit apud Hes. vocibus Μενάδες, Ὀδυσσεύς, Πόνοι, & Φοινίσσα. Quod vero spectat ad vocem Ἀγυρτὴς, ubi ab Hes. laudatur Apio, ea nec Homerica fuit, nec proinde in Homerico Apionis Lexico reperiri potuit. Sic habet Hes. Ἀγυρτής. συναγείρων, μάντις ὡς Ἀπίων. Hîc observat Alberti hanc vocem extare Antholog. L. 1. p. 64. & citari a Suidâ: ubi Portus notat illius Epigrammatis auctorem Alcæum vocari, non Apionem. At vero hi Lexicographi non designare voluerunt hanc vocem ab Apione usurpatam, sed ab hoc Grammatico explicatam fuisse per συναγείρων.

Apio similiter laudatur & apud Hes. & apud Apollonium, in iisdem vocibus, scilicet in Ἀλεξητῆρι, pro quo Apollon. habet Ἀλεξητῆρι. in Ἰοβλάδες, in Κῆξ. in Μύνησιν, pro quo Apollon. legit Μῦνις, & postremo in Χαμαιευνάδες.

Apion pariter in Etymol. Magno & Apollon. in consonantibus laudatur, in Ἀναιδῆ, apud Etymologum p. 152. & in Ἄει, apud Apollon. p. 210. In Κλυτὸς, apud Etymol. p. 519. & Κλιτὺς, apud Apoll. p. 486. In Κεράϊν, p. 530. apud Etym. at apud Apoll. p. 494. In Σκῶλος, apud Etym. p. 719. at apud Apollon. p. 726.

Apud Etymologum vero solum allegatur Apion p. 329. in Ἐλεφαντίνη, ubi eam Ὀνχίλω potius vocandam esse contendit. Quæ verba, opinor, desumpta sunt ex ejus *Historiâ de singulis gentibus*, quam memorat Suidas. Laudatur & p. 371. in Ἐρίχθων, quod occurrit Od. E. 83. & 157. & p. 514. in Κινεῖ, quod habetur Il. P. 5. ac in Κολαφίζω p. 525. Quod quidem ultimum nomen cum a Græcis transierit ad Latinos, qui dicunt *colaphizare*, & *colaphus*; (Terent.) hanc glossam excerptam puto ex ejus Libro περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, cujus meminit Athenæus libr. 15. Citatur & p. 541. in Κρόταφοι, ex ipsius Lexico Homerico. In Ὦπις & Ὀπωπῆ p. 628. in Ὄρχαλος p. 634. in Παλύνω p. 650. in Πείρινθα p. 668. in Σφάραγον p. 737; & hæc omnia ex eodem Lexico Homerico. Quæcumque autem Etymologum solum ex hoc Lexico attulisse hîc indicavimus, hæc in Apollonio, cujus omissa loca hinc expleri possunt, desiderari annotandum est.

Aristarchus restituitur.

Aristarchi nomen pariter ab Hesychio, seu ab ejus Epitomatore omissum, ex Apollonio restitui & indicari poterit apud eumdem Hes. in Ἄβιοι, post ὄνομα ἔθνους. In Ἄλλα, post τὰ ἔπαθλα, & in Ἆθλον, post ἔπαθλον. In Δυσηλεγέος, post κακοκοιμήτου. In Ἑκατόγχειροι, post διὰ τὸ μέγεθος. In Ἐμπλήγδην, post ἐμμεταβόλως. In Ἐπαιγίζοντα, post πνέοντα ἄνεμον. In Ἐπήτης, post συγνώμονος. In Ἐπίηλε, post ἔπεμψε, pro quo melius, ex eodem Aristarcho, Apollon. habet ἐπενέπεμψεν. In Ἐπιήρανα, post ἐπικεχαρισμένα τῆς ψυχῆς. Fortasse supra, in Ἐπίηρα, pro Ἀντίμαχος, legerem Ἀρίσταρχος; &, tribus articulis simul conjunctis, hunc Hes. locum misere luxatum ac in

tres male divulsum, ad imitationem Apollonii, refingere sic auderem: Ἐπίηρα' τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐκ τῆς περιουσίας.

Μητρὶ φίλη ἐπίηρα φέρων. ——— (Il. A. 572.)

ἐν δὲ τῷ·

——— Ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπίηρ' ἀνὰ θυμόν, (Od. T. 343.)

τὰ ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς. Οὕτως (seu ὡς) Ἀρίσταρχος. Restituenda apud Hes. prætermissa Aristarchi laudatio & in Ἕρμινα, post πόδα κλίνης. In Ζῶμα, ubi, per ἄλλοι, τὸν θώρακα, Aristarchum intelligit. In Ἰόμωροι, post ἰοὺς ἰξοῦ ἔχοντες. In Καλάμη, ad finem articuli. In Κατὰ στεφάνης, post ἀκρωρείας. In Κερδαλεόφρον, post πανοῦργε ἀλώπεκος. In Κῆλα, post βέλη θεῖα. In Κρατευτάων, post πρὸς ὕπτησιν. In Κραταιγύαλοι, post στερροὶ κατὰ κύτος, ubi lego κύτει. In Κρῖ, post κριθή. In Λάαν, per οἱ δὲ, ἀπὸ λακωνικοῦ ἔχων, ἰθίων, intelligit Aristarchum. In Μήνιμα, post κότος ἐπίμονος. In Νῶν ἰδόντα, sequitur interpretationem Aristarchi. In Νιῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. In Ὄρθια, post ἀναπεπταμένα, ubi Apollon. habet, levi discrimine, ἀναπεπταμένως. In Περιφραδὴς post ἀξιοσπουδεῖς, ubi Apollon. minus bene habet simplex σπουδεῖς. In Πιφράσαι, post διασημαίνει. In Πλωτῇ, post ἐπιπλέουσα, pro quo Apollonius, melius in dativo, sed minus bene simplici verbo utens, legit πλεούσῃ; quamvis πλέουσα ediderit ex vitioso Apographo Clar. Alberti. Unde in Hes. legerem, Πλωτῇ, κινουμένῃ καὶ ἐπιπλεούσῃ, ὡς Ἀρίσταρχος, seu οὕτως Ἀρίσταρχος, vel etiam, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. Revocanda ejusdem Aristarchi memoria in Πολύαρνι, post πολλῶν ἐπαρνῶν ἄξει. In Σίντιες, post Λήμνου οἰκοῦντας. In Σκῶλος, post ἀκάνθης εἶδος. In Σμινθεῦ, post ὁ ἐν τῇ Σμίνθῳ τιμώμενος, ubi, pro Σμίνθῳ, legerem Σμίνθῃ. Nam, ut ait Apollon. p. 726. est ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς, ΣΜΙ΄ΝΘΗΣ καλουμένης. In Στεφάνη, post ὄρους ἐξοχή. In Σῶμα, post πτῶμα. Et post sequentem in Hesychio vocem, scilicet, δέμας ἐ- excidisse puto, ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηται; ut opponatur τῷ σῶμα, quod

teste, apud Apollon. p. 754. Aristarcho, semper in Homero pro *cadavere* usurpatur. In Ὑπερπλίσσαιτο, post νεκύων. In Φόβος, post φυγή. Quod spectat vero ad hanc Hes. glossam, Φύζα, φυγή, φόβος, ἀθυμία, δειλία, hæc hisce Apoll. verbis explicatur: Φόβος Ἀρίσταρχος σεσημείωται, ὅτι συνήθως φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς· φύζα δὲ, ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς. Postremo in Ὧδε, per hanc hujusce vocis explicationem, οὕτως, & εἰς τοῦτον τὸν τρόπον, respicit Aristarchi sententiam, qui in hoc versu ex Iliade Σ. 392:

Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, ———

interpretatur τὸ ὧδε per ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου, μηδὲν ἀναβαλλόμενος. Vide Apollon. in Ὧδε.

Contra Aristarchus simul laudatur in Apollonio & in Hesychio, in vocem Αἰψηρὰ apud Hes. at in fine articuli Αἶψα. apud Apollon. p. 86. qui quidem eadem fere, sed brevius ac contractius infra repetit in Λαιψηρὰ p. 516. Aristarchus laudatur in Ἀντιάνειραι apud Hes. & apud Apollonium, primo quidem in Ἀντὶ p. 152. at deinde, in Ἀντιάνειραι p. 160. eadem, sed suppresso ejus nomine, affertur explicatio. Aristarchus apud Hes. & Apollon. Ἰωγὴ explicat per σκέπη. At apud Apollonium omissa Aristarchi citatio, cum de Ἀσφοδελῷ p. 214. simpliciter dicit: ἔστι δὲ φυτόν. Contra Hes. addit: ὃ τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον φησὶ Ἀρίσταρχος, καὶ ἄνθος ἀρώματον. Sic, cum p. 632. Apollon. τὸ πάλιν interpretatus fuisset εἰς τοὐπίσω, largior hîc, præter solitum, Hes. hanc adjicit Aristarchi observationem: Ἀρίσταρχος τὸ πλέον πάλιν τοπικῶς χρῆσθαί φησι τὸν Ποιητὴν, καὶ οὐχ, ὡς ἡμεῖς, χρονικῶς.

Apud Hes. legitur, Πρόκες, Ἀρίσταρχος, κλανίαι ἔλαφοι. Ego rescriberem, Πρόκες, Ἀρίσταρχος, νεανίαι ἔλαφοι. Nam Νεανίας adjective ponitur, ut apud Euripid. νεανίας λόγος, *juvenilis sermo*. Dicitur πρόκας

Od. p. 295. Sic apud Apollon. p. 680. Πρίαμ. Οἱ μὲν, ἐλέφας.

Cæteræ autem voces quæ ex Ariſtarcho apud Heſ. afferuntur, eæ nec Homericæ ſunt, nec proinde hîc conferendæ.

Heliodori mentionem, quæ excidit, ex Apollonio reſtitue apud Heſ. in Ἀλφησταὶ ἄνθρωποι. poſt βασιλεῦς. ἔντιμοι. In Ἀνδραχθέσι, poſt ἀνδράσιν ἄχθος ποιοῦσι. In Μελίονε, (pro quo legerem Μολίονε ex Il. Λ. 708. & ex Apollon.) poſt γυναικός τινος υἱοί. In Σεύονται (pro quo legerem Σεύωνται ex Il. Γ. 27.) poſt ἀποδιώκουσι. cui præferrem eâdem de cauſâ ἀποδιώκωσι; cum Apollonius p. 716. ex Heliodoro τὸ σεύωνται interpretetur σοβῶσι μεθ' ὁρμῆς. In Σκίδνατα, poſt χωρίζεται, quod mallem quam τὸ Apollonii χωρίζεσθαι, ex Heliodoro allatum p. 724. In Σπιλάδες, ſub finem articuli. In Σταυροί, poſt ἀπὸ τοῦ ἱστάναι σαυρούς. In Στεῦμαι, poſt ἀγάγομαι, pro quo Apollon. ἄγομαι. Apud Apollon. qui citat Heliodorum in Σφριγᾶσθαι p. 742. pro σπαργᾶσθαι, legerem σφριγγᾶσθαι. Reſtituenda apud Heſ. Heliodori mentio in Σφαραγεῦντο, poſt κατεπαίετο. In Τανύγλωσσοι, poſt ἔχοντες τὴν γλῶτταν, ubi legendum ex Apollon. ἔχουσαι, pro ἔχοντες, cum referatur ad κορῶναι fœmininum, ex Od. E. 66. In Ταναύποδα, poſt κατὰ τὴν ἀδιαπορίαν. In Τάρπησαν, poſt τέρψιν (Sic lego pro τέρπιν) ἦλθον, pro quo Apollon. ἀπηνέγκατο habet ex Heliodoro, p. 764. In Τριβόις ἐν λεχέεσσι, poſt τετριμμένους. In Τρίγληνα, poſt τρίκοκκα, pro quo Apollon. habet ex Heliodoro, τρίκορα, p. 786. In Ὑγρὸν ἔλαιον, poſt εἰς ἄνεσιν ἄγον τὸ σῶμα. In Ὑπονηίῳ, poſt ἱδρυμένον τὰς ναῦς. In Ὑπὲρ μόρον, quod apud Heſ. diviſim legitur, poſt Ὑπέρμορα, ubi Heſ. ſequitur lectionem & interpretationem Heliodori qui, teſte Apollon. p. 814. ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα προφέρεται, καί φησιν, ὑπὲρ τὸ καθῆκον, cum contra Ariſtarchus ibidem laudatus conjunctim legat, & τὴν δευτέραν ὀξυτονῶν, ὑπερμόρως ἀκούει. In Ὑποδμώς, poſt ὑποτεταγμένος; ſed cum Apollon. p. 814.

Heliodorus reſtituitur.

scribat, Ὑποδμώς... ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, δμὼς ὑποτεταγμένος, in Hes. omissum puto τὸ δμώς, post ὑποδμώς, & lego: Ὑποδμώς. Δμὼς ὑποτεταγμένος, κατὰ τὸν Ἡλιόδωρον. In Φυλίης, post εἶδος ἀγριελαίας. quod mallem in Apollonio quam γένος ἐλαίας; cum deinde addat: λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀνήμερος ἐλαία. φυλία λέγεται. In Χοίνικος, post αἱ ἀπὸ μέρους τροφαί. ubi, pro αἱ ἀπὸ μέρους, Menagius αἱ ἡμερήσιαι τροφαὶ, vel ἐφ' ἡμέραν. Florens Christianus ἡμέρας τροφαί, Corsinus αἱ ἡμερότροφαι, vel αἱ ἀμφημερότροφαι. Guyetus, ex Strabone, μέτρου, pro μέρους, male emendabant. Sed vera Hes. lectio, a doctis viris immerito sollicitata, plane confirmatur auctoritate Apollonii, qui in Χοίνικος sic loquitur: ὁ Ἡλιόδωρος θέλει δηλοῦν ἀπὸ μέρους τροφῆς (lego τροφὴν) ἐκ ἀπειθείας. Recte Kusterus viderat τὸ ἀπὸ μέρους, & hic, & alibi, apud Hesychium significare a *parte*, sive *per synecdochen partis pro toto*.

Contra Apollon. p. 44 dicit τὸ Ἀδδαλεῖ in quarto Odysseæ libro significare ἀνιακέῳ. Hic Heliodori mentionem, quæ in Apollonio omissa est, restitue ex Hes. qui habet: Ἀδδαλεῖ... Ἡλιόδωρος δέ φησιν ἀνιακέῳ. pro quo lege cum Clar. Alberti, ἀνιακέῳ. Heliodorus pariter citatur in Ἀνάσυρα, apud Apollon. p. 168. & apud Hes. p. 336. At vero allegatur apud solum Hes. in Ἀμενήνωσε, & Ἀνακλοξίζει, & Ἀναγωγή, quæ ultima vox non est Homerica.

Herodorus restituitur. Herodori mentionem apud Hes. in Ἐπισώτρα μέλων, sub finem articuli prætermissam, restitue ex Apollonio p. 342. ubi male legitur Ἡρόδος, pro Ἡρόδωρος.

Zenodotus restituitur. Zenodori, seu potius Zenodoti, ut supra dictum, nomen apud Hes. revoca in Ζῶστρα, post τὰ ζώματα, τὰς ζώνας.

Apollodorus restituitur. Hes. ex Apollodoro desumpsit explicationem τοῦ Ἀτάλλει per σκιρτᾷ redditi, quæ legitur in Apollon. p. 218. &, ex ejusdem sententiâ, τὸ Ὀιοπόλῳ explicat, ἐν ᾧ οἶες πολλοί.

Apollonius Charidis fi- Apud Hes. in Φύη, post εἶδος αὐτοῦ, quasi e fugâ retrahe memo-

riam Apollonii Charidis filii, & Ariſtotelis, qui in hanc vocem laudantur apud noſtrum Apollon. p. 824.

lius reſtituitur.

In Μῶλυ Heſ. per οἱ δὲ. τὸν λόγον, δι' οὗ τὰ πάντα μολύνεται, ὅ ἐστι πρεσγί-νεται, intelligit explicationem Cleanthis philoſophi, quam p. 560. ſic affert Apollonius: Μῶλυ... Κλεάνθης ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον, δι' οὗ μωλύνονται καὶ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη. Ejuſdem ſententiæ, ſuppreſſo auctoris nomine, ſic meminit Etymolog. Μῶλυ· παρὰ τὸ μωλύειν, τουτέστι πραΰνειν καὶ καταστέλλειν τὰς φθοροποιοὺς ἐννοίας. Μωλύειν δέ ἐστι τὸ ἀμβλῦναι καὶ κολοῦσαι. Hanc in Heſ. interpretationem valde frivolam merito vocat Meibomius. Sed nonne hoc eſt, φιλόλογον καὶ ἐκ-ἄνδρες. ut cum Plutarcho loquar, cognoſcere eam fuiſſe Cleanthis ſententiam? Porro in his Heſ. verbis, δι' οὗ τὰ πάντα μο-λύνεται, ὅ ἐστι, πρεσγίνεται, pro πρεσγίνεται, quod tantopere torquet ac angit Clar. Alberti, lego πραΰνεται, ſeu, quod propius accedit, παραλύεται. Supra idem Heſ. habet: Μωδύει. (recte μωλύει conjicit Alberti) θάλπει, μαραίνει, (pro quo lego μαραίνει, cum Etymol. explicet ἀμβλῦναι) ἐκλύει, unde, pro πρεσγίνεται; emendavi παραλύεται. Infra confer. Heſ. in Μωλύεται, Μολόκιον, Μώλυκα, Μώλυξ, Μωλυρὸν, Μῶλυς, ac poſtremo in Μωλύτερον. Immo, (quæ vox abeſt a Lexicis,) ipſe Cleanthes apud Diogen. Laert, in ipſius vitâ, a Timone vocatur μωλύτης, quod, teſte eodem Laertio, eſſet ἀφύσικος καὶ βραδὺς ὑπερβαλλόντως.

Cleanthes reſtituitur.

Apud Heſ. in Ἀτάλλει, poſt τρέφει, τιθηνεῖ, reſtituenda Comani mentio, cum ſic habeat Apollon. p. 220. Ἀτάλλει... ὁ δὲ Κόμανός φησι, ἐκ νηπίου τρέφειν; unde in Heſ. ante τρέφει, adderem ἐκ νηπίου. Revoca pariter Comani nomen in Ὀλοοίτροχος, poſt ὀλίγα τρέχων, pro quo legerem ὅλως τρέχων, ex Comano apud Apollon. p. 596. Heſychii gloſſam in Στέφανος πολέμοιο exple ex Comano in eamdem gloſſam laudato apud Apollon. p. 734.

Comanus reſtituitur.

Non ſolum vero ad explendas Heſ. lacunas; eumque

restituendum, sed etiam ad illum a falsis paulo audaciorum Criticorum emendationibus, quod non semel præstitimus, vindicandum, ad veram ejus Lectionem, quæ immerito sollicitata fuerat, confirmandam stabiliendamque, plurimum conferre poterit Apollonius. Quo quidem auxilio & patrocinio hoc magis indiget Hes. quod cum nullo Cod. MS. cujus ei vicem præstat Apollonius, conferri potuerit, aut hodie possit. Nullus enim hujus Codex, quod merito miratur Alberti, huc usque repertus est. Quâ de re ab eo consultus Clar. Montfauconius, Lexici Hesychiani Codicem MS. nusquam vidisse se rescripsit; quam fuisse & Suiceri ad Wetstenium scribentis querelam video.[1]

At dices: in solis Homericis vocabulis lucem accipiet Hes. cum hæc sola explicanda, & exemplis, quæ nunc in Hes. perierunt, confirmanda sibi proposuerit tuus Apollonius. Sed quid si hæc sit præcipua pars Hesychiani Lexici? Unde Heinsius in præfat. quam suo Hes. præpositurus erat, haud immerito adfirmat, Homericis dictionibus magnâ ex parte constare Lexicon hoc; proptereaque, nisi qui in Homero diligenter versetur, eum vix habiturum quidquam quod in Hes. emendet. Ut postea monuit Clar. Ruhnkenius in præfat. 2 vol. Hes. glossas Homericas esse non minimam partem Lexici Hesychiani. Et singulare illud doctissimæ Sueciæ decus, Clar. Laurent. Norrmannus, non satis nobis;

[1] Dolet quoque Clar. Ruhnkenius in Præfat. ad secund. Hes. vol. ne communem quidem librorum stragem evasisse qualemcumque Codicem, quem Aldus Pius Manutius primus Venetiis edidit, prodeuntem ex instructissimâ Jo. Jac. Bardelloni, Mantuani nobilissimi, Bibliothecâ; qui, teste eodem Manutio in suæ Edit. Præfat. hunc unicum Codicem penes se tantum esse ducebat; &, ut addit, vere fortasse: nemo enim extare alium audiverat.

pro

pro egregiâ suâ eruditione, cognitus, in Notis ad Aristidem, Orat. Κατὰ τῶν ἐξορχ. p. 155. doctissimum illum Grammaticum annotaverat Homeri τὰ ἅπαξ εἰρημένα (in quibus præcipua versatur difficultas) Glossemasi suis sæpe numero infarcire. Ex quibus dictis facile colligi potest, eum plurima in Hes. immo & magnam partem hujusce Lexici, quæ ex Homericis dictionibus constat, facile emendaturum, qui Apollonii facem præferentis ope amicâ usus fuerit. Quod & jam video in multis præclarissimo Io. Alberti, quamvis festinanti & ad alia transvolanti, feliciter cessisse. Multum tamen abest ut ex hoc nostro Lexico, quod cum Hesychiano totum contulisse se profitetur, omnem perceperit utilitatem, quæ ad Hes. redundare poterat ex illo perenni & inexhausto fonte. Contra, ut e nostris in Apollon. animadversionibus, ubi quædam illi intacta obiter corrigimus, facile cuilibet patebit, tantâ negotiorum, & Lexicorum, quæ contulit, varietate districtus, multa prætermisit, quæ ex Apollonio ad restituendam, aut confirmandam, aut etiam explicandam Hes. lectionem adduci potuissent. Hujus quidem rei ipse sibi conscius erat, cum, teste Clar. Ruhnkenio, post Hes. a se publici juris factum, totum hoc Lexicon animadversionibus illustratum edere paraverit. Quod certe non destinasset, si se omnia ad Hes. necessaria ex Apollonio præcepisse, & Hes. suo intulisse credidisset. Atque utinam adcuratius Apollonii apographum, nec tot vitiis scatens, ad manum habuisset vir præstantissimus; qui si, hanc edendi Apollonii operam præoccupando, nobis hâc in parte otium fecisset, multo meliorem sane, & doctissimis instructam notis, haberemus Editionem, quâ ego lætus cum totâ Republicâ Litterariâ fruerer ac gauderem. Sed Diis aliter visum, qui eum, hæc, & alia utilis-

i

ſima parantem, morte omnibus viris litteratis luctuoſiſſimâ præripuere. Cæterum libentes & grati agnoſcimus, nos plurimum ex illius Heſychianâ Editione profeciſſe, multumque hoc admirando opere adjutos fuiſſe, in quo præſertim quædam interdum ex Apollonio allegat, & non ſemel etiam emendat; quas omnes emendationes nos, ſub ejus, ut fieri decebat, nomine, in notis retulimus; cum cætera loca, quæ ſunt plurima & fere omnia, in quibus Heſychio cum Apollonio convenit, aut rariora, in quibus nuda Apollonii verba, prout ſe habent, ſine ullâ animadverſione adjunctâ, a Clar. Alberti citantur, brevitatis causâ, ac quod nullius utilitatis, immo ſupervacuum ac faſtidioſum, ob crebras repetitiones, fuiſſet, interdum notare & indicare neglesimus: præterquam ubi aliquod occurrit diſcrimen, aut aliqua Lectionum varietas, quas æquâ lance perpendere & inter ſe comparare conati ſumus; ac multoties oſtendimus quam amico fœdere & blandâ conſenſione conſpirent, quam mutuam ſibi accommodent operam ambo Lexicographi, quorum neuter ita edendus, aut etiam legendus eſt, ut ab altero oculos pauliſper deflectas.

Alii Grammatici in ſubſidium advocati.

Nec vero nos in emendando & emaculando Apollon. ſic Heſ. contenti fuimus, ut non & cæteros in conſilium adhibuerimus Lexicographos, ac Scholiaſtas, & Grammaticos pene omnes, inter quos, ob utilitatem quam ex eo percepimus, facile eminet Etymologus Magnus; cujus plurima loca, huc uſque intacta, & a Friderico Sylburgio, viro prout ætas illa ferebat, inter paucos doctiſſimo, omnino prætermiſſa, correximus atque explicavimus. Semper quoque adivimus Suidam, quem non ſemel emaculavimus, & Scholiaſten minorem, ſeu Pſeudodidymum; cui quoties cum hoc

Etym. Magnus.

Suidas. Pſeudodidymus.

nostro Apollonio conveniat vel ad verbum, præsertimque in brevioribus glossis, monere, ob crebras repetitiones, putidum duximus, nisi ubi aliquid notatu dignum occurreret. Nam nemo nescit fieri non posse, quin interdum similia, immo sæpe eadem, iisdem fere verbis afferant Grammatici qui, eumdem Autorem explicantes, eosdem adivere fontes. In nimiam excrevisset molem hoc opus, si passim Hes. Etymol. M. ac Scholiastæ minoris &c. loca, ex quibus nihil amplius discitur, quam quod in Apollonio legitur, aut apud eos quærendum est, nos, inanis & facillimæ eruditionis ostentandæ causâ, ita allegavissemus, ut hâc prolixâ garrulitate & inutili verborum profluvio Apollonium potius oneravissemus quam illustravissemus; præsertim cum quæ de Homericis vocabulis disputari poterant, ea jam præoccupata sint ab aliis, nec ea in unum corpus compulsa edere, sed solam Apollonii sententiam declarare, nobis mens esset. Non raro quoque nos e locis intricatis & corruptis feliciter expedivit utilissimum illud Eustathii opus quod, ut & omnes fere Poetarum Interpretes Græcos, a capite ad calcem relegendum censuimus, ut ex iis notata ad manum haberemus quæ nostro auctori possent lucem affundere. Usi quoque fuimus plurimis Lexicis Sangermanensibus, ac Regiis, quorum copiam officiosissime nobis fecerunt humanissimi, iidemque doctissimi, Bibliothecæ Regiæ præfecti, Capperonnerus ac Bejotus, quibus immortales, pro tantis eorum beneficiis, mihi agendæ sunt gratiæ.

Eustathius.

Lexica MS.

Inter hæc Regia Lexica plurimum præsertim nobis profuit Lexicon ineditum cujusdam Philemonis, quem primo quidem Philonem, pro Philemone, vocandum censebam, ac eumdem esse Grammaticum putabam quem singulis fere paginis sub

Philemon.

nomine Philonis laudat Etym. M. ejus allegans Lexicon Rhetoricum, ac præter alia, librum dictum ῥηματικόν. Et hoc quidem ultimum opus primo confundebam cum secundâ parte hujusce nostri Lexici, quod Φιλήμονος Λέξεων τεχνολογικῶν [1] inscribitur. Nam octo partibus Orationis constabat, ut ex Epistolâ ad Antiphanem nuncupatoriâ ei præfixâ liquido apparet. [2] Pars prima, quæ sola integra superest, nomina, secunda, cujus nihil, præter initium, habemus, verba, ῥήματα, continet; unde ῥηματικὸν ab Etymologo dici poterat. Sed cum loca ab Etymologo allata ἐν ῥηματικοῖς sedulo contulissem, immane quantum discrimen, immo nihil ferme convenire, deprehendi. Præterea vidi Philonem a nostro laudari in vocem Ξηρόν; [3] quod certe non fecisset, si ipse Philon, non autem Philemon vocatus fuisset; nisi hunc alterum cognominem, quem allegabat, Philemonem peculiari notâ & designatione distinxisset.

---

[1] De nomine Τεχνολογία sic ipse loquitur in Πρόμβρος, ubi hujusce cognitionis utilitatem prædicat: Πρόμβρος. ὁ ὄμβρος. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πρὸ καὶ ὄμβρος. καὶ ἐκ τῆς ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ γινώσκεις τὴν δύναμιν τῆς λέξεως. οὐ γὰρ μικρὸν ἡ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ παρὰ Γραμματικοῖς, ἀλλὰ γνῶσις τίς τῆς ὑποκειμένης λέξεως. σαφῶς γὰρ δι' αὐτῆς καὶ τὸ ἀγγλαζεῖν τὸ ψιλάμμον, ἐκ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν ἔχει τὴν ἐτυμολογίαν, ἔτι διασαφεῖ τὴν τῆς λέξεως δύναμιν.... καὶ ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν, ταυτοδυναμῶν λέξεων, ὥς φησι Παυσανίας, ἡ πτισάνη.

[2] Hanc epistolam hic descriptam cum Lectoribus communicabimus: Ἐπεὶ δέ σοι, ὦ Ἀντίφανες, ἡ τοῦ Ἀλεξανδρέως Ὑπερεχίου περὶ ὀνομάτων Τεχνολογία κανονικῶς συντεθεῖσα, οὐ διὰ τὸ κομψὸν τοῦ λόγου, καὶ συντο-μάταιον, οὐ καὶ χαλεπὸν, ἀλλὰ διὰ τὸ συγκεχυμένον καὶ μεθοδείας ἄνευ, οὐκ ἤρεσεν, μήτι μετ' ἐπιμελείας διεξελθεῖν αὐτὴν ἐθελήσῃς· ἔγνων σύνταγμά τι κατὰ στοιχεῖον, οἱονεὶ Λεξικὸν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, συντάξειν καὶ τεχνολογίαν τινὰ Γραμματικῶν περιέχον ἐγχειρίσαι σοι. δι' οὗ βραχέος τε καὶ ἀκόμψου ὄντος δυνήσῃ πολλὰς συντάξεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τῶν καθεξῆς ὀκτὼ τοῦ λόγου μερῶν παραγωγάς τε καὶ κανόνας, σχηματισμούς τε καὶ κλίσεις ῥᾳδίως εἰδέναι. καὶ ὅλως δι' αὐτὸ τὸ σύλλεκτον καὶ ἄκομψον τῶν λέξεων διώξεις, καὶ ἐκλογὴν πολλῶν μαθήσῃ.

[3] Sic in Ξηρὸν habet: Ξηρόν. παρὰ τὸ ξῶ ῥῆμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων, ἢ παρὰ τὸ ἐξυδῶσθαι, ξηρὸν γίνεται, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ Υ εἰς Η, ξηρόν, οὕτω ΦΙΛΩΝ.

Certe cujusdam Philemonis Λέξεις Ἀττικὰς a Suidâ laudatas, & a Maussacio, in Dissertatione Criticâ de Lexicis, commemoratas video. Sed is Philemon idem mihi videtur ac ille qui Athenæo laudatur ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι. L. 3. ἐν ταῖς Ἀττικαῖς φωναῖς, & in opere περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, ἢ γλωσσῶν, L. 11. & ἐν πρώτῳ τεχνολογικῶν χρηστηρίων. L. 3. Is Porphyrio citatur Quæst. Homeric. 8. ac Ammonio, post Tryphonem, in vocem Πονηρός. Dicitur Æxonensis, quod nempe ex eo Atticæ populo natus esset. Vide Meursium in Bibliothecâ Atticâ, ad quam lectorem remittit Fabric. in *Bibl. Græcâ*. Noster vero Philemon, certis temporum notis ætatem signans, negat se eumdem esse. Verbi gratiâ ipsummet Athenæum laudat, voce Σίναπυ,[1] ac Lucianum, voce Σίας.[2] Hunc nostrum sæpe ita descripsit ad verbum Etymol. M. ut utriusque collatio non inutilis fore videatur. Nos autem Philemonis plurima

---

[1] Hæc sunt ejus verba: Σίναπυ. οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ἔφη, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τὸ σίνηπι. ὁ λέγειν δεῖν, ἐπειδὴ σύριγγας. φησὶν ὁ ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΗ'Σ, τὰς ὦπας ἐν τῇ ὀσμῇ, καθὰ καὶ κρόμμυον, δι' ὃ τὰς κόρας μύομεν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ σίνηπί ἐστι καὶ ἤδη καμικὸν σιναπῶ, ἵνα τὸ θυγάτριόν μου σινηπάπτει διὰ τῆς ῥινὸς, ἵνα ἐδριμύξατο, ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ.

[2] Sic loquitur: Σίας. σημαίνει τὰς σκώληκας, ὧν ἡ ὀνομαστικὴ οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, ἀλλ' αἱ πλαγίαι, παρὰ Ἀριστοφάνει, ὑπὸ σιῶν κατακαμπτόμενος. ὤφειλε δὲ περισπᾶσθαι ὡς χῆνες χηνῶν. ἀλλὰ σεσημείωται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐννέα, ἀπὸ ἀκρίτου ὀνομαστικῆς σιός, ὅμως τὸ σίας φαμὲν, καὶ τὸ σίες. ΛΟΥΚΙΑΝΟ'Σ· συμβάλλεις τὰς σίας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις. Citat & Grammaticum Herodianum, ac Theophrastum & Dioscoridem in Σχοινίον, ubi sic habet: Ἐστὶ δὲ σχοῖνος μέτρον γεωμετρικόν. σημαίνει δὲ τρία, τὴν πόαν, ἢ τομὴν, ὡς τὸ, Ἀσπὶν βαθύσχοινον. (Il. Δ. 383.) καὶ μέτρον Περσικὸν, ὁ παρὰ Πέρσαις παρασάγγης λέγεται· ἀπὸ μεταφορᾶς, καὶ ἡ κατ' εὐθυτηρίαν κάθοδος, ὡς ἀπὸ τοῦ σχοίνου τοῦ μετρικοῦ σπαρτίου. ὅθεν καὶ τὰ τῶν χωρίων μετρήματα, σχοινίσματα λέγεται. σχοῖνον δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, τὴν σκίλλαν. δηλητικὰ γὰρ βέλτιον πάντα εἶναι. ἀλλὰ ἕτερόν τι ἡ σκίλλα ἐκ τοῦ ΘΕΟΦΡΑ'ΣΤΟΥ. σχῖνος δὲ, παρὰ τὸ σχίζεσθαι, δένδρον, ὅπερ σχιζόμενον δακρύει τὴν καλουμένην σχινίνην, τὴν καὶ μαστίχην· ἥτις καὶ ῥητίνη παρά τισι λέγεται, ὡς ΔΙΟΣΚΟΡΙ'ΔΗΣ ὁ Ἀναζαρβεὺς, περὶ αὐτῆς ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ λαμβάνει.

excerpta[1], hactenus inedita, & interdum quantivis pretii; quâlibet occasione datâ, immo quæsitâ, in nostris ad Apollonium notis deponere amavimus, ut nihil fere bonæ frugis in Philemone occurrens desiderari possit, quod non hic adtulerimus.

Omissæ explicationes restituuntur.

Si quando in Apollonio deerat interpretatio, eam ab Hesychio, aliisve Grammaticis petitam, in meis recepi notis & quasi e fugâ retraxi; quodque Hesychius ab Apollonio mutuatus fuerat, id illi quasi proprio jure repetitum vindico, & auctori, a quo fluxerant Hesychiana, restituo. Quanquam non sum nescius, interdum Glossariorum & Lexicorum Græcorum auctores, vocabulum, aut locum in quo vocabulum occurrit, ponere sine interpretatione; quod, post Clar. Alberti in *Observat. Miscellan.* vol. secund. annotavit clarissimum illud Germaniæ lumen, Jo. Augustus Ernesti, in Dissertatione de Glossariorum Græcorum, imprimis Hes. verâ indole ac recto usu in interpretatione. Monuit quoque Daniel Heinsius, quædam ab Hes. adduci, quæ non explicantur; sive, inquit, quod desit expositio, sive quod ita ab Hes. adductum sit. Equidem potius crediderim in culpâ esse Librarios, qui, per socordiam ac supinam oscitantiam, plurima omiserunt: cum sæpe observaverim, quæ in Hes. desunt, ea in Apollonio reperiri; & contra, quæ in Apollonio desiderantur, ea in Hes. extare, qui eum fere ubique descripsit. Enim vero, cum ea mens Lexicographorum fuerit, ut verba, vel loca obscura, explicarent, quâ tandem de causâ nudum proposuissent verbum, quod quidem in Græcâ occurrere linguâ cognoscatur, sed cujus quæratur explanatio? [1]

[1] Contra Clarissimus du Cang. docente, in *Longueruanis*, pag. 109, doctissimo

Confusæ separantur Glossæ.

Nonnunquam plurima loca multum discrepantia, ac divellenda, in unum commiscet ac confundit Apollonii Librarius, qui, omissis aliquot verbis, ex duabus glossis unam intellectu difficillimam pessime effecit. Quod ego sedulo annotavi, & ordinem ac sensum hâc commixtione perturbatum restitui.[1]

Loca ad quæ allusit, indicantur.

Præterea, quod de Hes. profitebatur Heinsius, propriam in hoc Lexico vocabuli alicujus significationem qui requirit, eum frustra futurum; quia plerumque Hes. locos alludit obscuriores, nec tam quid usitatum, quam quid ignotum, vulgo respicit; idem de Apollonio nobis jure ac merito dicendum est. Et cum in hoc Glossario, ut & in aliis omnibus occurrere docet Clar. Ernesti, multæ sint interpretationes, quibus certum aliquem Homeri locum respexit, aut certam aliquam dicendi formam, quæ vocabulis per se non conveniunt, nobis præcipua fuit cura, ut ea Homeri, & aliorum Poetarum, loca quæ respexit, aut

Abbate *de Longuerue*, cum ab eo quæreretur sensus quorumdam vocabulorum, quæ satis multa suis Glossariis, sine interpretatione additâ, inspersit, eâ mente has voces in medium adtulisse se dicebat, ut acueret industriam aliorum, qui felicius earum vocum sensum indagarent, quem ipse expiscari non potuerat.

[1] Sic Causabonus L. 5. c. 9. p. 357. *Animadvers. in Athenæum*, sæpissime observavisse se dicit in doctissimis Glossis Hes. (cujus cum Apollon. comparationem perpetuo instituimus) confusas esse duarum affinium vocum interpretationes. Ac post eum Clar. Hemsterhusius, ad Polluc. L. 7. p. 803. docet eum qui mediocrem in Hes. operam posuit, latere non posse, malo sæpissime exemplo, alteram duarum vocum similis pronunciationis excidisse, additamque expositionem prioribus esse conjunctam. Quod male & immerito, ut mihi quidem videtur, ipsi Hes. non autem ejus Librariis, imputat Kusterus, qui, in *Diatrib. Antigronovian.* p. 35. solemne esse Hesychio contendit, verba duo, vel plura, similis soni inter se confundere, & uni ex illis reliquorum significationes etiam tribuere; & ad Suidam, vol. 2. p. 79. adfirmat, solere interdum Grammaticos, dum vocabulum aliquod exponunt, de aliâ voce, cujus scriptura & pronunciatio pene similis est, cogitantes, ejus significationem, licet diversissimam, alteri tribuere. Quam ego ἀβλεψίαν ex Amanuensium negligentiâ plerisque in locis ortam esse suspicor.

allusit, investigaremus & indicaremus : unde magna lux & in Auctorem explicatum, & in ipsammet explicationem, refunditur. Sic contra, cum Janum Rutgersium lateret, quos ad fontes referendum esset, quod primus in suis *Variis* vulgavit *Lectionibus* Glossarium, hinc & præcipua illius utilitas Clar. Editorem fugit; nec illud penitus emendare potuit ille vir doctissimus. Quod postea felicius adgressus est Fridericus Strunzius, postquam compertum habuit, hoc Glossarium ejusmodi tantum explicare vocabula, quæ ex Oppiani Halieuticorum libris deprompta sint.

Homerici versus adnotati.

Præterea, cum Apollonius passim plurimos adferat Homeri versus, hos omnes suis allegatos locis indicavi, distinxi, Poema, librum Poematis, ac deinde versum libri definivi; quod nunquam fere ab Apollonio, ut nec ab aliis præstitum fuerat Grammaticis. Et in hoc quidem non parum temporis & operæ mihi insumendum fuit. Nam, ut ad Wetstenium scribebat Suicerus, multa Hes. (at quanto plura Apollon.) ex Homero habet, quæ magno subinde labore & cum temporis dispendio quærenda sunt. Et recte, ut omnia, observat egregius Criticus, Daniel Wyttembachius, in eruditissimâ Epistolâ Criticâ ad Ruhnkenium, p. 29. Homericas etiam allusiones doctissimos viros latere posse; ut & latuisse sæpissime Sylburgium in Etymologo Magno, & ipsummet Clar. Alberti, apud Apollonium non semel adnotavimus. Neve quis dicat hoc nos labore facile defungi potuisse ope Indicis Homerici Wolfangi Seberi; quem primo quidem nemo est quin videat, quam multa prætermiserit, quot in locis deficiat, ac quærentium patientiam diu defessam eludat; deinde, cum versus Homerici ab Apollonio allati ita interdum sint fœde ac

turpiter

turpiter corrupti depravatique, ut eos pro genuino ac germano fœtu ne ipse quidem Homerus posset agnoscere, quo te vertas, nisi cum hoc Poetâ, sæpius pervolutato, longam familiaritatem contraxeris, nisi hunc a capite ad calcem memoriter teneas? Præsto adsit omnis omnium Indicum & Clavium Homericarum farrago, quomodo, exempli gratiâ, hunc quidem versum primo agnosces, deinde huic agnito sedem adsignabis, scilicet, Ἔιεργμαι παῖδας κασίν. quod in Etymologo, & in Apollonio, p. 306. corrupte habetur ex Il. Ζ. 239. pro εἰσέρχομαι παῖδάς τε κασιγνήτους τε? Ut & hunc qui vitiose legitur, p. 372. scilicet, ἀλλήλων ἀνάσσει, pro ἀνὰξ αὐτὸς, ex Od. Ξ. 14. ac pag. 444. Ἐπίεσας πίας ἰλίσθαι, pro ἐπὶ ἴσορι πεῖραρ ἑλέσθαι, ex Il. Σ. 501. Interdum quoque primum tantum versûs vocabulum, cum ipsâmet explicatione præcedenti conjunctum, tantummodo adfert; ut, p. 794. τὸ ῥυτῆρα dicit significare τὸ φύλακα αὐτῶν. ubi postremum hoc vocabulum, αὐτῶν. est initium exempli Homerici, cum habeatur Od. P. 187:

Ἀυτῶ βυλοίμην ςαθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι.

Et p. 826. φῆσθα, καὶ τὸ ἔφησθα κελαινεφὲς, quæ sunt initia horumce versuum:

Φῆσθα σὺ μὲν ποταμῦ γένος ἔμμεναι. —— (Il. Φ 186.)

&:

——Ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι. (Il. A. 397.)

Porro Apollonii Lexicon, etiamsi nullis aliis dotibus, quæ certe plurimæ sunt, commendaretur, attamen vel hoc nomine φιλομήροις lectoribus vehementer arridere deberet, quod, cum plurimos alleget versus Homericos, eos sæpe adnotandis lectionum varietatibus insignes, aut interdum etiam emendatiores ac puriores exhibeat, quam in vulgatis

Variantes Homer. Lectiones eruuntur, pensitantur.

Homeri Editionibus, immo & in antiquissimis Codd. MSS. circumferuntur. Has ego Variantes Lectiones annotavi, atque ad examen Criticum revocavi, ut sciretur, utra præferenda esset lectio, eane quæ in nostris Homeri Editionibus, an ea quæ in nostri Apollonii Lexico, deponitur; utque, inter has ultimas, a veris ac germanis spurias distinguerem, quæ ex aberranti Librarii manu ortæ sunt, aut etiam ex ipso Apollonii errore, qui interdum memoriter lapsus est in versibus allegandis; cujus generis μνημονικὰ σφάλματα apud veteres Criticos, immo & apud ipsum Longinum, non semel deprehensa sunt. Non tantum ad id multum conferre potest Apollonius, ut doceat quomodo difficillima Homeri loca a doctissimis Grammaticis olim explicata fuerint, sed etiam ut repræsentet quomodo ab iisdem lecta fuerint atque emendata. Sæpe veteres ac rariores formas restituit, in quarum locum recentiores atque usitatiores, ut fere fit, irrepserant; atque ipsum Homerum adversus falsas Zenodoti, qui quæ, ut ait, non intelligeret, ea corrigebat, emendationes doctissime tuetur ac vindicat. Hinc multas habuit, sed multo plures omisit ipse Hes. seu ejus Epitomator, Homeri διττογραφίας, quas per totum opus sparsas a Criticis manasse, ex quorum Commentariis multa in suum Lexicon retulerat, recte docet Clar. Ruhnkenius, qui addit, in Præfat. ad 2. vol. Hes. tales Lectionum varietates, tametsi eas eruditi Interpretes passim observaverunt, nescire tamen se, an plures aliorum solertiæ reliquerint indagandas. Idem infra subjicit, hoc Homeri Variantium ex Hesychio colligendarum studium etiam atque etiam commendare se futuro Poetæ Editori. Nec illum, inquit, pœnitebit consilii nostri. Nam, ait, unus Hesychius scienter periteque tractatus, si non plures,

certe meliores Variantes ſuppeditabit, quam omnes omnium Bibliothecarum veteres membranæ: quæ omnia in Apollonium multo magis etiam quam in Heſ. cadere poſſunt.

Inſuper ubique in notis admonui, quoties ab eâ diſcederem lectione quam, ſæpiſſime corruptam, ac, pluſquam a tali viro expectari potuerat, vitioſam, dedit Montfauconius in ſuis ex Apollonio excerptis, quæ *in Bibliothecâ Coiſlinianâ* incipiunt p. 457. & deſinunt p. 467. Et hoc quidem non eo certe conſilio feci, ut, quod procul a meis abeſſe moribus omnes ſciunt, viri præſtantiſſimi, quem, ut debeo, ſincere veneror, errores ſatis crebros redarguerem, ac auctoritatem elevarem; ſed ut potius mei ab eo diſſenſûs redderem rationes, ac me adverſus eos purgarem, qui me ipſum ſecus legiſſe, aut tacitum, ex inani & frivolâ conjecturâ, textum emendaſſe, eaque pro ipſiſmet Apollonii verbis obtruſiſſe quæ aliter in Cod. Mſ. & hodie leguntur, & olim lecta fuerant ab inclyto Montfauconio. Invitus ergo & reluctans ad id adductus fui, ut ejus παροράματα, quæ nimiæ doctiſſimi viri in deſcribendo feſtinationi, atque aliis, quibus diſtrictus erat, occupationibus adſcribenda ſunt, in meis indicarem animadverſionibus, ac præſertim adnotarem in litteram *Omega*, ubi alia ſuper alia denſe accumulantur σφάλματα. & abyſſus, ut dicitur, abyſſum vocat. Cujus quoque negligentiæ plurima & alibi ſuppetunt exempla; ſed cum nuſquam gravius & frequentius lapſus ſit, quam in hoc, quod ex litterâ *Omega* adduxit, initio, ob id ipſum hanc eamdem paginam, ex ipſomet Codice Mſ. diligentiſſime expreſſam & æri inciſam, noſtro præpoſui Apollonio: ut non meo, quod certe nullius eſt momenti, judicio, ſed ſuis credat oculis æquus & eruditus Lector.

k 2

Eamdem Clar. Montfauconii, ad majora erecti, incuriam, in iis quæ idem produxit e Lexico Timæi Platonico, p. 477. *Bibl. Coislinianæ*, is deprehendet, qui ea sedulo contulerit cum optimâ ac vere aureâ ejusdem auctoris Editione, quâ Rempublicam Litterariam beavit i ... Ruhnkenius, qui, in suâ Præfatione, Montfauconii specimen *minus accurate descriptum* vocat. Communem eam fuisse video doctorum virorum querelam. Nam elegantissimus Mœridis Atticistæ Editor, Johannes Piersonius, cum de ejusdem Mœridis speciminibus loqueretur, quæ extant in *Bibl. Coislin.* p. 457. & sequent. dicit, pag. 10. suæ Præfat. in Montefalconii *Bibliothecâ* multa vitiosissime expressa esse. Quæ eruditissimorum hominum testimonia duabus de causis adduximus; primum quidem, ut nostræ, in reprehendendo viro tot ingentibus in rem litterariam meritis insigni, audaciæ culpam deprecaremur; deinde vero, ut Criticos præmoneremus, cavendum esse ab infidis speciminibus & excerptis *Biblioth. Coislin.* quæ, cum tot nævis egregio corpori inspersis passim deformetur, caute & suspenso pede, ac non sine aliquâ diffidentiâ, tractanda & consulenda est.

De Indicibus.

Postremo duos operi Indices subjeci; primum quidem, Auctorum quos Apollonius ad partes vocavit, quorumque loca ac testimonia allegavit. Nam cum Apollonius multas nobis auctorum deperditorum reliquias, & plurimorum Grammaticorum, quæ nusquam alibi extant, expositiones atque explicationes conservaverit, haud lectori ingratum erit, uno intuitu, quot & quorum, & quibus in locis, scriptorum auctoritates allegaverit, simul conjunctas inspicere, ac pretiosissima hæc fragmenta, per totum opus sparsa, in unum corpus colligere. Quod ut facilius obtineri posset,

ego non solum vocabulum ad quod referuntur, sed & paginam, in quâ occurrunt hæc vocabula, sedulo indicavi. Alter Index, qui totius Lexici dispositionem repræsentat, ad id, ut supra dictum, confictus est, ut secundum adcuratam litterarum seriem distributa vocabula quærendi labore lectores juvent, sicque illorum & tempori parcatur, & consulatur commoditati.

SECTIO OCTAVA.

De Tabulis æneis.

Cum maxime notabilis sit elegantissima Codicis Ms. scriptura, ex quo nostrum Apollonium descripsi, statui eam ita depictam & oculis Lectorum subjectam repræsentare, ut prorsus ad veritatem adducta respondeat. Idcirco novem tabulas æneas nostro præposui Apollonio, in quibus propriâ manu delineandis ope usus sum illius chartæ pellucidæ & glutinoso liquore illitæ, quæ omnes litterarum ductus atque apices in clarâ luce exhibitos ita transmittit, eorumque accurate exprimendorum facultatem ita præbet, ut nullum prorsus Codicem inter & tabulas æneas discrimen dignoscere possint vel acutissimi oculi; sed vix ovum ovo similius sit, & ipsummet Codicem Manuscriptum tenere se arbitrentur qui nostras tractant Tabulas: præterquam quod paulo grandiores litteras exarare coactus sum, ut magis earum forma eluceat atque appareat.

Codicis Alphabetum.

In primâ omnium Tabulâ singulos uniuscujusque litteræ ductus, ac totum, quod vocant, alphabetum expressi. Ibi duas ultimas *ꝺ delta*, & penultimam *ꝺ sigma*, figuras, ad

noſtram hodiernam ſcripturam, eodem modo eaſdem litteras depingentem, proxime accedentes mireberis; & præſertim obſervabis adfinitatem conformationis litterarum aliquarum, quæ, quamvis naturâ diverſiſſimæ, eodem fere modo effinguntur, ac in omnibus fere omnium auctorum Editionibus confuſioni & plurimis mendis originem dederunt; ut alia peperit vocabulorum monſtra recentis Græco-barbarorum pronunciationis adfinitas, qui H, Υ, EI & OI &c. eodem modo efferunt: quod vix diſcernere ac diſtinguere poterant qui, ex dictantis ore pendentes, Codicem Mſ. exararent; quemadmodum ſimiles litterarum formas permiſcebant, qui ex alio deſcribebant apographo. Sic, verbi gratiâ, ut primam Tabulam intuenti facile apparebit, plurimum inter ſe ſimiles ſunt formæ quorumdam *beta* & quorumdam *mu*, quorumdam *hêta* ac quorumdam *kappa*, quorumdam *lambda* & quorumdam *nu* & *mu* &c. Nihil propius accedit ad *zeta*, quam ξ *xi* in quibuſdam Codd. Mſſ. figura; unde & ſæpiſſime hæ litteræ confuſæ ſunt. Richardus Bentlejus, in Epiſtolâ ad Jo. Millium, ad calcem Chronographiæ J. Malelæ, p. 39. Edit. Oxon. 1691. dicit Heſ. hunc errorem *zeta* ponendi pro *xi* millies erraviſſe, ſi ibi locus eſſet, poſſe ſe oſtendere. Hos ego errores, pace tanti viri dixerim, minus doctiſſimo Heſ. quam ejus ſeu librario, ſeu primo Editori, vel etiam Typothetis, imputandos eſſe cenſeo; quum ipſe videam in hoc noſtro Apollonii Codice attentione interdum opus eſſe, ut ξ *hêta* & *zeta* figuræ dignoſcantur.

Litterarum compendia.

In ſecundâ autem, tertiâ & quartâ Tabulâ, maxime notanda & rariſſima vocum compendia, quorum pleraque, immo fere omnia, a Clar. Montfauconio in *Palæographiâ*

omissa sunt, ordine alphabetico disposita, cum eorum explicatione adjunctâ, reperies. Monendus autem es, erudite Lector, hæc compendia non ex solo Apollonii Lexico excerpta esse, sed ex aliis multis, quæ huic, in fine ejusdem Codicis, subjecta sunt; quod satis indicant voces Ἐκκλησία, κυρίῳ, ἁμαρτωλὸς, πνευματικὰ, &c. quæ e Lexico Paulino, & Δημοσθένης, παραπρεσβείας, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, &c. quæ e Lexico Rhetorico deprompta sunt. In tertiâ autem Tabulâ, adfinitatem quæ intercedit inter formas quibus repræsentantur præpositiones παρὰ & περὶ facile observabit attentus Lector, qui hinc sciet ortam esse confusionem, quâ alterum pro altero, ut τὸ πρὸ, loco τοῦ πρὸς, ab Editoribus positum fuit. Nam sæpe quoque mendis deformata fuerunt veterum Scriptorum opera, ob ea, quibus exarata fuerant, litterarum compendia, quæ postea assequi non potuerunt ii qui, ab eruditione Græcâ minus parati & instructi, linguâ, aut materiâ, quæ tractabatur, non satis perceptâ, ad ea describenda illotis, ut aiunt, manibus accessere. Nam quis, exempli gratiâ, Librarius, nisi linguam Græcam calleat, & a rerum cognitione ad verborum lectionem quasi manu ducatur, ea omnia expedire possit intricatissima ac difficillima compendia, quæ in nostris Tabulis secundum ordinem Alphabeticum digesta quærenda sunt, & quibus exprimuntur μᾶλλον, παρατατικὸν, ὑπερσυντελικὸν, περισπωμένον, εὐθείας, γενικῆς, δοτικῆς, λέγουσα, ὅτι, ὄνομα, τεμνόμενος, περισπωμένας, πληθυντικῶς, δυϊκῶς, εἰρημένον, φωνὴ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, &c. ac postremo παραβολῆς, & ἀστρονομίαν σύναψιν, ad quæ ultima impegit ille Montfauconius, ut in nostris ad litteram *Omega* animadversionibus videre est. Quin immo & in Principibus, quas vocant, Editionibus, ut Venet. Florent. &c. compendia religiosissime retenta, & postea a Lectoribus & novis Editoribus non in-

tellecta, vel doctissimis viris fraudi fuerunt; ut non semel in notis ad Hes. & ad nostrum Apollon. jam præmonitum est. Unde Clar. Alberti testatur Schrevelium, in suâ Hes. Editione, compendia scribendi, sive antiquiores litterarum notas, aliquando non intellexisse videri. Cujus inscitiæ exempla adfert p. 10. suæ præfat.

Terminationes. In quintâ, sextâ, septimâ Tabulâ; & octavæ initio, expressi *Terminationum* formas, in quibus præcipua hujusce, ut & aliorum, Cod. Mʃ. vertitur difficultas, quæque, cum contra litterarum compendia, pro vario scribentis arbitrio, varie efformentur, eamdem semper retinent figuram, in omnibus præsertim noni ac decimi sæculi Codicibus. Cum ex iis *Terminationibus* constent ac definiantur numeri, genera, casus, tempora ac modi, cæteræque vocum inflexiones, ac tota denique Grammatica, qui vel perfectissime omnium ætatum, omnium Codicum, compendia & formas litterarum calluerit, omnesque earum ductus adsequatur, is, si in *Terminationum* figuris hospes ac peregrinus hæreat, ita frustra omnino futurus sit, ut ne verbum quidem a nomine, ne singularem quidem numerum a plurali discernere queat, sed, omnia sus deque confusa ac permixta habens, in gravissimos impingat errores. Unde magis miror Clar. Montfauconium, in præstantissimâ suâ *Palæographiâ*, nullam *Terminationum*, quæ tam adcurate notandæ sunt, rationem habuisse, sed eas omnes silentio prætermisisse. Atque utinam ea olim daretur occasio, quâ id in cæterarum ætatum Codicibus præstaretur, quod in hoc hodie præstiti; ut videlicet, quemadmodum hujusce nostri *Terminationum* signa, propriâ manu delineata, æri incidenda curavi, sic & aliorum *Terminationes* expressæ depingerentur, hocque modo *Palæographia*,

Palæographia, quæ ab hâc parte claudicat, absoluta & omnibus suis expleta numeris redderetur.[1]

Specimen Lectionis.

Denique in octavæ Tabulæ fine, ac in totâ nonâ, exhibui *Specimen Lectionis*, ex ipsomet Codice, ejusdem chartæ pellucidæ ope, & eâdem diligentiâ, nostrâ manu ductum & expressum; in quo totum Apollonii Lexici *omega* ita repræsentatur, ut, si quid Tabulam inter & ipsummet Codicem occurrit discrimen, id prorsus fallat oculos simillimâ & germanâ specie delusos. Quod quidem addidi, ut haberent in quo se exerceant qui nostra litterarum compendia & figuras, nostras *Terminationum* Tabulas attente consideraverunt, ac cæteros decimi sæculi Codices tractare, nostrique imaginem adumbratam intueri volent. Et hanc quidem litteram *omega* præ cæteris aliis hujusce Lexici eximiam selegi, quod paucissimis absolvatur lineis, in quibus præsertim describendis gravissime, ut supra dictum, lapsus est Clar. Montfauconius, cujus errores duarum postremarum Tabularum conspectu facile redargui poterunt.

[1] Notandum est *Terminationem* τῶ μαχιστηρίω, quæ, perquam rara, exhibetur in nostrâ septimâ Tabulâ, Lin. 5. occurrere in Mſ. Codice, p. 42. folio recto, & in nostrâ Editione, p. 794. & *Terminationem* ἐπιῤῥήτοις, quam, ut est in Codice, corruptam vocem dedimus in Tabulâ septimâ, Lin. 16. esse depravatam, pro ἐπιῤῥοθεῖτε, quemadmodum emendavimus, p. 350. nostræ Editionis.

SECTIO NONA.

De Metaphrasi prosaicâ Homeri.

Ad calcem nostri Homerici Lexici adjecimus, speciminis causâ, alterius operis, ad Homerum quoque pertinentis, partem non contemnendam, scilicet, tertium Iliadis Librum, solutâ oratione Græcâ conversum, e duobus Codicibus Regiis; quorum alter, numero 2766. integram Homeri Iliadem continet, unâ cum Metaphrasi Prosaicâ, rubris litteris ad latus adscriptâ, in omnes hujusce Poematis Libros, si vicesimum quartum exceperis. Addita sunt & Scholia, quorum auctor aliquando Didymum exscribit. In quibus tamen non pauca occurrunt a cæteris Homeri Interpretibus omissa, nec contemnenda, in iis præsertim quæ ad Grammaticam pertinent. Veterum enim Criticorum, Aristarchi, Dioclis, Dionysii, Cassii, aliorumque testimoniis nonnunquam utitur. Præfixum est Iliadi aliquid de belli Trojani origine & causâ, atque ea Homeri vita quæ sub Herodoti nomine falso circumfertur. Huic quidem Codici nullæ insperſæ sunt Glossæ interlineares; at vero alter, numero 2684. integram habet Homeri Iliadem, cum Metaphrasi prosaicâ ad latus adjunctâ, litteris, ut plurimum, rubris, at fere deletis & oculos fugientibus exaratâ, idque duntaxat in secundum, tertium & quartum Librum, ac in quinti initium. Nam in primum, ac in cæteros omnes, nihil aliud nisi glossæ interlineares, & Scholia adjacentia. Neque enim temere exemplar Homeri vetus reperiri, cui Scholia non sint interposita, recte in Dissertatione de Scholiis in Homerum ineditis, p. 106. observat Clar. Valckenarius,

qui, p. 110. ejusdem eruditissimi libelli, verissime admonet, ex iis quæ ibidem e præstantissimo Codice Leydensi protulit, posse non tantum de Scholiis interlinearibus hujusce libri, sed & aliorum, judicari; e quibus similes vocum Poeticarum ἐξηγήσεις Editores nobis tradidisse docet; cum, eodem teste, istarum interpretationum auctores ab Eustathio vocentur, οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων, οἱ πρὸς ὃ φράζοντες. ad Iliad. Ω. p. 1479. v. 24. & οἱ παραφράζοντες, ad finem Iliadis Z. & Timogenes, ἐν ταῖς Παραφράσεσι. ad quemdam Iliadis versum, in Apollonii Lexico Homerico allegetur, voce Ἄρνειαι. Idem præstantissimus Criticus pergit dicendo, breves istas vocabulorum Homericorum interpretationes in Lexica etiam digestas fuisse; quorum condendorum ipsum Homerum, rem eamdem diversis sæpe dictionibus explicantem, Grammaticis cogitationem subministrasse, idem Eustathius auctor est, commemorans τὸν — ἐξ Ὁμήρου ἐπισημηναμένους καὶ τὰ Λεξικά. ad Il. Υ. p. 1285. Et, in hâc quidem Glossarum interlinearium, & Scholiorum marginalium, dispositione, Codici Leydensi tam similis est Codex Regius 1684. ut eum verbis Clar. Valckenarii, de Leydensi loquentis, p. 107. sic apte describere possimus: » Scholia leguntur in hoc libro, tum quæ vulgo » vocantur interlinearia, tum Scholia, σημειώσεις. sive adno» tationes, sæpe copiosissimæ, in marginibus collocatæ: de » illis primum dicam. Verbis singulis interpositæ sunt in» terpretationes, quibus dictiones Homericæ, quæ dudum » ceciderant ex usu, sive etiam integræ loquendi formulæ, » facilioribus ac vulgo receptis explicantur. » Idem Valckenarius subjicit, p. 110. in istis expositionibus brevioribus persæpe integros Poetarum versus continuâ oratione reddi. Cujus quidem rei, & in nostro Codice occurrentis, unicum

e Codice Leydensi repetit exemplum, & ab istiusmodi Grammaticorum interpretationibus distinguendam monet Paraphrasin Odysseæ Homeri, quam scripserat Demosthenes Thrax; cujus operis, ut dicit, elegantissimi inscriptio fuit, Μετάφρασις Ὀδυσσείας. Hujus specimina e Commentariis Eustathii decerpta proponit: dum, ut ait, in lucem protrahatur opus, quod paulo post vocat elegantissimum & Attico sermone consignatum.

Præter hunc Demosthenem Thracem, qui inter alios eminet, multi multas, e quibus hæc nostra una est, Metaphrases Homeri, sive illius poeticæ orationis in sermonem solutum & communem conversiones, scripsere. De quibus vide Fabric. L. 2. c. 3. vol. 1. p. 293. & sequent. *Bibliothecæ Græcæ*, ubi Metaphrases Homeri ineditæ, in Bibliothecâ Regiâ aliisque delitescentes, Kustero cognitæ fuisse dicuntur, qui varia illarum Specimina in novâ Editione *Historiæ Criticæ Homeri* tunc promittebat. E clarissimi, nobisque charissimi, Ruhnkenii epistolâ ad me datâ rescivi, esse talem Homeri Versionem Græcam in Bibliothecâ Remonstrantium Amstelodamensium; quæ Pselli quidem dicitur, sed plus habet elegantiæ, quam ut Psello tribuenda videatur. Ex eâ Clar. Valckenarius descripsit Iliadem X, & a me maluisset hanc potius Iliadem edi, quam librum tertium; ut utriusque Versionis conferendæ copia sic præberetur. Ego quidem huic tanti viri consilio, quæ semper suprema lex erit, libentissime paruissem, nisi jam, cum hæ pervenerunt litteræ, solitis typorum formulis descripta fuisset major pars Iliadis Γ; quam præ cæteris ideo unice selegeram, quod brevissima esset omnium, & minimum occuparet locum, ac in utroque Codice reperiretur; dum contra primi omnium, &

vicesimi secundi, libri metaphrasis in Codice 2684. desideraretur.

In hâc quidem edendâ, solam retinui conversionem prosaicam, omissis Scholiis, & Glossis interlinearibus, quarum tamen præcipuas, & maxime ad sensum Homeri assequendum facientes, in notis deposui. E duobus Codicibus, eum qui notatur numero 2684. sæpius secutus sum, quod prior in manus meas inciderit; sed ei non ita pertinaciter adhæsi, ut non meliorem interpretationem, etiamsi ex altero Codice 2766. repetenda esset, in contextu, quem vocant, fere semper repræsentarem, ac sequiorem in notis, ne fugeret lectores, conservarem. Ut plurimum idem eodem prorsus modo ac iisdem verbis sonant amborum Codicum Metaphrases; sed interdum ita inter se discrepant, ut ab aliâ & diversâ manu profectæ videantur.

De ætate harumce Versionum, aut auctore, nihil certi potest constitui. Suspicor tamen eas duodecimo sæculo, aut non multo secus, tribuendas esse. Ambo Codices decimo tertio sæculo exarati fuisse dicuntur. Cæterum notandum est Codicem 2684. minus eleganti ac puro sermone scriptum fuisse quam Codicem 2766. a quo interdum leviter differt. Sic, exempli gratiâ, vers. 383. Iliadis Γ. p. 915. nostræ Edit. Codex 2684. habet θέλουσα καλέσαι, pro καλέουσα, quod in Cod. 2766. & καλοῦσα, quod ibidem in Homero. Ut vers. 411. p. 917. nostræ Edit. legitur in Cod. 2684. θέλουσα τὴν κοίτην ὑστρῶσαι, pro Homerico, πορσανέουσα λέχος; dum Cod. 2766. rectius legit, ὑστρώζουσα, cui etiam præferrem, ὑστρώνουσα. Porro hæ phrases, in quibus, ut hodie apud Græcos recentiores, futurum exprimitur per verbum θέλω cum infinitivo constructum, redolent linguam jam ad corruptionem Græco-

barbaram vergentem. Sic in libro, a quodam Atheniensi, Græco vulgari idiomate composito, & Lutetiæ impresso anno 1632. qui inscribitur Διδασκαλία Χριστιανική, legitur p. 8. πράγματα.... θέλουν ἐξηγηθῇ. *res... explicabuntur*, & p. 10. ac 26. πάντα θέλει εἶναι, *semper erit*, & p. 14. θέλομεν εἰπῇ, aut, ut pag. 28. ac 44. θέλομεν εἰπεῖ, *dicturi sumus*; dum contra, τί θέλει νὰ εἰπῇ, passim in hoc libro sumitur eodem sensu quo Gallicum, *que veut dire*, scilicet, *quid sibi vult*, *quid significat*.[1] Et in eodem libro, p. 88. θέλομεν μιλήσει, *id est*, verba facturi sumus; prorsus ut in Homerico Codice 2684. θέλοντα καλέσαι, & θέλοντα ἀτρεμίσει.

Præterea observandum est, in vocum difficiliorum interpretatione interdum hasce metaphrases cum Hesychii & Apollonii explicatione consonare, & ad id plurimum conferre posse, ut cognoscatur quâ ratione Homerum interpretati sint Græci, qui Græca melius intelligere, eorumque sensum rectius assequi debebant; cum præsertim Græcis verbis aptius in versione respondeant vocabula Græca, quam

---

[1] Sic Græco-barbari, cum voluntatem aliquid faciendi designare volunt, verbum θέλω construunt cum τοῦ νὰ, & subjunctivo; ac dicunt, (ut p. 8. ejusdem libri,) θέλω νὰ τὸ κάμω, *hoc volo facere*, & p. 44. θέλοντας νὰ φορῇ ἄνθρωπον, *volens humanitatem induere*, &c. Cum futurum tempus indicare volunt, loco τοῦ θέλω, utuntur & verbo μέλλω cum τοῦ νὰ, & subjunctivo; ut p. 24. & 92. μέλλει νὰ ἔλθῃ, *venturus est*. Sic & Græco-barbarum Idiotismum deprehendi in Mſ. Philemonis Lexico, cujus supra mentionem feci. Hoc enim modo loquitur in vocem Τειχίας θαλάμους· ἐστὶν ὅτι οἱ ἀγροὶ διὰ τοῦ τείχους, ὁ γίνεται διὰ τοῦ τείχους, περιγίνεται τὸ τεῖχος, ἀλλὰ ἐξ αὐτοῦ αὐτοῖς ὅλος ὁ οἶκος περιχωματίζεται, ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΝ τοῦ τείχου ῥίματος. Hæc certe phrasis, ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΝ, parum pura & elegans, frequentissime in Græcâ vulgari linguâ obversatur. Sic in eâdem Διδασκαλίᾳ Χριστιανικῇ legitur p. 6. ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΝΤΟΥΣ, *illorum ope*, & p. 20. ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΥ τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, *mediante passione Christi*. Etiam si nullum aliud mihi præsto adesset indicium, hoc uno contentus, Philemonem nostrum satis recentem esse suspicarer, cum in eo vestigia linguæ jam tum corruptæ agnoscantur.

quælibet alia Latina, aut vernacula. Hinc quoque clarissime apparet immane prosaicæ & poeticæ linguæ discrimen; quod tantum est, ut, apud Ciceronem, in secundo de Oratore Libro, Antonius, cujus summam in Græcis litteris eruditionem Cæsar prædicando extollebat, eos legisse se Græcos auctores modeste profiteatur, qui res gestas, aut qui oratione scripserunt suas, sed Poetas omnino, *quasi alienâ linguâ locutos, ne conari quidem se attingere.*

Denique ad finem adjeci Variantes ejusdem tertii Iliadis libri Lectiones, e duobus Codicibus Regiis supra memoratis; qui ita multas, easque optimæ notæ, continent, ut non inutilis foret totius Iliadis cum his a capite ad calcem instituta collatio.

Nunc vero hoc unum superest, ut nostræ nobis infirmitatis & imperitiæ conscii, errorum qui in hanc Editionem irrepere potuerunt, veniam poscamus, quam tenerrimæ juventuti dandam fore confidimus; laudati abunde, si humanissimis & indulgentissimis lectoribus non prorsus fastiditi erimus. Certe si hoc nostrum, quod quam mediocre sit ipsi sentimus, non omnino sordeat munusculum, nec doctis viris ludibrium debeat, sed potius ipsi nostris arrideant conatibus, & amicam juveni protendere manum dignentur, non quid, sed quâ mente & a quali ætatulâ offeratur, benigne respicientes; nos ad alia majora alacriores & promptiores assurgere conabimur, & in Eudociæ Macrembolitissæ Ἰωνιᾶ Ms. publici juris faciendâ toti erimus; hâcque eruditorum hominum benevolentiâ & indulgentiâ recreati, horumque monitis adjuti, in eodem pergemus stadio, quod nonnisi trepidantes ac suspenso pede ingressi sumus; cum præsertim ad hanc Apollonii Editionem de-

properandam unice impulsi & adducti fuerimus a doctissimo Sudermanno, Jacobo Jonâ Bjornstahl, illo doctrinæ & eruditionis omnis miraculo, & omnium linguarum Orientalium ac Occidentalium thesauro locupletissimo, quem charissimum in litteris Hebraicis præceptorem p. 116. nostræ Edit. allegavimus, cujusque nobiscum, dum Lutetiæ degeret, intimo usu conjunctissimi, tanta sunt in nos merita, ut nihil quidquam præstantissimo illi viro & incomparabili amico denegare potuerimus, aut debuerimus.

BIBLIOPOLÆ MONITUM.

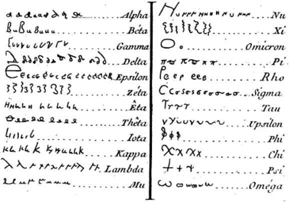
Eum qui huncce librum compingendum curabit monitum volumus, hic immediate, post Prolegomena, *ipsi Lexico præponendas esse novem Tabulas æneas, eoque ordine inter se collocandas qui notis definitur arithmeticis.*

Typis Nicolai Francisci Moreau, Reginæ & Serenissimi Delphini, dum viveret, Bibliopolæ & Typographi, nunc fato functi, viâ vulgo dictâ *Galande*. 1773.

Tab. I.

ALPHABETUM

Codicis Bibliothecæ Coislinianæ, nunc Sangermanensis,
ineunte decimo Seculo manu exarati,
ex quo Apollonii Lexicon descriptum est.

Drouet Sculp. Parisiis 1771.

TABULA

COMPENDIORUM LITTERARUM.

A

Compendium	Significatio
[illegible]	αἰθέρι.
[illegible]	ἀιταλικήν.
[illegible]	ἁμαρτωλός.
[illegible]	ἀμπέλου.
[illegible]	ἀναλογήν.
[illegible]	ἄνδρας.
[illegible]	ἀνθρώπων.
[illegible]	ἀνθρωπίνη.
[illegible]	ἀντί.
[illegible]	ἀντωνυμίαν σύναρθρον.
[illegible]	ἀπό.
[illegible]	ἀποκοπήν.
[illegible]	ἀρμάτων.
[illegible]	ἄρθρον.
[illegible]	ἀστικοί.
[illegible]	Ἀφροδίτης.
[illegible]	αὐτό.

B

Compendium	Significatio
[illegible]	Βασιλεύς.
[illegible]	Βασιλικὸν σύμβολον.

Γ

Compendium	Significatio
[illegible]	γάρ.
[illegible]	γενικῆς καὶ ἐπιδοτικῆς.
[illegible]	γράφεται, *interdum* γράφουσι.

Δ

Compendium	Significatio
[illegible]	δῆλοι.
[illegible]	Δημοσθένης.
[illegible]	διά.
[illegible]	διαστρέφειν.
[illegible]	δυικῶς.

E

Compendium	Significatio
[illegible]	εἰκόνας.
[illegible]	εἰώθασι λέγειν.
[illegible]	εἰρημένον *interdum* εἴρηται.
[illegible]	ἐκκλησία.
[illegible]	ἐπιστολῆς.
[illegible]	εὐθείας.

Z

Compendium	Significatio
[illegible]	ζῆλοι.

Compendium	Significatio
H	
ἡγούμ(ενε) θεῶν	ἡγούμενε θεῶν.
ἥ	Ἥλιος.
Θ	
θς	θεός.
K	
κακο πα	κακοπάθεια.
κατα	καταδικασθέντες.
κτ μεταθ	κατὰ μεταθεσιν.
κεχ	κεχαύδει.
κολ	κόλασιν.
κω	κυρίῳ.
χ) ὃ κυρ	ἔστι δὲ καὶ κύ-ριον ὄνομα.
Λ	
λ	λέγει aliquando λέ-γεται, et λέγουσι.
λ	λέγουσα.
λ	λόγου.
λοι	λοιπός.
M	
μεγα	μεγάλα.
μ	μελλων.
μεταφ	μεταφορικῶς.
μητ	μητρός.
N	
ν	νομίσματος.

* κυλ......κυλλόσκελα.

Compendium	Significatio
O	
ὀ	Ὀδυσσείας.
ὁ	Ὅμηρος.
ο	ὄνομα.
ὀξυκεφ	ὀξυκέφαλον.
ὅ	ὅτι.
ουνος	οὐρανός.
Π	
π	παρά.
π	παραβολῆς.
π	παραπρεσβείας.
π	παρὰ τὴν.
π	παρατατικόν.
π	παρὰ τό.
παροι	παροιμία.
πος	πατρός.
πρι	πατρίδα.
πρι	πατρίδιον.
πελοπον	Πελοπόννησον.
π	περί.
π	περισπωμένων.
π} πλη)	πληθυντικῶς.
πνι	πνεύματι.
πνικ	πνευματικόν.
π	ποιητοῦ.

TABULA COMPENDIORUM.

Compendium	Significatio
[illegible]	πόλεμος.
[illegible]	πόλις.
[illegible]	ποταμός.
[illegible]	προγόνων.
[illegible]	προθέσεως.
[illegible]	πρός.
Ρ	
[illegible]	ῥῆμα.
Σ	
[illegible]	σημαίνει δὲ καὶ ἄρθρον
[illegible]	σίερησιν.
[illegible]	σίαθεασι.
[illegible]	σοιχεῖον.
[illegible]	συγκοπήν.
[illegible]	συλλαβῆς.
[illegible]	συνδέσμου.
[illegible]	συνήθους.

Compendium	Significatio
Τ	
[illegible]	τιμαλφέσαία.
Υ	
[illegible]	υἱός.
[illegible]	ὑπάρχειν.
[illegible]	ὑπερσυνλέλικόν.
Φ	
[illegible]	φασί.
[illegible]	φησί.
[illegible]	φωνή.
Χ	
[illegible]	χρόνον.
[illegible]	χωρίς.
[illegible]	χρόνῳ.
[illegible]	χωρισμόν.
Ω	
[illegible]	ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.
[illegible]	χορόν.

Prevost Sculp. 17[illegible]

TABULA
TERMINATIONUM.

TERMINATIONES, in quibus præcipua hujusce Codicis Manuscripti vertitur difficultas, efformantur, sicut vocales ferme et nunnationes *Arabum, lineolis superimpositis, et extra corpus vocabuli eminentibus. Singulas apponemus.*

ος, sæpe nihil aliud est quam Omicron super ultimam vocabuli litteram collocatum; ut in, [illegible] *, pro* ἄτρωλος καὶ ἀνένδολος καὶ ἀκαλαπόνηλος.

ος quoque aliquando sic, ϲ *; ut in* [illegible] *, pro* ἀρηΐφιλος, *et* [illegible] *pro* ὅυρος*; ubi vides omicron in sigma inclusum.*

οῦ cum accentu circumflexo, sic ~ *; ut in* [illegible] *, pro* τοῦ ἀναφορικοῦ λοῦ.

ου sine accentu circumflexo, sic ᵕ *; ut in* [illegible] *, pro* ἄρθρου.

ω sine circumflexo, sic ~ *; ut* [illegible] *, pro* σπάρλω.

ῶ cum circumflexo, sic ≈ *; ut* [illegible] *, pro* ἀυλῷ.

ῳ. Aliquando iota, ut in Inscriptionibus, ad latus ponitur, nec subscribitur; ut [illegible] *, pro* ῷ.

ω in medio vocabuli sæpe superimponitur, ut [illegible] *, pro* μιλλόπρωροι.

ως, sic ᵕ *; ut* [illegible] *, pro* συγκαλαθέσεως.

ῶς cum circumflexo, sic ≈ *; ut* [illegible] *, pro* μελαφορικῶς.

Ut perspiciatur discrimen inter ως, ῷ *cum circumflexo, et sine circumflexo, exemplum apponam in quo tria hæc reperiuntur:*

scilicet: [illegible], ὑποπεπλωκὼς τῷ βρόλῳ.

ον. *sic* ∖, *ut* [illegible], *id est*, εὐκλὸν, ἢ βλαϐερὸν, ἢ πολυχρόνιον.

ην. *sic* ϛ, *ut*: [illegible], *pro*, τὴν ἄλμην. *sic et* ειν *formatur*.

αι. *sic* ϛ, *ut*: [illegible], *id est*, καὶ. *et* [illegible], *pro* εἶναι.

ων. *sic* ⌒, *ut*: [illegible], *pro*, ἐπὶ μόνων λῶν Ὀδυσσέως νεῶν.

οῖς. *sic* ⌒, *ut*: [illegible], πολοῖς. [illegible], τοῖς. *et* [illegible], *pro* Βοιωλοῖς.

ους. *sic* ʔ, *ut*: [illegible], *pro* οὔρους λοὺς λόπους. *et* [illegible] *pro* λοὺς ἀναθεμαλικούς.

ας. *sic* ς, *ut*: [illegible], *pro* ἀγαγόνλας, ὁρμήσανλας.

ᾶς. *sic* ς, *ut*: [illegible] *pro* ὁρᾶς.

ης. *sic* ς, *ut*: [illegible], *pro* ἀμελῆς.

ῆς *cum circumflexo, sic* ς, *ut*: [illegible], *pro* τῆς περιϐολῆς.

εις *Participiorum, eodem fere modo, ut*: [illegible], *pro* ληφθεὶς.

εῖς *Nominum, sic* ς, *ut*: [illegible], *pro* Λιολεῖς. [illegible], *pro* ὑμεῖς.

εος. *sic* ʻ, *ut*: [illegible], *pro* ἱππέος; [illegible], *pro* πόλεως.

τα. *sic* ᵀ, *ut*: [illegible], ὀιμήμαλα, ὁρμήμαλα.

Alpha quoque in medio vocabuli his duobus punctis pingitur, ut: [illegible], *id est*, καλαφερόμενα. *Sic quoque efformatur vocalis* A *Syrorum, quam vocant* ܦܬܚܐ Pthohho: *nam, verbi gratia*, ܒ *est* Beth; *sed, cum his duobus punctis*, ܒ݁ *sonat* Ba, *ut in* ܫܒܚܐ Schabahh. *Hactenus cognitum est quinque vocalium figuras Syros Græcis acceptas referre; sed hodie, ut ex hoc Codice M^s. discimus, hanc quoque formam, quæ ad Hebraicorum punctorum*

effigiem adumbrata falso existimabatur, sibi vendicare et quasi proprio jure repetere potest Graecia. *

χος. sic ⁷, ut ἀρίσταρ, pro Ἀρίσταρχος.

χου. idem compendium, ut ἀρίσταρ, pro Ἀριστάρχου.

χης. idem; ut μα, pro μάχης, et interdum μαχεσσαμένω.

χῇ. idem; ut τῇ ψυ, pro τῇ ψυχῇ.

χας et χους. idem; ut τρι, pro τρίχας.

χια. idem, ut εὐω, pro εὐωχία, et interdum εὐωχίας.

κος et κον. sic }; ut καθολ, pro καθολικόν.

κως. sic quoque }; ut ἀπολαυστ, pro ἀπολαυστικῶς, et τροπ, pro τροπικῶς.

εν. sic ⌣; ut εὑρίσκομ, pro εὑρίσκομεν; ἀνέχ, pro ἀνέσχεν; ἤκουσ, pro ἤκουσεν.

αν. sic ˡ; ut ἀπέδωκ, pro ἀπέδωκαν; εἵλκυσ, pro εἵλκυσαν; πᾶσ, pro πᾶσαν.

ες. sic ʔ; ut ἐπιθορροῦντ, pro ἐπιθορροῦντες; κρίνοντ, κρίνοντες; ἄρσαντ, pro ἄρσαντες.

νης. sic ˡ; ut εἰρ, pro εἰρήνης; στε, pro στεφάνης.

θη. sic ˚; ut ἐκλ, pro ἐκλήθη.

θεν. sic ˚; ut ἀπο, pro ἄπωθεν.

περ. sic ⁊; ut ὥσ, pro ὥσπερ.

μενος. sic; ut ὀσσό, pro ὀσσόμενος.

μενη. sic; ut δωρου, pro δωρουμένη.

μενον. sic; ut γινο, pro γινόμενον.

μενης. sic; ut οὐλο, pro οὐλομένης.

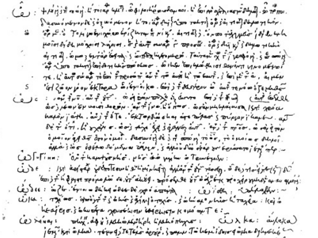
* *Interdum quoque* Alpha *pingitur in M^{ss} ut* Pathach *Hebr. superimpositum, ad instar fere Arabici* Phatah, *ut* σχῆμ *pro* σχῆμα. *Sic apud Syr. Hebr. Ar. Graec. vocalis* A *simili modo formatur.*

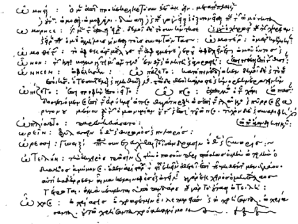
TABULA TERMINATIONUM.

μενω. sic ῃ̃, ut: [illegible], pro ἐφιςαμένῳ.
μενως. sic ῃ̃, ut: [illegible], pro ἡρμοσμένως.
μενοι. sic ῃ̃, ut: [illegible], pro ἐπεςραμμένοι.
μεναι. sic ῃ̃, ut: [illegible], pro ὁμοιωθήμεναι.
μενα. sic ῃ̃, ut: [illegible], pro πεπνυμένα.
μενων. sic ῃ̃, ut: [illegible], pro παρακειμένων δηλουμένων.
μενοις. sic ῃ̃, ut: [illegible], pro λεγομένοις; et [illegible] pro παραλε-
-λαγμένοις.

SPECIMEN LECTIONIS,

In quo totum exhibetur Apollonii Lexici Omega.

Drouet sculp. Parisiis 1771.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

APOLLONII

SOPHISTÆ

LEXICON ILIADIS ET ODYSSEÆ,

SECUNDUM SERIEM LITTERARUM DISPOSITUM.

A

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ[1]

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Α

Α. Ψιλῶς καὶ δασέως ἐκφερόμενον, δηλοῖ χειλιασμὸν, στέρησιν, πολὺ, ὁμοῦ, φαῦλον, ἴσον, ὅμοιον, σύν. χειλιασμὸν, ὅτ' ἂν ὑποδυσπετοῦντες λέγωμεν Ἆ. στέρησιν, ὅτ' ἂν λέγωμεν ἀσθενὲς, τὸ ἐστερημένον [2] οὗ ὑπάρχοντος σθένους. πολὺ, ὅτ' ἂν φῶμεν ἀχανὲς πέλαγος, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺ κεχηνός. ὁμοῦ, οἷον ἀδελφὸς, ὁμαδελφὸς, καὶ ἀκολουθοῦν, τὸ ὁμοκέλευθος. [3] τὸ δὲ φαῦλον, ἴσον τὸ [4] κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον· ὅτ' ἂν φάσκωμεν, ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον. τὸ δὲ ἴσον καὶ ὅμοιον, ὅτ' ἂν οἱ ποιηταὶ τὴν ἰσολεχῆ καὶ ὁμόκοιτον, ἄλοχον καὶ ἄκοιτιν καλῶσιν. τὸ δὲ σὺν, ὅτ' ἂν, ἀντὶ τοῦ συνέτυχεν,

---

[1] Ἀπολλωνίου. Hunc titulum præfixum habet Codex Manuscriptus.

[2] Ἐστερημένον. Sic habet Codex Manuscriptus. Male Montfauconius, in excerptis quæ habet *Bibliotheca Coisliniana*, legit & edidit ὑστερημένον, quod minus bene respondet voci στέρησιν præcedenti.

[3] Ὁμοκέλευθος. Lege ὁμοκέλευθον; ut conveniat cum neutro ἀκολουθοῦν.

[4] Ἴσον τό. Clar. Hemsterhusius ad Aristo-

APOLLONII

SOPHISTÆ

LEXICON

ALPHABETICUM

ILIADIS ET ODYSSEÆ.

A

A. Spiritu tenui & aspero notatum indicat querimoniam cum lamentatione, privationem, multum, simul, malum, æquale, simile; & præpositionem *cum*. Querimoniam cum lamentatione indicat, quum animo deficientes in rebus adversis exclamamus Ἆ. Privationem, quum dicimus ἀσθενὴς, *id est*, infirmum, privatum solito robore. Multum, quum vocamus mare ἀχανὲς, pro valde & multum κεχηνὸς, *id est*, hians. *Simul* quoque significat, ut ἀδελφὸς, frater, pro ὁμαδελφὸς, & ἀκολουθῶν, *id est*, sequens, pro ὁμοκελευθῶν, *id est*, quod eamdem carpit viam. Malum vero notat, cum dicimus ἀπρόσωπον & ἀτράχηλον, pro κακοπρόσωπον & κακοτράχηλον, *id est*, malâ turpique facie, aut turpi collo deformem. Æqualitatem vero & similitudinem innuit, cum poetæ ἄλοχον & ἄκοιτιν vocant mulierem ἰσολεχῆ & ὁμόκοιτιν, *id est*, æqualis consortem tori, ejusdemque sociam thalami. Postremo

phan. Plutum p. 338. hæc verba, quæ laudat, sic restituit : τὸ δὲ φαῦλον, ὅταν φάσκωμεν ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον, ἴσον τῷ κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον.

ἀβόλησεν [1] λέγωμεν. σημαίνει δὲ καὶ ἄρθρον, καὶ τὰ αὐτοῦ. ὅτ' ἂν μὲν οὖν τὸ ἄρθρον·

——— Ἄρ' [2] οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν.

ὅτε δὲ τὰ αὐτοῦ·

Ἤτοι [3] ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκεν. ———

ἔχει δὲ καὶ ἄλλας πλείονας δυνάμεις.

ἈΆΑΤΟΣ. [4] Ὁ ἀβλαβὴς καὶ εὐχερὴς, καὶ δι' οὗ ἄνευ ἄτης. ἐνίοτε δὲ, τὸ ἐπιβλαβὲς καὶ δυσχερές. ὡς ἐν τῷ·

Μνηστήρεσσιν [5] ἄεθλον ἀάατον. οὐ γὰρ οἷον.

παρὰ δὲ τοῦ Χ, τὴν ἀβλαβῆ· [6]

Οὗτος [7] μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ἌΑΣΑΝ. Ἔβλαψαν.

ἈΑΣΆΜΗΝ. [8] Ἐβλάβην, ἄτῃ περιέπεσον.

ἈΆΠΤΟΥΣ. Οἱ μὲν δασύνοντες τὴν δευτέραν ἀποδιδόασιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· οἱ δὲ ψιλῶς [9] ἀναγινώσκοντες, ἀπτοήτους. ἔνιοι δὲ, ἀνεκφεύκτους, ἢ χαλεπάς· ἵν' ᾖ τὸ μὲν Α [10] ἐπεκτεταμένον, [11] τὸ δὲ δεύτερον συγκεκομμένον.

---

[1] Ἀβόλησεν. Vide Hesychium in Ἀβολεῖν.

[2] Ἄρ'. Lege separatim ἄ ῥ'.

[3] Ἤτοι. Il. P. 193.

[4] Ἀάατος. Sic in Codice Manuscripto, quamvis primum *alpha* fere deletum sit; sic bis in Homero. Male Montfauconius edidit ἄατος. At in duobus versibus ab Apollonio laudatis scriptum reperitur ἄατος. Legendum tamen ἀάατος, ut constet metrum. Vide Etymol .& Hes.

[5] Μνηστήρεσσιν. Od. Φ. 91.

[6] Τὴν ἀβλαβῆ. Lege τὸν; ut supra, τὸν ἐπιβλαβῆ.

[7] Οὗτος. Od. Χ. 5.

[8] Ἀασάμην. Male Montfauconius dedit

ſumitur pro præpoſitione *cum*, quando vice verbi συντυχεῖν, *occurrit*, uſurpamus verbum ἀβόλησεν. Indicat quoque articulum & *ſua propria*. Articulum quidem :

——— *Quæ non erant exitum habitura.*

Notat vero *ſua propria*, ut :

Ille quidem ſua dedit. ———

Habet & alias plurimas ſignificationes

Ἀάατος. Innoxius & facilis, & per quem fumus ἀπὸ ἄτης, *id eſt*, ſine noxâ. Aliquando vero notat noxium & difficilem, ut in hoc verſu :

Procis certamen noxium & difficile. Non enim puto.

At in vigeſimo ſecundo Libro, innoxium ſignificat :

Hoc quidem certamen innoxium peractum eſt.

Ἀάσαν. Damnum intulerunt.

Ἀασάμην. Noxâ affectus ſum, in damnum incidi.

Ἄαπτοι. Alii quidem cum ſpiritu aſpero ſecundam efferentes ſyllabam, inacceſſos vertunt, quos quis non ἅψαιτο, *id eſt*, tangere audeat : alii vero cum tenui ſpiritu legentes, intrepidos explicant. Quidam vero eos intelligunt quos effugere non licet, aut graves ; ita ut prior quidem littera ſit ſuperextenſa, poſterior vero, conciſa.

ἀάσμην. Extat ἀασάμην in Codice Mſ. & Il. I. 116. ac T. 137. At ἀάσμην nuſquam in Homero reperitur. Hoc fraudi fuit Clariſſimo viro, quod prius *alpha* hic quoque vix appareat. Vide Heſ.

9 ψιλῶς. Sic in Codice Manuſcripto : male Montfauconius legit ψιλάς.

10 Α. Hoc vitioſe expreſſit Montfaucon. per πρῶτον; nam, cum de duobus tantummodo agatur, melius exprimeretur per πρότερον. Sed pariter male habet Etymologus Magnus : ἵν' ᾖ τὸ μὲν Α ΠΡΩΤΟΝ ἐκτεταμένον, τὸ δὲ δεύτερον, συνεσταλμένον. Ubi vides συνεσταλμένον pro συγκεκομμένον ; ut ſupra poſuit ἀπιφίκλυς pro ἀπιφοβάκλυς.

11 Ἐκτεταμένον. Male contra fidem

Ἀλάσχετον. Ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον. ἢ τὸ κατ' ἀπόφασιν τοῦ δυσχετοῦ. εἴρηται δὲ κατ' ἐπέκτασιν. τὸ γὰρ [2] αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ·

Ἄσχετον, [3] οὐκ ἐπιεικτόν. ——

καί·

Μητρός [4] τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν.

Ἀαγές. Ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

Ἀάσαι. Πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι.

Ἀᾶται. Ἄγαν βλάπτει.

Ἀασίφρων. Βλαψίφρων. εἴρηται ἐκ τοῦ ἀεσίφρων. σημαίνει τῷ ἔχοντι [5] κεκοιμημένας τὰς φρένας, καὶ οὐ διεγηγερμένας.

Ἀάσατο. Ἠγνόησεν, ἥμαρτεν, ἐφθόνησεν. [6]

Ἀᾶσθαι. Λωβᾶσθαι, κακοῦν.

Ἀασιφρονία. [7] Φρενοβλάβεια.

Ἄατον. [8] Μέγαν, ἀκόρητον, πονηρόν. οἱ δὲ, ἄβλητον· οἱ δὲ, ἄτονον.

Mſ. Codicis edidit Montfaucon. ἀλλιλαμμένον, quod tamen habet Etymol. At fortaſſe hic legendum; ἢ ἀάπτους, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ I. ἵν' ᾖ τὸ μὲν A ἐπιτεταμένον, (seu ἐπιτεταμένον,) τὸ δὲ I συγκεκομμένον. Ut Euſtathius, qui in hanc vocem omnino conſulendus eſt, habet ad Il. A. p. 150. Edit. Rom. 1542: ἢ ἀάπτους, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ I. ἃς οὐ δυναταί τις ἅψασθαι, ὅ ἐστι βλάψαι. ἢ κατὰ ἐπίτασιν, αἳ πολλὰ ἄπτειν δυνάμεναι. Sic & Etymol. ἐξ οὗ (ἄαπτοι ἀάπτους. καὶ κατὰ στέρησιν, ἀάπτους καὶ κατὰ ἔλλειψιν τοῦ I, ἀάπτους. Paſſim in Hom. χεῖρας ἀάπτους.

[1] Ἢ τό. Fortaſſe ἤτοι.

[2] Τὸ γὰρ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ. Mallem τὸ γὰρ &c. *id eſt*, ejuſdem ſcilicet autoris & in eodem opere; ut ſupra διὰ τοῦ x ſignificat *in libro vigeſimo ſecundo*, ubi laudatam vocem reperire eſt. Forſan aliquis legat: τὸ γὰρ αὐτὸ, (pro αὐτοῦ,) καὶ δι' αὐτοῦ. *Idem enim eſt*, *& in eodem opere*, (ſcilicet Iliade,) ſeu *ſenſu*.

[3] Ἄσχετον. Il. Π. 549.

[4] Μητρός. Il. E. 892.

[5] Τῷ ἔχοντι. Lego τὸν ἔχοντα; ut & edidit Alberti. Vide Etymol.

Ἀάσχετον. Quod retineri non poteſt, aut intolerandum ; ita ut tunc prius *alpha* intenſivum affirmet aliquid eſſe valde ἄσχετον, *id eſt*, intolerabile. Dicitur vero per ſuperproductionem ; ejuſdem enim eſt, & in eodem poemate :
Ἄσχετον, id eſt, *intolerabile*, *indomitum*. ———

Et :

Matris tibi ingenium eſt ἀάσχετον, id eſt, *intolerabile*, *indomitum & intractabile.*

Ἀαγές. Quod frangi non poteſt, firmum.

Ἀάσαι. Variis modis & multum nocere.

Ἀᾶται. Valde nocet.

Ἀασίφρων. Mente captus. Dicitur quoque ἀεσίφρων. Notat hominem qui habet mentem veterno torpentem, non vero erectam & vigilantem.

Ἀάσατο. Imprudens deliquit, peccavit. Et Ἀγάσσατο, invidit.

Ἀᾶσθαι. Damnum inferre, malo afficere.

Ἀασιφροσύνη. Dementia.

Ἄατον. Magnum, inſatiabilem, pravum. Alii vero ſagittam nunquam alias emiſſam intelligunt, vel quæ nondum percuſſit. Quidam non contentam, remiſſam explicant.

---

6 Ἐφθόνησεν. Duas confudit gloſſas librarius. Poſt ἥμαρτεν ſic novum conſtitue articulum : Ἀγάσσατο. Ἐφθόνησεν. Vide Heſ. & Il. P. 71. ac Schol.

7 Ἀασιφροσύνη. Nuſquam apud Homerum extat hæc vox. Legitur Od. O. 469. ἀεσιφροσύνῃσι.

8 Ἄατον. Ob præcedens Ἀάατος, p. 4. hic mallem ἆτον, quod eſt ἀκόρητον. Reſpexit Il. X. 218. μάχης ἆτον, & paſſim, ἆτος πολέμοιο ; unde infra p. 214. Ἆτος interpretatur, ἀκόρεστος, ἢ βλαπτικὸς κατὰ πόλεμον. Hinc unice emenda Heſ. & Gloſſas in eum ab Alberti laudatas quæ Ἄατον pro Ἆτον male legentes, & cum longe diverſo Ἀάατον pejus confundentes, peſſime conjunctim explicant ἀόλλητος, ſeu ἀπόλλητος, ac ſimul ἀκόρητον, ἀπλήρωτον ; cum prior quidem ſenſus ad Ἀάατος, poſterior vero ad ἆτος referendus ſit. Sequentia autem in Apollon. ἰϛ. ἀόλλητον &c. ſuo loco mota pertinent ad Ἀόλλητα, p. 8. & ad finem hujuſce poſterioris gloſſæ rejicienda ſunt, ineunte pag. 10.

'Αδεῖν. Ὀχλεῖν, ἀπορεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀσιτεῖν.

'Αάλιον. [1] Ἄτακτον, ἀκρατές.

'Αβάλε. Ἀβάλ... [2] εἴθε.

'Αβάκησαν. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει δὲ τὸ ἠγνόησαν. οἱ δὲ τὸ ἀσύνετον καὶ βλακὰ ἀβακὴν λέγουσι. ὁ περιέχων τὴν λέξιν [3] στίχος·

—— Οἱ δ' [4] ἀβάκησαν

Ἄπαντες [5] ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα.

Ὁ δὲ Ἀπίων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάζειν. τὸ δὲ λέγειν καὶ ἱστορεῖν, οἱονεὶ φάζειν, ὅπερ ἐστὶ φράζειν, [6] κατὰ παρέμληψιν τοῦ Ρ.

'Αβληχρήν. Οἱ μὲν, ἁπαλήν· οἱ δὲ, ἀσθενῆ·

Ἀβληχρ', [7] οὐδενόσωρα, τὰ δ' οὔ μένος ἀμὸν ἐρύξει.

καὶ ἐπὶ τοῦ·

—— Θάνατος [8] δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ

Ἀβληχρὸς ἅμα [9] τοῖος ἐλεύσεται, ——

οἷον ἀσθενὴς, ἀμαυρός.

'Αβλῆτα. Ἅπαξ εἴρηται ἡ λέξις·

Ἀβλῆτα, [10] πτερόεντα, μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων.

---

[1] Ἀάλιον. Mallem ἄλιον; ſed obſtat conſenſus Heſ. quem vide.

[2] Ἀβάλ.... Lego Ἀβάλαι. Etymol habet Ἀβαλ, Ἀβιλ, & Ἀβάλαι. Vide Heſ.

[3] Λέξιν. Significat vocem rariſſimam; ea vis hujuſce vocabuli. Verba enim antiqua & a vulgi familiaritate abducta λέξεις vocant Critici veteres, teſte clariſſimo Ruhnkenio ad Timæum Platonis Lexicographum, in quem doctiſſimis animadverſionibus illuſtratum omnem eruditionis Græcæ copiam effudit. In Ἀβάκησαν & Ἀβάκης vide Etymol. & Heſ.

[4] Οἱ δ'. Od. Δ. 249.

[5] Lege Πάντες.

[6] Κατὰ παρέμληψιν. Mallem κατὰ παρέμπτωσιν. Nam falſum eſt φάζειν fieri per aſſumptionem τοῦ rho, ut innuere videtur ſimplicior hujuſce loci conſtructio. Hec

'Αδεῖν.

'Αδεῖν. Molestiam inferre, indigere, injuriâ opprimi, cibo abstinere.

'Αάλιον. Inconditum, intemperatum.

'Αβάλε. Utinam.

'Αβάκησαν. Vox quæ semel occurrit. Significat autem non agnoscebant. Quidam desipientem & fatuum ἀβάκην vocant. En ipsummet versum qui contineat hanc dictionem rarissimam:

——— *Alii* ἀβάκησαν

Omnes; ego vero illum sola agnovi talis quod esset.

Apion vero contendit formari hoc vocabulum ex *alpha* privativo & βάζειν; quod quidem verbum notat loqui & sciscitari, tanquam φάζειν, quod idem est ac φράζειν, & ex eo derivatur per omissionem consonantis *rho*.

'Αβληχρήν. Alii quidem mollem, alii vero infirmam reddunt:

Infirmas, nihili æstimandas, quæ non robur meum arcebunt.

Et in hoc versu:

——— *Mors vero tibi ex mari ipsi*

Lenis prorsus talis adveniet. ———

ἀβληχρὸς hîc est quasi infirma, vix in sensus cadens.

'Αβλῆτα. Hæc vox semel occurrit:

Nondum emissam, pennatam, gravium fulcrum dolorum.

---

modo formatur potius φράζειν ex φάζειν. Aliunde, nusquam προσλήψις inter schemata dictionis locum obtinet; sed προσλήψις una est ex præcipuis quæ recensentur figuris. Dicendum ergo, quod verum est, formari φάζειν ex φράζειν omissâ consonanti *rho*. Oritur mendum ex affinitate recentioris pronuntiationis quæ H & EI confundit, Itali dicunt *abbacare*, alicujus opinionem respuentes: *tu abbachi*, id est falleris. Vide Victorium & Alberti.

[7] Ἀβάκησαν. Il. Θ. 178.

[8] Θάνατος. Od. Λ. 133.

[9] Ἄμα. In nostro hodie Homero legitur μάλα.

[10] Ἀβλῆτα. Il. Δ. 117.

οὔποτε ἄλλοτε βεβλημένον, κακὸν, ἢ πολυβλῆτα, οἷον πολλοὺς βεβληκότα.

Ἀβρότη. Ἔστι τοῦ·

> Νὺξ [1] ἀβρότη, ἣν δὴ τῇ ὑπόσχωνται πολέμοιο
> Τρῶες. ———

Καὶ οἱ μὲν, τὴν ἐρήμην βροτῶν [2] φασιν· οἱ δὲ, τὴν ἀθάνατον, ἐξ οὗ ἡ θεία νοεῖται. ἐν δὲ ἄλλοις·

> [3] Ἀμβροσίην διὰ νύκτα. ———

βέλτιον δὲ τὸ Α.

Ἀβροτάξομεν. Ἁμάρτωμεν ἀλλήλων.

> ——— [4] Ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν
> Ἐρχομένω. πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.

Ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαμφοδήσομεν [5], ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ κατὰ τὴν συνάντησιν. ὅθεν καὶ τὸν βουλόμενον τρῶσαι μὴ ἐπιτυχεῖν, ἤμβροτες [6] λέγει.

Ἄβρομοι. Οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ.

> [7] Ἄβρομοι, [8] αὐΐαχοι, ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
> Αἱρήσειν. ———

---

[1] Νύξ. Il. Ξ. 77.

[2] Βροτῶν. Æschylus ab Eustathio & Phavorino laudatus alicubi dixerat: ἄβροτον ἐρημίαν, ex A privativo & βροτὸς mortalis. In lexico mſ. bibl. Coiſl. pag. 499, optime explicatur: ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται.

[3] Ἀμβροσίην. Il. B. 57.

[4] Ἀβροτάξομεν. Il. K. 66.

[5] Διαμφοδήσομεν. Lege in ſubjunctivo διαμφοδήσωμεν; ut Heſ. habet ἀμφοδήσωμεν. Poeticâ enim licentiâ *omega* in *omicron* vertitur apud Homerum, qui habet ἀβροτάξομεν pro ἀβροτάξωμεν. Sic in Od. Anacreontis 41, legitur ἀναμίλψομεν, pro ἀναμίλψωμεν. Contrario prorſus modo *omicron* in *omega* mutabant Dores; & in eodem carmine occurrit ὀδυρωμένω pro ὀδυρομένω. In Heſychio vitioſe legitur, ἀβροτάζωμεν: oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum Ξ & Ζ, præſertim in mſſ. codicibus. Idem Lexicographus habet: ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ κατὰ

Significat nunquam aliàs emissam, recentem; aut quæ multos percussit.

'Αβρότη. In hoc versu:

Nox ἀβρότη, *si in eâ saltem abstineant a bello Trojani.* ———

Et alii quidem desertam ab hominibus interpretantur; alii vero immortalem: unde nox divina intelligitur. Et in alio loco:

Per noctem ἀμβροσίην. ———

Sensus autem prior præferendus est.

'Αβροτάξομεν. Aberremus invicem:

——— *Aberremus invicem*

Venientes; multæ enim per exercitum sunt viæ.

Et hoc nos vocamus ἀμφοδόν, quod aberret homo ab homine in occursu. Unde & homini qui, cum ferire voluisset, non assecutus est; dicit, ἤμβροτες.

"Αβρομοι. Qui magnos fremitus cient:

Valde strepentes, valde resonantes, sperantes naves Achivorum

Se capturos esse. ———

τὴν συνάλειψιν. Pro μετὰ, malo κατὰ, ut habetur in nostro Apollonio. Deducunt ἀβροτάξομεν, ex Α pro ἀπὸ, & βροτὸς mortalis.

6 "Ηβροσίης. Il. E. 287.

7 "Αβρομοι. Il. N. 41.

8 Ἄβρομοι, αὐίαχοι. Sic exulat & procul facessere jubetur illud litteraturæ Græcæ portentum, ab Hes. vel ejus librariis intrusum, ἀβρομοίαχοι, monstrum veluti Centaurus, ex duarum vocum compositione & commixtione natum. In eodem Hes. αὐίαχοι, μετὰ ἰαχῆς μεγάλης; lege ut in nostro ἰαχῆς. Oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum. A enim cum χ conjunctum proximè accedit ad figuram ϛ sigmæ. Tandem, Deo favente, perveni ad finem primæ paginæ lectu omnino difficillimæ, de quâ illud affirmare non verear, quod de codice Elmacini, quo usus est Erpenius, olim profitebatur Golius; mihi scilicet id necessarium fuisse, ut

Καὶ τὸ ἀΰταχοι, μετὰ ἰαχῆς μεγάλης, ὡς ἀχανὲς πέλαγος, τὸ μεγάλως κεχηνός. ὁ δὲ Ἀπίων, ἤτοι ἄφωνοι καὶ ἥσυχοι· ὡς ἂν παρατάξεως οὐχὶ γιγνομένης. βρόμος δὲ κατὰ μίμησιν, ἡ ποιὰ φωνή. βέλτιον δὲ τὸ Α, ὅ ἐστι πολύβρομοι καὶ πολυΐαχοι· οἱονεὶ γὰρ αὐτοὺς κεκραγότας εἰσάγει, οἷον·

> Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς.

ἐν ταῖς συμπραγίαις ἐπαιρομένους. τὸ δὲ ἀΰταχοι, περισσόν ἐστι τὸ Υ.

Ἀβλαβές. Ἀσθενὲς, καὶ φαῦλον, ἐπὶ οἱονεὶ ἀβλεπὲς, κατὰ συγγένειαν τοῦ Μ πρὸς τοῦ Π.

Ἀβίων. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

> Γλακτοφάγων, ἀβίωντε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὡς ἔθνους οὕτως λεγομένου ἀκούει, καθ' ὧν ἐπὶ τοὺς γλακτοφάγους τετάχθαι καὶ τοὺς δικαιοτάτους. διὸ ἐπὶ γράφει χωρὶς τοῦ τε συνδέσμου. ἢ, ὡς δικαίως βιούντων κατὰ

Œdipum prius quam interpretem agerem. Testes appello viros omni doctrinarum laude celebratissimos, & in palæographiâ præsertim versatissimos, quotquot hunc codicem, ab aliquot præsertim annis, quibus tam male affecta fuit hæc pagina, penitus inspexerunt, quantum mihi in eâ restituendâ desudandum fuerit; cum omnia verba trunca, mutila, usu detrita ac tempore deleta, reliquiæ litterarum, non litteræ, fœdissime jaceant: ut quibusdam in locis, id appareat tantummodo extitisse, quod nunc desideratur, aut oculos fallit. Quod nemo à me ideo dictum putet, ut laudes eblandiar, tenuissimam superatæ difficultatis gloriosam aucupando; sed ut potius, si quid forte in tam lubrico ac salebroso loco lapsus sum, veniam impetrem ab indulgentissimo lectore.

Vox vero ἀυίαχοι notat cum clamore magno ; & formatur ex *alpha* intenſivo & ἰαχὴ clamor ; ut mare ἀχανὴς , *id eſt*, valde hians ; ex *alpha* intenſivo & χαίνω , hiſco. Apion vero intelligit, muti & quieti, tanquam acie nondum inſtructâ, nec conſertis manibus. Βρίμος vero formatur per imitationem ſoni, & eſt certa quædam vox. Prior autem ſenſus potior eſt, ſcilicet, magnos fremitus, magnos clamores edentes. Ipſos enim tanquam vociferantes inducit, quale hoc :

Trojani quidem cum clangore clamoreque procedebant velut aves.

In ſecundis rebus elatos & turgentes exhibet. In voce vero ἀυίαχοι, *upſilon* ſuperabundat.

Ἀβλαβέσ. Infirmum, malum, vile, & quaſi ἀβλεπὴς, *id eſt*, ne aſpiciendum quidem ; ob cognationem quæ intercedit inter *bêta* & *pi*.

Ἀβίων. Hæc vox ſemel occurrit :

Lacte veſcentium, & ἀβίων, juſtiſſimorum hominum.

Ariſtarchus quidem intelligit de nomine proprio gentis ad quam pertinent epitheta lacte veſcentium, & juſtiſſimorum hominum. Ideo ſcribit ſine conjunctione τι, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, juſtiſſimorum hominum, non vero δικαιοτάτων τ' ἀνθρώπων, id eſt, juſtiſſimorumque hominum. Aut tanquam juſte viventium, ſine violentiâ, ex *alpha* privativo, & βία,

---

[1] Τρῶες. Il. Γ. 2.

[2] Τοῦ Μ πρὸς τὸ Π, duplex mendum ; lege τοῦ Β πρὸς τὸ Π. Ἀβλαβὴς enim idem eſt ac ἀβλεπὴς, ſi mutetur *beta* in *pi* ; at *mu* quod nuſquam extat in voce ἀβλαβὴς, non poteſt mutari in *pi*. Non multum diſcrepat forma τοῦ *beta* à figurâ τοῦ *mu*, præſertim in mſſ. codicibus decimi ſeculi, unde natus error. Cognatione & permutatione litterarum abuſi ſunt veteres grammatici Græci, ut in Hebraicâ linguâ paſſim Rabbini, & hic noſter Apollon.

[3] Γλακτοφάγων. Il. N. 6.

στέρησιν τοῦ βίας, ἢ τὸν [1] ὡρισμένον βίον οὐκ ἐχόντων. ἔνιοι δὲ γράφουσι σὺν [2] τὸ τ',

——— Δικαιοτάτων τ' ἀνθρώπων,

καὶ ἀποδιδόασι τοὺς ἀβίους, ἤτοι τοὺς βίῳ μὴ χρωμένους, οἱ δὲ, τοὺς μακροβίους· οἱ δὲ, καὶ τῶν ὀνοματικῶς λεγομένων Ἀγαυῶν πάντα ἐπίθετα λέγεσθαι, τοὺς ἱππημολγοὺς, τοὺς δικαιοτάτους, καὶ ἀβίους, γλακτοφάγους. ὁ δὲ Ἀπίων ἤτοι πῶς καὶ ὁμοίως βιούντων, ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων. ἔνιοι δὲ, κακοβίους, καὶ τοῦ Α ταύτην δύναμιν ἔχοντος. εὔλογον καὶ δικαίως ὑπάρχειν τοὺς τοιούτους. οἷς γὰρ πολυτελείας καὶ τρυφῆς οὐ φροντὶς, τούτοις οὐδὲ πλεονεξία, καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιθυμία πρόσεστι. ἄλλοι δὲ περισπῶντες ἀβιῶν, δέχονται τοῖς βιοῖς μὴ χρωμένων. οὕτω γὰρ τὰ τόξα, βιοὶ λέγονται.

Ἀβαρβαρέη. Ὁ Ἀπίων παρατίθεται Ναΐδος εἶναι Νύμφης ὄνομα.

Νηῒς [1] Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.

---

[1] Ὡρισμένον. Fixum & immotum. Sunt enim Nomades vagi & errabundi, quales Scænitæ Arabes. Ἀβίων autem non est epithetum, sed nomen populi cujusdam Scythici qui Mysiæ Thracum adjacet. Ejus meminit Ammianus libro 23, qui, postquam de Hyrcaniâ locutus est, hæc addit: *contra hanc gentem, sub Aquilone, dicuntur Abii versari, genus piissimum.* Strabo autem primò sic eos vocatos fuisse existimat, quod absque mulierum consortio vitam minime vitalem degerent. Deinde mutatâ sententiâ, hinc Abiorum nomen derivat, quod domibus carentes in curribus habitarent. Daniel Heinsius merito deridebat eos qui semidocti omnia ex Græcâ linguâ quasi fidiculis contorta arcesserent, quanto absurdius est Scythicum nomen Scythicæ gentis ex Græco idiomate derivare, quum præsto sit ad manum vox Scythica. Ἄβοι enim apud Hes. ex Scytharum linguâ depromptum significat τόξευον, *arcu jaciebant;* quo potissimum usos fuisse Scythas apud omnes in confesso est. Itaque vocati sunt Ἄβιοι, quod fuit commune totius gentis nomen; teste eodem Hes. ἄβιοι, ἔθνη Σκύθαι Ἕρμηλαι, ut recte emendavit Kusterus. Sic insulæ Baleares vocatæ sunt à verbo Βάλλειν, *jacere arcu*, cui deditissimi erant earum incolæ; vel potius, ut observavit summus Bochartus in Chanaan,

violentiâ. Aut ſtabile & immotum vitæ genus non habentium. Quidam ſcribunt cum conjunctione τ', ſcilicet,

——— *Juſtiſſimorumque hominum*,

& reddunt ἀδίων per nulli vim inferentes: alii vero per longævos. Quidam in gentem Ἀγαυῶν de nomine dictam, congeri putant hæc omnia epitheta, ſcilicet, equimulgos, juſtiſſimos, & ἀβίους, & lacte veſcentes. Apion vero intelligit, aut certo quodam modo & ſimul viventes, aut quibus deficit victus. Alii reddunt, male infeliciter habentes: cum hanc quoque vim habeat *alpha*. Veriſimile quoque & tales eſſe juſtiſſimos. Quibus enim magnificentiæ & deliciarum nulla cura, iis neque adeſt inexhauſta aviditas habendi, aut alienis bonis inhians cupiditas. Alii accentu circumflexo notantes vocem ἀβιῶν, interpretantur arcu non utentes. Sic enim arcus vocantur βιοί.

Ἀβαρβαρέη. Apion exponit Naiadis eſſe nomen:

Naias Abarbarea peperit inculpato Bukolioni.

---

ex בעל ירה *Baal iaro*, *magiſter jaculandi*, favente Strabone & Euſtathio qui annotaverant hanc vocem eſſe vernaculæ linguæ vel Phœnicum. Sic Melanchton cenſebat ipſos Scythas dici quaſi *Schieters*, id eſt, jaculatores; quod arcu & jaculandi peritiâ præſtarent. Unde cuidam ex illis Toxaris nomen affingit Lucianus; idemque affirmat in dialogo qui præfert nomen Toxaris: Τοξόται ἀγαθοὶ οἱ Σκύθαι. Quin & ipſummet Græcum nomen βιὸς *arcus*, à Scythico fluxiſſe potuit, dempto *alpha* præfixo, quod uſu venit in linguis. Sic ex Græco ἀμέλγω formatur latinum *mulgeo*, ex ἄγρος, *rus rura*, obſervante etiam Joſepho Scaligero ad Varronem. Ex ἀμάω, ἀμητὸς, derivatur *meſſis* & *meto*. Sic Græci ipſi dicunt ἀμαυρόω & μαυρόω. Per aphæreſin Ionibus uſitatam tollitur ι, in κεῖνος ex ἐκεῖνος. Dicitur ὀρτὴ pro ἑορτή; μεῦ, μοὶ, pro ἐμοῦ, ἐμοί. Quin & conſonantes tolluntur, ut εἴβειν pro λείβειν, & ἰνὸς pro δεινός. Quibuſdam gallicum *boutique* ex græco ἀποθήκη derivatur.

[2] Τό. Lege τῷ pro τό.

[3] Νηΐς. Il. Z. 22.

Αβαντες. Οἱ Εὐβοεῖς.

Αβυδόθεν. Ἐξ Ἀβύδου. ἔστιν δὲ πόλις [1] Τρωϊκή.

Ἀγροιῶται. Ἄγροικοι·

Νήπιοι [2] ἀγροιῶται, ἐφημέριοι [3] φρονέοντες.

Ἀγαπήνορος. Ὅτ' ἂν ἐπίθετον, ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην·

Μηριόνης [4] θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

Ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Τῶν [5] ἦρχ' Ἀγκέοιο [6] παῖς κρείων Ἀγήνωρ.

Ἀγός. [7] Ἡγεμὼν, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους.

Ἀγλαΐας. Τὰς καλλονὰς καὶ τοὺς κόσμους·

[8] Ἀγλαΐας [9], τὰ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασαι.

Καὶ ἑνικῶς·

Ἀγλαΐην [10] γὰρ ἔμοι γε θεοὶ οἱ Ὄλυμπον ἔχουσιν

Ὤλεσαν. ———

ἔστι δὲ καὶ Ἀγλαΐη κύριον ὄνομα·

[11] Νηρεὺς [12] Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιο ἄνακτος.

---

[1] Τρωϊκή. Hinc firmatur clarissimi Alberti conjectura qui in Hes. pro ὄνομα πόλεως Καρίας legit Τρωΐας. Il. Δ. 500.

Ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων.

Musæus de Herone & Leandro :

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγύθι πόντου Γείτονές εἰσι πόληες. —

[2] Νήπιοι. Od. Φ. 85.

[3] Ἐφημέριοι. Lege ἐφημέρια, ut apud Homerum. Ἀγροιώτας occurrit in Herculis scuto, versu 39 :

Ὅσσοι δ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας.

[4] Μηριόνης. Il. Ψ. 113.

[5] Τῶν. Il. B. 608.

[6] Ἀγκέοιο. Versum corruptum sic lege, ut apud Homer.

Τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς κρείων Ἀγαπήνωρ,

pro Ἀγήνωρ. Idem ex Hes. mendum tolle in vocem ἀγάνωρ. Scilicet hæ voces scribebantur per compendium, quod postea

Αβαντες.

Ἄβαντες. Euboœenſes.

Ἀβυδόθεν. Ex Abydo. Eſt autem urbs Trojana.

Ἀγροιῶται. Ruſtici:

Stulti, ruſtici, in diem cogitantes.

Ἀγαπήνορος. Quando eſt adjectivum; denotat amantem fortitudinis:

Meriones miniſter amantis fortitudinem Idomenei.

Eſt autem & nomen proprium:

His imperabat Ancæi filius rex Agapenor.

Ἀγός. Dux. Derivatur hoc nomen ex ἄγω, *id eſt* ducere ſubditos.

Ἀγλαΐας. Veneres, ornamenta:

Veneres quibus nunc inter ancillas ornata es.

Et in ſingulari numero:

Pulchritudinem enim mihi dii qui Olympum habitant Perdiderunt. ———

Eſt autem & nomen proprium:

Nireus Aglaiæ filius Charopique regis.

---

librarii aſſequuti non ſunt. Docet Heſ. quoſdam per ἀγαπώως intelligere φιλόξενους.

7 Ἀγός. Æſchylus in Suppl. 256:

Ἢ τηρὸν ἱερῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν.

& 911, Ἰὼ πόλεως ἀγοί. In urbe Perge, mulier Dianæ ſacerdos vocabatur ἀγός; quod derivarem ex hebraico חג, *hag*, feſtum, ſacrificium feſtivum. Arabice *hagga* profectus fuit ad ædem Meccanam, feſtum ejus & ſolemnia ſacra celebrandi ergo, eaque ſacra obivit.

8 Ἀγλαΐας. Od. T. 82.

9 Ἀγλαΐας, τῆ. Hodie ſic legitur verſus:

Ἀγλαΐην τῆ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι.

Sed fortaſſe τῆς ponendum cum *iota* ſubſcripto; & erit varians lectio ἀγλαΐας τῆς, pro ἀγλαΐην τῆ, in ſingulari. Heſiodus, in Herculis ſcuto, ſi tamen illius eſt, verſu 285:

— Πόλιν θαλίῃ τε χοροῖ τε

Ἀγλαΐῃ τ' εἶχον. —

Heſ. explicat ἀγλαΐῃ per τρυφῇ, quod verſui Homeri ſupra laudato apprime convenit.

10 Ἀγλαΐην. Od. Σ. 179.

11 Νιρεὺς Il. B. 672.

12 Νιρεύς. Ἀγλαΐης. Sic lege verſum:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος.

C

Ἀγορεύειν. Κυρίως μὲν, ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν· καταχρηστικῶς δὲ, ψιλῶς [1] τὸ λεγόμενον.

Ἄγχου. Ἐγγύς.

Ἀγορά. Ἡ ἐκκλησία· τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ [2] συνάθροισμα.

Ἀγλαά. Καλά· παρὰ τὴν αἴγλην, τὰ λαμπρά. ἢ κατὰ μετάθεσιν ἀγλαὰ, ἐφ' οἷς ἄν τις [3] ἀγλαθείη.

Ἄγυρις. [4] Συναγωγὴ, ἡ ἄθροισις εἰς ταυτό.

Ἀγελαίην. [5] Ἄφετον, ἀδάμαστον.

Αὐτὰρ [6] Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην.

Ἀγέλαστα. Οὐ γέλωτος ἄξια, ἀλλ' οἷον ἀγανακτήσεως.

Δεῦθ' [7] ἵνα ἔργ' ἀγέλαστα καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε.

ἔνιοι δὲ, γέλωτος [8] ἄξια. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.

Ἀγκυλομήτεω. [9] Ἐπὶ τοῦ Κρόνου, καθ' Ὅμηρον. τοῦ δυναμένου περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύεσθαι.

Ἀγκύλον. [10] Σκολιόν.

---

[1] ψιλῶς. De Penelope, Od. Ρ. 505:

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν.

Hesiodus in operibus, versu 278:

— Εἰ γάρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεῦσαι.

[2] Συνάθροισμα. Apud Thessalos portus quoque vocabatur Ἀγορά.

[3] Ἀγλαθείη. Sic non esset metathesis. At lege ἀγαλθείη; ut in vocem ἄγαλμα dixit: ἄγαλμα, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Il. Α. 23:

— Ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

In Hesiodi operibus 335:

— Ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν.

[4] Ἄγυρις. Dicitur quoque apud Hes. ἄγυρρις & ἀγορρίς. Ἄγυρις est Æolicum pro ἀγορά. Od. Γ. 31:

Ἶξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας.

Euripides in Iphigenia in Aulide 753:

Ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς.

'Ἀγορεύειν. Proprie quidem, in concione dicere; at improprie, quidquid simpliciter dicitur.

'Ἀγχοῦ. Prope.

'Ἀγορά. Concio, multitudo, locus, & ipsamet populi congregatio.

'Ἀγλαά. Pulchra; splendida, ob αἴγλην, *id est* splendorem: aut per metathesin ἀγλαὰ, quibus aliquis tanquam ornamentis superbiat, ex ἀγάλλω, orno.

"Ἄγυρις. Conventus; collectio & congregatio in unum.

'Ἀγελαίην. Dimissam ac solutam, indomitam:

Sed Minervæ glaucos oculos habenti bovem indomitam.

'Ἀγέλαστα. Quæ non risum movent, sed indignationem:

Huc agite, venite, ut opera sane risum non moventia, intolerabilia videatis.

Quidam vertunt, digna quæ risu excipiantur. Prior autem sensus potior.

'Ἀγκυλομήτεω. De Saturno apud Homerum legitur, quasi de eo qui possit in rebus intricatis & impeditis bene consulere; ex ἀγκύλος tortuosus, & μῆτις consilium.

'Ἀγκύλον. Tortuosum.

---

[5] 'Ἀγλαΐην. Hes. explicat ἄφιλον, νικωμένην, & alibi κλεινώδη.

[6] 'Αὐλάρ. Il. A. 728.

[7] Δεῦτ'. Od. Θ. 307.

[8] Γέλωτα. Confundit hic Apollonius duas diversissimas lectiones. Alii legunt ἔργ' ἀγέλαστα, opera risum non moventia: quæ est antiqua lectio ab Eustathio servata & longe præferenda. Hodie vero extat, ἔργα γελαστὰ, opera ridicula; quod nimiæ esset in Vulcano semper lenitatis, si suum ipse dedecus irrideret. At fortasse Apollon. per ἀγελαστὰ intelligit, valde ridicula; & sic esset *alpha* intensivum.

[9] 'Ἀγκυλομήτεω. Apud Hesiodum sic vocatur Prometheus in operib. versu 48:

Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.

[10] Ἀγκύλον. Il. Z. 39: ἀγκύλον ἅρμα. Dicitur & ἄγκλον, teste Hes.

Ἀγοστόν. Ἀγκῶνα. τὸ ὑγιὲς [1], τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἢ βραχιόνων. τούτοις γὰρ τοῖς μέρεσι προσαγόμεθα πρὸς ἑαυτοὺς, ὃ ἐὰν βουλώμεθα. διό φησι·

—— Ἕλε [2] γαῖαν ἀγοστῷ.

τοῦτο τὸ μέρος, οἱονεὶ ὁ ἀγκὼν, ὁ ἄγων· τοῦ Κ πρὸς τὸ Τ συγγένειαν ἔχοντος. ἄλλοι δὲ, ἀγοστὸς, ἀγκών. παρὰ τὸ ἄγαν ὀστώδης εἶναι.

Ἀγάασθαι. Ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν·

Ὡς [3] σὲ γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ᾽ αἰνῶς.

ἐπὶ δὲ τοῦ φθονεῖν·

[4] Ἐξείπω, καὶ μήτι [5] κότῳ ἀγάσσεσθε ἕκαστος.

ἐπὶ δὲ τοῦ ζηλοῦν·

Ὡς [6] δ᾽ αὖ νῦν μοι ἀγάασθε [7] θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.

Ἄγη. Θάμβος, καὶ [8] κατάπληξις·

—— Ἄγη [9] μ᾽ ἔχει· οὐκ ἂν ἐμοί γε
Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ᾽, οὐδ᾽ εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν.

Ἀγαπαζόμενοι. [10] Ἀγαπῶσαι·

—— Κύνεον [11] ἀγαπαζόμεναι. ——

---

[1] Ὑγιές. Nihil certe minus ſanum quam illud ὑγιές. Legendum τὸ ἄγος, quod ab Heſ. quemadmodum & ab Apollonio definitur: τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν ἢ βραχιόνων. Apud eumdem ἄγος, ſignificat τὸν ἀγκῶνα.

[2] Ἕλε. Il. Δ. 425.

[3] Ὡς σέ. Od. Ζ. 168.

[4] Ἐξείπω. Il. Ξ. 111.

[5] Ἐξείπω, καὶ μήτι. Ante legitur:

Ἐγγὺς ἀνήρ· οὐ δηθὰ ματεύσομεν, αἴ κ᾽ ἐθέλητε

Ἐξείπω, καὶ μήτι.... —

Pro ἐξείπω in impreſſis hodie legitur, πείθεσθαι; quæ lectionis varietas eſt ſe-

'Αγοστόν. Cubitum. Idem quod ἀγὶς, *id eſt* ea quæ ſunt intra manus & brachia. Hiſce enim partibus ad nos adducimus quidquid volumus. Ideo dicit :

——— *Terram cepit* ἀγοστῷ, id eſt, *paſſis ulnis.*

Hæc pars vocatur tanquam ἀγκὼν, ſcilicet adducens, ex verbo ἄγειν, quod eſt ducere : nam K habet magnam affinitatem cum T. Alii volunt ἀγοστὸν idem eſſe quod ἀγκὼν ; & ſic dici, quod ſit valde oſſeus, ex ἄγαν *valde*, & ὀστέον *os.*

'Αγάασθαι. Quando accipitur pro admirari :

Sic te, mulier, admiror, obſtupeo, & vereor nimis.

Pro invidere :

Dicam, & ne quid irâ invideatis unuſquiſque.

Sumitur & pro ægre ferre quod aliquis eâ re potiatur quam nos concupiſcimus :

Sic ruiſum mihi invidetis zelotypiâ percuſſi dii mortalem virum adeſſe.

"Αγη. Stupor, & perculſio mentis attonitæ :

——— *Stupor me tenet, neque mihi*
Speranti ea contingerent ; neque ſi dii ſic vellent.

'Αγαπαζόμενοι. Amantes ; amplectentes :

——— *Oſculabantur amplectentes.* ———

---

dalo notanda. Sic Il. I. 61 :

"Εξείπω, καὶ πάντα διίξομαι· οὐδέ κε τίς μοι
Μῦθον ἀτιμήσει. —

[6] "Ως σ'. Od. E. 129.

[7] 'Αγάασθε. Lege ἄγασθε, ob metrum.

[8] Κατάπληξις. Addit Heſ. ἄγη apud Tragicos notare τιμὴν, σίδηρον.

[9] "Αγη. Od. Γ. 227.

[10] 'Αγαπαζόμενοι. Lege ἀγαπαζόμενοι.

[11] Κύσσον. Od. P. 35.

Ἀγαπαζόμεθα. Ἡλιόδωρος, ἄγαν προσεκείμεθα·

Ἀλλ' [1] ὅτε [2] δὴ πάντες ἀγαπαζόμεθ' ἐξερέοντες.

Ἀγάῤῥοος. Ἄγαν ῥοώδης.

Ἀγκάζοντο. Ταῖς [3] ἀγκάλαις·

——— Ἢ ῥ' ἀπὸ [4] χθονὸς ἀγκάζοιτο

Ὕψι μάλα μεγάλως. ———

καί·

Ἀγκὰς [5] ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσι.

καί·

Ἦ ῥα [6], καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν.

ὅθεν καὶ τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλίδας [7] λέγομεν·

——— Ἐν [8] ἀγκαλίδεσσι τιθήνης.

καὶ τὸ φορτίον τῶν ξύλων, ἀγκαλὶς λέγεται κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν.

Ἀγχι σχὼν [9] κεφαλήν. Ἐγγὺς ἔχων τὴν κεφαλήν.

Ἀγανόφρων. Οἷον [10] προσηνής. ἄγαν αἰνόφρων τὶς ὤν, ἄγαν αἰνετός.

Ἀγκοῖναι. Ἀγκάλαι·

——— Ἐν [11] ἀγκοίνῃσιν ἰαύειν.

---

[1] Ἀλλ'. Od. K. 249.

[2] Ἀλλ' ὅτε. Sic legitur versus apud Homerum:
Ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες.
Nota discrimen.

[3] Ταῖς ἀγκάλαις. Omissum verbum, Adde περιλαμβάνειν, ut habet Hes.

[4] Ἢ ῥ'. Il. P. 722. Οἱ δ' ἄρα νεκρὸν, pro ἢ ῥ'.

[5] Ἀγκάς. Il. Ψ. 711.

[6] Ἦ ῥά. Il. Ξ. 346.

[7] Ἀγκαλίδας. Pro ἀγκαλίδας, Argivi dicebant ἀγκαλίνας; & Macedones falcem vocabant ἀγκαλίδα.

'Αγαπαζόμεθα. Heliodorus vertit, valde dediti & affixi eramus:

Sed cum omnes affixi ab ejus ore penderemus interrogantes.

'Αγάῤῥοος. Valde æstuosus.

'Αγκάζοντο. Ulnis complectebantur:

——— *A terrâ ulnis extulerunt*

Alte admodum valde. ———

Et:

Ulnis vero se invicem corripuerunt manibus validis.

Et:

Dixit sane, & ulnis complexus est Saturni filius suam uxorem.

Unde & ἀγκάλας, *id est* ulnas, vocamus ἀγκαλίδας:

——— *In ulnis nutricis.*

Et fasciculus lignorum hodie etiam nunc dicitur ἀγκαλὶς in communi sermonis usu.

'Αγχι σχὼν κεφαλήν. Admovens caput.

'Αγανόφρων. Mitis; quasi valde laudabilis quoad mentem, valde approbandus.

'Αγκοῖναι. Ulnæ:

——— *In ulnis dormire.*

---

[8] 'Ετ. Il. Ψ. 503.

[9] 'Αχι χών. Hunc versum de Platone usurpabat Diogenes: nam, referente Diogene Laertio, cum ei exprobatum esset quod Platone non petente, ipse peteret; Ille quoque, inquit, petit; sed:

"Αγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθοίαθ' οἱ ἄλλοι. Od. A. 157.

[10] 'Αγανόφρων· οἷον προσηνὴς, ἄγαν αἰνόφρων. Malim legere, unà voce transpositâ, ἀγανόφρων. προσηνής, οἷον ἄγαν αἰνόφρων.

[11] 'Εν. Od. Λ. 260.

οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς ἀγκύρας [1] οὕτως λέγουσι.

Ἀγχηστῖναι. Συνεχεῖς καὶ σύνεγγυς ἀλλήλων, οἷον ἀλλεπάλληλαι·

Αἱ [2] μέν τ' ἀγχηστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται.

καὶ ἀρσενικῶς·

——— Οἱ δ' [3] ἀγχηστῖνοι [4] ἔπιπτον

Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν. ———

παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, ὅπερ συνήθως ἐπὶ τοῦ σύνεγγυς τίθησιν.

Ἄγριον αἶγα. [5] Αἴγαγρον·

Εὑρὼν [6] ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα.

Ἀγχίμολον. Ἐπὶ μὲν τοῦ μετ' ὀλίγον·

Ἀγχίμολον [7] δὲ μετ' αὐτοὺς ἐβήσετ' Ὀδυσσεύς.

καὶ·

Ἀγχίμολον [8] δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

ἐπὶ δὲ τοῦ σύνεγγυς τόπου·

Τὸν [9] δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσατο κῆρυξ.

Ἀγχιβαθής. Ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα·

Ἀγχιβαθὴς [10] δὲ θάλασσα· καὶ οὔπως ἐστὶ πόδεσσι

Στήμεναι. ———

---

[1] Ἀγκύρας. Interpretatur quoque Hes. ἀγκύνας per γωνία ἰσῶ. Apud Cyprios designabat quoddam nummi genus, quod τριώβολον seu τριόβολον vulgo vocabatur.

[2] Αἱ μέν. Il. E. 141.

[3] Οἱ δ'. Il. P. 361. Ubi paulo aliter.

[4] Ἀγχηστῖναι. Sic habet Suidas per ἦτα. At Hesychius, Scholiastes Homeri, & Homerus ipse, qualem hodie saltem habemus, per ἰῶτα scribunt ἀγχιστῖναι. Docet Eustathius pariter scribi ἀγχιστῖναι & ἀγχηστῖναι.

[5] Αἴγαγρον. Bocharto αἴγαγρος est capræ feræ certa species, & quidem ibex, idem docet αἴγαγρον, vel, ut quidam legunt,

Recentiores

Recentiores & anchoram sic vocant.

'Αγχηστῖναι. Continuâ serie sibi mutuo adhærescentes & aliæ aliis incumbentes:

Ac coacervatæ aliæ super alias sternuntur.

Et in masculino genere:

——— *Coacervata autem procumbebant simul*

Cadavera Trojanorum & Græcorum. ———

Derivatur autem hoc vocabulum ex ἄγχι & ἀγχοῦ quæ pro ἐγγὺς solet usurpare.

"Αγριον αἶγα. Capream vel caprum silvestrem:

Inveniens vel cervum cornutum vel capram silvestrem.

'Αγχίμολον. Usurpatur pro parvo interjecto tempore:

Parvo autem interjecto tempore post illos intravit Ulysses.

Et:

Parvo autem interjecto tempore suesque & viri venerunt bubulci.

Significat & ex vicino loco:

Hunc ex propinquo autem videns percepit præco.

'Αγχιβαθής. Quæ prope terram est profunda:

Prope autem mare est profundum, & nullo modo licet pedibus

Consistere. ———

αἰγάγριον, non esse Oppiano nomen generale ad omnes capras silvestres, sed restrictum ad certam speciem. De Ægagro hæc scribit Oppianus libro secundo Κυνηγ.

Εἰ δὲ τετραίγαγροι κηροὶ κέρασιν περιχῶοι,
Ταῦς ἐξείλιτο ἰδὲς, πνοιαῖς τε διαύλοις.

[6] Εὑρών. Il. Γ. 24.

[7] Ἀγχίμολον δέ. Od. Ρ. 336.

[8] Ἀγχίμολον. Sic restituendus versus:
Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσσεύς.

In Herculis scuto, versu 325:
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

[9] Ἀγχίμολον δέ. Od. Ξ. 410.

[10] Τὸν δ'. Il. Ω. 352.

[11] Ἀγχιβαθής. Od. Ε. 413.

Ἀγάννιφος. Ἄγαν χιονώδης. ὅτ' ἂν δὲ, Ὄλυμπος ἀγάννιφος, ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν τροπικῶς καὶ συνεκδοχὴν νοεῖται· ἐπὶ τὰ ἐν ου.... α [1] μέρη τοῦ ὄρους οὐδαμῶς διωρίζετο γοῦν περὶ αὐτῶν·

> Οὐλυμπόν [2] δ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
> Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὐδέ ποτ' ὄμβρῳ
> Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
> Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Ἀγών. Ὁ τόπος εἰς ὃν συνάγονται·

> Καί [3] ῥ' ὅσπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον.

καί·

> ——— Αὐτόματοι [4] θεῖον δυσοίατ' [5] ἀγῶνα.

τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν συναγομένων·

> Λῦτο [6] δ' ἀγών· λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
> Ἐσκίδναντ' ἰέναι. ———

Ἀγείνεον. [7] Ἦγον· ἢ ἀγινεῖν, ἄγειν. δινήεντα τρώγειν ἄγρωστιν

---

[1] Ἐν ου.... α. Desunt ultimæ litteræ; solum superest *alpha*. Legendum puto, ουνια, quod est compendium usitatissimum pro οὐράνια, cœlestia.

[2] Οὐλυμπόν. Od. Z. 42.

[3] Καί ῥ'. Il. T. 42.

[4] Αὐτόματοι. Il. Σ. 376.

[5] Ἀγῶνα. Sic templa deorum vocata fuisse existimat Anna Daciera, quod statuis deorum replerentur.

[6] Λῦτο. Il. Ω. 1.

[7] Ἀγείνεον. Lege ἀγίνεον, ut est apud Homer. Il. Ω. 784:

> Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην.

Sed quid habet commune verbum ἀγινεῖν, pro quo forsan legendum ἀγινεῖ, quod extat Od. Ξ. 105 (nam ἀγινεῖν nusquam in Homero), quid habet inquam commune cum nomine ἄγρωστις? Mira hic confusio & perturbatio librarii, qui, ut

'Ἀγάννιφος. Valde nivosus. Quando vero Olympum vocat nivosum, intelligit tropice inferiores montis partes; & summatim omnia comprehendens, per synecdochen partem pro toto accipit. Nam nihil tale affirmat aut separatim discriminando statuit de cœlestibus hujusce montis partibus:

Ad Olympum, ubi aiunt deorum sedem tutam semper
Esse. Neque ventis concutitur, neque unquam imbre
Rigatur, neque nix aspergitur; sed potius serenitas
Diffunditur absque nube, lucidusque circumfulget splendor.

'Ἀγών. Locus congregationis:

Et quicumque antea in medio navium congregationis
manebant.

Et:

——*Sponte suâ divinam ingrederentur congregationem.*

Dicitur & de multitudine congregatâ:

Solvebatur multitudo congregata; populi autem veloces
in naves singuli
Dispergebantur ut irent. ——

'Ἀγίνεον. Ducebant, & ἀγινεῖν ducere. Vorticosum, ut ede-

---

sæpe Lexicographorum exscriptoribus accidit, duo naturâ diversissima inter se temere commiscuit; itaque ut restituatur perversus ordo, sic legendum:

'Ἀγίνεον. ἦγον· καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. *Id est*, 'Ἀγίνεον significat ducebant; & ἀγινεῖν, ducere. Postea novus articulus constituendus est, & scribendum:

Ἄγρωστις. εἶδος βοτάνης. ὡς ἐπὶ τοῦ Od. Z. 90:

— Ποταμὸν πάρα δινήεντα
Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. —

Id est, ἄγρωστις est genus herbæ. (Hanc glossam huc usque ex Hes. mutuati sumus). Ut in hoc versu: (Sic citare solet Apollonius). Od. Z. 90:

— Flumen propter vorticosum
Edere quamdam herbæ speciem dulcem
instar mellis. —

μελινδέα. ὁ δὲ Ἀπίων, ὑπὸ τοῦ ἐν ἀγροῖς γείνεσθαι[1] ἢ ἀγρίεσθις, ἢ ἐν ἀγροῖς ἐσθιομένη. παρὰ γὰρ τῷ ποταμῷ αἱ τῆς Ναυσικάας ἡμίονοι τὴν ἄγρωστιν ἐσθίουσι.

Ἀγραυλοι. Ἐπ' ἀγρῷ αὐλιζόμενοι·

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι[2] πόριες. ———

Ἄγριον[3] αἰχμητήν. Ἄγριον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὅ ἐστι μάχεσθαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἄγριον αἶγα, τὴν ἄγαγρον σημαίνει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, ὡς ἐπὶ τοῦ·

Ἄγριος[4], ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς.

Ἀγρώσσων. Οἷον ἀγρεύων·

Ἰχθῦς[5] ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δύεται ἅλμῃ.

Ἄγρει. Τοῦτο παρακελευστικῶς λέγει, ἄγε·

Ἄγρει[6] νῦν μοι ἐπόρσον Ἀθηναίην ἀγελίην[7].

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἄγρει[8] δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ.

καὶ πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ ἄγετε·

Ἀγρεῖθ'[9], αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι.

Ἀγκλίνας. Ἀνακλίνας, ὡς ἐπὶ τούτου·

Ἀγκλίνας[10] δὲ[11], πρόσθεν δὲ σάκεα[12] σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι.

---

[1] Γείνεσθαι. Lege γίνεσθαι. Theocr. Idyll. 13. 41:

Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις.

Ubi ejus Schol. docet eam vocari ab agricolis ἀγρίαν. Ἄλλοι δὲ, inquit, τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλητζίδαν.

[2] Ἄγραυλοι. Respicit Od. κ. 410:

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας.

Hesiod. in Theogonià 26:

— Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα.

[3] Ἄγριον. Hic prætermittenda non est rara admodum & singularis significatio τοῦ ἄγριον, quod interdum sumitur pro παράξενος, ut videre est apud Etymologum

rent gramen dulce inſtar mellis. Apion ſic eam herbam vocari exiſtimat, quod in agris naſcatur; aut quaſi ἀγρόεσθαι, *id eſt*, quæ in agris comedatur. Propter enim fluvium, Nauſicaæ muli hoc graminis genus comedunt.

ἈΓΡΑΥΛΟΙ. In agris ſtabulantes aut pernoctantes:

Ac veluti in agris ſtabulantes vitulæ. ———

ἌΓΡΙΟΝ ΑἸΧΜΗΤΉΝ. Ferum in pugnando. Cum vero dicit, ἄγριον αἶγα, capram ſilveſtrem notat. Eſt & nomen proprium, ut in hoc verſu:

Agrius & Melas, tertius vero erat eques Œneus.

ἈΓΡΏΣΣΩΝ. Quaſi ἀγρεύων, *id eſt*, venans:

Piſces venans, crebo alas mergit in ſalſugine.

ἌΓΡΕΙ. Hoc adhortandi gratiâ uſurpat, tanquam age:

Agedum adverſus ipſum incita Minervam prædatricem.

Et in Odyſſeâ:

Age, jam ignem accende in ædibus Melantheu.

Et in plurali numero, pro agite:

Agite, partim quidem domum verrite feſtinantes.

ἈΓΚΛΙΝΑΣ. Inclinans, ut in hoc verſu:

Inclinans, ante autem ſcuta tenebant ſtrenui ſocii.

Magnum. At ἄγριοι θεοὶ apud Heſ. ſunt Titanes. Sic quoque vocabantur dii ἀγρόνομοι, ut Pan, Nymphæ, &c.

[4] Ἄγριος. Il. Ξ. 117.

[5] Ἰχθῦς. Od. Ε. 53.

[6] Ἄγρει. Il. Ε. 765.

[7] Ἀγκλίνη. Lege ἀγκλίνης. Pro νῦν μοι, lege μάν οἱ.

[8] Ἄγρει. Od. Φ. 176.

[9] Ἀγρεῖτ'. Od. Υ. 149.

[10] Ἀγκλίνας. Il. Δ. 113.

[11] Δέ. Tolle δὲ, quo metro obſtat.

[12] Σάκεα. Sic habet quoque Heſ. qui eumdem verſum laudat. Hodie apud Homerum legitur σάκη. Sed duo Lexicographi antiquam lectionem ſequentes, retinuerunt ſynecphoneſin, ſive ſynizeſin in σάκεα; ut optime annotavit Alberti. Si-

τάσσεται ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοῖξαι, ὡς ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ·

—— Ὃς [1] θαλάμοιο θύρας πυκινὰς [2] ἀραρυίας

Κάλλιστον ἀγκλίνας· τὴν δὲ σκότος [3] ἦεν ἀμείνων.

Ἀγελείην. Λείας ἄγουσαν· οἱ δὲ, λάφυρα. ἔνιοι δὲ, ἄγουσα [4] τοὺς ἐπὶ πόλεμον ὄχλους. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

Ἄγαλμα. Πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ οὐχὶ τὸ ξόανον. [5] Φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι·

—— Βασιλῆϊ [6] δὲ κεῖται ἄγαλμα.

Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος.

ἐν Ὀδυσσείᾳ δέ·

Ἀσκήσας [7], ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχαρείατ' ἰδοῦσα.

καὶ πληθυντικῶς·

Πολλὰ [8] δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε.

Ἀγείρομεν. [9] Συναθροίσομεν·

Ἐς δ' [10] ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. ——

---

mili ſchemate Heſiodus in operibus verſu 33. Νείκεα pro νείκη poſuit:

Τῶν κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις·

& 149, τεύχεα pro τεύχη·

Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι.

Hæc figura vocatur συνίζησις, ſeu συμφώνησις, aut συνεκφώνησις, ſecundum Hephæſtionem; vel etiam συναίρεσις, ſecundum Herodianum. Et ex hujus definitione, locum habet: ὁπόταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχουσαι, μεταξὺ ἀλλήλων ἀντὶ μιᾶς περιληφθῶσι.

[1] Ὃς. Od. X. 156.

[2] Ὃς θαλάμοιο. Hodie ſic legitur verſus:

—Ὃς θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.

[3] Σκότος. Pro σκότος hodie legitur σκόπος. Si ſcribas σκότος, ſcribe quoque ἄμεινον, in neutro. Nec erit ſpernenda hæc lectionis varietas. Facile potuit σκότος in σκόπος à librariis mutari. Nam ſi unum fulcrum producatur, figura τοῦ ταῦ à formâ τοῦ πῖ non ita multum abludit. Et convenientius erat portæ clauſæ aditum tenebris occultare, quam ei cuſtodem apponere; præſertim cum ex quatuor vi-

Aliquando ſumitur pro aperire ; ut in procorum cæde :

——— Qui thalami januas compactas aptas
Reliqui apertas ; horum autem ſpeculator fuit melior.

ἈΓΕΛΕΊΗΝ. Prædam agentem, alii autem ſpolia ; quidam vero ducentem ad bellum catervas intelligunt. Prior autem ſenſus potior eſt.

ἌΓΑΛΜΑ. Omne id quo quis tamquam ornamento ſuperbit, non vero ſimulachrum. Dicit igitur in Iliade :

——— Regi autem repoſitum eſt ornamentum ;
Utrumque, ornatus equo, equitique decus.

In Odyſſeâ vero :

Aptans, ut ornatum dea gauderet videns.

Et in plurali numero :

Multa ornamenta appendit, & textilia & aurum.

ἈΓΕΊΡΟΜΕΝ. Congregemus :

Et in eam remiges lectos congregemus. ———

ris qui cum tantâ multitudine pugnarent, nullus ſupereſſet inutilis, qui inani negotio detineretur.

[4] Ἀγέτα. Lege ἀγελείη. Eſt Minervæ epithetum. In Herculis ſcuto 197 :

— Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια.

[5] Ἀγάλλειν, ut optime annotavit doctiſſimus Ruhnkenius ad Timæum, eſt proprie nitidum reddere ; ſic aliquid exornare, ut oculos gratâ ſui ſpecie exhilaret. Hinc ἄγαλμα, quidquid exornat ; quoniam vero ſtatuæ præcipuum faciebant ornamentum, ἄγαλμα proprie de his uſurpari cœptum eſt ; ſed nondum tempore Homeri hoc ſenſu accipiebatur.

[6] Βασιλῆϊ. Il. Δ. 144.

[7] Ἀσκέων. Od. Γ. 438.

[8] Πολλά. Od. Γ. 274.

[9] Συναθροίσομεν. Lege συναθροίσωμεν in gloſsâ, ut Schol. & Heſ. qui habet ἀθροίσωμεν. Per licentiam enim poeticam Ω in O vertitur in voce ἀγείρομεν, ut ſupra vidimus in ἀμφιτάξομεν. Eodem ſenſu dixit Heſiod. in operibus verſu 650 :

— Πολὺν σὺν λαὸν ἀγείρας.

[10] Ἐς δ'. Il. A. 142.

Ἀγαυόν. Καλὸν, ἐπιφανὲς, θαυμάσιον. ὁ δὲ Ἀπίων, καλὸς [1], σεμνός· ἀπὸ τοῦ πολλαχῶς γαίειν, ὅ ἐστι γαυριᾷν. ποτὲ δὲ, σημαίνει καὶ ἔθνος ὀνοματικῶς οὕτω λεγόμενον·

——— καὶ [2] Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν.

καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν καλοῦ·

Ἠὼς [3] δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο.

Ἀγυιαί. Αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐστι [4] πο... εσθαι καθ' ὅ φησι·

Λαοδίκην [5] ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

ἀντὶ τοῦ, πρὸς Λαοδίκην [6] πορευομένην.

Ἀγγελίην. Ἀγγελίαν·

Ἀγγελίην [7] τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

καί·

——— Ἦ [8] μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης. ———

πότε δὲ, ἀντὶ τοῦ [9] ἄγγελος·

Ἔνθ' [10] αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.

---

1 Καλός. Lege, Καλὸν, σεμνόν. Hesiod. in Theogonià versu 462:

—Ἵνα μή τις ἀγαυῶν ἐρατεινῶν.

2 Καί. Il. N. 5.

3 Ἠώς. Od. E. 1.

4 Πο.... εσθαι. Aliquot litteræ desunt. Lege πορεύεσθαι cum Hes. qui eamdem etymologiam eumdemque versus Homerici sensum affert; in quo eum merito sequitur Phavorinus. Hinc explicanda est Pindarica phrasis quæ extat 10ª pyth. 4ª antis. Ἄγων ἄγοντα προφρόνως. Reddendum est per, *ducens euntem ultro.* Ubi Schol. ἄγοντα pro ἀγόμενον accipit. Mallem subaudiri ἑαυτὸν, id est, ἄγοντα ἑαυτόν. Sic dicitur in solutà oratione προάγειν, progredi; ἀναφέρειν, convalescere; ἀναλαμβάνειν, se recolligere; ἐξειλῆσαι, se expedire; καταλύειν diversari, & ὑποβάλλειν, trans-

'Αγαυόν. Pulchrum, confpicuum, admirabile. Apion vero interpretatur, pulchrum, auguftum; & deducit ab *alpha* intenfivo, & γαίειν quod eft gloriari, exultare. Aliquando & notat gentem fic ex nomine dictam:

——— Et 'Αγαυῶν equimulgorum.

Sumitur & pro valde pulchro:

Aurora autem ex thalamo valde pulchri Tithoni.

'Αγυιαί. Viæ; ex eo dictæ quod per eas foleant homines ἄγειν, *id eft*, incedere. Quemadmodum dicit:

Ad Laodicen fefe conferens filiarum formâ præftantiffimam.

'Εισάγειν hîc ponitur pro πορεύεσθαι, *id eft*, ire.

'Αγγελίην. Nuncium:

Nuncium aliquem tibi, Neptune, nigris crinibus decore
Veni huc afferens a Jove ægidem geftante.

Et:

——— Certe valde triftem
Audies nuncium. ———

Sumitur & pro eo qui fert nuncium:

Tunc rurfus nuncium Tydeum miferunt Achivi.

---

gredi. In his exemplis fubauditur ἑαυτόν; ficut in διαφέρειν, differre; ἀνακάμπτειν, reflecti; τελεῖν, numerari; ἀπαλλάττειν, liberari. Similis eft illa Novi Teftamenti phrafis apud fanctum Matthæum: ἐγείρεσθε, ἄγωμεν. *Surgite, eamus.* Hinc lucem accipit græcum ἄγε, & latinum *age*; quod fic refpondet voci gallicæ *allons*.

4 Λαοδίκην. Il. Z. 252.

5 Πορδοφορβήν. Lege πορδοφορβήν. Pro ἀγυιαὶ *viæ*, reperitur apud Hef. γύαι eodem fenfu: quod cum Æoles efferrent Fύαι; hinc Kuftero videtur orta latina vox *via*.

6 'Αγγελίην. Il. O. 174.

7 Ἦ μάλα. Il. Σ. 19.

8 'Αγγέλου. Notandum Syracufios Dianam vocaffe ἄγγελον.

9 Ἔνθ'. Il. Δ. 384.

E

ἀντὶ τῦ τὸν Τυδέα ἀγγελον ἀπέςειλαν. καὶ

Σεῦ [1] ἕνεκ' ἀγγελίης. ———

Ζηνόδοτος δὲ τῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει·

Ἧς ἕνεκ' ἀγγελίης. ———

Ἀγήνωρ. Ἦτοι ἄγαν ἀνδρεῖος, ἡ ἠνορέας ἐγκειμένης, ἢ ὅτ' ἂν αὐθάδης καὶ ὑβριςής·

Μὴ [2] ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα

Μυρία δῶρα διδὺς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐςὶ καὶ ἄλλως.

καὶ·

Ου [3] θὴν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει [4] θυμὸς ἀγήνωρ

Νεικείειν [5] βασιλῆας. ———

καὶ ἡ ἀγηνορία δὲ παραπλησίως, ἤτοι ἄγαν ἀνδρία [6], ἢ αὐθάδεια· ὡς καὶ ἐπὶ τῦ·

Νῦν [7] αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.

ὅτ' ἂν δ' ἐπὶ ῦ λέοντος λέγει·

——— Ἀγηνορίη [8] δέ μιν ἔκτα

Ταρφέα τε ςρέφεται ςίχας ἀνδρῶν πειρητίζων.

καταχρηςικῶς λέγεται.

Ἀγρονόμοι. Πρὸς διάφορον τόνον καὶ σημασίαν. καὶ ἅπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἀγρονόμοι [9] παίζυσι. γέγηθε δέ τ' ἄρα φρένα Λητώ.

ἐπὶ τῶν Νυμφῶν. τὸ μὲν ὖν παροξύτονως ἐξυτονυμένης, ἀκύονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονέμυσαι· τὸ δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.

---

[1] Σεῦ. Il. Γ. 206.

[2] Μὴ ὄφελες. Il. I. 694.

[3] Ου θὴν. Il. B. 276.

[4] Ἀνήσει. Lege ἀνήσει.

[5] Νεικείειν. In Homero legitur νεικείειν.

Hic ſumit ἀγγελίην pro ἀγγελίας. Et :

Tuî causâ legatus. ———

Quod cum ignoraſſet Zenodotus, emendat ac legit :

Suæ cauſâ legationis. ———

'Αγήνωρ. Aut valde fortis, ex ἠνορίης, *id eſt*, fortitudine ; aut ſuperbus, contumelioſus :

Utinam non oraſſes eximium Pelidem,
Infinita dona dans ; is & alias ſuperbus eſt.

Et :

Non ipſum iterum rurſus immittet animus contumelioſus
Ut objurget reges. ———

Et ſimiliter ἀγηνορίη eſt nimia fortitudo, aut ſuperba contumacia ; ut & in hoc verſu :

Nunc rurſus ipſum in ſuperbiam multo magis impuliſti.

Quando vero de leone dicit :

——— *Nimia autem fortitudo ipſum occidit ;*
Frequenterque ſe convertit catervas virorum tentans.

Improprie utitur vocabulo ἀγηνορίη.

'Αγρονόμοι. Pro vario accentu varius exurgit ſenſus. Semel occurrit hæc vox in Odyſſeâ :

'Αγρονόμοι *ludunt. Latonæ tacitum pertentant gaudia pectus.*

De Nymphis dicitur. Si penultima acuatur ; notat pecora in agris paſcentes : ſin vero antepenultima ; in agris paſtas ſignificat.

---

[6] 'Ανδρία. Lege ἀνδρεία. Quamvis non ſim neſcius plurima vocabula per EI & per *iota* ſimplex æqualiter ſcripta reperiri ; ſed hæc, ut pleraque menda, ex affinitate pronunciationis defluxerunt.

[7] Νῦν. Il. I. 696.

[8] 'Αγηνορίη. Il. M. 46.

[9] 'Αγρονόμοι. Od. Z. 106.

Ἀγρόται. Θηρευταί·

——— Οἰσί [1] τε τέκνα

Ἀγρόται [2] ἐξείλοντο. ———

Ἀγανοῖς. Ἄγαν αἰνετοῖς, προσηνέσι.

Ἀγανοφροσύνη. Ἡ τῶν φρενῶν προσηνεία·

Σή [3] τ' ἀγανοφροσύνη μελινδέα θυμὸν ἀπηύρα.

Ἀγέρωχοι. Ἡ μὲν καθ' ἡμᾶς συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ψόγου ταύτην τάσσει. τοὺς γὰρ αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους, ἀγερώχους [4] λέγει. ὁ δὲ Ὅμηρος, τοὺς ἄγαν ἐντίμους· ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ [5] τὸ γέρας ὀχεῖσθαι·

Ὡς [6] αὖθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν·

Ἐκ [7] Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων [8] ἀγερώχων.

Ἀγακλυτά. Ἄγαν ὀνομαστά· ὡς καὶ ὁ Ἡλιόδωρος.

Ἀγροτέρας. [9] Οὐ συγκριτικῶς εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγρίας·

Ἠὲ [10] μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστήρ.

---

[1] Οἰσι. Od. Π. 217.

[2] Ἀγρόται. Male in mſ. ἀγρέται. Hoc verbo utitur Æſchylus in Perſis 1007:

Βεβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀγρέται στρατοῦ,

Βεβᾶσιν, οἱ οἱ, νώνυμοι.

ubi Schol. innuit alteram fuiſſe lectionem, ſcilicet ἀγρόται pro ἀγρέται.

[3] Σή τ'. Od. Λ. 202.

[4] Λίζει. Sic in mſ. refertur ad nominativum συνήθεια. Durius fortaſſe & inſolens videatur hocce loquendi genus. Poſſet legi λίζομεν. Nam in mſſ. codicibus λίζει, λίζεται, & λίζομεν, eodem fere litterarum compendio exhibentur; quod librario potuit eſſe fraudi.

[5] Ἐπὶ τὸ γέρας. Lege ἐπὶ τοῦ γέρως. Nam ὀχεῖσθαι genitivum flagitat cum præpoſitione ἐπί. Sic dicitur apud Platonem, Ἐπ' ἐλπίδων, ſeu ἐπ' ἐλπίδι ὀχεῖσθαι. Mal-

'Αγρόται. Venatores:

——— *Quibus progeniem*

Venatores abstulerunt. ———

'Αγανοῖς. Valde laudabilibus, benignis; ex ἄγαν & αἰνῶ.

'Αγανοφροσύνη Mentis benignitas:

Tuaque benignitas dulci vitâ privavit.

'Αγέρωχοι. Hodierna consuetudo hanc vocem in vituperatione adhibet; superbos enim & illiberales vocat ἀγερώχους. Homerus vero intelligit valde honoratos. Deducitur hæc vox ex A intensivo, & ἐπὶ τῷ γέρας ἔχεσθαι, *id est*, honore provehi:

Sic retro in agmen recessit Trojanorum valde honoratorum.

Et similiter, cum dicit:

Ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiorum valde honoratorum.

'Αγακαυτά. Valde nominanda, celebria; ut dixit Heliodorus.

'Αγροτέρας. Non comparative dixit, sed loco positivi ἀγρίας:

Aut agrestes cervas. Jubet enim eum venter.

---

lem deducere à γέρας ἔχειν, quam ab ἐπὶ τῷ γέρας ὀχεῖσθαι.

6 Ὡς. Il. Γ. 36.

7 Ἐκ. Il. Β. 654.

8 Ῥοδίων. Rationem affert Hes. cur sic Rhodii vocati fuerint: ὅτι νησιῶται ὄντες, ἔξωθεν ἐκ τῆς ἠπείρου ἀζείροῦδις ἀχὴν διεγίνοντο, τουτέστι, τροφὴν ἐπείσακτον. Quod cum de omnibus insulis affirmari possit; inepta prorsus mihi videtur hæc etymologia. Dixit Pindarus Olymp. Od. 9. ἵππος ἀγέρωχος, & Pyth. Od. 3. μισθὸς ἀγέρωχος; ut in primâ Olymp. μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

9 Ἀγροτέρας. Sic Hesiod. in Herculis scuto, versu 407:

Αἰγὸς ὀρειονόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο.

10 Ἠι μεν. Od. Z. 133.

Ἀγλαόκαρποι. Καλλίκαρποι·

Ὄγχναι [1] καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι.

Ἀγαπήνορα. [2] Τοῦ ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην, ὅ ἐστι, τὴν ἀνδρείαν. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα. ἢ τοῦ ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν.

Ἀγνυμενάων. Συντριβομένων·

—— Νηῶν [3] θ' ἅμα ἀγνυμενάων.

Ἄγρην. Θήραν·

Καὶ [4] δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ.

Ἀγνοιήσασα.

Ἄνδρ' [5] ἀγνοιήσασα. ——

εἰς [6] τὸ ἀγνοούμενον ἰδοῦσα.

Ἀγαιομένου. [7] Καταπλησσομένου·

Ὣς [8] ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα.

Ἀγκυλοχεῖλαι. Ἀγκύλα χείλη ἔχοντες.

Φῆναι [9] ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι.

Ἀγνώσασκε. [10] Ἐξηγνόει·

Ἄλλοτε [11] δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα.

ἐν τῇ Ψ τῆς Ὀδυσσείας, ἐπὶ τῆς Πηνελόπης.

---

1 Ὄγχναι. Od. H. 115.

2 Ἀγαπήνορα. Lege ἀγαπήνορος. Addit Hes. hanc vocem a quibusdam reddi per φιλόξενος. Et sic explicari posset hoc Homericum Il. O. 392:

Τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστο. —

3 Νηῶν. Od. K. 123.

4 Καὶ δή. Od. M. 330.

5 Ἄνδρ'. Od. Y. 15.

6 Εἰς τό. Lege εἰς τόν, pro εἰς τό.

7 Ἀγαιομένου. Sic Hesiod. in operibus, versu 331:

Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. —

8 Ὣς. Od. Y. 16.

'Ἀγλαόκαρποι. Pulchrum fructum ferentes:

Pirus & malus punica, & mali pulchrum fructum ferentes.

'Ἀγαπήνορα. Amantis ἠνορέην, *id est*, fortitudinem. Est & nomen proprium. Aut indicat eum qui amatur a viris.

'Ἀγνυμενάων. Confractarum:

——— *Et navium simul confractarum.*

'Ἄγρην. Venaturam:

Ibi jam venaturam aggrediebantur vagantes necessitate.

'Ἀγνοιήσασα.

Virum ignorans. ———

Eum quem non agnoscit videns.

'Ἀγαιομένου. Perculsi:

Sic huic intus latrabat perculso & attonito atrocitate horum facinorum.

'Ἀγκυλοχεῖλαι. Qui habent rostrum repandum:

Aquilæ aut vultures curvis unguibus, uncis rostris.

'Ἀγαιομένου. Ignorabat. In libro vicesimo tertio Odysseæ de Penelope dicitur:

Aliquando autem non agnoscebat mala corpori vestimenta habentem.

---

[9] Φῆναι, Memoriâ lapsus Apollonius duo Homeri loca confundit & permiscet. Extat Od. χ. 302, & Il. π. 428:
Οἱ δ', ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι.
Et Od. π. 217:
Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα.

[10] Ἀγαμεμβῶ. Hic erravit per negligentiam librarius, qui festinante calamo totum hunc corrupit locum. Lege pro ἀγαμεμβῶ, ἀγνώσασκε; cum hoc sibi vocabulum enucleandum proponat, de eoque agitur in versu Homerico quem affert. Supra, ut vidimus, de ἀγαμεμβῶ facta mentio.

[11] ἄλλοτε. Od. ψ. 95.

Ἀγνοίησεν. [1] Ἄγνοια [2].

Ἤ [3] κεν ἀγνοίησιν [4] πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντα.

Ἀγέρθη. Συνελέγη·

Ἡ δ' [5] ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

Ἀδαήμονες. Ἄπειροι·

Ὦ [6] φίλοι, οὐ γάρ πω τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν.

καὶ ἀδαημοσύνη [7], ἡ ἀπειρία·

Ὦ γέρον [8], οὐκ ἀδαημοσύνη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν

Ὄρχατον. ———

Ἀδινά. Τὰ τῷ ὄγκῳ [9] μὴ μεγάλα, ὡς ὅταν λέγει·

——— Μυιάων [10] ἀδινάων ———

καὶ

——— Μελισσάων [11] ἀδινάων.

καὶ ὅτε φησί·

Μῆλ' [12] ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας [13] βοῦς.

---

[1] Ἀγνοίησεν. Lege ἀγνοίησε.

[2] Ἄγνοια. Aliquid hic deest. Legendum puto, ἐν ἀγνοίᾳ τιθεῖν. Ut Hes. habet: ἀγνοεῖν. Ἐν ἀγνοίᾳ τίθεμαι, sublatâ negatione, quemadmodum egregie præstitit Heinsius; cum antea corrupte legeretur, ἐν ἀγνοίᾳ μὴ τιθεὶς ἰδών.

[3] Ἤ κεν. Od. Ω. 217.

[4] Ἀγνοίησιν. Lege ἀγνοίησι, cum sequatur consonans littera:

— Πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντα.

Hodie legitur:

— Πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα.

Nota variantem lectionem.

[5] Ἡ δ'. Il. X. 475.

[6] Ὦ φίλοι. Od. M. 208.

[7] Ἀδαημοσύνη. Pro ἀδαημοσύνη, legitur in vulgatis Homeri editionibus ἀδαημονίη, ut & habet Hes.

[8] Ὦ γέρον. Od. Ω. 243.

[9] Ὄγκῳ. Vide hic apud Hes. à Clarissimo Alberti editum, doctissimam Kusteri animadversionem in ἀδινά, quam confirmat authoritate hujusce nostri Apol-

Ἀγνοίησεν.

'Αγνοίησεν. Non agnoſcat:

Aut ſi me non agnoſcat ex longo tempore jam hîc exiſtentem.

'Αγέρθη. Collectus fuit:

Illa igitur poſtquam reſpiravit, & ad mentem animus collectus fuit.

'Αδαήμονες. Ignari:

O amici, nullo enim pacto malorum ignari ſumus.

Et ἀδαημονίη, ignorantia:

O ſenex, non imperitia te tenet curandi
Ordines vitium. ———

'Αδινά. Quæ mole & magnitudine mediocria ſunt; ut quando dicit:

——— *Muſcarum* ἀδινάων. ———

Et:

——— *Apum* ἀδινάων.

Et quum dicit:

Oves ἀδινὰ *mactant, & flexipedes cornibus intortas boves.*

---

lonii quem, ut ipſe refert, reverendiſſimo & doctiſſimo patre Montfauconio præſente, primum inſpexit. I vol. pag. 95.

[10] Μυιάων. Il. B. 469.

[11] Μελισσάων. Il. B. 87.

[12] Μῆλ'. Od. A. 92. Δ. 320.

[13] Ἕλικας. Verti cornibus intortos. Nam, ut ipſe docebit infra Apollonius, in vocem ἕλικας; boves ſic dicuntur, ob incurvos pedes, vel ob incurva cornua. Atqui hîc non poſſunt vocari ἕλικες ob incurvos pedes, cum jam dixerit εἰλίποδας *flexipedes*; & ſic eſſet battologia Homero prorſus indigna: ſupereſt ergo ut ἕλικες hîc, quemadmodum ſemper aliàs, retortis cornibus implexos ſignificet; qui germanus hujus epitheti ſenſus eſſe deprehenditur. Ἕλικας, dixit Heſiod. in Operibus, verſu 450:

Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας.

τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, καθ' ὃ καὶ διαστέλλει·

—— Καὶ [1] εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

ἢ τῶν ἀθρόων καὶ πολλῶν, ἀπὸ τοῦ ἄδην. καί φασι τοῦτο ἁρμόζειν ἐπὶ μυιῶν καὶ μελισσῶν, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπὶ τῶν προβάτων. ἄδην γὰρ, ὅπερ ἐστὶ ἀθρόως καὶ ἀλλήλοις ἐπιαμπεπλακότα [2] νέμεται). ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου διῃρημένην τὴν νομὴν ποιουμένων, εἴωθε λέγειν·

—— Καὶ [3] αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ——

ἐπὶ δὲ τοῦ·

Τῆς [4] ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια.

τὸ γοερὸν καὶ οἰκτρὸν σημαίνει. καὶ ὅτε φησί·

—— Ἀδινοῖο [5] γόοιο,

τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου. ἐπὶ δὲ τῆς ταῦ [6] ῥαψῳδίας Ὀδυσσείας·

Ἡ δ' [7] ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἤκουσεν [8],

συνεχῶς ᾀδουσῶν. ἐπὶ δὲ τοῦ, ἀδινὸν [9] κῆρ, ἐν τῇ Ψ ῥαψῳδίας· [10] τὸ συνεχῶς λυπούμενον.

Ἄδος. Κόρος καὶ πλησμονή.

—— Ἄδος [11] τέ μιν ἵκετο θυμόν.

---

[1] Καὶ εἰλίποδας. Od. A. 92.

[2] Ἐπιαμπεπλακότα. Lege ἐμπεπλακότα.

[3] Καὶ. Il. B. 474. Ubi τε αἰπόλια, pro καὶ legitur.

[4] Τῆς. Od. Δ. 721.

[5] Ἀδινοῖο. Il. Σ. 319. & alibi, ἀδινοῦ γόοιο.

[6] Ἐπὶ τῆς ταῦ ῥαψῳδίας. Citat librum ταυ, ut videtur, id est, undevigesimum; sed extat in libro Ψ. 325. Odysseæ. Cujus quidem σφάλματος non Apollonium, sed ejus librarium reum fecerim. Nam verisimiliter scripserat, ἐπὶ ταύτης, pro quo legit ejus librarius, τῆς ταῦ, inverso ordine; putans librum ab Apollonio designari,

Hîc notat minuta pecora; quemadmodum ab iis distinguit,

——— *Flexipedes cornibus intortas boves.*

Aut densa & frequentia significat; sic derivaretur ex ἄδην affatim. Quod quidem dicunt muscis & apibus pulchre convenire; & multo magis pecoribus. Conferta enim densaque, & alia aliis quasi incumbentia pascuntur. Quibus sicut capræ ex adverso oppositæ in pascendi more respondent; solet dicere:

——— *Et greges caprarum late sparsos.* ———

At in hoc versu:

Illas ἀδινὸν *lugens alloquebatur Penelope.*

Ἀδινὸν hîc significat flebili & miserabili modo. Et cum dicit:

——— *Luctus* ἀδινοῖο,

intelligit continuum & crebrum suspiriis. Et in hoc libro Odysseæ:

Et quomodo Sirenum frequenter canentium vocem audivit.

Ἀδινάων significat frequenter canentium. Quoad vero ἀδινὸν κῆρ, quod legitur Od. Ψ; notat indesinenter afflictum.

ἍΔΟΣ. Satietas, & plenitudo:

——— *Et satietas ejus animum occupavit.*

---

quod rarissime præstiterunt veteres Lexicographi.

7 Ἦ δ'. Od. Ψ. 326.

8 Ἤκουσε. Lege ἄκουσεν, ob metrum.

9 Ἀδηνόν. Lege ἀδινόν.

10 Ῥαψῳδίας. Lege ῥαψῳδίῃ, ob ἐν præcedens; vel ἐπὶ τῆς ῥαψῳδίας. Non memini me legere in libro Ψ. ἀδινὸν κῆρ. Extat tantummodo Od. Ψ 167. Κῆρ ἀτέραμνον; at in libro Π. 481. Iliad. reperitur, κῆρ ἀδινόν.

11 Ἄδος. Il. Λ. 88.

Ἀδηκότες. [1] Ἄδην ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι·

Ὕπνῳ [2] καὶ καμάτῳ ἀδηκότες. ———

ἀηδῶς διατεθειμένοι. τὸ δὲ παραπλήσιον, ἐπὶ τοῦ

[3] Δείπνῳ [4] ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθών.

ἀντὶ τοῦ ἀηδισθείη.

Ἀδινὸν κῆρ. Τὸ περικάρδιον κῆρ. οὕτως εἴρηται [5] ἀδινὸν, τὸ φύσει πυκνὸν εἶναι.

Ἀδξινον. [6] Ἀ εισθει.

Ἀδευκεῖ. Ἤτοι τῷ ἀπεοικότι, ἢ οἷον ἀδεχεῖ [7], ἀπροσδοκήτῳ·

——— Ἀδευκεῖ κεῖται ὀλέθρῳ.

ἐν δὲ τῇ Δ. Ὀδυσσείας· ἀδδυκεῖ, ἀνεικάστῳ.

Ἀδεής. Οὐ δεδιώς·

Εἴπερ [8] ἀδεής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἐστ' ἀκόρητος.

καὶ ἡ ἄδεια δὲ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. [9]

---

[1] Ἀδηκότες. Hodie legitur ἀδδηκότες, & sic scribendum est; quamvis habeat quoque Hes. ἀδηκότες per unum δ.

[2] Ὕπνῳ. Il. K. 98.

[3] Δείπνῳ ἀδήσειεν. Od. O. 134.

[4] Δείπνῳ. In nostris editionibus habetur δείπνου; & forsan melius. Construitur enim hocce verbum cum ablativo, non vero cum genitivo; ut in:

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀδδηκότες. —

[5] Εἰρῆσθαι. Lege εἴρηται. Vel adde φασὶ post εἰρῆσθαι.

[6] Ἀδξινον ἀ εισθει. Locus sane omnium corruptissimus; cum nulla vox sit græca, nullusque omnino sensus elici posse videatur. Cum me multum diuque torsisset, tandem veram, ut spero, lectionem inveni. Sic emendandum censeo: Ἀδεῖν. [illegible]; id est, Ἀδεῖν significat placere. Sic, Il. Γ. 173:

Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, ὁππότε δεῦρο

Υἱέϊ σῷ ἑπόμην. —

Schol. & Etym. interpretantur ἁδεῖν per ἀρέσαι. Hes. explicat ἅδε per ἤρεσε, & citat hunc versum, Il. M. 80:

Ὡς φάτο Πουλυδάμας. Ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος [illegible].

Et Od. Ω. 464:

Οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν. —

'Αδηκότες. Affatim habentes, & repleti:

Lassitudine pleni & somno urgente. ———

id est, injucunde affecti. Similiter in hoc versu:

Convivium injucundum experiatur, cum superbis conversans.

Ἀδέωσι hîc ponitur pro ἀηδιῶσι.

'Αδινὸν κῆρ. Sic vocatur pericardium, quod sit naturâ crassum & compactum.

'Αδεῖνον. Placere.

'Αδευκεῖ. Aut incongruo, aut tanquam ἀδοκεῖ, *id est*, inexpectato:

——— *Inexpectatâ jacet morte.*

In libro vero quarto Odysseæ, ἀδευκεῖ significat inopinato. Od. Δ. 489.

'Αδεής. Intrepidus:

Quamvis intrepidus sit, & belli insatiabilis.

Et ἄδεια, *id est*, metûs vacuitas, ab eadem origine fluxit.

Ipsemet accentus τοῦ ἀδεῶ qui in secundâ circumflexus est syllabâ, indicat esse verbum ἀδεῶ; non vero nomen adjectivum, aut substantivum. Nec mirum in fine ab imperito aut parum attento librario additam esse terminationem ος, cum abesset. Sæpe enim in manuscriptis non formatur, nisi per lineolam superimpositam, quæ à dextrâ ad sinistram vergens, aliquando fallit oculos. Eam supposuit librarius; vel quod videre se crederet, vel quod necessariam existimaret; ratus non agi de verbo, sed de nomine. Reliquit tamen accentum circumflexum, qui suam proderet inscitiam. Κρεῶσι vero in ἀρέσῃ mutatio apta est ex solâ litterâ; & in codicibus minusculæ præsertim scripturæ, nullum fere cernitur discrimen inter *alpha* & *beta*, nisi quod *alpha* superiori parte contegatur; quæ si deleatur, jam tum confunditur cum *beta*, cujus figura proxime accedit ad *u* latinum. Sin autem littera *u* apice rotundo clauderetur; *a* latinum & græcum perfecte exprimeret.

7 'Αδιχεῖ. Lege ut apud Hes. ἀδοκεῖ. Non quod, ut egregie observavit Kusterus, ἀδοκὴς sit græcum; sed quod hâc voce fictâ ad sonum τοῦ ἀδοκήτως alludat.

8 Ἔμπης. Il. H. 117.

9 'Απὸ τοῦ αὐτά. Lege αὐτοῦ.

Ἀδμήτην. Ἀδάμαστον·

[1] Ἀδμήτην, [2] ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ.

Ἀδέψητον. Ἀμάλακτον, οἷον ἀνέργαστον·

Κὰμ μὲν [3] ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κώεα πόλλ' οἴων τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί.

τὸ γὰρ δεψῆσαι, ἐπὶ τοῦ μαλάξαι τίθησι, καθάπερ ἐπὶ τοῦ κηροῦ·

Κηρὸν [4] δεψήσας μελιηδέα. ———

Ἄδδην. Εἰς κόρον, ἐπιπλεῖον·

Ἀνδρῶν [5] εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.

Ἄελλα. Ἡ τοῦ ἀνέμου συστροφὴ ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν. καὶ ὁ κονιορτὸς ἀελλώδης, ἀελλής, οἷον ἄντις ἀπὸ τῶν ἀέλλων γένοιτο·

Ὡς [6] ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής.

καί·

——— [7] Ἀελλόπος [8] Ἶρις,

ἡ ταχύπους.

Ἀέκητι. Ἀκουσιότητι·

——— [9] Ἀέκητι θεῶν ἐτέτυκτο.

Ἀεκαζομένους. [10] Ἐχόντας·

Πόλλ' [11] ἀεκαζομένους, τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ.

---

[1] Ἀδμήτην ἣν. Il. K. 293.

[2] Ἀδμήτην. Metaphorice quoque dixit Homerus, Od. Z. 109:

— Παρθένος ἀδμής.

[3] Κὰμ μὲν. Od. Y. 2.

[4] Κηρὸν. Od. M. 48.

[5] Ἀνδρῶν. Il. E. 203.

[6] Ὡς ἄρα. Il. Γ. 13.

[7] Ἀελλόπος Ἶρις. Il. Θ. 409.

[8] Ἀελλόπος. Sic Pindarus dixit in quartâ Pyth. Δίφρους νωμάσοισιν ἀελλόποδας. Et in primâ Nemeorum: Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. Simonides, apud Aristotel.

'Αδμήτην. Indomitam :

Indomitam, quam nondum sub jugum adduxit homo.

'Αδέψητον. Non mollitam, quasi labore non subactam :

Subter quidem non maceratam bovinam stravit, sed desuper Pelles multas ovium quas sacrificaverant Achivi.

Δεψῆσαι enim usurpat pro mollire, quemadmodum de cera dicit :

Ceram quum emollivisset mellitam. ———

"Αδδην. Ad satietatem, affatim :

Viris inclusis, soliti comedere largiter.

"Αελλα. Venti turbo. Derivatur ex ἄω, quod est flare. Et pulvis procellosus, *id est*, qualis a procellâ excitaretur, vocatur ἀελλής :

Sic horum sub pedibus pulvis surgebat procellosus.

Et :

——— *Iris* ἀελλόπος,

id est, velocibus pedibus prædita.

'Αέκητι. Ingratiis :

——— *Diis invitis evenit.*

'Αεκαζομένους. Invitos :

Valde invitos. Affligebantur autem crudeli ferro.

Rhetor. 111. 2 : Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων. Et Sophocles in Œdipo Tyranno : Ἀελλάδων ἵππων σθεναρώτερον πόδα νωμᾶν. Apud Hes. legitur, ἀελλής· συστροφὴ ἀνέμων ; quod bene in ἀέλλη mutabat Salmasius.

[9] Ἀέκητι. Il. M. 8.
— Θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο.

[10] Ἀέκοντας. Lege οὐχ' ἑκόντας, sive ἀκόντας.

[11] Πόλλ' ἀεκαζομένω. Od. N. 277. ubi aliter.

καὶ ἀεικήλια ἔργα, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, χαλεπά ἤ, ὡς ἔνιοι, οὐχ ἑκήλια [1] ἔργα, οὐχ ἡσύχια.

Ἀειν. Πνεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ἰέναι ἐν κινήσει γὰρ τὸ πνεῦμα. καὶ ἀέντες, ἀντὶ τοῦ πνέοντες, ἢ πνεύσαντες, οἷον·

——— Διασκιδνᾶσιν [2] ἀέντες.

Ἀεικίζειν. [3] Ἠκίζετο·

Ὡς [4] ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μαινεαίνων [5].

καὶ ἀεικίην, τὴν αἰκίαν·

Πᾶσαν [6] ἀεικίην ἄπεχε χροῒ φῶτ' ἐλεαίρων.

καὶ ἀεικιῶ, αἰκιοῦμαι.

Ἀειδε. [7] Ἄιδε, ὕμνει. δύναμιν περιποίησαι ὥστε ᾆσαι·

Μῆνιν [8] ἄειδε θεά. ———

τινὲς δὲ, εἰς τὸ λέγειν μετέβαλον τὴν λέξιν. ἐπεὶ μὲν τῶν καταλογάδην προφερομένων, τὸ λέγε [9] καταχρωμένου, καὶ τὸ εἰπεῖν· τὸ δὲ ἄειδεν, ἐπὶ μὲν μετ' ᾠδῆς·

Ἀλλ' ἄγε [10] δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄειδε.

ταῦτα δ' Αἴσωπος ὁ Σαρδινὸς εἶπεν·

Ὄντιν' οἱ ἀδελφοὶ ᾄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο,

ἀντὶ τοῦ λέγοντα. ὁ γὰρ Αἴσωπος λογοποιός.

---

1 Ἐκήλια. Malem ἴκηλα.

2 Διασκιδνᾶσιν. Il. E. 526.

3 Αεικίζειν. Lege ἀείκιζεν, ut in versu.

4 Ὡς ὁ μέν. Il. Ω. 21.

5 Μαινεαίνων. Lege μενεαίνων.

6 Πᾶσαν. Il. Ω. 18. ubi ἀεικείην pro ἀεικίην.

7 Ἀιδε. Sic scribitur; sed legendum ᾆδε. Iota enim, ut in antiquis inscriptionibus, sic & in hoc codice, aliquando non subscribitur; sed ad latus continenti serie apponitur.

8 Μῆνιν. Il. A. 1.

9 Λέγε. Jam tamen observatum est apud poetas τὸ λέγειν idem esse quod canere, &

Et

Et opera ἀεικέλια, quæ non quis libenter patiatur, dura; aut, ut quidam dicunt, non pacifica opera, non tranquilla; ex A privativo & ἔκηλος pacificus.

Aειν. Flare. Derivatur hoc nomen ab ἀεὶ ἰέναι, *id est*, semper ire: in motu enim semper est ventus. Et ἀέντες flantes, aut qui jam flaverunt; quale hoc:

——— *Dissipant flantes.*

'Aεικίζειν. Fœde & contumeliose tractabat:

Adeo hic quidem Hectorem indigne tractabat furens.

Et ἀεικίην notat contumeliosam illam fœdationem:

Omnem fœdationem removit a corpore, virum miseratus.

Et ἀεικιῶ, *id est*, his indignis lacerabo modis.

'Aειδε. Cane, celebra; vim acquire canendi:

Iram cane dea. ———

Quidam vero transtulerunt dictionem ad significandum *dicere*, cum de soluta oratione usurpetur λέγειν & εἰπεῖν; at de carminibus adhibeatur, ἄειδε:

Age vero, jam transi, & equi apparatum cane.

Hæc dixit Æsopus Sardianensis:

Quem canentem sermonem fratres non bene exceperunt.

Canentem pro dicentem: Æsopus enim erat solutæ orationis scriptor.

---

in stylo sublimiori usurpari; sic apud Theocritum in Idyllio XVII:

'Ανδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ προτέροισι λεγέσθω.

in prima Anacreontis Od.

Θέλω λέγειν 'Ατρείδας.

Et in XVI:

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης.

Quod ipsum, annotante Anna Daciera, expressit Horatius, dum primum Odysseæ versum sic redderet:

Dic mihi, Musa, virum captæ post tempora Trojæ.

Infra, pro καὶ τοῦ ἵππου· τοῦ δὲ ἄειδε, lege, καὶ τοῦ ἵππου· τοῦ δ' ἄειδε.

[10] 'Αλλ' ἄγε. Od. Θ. 492.

Ἀέσαι. Κοιμηθῆναι·

> Ἔνθα [1] δὲ νύκτ' ἀέσαι, τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω.

καὶ πληθυντικῶς, κατὰ τὸ ὁριστικὸν, ἀέσαμεν, ἐκοιμήθημεν·

> Νύκτα [2] μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.

λέγεται δὲ ἀέσαι, κοιμηθῆναι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσαι [3], ὅ ἐστιν ἐξορμῆσαι· ἐπεὶ οἱ κοιμώμενοι τοῦ ὁρμητικοῦ [4] ἔχειν ἀπέχονται.

Ἀείρας. Ἐπὶ μὲν τοῦ βαστάζειν·

> Ἤ μ' [5] ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ. ———

καὶ κατὰ μετοχήν·

> ——— [6] Ἀείρας
> Ἐς θάλαμον κατέθηκε. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ πρόσφερε·

> Μή [7] μοι οἶνον ἄειρε. ———

καὶ ἐν τῇ Α Ὀδυσσείας, ἀείρας [8], προσενέγκας. εἴρηται δὲ οὕτως, ἐπεὶ ὁ προσφέρων, αἴρει τὸ προσφερόμενον. καὶ αἴρειν, τὸ προσφέρειν. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ τὸν ἄρτον ὠνομάσθαι, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Ἄελπτον. Ἀνέλπιστον· καὶ ἀελπτέα [9], τὸ ἀνέλπιστον.

Ἀεικίσσωσιν. Ἀεικία περιβάλωσιν·

> ——— Ἀεικίσσωσι [10] δὲ νεκρὸν
> Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο.

---

[1] Ἔνθα. Od. O. 40.
[2] Νύκτα. Od. Γ. 151.
[3] Ἔσαι. Hinc emenda Hes. qui habet κατὰ στέρησιν τοῦ ἰᾶσαι, & Schol. Apollonii Rhodii qui legit, κατὰ στέρησιν τοῦ ι, ἄσαι. Contendunt enim Grammatici ἀέσαι formari ex Α privativo, & ἴσαι, *id est*, moveri cum impetu.

ʼΑέσαι. Dormire:

Illic autem noctem dormi, eumque mitte in urbem.

Et in plurali numero, atque indicativo, ἀέσαμεν significat dormivimus:

Per noctem quidem dormivimus, tristia mentibus agitantes.

Dicitur autem ἄεσαι, dormire, ex *alpha* privativo, & ἵεσαι, *id est*, moveri; quoniam dormientes a motu abstinent.

ʼΑείρας. Sumitur quidem pro tollere:

Aut me tolle, aut ego te. ———

Et in participio:

——— *Tollens*

In thalamum deposuit. ———

Offerre significat:

Ne mihi vinum offeras. ———

Et in primo libro Odysseæ, ἀείρας significat eum qui obtulit. Sic autem dicitur; quod is qui offert, ἄρει, *id est*, tollit oblatum: & ἄρειν significat offerre. Hinc & panem nominarunt, ut inquit Apollodorus, ἄρτον; ex ἄρειν offerre.

ʼΑελπτον. Non sperandum, & ἀελπτία, insperatum.

ʼΑεικίσωσιν. Indigne fœdent:

——— *Indigne autem fœdent mortuum*

Myrmidones, ob Græcos irati quotquot perierunt.

---

4 Ὀρμεξικῶ. Mallem ὀρμεξικόν.

5 Ἤ μ' ἀνάειρ'. Il. Ψ. 724.

6 Ἀείρας. Od. Ω. 164.

7 Μή μοι. Il. Z. 264.

8 Ἀείρας. Od. A. 141.

9 Ἀελπτία. Hodie legitur ἀελπία. Od. Ε. 408:

Ὦ μοι' ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπία δῶκεν ἰδέσθαι.

10 Ἀεικίσσωσι. Il. Π. 545.

ὁ δὲ Νέστωρ φησί·

——— [1] Ἀεικίη [2] δέ σοι αὐτῷ
Ἔσσεται, ἀλλὰ φίλος φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.

ἀντὶ τῆς αἰσχύνη. ὅταν δέ·

Πεπληγὼς [3] ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.

καί·

——— Πληγῇσιν [4] ἀεικελίῃσι δαμάσσας,

ταῖς αἰκιστικαῖς.

Ἀεικέλιον. [5] Τὸν εὐτελῆ·

Δίφρον [6] ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν.

καί·

Πρόσθεν [7] μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος φαίνετ' [8] εἶναι.

τὸ δὲ ἀεικὲς καὶ ἀεικελίην, ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας, κακὴν ἀπέδωκεν· καὶ ἀεικέλιον, τὸ μηκέτι τῷ πρόσθεν φαινομένῳ ἐοικότα.

Ἀείκαστος. [9] Εὐκαταφρόνητος, ἐν τῇ Τ ῥαψῳδίᾳ. ἀεικίας, τὰς ἁμαρτίας.

Ἀέξετο. Ηὐξεῖτο·

——— Οὐ μὲν [10] γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμα τ' [11] ἐν αὐτῷ
Οὔτε μέγ', οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

---

[1] Ἀεικίη δέ. Il. Ψ. 342.

[2] Ἀεικίη. In nostro Homero legitur, ἐλεγχείη.

[3] Πεπληγώς. Il. B. 264.

[4] Πληγῇσιν. Od. Δ. 244.

[5] Ἀεικέλιον. Pertinet ad articulum præcedentem, ubi mentio habetur de πληγῇσιν ἀεικελίῃσι.

[6] Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, hodie παραθεὶς, Od. Υ. 259.

[7] Πρόσθεν. Od. Z. 242.

[8] Φαίνετ'. In Homero legitur δέατ'.

[9] Ἀείκαστος. Vocabulum corruptum, quod neque apud Homerum, neque apud cæteros reperitur. Lege ἀεικὲς, cujus neu-

Neſtor vero dicit :

——— *Probrum vero tibi ipſi erit.*

Proinde, dilecte mihi, prudens cautus eſto.

Ἀεικὴς hîc ſumitur pro αἰσχύνη, probrum. Quando vero dicit:

Verberans e concione turpibus plagis.

Et :

——— *Turpibus plagis cum domuiſſet.*

ἀεικέσσι indicat αἰκιστικοῖς, *id eſt*, contumelioſis.

Ἀεικέλιον. Vilem :

Sellam vilem cum appoſuiſſet, parvamque menſam,

Et :

Nam prius quidem mihi vilis eſſe videbatur.

Ἀεικὴς vero & αἰκελίην in Odyſſeâ uſurpat pro malam; & per ἀεικέλιον, notat mutatum ab illo qui prius videbatur, ſuîque diſſimilem.

Ἀείκαστος. Contemptibilis, in libro decimo nono Iliadis. Et ἀεικίας, peccata.

Ἀέξετο. Augebatur :

——— *Nunquam enim augebatur fluctus in ipſo,*

Neque magnus neque parvus : candidaque erat circum tranquillitas.

---

trum extat in libro Τ, ut deſignat Apollonius. Il. Τ. 124:

— Ὃν δὲ ἀεικὴς ἀνασείρασθ᾽ Ἀργείοισι.

Et 133 :

Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ᾽ Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

Quin & Heſ. explicat ἀεικὲς, ἐγκαταφρόνητον. Idem reddit ἀεικίαν, per ἁμαρτίαν. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 166 :

— Πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.

[10] Οὐ μέν. Od. Κ. 93.

[11] Κῦμα τ'. Melius in noſtro Homero legitur κῦμά γ', ob ſequentia adjectiva, quæ ſunt in ſingulari.

Ἄεθλος. Διὰ παντὸς μὲν ἀρσενικῶς λέγεται ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τοὺς ἀέθλους τῶν πόνων, καὶ τοὺς πόνους·

Οὗτος [1] μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

καί·

——— Ἀέθλους [2]

Πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.

οὐδετέρως δὲ ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα, κατὰ τὸ πλεῖστον·

——— [3] Παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς

Θῆκεν ἄεθλα. ———

ὅθεν καὶ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει [4]

——— Μεῖζον ἄεθλον.

τὸ γὰρ ἔπαθλον θέλει δηλοῦν.

Ἀεσιφροσύνησιν. [5] Ἀσυνεσίαις, ἀνοίαις. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀέσαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι, καὶ τῶν φρενῶν συνθεὶς τὴν λέξιν· ὁ γὰρ κοιμώμενος ταῖς φρεσὶν, ἄφρων νομίζεται.

Ἄζετο. Ἐὰν ψιλῶς, ἐξηραίνετο· καὶ γὰρ [6] ἄζη τῇ [7] ξηρασίᾳ δηλοῖ. καὶ κατὰ μετοχήν φησί που·

Ἡ [8] μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας.

ἀντὶ τοῦ ξηραινομένη· τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τούτῳ ἐπιμαρτυροῦντος

---

1 Οὗτος. Od. X. 5.

2 Ἀέθλους. Od. Θ. 22. Ubi οὕς pro τοὺς legitur.

3 Παλαισμοσύνης. Il. Ψ. 701. Apud Hom. legitur:

— Τρίτα θῆκεν ἄεθλα
Δεικνύμενος Δαναοῖσι παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς.

4 Ἀναγινώσκει. Hic sensus loci: Ἄεθλος in masculino, significat certamen; ἄεθλον vero in neutro, præmium certaminis. Quod cum ita sit; in libro Il. Ψ. versu 551:

Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,

ubi agitur de præmio certaminis, non vero de certamine, Aristarchus merito legit in neutro, μεῖζον ἄεθλον. Alii vero malebant in masculino, μείζον' ἄεθλον:

[4] Ἄεθλος. Semper quidem in maſculino genere, ſive ſingularis, ſive pluralis ſit numerus; vocat certamina laborum, & labores, ἀέθλους:

Hoc quidem jam certamen innoxium perfectum eſt.

Et:

——— *Certamina*

Plurima, quibus Phæaces experirentur Ulyſſem.

In neutro vero, ἄεθλα præmia certaminis ut plurimum ſignificat:

——— *Luctæ laborioſæ*

Poſuit præmia. ———

Unde & Ariſtarchus legit, μεῖζον ἄεθλον. Præmium enim certaminis vult indicare.

[5] Ἀεσιφροσύνησι. Inſcitiâ, inſipientiâ. Componitur autem hæc vox, ex ἀέσαι, quod eſt dormire, & φρενῶν, *id eſt*, mentem. Ille enim cujus mens ſomno ſepelitur, inſipiens exiſtimatur.

[6] Ἄζετο. Spiritu tenui notatum, ſignificat *ſiccabatur*. Etenim ἄζη ſiccitatem indicat. Et in participio alicubi dicit:

Illa quidem areſcens jacet fluvii ad ripas.

Ἀζομένη hîc eſt pro ξηραινομένη, *id eſt*, ſiccata. Spiritus tenuis

---

quod notat certamen, non vero certaminis præmium.

[5] Ἀεσιφροσύνησι. Extat Od. O. 469:

— Αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύνησι.

Et in Theogoniâ 502:

— Οὕς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσι.

[6] Ἄζη. Od. X. 184.

[7] Τῇ ξηρασίᾳ. Lege τῆς ξηρασίας. Od. X. 184:

— Πεπαλαγμένον ἄζῃ.

Heſiodus in Herculis ſcuto 387:

— Ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει.

Et ἄζηται in Theogoniâ verſu 99, eſt curis contabeſcere:

Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος. —

At cum ſpiritu aſpero, verſu 532, eſt venerari:

Ταῦτ' ἄρα ἁζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν.

[8] Ἡ μέν. Il. Δ. 487.

τῇ κατὰ τὸ ψιλὸν ἀναγνώσει. καὶ τό·

——— Καταζήνασκε [1] δὲ δαίμων.

ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, ἀντὶ τοῦ κατεξήραινε. καὶ ἀζαλέην, τὴν ξηράν. καί·

——— Βῶν [2]

Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν.

δασυνομένης δὲ, ἕτερον [3] τὸ δηλοῖ·

Ἅζετο [4] γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. καὶ Ὀδυσσεὺς πρὸς Κύκλωπα·

Σχέτλι', [5] ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβου. καί·

Ἀζόμενοι [6] Διὸς υἱόν. ———

ἀντὶ τοῦ σεβόμενοι. ἐτυμολογοῦσιν δὲ, οἱ μὲν λέγοντες, αἰδέμενοι· ἐπεὶ ὁ σεβόμενος ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται τοῖς οὓς σέβεται. οἱ δὲ, κατὰ συγκοπὴν ἀζόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἁγιζόμενοι, ἅγιον ἡγούμενοι, ὅ ἐστιν σεβαρόν. [7]

Ἀζηχές. Ἀδιεχὲς, ἀδιάλειπτον· [8]

Ἀζηχὲς [9] μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν.

καί·

Ἀζηχὲς [10] φαγέμεν καὶ πιέμεν. ———

---

[1] Καταζήνασκε. Od. Λ. 586.

[2] Βῶν. Il. Η. 238.

[3] Τό. Fortasse legendum, δασυνομένου δὲ, ἕτερόν τι δηλοῖ. Sic dixit Euripides in Alcest. 326:

Θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐχ ἅζομαι:

ubi tamen, in editione Pauli Stephani, legitur οὐ χάζομαι, id est, non recedo, non recuso; quod quidem ferri potest: nam haud absimiliter habet Euripides in Oreste, versu 1118:

Καὶ μὴν τό γ' ἔρξας, δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι.

quod Schol. interpretatur οὐχ ὑποχωρῶ,

oppositus

oppositus, hoc indicat tenui, quâ effertur, pronunciatione. Et:

——— Καταζήνασκε deus.

De Tantalo dicitur; & Καταζήνασκε hîc sumitur pro κατεξήραινε. *id est*, arescere faciebat. Et ἀζαλέην indicat siccam & aridam. Et:

——— *Scutum*

Aridum, ideo mihi licet audacter pugnare.

Cum spiritu autem aspero aliud prorsus significat:

Verebatur enim Jupiter, ne quid in nocte celeri ingratum faceret.

Ἅζετο significat hic *verebatur*. Et Ulysses ad Cyclopem exclamat:

Improbe: quandoquidem hospites non verebaris tuâ in domo.

Hîc ἅζεο significat *verebaris*. Et:

Reveriti Jovis filium. ———

Etymologiam deducunt alii dicentes: αἰδόμενοι, *id est*, reverentes; quoniam is qui reveretur, gratum opus iis ostendit quos reveretur. Alii vero per syncopen ἁζόμενοι dicunt pro ἁγιαζόμενοι usurpari; quod significat sanctum, *id est*, venerabile, existimantes.

Αζηχές. Indesinens, non intermissum:

Continue balantes, auditâ voce agnorum.

Et:

Continue comedere, ac bibere. ———

οὐχ ὑπεχωρέω. Idem ad versum Alcest. supra allatum, duas lectiones proponere videtur; nam primo explicat: οὐκ ἀλλάζομαι, quod est ἅζομαι; & addit exemplum ex Il. Ε. 830:

— Μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα.

Dein subjicit, οὐκ ἀπέρχομαι, quod est, χάζομαι.

4 Ἅζετο. Il. Ζ. 261.

5 Σχέτλι'. Od. Ι. 478.

6 Ἁζόμενοι. Il. Α. 21.

7 Σιδαρόν. Lego σιδαρέον.

8 Ἀδιάλειπτον. Schol. Apollonii Rhodii Argonaut. Β. 99. κορύνας ἀζηχέας explicat per ξηρὰς. & ἠχούσας ξηρὸν ἦχον.

9 Ἀζηχές. Il. Δ. 435. Ubi hodie ἀκούσασαι pro ἀκούουσαι.

10 Ἀζηχὲς φαγέμεν. Od. Σ. 3.

Ἄη. Ἔπνει.

——— Αὐτὰρ [1] ἄη Ζέφυρος μέγας, αἰὲν ἔφυδρος.

καὶ ἀήμεναι, τὸ πνεῦσαι. καὶ ἄητον δυϊκῶς, τὸ ἔπνεον·

Βορέης [2] καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον.

καὶ ἄημα, τὸ πνεῦμα. καὶ ἀῆται, οἱ ἄνεμοι. καὶ ἀήμενοι [3] καὶ ἀήτη, ἡ πνοή·

——— Ἀνέμοιό [4] τε δεινὸς ἀήτης.

ἀντὶ τοῦ δεινή. ὡς κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, ἀντὶ τοῦ κλυτή. ὅταν δὲ λέγῃ·

Θάρσος [6] ἄητον ἔχουσα. ———

τὸ μεγαλοβλαβὲς θέλει δηλοῦν.

Ἀήσυρον. Κοῦφον· τὸ διόντε ὑπὸ ἀνέμου σύρεσθαι, τουτ' ἔστι, ὑπὸ τῆς ἀήτης, τῆς ἀνέμου πνοῆς.

Ἀήρ. Ὅτε μὲν ἀρσενικῶς, ὁ περικεχυμένος ἡμῖν, περὶ οὗ φησι·

Εἰς [7] ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ
Μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν.

ὅτε δὲ θηλυκῶς, τὴν σκοτίαν σημαίνει·

Ἀὴρ [8] γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' [9] ἦν, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε. ———

[1] Αὐτάρ. Od. Ξ. 458.

[2] Βορέης. Il. I. 5.

[3] Ἀήμενοι. Flatus intelligit. Extat Il. Ψ. 214:

Κῦμα δ' πόλλον ἵκανον ἀήμεναι. —

Ubi tamen alii legunt ἀήμεναι, id est, ad flandum, ut Od. Γ. 176:

Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι. —

Et ipse Apollon. dixit ἀήμεναι esse τὸ πνεῦσαι. Sed hic ἀήμενοι habet ut nomen substantivum, quod est notatu dignissimum. Ἀῆται quod praecedit, occurit in Hesiodi Operibus, versu 643:

— Εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας,

[4] Ἀνέμοιο. Il. O. 626.

[5] Κλυτή. Hoc Atticum est, ut apud

Ἄη. Flabat :

——— *Sed flabat Zephyrus, magnus, semper aquosus.*

Et ἀήμεναι significat flare. Ac in duali numero, ἄητον, *id est*, flabant :

Boreas & Zephyrus, qui e Thraciâ flabant.

Et ἄημα, ventus ; & ἀῆται, venti. Et ἀϋτμὴ atque ἀϋτὴ, flatus:

——— *Ventique terribilis flatus.*

Αητὸς hic est pro δεινός ; ut in κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, *id est*, celebris Amphitrite, κλυτὸς est pro κλυτή. Cum vero dicit :

Habens audaciam ἄητον. ———

Valde nocivam innuit.

Ἀήσυρον. Ita leve ut vento abripi possit. Ex σύρω, traho ; & ἄητος, vento, ejusque flatu.

Ἀήρ. Quando dicitur in masculino genere ; est ille nobis circumfusus, de quo dixit :

In abietem ascendens proceram admodum, quæ tunc in Idâ Altissima nata per aerem ad æthera ibat.

Cum vero est in fœminino genere ; obscuritatem & tenebras notat :

———*Caligo enim circa naves densa erat ; neque luna E cœlo lucebat.* ———

Sophoclem, κρίνας λαμπρὸς, pro λαμπρά, & apud Euripidem in Heccubâ, ἀγγελτοῖσί μοι γυναικός. Homerus quoque dixit : κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Non quod, ut quidam volunt, Attici fœmininum cum masculino conjungerent ; sed quod adjectiva in ος gauderent hâc terminatione quæ duobus generibus esset communis, ut ea quæ apud Latinos in *is* desinunt.

[6] Θάρσος. Il. Φ. 395.

[7] Ἐκ. Il. Ξ. 288.

[8] Ἀήρ. Od. I. 144.

[9] Βαθεῖ. Legitur in manuscripto βαθεῖης, pro βαθεῖ' ἦν ; quæ varietas lectionis non erat prætermittenda.

Ἀθηρηλοιγόν. Τὸ λεγόμενον πτύον· καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἀθερολοιγόν, τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. λοιγὸς γάρ, ὁ ὄλεθρος· ἀθέρες δέ, εἰσὶ τὰ ἀπόβολα τῶν σταχύων, ἀπὸ τοῦ διὰ κουφότητα ἄγαν ἔχθειν. διόπερ τὸ ἀπόβολόν τι [1] ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει. οἷον·

——— [2] Ἐπεὶ [3] οὔ ποτέ μ' οἵ γ' ἀθέριζον.

ἠτίμαζον καὶ ἀπόβολον ἡγοῦντο. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Τῶν [4] δ' ἄλλων ὑπέρ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω.

Ἀθεμίστων. Ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας ἐπὶ τῶν Κυκλώπων ἐπιθέτου λεγομένου·

Κυκλώπων [5] δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων.

ὁ γοῦν Ἡλιόδωρος Ἀρισταρχείως μεταφράζων [6] φησί, καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος λέγει δικαίως εἶναι τοὺς Κύκλωπας, ἐκτὸς τοῦ Πολυφήμου. φησὶ γοῦν περὶ αὐτῶν·

——— Θεμιστεύει [7] δὲ ἕκαστος

Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.

---

[1] Τι. Mallem τιν'. Putem litteram ν excidiſſe ob ἡγ sequens, quod eſt ejuſdem formæ in mſſ. Ex duabus iſtis figuris, unam, quod fere fit, otioſam ſuperabundare credidit librarius.

[2] Ἐπεὶ οὔ. Il. Α. 261.

[3] Ἐπεί. In Homero, pro ἐπεὶ melius legitur καί.

[4] Τῶν. Od. Θ. 212.

[5] Κυκλώπων. Od. I. 166.

[6] Μεταφράζων. Hujuſce loci ſenſum non aſſecutus eſt Clariſſimus Alberti, & totâ aberrat viâ in ſuâ ad ἀθεμίστων animadverſione, quam hic exſcriptam dabo. » Ἀθεμίστων, inquit vir doctiſſimus, Hom. » Od. I. 106. Apollonii Lexicon mſ. Ἀθεμίστων. Ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας ἐπὶ τῶν Κυκλώπων. Dein ex Heliodoro rationem citat, καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. Addit » vero Ariſtarchum contra ſtatuere, δικαίους εἶναι τοὺς Κύκλωπας, ἐκτὸς τοῦ Πο-

'Αθηρηλοιγόν. Quod hodie dicitur πτύον, *id eſt*, ventilabrum. Et eſt, ſecundum etymologiam, tanquam ἀθηρολοιγὸν, *id eſt*, ariſtarum pernicies. Λοιγὸς enim eſt pernicies; & ἀθέρες ſunt id quod rejicitur ex ſpicis; ſic dicuntur quod ob levitatem valde odio habeantur: ex ἔχθειν, odio habere. Ideo, aliquid ejus loco habere quod rejicitur, metaphorâ ductâ a ſpicis, vocat ἀθερίζειν. Quale hoc:

——— *Et nunquam me illi contemnebant.*

Ἀθέριζον hîc ſignificat ſpernebant, tanquam aliquid vile & rejiculum aſpiciebant. Et in Odyſſeâ:

Aliorum autem nequaquam ullum recuſo, aut deſpicio.

'Αθεμίστων. In libro Odyſſeæ nono, de Cyclopibus hoc epithetum dicitur:

Cyclopum in terram ſuperborum, ἀθεμίστων.

Heliodorus igitur Ariſtarchi ſenſum in hoc loco explicando ſecutus, dicit eos ſic vocari, quod communibus non utantur legibus. Ariſtarchus enim Cyclopas juſtos fuiſſe dicit, præter Polyphemum. Certe de illis dicit:

——— *Jura exercet unuſquiſque*
In ſuos liberos ſuaſque conjuges: neque aliorum curam agunt.

» λωφήσω, qui cæteris injuſtitiæ notam » inuſſerat, οὐκ ἐκ τῆς ἰδίας ἀσεβείας «. Sic putat celeberrimus Criticus Heliodorum ab Ariſtarcho diſſidere, cum contra ejus opinionem foveat: uterque enim contendit juſtiſſimos fuiſſe Cyclopas. Quod confirmat Heliodorus, cum dicit, eos non ob injuſtitiam vocatos fuiſſe nomine ἀθεμίστων, ſed quod communibus non uterentur legibus; quanquam privatæ iis eſſent, quas religioſiſſime ſequerentur. Quod facit cum Ariſtarcho, qui Cyclopum juſtitiam diverſis argumentis aſſeruerat, nedum ab Heliodoro eorum patrono diſſentiret; ut innuit Alberti. Ἀριστάρχειως μεταφράζων, ſignificat eo modo explicans quo interpretatur Ariſtarchus. Sententiam Ariſtarchi evolvens & enucleans Heliodorus, ſibi quaſi propriam facit.

7 Θεμιστέων. Od. I. 114.

ὁ δὲ Κύκλωψ ἐκ τῆς ἰδίας ἀσεβείας περὶ αὐτῶν φησιν·

Οὐ [1] γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο [2] ἀλέγουσιν.

ὅπερ ψεῦδος. αὐτοὶ γάρ εἰσιν οἱ λέγοντες·

Εἰ [3] μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται οἶον [4] ἐόντα,
Νοῦσόν γ' οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.

καὶ ἔστι ὅλος ὁ τόπος οὗτος τῶν προβλημάτων.

Ἀθεμιστία. Ἀνομία.

Ἀθύρει. Παίζει, καὶ ἀθύρματα, παίγνια. ἐν τῇ Ο ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος·

Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσι.

Ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν, φησὶν ἀπὸ τοῦ πολλάκις θύειν, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ Ρ. ὃν τρόπον καὶ ἡ αἴδρίη, αἰδία τις οὖσα.

Ἀθρῆσαι. Ἀθρεῖσαι. ἰδεῖν·

Οὐδ' [5] αὖτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὐδὲ νοῆσαι.

Ἀθέσφατον. Πολὺ, οἷον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειεν διὰ τὸ πλῆθος·

Αἱ [6] τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον.

καὶ ἐπὶ τῶν συῶν ὁ Εὔμαιος·

Νῦν [7] δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι. ———

---

[1] Οὐ γάρ. Od. I. 275.
[2] Αἰγιόχοιο. Lege αἰγιόχου; ob metrum ſcilicet.
[3] Εἰ μέν. Od. I. 410.
[4] Οἶον ἐόντα. Talis cum ſis; ſic in mſ. at in noſtro hodie Homero, οἶον cum

Cyclops vero suam impietatem aliis omnibus affingit, quum de his dicit :

Non enim Cyclopes Jovem ægida habentem curant.

Quod falsum est. Ipsi enim dicunt :

Si quidem nemo tibi vim infert talis cum sis,
Morbum quidem nullo modo licet Jovis magni effugere.

Totus autem ille locus est in quæstione & disceptatione positus.

'Αθεμιστία. Injustitia.

'Αθύρει. Ludit ; & ἀθύρματα, ludibria puerilia ; ut in libro Iliadis quindecimo, versu 363 :

Qui postquam fecerit ludibria puerilia per infantiam.

Apion vero etymologiam deducit ab A intensivo, & verbo θύειν, *id est*, irruere, per additionem litteræ *rho* ; quemadmodum formatur ἀϊδρίη, ignorantia, ex ἀϊδία. Componitur hæc vox ex A privativo, & ἰδεῖν videre.

'Αθρῆσαι. Irretortis oculis intueri :

Neque rursus fixis oculis spectare potuit ex adverso, neque animadvertere.

'Αθέσφατον. Frequentem & copiosum. Qualem neque ipse deus verbis exprimeret, ob multitudinem :

Quæ postquam frigus effugerunt & immensum imbrem.

Et de suibus Eumæus dicit :

Nunc hæ quidem fiunt plurimæ. ———

spiritu tenui, id est, *solum existentem.*

[5] 'Οὐδ' αὖτ'. Od. T. 478.

[6] Κεν' ἐπεί. Il. Γ. 4.

[7] Νῦν δ' αἱ. Od. Υ. 211.

ἀντὶ τοῦ πολλαί.

Ἄθυμοι. [1] Κεκακωμένοι τὴν ψυχήν.

Αἰπύν. Ὑψηλὸν, κυρίως. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ μέγαν [2], οἷον·

——— Φυγόντι [3] περ αἰπὺν ὄλεθρον.

Αἰπύτιον. Τὸν τοῦ Αἰπύτου·

Αἰπύτιον [4] παρὰ τύμβον. ———

ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρκαδικῶν Ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος·

Αἴπυτος [5] αὖ τέκετο Τλησήνορα, Πειρίθοόν τε.

Αἰαίη. Ὄνομα νήσου ἐν κατῴκει ἡ Κίρκη·

Αἰαίην [6] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'. ἔνθα δ' ἔναιεν

Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.

καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Κίρκη ἐθνικῶς τῇ νήσῳ ὁμώνυμος·

Αἰαίη, [7] δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.

Αἵ. Τοῦτο δασυνόμενον ἄρθρον ἐστὶ παρὰ τούτου·

Αἱ [8] μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι.

ἀναφορικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ αὗται·

Αἱ [9] μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. ———

καί·

Ὡς [9] αἵγ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις

Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν.

---

[1] Ἄθυμοι. Od. Κ. 463:

— Νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι

Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. —

[2] Μέγαν. Hesiod. in Operibus, versu 83:

Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν.

[3] Φυγόντι. Od. Ρ. 47.

Hîc

Hîç ἀθέσφατοι ponitur pro πολλαί, *id est*, multæ.

[1]Ἀθυμοι. Male affecti quoad animum.

[2]Αἰπύν. Excelſum, proprie. Aliquando ſignificat & magnum, ſicut :

——— *Fugienti licet magnam perniciem.*

[3]Αἰπύτιον. Qui eſt Æputi :

Prope tumulum Æputi. ———

Eſt autem unus ex heroibus Arcadicis, de quo dicit Heſiodus :

Æputus iterum genuit & Tleſenora & Pirithoum.

[4]Αἰαίη. Nomen inſulæ quam habitabat Circe :

Ææamque ad inſulam pervenimus, ubi habitabat
Circe pulchris capillis decora, terribilis dea, vocalis.

Et ipſa Circe, ex gentis appellatione nomen deducens, u ipſa inſula, vocatur Ææa :

Ææa, doloſa, cupiens eſſe maritum.

Aï. Hoc ſpiritu aſpero notatum, eſt articulus; ut in hoc verſu :

Nam alteræ quidem ex cornibus factæ ſunt, alteræ vero ex ebore.

Relativi vero vicem explet, & ſumitur pro αὗται :

Hæ quidem coram rege feſtinanter opus faciebant. ———

Et :

Sic hæc ordine capita habebant ; circum autem omnibus
Colla laquei erant, ut miſerrime morerentur.

---

[4] Αἰπύτιον. Il. B. 604.
[5] Αἰαίην. Od. K. 135.
[6] Αἰαίη. Od. I. 32.
[7] Αἱ μὲν. Od. T. 563.
[8] Αἱ μὲν ὑπαμφα. Od. Σ. 420.
[9] Ὡς. Od. X. 471.

Αἰγύπτῳ. Ἐπὶ μὲν τῆς χώρας·

> Αἰγυπτόνδε [1] με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ, ὃν Νεῖλον [2] Ἡσίοδος, καὶ οἱ λοιποί·

> Στῆσα [3] δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.

Αἴθωνα. Ποτὲ μὲν, τὸν πυρώδη καὶ ὀξύν·

> Ὡς [4] δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο.

ποτὲ δὲ, τὸν λαμπρόν·

> Αἴθωνας [5] δὲ λέβητας ἐείκοσι. ———

Αἴθοπα [6] οἶνον. Ἤτοι τῇ φύσει θερμόν. αἴθειν γὰρ, τὸ καίειν. ἢ τὸν μέλανα, ὡς Ἡλιόδωρος. ἢ τὸν λαμπρὸν κατὰ δύναμιν.

Αἰθαλόεν. Ἤτοι τὸ λαμπρὸν, ἢ τὸ καταιθαλωθῆναι ἄξιον·

> Αἰθαλόεν, [7] πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

ἢ πρὸς τό·

> ——— Δός [8] με βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
> Αἰθαλόεν. ———

ἀκυρέον δὲ, ὥστε αἰθαλόεν ποιῆσαι. ἐπιφέρει γάρ·

> ——— Πρῆσαι πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

ἤτοι μελαινόμενον, παρὰ τὴν αἰθάλην.

---

[1] Αἰγυπτόνδε. Od. Ξ. 246.

[2] Νεῖλον. Hesiodus in Theogonia, versu 338:
Νεῖλόν τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην.
Hinc colligit Tzetzes Hesiodum Homero recentiorem esse, cum Homerus Nilum vocet Ægyptum. Sic, animadvertente Heinsio, apud Hebræos Nilus vocatur מצרים, id est, Ægyptus; & מנהר מצרים septuaginta seniores reddiderunt, ἀπὸ ποταμοῦ Αἰγύπτου.

[3] Στῆσα. Od. Ξ. 258.

ΑΙΓΥΠΤΩ. De regione quidem dicitur :

In Ægyptum vero animus mihi ſuadebat navigationem ſuſcipere.

De flumine vero, quem Nilum Heſiodus & cæteri vocaverunt :

Statui autem in Ægypto fluvio naves utrinque agitatas.

ΑΙΘΩΝΑ. Aliquando quidem igneo colore conſpicuum, & acrem ; ut :

Sicut autem igneum leonem boum a ſtabulo.

Aliquando vero, fulgentem :

Fulgentes lebetes viginti. ———

ΑΙΘΩΠΑ ΟἸΝΟΝ. Vinum vocat ἄιθοπα, ſive quod ſuâpte naturâ ſit calidum ; ἄιθειν enim ſignificat urere : ſive quod nigrum, ut inquit Heliodorus ; aut cujus vis eſt fulgida.

ΑΙΘΑΛΟΈΝ. Aut fulgidum ; aut dignum καταιθαλωθῆναι, *id eſt*, comburi & igne denigrari :

αἰθαλόεν : *uram & igne hoſtili portas.*

Aut poſt hunc verſum :

——— *Da me pronum evertere Priami palatium,*

Sic intelligenda hæc vox αἰθαλόεν : *ita ut illud reddam incenſum & flammis deſtructum* ; addit enim :

——— *Et urere igne hoſtili portas.*

Aut denigratum notat, ex αἰθάλη, *id eſt*, favillâ.

---

4 Ὡς δ' αἴθωνα. Il. Λ. 547.

5 Αἴθωνας. Il. I. 123.

6 Αἴθωπα. Lege αἴθοπα, per *omicron.*

7 Αἰθαλόεν. Il. B. 415.

8 Δός μοι. In Homero πρίν με. Sic totus legitur locus :

Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

Ἀΐδι. Τῷ Ἅδῃ, ἀπὸ εὐθείας τοῦ Ἄϊς, ὡς Πάρις·

Πολλὰς [1] δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀΐδης·

Ἰφθίμῳ [2] τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.

ποτὲ δὲ, ἀπὸ τοῦ Ἀϊδωνεύς·

[3] Καί [4] μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν.

Αἰγλήεντος. Λαμπροῦ·

——— Ἀπ' [5] αἰγλήεντος Ὀλύμπου.

Αἵμονα. Ἐπιστήμονα. ἔμπειρον·

——— Αἵμονα [6] θήρης.

ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Αἵμονά [7] τε κρείοντα, [8] Θόωνά τε, Δηΐπυρόν τε.

Αἶνος. Ποτὲ μὲν, ἔπαινος·

Ἀντίλοχ', [9] οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος.

ἐνίοτε δὲ, γνώμης [10] παραμυθία, καὶ παραβεβλημένος λόγος πρός τι ὑποκείμενον, οἷον·

——— Αἶνος [11] μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας.

καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐπαίνου·

Καὶ [12] δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε τί με χρὴ μητέρος αἶνου;

---

1 Πολλάς. Il. A. 3.
2 Ἰφθίμῳ. Od. K. 534.
3 Καί. Il. E. 190.
4 Καί μιν. Versum ex Homero restitui; in manuscripto legebatur: καί μιν ἔφην.
5 Ἀπ' αἰγλήεντος. Il. A. 532.
6 Αἵμονα. Il. E. 49.
7 Αἵμονά τε. Il. Δ. 296.

[8] ʼΑΐδι. Orco, ex nominativo Ἄϊς, quod nomen flectitur ut Πάρις.

Multasque fortissimas animas Orco demisit.

Quum vero descendit ex Ἀΐδης:

Præpotenti Plutoni, & venerandæ Proserpinæ.

Aliquando vero ex Ἀϊδωνεὺς, ut:

Et ipsum ego affirmabam ad Plutonem demissurum.

ʼΑιγλήεντος. Splendidi:

——— *A splendido Olympo.*

[8] Ἄιμονα. Doctum, peritum:

——— *Peritum venationis.*

Est autem & nomen proprium:

Hæmonemque regem, & Thoona, & Deipurum.

[9] Αἶνος. Aliquando quidem laus:

Antiloche, non equidem tibi inanis dicetur laus.

Aliquando vero sententia & adhortatio, & oratio tendens ad aliquem scopum, quale hoc:

——— *Sermo quidem bonus quem dixisti.*

Et rursus de laude dicitur:

Et quidem ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?

---

8 Ἄιμονά τε κρέοντα. Male in mſ. κρέοντα. Sic legitur versus in Homero: Ἄιμονά τε κρέοντα, Βίαντά τε ποιμένα λαῶν.

9 ʼΑντίλοχ'. Il. Ψ. 795.

10 Γνώμης ἀρμοδία. Mallem γνώμη, ἀρμοδία.

11 Ἆινος. Od. Ξ. 508.

12 Καὶ δ'. Od. Φ. 110.

Ἀιναρέτη. [1] Ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος·

Ἀιναρέτη· [2] τίς σεῦ ἄλλος ὀνήσεται [3] ὀψίγονός περ;

αἰνὸν γὰρ, τὸ δεινὸν, καὶ αἰνῶς, ἀντὶ τοῦ δεινῶς·

Ἀινῶς [4] γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν [5] ἀκούων

Τέρπομαι. ———

τὸ δὲ κατ' ἐπίτασιν δεινὸν, κακόν ἐστι οἷς ἂν δεινὸν φαίνηται.

Ἀινήσωσιν. Συγκαταθῶνται·

[6] Ει μέν κ' αἰνήσωσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.

καὶ κατὰ τὸν παρῳχημένον·

Ὧς [7] ἔφατ' Ἀτρείδης, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ἀντὶ τοῦ συνεκατετίθεντο. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἡ συγκατάθεσις τῶν ἐπαίνων. ὁ γὰρ ἐπαινῶν, συγκατατίθεται τοῖς τοῦ ἐπαινουμένου ἔργοις.

Ἀινοπαθῆ. Δεινοπαθῆ·

Ἦ [8] με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.

Ἀινομόροις. Κακομόροις·

Ἡμῖν [9] αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθῃ. [10]

---

[1] Ἀιναρέτη. Ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος. Lege αἰναρέτης ... ὁ κεκτημένος. Vel ut habet Hes. post Homerum in vocativo: αἰναρέτη, ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένε.

[2] Ἀιναρέτη· τίς σεῦ. Il. Π. 31.

[3] Ὀνήσεται. Sic reposui. Vitiose in mſ. ὀνόσεται, id eſt, vituperabit.

[4] Ἀινῶς. Od. Δ. 597.

[5] Σοῖσιν. Male in manuſcripto ἔσιν.

[6] Ει μέν. Sic verſus legitur apud Home-

'Αἰναρέτη. Qui in malum fortitudine suâ abutitur :

O tu qui in malum fortitudine tuâ abuteris, ecquis posterorum a te juvabitur?

Αἰνὸν enim idem est quod δεινὸν, terribile malum. Et αἰνῶς usurpatur pro δεινῶς, valde :

Vehementer enim verbis sermonibusque tuis audiens Delector. ———

Intensive autem dicitur αἰνόν ; quod quibusdam esse videtur maximum malorum.

'Αἰνήσωσιν. Approbabunt :

Si quidem approbabunt audientes prava opera.

Et in præterito :

Sic dixit Atridès : approbaverunt autem cæteri Achivi.

ἤνησαν hìc significat approbaverunt. Eâdem autem de causâ idem verbum ἐπαινῶ significat approbare & laudare. Is enim qui laudat, approbat opera illius quem laudat.

'Αἰνοπαθῆ. Valde gravia patientem :

Certe me valde gravia patientem mollis somnus cooperuit.

'Αἰνομόροις. Infelicibus :

Nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.

---

rum, Od. Π. 380 :

'Οἱ δ᾽ οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.

Confudit vero hunc versum Apollonius, & permiscuit cum initio sequentis qui extat Od. Π. 403 :

Εἰ μέν κ᾽ αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες.

[7] Ὡς ἔφατ᾽. Il. Γ. 461.

[8] Ἦ με μάλ᾽. Od. Σ. 200.

[9] Ἡμῖν. Od. I. 53.

[10] Πάθῃ. Lege πάθωμεν.

Αἰνίζομαι. Ἐπαινῶ·

Ὀθρυονεῦ [1], πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

ἢ θαυμάζω, θαῦμα ἡγοῦμαι, ἢ αἰνίττομαι.

Αἰγίλιπος πέτρης. Τῆς οὕτως ὑψηλῆς, ὥστε καὶ αἶγα μὴ ἐπιβαίνειν. ἁλτικὸν γὰρ τὸ ζῶον·

Ἣ [2] τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης. ———

Αἰθούσης. Τῆς παραστάδος, ἀπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑφ' ἡλίου·

Κεῖτο [3] δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νηὸς [4] ἀμφιελίσσης.

καί·

[5] Πλῆντο [6] δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

Αἰδεῖσθαι. Ἐντρέπεσθαι. καὶ ἰδίως, ἐπὶ τοῦ προσδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι' ἐντροπῆς·

Αἰδεῖσθαι [7] δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

καί·

Οὐδέ [8] τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γύμνον ἐόντα.

καὶ κατ' ἄλλους τρόπους τὸ παραπλήσιον δηλοῦται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ συνήθως ἡμῖν·

Αἰδομένων [9] δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

Αἰδοῖος. Πολὺ μὲν, αἰδοῦς ἄξιος·

Αἰδοῖος [10] τέ μοι ἐσσὶ φίλε. ———

---

[1] Ὀθρυονεῦ. Il. Ν. 374.

[2] Ἤ τε κατ'. Il. Ι. 15.

[3] Κεῖτο. Od. Φ. 390.

[4] Νηός. Lege νεός.

[5] Πλῆντο δ' ἄρ'. Od. Θ. 57.

[6] Πλῆντο. In manuscripto πλῆτο, quod

ʼΑΙΝΙΖΟΜΑΙ. Laudo :

Othryoneu, ſupra te mortales laudo omnes.

Aut admiror, quaſi miraculum habeo; aut obſcure ſignifico.

ʼΑΙΓΙΛΙΠΟΣ ΠΕΤΡΗΣ. Scopuli ita alti, ut eum ne capra quidem poſſit conſcendere; leve enim & agile hocce animalis genus :

Quæ per excelſam petram. ———

ʼΑΙΘΟΥΣΗΣ. Porticus; ſic dicta, quod ſole ardeat, ex verbo αἴθειν, urere :

Jacebat autem ſub porticu funis navis utrinque agitatæ.

Et :

Implebantur autem porticus & ſepta & domus viris.

ʼΑΙΔΕΙΣΘΑΙ. Revereri; & proprie excipere ſupplicem cum veneratione :

Revereri ſacerdotem, & præclara accipere munera.

Et :

Neque quid me reverebitur, interficietque me nudum exiſtentem.

Et alio modo aliquid ſimile ſignificatur. Eſt autem cum ex uſu nobis communi dicitur :

Virorum ſeſe reverentium plures ſalvi quam occiſi.

ʼΑΙΔΟΙΟΣ. Aliquando quidem, veneratione dignus :

Reverenduſque mihi es, dilecte. ———

---

pariter poteſt retineri.

[7] ʼΑἰδεῖσθαι. Il. Α. 22.

[8] ʼΟὐδέ. Il. Χ. 124.

[9] ʼΑἰδομένων. Il. Ε. 531.

[10] ʼΑἰδοῖος. Il. Γ. 172.

ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰδομένου·

——— Κακὸς [1] δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

καί·

Σῖτον [2] δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.

Ἀιχμηταί. Οἱ μαχηταί. καὶ αἰχμὴ, ποτὲ μὲν, ἡ μάχη· ποτὲ δὲ, τῆς ἐπιδορατίδος ἡ ἀκμὴ, οἷον·

Αἰχμὴ [3] δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.

καί·

——— Μόλιβος [4] ὡς, ἐτράπετ' αἰχμή.

Ἀΐξασα. Ὁρμήσασα·

Βῆ [5] δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.

Ἀΐκάς. Τὰς φορὰς καὶ τὰς ὁρμὰς, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν·

Τόξων [6] ἀΐκὰς ἀμφὶς [7] μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων.

ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἄλλα·

Ἀλλὰ [8] τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο.

οἷον πολυορμήτου. ὁ δὲ Ἀπίων λέγει, ἀπὸ τοῦ ἄκοντα τὰ ἰέναι· καθό φησι καὶ ἀκόντιον λέγεσθαι.

Αἴνυται. Λαμβάνει, ἀφαιρεῖται.

Αἶσα. Ἤτοι τὸ πεπρωμένον·

Αἶσα [9] γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ·

καί·

Αἴσῃ [10] ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα.

---

[1] Κακὸς δ'. Od. P. 578.
[2] Σῖτον δ'. Od. A. 139.
[3] Αἰχμὴ δ'. Il. E. 293.
[4] Μόλιβος. Il. A. 237.
[5] Βῆ δὲ κατ'. Il. B. 167.
[6] Τόξων. Il. O. 709.

Aliquando vero de verecundo dicitur :

——— Malus est verecundus erro.

Et :

Panem vero verecunda proma apposuit ferens.

ʼΑιχμηταί. Pugnatores. Et αἰχμὴ, aliquando est pugna ; aliquando vero acies cuspidis hastæ, quale hoc :

Cuspis vero penetravit ad extremum mentum.

Et :

——— Plumbum tanquam, retusa est cuspis.

ʼΑΐξασα. Irruens :

Descendit autem de cœli verticibus cum impetu irruens.

ʼΑΐκάς. Impetus. Vehementes irruentis motus. Derivatur hæc vox ex ἀΐσσειν, quod est irruere :

Arcuum impetus eminus excipiebant, neque jaculorum.

Ex hoc & alia fluunt derivativa :

Quanquam majorem partem impetuosi belli.

Πολυάϊκος hic significat *impetuosi.* Apion vero ex eo deducit, quod invita volent tela ; unde & ἀεκόντων vocari contendit. Ex A scilicet privativo, & ἑκὼν, volens.

ʼΑινυται. Capit, tollit.

ʼΑισα. Fatum :

Fatale enim erat perire, postquam urbs intra se obtexisset.

Et :

Fortunâ malâ perdet, multa mala conspicatum.

---

7 ʼΑμφὶς μένον. Sic emendavi : vitiose in manuscripto, ἀμφινομένον.

8 ʼΑλλὰ τὸ μὲν. Il. A. 165.

9 ʼΑισα. Od. Θ. 511.

10 ʼΑισῃ. Il. X. 61.

δι' ὃ καὶ ἡ μερὶς, αἶσα λέγεται·

Ἴλιον [1] ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.

καὶ γὰρ τὸ πεπρωμένον μεμέρισται ἐκείνῳ ᾧ πέπρωται. καὶ ἡ μοῖρα τοῦτο [2] δηλοῖ τῇ αἴσῃ. δηλοῖ δὲ ἡ αἶσα καὶ τὸ καθῆκον·

Πάντα [3] κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε.

ἡ δὲ μοῖρα δηλοῖ καὶ τὸ παραπλήσιον, ὡς ἐν τῷ·

Ναὶ δὴ [4] ταῦτα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Αἰολλῆ. [5] Πεποικιλμένη. συμβαίνει γὰρ τὸ ἀπτόμενον [6] διὰ τῆς εὐστροφῆς ὥσπερ ποικίλλεσθαι ἐπὶ τῆς θέσεως κινούμενον·

Ὡς [7] δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἰολλῇ, [8] μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

τὸ δὲ αἴολον, ποικίλον·

Οἱ [9] δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλισσαι.

ὁ δὲ κορυθαίολος, ὁ εὐκίνητον ἔχον [10] τὴν κόρυθα.

Ἄϊον. Κυρίως μὲν, ἤκουον·

Ἀμφὶ [11] δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· ἄϊε δὲ Ζεύς.

---

[1] Ἴλιον. Il. Σ. 327.

[2] Τοῦτο. Mallem ταυτὸ, vel τὸ αὐτὸ, *idem*.

[3] Πάντα. Il. P. 716.

[4] Ναὶ δή. Il. A. 286.

[5] Αἰολλῆ· πεποικιλμένη. Lege, ut apud Homerum & Hes. αἰόλλει. ποικίλλει.

[6] Ἀπτόμενον. Totum hunc locum corruptissimum sic emendo: Συμβαίνει γὰρ τὸ ὀπτώμενον; nam sic lego pro ἀπτόμενον; agitur enim de iis quæ assantur, cum dicat ipse Homerus infra laudatus:

— Μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

Pro διὰ τῆς εὐστροφῆς, substituo εὐστροφίας.

Ideo & pars dicitur αἶσα:

Ilium ubi depopulatus fuissem, nactusque prædæ partem.

Etenim & fatum ei divisum est cui destinatur. Et μοῖρα idem significat quod αἶσα. Significat autem αἶσα & id quod decet ac convenit:

Omnia pro decoro dixisti, admodum inclyte o Menelae.

Simile quid designat μοῖρα; ut in hoc versu:

Certe jam hæc omnia senex prout decebat dixisti.

Αἰόλλει. Variegat. Evenit enim ut illud quod assatur, cum varie versatur, quasi variegetur, in suâ positione sæpius motum & agitatum:

Sicut autem quando ventriculum vir multo igne ardenti
Plenum pinguedineque & sanguine huc & illuc
Versando variegat; valde autem cito cupit assari.

Αἰόλαι vero notat variegatum:

Illi vero, sicut vespæ in medio pictæ & variegatæ, aut apes.

Κορυθαίολος vero, est ille qui versatilem habet galeam.

Ἄϊον. Proprie quidem audiebam:

Circumque resonuit magnum cœlum: audivit autem Jupiter.

In τημένον desunt priores litteræ, quas expleo legens, κεκτημένον.

7 Ὡς ἔφ'. Od. Υ. 25.

8 Αἰολεῖ. Hic quoque lege αἰόλλει. Plato in Cratylo animadvertit τὸ ποικίλλειν καὶ αἰολεῖν ταυτόν. Pindarus in quartâ Pyth. de Jasone quem ignis non lædebat: πῦρ δ' νιν οὐκ αἰόλλει. Ante αἰόλλῃ, ex Homero addidi, ἔνθα καὶ ἔνθα; quod aberat ex manuscripto.

9 Οἱ δ'. Il. Μ. 167.

10 Ἔχων. Lege ἴχων.

11 Ἀμφί. Il. Φ. 388.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠϊσθόμην·

——— Ἐπεὶ [1] φίλον ἄϊον [2] ἦτορ.

ὥσπερ καὶ τὸ ἔκλυεν, κυρίως μὲν ἤκουεν·

——— Τοῦ [3] δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ᾔσθετο·

Χάρματα [4] δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Ἀισυλα. Παράνομα. ἁμαρτωλά. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν, τὰ σεσυλημένα τῆς αἴσης, τοῦτ' ἐστὶ ἁμαρτωλά.

Ἀισυντῆρι. [5] Νεανίᾳ·

——— [6] Ἀισυμνῆτῆρι ἐοικὼς,

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.

ὁ δὲ Ἀπίων ἀποδίδωσι βασιλεῖ, καὶ ἐτυμολογῶν φησιν· αἰσυντῆρι, τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια, τοῦτ' ἐστὶ τὰ δίκαια· μᾶλλον δὲ νεανίας ἐστί. βέλτιον γὰρ ἐπεξηγεῖται γὰρ [7] εἰπών·

——— Τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη.

Ἀισημα. [8] Τὰ προσηκόντως καὶ κατ' ἀξίαν λεγόμενα·

Ἀισημα [9] παρειπών. ———

εἴρηται δὲ, παρὰ τὴν αἶσαν, τὴν ἐπὶ τοῦ καθήκοντος τεταγμένην. ἐνίοτε δὲ, αἴσιμον· τὸ εἱμαρμένον.

---

[1] Ἐπεί. Il. O. 252.

[2] Φίλον ἄϊον. Sensum animadverte quem hic affert Apollonius. Alii minus bene volunt:

— *Quoniam charam expirabam animam.*

Verbum hoc ἄϊον idem significat quod gallicum *entendre*, pro intelligere & pro audire usurpatum, Versum vero:

— *Μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί,*

alii reddunt:

— *Optime autem audiunt ipsi.*

Sed naturalior est Apollonii sensus.

[3] Τοῦ δ'. Il. A. 42.

[4] Χάρματα. Od. Z. 185.

[5] Ἀισυντῆρι. Lege, ut apud Homerum,

Significat quoque ſentiebam :

——— *Quoniam charam ſentiebam animam.*

Ut ἔκλυεν proprie quidem ſumitur pro audiebat :

——— *Hunc quidem audivit Phœbus Apollo.*

Sed uſurpatur & pro ſentire :

Gaudia autem benevolis : maxime autem ſentiunt ipſi.

ʹΑἸΣΥΛΑ. Injuſta, neſaria. Apion vero etymologiam deducens, explicat quaſi ſpoliata æquitate ; ex αἶσα, æquitas, & συλάω, ſpolio ; *id eſt*, neſaria.

ʹΑἸΣΥΗΤῆΡΙ. Juveni :

——— ʹΑἰσυητῆρι *ſimilis,*

Primum pubeſcenti, cujus gratiſſima pubertas.

Apion vero reddit, *regi* ; & etymologiam deducit ab αἶσα, *id eſt*, jura, & τηρεῖν, ſervare. Eſt vero potius juvenis. Magis enim deinde explicat, dicens :

——— *Cujus gratiſſima pubertas.*

ʹΑἸΣΗΜΑ. Quæ ut decet, & jure ac merito dicuntur :

Recta admonens. ———

Sic dicitur hæc vox ex αἶσα, *id eſt*, forte quæ jura & officia præſcribit. Aliquando autem, αἴσιμον eſt fatum.

& ejus Schol. αἰσυητῆρι. Facilis enim & in proclivi lapſus litterarum, cum in mſſ. ἦτα & *nun* eodem prorſus modo pingantur. Optime omnium habet Heſ. αἰσυμνητῆρι, quæ lectionis varietas ſedulo notanda eſt.

[6] ʹΑἰσυητῆρι ἐοικώς. Il. Ω. 347.

[7] Γάρ. Hic tolle γὰρ, ut pote ſuperabundans & otioſum.

[8] ʹΑἴσημα. Lege, ut apud Hom. αἴσιμα. Idem infra tolle mendum in αἴσημα παρειπών. Heſiod. in Herc. ſcuto, verſu 336 :

— ʹΕπεὶ οὔ τοι αἴσιμόν ἐστιν.

[9] ʹΑἴσιμα παρειπών. Il. Z. 62.

Ἀΐσθων. Ἀιθόμενος·

——— Ὁ δ' [1] ἀνέβραχε [2] θυμὸν ἀΐσθων.

Ἀιθεται. Καίεται·

——— Ἀιθομένοιο [3] πυρός. ———

τοῦ καιομένου.

Ἀΐστος. Ἀφανὴς, ἀνιστόρητος, [4] οἷον ἄγνωστος. παρὰ τὸ μὴ γνῶναι, ἀπὸ τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστι γνῶναι·

Οἴχετ' [5] ἄϊστος, ἄπυστος. ———

Ἀινόθεν [6] αἰνῶς. Τῶν δεινῶν δεινότατον.

Ἀιθρῃ. Τὸ ἐκ τῆς αἰθρίας πνεῦμα·

Ἀίθρῳ [7] καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον.

οἱ δὲ γράφοντες, λύθρῳ, κακῶς. λύθρον γάρ ἐστι τὸ μίγμα ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος. καθό φησιν Ἕκτωρ·

Αἵματι [8] καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὔχεταασθαι.

ὁ δέ γε Ὀδυσσεὺς οὐδὲν τοιοῦτον περὶ αὐτὸν διηγεῖται.

Ἀιθρηγενέτης. Ἀιθρίαν γεννῶν·

Καὶ [9] Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

Ἀΐδηλον. Ὅτε μὲν τὸ ἄδηλον, οἷον ἀφανές· ὅπερ καὶ ἀείζηλον [10] λέγει·

Τὸν μὲν [11] ἀείζηλον θῆκεν θεὸς ὅσπερ [12] ἔφηνεν.

---

1 Ὁ δ'. Il. Π. 468.

2 Ἀνέβραχε. Lege ἴβραχε.

3 Ἀιθομένοιο. Passim in Homero.

4 Ἀνιστόρητος. Sic Euripides in Troad. versu 1321:

Ἄϊστον οἶκον ἡμῶν μαθόντ.

5 Οἴχετ'. Od. Α. 242.

6 Ἀινόθεν αἰνῶς. Il. Η. 97.

7 Ἀίθρῳ. Od. Ξ. 318.

8 Αἵματι. Il. Ζ. 268.

Ἀΐσθων,

Ἀΐσσων. Sentiens:

——— *Is autem gemuit animam sentiens.*

Αἴθεται. Ardet:

——— *Ignis* αἰθομένοιο, ———

id est, ardentis.

Αἰστος. Obscurus, de quo nihil certi comperiri potest; quasi incognitus: ex verbo ἴσημι, quod est cognoscere, & Α privativo:

Abiit absque ut de eo aliquid sciri, aliquid audiri potuerit. —

Αἰνόθεν αἰνῶς. Malorum maximum.

Αἴθρη. Aurâ quæ ex aeris serenitate afflatur:

Frigore & labore afflictum duxit in domum.

Qui scribunt λύθρῳ, male agunt. Λύθρον enim est commixtio sudoris, cineris, & sanguinis; quemadmodum dixit Hector:

Sanguine & λύθρῳ *pollutum vota facere.*

Ulysses vero nihil tale narrat sibi accidisse.

Αἰθρηγενέτης. Pariens serenitatem:

Et Boreas serenitatem inducens, magnum fluctum provolvens.

Ἀΐδηλον. Aliquando quidem idem quod ἄδηλον, *id est*, obscurum. Quod dicitur quoque ἀΐζηλον:

Hunc quidem obscurum fecit Deus qui conspicuum ostenderat.

---

[9] Καὶ Βορέης. Od. Ε. 296.

[10] Ἀΐζηλον. Pariter quoque Hes. habet ἀΐζηλος, ἄδηλος. Emenda ἀΐζηλος, ἄδηλος.

[11] Τὸν μὲν. Il. Β. 318.

[12] Ὅσπερ ἔφηνεν. Nullo sensu. Lege, ut apud Homer. ὅσπερ ἔφηνε. Pro ἀΐζηλον, hodie legitur ἀρίζηλον. Hinc interpres Latinus pro *obscurum*, *illustrem* reddidit.

πολὺ δὲ, τὸ ἀδηλοποιόν·

'Ως δ' [1] ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

καί·

Ὦ πάτερ, [2] οὐ νεμεσίζῃ [3] ὁρῶν τάδε ἔργ' ἀΐδηλα,

Ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν;

καὶ ὅταν λέγῃ ὁ ποταμός·

——— Σὺ δὲ [4] κτείνεις ἀϊδήλως.

ἐν δὲ τῇ μνηστηροφονίᾳ, ἐπὶ τοῦ·

Οὗτος [5] δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ ὃν ὀϊόμεθ' αὐτοὶ,

Ἔρχεται ἐς θάλαμον. ———

Ἀϊδρείῃ. Ἀπειρίᾳ·

Οὐδέ τ' [6] ἀϊδρείῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως.

Ἀιζηοί. Νεανίαι, ἀκμάζοντες. οἱ ἐν τῷ ἀήτι, τοῦτ' ἔστι πνεύματι ζέοντες. [7]

Αἵματος. Ἐπὶ μὲν τοῦ γένους·

Ταύτης [8] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

ἐπὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς νοουμένου·

Αἵματος [9] ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

---

[1] Ὡς δ'. Il. B. 455.

[2] Ὦ πάτερ. Il. E. 757.

[3] Νεμεσίζῃ. Sic ille versus apud Homerum hodie legitur :

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα.

[4] Σὺ δέ. Il. Φ. 220.

[5] Οὗτος. Od. X. 165.

[6] Οὐδέ τ'. Il. H. 198.

[7] Ζέοντες. Hæc sola hodie comparent apud Apollon. At Etymol. in vocem ἀιζηὸς sic habet : Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου σὺν τῷ ἰῶτα οἶδεν αὐτό. λέγων γεγονέναι ἐκ τοῦ ἀιζήϊος, πρὸς ὃ ἀντιλέγει ὁ τεχνικός. ὅτι ἐὰν ἦν.... Cætera lege apud eum ; ubi primo notandum est ea inter Apollonii nostri

Aliquando vero ſignificat, quod res obſcuras reddit, & e medio tollit:

Ac veluti quando ignis perniciem & vaſtationem inferens
accendit immenſam ſylvam.

Et:

O pater, an non ſuccenſes videns hæc pernicioſa opera?
Quantum & qualem perdidit populum Achivorum?

Et quando dicit fluvius:

——— *Tu vero occidis perniciosè.*

Et in procorum cæde, in hoc verſu:

Ille rurſus exitioſus vir quem putamus ipſi,
It in thalamum. ———

'Αϊδρείῃ. Imperitiâ:

Neque imperitiâ; nam neque me rudem adeo.

'Αιζηοί. Juvenes, vigentes: qui ἄειν, *id eſt*, ſpiritu & impetu fervent.

[8]Αἵματος. Pro genere & pro conſanguinitate accipitur:

Hoc ex genere & conſanguinitate glorior eſſe.

In communi vero ſenſu, de noſtro ſanguine intelligitur:

Sanguine ſatiet Martem, indefeſſum bellatorem.

---

gloſſas referri quæ hodie deſiderantur; ſive quod memoriâ lapſus fuerit Etymol. dum Apollonio Archibii filio tribueret, quod alterius fortaſſe Apollonii erat; ſive quod non ejus Lexicon ad nos pervenerit, quale de ſcriptoris manu exiit, ſed contractum & aliqnot in partibus mutilatum, quam ſortem communem haberet cum pleriſque Grammaticis. Deinde animadvertendum eſt noſtrum Apollonium aliquando diſſidere a Dyoniſio qui Thrax, Tereus, & ὁ Τεχνικὸς vocatus fuit, ut hîc, & paſſim alibi apud Euſtathium.

[8] Ταύτης. Il. Z. 211.

[9] Αἵματος. Il. E. 289.

Αἴσχεα. Ὀνείδη·

Αἴσχεα [1] δειδιότες. ———

καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, αἶσχος, ὃ οὐκ ἄν τις σχεῖν [2] βούληται. ἴσχειν δὲ, τὸ ἔχειν.

Αἰών. Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου·

——— Αὐτὸς [3] δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.

καί·

Ἀνερ, [4] ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. [5] ———

καί·

Αὐτὰρ [6] ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών.

Αἴητον. Ἐπὶ τοῦ·

Ἦ, καὶ [7] ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη.

ἤγουν τὸ μέγα μετ' ὁρμῆς. ὁ Ἀπίων προθεὶς τὴν λέξιν φησί· ποιητὸν, [8] πνευστὸν, πυρῶδες. τάσσεται δ' ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου ἡ λέξις. τὸ γὰρ φυσώμενον, μέγα γίνεται. τὸ δὲ αἰετηδὸν, παρὰ τὸν ἀετόν.

Αἰγυπιοί. Οἱ μὲν, γυπῶν τι γένος· οἱ δὲ, τοὺς ἀετοὺς φασὶ. φῆναι. [9]

---

[1] Αἴσχεα. Il. Γ. 242.

[2] Σχεῖν. Lege ἴσχειν. Infra enim explicat ἴσχειν, per τὸ ἔχειν; non vero σχεῖν, per ἴσχειν: & αἶσχος conflat ex *alpha* privativo & ἴσχειν. Hefiodus in Operibus, verfu 209:

Νίκης τε στέρεται, πρὸς τ' αἴσχεσιν, ἄλγεα πάσχει.

[3] Αὐτὸς δέ. Il. X. 58.

[4] Ἀνερ. Il. Ω. 725.

[5] Ὤλεο. Vitiofe in Manufcripto ὤλετο.

[6] Αὐτὰρ. Il. Π. 453.

[7] Ἦ, καί. Il. Σ. 410.

[8] Ποιητόν. Nullo fere fenfu. Haud difpliceret πνευστὸν, *id eft*, ventofum. Quod

"Αἰσχεα. Probra:

Probra timentes. ———

Secundum vero etymologiam, ἄισχος hoc est quod quis ἴσχειν, *id est* habere nollet. Ἴσχειν autem idem est ac ἔχειν, *habere.*

Αἰών. Vita hominis:

——— *Ipseque charâ vitâ priveris.*

Et:

Mi vir, in vitâ juvenis periisti. ———

Et:

At postquam jam hunc reliquerit animaque & vita.

"Αἴητον. In hoc versu:

Dixit, & ab incudis sede monstrum ἄητον *surrexit.*

Videlicet notat magnum cum impetu. Apion vero hanc dictionem exponens, dixit esse ventosum, flatu turgidum, igne fervidum. De Vulcano autem usurpatur hoc vocabulum: quod enim inflatur, fit magnum. Si vero intelligatur magnum, quasi ἀετώδης [?]; tum derivaretur ex ἀετὸς, *aquila.*

Αἰγυπιοί. Alii quidem putant esse quoddam vulturum genus; alii vero, aquilas.

---

si quis objiciat hanc vocem nusquam reperiri; respondebo primo, neque illam quoque ποδεῶν [?], quæ extat apud Apollonium; quanquam apud Hes. legatur ποδεσκόν [?]. Secundo, tales voces a Grammaticis ad dictionis affinitatem alludentibus sæpissime confingi; quod doctissime animadvertit Kusterus. Ut hic ἀήτη idem est ac πνοὴ, & quemadmodum ex ἀήτη facili derivatione fluit ἄητος; sic & noster, favente analogiâ, a πνοὴ, pro quo Ionice dicitur πνοιὴ, apposite ad rem deducit πνοιητόν. Sed malo legere ποδωκόν [?].

9 Φῆναι. Initium versûs. Od. Π. 217.

Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. —

Αἶψα. Ταχέως. παρὰ δὲ τὸ αἶψα·

——— [1] Αἰψηρὰ [2] δὲ γούνατ' ἐνώμα,

ἀντὶ τοῦ ταχέα. καὶ αἰψηρήν· ὅταν δὲ λέγῃ·

——— [3] Λῦσεν [4] δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.

ὁ Ἀρίσταρχος, ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς ἀκούει προσηκόντως, ὃν τρόπον·

Βάσκ' [5] ἴθι, Ἶρι ταχεῖα. ———

ἀντὶ τοῦ ταχέως, καὶ τό·

——— Ἐμοὶ χάνοι [6] εὐρεῖα χθών.

ἀντὶ τοῦ εὐρέως.

Αἰγανέας. Τὰ ἀκόντια. οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἵεσθαι· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ διὰ τῶν αἰγείων ἱμάντων ἱέναι. λέγει δὲ οὕτως·

——— Καὶ αἰγανέας [7] δολιχαύλους.

——— Καὶ αἰγανέῃσιν [8] ἱέντες,

Τόξοισίν τε. ———

Αἰκῶς. Ἀικιστικῶς·

Ἑλκήσουσ' [9] αἰκῶς, τὸ δὲ κτερίουσιν Ἀχαιοί.

Αἱμοφόρυκτα. [10]

Αἱμοφόρυκτα [11] δὲ δὴ κρέα ἤσθιον. ———

---

[1] Αἰψηρά δὲ. Hic quædam Homeri exemplaria legunt, λαιψηρὰ δὲ. Idem mendum, quod mireris, in Hes. & Suidâ sustulerunt Alberti & Kusterus.

[2] Αἰψηρὰ δὲ. Il. K. 358.

[3] Λῦσεν. In manuscripto legitur λῦσαν. Reposui λῦσεν, ut apud Homerum habetur.

[4] Λῦσεν δ'. Od. B. 257.

[5] Βάσκ'. Il. Θ. 399.

[6] Ἐμοὶ χάνοι. Il. Δ. 182.

ʼΑιψα. Celeriter. Ex αἶψα derivatur αἰψηρὸς, celer:

——— *Velocia autem genua movit.*

Velocia pro velociter. Et αἰψηρὴν, celerem. Cum vero dicit:

——— *Solvit autem concionem celerem.*

Ariſtarchus optime accipit *celerem* pro celeriter. Quemadmodum:

Vade age, Iri celer, ———

Pro celeriter. Et hoc:

——— *Mihi lata dehiſcat terra,*

Pro late.

ʼΑιγανέας. Jacula. Alii quidem ſic appellari putant, quod αἰγίοις, *id eſt* caprinis loris vibrentur: alii, quod vehementer emittantur: alii, quod loris caprinis contorta eant. Sic autem dicit:

——— *Et jacula cum longo ferro.*

——— *Et jaculis jaculantes,*

Et arcubus. ———

ʼΑικῶς. Fœde; ignominioſe.

Lacerabunt turpiter: hunc autem ſepelient Achivi.

ʼΑιμοφόρυκτα. Sanguine fœdata & commaculata:

Sanguine fœdatas autem carnes comedebant. ———

---

7 Καὶ αἰγανέας. Od. I. 156.

8 ʼΑιγανέῃσιν. Il. B. 774.

9 ʼΕλκήσουσ'. Il. X. 336.

10 ʼΑιμοφόρυκτα. Omiſſa eſt gloſſa, quod ſæpiſſime exſcriptoribus accidit. Reſtitue ex Heſ. αἵματι μεμολυσμένα, καὶ ἀναπεφυρμένα. Proprio jure repeto & Apollonio quaſi ſuum fidenter vindico, quod ab eo mutuatus erat Heſ. illudque in ejuſmodi defectibus explendis ſemper uſurpabo.

11 ʼΑιμοφόρυκτα δ᾽ ἤδη. Od. Y. 348.

Ἀιμασιάς. Ἡ μὲν λέξις ἐν Ὀδυσσείᾳ. ποτὲ μὲν γάρ φησι·

Αἱμασιάς [1] τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων.

ὅτε δέ·

Αἱμασιὰς [2] λέγοντες, [3] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

ἔστι δὲ τὸ ἐκ τῶν λίθων περιτείχισμα. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν φησὶ ἀβασίας, [4] ἐφ᾽ ἃς οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι.

Αἰσυμνῆται. [5] Οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες νεανίαι, οἱονεὶ βραβευταί·

Αἰσυμνῆται [6] δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν.

Αἰγίοχος. Αἰγίοχος. αἰγὶς γὰρ, ὅπλον τοῦ Διὸς, ὅπερ ἐστὶν ἐπίθετον. οἱ δὲ νεώτεροι κακῶς, ὡς αἰγὸς ὀχὴν, τουτέστι τροφὴν εἰληφότος. [7] ὁ δέ τοι Καλλίμαχος ὕμνον γράφων εἰς Δία, πρῶτόν φησι·

——— Σὺ δὲ [8] θ... σ... πίονα μαζὸν

— Ἀμαλθείης. ———

Αἴης. [9] Γῆς.

---

[1] Ἀιμασιάς. Od. Σ. 358.

[2] Ἀιμασιάς. Od. Ω. 223.

[3] Λέγοντες. Lege λέξοντες, ut apud Homerum.

[4] Ἀβασίας. Alii ex αἷμα deducunt, *id est*, sanguine; quod manus cruentent. Sed Salmasius derivat ex αἶμος, quod viam in veteri linguâ Græcâ significat.

[5] Αἰσυμνῆται. Vox Cumæorum propria; nam, ut annotavit Etymol. ἰδίως φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. Quidam deducunt ex Hebraico חשמן, in plurali, חשמנים *magnates*; quæ vox occurrit Pſ. 68, 32. & de cujus origine ſententias recenſentem vide Pfeifferum in *Dubiis vexatis* ad eundem Pſalmum.

[6] Αἰσυμνῆται. Od. Θ. 258.

[7] Εἰληφότος. Sic repoſui. Vitioſe in Manuſcripto εἰληφότες. Cibus dicitur ὀχὴ, ab ἔχω; quod corpus eo contineatur & conſervetur.

Ἀιμασιάς.

"Αἱμασιάς. Hæc vox in Odyſſeâ occurrit. Aliquando enim dicit:

Sepéſque colligens & arbores longas plantans.

Aliquando vero:

Sentes collecturi, horti futuras ſepem.

Eſt autem quædam ex lapidibus facta circumvallatio. Apion vero etymologiam deducens, vocat tanquam ἀβατίας, *id eſt*, in quas aſcendere non datur.

'Αἰσυμνῆται. Certaminis præfecti juvenes, quaſi agonothetæ:

Præfecti autem ludorum lecti novem omnes ſurrexerunt.

'Αἰγίοχος. Ægidem habens: ægide enim armatur Jupiter; & αἰγίοχος eſt epithetum. Male autem recentiores interpretantur, quaſi qui a caprâ nutritus & lactatus fuerit; ex αἰγὸς caprâ, & ὀχὴ alimentum, eſca. Callimachus certe hymnum ſcribens in Jovem[8], primum dicit:

——— *Tu vero ſuxiſti pinguem mammam*
——— *Amalthea*. ———

[9]Αἴης. Terræ.

---

[8] Σὺ δὲ θ.... σ.... πίονα. Aliquot litteræ deſunt. Lege, ut apud Callimachi hymnum in Jovem, verſu 48:

— Σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Ἀμαλθείης. —

Apud Heſ. ἐθήσατο eſt ἐθήλασεν. Ut Il. Ω. 58:

— Γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.

Pro σὺ δ' ἐθήσαο quod reperitur apud Callimachum; Apollonius videtur legiſſe, σὺ δὲ θῆσαο.

[9] Αἴης. Quidam derivant ex Hebraico אי *inſulâ mari oppoſitâ*. In Lycophronis Alexandrâ legitur: σκιᾷ καλύψει πέτρας; quod Lex. Mſ. Sangermanenſe explicat, τῇ σκιᾷ σκεπάσει, κατὰ γλῶσσαν, τὴν γῆν. Et hoc quoque terræ nomen Orientale eſt: nam Syriace & Chaldaice ברא eſt terra; & Arabibus בר eſt terra continens, oppoſita τῷ בחר *mari*: unde dicunt: ברא ו בירא *terrâ marique*. Quin & ἔρα Poeticum, derivatur ex ארע Chaldaico & Syriaco, pro ארץ *terra*.

Ἄικεν. Ἐάν·

[1] Ἀικὲν [2] πῶς μιν ἕλω, δῴη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

Αἰολίην. Τὴν τοῦ Αἰόλου νῆσον·

Αἰολίην [3] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἴολος Ἱπποτάδης. ———

Ἄϊδρις. Ἄπειρος·

——— Ἀϊδρείῃσι [4] νόοιο.

ἔνιοι δὲ, ἀγνοίας· [5] καὶ γὰρ ἡ ἀπειρία, ἄγνοια.

Αἰτίζων. Αἰτῶν·

Αἰτίζων [6] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Ἄϊρος. Ἐπεὶ κακὸς Ἶρος ὠνομασμένος·

Ἦ τάχα [7] Ἶρος Ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει.

Αἰγείην κυνέην. Ἐν τῇ Ω ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας·

Αἰγείην [8] κυνέην κεφαλὴν [9] ἔχε, πένθος ἀέξων.

σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος περικεφαλαίαν.

Ἀκήρατον. Ἄφθαρτον.

Ἄκρης πόλιος. Μέρη μὲν εἴρηκεν, τὴν ἀκρόπολιν θέλων σημαίνειν·

Ἐλθόντ' [10] ἐξ ἄκρης πόλιος Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν.

Ἀκήματα. Ἰάματα·

[11] Φάρμακα κ' ἀκήματα ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

---

[1] Ἄικεν. Pro αἴκεν, sic legitur in vulgatis Homeri editionibus; εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω.

[2] Ἀικὲν πῶς. Il. H. 82.

[3] Αἰολίην. Od. K. 1.

[4] Ἀϊδρείῃσι. Od. Λ. 271.

Αἴκεν. Si :

Si ego hunc interfecero, detque mihi gloriam Phœbus Apollo.

Αἰολίην. Æoli insulam :

In Æoliam autem insulam pervenimus : ubi habitabat Æolus Hippotades. ———

Ἄϊδρις. Imperitus :

——— *Imprudentiâ mentis.*

Quidam vero interpretantur *ignorantiâ ;* etenim ἀιδρίη est ignorantia.

Αἰτίζων. Petens :

Petens frusta, non enses, neque lebetes.

Ἄϊρος. Irus, ob infortunium ita cognominatus :

Certe mox Irus, non jam Irus, arcessitum malum habebit.

Αἰγείην κυνέην. In libro Odysseæ vigesimo quarto :

Caprinum pileum in capite habebat, dolorem augens.

Significat quoque galeam ex caprinâ pelle factam.

Ἀκήρατον. Incorruptum.

Ἄκρης πόλιος. Per tmesin dixit ; ἀκρόπολιν, *id est*, arcem volens significare :

Ut veniens ex arce Jovi manus tenderes.

Ἀκήματα. Remedia :

Pharmaca medelas spargebat atrorum dolorum.

---

5 Ἀγροίας. Lege ἀγροίαις.

6 Αἰτίζων. Od. Ρ. 222.

7 Ἦ τάχα. Od. Σ. 72.

8 Αἰγείην. Od. Ω. 230.

9 Καφαλῇ. Hodie legitur κεφαλῇ.

10 Ἐλθόντ'. Il. Ζ. 257.

11 Φάρμακα κ'. Sic lege initium versus :

Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε. —

Extat Il. Ο. 394.

M 2

καὶ μεταφορικῶς·

——— Ἀκεσταί [1] τοι φρένες ἐσθλῶν.

οἷον εὐίατοι.

Ἀκαχίζεο. Ἐν ἄχει γίνου·

——— Τῷ μήτι [2] θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.

ἄχος γὰρ, ἡ λύπη· διὰ τὸ ἀχανὸν [3] γίνεσθαι δι' ἔκπληξιν τοὺς λυπουμένους. καὶ ἀκηχέδατο, ἐλυποῦντο.

Ἀκνηστις. [4] Τὸ μέσον τῆς ῥάχεως ἐφ' ᾧ κνήσασθαι οὐ φθάνει τὰ τετράποδα·

Τὸν [5] δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνησιν μέσα νῶτα
Πλῆξα. ———

καὶ κνῆσις, ἡ ῥάχις.

Ἀκαχμένον. Ἠκονημένον.

Ἀκλήρῳ. Κλῆρον μὴ ἔχοντι, μηδὲ οὐσίαν·

Ἀνδρὶ [6] παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.

Ἄκμηνος. Ἐπὶ μὲν τοῦ σίτου·

Ἄκμηνος [7] σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.

καί·

Νήστιας, [8] ἀκμήνους. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκμάζοντος·

Θάμνος [9] ἔην τανύφυλλος [10] ἐλαίης ἕρκεος ἐντὸς,
Ἀκμηνὸς θαλέθων. [11] ———

[1] Ἀκεσταί. Il. N. 115.

[2] Τῷ μήτι. Od. Λ. 485.

[3] Ἀχανόν. Lege ἀχανεῖς; ob τοὺς quod sequitur.

[4] Ἄκνηστις. Hæc ridicula etymologia apud alios quoque Lexicographos reperitur. Hes. ἄκνηστις. τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, ὅπερ κνήσασθαι ζῶον ἀδυνατεῖ. Et Schol. Arati, laudante Clarissimo Alberti: ἡ δὲ ἰξὺς καὶ ἄκνηστις λέγεται ἣν οὐκ ἔξεστι ξύσαι, ἢ

Et metaphorice :

——— *Sanabiles ſunt mentes proborum.*

Ἀκεσταὶ hîc ſignificat ſanabiles.

'Ακαχίζεο. Doleas :

——— *Ideo neutiquam mortuus doleas Achilles.*

Ἄχος enim eſt dolor ; quod mœrentes attoniti ore hianti ne mutire quidem valeant ; ex ἀχήνης hians, mutus. Et ἀκαχίζοντο, *id eſt* , dolore afficiebantur.

'Ακνηστις. Medium ſpinæ dorſi quod abradere non poſſunt quadrupedes :

Hunc ego abeuntem per ſpinam in medio dorſi
Percuſſi. ———

Et κνῆστις ſignificat ſpinam dorſi.

'Ακαχμένον. Acutum.

'Ακλήρῳ. Patrimonium non habenti, neque facultates :

Viro inopi, cui haud victus multus eſſet.

'Ακμηνος. De cibo quidem :

Expers cibi poterit contra pugnare.

Et :

Jejunos , impaſtos. ———

Sumitur & pro vigenti :

Frutex erat patulus olivæ ſeptum intra,
Vigens & florens.

ῥῆξαι κνῆσαι, lege κνῆσαι. Verſum Hom. ſic legere [illegible] in Manuſcripto :

Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατὰ κνῆστιν. —

Sed certum eſt Apollonium ſcripſiſſe, ut hodie in Hom. habetur, κατ' ἄκνηστιν.

5 Τὸν δ'. Od. Κ. 161.

6 'Ανδρί. Od. Λ. 489.

7 'Ακμηνος. Il. Τ. 163.

8 Νήστιας. Il. Τ. 207.

9 Θάμνος. Od. Ψ. 190.

10 Τανύφυλλος. In Mſ. πανίφυλλος.

11 Θαλέθων. In Manuſcripto θαλίων.

Ἀκρόκομοι. Οἱ μήτε κομῶντες, μήτε ἀπεψιλωμένοι τὴν κόμην, ἢ κομῶντες κατὰ τὸ ἄκρον, οἷον τελείως·

Θρήϊκες [1] ἀκρόκομοι. ———

Ἀκωκή. Τοῦ ἠκονημένου παντὸς ἀκμή.

Ἀκειόμενον. Ἰώμενον καὶ ἐπισκευάζοντα. ἐπὶ μὲν τοῦ ἰώμενον·

Ἕλκε' [2] ἀκειόμενον. [3] ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπισκευάζοντα·

Νῆας [4] ἀκειόμενον. ———

Ἀκηδέστως. Οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς·

Ἕλκει [5] ἀκηδέστως. ———

ὅταν δὲ λέγῃ·

——— Ἀκήδεστοι, [6] καὶ ἄφαντοι.

ἤγουν ἀκήδευτοι, ἀφανεῖς.

Ἀκόλους. [7] Ψωμούς·

Αἰτίζων [8] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Ἀκήριοι. Ἀκήριοι, οἱονεὶ ἄψυχοι·

Ἥμενοι [9] αὖθις ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεὲς αὔτως.

Ἀκήρατα. Ἄθικτα·

Αὐτῶν [10] μὲν [11] γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἀκήλητος. Ἀμετάβολος·

Σοὶ [12] δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.

---

[1] Θρήϊκες. Il. Δ. 533.

[2] Ἕλκε'. Il. Π. 29.

[3] Ἀκειόμενον. Lege ἀκειόμενοι. Quidam vero scribunt ἀκειόμενοι.

[4] Νῆας. Od. Ξ. 383.

[5] Ἕλκει ἀκηδέστως. Hæc leguntur Il. Ω. 417.

[6] Ἀκήδεστοι. Il. Z. 60.

[7] Ἀκόλους. Sunt qui derivent ex אכל

'Ἀκρόκομοι. Qui neque denſam comam alunt, neque capillis nudi ſunt; aut comati, κατὰ τὸ ἄκρον, *id eſt*, perfectiſſime:

Thraces ἀκρόκομοι. ———

'Ἀκωκή. Cuſpis omnis illius quod acutum eſt.

'Ἀκειόμενον. Sanantem, & reſarcientem. Sanantem quidem:

Ulcera ſanantes. ———

Reſarcientem vero:

Naves reſarcientem. ———

'Ἀκηδέστως. Non cum ſtudio & curâ, ſed contumelioſe:

Trahit contumelioſe. ———

Quum vero dicit:

——— Ἀκήδεστοι, καὶ ἄφαντοι,

ſignificat inhumatos, & jam non conſpicuos.

'Ἀκόλους. Fruſta:

Petens fruſta, non enſes, neque lebetes.

'Ἀκήριοι. Quaſi ſine animâ:

Sedentes ibi ſinguli ſine animâ, inglorii ſic temere.

'Ἀκήρατα. Intacta:

Ipſorum quidem enim poſſeſſiones intactæ jacent in domo.

'Ἀκήλητος. Immutabilis:

Tibi vero aliqua in pectoribus immutabilis mens eſt.

---

quod in omnibus Orientalibus Linguis *comedere* deſignat. Hinc & deducitur ἄικλον, *cœna veſpertina*, quod erat proprium Laconum, ut docet Athenæus libro quarto; & Etymologo vocatur ἄικνον.

[8] Αἰτίζων. Od. P. 222.

[9] Ἥμενοι. Il. H. 100. In ἀκήριοι emenda Schol. qui habet in Od. Ψ. 328. Ἀκήριοι. χωρὶς κήρυκος, χωρὶς θανάτου. Pro κήρυκος, lege κηρός.

[10] Αὐτῶν. Od. P. 532.

[11] Αὐτῷ μὲν γάρ. Μὲν quod in Mſ. deerat, ex Homero addidi.

[12] Σοὶ δέ. Od. K. 329.

Ἄκυλος. Ὁ τῆς πρίνου καρπός·

Πάρ [1] ῥ' ἄκυλον [2] βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης.

Ἀκμοθέτῳ. Τῷ κυλώματι [3] ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων·

Θῆκε [4] δ' ἐπ' ἀκμοθέτῳ. ———

Ἀκροπόλοις. Ἐρήμοις. ὧν περὶ τὰ ἄκρα πολεῖ [5] τὰ ζῶα.

Ἄκριας. Τὰς τῶν ὀρῶν [6] ἄκρας·

——— Δι' ἄκριας [7] ἠνεμοέσσας.

Ἀκερσεκόμης. [8] Ἐπίθετον Ἀπόλλωνος·

Φοῖβος [9] ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

ἀπὸ τοῦ μὴ κείρεσθαι τὴν κόμην. ἀπενθὴς γὰρ ὁ θεός.

Ἄκοιτις. Ὁμόκοιτις γυνὴ κατὰ τοὺς νόμους.

Ἄκριτον. Ἀδιαχώριστον. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ πολυανδρείου· [10]

Τύμβον [11] δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες

Ἄκριτον, ἐκ πεδίου. [12] ———

---

[1] Πάρ. Od. K. 242.

[2] Πάρ ῥ' ἄκυλον. Sic versus legitur in Manuscripto:

Παρ' ἄκυλον βαλάνου ἔβαλεν. —

[3] Κυλώματι. Lege κοιλώματι.

[4] Θῆκε δ'. Il. Σ. 476.

[5] Πολεῖ τά. Fortasse πολεῖται, ut habet Schol. ὧν περὶ τὰ ἄκρα αἱ νεφέλαι πολοῦνται. Usitatius enim est hoc verbum in passivo seu medio; quanquam tradat Eustathius τὸ πολεῖν neutraliter accipi pro ἀναστρέφεσθαι.

[6] Ὀρῶν. Montium. Notendum certe idem vocabulum apud Græcos, pro vario quidem quo distinguitur accentu, quod posteriores excogitaverunt Grammatici, significare *montem* & *terminum*; & apud Orientales idem usu evenire. Nam Hebraicum גבל, id est *terminus*, apud Arabes, quorum lingua Hebraicæ dialectus est, *montem* significat. Ratio hujusce affinitatis inde repetenda est, quod montes primi fuerint termini, in quibus tanquam regionem definientibus conquieverint oculi.

Ἄκυλος.

ˊΑκυλος. Ilicis fructus:

Ilicis fructum glandemque projecit, & fructum corni.

Ἀκμοθέτῳ. Cavitate super quam imponitur incus:

Posuit autem in incudis sede. ———

Ἀκροπόλοις. Desertis; quorum circa summitates versantur animalia.

ˊΑκριας. Montium summitates:

——— *Per cacumina ventosa.*

Ἀκερσεκόμης. Intonsus, epithetum Apollinis:

Phœbus intonsus, & Diana jaculis gaudens.

Sic dicitur quod nunquam suam tondeat comam. Luctui enim non obnoxius est deus.

ˊΑκοιτις. Consors tori; uxor legitima.

ˊΑκριτον. Indistinctum. Loquitur autem de loco communi sepulturæ destinato:

Tumulum autem circa pyram unum congeramus egressi,
Indiscretum, extra campum. ———

---

7 Δι' ἄκριας. Od. I. 400.

8 Ἀκερσεκόμης. *Acersecomes* dixit Juvenalis, Sat. 8. 127. Omissa hic glossa. Apud Hes. explicatur ὁ ἄκαρτος τὰς κόμας. ἐξ ὧ δηλῶται τὸ ἀπαιδὲς. διὸ καὶ Φοῖβος λέγεται ὁ Ἀπόλλων, καθαρὸς ὢν παντὸς πάθους. Ratio sane frigida & longe arcessita. Melius Schol. ἀεὶ κομῶν, διὰ τὰς ἀκτῖνας. Ut Dianam vocat Hom. telis, *id est*, radiis gaudentem; sic fratri & sorori, Soli & Lunæ, simile epithetum accommodaret.

9 Φοῖβος. Il. Υ. 39.

10 Πολυανδρείῳ. Lege πολυανδρίῳ. Plurima vocabula simul per ΕΙ, & per *iota* simplex scripta reperiuntur, ob unam pronunciationis affinitatem quæ ea geminavit.

11 Τύμβον. Il. Η. 337.

12 ˊΑκριτον ἐκ πεδίου. In vulgatis Homeri exemplaribus legitur, ἄκριτον ἐν πεδίῳ.

N

'Ακμῆτες. [1] 'Ακοπίαστοι·

'Ρεῖα [2] δέ [3] κ' ἀκμῆτες ἄνδρες αὐτῇ

'Ωσαίμεθα. ———

'Ακάκητα. 'Αντὶ τοῦ. ἀκακήτης. τῇ κλητικῇ ἀντὶ τῆς εὐθείας. λέγεται δὲ οὕτως ὁ 'Ερμῆς, ὁ μηδενὸς κακοῦ περιποιητικός.

'Ακροκελαινιόων. Τὰ ἄκρα μελαινὰ ἔχον [4] φαινόμενα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων·

'Ακροκελαινιόων, [5] ἵνα μιν παύσειεν [6] πόνοιο.

'Ακηδέες. 'Ου κηδόμενοι.

'Ακίχητα. 'Ακατάληπτα·

——— Σὺ [7] μὲν ὧδε νοεῖς, [8] ἀκίχητα διώκων.

'Ακάμαντα. Κατ' ἀπόφασιν τοῦ καμάτου, ὥστε εἶναι ἀκοπίατον·

'Ηέλιον [9] δ' ἀκάμαντα. ———

ἔστι δὲ κύριον ὄνομα τῶν [10] 'Αντήνορος υἱῶν.

'Ακιδνοτέρη. 'Ευτελεστέρα·

Εἶδος [11] ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἄντα ἰδέσθαι.

ποτὲ δὲ; ἐπὶ τοῦ ἀσθενεστέρου·

'Ουδὲν [12] ἀκιδνότερον. ———

[1] 'Ακοπίαστοι. Sic repoſui. In Manuſcripto ἀκοπίαστοι. Sic Heſ. in voce ἀκάμας habet ἀκοπίατος. Idem in ἀκάμαντα & ἀκμῆτες apud hunc Lexicographum legitur. Apollonius quoque in voce ἀκάμαντα habet ἀκοπίατον. Heſ. in voce ἀκαλανθὶς, poſuit ὀνομαστικῶς pro ὀνομαστικῶς; & infra, ἀκατάκλαστος pro ἀκατάκλαστος ſcripſit. Sed quanquam plura ſint hujuſce modi, ſemper contendam ea eſſe totidem menda, ex eo profecta quod in Manuſcriptis *ſigma* cum *tau* conjunctum ita commiſceatur & confundatur, ut fallat oculos. Recte Etymolog. in ἀκμῆτες habet ἀκοπίαστοι, & in ἀκάμαντα, ἀκοπίαστοι.

[2] 'Ρεῖα. Il. Λ. 801.

[3] 'Ρεῖα δέ. Sic lege verſum qui corruptus omiſſo vocabulo claudicat;

'Ακμῆτες. Indefessi :

Facile vero integri defessos viros prælio
Repuleritis. ———

'Ακάκητα. Pro ἀκάκητες. Vocativus hic pro nominativo ponitur. Sic vocatur Mercurius, quod nullum malum importet.

'Ακροκελαινιόων. Habens summitatem nigram apparentem, ob multitudinem aquarum :

In summo nigricans, ut ipsum cohiberet a bello.

'Ακηδέες. Qui non curant.

'Ακίχητα. Quæ nemo possit assequi :

— *Tu quidem sic cogitas, ea persequens quæ nemo potest assequi.*

'Ακάμαντα. Per negationem καμάτου, *id est*, laboris, ita ut sit indefessus :

Solemque indefessum. ———

Est autem nomen proprium unius ex Antenoris filiis.

'Ακιδνοτέρη. Vilior :

Formâ vilior est, & magnitudine, coram aspectu.

Aliquando vero sumitur pro infirmiori, ut :

Nihil infirmius. ———

'Ρεῖα δὲ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀυτῇ
'Ωσαιδε. —

4 Ἔχετ. Lege ἔχετ.

5 'Ακροκελαινιόων. Il. Φ. 249.

6 Παύσειεν. Lege παύσειε, ob metrum.

7 Σὺ μὲν. Il. P. 75.

8 Νεῦς. In vulgatis Homeri editionibus, θῖνς.

9 'Ηέλιον. Il. Σ. 239.

10 Τῶν Ἀντήνορος υἱῶν. Omissa vox υἱός. Non erat commune omnium Antenoris filiorum nomen, sed unius duntaxat, ut ex Homero discimus, Il. Λ. 59 :

Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
'Ηΐθεόν τ' Ἀκάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.

11 Εἶδος. Od. Ε. 217.

12 Οὐδὲν. Od. Σ. 129.

Ἀκηδεσεν. [1] Ἠμέλησεν. [2] ἠφροντίστησεν·

Τῶν [3] δ' ἄλλων ὔτις σεῦ [4] ἀκήδησεν. ———

Ἀκοστήσας. Οἱ μὲν, κριθιάσας· [5] ἀκοστὰς γὰρ τὰς κριθὰς λέγουσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου διανόητον). [6] οἱ [7] δὲ, ὅτι στάσεως ἐπεζήτησας. διόπερ εἶπεν·

Δεσμὸν [8] ἀποῤῥήξας. ———

ὃ καὶ βέλτιον.

Ἄκουρον. Μὴ γεννήσαντα παῖδα ἄῤῥενα·

Τὸν [9] μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλλ' [10] ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Νυμφίον ἐν μεγάρῳ. ———

Ἄκικυς. Ἀσθενής·

Νῦν [11] δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε καὶ ὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς.

ἡ γὰρ ἰσχὺς λέγεται κίκυς·

——— Οὐδέ [12] τι κίκυς

Οἵηπερ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

Ἀκόρητον. Ἀπλήρωτον·

Ἀμφὶ [13] σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητον [14] Ἀχαιοί.

---

[1] Ἀκήδεσεν. Lege ἀκήδησεν.

[2] Ἠφροντίστησεν. Lege ἠφροντίστησεν.

[3] Τῶν δ'. Il. Ξ. 427.

[4] Σεῦ. Lege ἕο.

[5] Κριθιάσας. Reddidi, *hordeo abunde pastus.* Κριθιᾷν enim dicitur e nimio hordei pastu lascivire. Sic apud Æschyl. σπερμοφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον. Vide Pollucem, libro 7. c. 10. Apud Hippiatras sumitur pro equo qui anhelabundus hordeum devoravit, indeque cruditate vexari cœpit.

[6] Διανόητον. Aliquid hic deest. Credo legendum, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου οὐ διανόητον δηλῶν seu ἐκφέρον, aut aliud ejusdem significationis verbum; quemadmodum notat Eustathius ἀκοστὰς vocari τὰς κριθὰς, quod quidem Homeri authoritate non probari

'Ἀκήδησεν. Neglexit, curam non habuit:

Aliorum vero nullus eum neglexit. ———

'Ἀκοστήσας. Alii interpretantur, *hordeo abunde pastus:* ἀκοστὰς enim vocant hordeum; quod in Homero non poterunt ostendere. Alii vero, *qui diu quievit;* quare addit Poeta:

Vinculis ruptis. ———

Quod videtur præferendum.

Ἄκουρον. Qui marem non genuit:

Hunc autem prole masculâ carentem percussit arcitenens Apollo

Recentem a nuptiis in regiâ. ———

Ἄκικυς. Infirmus:

Nunc autem me existens parvus & nullius pretii & infirmus.

Vis enim dicitur κῖκυς.

——— *Neque ulla vis*

Qualis utique antea erat in flexibilibus membris.

'Ἀκόρητον. Insatiabilem:

Circa te, Pelei filie, pugnæ insatiabilem, Achivi.

---

docet, sed Nicandri tamen & aliorum. Extat Nicandri versus in Alexipharmacis 106:

Πέλλαι δ' εὐτρήφεσιν ἐν ὀπλαλίῃσιν ἀκοσταῖς.

Docet Hes. ἀκοστὰς vocem esse Cypriam pro hordeo usurpatam; quemadmodum apud Thessalos quosvis κριθαὶ dicebantur ἀκοσταί.

7 Οἱ δὲ, ὅτι στάσεως ἐπιζητήσας. Hoc quidem posset, sed nonnisi contorte admodum, explicari. Mallem ergo legere ὁ τῆς pro ὅτι, & ἀποστάσεως pro στάσεως, *id est*, fugam desiderans, quietis impatiens: quod respondet τῷ, δεσμὸν ἀπορρήξας.

8 Δεσμόν. Il. Z. 507.

9 Τὸν μέν. Od. H. 64.

10 Βάλλ'. Lege βάλ', ob metrum.

11 Νῦν δέ μ'. Od. I. 515.

12 Οὐδέ τι. Od. Λ. 392.

13 Ἀμφί. Il. Y. 2.

14 Ἀκόρητον. In vulgatis Homeri exemplaribus, legitur ἀκόρητοι.

'Ακέονται. [1] Οἷον ἡσυχίαν ἔχουσιν καὶ μηδὲν ἐργαζόμενοι, οἷον σιωπῶσι. καὶ γὰρ τὸ ἔτυμον τοῦ ἀκέων ἐστὶν ἡσυχάζειν. ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας. [2]

'Ακαλαῤῥείτης. [3] Πράως ῥέων. ἄκαλον γὰρ, τὸ ἥσυχον.

'Ακεώμεθα. Μεταφορικῶς, ἀποθεραπεύσομεν. [4]

Ἀλλ' [5] ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

'Ακέων. Ἥσυχος·

Βῆ [6] δ' ἀκέων παρὰ θῖνα. ———

καὶ θηλυκῶς·

Ἀλλ' [7] ἀκέουσα κάθησο. ———

καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀκὴν, τὸ ἐφ' ἡσυχίας·

——— Ἀκὴν [8] ἐγένοντο. ———

'Ακραῆ. Ἄκρῳ πνέοντα·

Ἀκραῆ [9] Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

'Ακροπόρους. Τοὺς ὀβελίσκους, διὰ τὸ περὶ τὸ ἄκρον [10] αὐτῶν πείρεσθαι τὰ κρέα·

Ὤπτων [11] δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

'Ακροτάτῳ. [12] Ἀκροτάτῳ·

——— Ἐπ' [13] ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος.

---

[1] 'Ακέοντο. Hic confundit & permiscet librarius duos articulos diversissimos; scilicet ἀκέοντο. & ἀκέοντες, quæ sese proxime excipere debebant, quo ordine apud Hes. ponuntur; unde orta confusio. Nam in Mss. & præsertim Arabicis, usu compertum habeo, ex duabus phrasibus aut lineis ab eodem vocabulo incipientibus, unam sæpissime transvolare librarium parum attendentem. Scribendum ergo: Ἀκέοντο. ἐθεραπεύοντο, ἰῶντο, id est, ἀκέοντο, sanabant, curabant. Et deinde: Ἀκέοντες, οἷον ἡσυχίαν ἔχουσι, mallem ἔχοντες, &c.

[2] Od. Ξ. 195. Δαινύσθαι τ' ἀκέοντ'. —

[3] 'Ακαλαῤῥείτης. In Manuscripto per unum tantum rho scriptum reperitur.

[4] Ἀποθεραπεύσομεν. Lege ἀποθεραπεύσωμεν.

[5] Ἀλλ' ἀκεώμεθα. Il. N. 115.

[6] Βῆ δ'. Il. A. 34.

'Ἀκέονται. Quaſi tranquillitate fruuntur nihil operantes. Quaſi ſilent; etenim etymologi[illegible] eſt ἡσυχάζειν, *id eſt*, tranquillitate frui. In libro Odyſſeæ quatuordecimo.

'Ἀκαλαῤῥείτης. Placide fluens. Ἀκαλὸν enim ſignificat placidum.

'Ἀκεσόμεθα. Metaphorice, medeamur:

Sed medeamur cito; ſanabiles mentes fortium virorum.

'Ἀκέων. Tranquillus:

Ivit autem tranquillus circa littus. ———

Et in fœminino genere:

Quin tacita ſede. ———

Et adverbialiter, ἀκὴν ſignificat placide:

——— *Placide extiterunt.* ———

'Ἀκραῆ. In ſummitate flantem:

In ſummitate flantem Zephyrum reſonantem nigrum per mare.

'Ἀκροπόρους. De verubus dicitur; quod circa eorum extremitatem transfigantur carnes:

Aſſaruntque acuta verua in manibus habentes.

'Ἀκροτάτῳ. In ſummitate:

——— *In ſummitate tumuli Æſyatæ ſenis.*

7 'Αλλ' ἀκέουσα. Il. A. 565.

8 'Ακὴν. Il. Γ. 95.

9 'Ακραῆ. Od. B. 421.

10 Περὶ τὸ ἄκρον. Quod firmat veriſſimam Clariſſimi Kuſteri conjecturam, qui in Heſ. ſimiliter ἀκροπόρους exponente, περὶ pro παρὰ legendum cenſebat. Inde natus error, quod in Mſſ. παρὰ & περὶ eodem fere modo pingantur; quod ſi quis ſedulo perpendat, is multorum in ſcriptoribus mendorum cauſas deteget.

11 Ὤπτων. Od. Γ. 463.

12 'Ακροτάτῳ. 'Ακροτύμβῳ. Locus corruptus. Lege Ἀκροτάτῳ. Ἀκρότατι. Il. B. 793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ... vel Ἀκροτάτῳ τύμβῳ. Ἀκροτύμβῳ. Il. B. 793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ. vel etiam Ἀκροτάτῳ. Ἄκρῳ, ſummo, ut Il. B. 793:

Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ. —

13 'Επ' ἀκροτάτῳ. Il. B. 793.

Ἀκράαντα. Ἀτελείωτα·

Ἄυτως [1] ἀκράαντον. ——

Ἀκριτόμυθοι. Ἄκριτα καὶ ἀδιάστατα λαλῶν·

Θερσίτ' [2] ἀκριτόμυθε. ——

Ἀκριτόφυλλον. Πολύφυλλον, οὗ τὰ φύλλα οὐκ ἔστιν ἀναγνωρίσαι.

Ἀκριτόφωνοι. Βαρβαρόφωνοι. [3] συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν Βαρβάρων φωνή.

Ἀκτέανοι. Πτωχοί.

Ἀκύμων. [4] Ἀκίνδυνος.

Ἀλίγκιος. Ὅμοιος·

Ἄλλος [5] μὲν γάρ τ' εἶδος ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν.

Ἀλοία. Ἔτυπτε·

[6] Πολλὰ [7] δὲ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

ἀφ' οὗ πατραλοῖαι καὶ μητραλῷαι, οἱ πατροτύπται καὶ μητροτύπται.

[8] Ἄλγεα. Ἀλγήματα· καταστρέφει δὲ εἰς τὰ κακά.

---

[1] Ἄυτως. Il. B. 138.

[2] Θερσίτ'. Il. B. 246.

[3] Βαρβαρόφωνοι. Non erat contumeliosum apud Græcos & Latinos nomen Barbarorum: vicinos tantummodo notabat. Derivatur ex Chaldaico ברבר, Syriace *bar baro*, id est, filius, incola deserti, urbium incolis oppositus; ut sunt apud Arabes Beduini. Syriace quoque unâ voce *barbroio* dicitur pro extraneo. Apud Chaldæos ברבר is est qui linguâ alii ignotâ loquitur, ac idcirco intelligi nequit. At Æthiopibus ברבר est vi rapuit, spoliavit; quod vocabulum a Troglodyticis Barbaris, ob frequentissimas eorum rapinas, deductum putat Clar. Castellus. Quidam nomen Barbarorum deducunt ex *barbara* quod Arabice significat, murmuravit, & hinc confuse ac incondite loqui. Hoc non multum absonaret ab Apollonii sententiâ, qui con-

Ἀλέη.

'Ακράαντα. Imperfecta:

Sic imperfecta. ———

'Ακριτόμυθε. Sine judicio & fine ordine loquens:

Therfite fine judicio loquens. ———

'Ακριτόφυλλον. Frondofum; cujus folia præ multitudine dignofci non poffunt.

'Ακριτόφωνοι. Barbare loquentes: confufa enim eft vox Barbarorum.

'Ακτέανοι. Pauperes.

'Ακύμων. Sine periculo.

'Αλίγκιος. Similis:

Alius autem formâ quidem fimilis immortalibus.

'Αλοία. Verberabat:

Multum autem & terram multos pafcentem manibus verberabat.

Unde qui patres aut matres verberant, dicuntur πατραλοῖαι & μητραλοῖαι.

'Αλγεα. Dolores; aliquando quoque fignificat mala.

---

fufam vocat Barbarorum linguam. Strabo quoque ait Græcos, cum animadverterent peregrinos blæforum balborumque more litteras male exprimere, eos appellaviffe βαρβάρους, quafi craffilingues. Multum tamen ex hifce Barbarorum linguis mutuati funt ipfimet Græci, ac præfertim Athenienfes, quorum dialectus ideo cæteris præftabat, tefte, in libello de Athenienfium republicâ, Xenophonte; quod cum maris imperio potirentur, egregias ex omnibus omnium populorum linguis voces fibi proprias fecerint. Quæ cum ita fint; non eft cur mireris tot Orientalium vocabula apud Græcos occurrere.

[4] 'Ακύμων. Gloffa aliunde advecta. Hæc vox enim apud Homerum non extat.

[5] 'Αλλος μὲν. Od. Θ. 174.

[6] Πολλὰ. Il. I. 563.

[7] Poft πολλὰ δὲ, adde καὶ; ob metrum.

'Αλέη. Θερμασία·

——— 'Αλέη [1] τε γένηται.

οἷον ἀνέη, ἄνεσίς τε καὶ διάχυσις. κοινωνίαν γὰρ ἔχει το Λ πρὸς τὸ Ν.

'Αλοσύδνην. Τὴν ἐν ἁλὶ σωζομένην, οἷον ἐνάλιον·

——— Νεπόδες [2] καλῆς 'Αλοσύδνης.

οἱ μὲν, τῆς θαλάσσης· ἔνιοι δὲ, τῆς 'Αμφιτρίτης.

'Αλητεύεσκον. 'Επλανῶντο· κατὰ [3] μετοχήν.

"Αλφοι. "Ευροι·

"Αλφοι, [4] ὅπη πέρας ἦγεν [5] κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.

"Αλιος. Ποτὲ μὲν, μάταιος· ποτὲ δὲ, θαλάσσιος. καὶ κύριον ὄνομα.

'Αλιάων. 'Εναλίων θεῶν, οἷον τῶν ἐν θαλάσσῃ διατριβουσῶν.

'Εκ μὲν [6] μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν

'Αιακίδῃ Πηλῆϊ. ———

'Αλαός. Τυφλός·

Καί [7] κ' ἀλαὸς τόδε [8] ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.

εἴρηται δὲ κατὰ τὸ ἀλᾶσθαι τὴν πορείαν. οὐχ ὡς ἔνιοι, παρὰ τὸ μὴ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.

'Αλαοσκοπιήν. Τὴν κατασκόπευσιν· [9]

'Ουδ' [10] ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων ἐνοσίχθων.

---

[1] 'Αλέη. Od. P. 23.

[2] Νεπόδες. Od. Δ. 404.

[3] Κατὰ μετοχήν. Attamen ἀλητεύεσκον non est in participio; ergo aliquid omissum. Post κατὰ μετοχὴν, lege ἀλητεύοντες, πλανώμενοι. Innuit ἀλητεύεσκον usurpari in participo, ubi dicitur ἀλητεύοντε; quod revera extat Od. M. 330. & ἀλητεύοντε Od. X. 126. & Π. 101. Nusquam vero in Homero legitur ἀλητεύεσκον.

Ἀλέη. Calor :

——— *Calorque fuerit.*

Quasi ἀνίη, *id est*, blanda relaxatio & diffusio. Multam enim habet affinitatem *lambda* cum *nu*.

Ἁλοσύδνην. In mari agitatam ; quasi maritimam :

——— *Phocæ pedibus natatilibus præditæ pulchræ* ἁλοσύδνης.

Alii quidem mare, alii vero Amphitriten intelligunt.

Ἀλητεύεσκον. Errabant. In participio.

Ἄλφοι. Inveniat :

Inveniet, ubicumque vendideritis translatum ad articulate loquentes homines.

Ἅλιος. Aliquando quidem, vanus ; aliquando vero, maritimus. Est autem & nomen proprium.

Ἁλιάων. Maritimarum Dearum ; quasi in mari degentium :

Unam quidem me ex omnibus maris Deabus viro subjecit
Æacidæ Peleo. ———

Ἀλαός. Cæcus :

Etiam cæcus tibi hospes posset discernere signum.

Sic vocatur quod aberret in incessu ; non vero, ut quidam volunt, quod non videat : ex λάειν, quod est videre.

Ἀλαοσκοπιήν. Cæcam speculationem :

Neque cæcam speculationem habuit rex terræ concussor.

---

4 Ἄλφοι. Od. O. 452.

5 Ἄλφοι, ὅπῃ πέρας ἔξω. In Homero sic legitur versus :

Ἄλφοι, ὅπῃ περάσητε πρός. —

6 Ἐκ μ' ἀλ. Il. Σ. 431.

7 Καί κ' ἀλαός. Od. Θ. 195.

8 Pro τόδ', melius in Homero τις.

9 Post κατασκόπωσιν, adde omissam vocem τυφλήν. Non enim ἀλαοσκοπίη est simplex speculatio, sed cæca.

10 Οὐδ'. Il. N. 10.

οὐ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχε. ὡς ἂν εἴποι τις· οὐδ' ὡς ἀλαὸς ἐσκόπευσεν, οὐδὲ τυφλὴν εἶχε σκοπιάν.

Ἄλθετο. Ὑγιάζετο·

Ἄλθετο [1] δὲ [2] χεὶρ, ὀδύναι δὲ καταπαύοντο βαρεῖαι.

Ἀλόχου. Ὁμολέχου. γυναικὸς κατὰ νόμους·

Κουριδίης [3] ἀλόχου. ———

Ἀλάκη. [4] Ἀπαλεξήσῃ.

Ἀλαλκομενηΐς. [5] Ἡ τῷ ἰδίῳ μένει ἀπαλέξουσα τοὺς ἐναντίους. οἱ δὲ, ἀπὸ Ἀλαλκομενίου τόπου τινός.

Ἅλα. Ἐπὶ μὲν οὖν καθ' ἡμᾶς νομιζομένου·

Πάσσε [6] δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.

ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης·

Οἴχεται [7] εἰς ἅλα δῖαν. ———

ἤγουν τὴν μεγάλην.

Ἄλκαρ. Ἀλέξημα·

Οὐκ ἔτι [8] Διογενὲς Πατρόκλεις ἄλκαρ Ἀχαιῶν

Ἔσσεται. ———

Ἀλεξάμενον. [9] Τὴν ἀπαλέξουσαν τὸν ἄνεμον·

——— Ἐσθῆτ' [10] ἀλεξάμενον μάλα πυκινήν. [11]

ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας.

Ἀλλογνώτων. Ξένων·

——— Ἀλλογνώτῳ [12] ἐνὶ δήμῳ.

---

[1] Ἄλθετο. Il. E. 417.

[2] Post ἄλθετο, tolle δὲ, quod metro officit.

[3] Κουριδίης. Il. A. 114.

[4] Ἀλάκη. Lege, ut apud Hes. ἀλάλκῃ.

[5] Ἀλαλκομενηΐς. Vide quæ in vocem Κύπρις affert Etymol.

Quaſi ſi quis diceret: non ut cæcus ſpeculatus eſt; neque vanam habuit ſpeculationem.

[6]Ἄλθετο. Sanabatur :

Sanabatur manus, & dolores ſopiebantur graves.

Ἀλόχου. Conſortis tori ; legitimæ uxoris :

In virginitate mihi nuptæ uxoris legitimæ. ———

Ἀλάλκῃ. Depellat:

Ἀλαλκομενηΐς. Quæ proprio robore depellit hoſtes : alii vero a quodam loco ejuſdem nominis vocatam putant.

[7]Ἅλα. Sal quidem, in communi & apud nos recepto ſenſu :

Inſperſit autem ſale ſacro, a veruum fulcris elevans.

De mari vero :

Abivit in mare divinum, ———

id eſt magnum.

[8]Ἄλκαρ. Munimentum :

Non amplius, divine Patrocle, munimentum Græcorum Erit. ———

Ἀλεξάμενον. Ventos repellentem :

——— *Lænam quæ arceret ventos, valde denſam,* in libro Odyſſeæ quatuordecimo.

Ἀλλογνώτων. Extraneorum :

——— *Peregrino in populo.*

---

[6] Πάσσε. Il. I. 214.

[7] Ὀχζίλας. Il. O. 223.

[8] Ουκ ἔτι. Il. Λ. 822.

[9] Ἀλεξάρβμον. Lege ἀλεξάνεμον.

[10] Ἐλθεῖν. Od. Ξ. 529.

[11] Πυκινή. Lege πυκνήν. In Homero habetur :

Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσατ᾽ ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν.

[12] Ἀλλογνώτῳ. Od. Β. 366.

Ἀλλοπρόσαλλον. Ἄλλοτε ἄλλῳ φίλον·

Μή [1] τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος. ———

Ἀλεωρή. Φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια. οἷον ἔκφευξις.

Ἀλιαέες. Οἱ διὰ τῆς θαλάσσης πνέοντες·

——— Φαίνονθ' [2] ἀλιέες, [3] οἵ ῥά τε νηῶν

Πομπῆες γίνονται. ———

Ἀλλοθρόους. Βαρβάρους·

——— Ἐπ' ἀλλοθρόους [4] ἀνθρώπους,

Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν. ———

Ἀλέντες. Συστραφέντες. συγκλεισθέντες. καὶ ἀλεὶς, ἀντὶ τοῦ συστραφείς.

Ἀλιτήμων. Ἁμαρτωλός·

Οὔτε [5] γὰρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων.

Ἀλίτην. Τὸν εἰς αὐτὸν ἀλίτοντα, [6] τοῦτ' ἐστι ἁμαρτάνοντα.

Ἄλαστον. Χαλεπὸν, ἀνεπίληστον.

Ἀλεγεινοί. Οἱ δυσχερεῖς·

——— Οἱ δὲ [7] ἀλεγεινοὶ

Ἀνδράσι γε θνητοῖσι. ———

Ἀλεγύνειν. Φροντίζειν·

Οὐκ [8] ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι. ———

Ἀλαλύκτημαι. Τεθορύβημαι, πλανῶμαι. ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τῇ διανοίᾳ·

——— Οὐδέ [9] μοι ἦτορ

Ἔμπεδον, [10] ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξωθεν

Στηθέων ἐκθρώσκει. ———

---

[1] Μή τί μοι. Il. Ε. 889.
[2] Φαίνονθ'. Od. Δ. 361.
[3] Ἀλιέες. Lege ἁλιαέες.
[4] Ἐπ' ἀλλοθρόους. Od. Α. 183.
[5] Οὔτε γάρ. Il. Ω. 157.
[6] Ἀλίτοντα. Respicit Il. Γ. 28:

'Αλλοπρόσαλλον. Nunc huic, nunc illi adhærentem:

Ne tu qui ab aliis ad alios transis, mihi assidens. ———

'Αλεωρή. Custodia, securitas, & quasi effugium.

'Αλιαέες. Qui per mare flant:

——— *Apparuerunt mari flantes, qui sane navium*
Ductores sunt. ———

'Αλλοθρόους. Barbaros:

——— *Ad barbaros homines,*
In Temesen ad æs. ———

'Αλέντες. Conclusi, in unum coacervati; & ἀλεὶς sumitur pro contractus.

'Αλιτήμων. Peccator:

Non enim est insipiens, neque inconsideratus, neque impius.

'Αλίτην. Qui erga se peccavit; ex ἀλιτέω, pecco.

"Αλαστον. Durum; quod e memoriâ excidere non potest.

'Αλεγεινοί. Difficiles:

——— *Illi sunt difficiles*
Hominibus mortalibus. ———

'Αλεγύνειν. Curare:

Non curo, perinde ac si me mulier percussisset. ———

'Αλαλύκτημαι. Turbor, erro; ex ἀλᾶθαι, *id est*, errare incertâ mente:

——— *Neque mihi cor*
Firmum est, sed jactor; cor autem mihi extra
Pectora exilit. ———

— Φάτο γὰρ τίνυσθαι ἀλείτην. Etymol. habet ἀλίτην, ut Apollon. Dicitur & ἀλείτην.

[7] 'Οι δ'. Il. K. 402.

[8] 'Ουκ ἀλέγω. Il. A. 389.

[9] 'Ουδέ μοι. Il. K. 93.

[10] Ante ἀλαλύκτημαι, adde ἀλλ'. Pro ἔξωθεν, lege ἔξω.

Ἀλυσκάζων. Ἐκκλίνων.

Ἀλαστήσας.[1] Δεινοπαθήσας, χαλεπήνας, στενάξας. ἄλαστα γὰρ, τὰ χαλεπὰ, διὰ τὴν χαλεπότητα ἀνεπίληστα ὄντα.

Ἀλφίτου ἀκτήν. Περιφραστικῶς, αὐτὸ τὸ ἄλφιτον· ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι τὴν κριθήν. σημαίνει δὲ τὸ βέλτιστον καὶ μᾶλλον ἀπολύσιμον τῆς κριθῆς.

Ἁλίπλοα. Τὰ ἐπιπλέοντα τῇ θαλάσσῃ·

——— Ἁλίπλοα[2] τείχεα θεῖν.

Ἄλεισον.[3] Ποτηρίου γένος τετορνευμένου, κατ᾽ ἀπόφασιν τῆς λειότητος.

Ἁλιμυρήεντα. Εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντα.

Ἀλαπαδνότεροι. Εὐεκπορθητότεροι. ἀλαπάξαι γὰρ καὶ ἐξαλαπάξαι, ἀντὶ τοῦ ἐκκενῶσαι καὶ ἐκπορθῆσαι. καὶ ἀλαπαδνὸς, ὁ ἀσθενής.

Ἀλεείνων. Ἐκκλίνων καὶ φυλασσόμενος·

——— Κῆρ᾽[4] ἀλεείνων.

Ἀλοιφῇ. Λίπει·

Ἐν δὲ[5] συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.

καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαίου·

——— [6] Ἀπονίψασθαι[7] καὶ ἐπιχρείσασθαι[8] ἀλοιφῇ.

---

[1] Ἀλαστήσας. Docet Etymologus ἀλαστεῖν esse vocem Arcadicam, quam exponit ἐργίζεσθαι.

[2] Ἁλίπλοα. Il. M. 26.

[3] Ἄλεισον. In hanc vocem honorificam nostri Apollonii mentionem facit Etymol. M. hujus etymologiam cæteris præferens: κρεῖττον ὃν λέγει Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου ὅτι παρὰ τὸ λεῖον γίνεται ἄλειον, καὶ ἐπενθέσει τοῦ Σ, ἄλεισον. Idem Etymol. alia nostri Lexicographi verba laudat in νίφω; quæ cum hodie nusquam extent, visum est hic apponere: Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, καὶ τὸ νίφω τὸ θύω, καὶ τὸ νίφω τὸ μιαίνω, λέγει τοῦ

Ἀλυσκάζων.

'Ἀλυσκάζων. Evitans.

'Ἀλαστήσας. Qui graviter affectus fuit, succensuit, gemuit: ἄλαστα enim sunt res duræ, quæ ob asperitatem ex mente excidere non possunt; ex A privativo, & λήθω, oblivisci.

'Ἀλφίτου ἀκτήν. Periphrasis quæ notat ipsum ἄλφιτον, *id est*, farinam. Sic dicitur ex ἄγνυμι, *id est* frangere, conterere hordea: significat optimam hordei partem, & quæ dissolvendo facillime separatur.

'Ἀλίπλοα. Mari innatantia:

> —— *Mari innatantia mœnia efficeret.*

'Ἄλεισον. Poculi genus cælati; ex A privativo, & λεῖος, *lævis.*

'Ἁλιμυρήεντα. In mare fluentia.

'Ἀλαπαδνότεροι. Faciliores vastatu; ἀλαπάξαι enim & ἐξαλαπάξαι, evacuare ac vastare significant; & ἀλαπαδνὸς est infirmus.

'Ἀλεείνων. Evitans & fugiens:

> —— *Mortem evitans.*

'Ἀλοιφῇ. Pinguedine:

> *Et suis saginati tergum abundans pinguedine.*

Et de oleo:

> —— *Ut laver & inungar unguento.*

νείφω τὸ Χιονίζω λέγει γεγονέναι, κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς EI διφθόγγου εἰς H. τῶν γὰρ λειποψυχούντων πολλάκις ταῖς τοῦ ὕδατος ῥανίσι νίφειν πειρῶμαι. Fortasse hæc non ex ejus Lexico, ubi non extant; sed ex alio ejus opere deperdito deprompta sunt.

[4] Κὰς'. Il. Γ. 32.

[5] 'Εν δὲ σύες. Il. I. 208.

[6] 'Αποψύχεσθαι, καί. Od. Σ. 178.

[7] 'Αποψύχεσθαι. In vulgatis Hom. editionibus legitur ἀποψύχεσθαι.

[8] 'Επιχρίεσθαι. Lege ἐπιχρίσασθαι. Hodie habetur ἐπιχρίσασθαι.

Ἀλωή. Ἐπὶ μὲν τῆς ἀμπελοφύτου·

Πάντη [1] οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.

ἐπὶ δὲ τῆς ἅλω·

Ὡς δ' ἄνεμος [2] ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς.

Ἀλύσσοντες. Δυσφοροῦντες, καὶ λύσιν μὴ εὑρίσκοντες, καὶ ἐμμανεῖς. βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι, ἄγαν λυσσῶντες.

Ἀλιῶσαι. Μάταιον ἡγήσασθαι·

Οὔτε [3] παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὐδ' ἀλιῶσαι.

Ἀλλοειδέα. Ἀλλοφανῆ·

Τοὔνεκ' ἄρ' [4] ἀλλοειδέα φαινέσκετο. ———

Ἀλδαίνει. Αὔξει· ἀπὸ τῆς ἄλσεως, [5] οὗ τὸν παρωχημένον, [6] ἤλδανε.

Ἀλύων. Ἀνιώμενος. εἴη δ' ἂν μᾶλλον, λύσιν μὴ δυνάμενος τοῦ παρεστῶτος κακοῦ λαβεῖν. ὅταν δὲ τὸ ἀλύειν, κατ' ἀντίφρασιν τὸ χαίρειν σημαίνει·

Ἦ ἀλύεις [7] ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; [8]

Ἀλύσκανε. Ἐξέκλινε·

Τερπιάδης [9] δὲ ἀοιδὸς ἀλύσκανε κῆρα μέλαιναν.

Ἁλιπόρφυρα. Ἁλουργῆ. [10]

——— Ἁλιπόρφυρα, [11] θαῦμα ἰδέσθαι.

---

[1] Πάντη. Od. Α. 192.

[2] Ὡς δ' ἄνεμος. Il. Ε. 499.

[3] Οὔτε παρέξ. Il. Ε. 104.

[4] Τοὔνεκ' ἄρ'. Od. Ν. 194.

[5] Ἄλσεως. Hes. addit apposite ad rem, ὁ ἔστι, ἡ αὐξήσεως. Sic ἄλσις Etymologo est αὔξησις.

[6] Τὸν παρωχημένον. Lege τό. Extat ἤλδανε Od. Σ. 69. & Ω. 367.

[7] Ἦ ἀλύεις. Od. Σ. 332.

'ΑΛΩΗ. De vineto quidem:

Undique illi per fertilem partem vineti vitiferi.

De areâ vero:

Sicut autem ventus paleas fert ſacras per areas.

'ΑΛΥΣΣΟΝΤΕΣ. Ægre ferentes; & remedium non invenientes, & furentes. Melius eſt autem intelligere, *valde rabie perciti;* ex Α intenſivo, & λύσσα, *id eſt*, rabies.

'ΑΛΙΩΣΑΙ. Pro vano habere:

Neque prætergredi alium deum, neque ut vanum habere.

'ΑΛΛΟΕΙΔΕΑ. Sub aliâ facie apparentia:

Proinde omnia mutata videbantur, & ſub aliâ facie apparentia. ———

'ΑΛΔΑΙΝΕΙ. Auget: cujus verbi perfectum eſt ἤλδανε. Derivatur ab ἄλδησις, quod eſt incrementum.

'ΑΛΥΩΝ. Afflictus. Potius autem eſſet, qui ſolutionem mali præſentis non poteſt reperire. Ἀλύω aliquando per antiphraſin gaudere ſignificat, ut:

An gaudes quod Irum viciſti ſceleratum?

'ΑΛΥΣΚΑΝΕ. Evitabat:

Cantor autem Terpiades evitabat mortem nigram.

'ΑΛΙΠΟΡΦΥΡΑ. Purpurea:

——— *Purpurea, mirabile viſu.*

---

[8] 'Αλήτην. Sic in Homero. At in Manuſcripto ἀλίτην.

[9] Τερπιάδης. Od. X. 330.

[10] 'Αλυργί. Sic Heſ. in vocem ἀλιπόρφυρα. Legere mallem ἀλυργῆ, vel ἀλυργὰ, quæ Suidas interpretatur θαλασσοπόρφυρα. Vide Heſ. in ἀλυργὰ & ἀλυργίει Anacreon, Od. 8. 2. ἀλιπορφύροις τάπησι.

[11] 'Αλιπόρφυρα. Od. Z. 306.

Ἀλφηστῇσι.[1] Ἐντίμοις. λέγει δὲ βασιλεῦσιν. οὕτως Ἡλιόδωρος.

Ἀλφεσίβοιαι. Ἀλφαίνουσαι βόας, τοῦτ' ἔστι ἀναλαμβάνουσαι· οἱ γὰρ γαμοῦντες ἐδίδοσαν τῇ γαμουμένῃ βόας καὶ τὰ ὅμοια, μήπως νομίσματος εὑρημένου·

Ἔνθα[2] μὲν ἠΐθεοι[3] καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι.

Ἀλεγύνετε. Ἀλέγειν ποιεῖτε·

——— Ἀλεγύνετε[4] δαῖτας.

Ἀλκί. Ἀλκῇ·

——— Ἀλκὶ[5] πεποιθώς.

ἀπὸ ὀρθῆς τῆς ἀλξ· ὡς σὰρξ σαρκὶ, ἀλκί.

Ἀλίαστος. Ἀνέγκλιτος·[6]

——— Πόλεμος[7] δ' ἀλίαστος ὄρωρεν.

---

[1] Ἀλφηστῇσι. Viris honoratis & præsertim regibus. Huic sententiæ favent Etymologus & Hes. qui alludunt ad locum Odysseæ A. 349. ubi cum Penelope de Phemio conquereretur, *quod reditum Achivorum caneret difficilem*; contendit Telemachus cantorem non in causâ esse:

— *Ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν*
Ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.

Sensus τοῦ ἀλφηστῇσι pro regibus sumpti, non multum abludit ab Hebræo, ubi אלוף significat ducem, principem, dominum, bovem, quod sit dux gregis; & אלופים duces. Quidam huc referunt τὸ aleph Hebræorum, olaph Syrorum, *elif* Arabum, *alph* Æthiopum, & *alpha* Græcorum, quod sit prima littera. Sed probabilius est hanc vocem derivari a vocabulo Phœnicum אלף, Syriace *elfo*, Chaldaice *ilfa*, id est, navis. Figura enim τοῦ *aleph* plurimum accedit ad formam navis quam remus sequitur: & verisimile est, Phœnices viros illos mari innatos, qui semper naves tractarent, earum formam in primâ litterâ depinxisse; ut in *beth* spectaverunt domum, in *gimel* cameli gibbum, in *daleth* portam &c. Hanc verissimam τοῦ *alpha* etymologiam debeo præstantissimo viro & nunquam mihi sine laude & gratiarum actione nominando Jacobo Jonæ Björnstahl Sudermanno,

'Αλφηστῆσι. Honoratis. De regibus autem dicit : fic Heliodorus.

'Αλφεσίβοιαι. Boves ἀλφαίνεσαι, *id eft*, accipientes. Qui enim uxores ducebant, uxoribus fuis boves dabant & fimilia; cum nondum inventa fuiffet pecunia fignata :

Ibi quidem adolefcentes, & virgines boves accipientes.

'Αλεγύνετε. Facite ut curetur :

——— *Facite ut vobis curentur aliæ dapes.*

'Αλκί. Vi :

——— *Vi confifus.*

In nominativo ἀλξ: Flectitur ut σαρξ, cujus dativus eft σαρκί; Sic formatur ἀλκὶ, ex ἄλξ.

'Αλίαστος. Inevitabilis :

——— *Bellum autem inevitabile ortum fuit.*

---

cui quantum debeam, vix ac ne vix quidem verbis exprimere queam. Cum eo quoque facit Amyra in fuâ grammaticâ Syriacâ. Ne ipfi quidem Græci ignoraverunt τὸ *alpha* vocem effe Phœnicum; fed ab ejus origine erráverunt. Apud Hef. legitur ἄλφα. βοῦς κεφαλή. In Lex. Manufcripto Bibliothecæ Coiflinianæ : ἄλφα. τοῦτο ὑπὸ Φοινίκων βοῦς κεφαλὴ ἀποκαλεῖται. Et Plutarchus fympof. Quæftionum IX. 3. de Cadmo dicit : ὅν φασι τὸ ἄλφα πάντων προτάξαι, διὰ τὸ Φοίνικας οὕτω καλεῖν τὸν βοῦν. Apud Hef. ἀλφεῖν fignificat εὑρίσκειν, quod magnam habet affinitatem cum Hebraico אלף. Nam hoc in *kal* fignificat difcere, & in *piel* docere; ut apud Chaldæos & Syros. Sic quidam explicant cum Hef. ἀλφηστῆσι, per ἐντελέσι, συνετοῖς, *id eft*, doctis, ingeniofis, qui varia excogitant. At ἀλφή, τιμή, *id eft*, honor, derivatur ex אלוף fupra memorato, *id eft*, magnus, princeps, dux, proindeque honoratus.

[2] Ἔνθα. Il. Σ. 593.

[3] Ἤθεα. In Manufcripto ἤθε@.

[4] Ἀλεγύνετε. Od. Α. 374.

[5] Ἀλκί. Il. Ε. 299.

[6] Ἀείγκλιτ@. Hef. habet ἀείγκλητ@. utrumque male. Legit Alberti ἀνέκκλιτ@. Sed minori cum mutatione poffet afferri ἀέγκλιτ@; ut fuadebant Heinfius, & du Portus in Gnomolog. Homer. Aliunde ἐγκλίνειν apud Xenophontem, eft in fugam inclinari.

[7] Πόλεμ@. Il. Β. 707.

Ἀλλοφρονέων. Ἀλλοῖα διανοούμενος·

——— Ἀλλοφρονέων, [1] κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.

Ἀλῆτις. [2]

——— Χερνῆτις [3] ἀλῆτις

Ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει.

ἀλῆτις, οἷον δικαία· παρὰ λαμβάνειν τὸν σταθμὸν, καὶ παρα-
διδόναι.

Ἀλίφατι. [4] Ἀλείμματι. ἐλαίῳ.

Ἀλλότριος. Πολέμιος·

Αὐτίκ' [5] ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς.

Ἀλήϊος. Ἀκτήμων·

Οὐκ ἐν [6] ἀλήϊος εἴη ἀνήρ. ———

Ἀλις. Ἀθρόως, ἱκανῶς.

Ἀλλοδαπῷ. Ξένῳ.

Ἀλύβαντος. Πόλεως ὄνομα. ἔστι δὲ Ἰταλίας·

Εἰμὶ [7] μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω.

---

[1] Ἀλλοφρονέων. Od. K. 374.

[2] Ἀλῆτις. Mendi suspectum habeo locum. Lege, ut apud Homerum, ἀληθές. Et sic construe locum, ἀληθὲς. δικαία Quod omissum ex Hes. restituo. Deinde, Il. M. 433:

—. Χερνῆτις ἀληθὴς

Ἥ τε σταθμὸν ... —

ob affinitatem pronunciationis, *theta* cum *tau*, *iota* cum *eta* confusum fuit; unde natum ἀλῆτις. Hes. habet ἀληθές. δικαία. In quo decepti fuerunt Heinsius & Bielius, qui putaverunt Hesych. in hac glossa solos Hellenistas respexisse, qui veritatem & justitiam cum Hebræis confundant; ut צדיק quod verum & justum, Arabice & Hebraice significat; cuique apud septuaginta seniores respondet ἀληθές. Nam manifeste Hes. qui hæc desumpsit ex Apollonio, alludit ad hunc Homeri locum, ubi Latinus interpres reddit ἀληθὴς per *justa*. Sic Horatius dixit:

Metiri se quemque suo modulo ac pede verum est.

'Αλλοφρονέων. Varia cogitans :

——— *Varia cogitans ; mala autem providebat animus.*

'Αλῆτις.

——— *Victum quæritans justa,*

Quæ pondus tenens & lanam separatim appendit.

Ἀλῆτις, quasi justa, in accipiendo pondere, & dando.

'Αλίφατι. Unguento, oleo.

'Αλλότριος. Inimicus :

Statim postea a me caput abscindat inimicus vir.

'Αλήϊος. Pauper :

Non equidem pauper esset vir. ———

"Αλις. Abunde ; sufficienter.

'Αλλοδαπῶ. Peregrino.

'Αλύβαντος. Urbis nomen ; est autem Italiæ :

Sum quidem ex Alybante, ubi inclytas domos habito.

Apud Latinos & Atticos vêri & justi notiones confundi, docet Priscianus, l. 18. Δίκαιος, quod est justus, notat & verum. Sophocles in Trachyn. v. 352. ὁ δίκαιος ἄγγελος, *nuncius non verus, fallax.* Sic λόγος ἄδικος significat sermonem falsum, in Euripidis Phœniss. versu 472. & opponitur veritati ; quemadmodum eruditissime, ut omnia, ostendit regiæ Inscriptionum atque humaniorum Litterarum Academiæ socius, Clarissimus Dupuy, in aureâ illâ quatuor Sophocl. Tragœdiarum versione quam edidit Parisiis anno 1762.

[3] Χερνῆτις. Il. M. 433.

[4] 'Αλίφατι. Lege ἀλείφατι, ut Od. Ω. 45. & 73. Hesychius habet ἀλίφατα. Sed hoc interpretatur per ἄλφιτα ἢ ἄλευρα. Alludit, ut opinor, ad versum Od. Υ. 108 :

. Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, —

Ubi pro ἀλείατα, alii, quod magis probem ut Serici convenientius, legunt ἀλείφατα.

[5] 'Ανδρός. Il. E. 214.

[6] "Οσσα. Il. I. 125.

[7] 'Ειμὶ μὲν. Od. Ω. 303.

Ἀλύβη. Πόλις Τρωάδος·

Τηλόθεν [1] ἐξ Ἀλύβης. ———

Ἀλόπη. Πόλις ἐν Ἄργει τῷ Πελασγικῷ.

Ἀμείβεσθαι. Ἐπὶ μὲν τοῦ λόγον ἀνταποδιδόναι·

——— Ἀμείβετο [2] φώνησέν τε.

ἐπὶ δὲ τοῦ κατὰ [3] μέρος·

Οἱ μὲν [4] ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐναλλάσσειν·

Ὃς [5] πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε.

Ἄμμε. Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς·

Ἀτρείδη, [6] νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω.

τῷ δὲ σὺν τὸ Σ [7] ἄμμες, ἡμεῖς·

——— Τὸ μὲν ἄμμες [8] εἴσκομεν. ———

τὸ δὲ ἄμμι, ἡμῖν.

Ἀμαρτῇ. Ἅμα. ὁμοῦ·

——— Ὁδ' [9] ἁμαρτῇ δούρασιν [10] ἀμφίς.

Ἀμφικτίονες. Περίοικοι.

Ἄμβροτοι. Θεοὶ, ἀθάνατοι.

Ἄμερσεν. Ἐστέρησεν. ἄμοιρον ἐποίησε·

Ὀφθαλμῶν [11] μὲν ἄμερσε; δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

---

[1] Τηλόθεν. Il. B. 857.

[2] Ἀμείβετο. Il. Y. 199.

[3] Κατὰ μέρος. Post hæc verba, omissum est τι ποιεῖν, quod habet Etymologus.

[4] Οἱ μέν. Il. I. 467.

[5] Ὃς πρός. Il. Z. 235.

[6] Ἀτρείδη. Il. A. 58.

[7] Τῷ δὲ σὺν τὸ Σ. Inverso ordine, lege

ʼΑλύβη. Urbs Troadis:

Procul ex Alybâ. ———

ʼΑλόπη. Urbs in Argo Pelaſgico.

ʼΑμείβεσθαι. Accipitur pro verbum commutare; & reſpondere:

——— *Reſpondit, dixitque.*

Pro aliquid alternis facere, & ſucceſſive:

Atque hi per vices cuſtodias habebant. ———

Et pro aliquid cum aliquo permutare:

Qui cum Tydide Diomede arma permutavit.

ʼΑμμε. Æolice, pro ἡμᾶς, *id eſt*, nos in accuſativo:

O Agamemnon, nunc nos denuo errantes puto.

Ἄμμι vero cum Σ finali, ſcilicet ἄμμες, notat ἡμεῖς, *id eſt*, nos in nominativo:

——— *Quam nos conjiciebamus.* ———

Ἄμμι vero, *nobis* indicat..

ʼΑμαρτῇ. Simul, conjunctim:

——— *Ipſe vero ſimul geminis haſtis utrâque manu.*

ʼΑμφικτίονες. Vicini.

ʼΑμβροτοι. Dii, immortales.

ʼΑμερσεν. Privavit; expertem fecit:

Oculis quidem privavit, dedit autem amabilem cantilenam.

τὸ δὲ σὺν τῷ Σ.

[8] Τὸ μὲν ἄμμες. Od. I. 321.

[9] Ὁδ' ἀμαρτῇ. Il. Φ. 162.

[10] Ἀμαρτῇ. Alii legunt ὁμαρτῇ. Cum *iota* ſubſcripto pingitur, quod, ex Ariſtarchi ſententiâ, fit poſitum per ſyncopen, pro ἀμαρτήδην.

[11] Ὀφθαλμῶν. Od. Θ. 64.

Ἀμβροσίη. Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα·

Τῇ [1] δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.

ὅτε δὲ τὴν θείαν·

Ἀμβροσίην [2] διὰ νύκτα. ——

καὶ ἀμβρόσια, οὐδετέρως.

Ἄμυδις. Ἅμα, ὁμοῦ·

—— Ἄμυδις [3] δέ τε χεῦμα κελαινὸν

Κορθύεται. ——

Ἄμπυξ. Ὁ ἀναδεσμὸς τῶν τριχῶν. ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἄνω πεπυκνῶσθαι, χρυσάμπυκας ἵππους φησί. ὅταν δὲ λέγῃ·

Ἄμπυκα, [4] κεκρύφαλόν τε. ——

κόσμον τινὰ ἔοικε περὶ τὴν κεφαλὴν σημαίνειν, οὐ μὴν ἀπέχοντα τῆς περὶ τὰς τρίχας συλλήψεως.

Ἀμφίθετον. Οἷον καὶ ἐπὶ στόμα δυναμένην τίθεσθαι, καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα·

Ἀμφίθετον [5] φιάλην [6], τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς.

Ἀμείλικτον. Πικρὰν καὶ οὐ προσηνῆ·

—— Ἀμείλικτον [7] δ' ὄπ' ἄκουσεν.

Ἀμύμων. Ἀμώμητος. ὅταν δὲ εἴπῃ·

[8] Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.

---

[1] Τῇ δὲ παρ'. Od. E. 199.

[2] Ἀμβροσίην. Il. B. 57.

[3] Ἄμυδις. Il. I. 6.

[4] Ἄμπυκα. Il. X. 469.

Ἀμβροσίη. Deorum cibus:

Huic vero ambrosiam ancillæ & nectar apposuerunt.

Aliquando vero ἀμβροσίην notat divinam:

Per noctem divinam. ———

Et in neutro ἀμβρόσια, *id est*, immortalia.

Ἀμυδις. Simul; conjunctim:

——— *Simul autem unda nigra*

Attollitur. ———

Ἀμπυξ. Religaculum capillorum. Quod in superiori parte πυκάζονται, *id est*, constringantur, equos vocat χρυσάμπυκας. Quum vero dicit:

Ἄμπυκα κεκρυφαλόντε, ———

videtur designare aliquod ornamenti genus circa caput positum, quod tamen non ita multum absit ab eâ comprehensione quæ capillos redimiat.

[5] Ἀμφίθετον. Quæ talis est ut possit poni in os & in fundum:

Utrinque sedem habentem phialam, quam Nestori dedit Achilles.

[7] Ἀμείλικτον. Acerbam & immitem:

——— *Acerbam autem vocem audivit.*

[8] Ἀμύμων. Inculpatus. Quum vero dicit:

Recordabatur enim in animo inculpati Ægysthi,

[5] Ἀμφίθετον. Il. Ψ. 616.

[6] Ἀμφίθετον φιάλην. In Homero est & esse debet ἀμφίθετος φιάλη.

[7] Ἀμείλικτον. Il. Φ. 98.

[8] Μνήσατο γάρ. Od. A. 29.

[9] Μνήσατο. Lege μνήσατο.

οὐ τοῦ καθόλου ἀμωμήτου, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἔργου τῆς μοιχείας.... νό-
τερον [1] γοῦν ἐπιφέρει·

——— Φρεσὶ [2] γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

ἈΜΑΜΙΑΚΕΤΗΝ. [3] Ἀπροσμάχητον, μεγάλην·

Ἶσον [4] ἀμαιμάκετον. ———

ἀντὶ τοῦ μέγαν.

ἈΜΦΙΚΥΠΕΛΛΟΝ. Ἀμφίκυρτον. οἷον περικεκυφωμένον· ὅπερ ἴσον
τὸ κεκυρτωμένον. οἱ δὲ, ποτηρίου εἶδος.

ἈΜΕΓΑΡΤΕ. Ὧι οὐκ ἄν τις μεγήρειεν, ὃ οὐ φθονήσειεν, ζη-
λώσειεν. οἷον· ἀμέγαρτε, [5] ἀφθόνητε.

καί·

——— Πόνον [6] ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

οἷον ἔργον ἀφθόνητον, [7] ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν διὰ χαλε-
πότητα.

ἈΜΑΡΗ. Ἡ ὑδρορόη. [8]

Χερσὶ [9] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

ὁ δ' Ἀπίων· ὁμοῦ, καὶ ὁμοίως, καὶ ἅμα, καὶ ὁμαλῶς ῥέουσα.

ἈΜΟΤΟΝ. Ἀπλήρωτον·

Τοῦ [10] δ' ἄμοτον μεμάασι Θεοί. [11] ———

---

[1] .... νότερον. Sic in Manuscripto ubi priores litteræ maculâ absterfæ fuerunt. Lego κοινότερον, *id est*, aliquid communius. Totam enim hic vitam anteactam communius complectitur; non eam duntaxat partem attingit, quæ turpi adulterio fœdata fuerat. Notandum autem non de Ægystho, sed de Clytemnestrâ hoc dici:

— Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

non de eo loquitur ut per totam vitam, sed solummodo ante adulterium, inculpato. Aliquid magis in commune dictum infert in hoc versu:

——— *Mente enim utebatur optimâ.*

'Αμαιμακέτην. Inexpugnabilem; magnam:

Malum ἀμαιμάκετον, ———

id est, magnum.

'Αμφικύπελλον. Utrinque incurvum; quasi περικεκυφωμένον, quod idem est ac κεκυρτωμένον, *id est*, incurvatum & gibbosum. Alii vero genus poculi intelligunt.

'Αμέγαρτε. Cui aliquis non μεγήρειε, *id est*, invideret; quod non æmularetur; quale hoc:

Ἀμέγαρτε, id est, *non invidende.*

Et:

——— *Augebat laborem* ἀμέγαρτον,

id est, non invidendum, quod nemo æmularetur ob difficultatem.

'Αμάρη. Aquæ ductus, canalis:

Manibus ligonem habens, & e canali objices amovens.

Apion deducit, quasi simul, conjunctim & æqualiter fluens; ex ἅμα *simul*, & ῥέοντα *fluens*.

'Αμοτον. Insatiabilem:

Quem insatiabiliter cupiunt Dii. ———

---

[2] Φρεσί. Od. Γ. 266.

[3] 'Αμαμιακέτην. Lege ἀμαιμακέτην.

[4] 'Ισόν. Od. Ξ. 311.

[5] 'Αμέγαρτε. Od. P. 219.

[6] Πόνον. Il. B. 420.

[7] 'Αφθόνητον. Sic quidam deducunt *laborem improbum*; ex negatione *in*; & *probare*; quod eum improbet segnities.

[8] 'Υδροράη. Lege ὑδρορρόη.

[9] Χερσί. Il. Φ. 258.

[10] Τὸ δ' ἄμοτον. Od. P. 520.

[11] Θεοί. In Homero legitur:

Τῶ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν. ——

'Αμνιον. Ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ δέχονται τοῦ σφαττομένου ἱερίου [1] τὸ αἷμα. ἢ οἷον αἱμνίον, τὸ κατὰ στέρησιν τοῦ μένους.

'Αμαρτοεπής. Ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.

'Αμαυρόν. Τὸ μὴ φαινόμενον· περισσὸν δὲ ἔχει τὸ προηγούμενον ἄλφα.

'Αμφελάχαινε. Περιέσκαπτε, περιώρυσσε·

"Ἤτοι [2] ὁ μὲν κάτω ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφελάχαινε.

καὶ τὸ λάχανον, ἀπὸ τούτου. περιέσκαπτε [3] γὰρ τὴν περὶ αὐτὸ γῆν, καὶ κούφη γίνεται πρὸς αὔξησιν τοῦ φυομένου.

'Αμφιελίσσας. Ἐπιθετικῶς, τὰς ἑκατέρου μέρους [4] ἐλαυνομένας ναῦς. ἑλιγμὸν γάρ τι παραπλήσιον ποιοῦσιν οἱ ἐλαύνοντες.

'Αμφιέποντες. Ἀμφεπονοῦντο, ἐκοπιοῦντο, ἐλειτουργοῦντο, περὶ τὸ ἔργον πονούμενοι, οἷον ἐνεργοῦντες·

Εἰνάετες [5] γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες.

'Αμφαφόωντα. Διὰ χειρὸς ἔχοντα, ψηλαφῶντα. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφῶντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Ζ Ἰλιάδος, χωρὶς τοῦ ἀμφὶ προθέσεως·

Ἀσπίδα [6] καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα.

σὺν δὲ τῇ προθέσει·

Καί [7] κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα

Ἀμφαφόων. ———

'Αμφιστρεφέες. [8] Ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι·

——— Κεφαλαὶ [9] δέ οἱ ἦσαν

Τρεῖς ἀμφιστρεφέες. ———

---

[1] Ἱερίου. Lege ἱερείου.
[2] Ἤτοι ὁ μέν. Od. Ω. 241.
[3] Περίσκαπτε. Lege περίσκαπτε.
[4] Ἑκατέρου. Lege τὰς ἐφ' ἑκατέρου.
[5] Εἰνάετες. Od. Γ. 118.
[6] Ἀσπίδα. Il. Z. 323.

[7]ἌΜΝΙΟΝ. Vas quoddam in quod recipiunt victimæ recens cæsæ sanguinem : aut quasi ἀμίνιον, *id est*, privatum robore.

Ἁμαρτοεπής. Qui peccat in dicendo.

Ἀμαυρόν. Quod non cernitur. Superabundat autem *alpha*, quæ est prima hujusce nominis littera.

Ἀμφελάχαινε. Circumfodiebat :

Et ille quidem demisso capite stirpem circumfodiebat.[7]

Hinc derivatur λάχανον, *id est*, olus ; effodit enim terram circumjacentem, quæ levior evadit ad incrementum illius quod enatum est.

Ἀμφιελίσσας. Epithetum navium, quæ ex utrâque parte impelluntur ; flexuoso enim gyro simile quid faciunt remos agitantes.

Ἀμφιέποντες. Circum allaborabant, fatigabantur, ministrabant, operi intenti, ei incumbentes :

Novennio enim ipsis mala machinati sumus incumbentes.

Ἀμφαφόωντα. Manu tractantem, palpantem. De Alexandro quidem arma sua pertractante, in libro Iliadis sexto, sine præpositione ἀμφί :

Scutum, & thoracem, & curvos arcus tractantem.

At cum præpositione :

Etiam cæcus tibi hospes posset discernere signum
Palpando. ———

Ἀμφιστρεφέες[8]. Aliæ aliis implicitæ & intortæ :

——— *Capita autem ei erant*
Tria intorta & alia aliis implicita.[9] ———

---

7 Καὶ κ' ἀλαός. Od. Θ. 195.

8 Ἀμφιεμφέες. Hæc est antiqua lectio, quam respexit Hesychius, quamque servaverunt veteres Homeri interpretes : hodie legitur ἀμφιστρεφέες.

9 Κεφαλαί. Il. Λ. 40.

Ἀμφιτροχίτωνας. [1] Ἀζώσους·

Σαρπηδὼν [2] δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους.

Ἀμφιγυήεις. Ἀμφότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος.

Ἀμφιπέλονται. Περιγίνονται καὶ συντελεσθεῖν·

Ἥ [3] τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Ἀμαλδῦναι. Ἀφανίσαι·

Τεῖχος [4] ἀμαλδῦναι ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες.

Ἄμεναι. Πληρωθῆναι·

——— Χροὸς [5] ἄμεναι ἀνδρομέοιο.

Ἀμφὶ πελέκκῳ. Τὸν στειλειὸν λέγει τῆς ἀξίνης, πέλεκκον. ἀπὸ τοῦ πελέκεως, πέλεκκον·

——— [6] Καλὴν [7] ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ.

Ἀμφιθαλής. Ὁ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσιν.

Ἀμφικάρη. [8] Ἀμφικέφαλα, ἀμφοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχοντα·

Πολλά [9] σοι [10] ἀμφικάρη σφέλ' [11] ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων.

λέγει δὲ τὰ ὑποπόδια.

Ἀμφιδρυφής. [12] Περινενυγμένη·

Τῆς [13] δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος. ———

---

[1] Ἀμφιτροχίτωνας. Lege ἀμιτροχίτωνας. Vitiose in Manuscripto:

Σαρπηδὼν ἴδ'.... —

Versum ex Homero restitui.

[2] Σαρπηδών. Il. Π. 419.

[3] Ἥ τις ἀκουόντεσσι. Od. Α. 352.

[4] Τεῖχος. Il. Μ. 18.

[5] Χροός. Il. Φ. 70.

[6] Καλήν. Il. Ν. 611.

[7] Καλὴν ἐλαΐνῳ. Sic versus legitur integer:

Καλὴν
Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ.

ΑΜΦΙΤΡΟΧΙΤΩΝΑΣ.

Ἀμφιτροχίτωνας. Difcinctos:

Sarpedon igitur ut vidit difcinctos focios.

Ἀμφιγυήεις. Qui utrofque pedes claudos habet; utrinque claudus.

Ἀμφιπέληται. Superfit & perficiatur:

Quæcumque auditoribus recentiffima exiftat.

Ἀμαλδῦναι. Abolere:

Murum evertere, fluviorum violentiam inducentes.

Ἄμεναι. Satiari:

——— *Corpore fatiari humano.*

Ἀμφὶ πελέκκῳ. Manubrium fecuris vocat πέλεκκον. Hoc nomen derivatur ex πελέκεως, fecuri:

——— *Pulchram, oleagineum per manubrium.*

Ἀμφιθαλής. Qui duobus parentibus floret; aut quo florent duo parentes.

Ἀμφικάρη. Utrinque caput cingentia:

Multa ei caput circumdantia fcabella virorum ex manibus.

Loquitur autem de fcabellis.

Ἀμφιδρυφής. Utrinque lacerata:

Hujus & utrinque genas lacerata uxor. ———

---

[8] Ἀμφικάρη. Obfervandum eft, ut annotavit Homeri Schol. quofdam conjunctim & unà voce legiffe ἀμφικάρη; quofdam vero feparatim, ἀμφὶ κάρη. Priores fequitur Apollonius, & ἀμφικάρη epithetum ftatuit.

[9] Πολλά. Od. P. 231.

[10] Σοι. Lege οἱ.

[11] Σφίλ'. In Homero σφίλα.

[12] Περιτινογραμμὴ. Aliquid credo omiffum. Lego, ἀμφοτέρωθεν περιτινογραμμὴν τὸ πρόσωπον, cum Hef. aut τὰς παρειὰς, cum Schol.

[13] Τῷ δέ. Il. B. 700.

Ἀμβλήδην. Οἷον ἀναβολάδην, [1] ἀπὸ προοιμίου·

Ἀμβλήδην [2] γοόωσα μετὰ δμωῇσιν [3] ἔειπεν.

Ἀμφιρεφέα. [4] Ἑκατέρωθεν ἐστεγασμένην πώματι καὶ πυθμένι, οἷαί εἰσιν αἱ Κρητικαὶ φαρέτραι.

Ἀμφίχυτον. Περικεχωσμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὥστε προβάσεις ἔχειν·

Τεῖχος [5] ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο.

Ἀμφίπολος. Ἡ περὶ τὴν δέσποιναν ἀναπολευμένη θεράπαινα, ὅπερ ἐστὶν ἀναστρεφομένη.

Ἀμενήνωσεν. Ἀσθενῆ ἐποίησεν κατὰ στέρησιν τοῦ μένους, ὅ ἐστι τῆς ἰσχύος·

—— Ἀμενήνωσεν [6] δέ οἱ αἰχμήν.

καὶ ἀμενηνός, [7] ὁ ἀσθενής·

Ἦ [8] κεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι.

Ἄμβατος. Εὐεπίβατος·

Ἀμβατός [9] ἐστι πόλις. ——

Ἀμαξιτός. Ἁμάξαις διαπορευτὴ ὁδός.

Ἀμφιχυθείς. Περιχυθείς. περιπλακείς.

---

[1] Ἀναβολάδην. Significat *præludendo*; sic in primâ Pindari Pythiacâ, ἀμβολὰς τεύχῃς, reddendum est per præludia molliris, ut Hom. Odyss. Α. 155:

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Apud Eustathium dicuntur ἀναβάλλεσθαι οἱ κιθαρίζοντες, pro ἀνακρούεσθαι. Sensus igitur est, *suspiriis præludere*, quod ad verbum expressit Torquato Tasso in septimo decimo Hierosolymarum liberatarum libro. *Quemadmodum*, inquit, *vir Musicus submissâ voce præludit, & aures audientium prætentat, ut eas cantibus excipiendis aptas reddat; sic Armida Renaldum allocutura suspiriis præludit.*

[2] Ἀμβλήδην. Il. Χ. 476.

[3] Δμωῇσιν. In Homero Τρῳῇσιν.

[4] Ἀμφιρεφία. Lege ἀμφηρεφία.

'Αμβαλάδην. Quasi ἀναβολάδην, *id est*, præludendo:

Suspiriis præludendo inter ancillas dixit.

'Αμφιρεφέα. Utrinque clausam, ex operculo & ex fundo, quales sunt Creticæ pharetræ.

'Αμφίχυτον. Aggestum ex utrâque parte, ita ut prominentia propugnacula habeat:

Ad murum duplici aggere cinctum Herculis divini.[5]

'Αμφίπολος. Quæ circa dominam versatur ancilla; ex ἀμφιπολεύειν, *id est*, circum versari.

'Αμενήνωσεν. Infirmum reddidit: per privationem τοῦ μένος, quod est vis & robur:

———[6] *Debilitavit autem ejus cuspidem.*

Et ἀμενηνὸς[7] significat infirmum:

Aut vivens, languidus fuissem ex ferri ictibus.[8]

'Αμβατός. Facilis ascensu:

Urbs est facilis ascensu.[9] ———

'Αμαξιτός. Via curribus pervia.

'Αμφιχυθείς. Circumfusus, amplexus.

---

5 Τεῖχος. Il. Υ. 145.

6 Ἀμενήνωσεν. Il. Ν. 562.

7 Ἀμενηνός. Optime Sopingius & Isaac Vossius Hes. emendaverunt, ubi legebatur ἀμενήνιος. Si quis scire cupiat unde hoc mendum, quemadmodum pleraque alia, irrepserit; is in librarios culpam rejiciat, qui ductus & compendia litterarum minime assecuti sunt. Omnes enim voces quæ desinunt in ος, sic in quibusdam MSS. ac præsertim meo depinguntur, ut *sigma* semirotundum quale C Latinorum, præcedat *omicron* in se inclusum. Unde imperiti legerunt ΣΟ pro ΟΣ; & scioli *sigma* finale addentes, ἀμενήνιος exhibuerunt, pro ἀμενηνός: nam cum in hisce codicibus eadem sit forma *ita* & *nu*; unam ex his figuris, ut superabundantem, omittendam censuerunt.

8 Ἦ κεν ζώς. Il. Ε. 887.

9 Ἀμβατός. Il. Ζ. 434.

Ἀμφαδόν. Φανερῶς·

[1] Κτείνας [2] ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. ———

Ἄμαθος. Ἡ ἀποδία, ἄμμος·

——— Τύχε [3] γὰρ ἀμάθοιο βαθείης.

Ἀμαθύνει. Ἀμαθὸν ποιεῖ, τοῦτό ἐστι, κονιορτὸν ἀποτελεῖ· ἀπὸ τοῦ ἄμαθον εἶναι ἀνεπίγνωστον τῇ ποσότητι.

Ἀμοιβαδίς. Ἐναλλὰξ, [4] ἀνὰ μέρος·

——— Ἀμοιβαδὶς [5] δ' ἐδίκαζον.

Ἀμιχθαλόεσσαν. Ἀπροσόρμιστον ἐκ θαλάσσης, ἢ οὐ δυνατὸν ἐκ τῆς ἁλὸς ἐπιμίσγεσθαι. δυσόρμιστος γάρ·

Ἐς Σάμον [6] ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.

Ἀμφιγένεια. Πόλις τῆς Πύλου.

Ἀμάς. Δωρικῶς. ἡμετέρας·

——— Σαωσέμεναι [7] νῆας [8] ἀμάς.

Ἀμφίβασις. Ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη. περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἀγωνίζονται περὶ τοῦ σώματος, μὴ [9] σκυλευθῇ.

Δεῖσε [10] δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερῶν [11] Τρώων ἀγερώχων.

καὶ μεταφορικῶς·

——— Ὃς Χρύσην [12] ἀμφιβέβηκας.

περιβέβηκας. καταστρέφει δ' εἰς τὸ ὑπερμαχεῖς. ἀπὸ τῶν ἀλόγων

---

[1] Κτείνας. In Homero κτείνῃς.

[2] Κτείνας ἠὲ δόλῳ. Od. Α. 296.

[3] Τύχε. Il. Ε. 587.

[4] Ἐναλλάξ. Lege ἐναλλάξ. In Hom. ἀμοιβηδὶς, pro ἀμοιβαδίς.

[5] Ἀμοιβαδίς. Il. Σ. 506.

'ΑΜΦΑΔΌΝ. Palam :

Interficias, aut dolo, aut palam. ———

῞ΑΜΑΘΟΣ. Cinis, arena :

——— *Inciderat enim in arenam profundam.*

'ΑΜΑΘΎΝΕΙ. In arenam redigit, *id est*, pulverem efficit : ex ἄματος, *id est*, arena, quæ sic dicta est quod ejus multitudo non possit cognosci ; ex Α privativo, & μανθάνειν *discere.*

'ΑΜΟΙΒΑΔΊΣ. Alternis vicibus ; vicissim :

——— *Alternatimque sententiam ferebant.*

'ΑΜΙΧΘΑΛΌΕΣΣΑΝ. Ad quam e mari non licet accedere, ad quam nemo potest ex pelago appellere ; ex Α privativo, ἁλὸς mari, & ἐπιμίγνυσθαι accedere ; est enim inaccessa :

In Samum, inque Imbrum, & in Lemnum inaccessam.

'ΑΜΦΙΓΈΝΕΙΑ. Urbs Pyli.

'ΑΜΆΣ. Dorice, nostras :

——— *Servare naves nostras.*

'ΑΜΦΊΒΑΣΙΣ. De cadavere pugna : circumdantes enim mortuum, de ejus corpore decertabant, ne spoliaretur :

Timuit autem pugnam validam Trojanorum valde honoratorum.

Et metaphorice :

——— *Qui Chrysen defendis.*

Significat *propugnas.* Metaphora sumpta ab animalibus ir-

---

[6] 'Ες Σάμον. Il. Ω. 753.

[7] Σαωσέμεναι. Il. N. 96.

[8] Νῆας. Lege νέας.

[9] Μή. Lege, ut apud Hes. ἵνα μή.

[10] Δεῖσε δ'. Il. E. 623.

[11] Κρατερῶν. Melius apud Homerum κρατερῶν.

[12] ῝Ος Χρύσην. Il. A. 37.

ζώων τὸ πλέον ἡ μεταφορὰ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῶν κυνῶν·

Ὡς δὲ [1] κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,

Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει. ———

καὶ περὶ Μενελάου ὑπερμαχοῦντος τοῦ σώματος Πατρόκλου.

Ἀμφὶ [2] δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

Ἀμοιβοί. [3] Οἱ ἐκ διαδοχῆς ἥκοντες σύμμαχοι·

Οἱ [4] ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ,

Ἠοῖ τῇ προτέρῃ. ———

ἄδηλον δὲ εἰ μὴ τοὺς προτέρους ἀνῃρῆσθαι ἐπῆλθον ἄλλοι.

Ἀμφίδυμοι. Διπλοῖ, ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσπλους ἔχοντες.

——— Λιμένες [5] δ' ἔνι ναύλοχοι καὶ

Ἀμφίδυμοι. [6]

Ἀματροχόωντα. [7] Μὴ δυνάμενον [8] ὁμοῦ συνεκτρέχειν.

Ἀματροχιάς. [9] Τὰς συνεμπτώσεις τῶν τροχῶν·

——— Ἀματροχιὰς [10] ἀλεείνων.

Ἄμφωτον. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὦτα ἔχοντα.

Ἀμφιλύκη. Σκοτία. ἡ μή πω δὲ φῶς·

Ἦμος [11] δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.

---

1 Ὡς δὲ κύων. Od. Υ. 14.

2 Ἀμφὶ δ' ἄρ'. Il. Ρ. 4.

3 Ἀμοιβοί. Etymol. Σημαίνει τὸ ἀλλεπάλληλοι, ἤτοι ἐξ ἀμοιβῆς καὶ ἐναλλάξεως παραγινόντες συμμαχῆσαι τοῖς Τρωσὶν, ἀντὶ τῶν προτέρων συνηγωνισμένων αὐτῶν πολιτῶν. διὰ γὰρ τὸ ἐπὶ δέκα ἔτη τὸν πόλεμον ἀνύεσθαι, οἱ πρῶτοι κεκμηκότες κατὰ τὴν μάχην, ἐναρίθμιοι αὐτῶν ἄλλων ἀποστελλομένων ἀπεπέμποντο, ὡς εἰκὸς, ἐξ ἀμοιβῆς ἀμύνοντες. ἢ οἱ ἀμοιβὴν ἀποδιδόντες τῷ Πριάμῳ, διὰ τὸ καὶ αὐτὸν συμμαχῆσαι Φρυξί. λέγονται καὶ ἀκόλουθοι, οἱ διάδοχοι.

4 Οἱ ῥ' ἐξ. Il. Ν. 793.

5 Λιμένες. Od. Δ. 846.

6 Καὶ ἀμφίδυμοι. Lege, ut constet me-

rationabilibus, & præsertim canibus:

Sicut autem canis tenellos catulos protegens,
Virum ignorans allatrat. ———

Et de Menelao corpus Patrocli defendente:

Ipsum autem protexit, sicut vitulum mater.

'Αμοιβοί. Socii vicem excipientes:

Qui ex Ascaniâ glebosâ venerant successores,
Primâ aurorâ. ———

Incertum autem, an prioribus interfectis, alii in eorum locum successerint.

'Αμφίδυμοι. Duplices; ex utrâque parte ingressum habentes per quem introeant naves:

——— *Portus vero naves continentes, ipsi*
Duplices. ———

'Αματροχόωντα. Qui non potest simul currere.

'Αματροχιάς. Concursus rotarum:

——— *Rotarum concursum vitans.*

'Αμφωτον. Ex utrâque parte aures habentem.

'Αμφιλύκη. Obscuritas; cum nondum lux adest:

Quando autem nondum aurora, sed adhuc dubia & sublustris nox erat.

---

trum, αὐτῇ ἀμφίδυμοι.

[7] Ἀματροχόωντα. Μὴ, &c. Abest negatio in Hes. Meliori ne sensu, an per oblivionem librarii omissa, judicium esto penes lectorem eruditum. Certe varians lectio non est negligenda. Extat Od. ο. 450.

[8] Ὁμοῦ. Melius Hes. ἅμα. Ὁμοῦ enim faveret eorum lectioni qui ὁμοτροχόωντα volunt.

[9] Ἁματροχιάς. Vide Etymolog.

[10] Ἁματροχιὰς ἀλεύων. Il. ψ. 422.

[11] Ἦμος. Il. Η. 433.

καὶ ἔστι οἷον ἀμφιλύγη. λύγεον [1] γὰρ, τὸ σκοτεινόν.

'Αμφιβρότη. Ἡ περὶ ὅλον τὸν ἄνθρωπον ἀσπίς.

'Αμύξει. Καταξύσει.

'Αμυκλαι. Πόλις τῆς Λακωνικῆς.

"Οι δ' [2] 'Αμύκλας εἶχον. ———

'Αμφηκες. [3] Τὸ ἐξ ἑκατέρου ἠκονημένον.

'Αμφιγύοισιν. Τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους γυῶσαι δυναμένοις, οἷον βλάψαι. ἔνιοι δὲ, τοῖς διὰ χειρὸς δυναμένοις·

Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσι ἀμφιγύοισι.

'Αμφιδεδίνηται. Κύκλῳ περίκειται·

——— Κολεὸν [4] δὲ νεοπρίστου [5].

'Αμφιδεδίνηται. ———

'Αμόθεν. 'Από τινος μέρους· ὅθεν καὶ τὸ μηδαμῶς, [6] κατὰ μηδένα τρόπον·

[7] Τῶν [8] ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διός. ———

'Αμαλήν. [9] 'Απαλὴν, νέαν·

'Αρπάξων [10] ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν.

πρόμαλος δὲ, ἡ προηυξημένη. [11]

---

[1] Λύγεον. Lege λυγαῖον cum Etym. qui hanc Etymologiam Oro tribuere videtur.

[2] "Οι δ' Ἀμύκλας. Il. B. 584.

[3] Ἄμφηκες. Τὸ ἐξ ἑκατέρου. Adde μέρους.

[4] Κολεόν. Od. Θ. 404.

[5] Post νεοπρίστου, omissum est ἐλέφαντος.

[6] Μηδαμῶς. Mallem μηδαμόθεν.

[7] Τῶν. Vitiose in Mſ. τόν. Heſ. habet δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μοναχῶς καὶ μηδένα τρόπον. Erat cum legerem: δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μηδαμῶς, κατὰ μηδένα τρόπον.

[8] Τῶν ἀμόθεν γε. Od. A. 10.

[9] Ἀμαλήν. Quidam deducunt ex Hebraico אמל *languidus fuit*. Quin & ἀπαλὸς convenit cum Arabio אפיל quod aliquid parvum & tenerum deſignat, ut camelum parvum anniculum, parvam ovem.

Dicitur

Dicitur autem quaſi ἀμφιλύγη. Λύζων enim obſcurum deſignat.

'Αμφιβρότη. Clypeus totum hominem circumdans.

'Αμύξει. Lacerabit, compunget.

"Αμυκλαι. Urbs Laconiæ:

Quique Amyclas tenebant. ———

"Αμφηκες. Utrinque acutum.

'Αμφιγύοισι. Quæ ex utrâque parte poſſunt γυῶσαι, *id eſt*, vulnerare. Alii vero explicant, quæ per manum poſſunt:

Et gladiis magnis, & haſtis ancipitibus.

'Αμφιδεδίνηται. Circumjacet:

——— *Vagina autem ex recens ſecto ebore*
Circumjacet. ———

'Αμόθεν. Ex aliquâ parte; & hinc derivatur μηδαμῶς, *id eſt*, nullo modo:

Hæc aliquâ ex parte Dea filia Jovis. ———

'Αμαλήν. Teneram, novam:

Raptura vel agnam teneram, vel timidum leporem.

Πρόμαλος autem, eſt ante tempus aucta myrica.

In hâc eâdem linguâ מאפיל eſt vecors, ingenii & conſilii expers.

[10] Ἀρπάξων. Il. X. 310.

[11] Προμυξηθῶν. Vocabulum hîc omiſſum, ſcilicet μυρίκη. Non enim πρόμαλος ſolummodo ſignificat auctam, ſed myricam ante tempus auctam. Ἀμαλὴ, ut optime animadvertit Heinſius, eſt vox Macedonum, quibus μαλεῖν eſt αὐξάνειν; unde πρόμαλοι, αἱ πρὸ τοῦ δέοντος αὐξανόμεναι μυρίκαι. Mihi verò Macedonicum μαλεῖν pro augere acceptum, derivandum videtur ex Hebraico מלא, *id eſt*, implere, conficere, perficere; quod idem ſignificat in Chaldaicâ, Syriacâ, Arabicâque linguâ, & ad Græcos pertranſivit, ubi formavit μάλα, *valde*, cum comparativo μᾶλλον.

Ἀμοιβάς. Ἡ ἐκ διαδοχῆς ἐναλλασσομένη ἐσθής·

[1] Πυκνὴν [2] καὶ μεγάλην, ἥ οἱ [3] παρεκέκλετ' ἀμοιβάς.

Καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, τό·

Εἵματά τ' [4] ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.

Ἀμολγῷ. Ἤτοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐν ᾗ ἀμέλγουσιν, ἢ ἐν ᾗ τὶς οὐ μολίσκει. ἵν' ᾖ ἀμολγῷ, κατὰ παρένθεσιν τοῦ Γ·

— Ἐν [5] νυκτὸς ἀμολγῷ.

οἷον τὸ μεσονύκτιον. [6]

Ἀμήχανε. Ἀπροσμήχανε·

— Ἀμήχανε, [7] σὸς δόλος, Ἥρη.

Ἀμφιάλῳ. Τῇ πανταχόθεν περιεχομένῃ θαλάσσῃ· [8] ἐπίθετον δὲ ἐστι πάσης νήσου.

Ἄμερδεν. Ἠμαύρου·

— Ὄσσε [9] δ' ἄμερδεν

Αὐγὴ χαλκείη. —

Ἀμφιπολεύεις. Περιέπεις·

Εἰ [10] κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι.

Ἀμφαδίην. Ἀναφανδὸν, φανερῶς·

Ἠὲ [11] καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα.... —

Ἀμφήριστον. [12] Τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον.

---

[1] Πυκνὴν καὶ μεγάλην. Od. ξ. 521.

[2] Πυκνήν. Male in Manuscripto πυκνήν.

[3] Παρακέκλετ'. Lege παρεκέκλετ'. In vulgatis Homeri editionibus legitur, ἥ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβὰς, *id est*, quæ ei præbebat copiam mutandi; sed tunc ἀμοιβὰς esset substantivum: Apollonio autem est adjectivum. Sic Hebraice dicitur בגדים vel שמלות חליפות.

'Αμοιβάς. Permutatoria vestis:

Spissam & magnam, quæ ei adjacebat permutatoria.

Eodem sensu & hoc dicitur:

Vestesque mutatoriæ, lavacraque calida, & cubilia.

'Αμολγῷ. Nocte intempestâ; aut horâ quâ ἀμέλγουσι, *id est*, mulgent; aut eâ quâ nemo μολεῖται, *id est*, venit; ita ut formetur ἀμολγῷ per insertionem τοῦ r:

——— *In nocte intempestâ.*

id est, quasi mediâ nocte.

'Αμήχανε. Contra quem nullæ valent machinæ:

——— *Inexpugnabilis, tua fraus, o Juno.*

'Αμφιάλῳ. Quæ undique a mari circumdatur. Est autem omnis insulæ epithetum.

"Αμερδεν. Excæcabat:

——— *Oculos autem excæcabat*

Splendor æris. ———

'Αμφιπολεύεις. Foves, protegis:

Si ille redux meam vitam protegeret.

'Αμφαδίην. Publice, palam:

Vel etiam palam, quandoquidem neminem.... ———

'Αμφίρηστον. Dubiam facientem palmam.

---

[4] Εἵματά τ'. Od. Θ. 249.

[5] Ἐς νυκτός. Il. O. 324.

[6] Μεσονύκτιον. Mallem μεσονυκτίῳ.

[7] Ἀμήχανε. Il. O. 14.

[8] Θαλάσσῃ. Melius ὑπὸ θαλάσσης.

[9] Ὄσσε. Il. N. 340.

[10] Ἐι κεῖνός γ'. Od. Σ. 253.

[11] Ἠὲ καὶ. Il. H. 196.

[12] Ἀμφίρηστον. Lege ἀμφήριστον. Occurrit Il. Ψ. 382, & 527.

Ἀμφιρύτη. Περιῤῥεομένη·

Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν. [1]

Ἀμφίς. [2] Ποτὲ μὲν, ἀντὶ τῆς περὶ, οἷον·

Αἱ [3] δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

ὅτε δὲ, ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ὡς το·

Οὐ [4] γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. ———

Ἀμαλλοδετῆρες. [5] Οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἀσταχύων δεσμεύοντες.

Ἀμύντορας. Βοηθούς·

Ἤ τινας [6] ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας. ———

Ἄμφω. Ἀμφότεροι, ἢ ἀμφοτέρους.

Ἀμφεκάλυψεν. Περιέσχεν.

Ἀμφασίη. Ἀφασία, ἀφωνία.

Ἄμμορον. Ποτὲ μὲν, κάμμορον·

——— [7] Κάμμορος, [8] ἢ τάχα χήρη

Σεῦ ἔσομαι. ———

ποτὲ δὲ, ἄμοιρος, ἀμέτοχος·

Οἴη [9] δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

λέγει δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Ἄρκτου. τοῦτο δὲ εἴρηκεν μὴ γινώσκων, ὅτι καὶ ἄλλα οὐ δύνει. ἢ πρὸς τὰ προειρημένα τὴν σύγκρισιν ποιεῖται. ὁ [10] δὲ

---

[1] Νήσῳ. Od. A. 198.

[2] Ἀμφίς. Explicat ἀμφὶς per περὶ, quod aliquando apud Hom. significat *circa*; ut περὶ σπέος, *circa speluncam*. Od. E. 68.

[3] Αἱ δ' οἶαι. Il. Θ. 444.

[4] Οὐ γάρ. Il. Ψ. 393.

[5] Ἀμαλλοδετῆρες. Derivatur ἄμαλλα ex Hebraico אלם *manipulus*.

[6] Ἤ τινας. Od. B. 326.

[7] Κάμμορος ἤ. Il. Z. 408.

[8] Κάμμορος. Lege ἄμμορος, seu potius

'Αμφιρύτη. Circumfluâ :

Insulâ in circumfluâ : sævi autem ipsum viri detinent.

'Αμφίς. Aliquando idem significat quod περὶ, quale hoc :

Hæ autem solæ circa Jovem Minervaque & Juno.

Aliquando vero sumitur pro χωρὶς, ut in hoc versu :

Non jam extra viam aberrabunt. ———

'Αμαλλοδετῆρες. Qui revinciunt manipulos spicarum ; ex ἄμαλλα, *id est*, manipulus, & δέω *ligo*.

'Αμύντορας. Auxiliatores :

Aut aliquot ex Pylo ducet auxiliatores. ———

*Ἄμφω. Ambo in nominativo, aut in accusativo.

'Αμφεκάλυψε. Obtexit.

'Αμφασίη. Loquendi impotentia, vocis interceptio.

*Ἄμμορον. Aliquando quidem κάμμορον, *id est*, infelicem :

——— *Me infelicem, quæ cito vidua tuî*

Ero. ———

Aliquando vero notat expertem, carentem :

Sola autem expers est Oceani lavacrorum.

Hoc de Ursâ profitetur. Quæ quidem dixit ignorans alia astra non occidere, sed semper visibilia apparere : aut cum supra dictis comparationem statuit. Heliodorus autem dicit,

---

ἄμμορον.

9 Οἴη δ'. Il. Σ. 489.

10 Ὁ δέ. Aristoteles vero sic defendit Homerum, quasi οἴη non significaret *solam*, cum id plerisque aliis accidat ; sed præcipuam, & quæ magis nota esset. Semper enim solum est quod magis notum. Strabo vero in primo contendit libro, Homerum sub Ursæ aut Plaustri nomine, omnem Arctoum comprehendere circulum ; nec eum in culpâ fuisse, quod unam duntaxat Ursam agnosceret, cum duæ hodie numerentur ; nondum enim ejus tempore parvam Ursam designatam fuisse.

Ἡλιόδωρός φησι, βέλτιον λέγειν ὅτι ἡγνόει. ὁ δὲ Κράτης οὕτως ἀναγινώσκει·

Ἥ τ' αὐτοῦ [1] στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

μέχρι τούτου καταλέγων·

Ἡ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀκούηται.

Ἀμφήλυθε. Περιῆλθεν·

Ὥστε [2] με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτμή. [3]

Ἀμφὶς ἔχοιεν. Χωρὶς ἔχοιεν, περιέχοιεν·

Δεσμοὶ [4] μὲν τρὶς τόσον [5] ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν. [6]

Ἀμφιφορεῦσι. Ἀμφορεῦσι.

Ἀμησάμενος. Συναγαγὼν, ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας· [7]

Ἀμηχανίη. Ἀπορία·

——— Ἀμηχανίη [8] δ' ἔχε θυμόν.

Ἀμαρτήσεσθαι. [9] Διαμαρτεῖν·

——— Ἀμαρτήσεσθαι [10] ὀπωπῆς.

Ἀμφιμέμυκεν. Περιήχει·

——— Δάπεδον [11] δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν.

Ἀμφοτέρωθεν. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Ἀμφιτρίτη. Ἡ θάλασσα·

——— Ἀγάστονος [12] Ἀμφιτρίτη.

---

[1] Ἥ τ' αὐτοῦ. Il. Σ. 488.

[2] Ὥστε. Od. Ζ. 122.

[3] Ἀϋτμή. In Homero ἀϋτὴ, vox; quod magis probarem. Nam Ulysses earum clamore e somno excitatus fuit. Od. Ζ. 117: Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν. (Cui respondet ἀϋτή.) Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς.

[4] Δεσμοί. Od. Θ. 340.

[5] Τόσον. Sic in Manuscripto. Lege

melius esse confiteri hoc eum fugisse. Crates vero sic legit:

Quæ ibidem vertitur & Orionem observat,

huc usque sigillatim enarrans & recensens:

Hæc quoque & expers est Oceani lavacrorum,

ut significet hoc ei quemadmodum & aliis etiam accidere.

'Αμφήλυθε. Circumvenit:

Ut me puellarum circumvenit femineus odor.

'Αμφὶς ἔχοιεν. Cohibeant, circumdent:

Vincula quidem ter tot infinita cohibeant.

'Αμφιφορεῦσι. Amphoris.

'Αμησάμενος. Coagulans; in nono Odysseæ libro.

'Αμηχανίη. Inopia consilii:

——— *Inopia autem consilii habuit animum.*

'Αμαρτήσεσθαι. Privatum iri:

——— *Privatum iri visu.*

'Αμφιμέμυκε. Resonat:

——— *Pavimentum autem totum resonat.*

'Αμφοτέρωθεν. Ex utrâque parte.

'Αμφιτρίτη. Mare:

——— *Sonorum mare.*

τέσσιν, quod mallem quam τέσσι, ut hodie in Homero habetur.

[6] Ἀμφὶς ἔχοιεν. Male in Manuscripto ἴχωσι.

[7] Ὀδυσσείας. Od. I. 247.

[8] Ἀμηχανίη. Od. I. 295.

[9] Ἀμαρτήσεσθαι. Vulgo *peccare*. Proprie est aberrare a scopo, deflectere. Eadem vis est τῷ Hebraici אטח & Arabici חטא.

[10] Ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. Od. I. 512.

[11] Δάπεδον. Od. K. 227.

[12] Ἀγάστονος. Od. M. 97.

'Ἀμφαγαπαζόμενος. Περιοσῶς ἀγαπώμενος.[1]

'Ἀμοιβήν. Ἔκτισιν·

'Εἰδέ[2] μοι ἐ τίσεσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν.

'Ἀμφοῦδας.[3] Περὶ τὸ ἔδας, τὸ ἔδαφος·

'Ἠ πρὸς[4] γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦδας ἐρείσας;[5]

'Ἀμνισσῷ. Ἀμνισσὸς τόπος καὶ ποταμὸς τῆς Κρήτης.

'Ἀμήχανοι. Μηχανὴν ἐκ ἔχοντες, ἐδὲ βοήθειαν.

'Ἀμενηνῶν. Ἀψύχων·

Δοιαὶ[6] γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

'Ἀμμορίην. Τὴν κακήν·[7]

Μοῖράν[8] τ' ἀμμορίην τε. ———

'Ἀμφιμάσασθε. Καθάρατε, περιψήσατε·

——— Τραπέζας[9]

Πάσας[10] ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας.

'Ἀμαρτήσαντες.[11] Συντυχόντες, συναντήσαντες·

Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς ἀμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω.

'Ἀμήσαντες.[12] Ἀποτεμόντες·

Ῥῖνάς[13] τ' ἀμήσαντες. ———

---

[1] Ἀγαπώμενος. Sic Hes. Mallem ἀγαπῶν. Extat enim hoc verbum Il. Π. 192. ubi agitur de sene Phylâ alienum pariter in oculis gerente, ac si suus filius esset. Optime Schol. φιλοφρονούμενος.

[2] Εἰδέ μοι. Od. Μ. 382.

[3] Ἀμφοῦδας. Alii legunt, ἀμφουδίς; alii vero separatim, ἀμφ' οὖδας.

[4] Ἠ πρὸς γῆν. Od. Ρ. 237.

[5] Ἐρείσας. Alii minus bene habent ἀείρας: melius in Apollonio.

[6] Δοιαί. Od. Τ. 562.

[7] Κακήν. Omissum μοῖραν. Deinde lege, μοῖραν τ' ἀμμορίην τε. Cum bis continuâ serie ponatur μοῖραν; unum ex duobus, quod fere fit, & jam alibi annotavimus, omittendum duxit Librarius.

[8] Μοῖράν τ'. Od. Υ. 76.

Ἀμφαγαπαζόμενος. Valde amans.

Ἀμοιβήν. Talionem :

Quod si mihi non luant boum dignam talionem.

Ἀμφοῦδας. Circum οὖδας, quod est pavimentum :

An ad terram dejiceret caput, circa pavimentum allidens?

Ἀμνισσῷ. Ἀμνισσὸς est locus & flumen Cretæ.

Ἀμήχανοι. Effugium non habentes, neque auxilium.

Ἀμενηνῶν. Animâ carentium :

Duæ enim sunt portæ animâ carentium somniorum.

Ἀμμορίην. Malam sortem :

Felicitatemque & malam sortem. ———

Ἀμφιμάσασθε. Abstergite, mundate :

Mensas omnes abstergite, purgateque crateras.

Ἀμαρτήσαντες. Obviam facti, sibi occurrentes :

Bubulcus & subulcus sibi occurrentes simul ambo.

Ἀμήσαντες. Abscidentes :

Nares abscidentes. ———

---

9 Τραπέζας. Od. Υ. 152.

10 Πάσας. Hanc vocem quæ in Manuscripto deerat, ex Homero restitui ; & pro κρατῆρας, posui κρητῆρας.

11 Ἀμαρτήσαντες. Sic in Hes. Alii legunt ὁμαρτήσαντες, quod idem est. Nam, ut monet Apollonius, *alpha* aliquando notat ὁμῶ ; ut in ἄλοχος, ἄκοιτις. Versus autem sic construitur apud Homerum, Od. Φ. 188 :

— Ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω
Βυκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.

12 Ἀμήσαντες. Metaphora sumpta a messoribus. Sic Anacreon Od. 12 : Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς ἐκεῖνος, ἐκθερίξω. Et Bion in primo Idyllio : ἆιμα δρέπονται.

13 Τίνοις τ'. Od. Φ. 301.

T.

Ἀμέρδη. [1] Στερίσκῃ, ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

Ἀμφέθετο. Περιέθετο. πρὸ τῆς μάχης παρεσκευάσθη ὁ Τηλέμαχος·

Ἦ, καὶ [2] ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν. ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξύ.

Ἀμφίεξεσα. Περιέξεσα·

Κορμὸν [3] δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, [4] ἀμφέξεσα χαλκῷ.

Ἄμπνυτο. Ἀνέπνευσε·

Αὐτὰρ [5] ἐπεὶ [6] ἄμπνυτο. ———

Ἀνά. Κυρίως μὲν ἡ πρόθεσις, ἐν τούτοις·

Ἀφρῷ [7] μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω.

ἀντὶ δὲ τῆς κατά·

Νῆσον [8] ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. ———

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

Ὡς [9] ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ.

Ἄνα. Ἀντὶ μὲν τοῦ ἄναξ·

Ζεῦ [10] ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ. ———

ἀντὶ δὲ τοῦ ἀνάστηθι·

Ἀλλ' [11] ἄνα, μηκέτι [12] κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω.

---

[1] Ἀμέρδῃ. Non convenit cum στερίσκῃ, nec extat in libro ab Apollonio laudato; nisi forte Od. Φ. 290, ubi habetur οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, olim ἀμέρδῃ pro ἀμέρδεαι lectum fuerit. Legere mallem: Ἀμέρδει, στερίσκει.

[2] Ἦ, καὶ ἐπ' ὀφρύσι. Od. Φ. 431.

[3] Κορμόν. Od. Ψ. 196.

[4] Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών. Vitiose in Manuscripto sic legebatur versus:

'Αμέρδη. Privat; ut in libro Odyssææ vicesimo primo.

'Αμφέθετο. Circumposuit. Ante pugnam se accinxit Telemachus:

Dixit, & superciliis annuit. Ipse autem circumposuit ensem acutum.

'Αμφέξεσα. Circumpolivi:

Truncum autem ex radice incidens, circumpolivi ære.

"Αμπνυτο. Respiravit:

At postquam respiravit. ———

'Ανά. In proprio quidem sensu sumitur hæc præpositio, ut in hoc versu:

Spumâ frementem videns, recurritque retrorsum.

Accipitur & pro κατὰ, *id est*, per:

Morbum per exercitum excitavit gravem. ———

Pro vero ἐπὶ, *id est*, super:

Sic ille quidem placide dormiebat pater in Gargaro summo.

"Ανα. Pro ἄναξ, *id est*, rex:

Jupiter rex Dodonæ, Pelasgice. ———

Et pro *surge*:

Sed surge, nec amplius jaceas; reverentia autem tuum animum tangat.

Κερμῖν ἐκ ῥίζης ποταμόν. —

5 Αὐτάρ. Od. Ω. 348.

6 Ἐπεί. Post ἐπεὶ, adde ῥ'.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο. —

7 Ἀρῃ̃. Il. Ε. 599.

8 Νοῦσον. Il. Α. 10.

9 Ὣς ὁ μὲν. Il. Ξ. 352.

10 Ζεῦ ἄνα. Il. Π. 233.

11 Ἀλλ' ἄνα. Il. Σ. 178.

12 Μηκέτι. In vulgatis Homeri editionibus, μηδέ τι, aut μηδ' ἔτι.

ἡ δὲ πρόθεσις κατ' ἀναστροφήν·

Γινώσκω [1] γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνα κοιρανέοντα.

ἌΝΑΞ. Ὅτε μὲν βασιλεύς·

Ἀτρείδης τε [2] ἄναξ ἀνδρῶν. ———

εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἄνω [3] εἶναι τῶν ὑποτεταγμένων. εἴρηται δὲ, καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκοδεσπότου. [4]

ἈΝΑῤῬΩΓΑΣ [5] ΜΕΓΑΡΟΙΟ. Ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας [6] λέγεται [7] οὕτως. ῥῶγας τοῦ μεγάρου, κατὰ τὸ πληθυντικόν. οἱ μὲν, τὰς ἀναβάσεις, ἀπὸ τοῦ διεστάναι. ἄλλοι δὲ, τὰς θυρίδας. οἱ δὲ, ἀναῤῥῶγας, ἀντὶ τοῦ, ἀνὰ τοὺς στενοὺς τόπους.

ἈΝΘΕΡΕΩΝ. Ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἀνθεῖν τὸ γένειον.

ἈΝΩΡΟΥΣΕΝ. [8] Ἀνώρμησεν, ἀνεπήδησεν·

Ἠέλιος [9] δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην.

---

[1] Γινώσκω. Il. Ε. 824.

[2] Ἀτρείδης. Il. Α. 7.

[3] Ὑπὲρ ἄνω. Mallem unâ voce ὑπεράνω.

[4] Οἰκοδεσπότου. Quidam, ut Euripidis Schol. in Hippolytum, v. 88. deducunt ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν ἄνω ἀξίαν. Hic contendit hoc vocabulum proprie sumi pro servatore; & de Diis servatoribus primum dici, deinde de dominis, ut secundis servatoribus. Alii, teste Gaspardo Stiblino Euripidis explanatore, derivant ab ἄκος, *id est*, medelâ; quod regibus subditorum cura incumbat. Homerus deducit ἀςυάναξ ex ἄςυ & ἄναξ, quod in antiquâ veterum Græcorum linguâ, cujus multa hodie vocabula in illius poematibus supersunt, servatorem, protectorem designabat; cum Poeta hancce vocem jam tum forte obscuram per aliam notiorem sic evolvat, Il. Χ. 506:

Ἀςυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.

Mihi vero ἄναξ nihil aliud significare videtur quam ἐπίσκοπον, *id est*, inspectorem, præsidem. Dicitur de iis qui aliorum curam agunt, ut de Diis, regibus & heris. Apud Hom. legitur οἴκοιο ἄναξ: & apud Æschyl. Pers. 378, κώπης ἄναξ, pro remige; unde profluxit nomen ἀνακῶς ἔχειν apud Hes. Suidam & Plutarchum, pro ἐπιμελῶς ἔχειν. Hinc Διόσκουροι Castor & Pollux vocati sunt ἄνακες, quasi ἀνακῶς ἔχοντες; quod, teste Horatio, & Theocrito Εἰδ. ΚΒ, pereuntium in pugnâ, & in mari tempestate

Aliquando & per inverſionem ponitur hæc præpoſitio :

Agnoſco enim Martem per prælium dominantem.

'Αναξ. Aliquando quidem rex :

Atrideſque rex hominum. ———

Sic autem vocatur ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἄνω εἶναι, *id eſt*, quod ſit poſitus ſupra ſubjectos ſuos. Sumitur & pro hero.

'Αναῤῥῶγας μεγάροιο. In libro Odyſſeæ viceſimo ſecundo. Sic dicit in plurali numero ῥῶγας, *id eſt*, fiſſuras. Alii ſcalas intelligunt, quod diſſitæ ſint ; alii oſtiola ; alii ἀναῤῥῶγας interpretantur, *per anguſta loca.*

'Ανθερεών. Locus ſub mento poſitus, a quo floreſcere incipit barba.

'Ανόρουσεν. Cum impetu ſurrexit ; ſurſum exiliit :

Sol autem cum impetu exiliit, linquens pulchrum lacum.

---

jactatorum curam haberent. Ἀνάκειον apud Mœrin Atticiſtam, Schol. Luciani & Thucydidis, ſumitur pro eorum templo ; & ἀνάκεια apud Heſ. eſt Διοσκόρων ἑορτή. Aliunde & Spartæ præſidebant ; unde in Ariſtophanis Lyſiſtratâ & alibi, jurant Lacedæmoniæ ναὶ τὼ σιώ, *id eſt*, Διοσκόρους. Ille locupletiſſimus omnium linguarum theſaurus, Olaus Rudbeck in Atlant. confert cum ἄναξ vocem *anas* in linguâ Runicâ pro duce ſumptam. Summus Bochartus vocem ἄναξ deducit ex ענק quod in plurali ſpeciem Gigantum notiſſimorum ſignificat ; unde & Dioſcures ἀνάκτας vocatos putat, quod ſtaturâ & majeſtate cæteris mortalibus præſtarent.

[5] Ἀναῤῥῶγας. Sic habet quoque Heſ. conjunctim. At vulgatæ Homeri editiones, Etymol. & vetus Schol. ἀνὰ ῥῶγας.

[6] Od. x. 143.

[7] Λέγεται. Mallem legere & interpungere : λέγει οὕτω ῥῶγας τοῦ μεγάρου. In Manuſcriptis λέγει & λέγεται eodem modo pinguntur.

[8] Ἀνόρουσε. Lege ἀνόρουσε, ut apud Heſ. utque metrum in Homero poſtulat. Significat ſimpliciter *exortus eſt* : quemadmodum in Sophoclem annotavit Thomas Johnſon, multas apud Græcos Tragœdiæ ſcriptores, immo apud omnes Poetas, crebro voces occurrere quæ nativam non retinent vim, ſed latiori uſurpantur ſenſu ; ut προσέπτατο, pro advenit ; ὁρμάω, pro ſimplici βαίνω, nullo adjecto motûs impetu ; ἕρπω, ſerpendi ſenſu omiſſo ; προσίζάνω, *adeſt*, nullo ad poſituram reſpectu habito.

[9] Ἠέλιος, Od. Γ. 1.

καταστρέφει δὲ, εἰς τὸ ἀνέτειλε.

Ἄντυξ. [1] Ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτάτω περιφερείας τοῦ ἅρματος·

Ἐντέταται. [2] δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.

ἐπὶ δὲ τῆς κάτωθεν περιφερείας τῆς ἀσπίδος·

Ἄντυξ, [3] ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄνω τοῦ ὅλου τετύχθαι, ὅ ἐστι, κατεσκευάσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησὶ, οὕτως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ἀπέχεσθαι τῆς ὅλης κατασκευῆς, ἀπὸ τοῦ ἄνω τετύχθαι.

Ἀναμάξεις. Ἐναποψήσῃ·

Πάντως [4] θαρσαλέη κύον Ἀδδεὲς, οὔτι με λήθεις

Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

Ἀντί. Δηλοῖ μὲν κυρίως τὴν πρόθεσιν· ὡς καὶ ἡμεῖς τίθεμεν, καὶ ὡς Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει τοῦτον δὲ τὸν στίχον·

Τρώων [5] ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος.

τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἴσου, οἷον·

Ἀντί [6] τοι εἶμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο.

ἀντὶ τοῦ, ἴσος εἰμὶ ἱκέτης σοῦ. καί·

Ἀντιθέῳ [7] Ὀδυσῆϊ, ———

τῷ ἰσοθέῳ. ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος, ὅτε φησί·

Ἀντίθεον [8] Πολύφημον. ———

θέλουσιν ἀκούειν ἔνιοι, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς. οὗτος γάρ ἐστι

---

[1] Ἄντυξ. Ἐπὶ μὲν τῆς ἀνωτάτω περιφερείας τοῦ ἅρματος. Hinc in Etym. pro ἡ ἀνωτάτη περικεφαλαία τοῦ ἁρματίου δίφρου, lege περιφέρεια; quod bis ipse in hoc eodem articulo habet Etym.

[2] Ἐντέταται. Il. E. 728.

Deinde ſignificat & *exortus eſt.*

'Ἄντυξ. De ſuperiori quidem currûs circumferentiâ :

Diſtenſa erant : Duæ autem rotundæ currûs circumferentiæ ſunt.

De inferiori vero ſcuti circumferentiâ :

Ora, quæ extrema currebat circa ſcutum umbilicatum.

Sic dicitur, quod in ſuperiori parte τέτυχθαι, *id eſt*, efformetur. Apion vero contendit ſic nominari, ex eo quod abſit ab univerſali conſtructione, in ſummo poſita.

'Ἀναμάξεις. Abſterges :

Omnino audax, canis intrepida, non me lates
Patrans magnum facinus, quod tuo capite abſtergens lites.

'Ἀντί. Proprie quidem ſignificat præpoſitionem ; ut & nos ponimus, & Ariſtarchus legit hunc verſum :

Trojanorum adverſus centenos ducentoſque unumquemque veſtrum.

Ponitur & pro æquali, quale hoc :

Loco tibi ſum ſupplicis, o nobilis, venerandi.

ἀντὶ hîc idem eſt quod ἶσος. Et :

Ulyſſi ἀντίθεον, id eſt, *Diis æquali.* ———

De Cyclope vero, quando dicit :

Polyphemum ἀντίθεον, ———

quidam intelligunt, eum qui Diis adverſatur. Ille enim

---

[3] Ἄντυξ. Il. Z. 118.
[4] Πέρδως. Od. T. 92.
[5] Τρώων. Il. Θ. 233.
[6] Ἀντί τοι. Il. Φ. 75.
[7] Ἀντίθεον. Od. Α. 21.
[8] Ἀντίθεον. Od. Α. 70.

ὁ λέγων·

Ὀυ γὰρ Κύκλωπες [1] Διὸς μεγάλου [2] ἀλέγουσιν.

τὰς δὲ ἀντιανείρας Ἀμαζόνας· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, ἰσάνδρους. ἔνιοι δὲ, τὰς ἀντιαζούσας, οἷον ἐναντιουμένας ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ.

Ἀνώγειν. Κελεύειν. κυρίως δὲ, ἄνακτος ἐπίτασις.

Ἀντιτορήσας. Διατρήσας, διορύξας·

—— Πυκινὸν [3] δόμον ἀντιτορήσας.

Ἀνεμοτρεφές. Τὰ ἐν τοῖς εὐηνέμοις τρεφόμενα δένδρεα, εὔτονα καὶ χρήσιμά φασι γίνεσθαι. ὅταν οὖν λέγῃ·

—— Ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος,

ἐπὶ τὴν τοῦ [4] δένδρου ἀρετὴν ἀναφέρει εἰς τὸ ἀφῃρημένον ἐκ τούτου δόρυ. ἔνιοι δὲ, ἀντὶ τοῦ Φ παρειλῆφθαί φασι τὸ Π, ὡς εἶναι ἀνεμοτρεπὲς, τὸ διὰ κουφότητα τῷ ἀνέμῳ [5] τρεπόμενον. βέλτιον δὲ ἀκούειν διὰ τοῦ Φ.

Ἀνεχάζετο. Ἀνεχώρει·

—— Πάτροκλος [6] δ᾽ ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω.

Ἄντεσθαι. Ποτὲ μὲν, λιτανεύειν· ποτὲ δὲ, ἐξ ἐναντίας παραγίνεσθαι·

Ἄντεσθ᾽ [7] ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Ἀντιβολῆσαι. Συναντῆσαι. συντυχεῖν. καὶ ἔστι οἷον ἀντιμολῆσαι, ἀντιμολεῖν, ὅ ἐστι παραγίνεσθαι.

Ἦ θήν σ᾽ [8] ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολῆσαι. [9]

---

[1] Ὀυ γὰρ Κύκλωπες. Od. I. 275.

[2] Μεγάλου. Lege αἰγιόχου.

[3] Πυκινόν. Il. K. 267.

[4] Ἐπὶ τὴν τοῦ. Ἐπὶ mihi videtur tollendum, aut sequens εἰς. Εἰς τὸ, &c. ἀνεμοτρεφὶς legitur Il. Δ. 256. & O. 625.

[5] Τῷ ἀνέμῳ. Clarissimus Alberti, qui hunc locum ex Apollonio descriptum in ἀνεμοστρεφὶς laudat, male legit τῶν ἀνέμων; tunc saltem scribendum foret ὑπὸ

dicit:

dicit:

Non enim Cyclopes Jovem magnum respiciunt:

Quod vero spectat ad *Amazonas* ἀντιανείρας; Aristarchus quidem intelligit *viris æquales:* alii vero, *eas quæ adversantur viris;* erant enim bellatrices.

Ἀνώγειν. Jubere; proprie quidem, regis edictum.

Ἀντιτορήσας. Cum perforavisset, cum effodisset:

——— *Cum solidam domum effodisset.*

Ἀνεμοτρεφές. Quæ in locis vento expositis educantur arbores, firmiores & utiliores esse dicuntur. Quum igitur dicit,

Hastam ἀνεμοτρεφὲς;

virtutem arboris transfert in hastam ex eâ desumptam. Alii vero τὸ Φ assumptum putant loco τοῦ Π; ut sit ἀνεμοτρεφὲς pro ἀνεμοτρεπὲς, *id est*, ob levitatem a vento agitata. Melius autem intelligitur per Φ.

Ἀνεχάζετο. Recessit:

——— *Patroclus autem recessit longe retro.*

Ἄντεσθαι. Aliquando quidem, precari supplicem; aliquando vero, ex adverso occurrere:

Occurrere ad prælium: adeo acriter pugnabant.

Ἀντιβολῆσαι. Occurrere; concurrere. Idem autem est quod ἀντιμολῆσαι, *id est*, accedere, advenire:

Certe te conficiam & in posterum occurrens.

τῶν ἀνέμων. Sed legitur in Manuscripto, τῷ ἀνέμῳ. Aliquando enim passivum apud Græcos dativum regit; unde in Virgilio, *nec cernitur ulli*, pro ab ullo. In Anacreonte, ᾠδ. XLI. legitur ἀνεμοτρεφέων θυέλλῃ; ubi animadverterunt Tanaquil. Faber & Anna Daciera ἀνεμοτρεφέων Græcum minime esse, proindeque legendum ἀνεμοστρόφῳ.

6 Πάτροκλος. Il. Π. 710.

7 Ἄντεσθ'. Il. Ο. 698.

8 Ἦ θήν σ'. Il. Λ. 365.

9 Ἀντιβολήσῃ. Lege ἀντιβολήσας.

V.

Ἀναίνομαι. Ἀπαρνοῦμαι. ἀπολέγομαι·

Τῶν δ᾽ ἄλλων [1] ὑπέρ τιν᾽ ἀναίνομαι. ———

Ἀνώϊστον. Ἀνυπονόητον·

——— Ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.

ὃ οὐκ ἄν τις οἰηθείη γενέσθαι·

Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἀνώϊστον [2] κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.

Ἀντικρύ. Διαμπάξ, καὶ οἷον διόλου·

Ἀντικρὺ [3] δ᾽ ἁπαλοῖο δι᾽ αὐχένος ἤλυθ᾽ ἀκωκή.

καί·

Ἀντικρὺ [4] κατὰ κύστιν ὑπ᾽ ὀστέον ἤλυθ᾽ ἀκωκή.

καί·

Ἀντικρὺ χρόα [5] τε ῥῆξαι, σύν τ᾽ ὀστέ᾽ ἀράξαι.

ὅτε δὲ ψιλῶς, ἐξ ἐναντίου·

Ἀλλά κατ᾽ ἀντικρὺ [6] τέγεος πέσεν. [7] ———

Ἀνάρσιοι. Πολέμιοι, ἀπὸ τοῦ [8] συνηρμόσθαι τοῖς ἤθεσιν.

Ἄνεῳ. Ἐκπεπληγμένοι, καὶ οἷον ἀνώϊοι, [9] ἄφωνοι δι᾽ ἔκπληξιν·

Τίπτ᾽ ἄνεῳ [10] ἐγένεσθε; ———

---

[1] Τῶν δ᾽ ἄλλων. Od. Θ. 212.

[2] Ἀνώϊστον κακόν. Hîc bis iteratur idem versus. Lapsum puto Librarium qui duos confuderit versus; & in primo legendum, ut in Iliade Φ. 39.

Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.

& in secundo;

Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης.

qui versus extat Od. Γ. 306. ubi tamen pro ἀνώϊστον hodie legitur:

Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ. —

[3] Ἀντικρύ. Il. Ρ. 49.

[4] Ἀντικρὺ κατά. Il. Ε. 67.

'Ἀναίνομαι. Abnego; recuso:

Aliorum autem haudquaquam ullum recuso. ———

'Ἀνέλπιστον. Inexpectatum:

——— *Inexpectatum malum venit divinus Orestes.*

Quod quis fieri posse nunquam existimasset:

Sed huic inexpectatum malum venit divinus Orestes.

'Ἀντικρύ. Utrinque, veluti penitus:

Penitus autem teneram per cervicem penetravit cuspis.

Et:

Utrinque juxta vesicam sub osse venit cuspis.

Et:

Utrinque corpus disrumpam, & ossa frangam.

Quum vero simpliciter sumitur; notat ex adverso:

Sed ex adverso de tecto decidit. ———

'Ἀνάρσιοι. Hostes; sic dicti quod moribus non conveniant.

'Ἄνεῳ. Perculsi; & quasi ἀνόοι, *id est*, muti ob stuporem:

Cur muti & attoniti hæretis? ———

---

5 Ἀντικρὺ χρόα τι. Il. Ψ. 673.

6 Ἀλλὰ κατ' ἀντικρύ. Od. Κ. 559.

7 Πίσυν. Vitiose in Manuscripto πίσω, pro πίσυν.

8 Ἀπὸ τῦ. Omissa negatio μή. Derivatur hoc vocabulum ex *alpha* privativo, & ἄρω, *id est*, apto, congruo.

9 Ἀνόοι. Mente destituti ob improvisam calamitatem, ex *alpha* privativo, & οἴω *id est*, puto, existimo. Fortasse legendum per additionem unius litteræ ἀναύδοι, *id est*, muti, voce carentes. Quemadmodum apposite ad rem explicat Schol. ἄνευ ἰωῆς, τουτέστι φωνῆς. Certè convenientior exurgeret sensus.

10 Τίπτ' ἄνεῳ. Il. Β. 323.

'Ανέσαιμι. 'Αναπείσαιμι, ἐποτρύναιμι, προτρεψαίμην·

'Εις εὐνὴν [1] ἀνέσαιμι ὁμοιωθῆναι [2] φιλότητι.

τοιοῦτόν ἐστι καὶ τό·

'Ουδέ [3] κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνίει. [4]

οὐκ ἀναγκαῖόν φημι ἀπὸ τῆς ἀνίας ἀκούειν· ἀλλὰ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι. διὸ καὶ δασυντέον, ἵν' ᾖ ἀνιεῖσα. [5] διὸ καὶ ἐπιφέρει·

Σῷ [6] οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος. ———

οἱ γὰρ λυποῦντές τινας, οὐ λαμβάνουσι δῶρα. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς ἀνίας ἦν ἂν τὸ ῥῆμα, ἀνιῴης. ἔστι γὰρ ἀπὸ τῆς Β συζυγίας τῶν περισπωμένων· ἀνιῶ, ἀνιᾷς, ἀνιᾷ, ὡς τιμῶ, τιμᾷς, τιμᾷ, καὶ ἀπατῶ, ἀπατᾷς, ἀπατᾷ. καθὰ οὖν τὸ εὐκτικὸν τοῦ τιμῴην, καὶ ἔτι τοῦ ἀπατῴην, ἀπατῴης, ἀπατῴη, καὶ οὕτως ἀνιῴην, ἀνιῴης, ἀνιῴη. ἔνιοι δέ φησι. [7] δασέως δεῖ ἀναγινώσκειν, καὶ μὴ ψιλῶς. ἐκ μὲν τῆς δασυνομένης ἔσται, ἐποτρύνοις, καὶ ἐπιτρίβοις, καὶ παρορμῴης· εἰ δὲ ψιλῶς, εἰς ἀνίαν ἄγοις. πῶς δ' ἂν ὁ εἰς ἀνίαν ἄγων τινὰ [8], δυναιτ' ἂν παρ' ἐκείνων λαμβάνειν δῶρα; κατὰ δὲ τὴν Ἡλιδώρου [9] ἀπόδοσιν ἁρμόζει ἐπανείης, κἀκεῖνο οὕτως εἰρῆσθαι·

'Αλλ' [10] ἀνίης, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον.

τῆς μεταφορᾶς οὔσης ἀπὸ τῆς ἀνιεμένης τῶν κυνῶν κατὰ τὰς θήρας

1 'Εις εὐνὴν. Il. Ξ. 209.
2 'Ομοιωθῆναι. Lege ἱμωθῆναι.
3 'Ουδέ κε. Od. B. 185.
4 Ανίει. Lege ἀνιείης.
5 Ανιεῖσα. Ex verbo ἵημι *mitto*, quod δασυντέον, *id est*, spiritu aspero notandum; ut distinguatur ab ἴημι, *vado*. Extat ἀνιεῖσα, Il. E. 422. ubi significat *adducens*, *impellens* :
'Η μάλα δή τινα Κύπρις Αχαιϊάδων ἀνιεῖσα.

'Ανέσαιμι. Persuadeam, impellam, adhorter:

In lectum impellam ut coeant amore.

Idem est & hoc:

Neque Telemachum iratum sic incitares.

Non necessarium puto intelligere hoc verbum quasi deductum ex ἀνίας, *id est*, dolore; sed potius a verbo ἀνίημι, *id est*, dimittere, incitare. Idcirco cum spiritu aspero efferendum est, ut sit idem quod ἀνιεῖσα. Ideo & addit:

Tuâ in domo munus expectans. ———

Qui enim aliis ægre faciunt, ii non accipiunt munera. Sin autem hoc verbum deduceretur ex ἀνίας *dolore;* haberetur ἀνιῴης. Est enim verbum ex secundâ circumflexorum conjugatione; sic flectitur, ἀνιῶ, ἀνιᾷς, ἀνιᾷ, ut τιμῶ, τιμᾷς, τιμᾷ, & ἀπατῶ, ἀπατᾷς, ἀπατᾷ. Quemadmodum autem optativus modus τοῦ τιμῶ, est τιμῴην, & verbi ἀπατῶ, est ἀπατῴην, ἀπατῴης, ἀπατῴη; sic & inflectitur, ἀνιῴην, ἀνιῴης, ἀνιῴη, ex ἀνιῶ. Quidam cum spiritu aspero, non vero cum tenui legendum esse contendunt. Cum spiritu quidem aspero esset, *incitares*, *urgeres & instares*, *adhortareris*; cum spiritu vero tenui, *molestiam procreares*. Quomodo autem quis ab iis dona accipere possit quos molestiâ afficit? Secundum autem Heliodori explicationem, idem esset ἐπανιεῖς atque hoc:

Sed immittis: quoniam ipse genuisti filiam noxiam.

Ducta est hæc metaphora a canibus qui effuso impetu in

---

[6] Σῷ. In Manuscripto legitur ῷ. Hic versus exstat Od. Β. 186.

[7] Φησί. Lege φασί.

[8] Τινά. Lege τινὰς, ob sequens περ' οἰκεῖαν; aut περ' οἰκεῖον ob præcedens τινά.

[9] 'Ηλιδώρου. Lege 'Ηλιοδώρου.

[10] Ἀλλ' ἀνίεις. In nostro hodie Homero legitur, ἀνιεῖς. De Minervâ dicitur Il. Ε. 880.

ἀφίσεως. καὶ τοῦτο τῆς ἀποδόσεως δεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ. Τηλεμάχου λέγεσθαι, καὶ ἐπὶ τῆς Ἀθήνης.

Ἀναβέβρυχε. Τῶν πεποιημένων κατὰ μίμησιν. οἷον, ἀναβέβηκεν μετά τινος ἤχου·

——— Ἀναβέβρυχεν [1] ὕδωρ,

Καλὸν, τηλεθάον. ———

Ἀναδέσμην. Οἱ μὲν, διάδημα· οἱ δὲ, μίτραν. πλὴν κόσμου εἶδος περὶ τὴν κεφαλήν. καὶ ἔστι τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

——— Ἰδὲ [2] πλεκτὴν ἀναδέσμην.

Ἀναβήμεναι. Τὸν ἐς Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, τὸ δὲ ἐκεῖθεν, οὐκ ἔτι·

Πρίν [3] γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι. ———

Ἄντλος. Τῇ θαλάσσῃ·

Ἄντλῳ [4] δ' ἐνδύπησε πεσὼν [5] ὡς εἰναλίη κήξ.

ὅτε δὲ κυρίως, τὴν ἀντλίαν·

Εἰς ἄντλον [6] κατέχυντο. ———

Ἀνδρακάς. Κατ' ἄνδρα. ἐπιρρηματικῷ τῷ τύπῳ, ὡς ἐν [7] ἑκάστῳ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ν τῆς Ὀδυσσείας, ἀνδρακάς. δύναται δὲ καὶ ἀνδράδας, οἷον ἀνδράδασις, ἡ κατ' ἄνδρα μερίς. κοινωνίαν γὰρ ἔχει το Δ πρὸς τὸ Κ. ὡς καὶ τὸ καίειν, δαίειν.

Ἀνεβάλλετο. Ἀνεφορμίζετο. προοιμιάζετο.

---

[1] Ἀναβέβρυχεν ὕδωρ. Il. P. 54.
[2] Ἰδὲ πλεκτήν. Il. X. 469.
[3] Πρίν γε τὸν. Od. Λ. 210.
[4] Ἄντλῳ. Od. O. 478.
[5] Πεσών. Lege πεσοῦσ'. De muliere agitur.

venationibus immittuntur ; quæ explicatio de Minervâ & de Telemacho optime afferri poffet.

'ΑΝΑΒΈΒΡΥΧΕ. Unum ex verbis per imitationem factis ; quafi ἀναβέβηκε μετὰ ἤχου, *id eft*, afcendit cum quodam fonitu :

——— Afcendens remurmurat unda,
Pulchram, virefcentem. ———

'ΑΝΑΔΈΣΜΗΝ. Alii quidem intelligunt diadema; alii vero, mitram. Certe quoddam eft ornamenti genus circa caput pofitum. Hæc vox femel occurrit :

——— Et implexum redimiculum.

'ΑΝΑΒΉΜΕΝΑΙ. Navigationem ad Trojam vocat ἀνάβηναι ; reditum vero ex Trojâ nunquam fic nominat :

Antequam ille in Trojam confcenderet. ———

"ΑΝΤΛΩ. Mari :

In mare infonuit illapfa ficut marina fulica.

Cum vero proprie fumitur ; fignificat fentinam :

In fentinam deciderunt. ———

'ΑΝΔΡΑΚΆΣ. Viritim. Adverbialiter, ut, *per fingulos*. Hæc vox femel occurrit, fcilicet in libro Odyffeæ decimo tertio. Poteft idem effe quod ἀνδράδας, quafi ἀνδράδαις, *id eft*, per fingulos homines divifio. Multam enim habet affinitatem *Delta* cum *Cappa* ; ut in καίειν & δαίειν, quæ duo *urere* fignificant.

'ΑΝΕΒΆΛΛΕΤΟ. Præludebat, exordiebatur.

---

6 Εἰς ἄντλον. Od. M. 411.

7 Ὣς ἐν ἰκάσι. Mallem ὡς κατ' ἄνδρα ἴσα εἴκασεν : fed nihil mutandum. Apud Etymologum magnum : σημαίνει ἢ ἑκάστῳ. Ex Apollonio reftitue præpofitionem ἐν quæ aberat ; & lege ἐν ἑκάστῳ.

Ἀνιπτόποδες. Οἱ δι' ἀγυίαν [1] μὴ προερχόμενοι. [2]

Σοὶ [3] ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, [4] χαμαιεῦναι.

Ἀντίθεον. Τὸν ἰσόθεον. ἐπὶ δὲ τοῦ Κύκλωπος, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς.

Ἄνευθε. Χωρίς.

——— Ἄνευθε [5] δέ σε μέγα [6] νῶϊν

Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.

Ἀντιάνειραι. Ἐπιθετικῶς, αἱ Ἀμαζόναι· αἱ ἴσανδροι, πολεμικαὶ [7] γάρ.

Ἀνδράγρια. Σκῦλα. τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων, τὰ ὑπ' ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα·

——— Ἀνδράγρι' [8] Ἀχαιῶν

Ἥρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἀνδραχθέσι. Τοὺς καὶ ἀνὴρ βαστάζων βαρυνθείη ἂν ὑπερμεγέθεις ὄντας λίθους·

Οἱ δ' [9] ἀπὸ πέτράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν

Βάλλον. ———

Ὁ Ἡλιόδωρος, μέγα βάρος παρεχόμενα [10] τοῖς ἀνδράσιν. ὁ δὲ Ἀπίων, τοῖς ἀνδρὸς βάρος ἔχουσιν, ἢ οἷον ἀνδραχέσιν, κατὰ παρένθεσιν τοῦ Θ, ἵν' ᾖ· τοῖς ἀνδράσιν ἄχθος ποιοῦσιν.

---

[1] *Αγυίαν*. Lege *ἀγυιάν*.

[2] *Προερχόμενοι*. Facile crederem aliquid deesse; & legendum, *μὴ προερχόμενοι εἰς τὸ νίπτεσθαι*, ut habet Hesychius: *δι' ἀγυιὰν χρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι*.

[3] *Σοὶ ναίουσ'*. Il. Π. 235.

[4] *Ἀνιπτόποδες*. Tales in sacrificiis erant Judæorum Sacerdotes; quod adeo notum erat ut hoc nomine designarentur:

Observant ubi festa mero pede Sabbatha Reges.

ait Juvenalis. Quidam *τὸ ἄνευ* & *ἄνευθεν* deducunt ex אין *nihil*, *nullus*, *non*, &c.

[5] *Ἄνευθε*. Il. Χ. 89.

Ἀνιπτόποδες.

'ΑΝΙΠΤΌΠΟΔΕΣ. Qui ob abſtinentiam non procedunt ad balneum:
Tibi habitant oraculorum interpretes, illotis pedibus, humi cubantes.

'ΑΝΤΊΘΕΟΝ. Diis æqualem. De Cyclope vero; *qui adverſatur Diis.*

"ΑΝΕΥΘΕ. Sine; ſeorſum:

——— Seorſum autem te longe a nobis
Argivorum apud naves canes celeres comedent.

'ΑΝΤΙΆΝΕΙΡΑΙ. Epithetum Amazonum. Viris æquales; etenim bellatrices erant.

'ΑΝΔΡΆΓΡΙΑ. Spolia; arma occiſorum, a viris ἐναρηθέντων, *id eſt,* capta:

——— Spolia Græcorum
Cepit, poſtquam inclinavit pugnam inclytus terræ concuſſor.

Hæc vox ſemel occurrit.

'ΑΝΔΡΑΧΘΈΣΙ. Quæ & vir ipſe ferens gravaretur, adeo prægrandia ſunt ſaxa:

Qui a petris viro ipſi gravibus lapidibus
Jaciebant. ———

Heliodorus intelligit, quæ magno onere premunt viros: Apion vero, quæ hominis pondus & molem habent, aut quaſi ἀνδραχέσιν, per inſertionem τοῦ θ; ut ſit ſenſus: quæ homini moleſtiam procreant.

---

6 Μέγα. Legitur μετὰ in Manuſcripto.

7 Πολεμικαί. Hic iterat Apollonius quod prius attulerat, in ἀντί. Sed aliquid omiſſum. Lege αἱ ἰσανδροι, ἢ ἐναντιούμεναι ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ, ut ſupra vidimus. Idcirco addit, *bellatrices enim erant;* quod eas prius dixerit viris in bello occurrere.

8 Ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν. Il. Ξ. 509.

9 Οἵ ῥ' ἀπό. Od. K. 121.

10 Παρεχόμενα. Scribendum eſt, ut optime quidem, ſed contra fidem Manuſcripti edidit Alberti, παρεχομένοις.

X

'Ανέρριψαν. 'Ανεβάλλοντο·[1]

'Οι δ'[2] ἅμα πάντες ἀνέρριψαν. ———

'Ανελοίμην. 'Αναλάβοιμι, καὶ θρέψαιμι·

——— Θητευέμεν,[3] εἴ σ' ἀνελοίμην,

'Αγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς. ———

'Ανεγνάμφθην. 'Ανεκάμφθη·

——— 'Ανεγνάμφθη[4] δέ οἱ αἰχμή.

'Αναγκαῖοι πολεμισταί. Κατ' ἀνάγκην πολεμικοί. λέγει δ' ἐν τῷ Ω 'Οδυσσείας·

Καὶ πολιοί[5] περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

'Ανεκυμβαλίαζον.[6] Τῶν πεποιημένων ἤχων ἐπὶ τῇ τῶν ἁρματείων δίφρων ἀνατροπῆς γινομένης·

——— Δίφροι[7] δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

'Ανέγναμψαν. 'Ανέλυσαν·

——— Δεσμὸν[8] μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί.

'Ανέξομαι. 'Εν ἐμαυτῷ ἕξω·

Ξεῖνος[9] ὅδ'. οὐ γὰρ ἀργὸν[10] ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε Χοίνικος ἅπτηται. ———

οὕτως φησὶ ὁ 'Ηλιόδωρος. μήποτε δὲ κοινότερον εἴρηκεν ὡς ἡμεῖς· ὅτι οὐκ ἀργὸν τὸν ξενὸν ἀνέξομαι ἔχειν.

'Αΐξαντες. 'Ανορμήσαντες. τίθησι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ μετὰ

---

[1] Ἀνεβάλλοντο. Jactabant remos. Sic habet Suidas; sic Hes. qui hujus vocis sensum definit, addens: ἀνελαύνοντες. ἐκτείνως ἐλαύνειν. In Schol. ἀναπηλάτησαν legitur.

[2] 'Οι δ' ἅμα. Od. Κ. 130.

[3] Θητευέμεν. Od. Σ. 356.

[4] Ἀνεγνάμφθη. Il. Γ. 348.

[5] Καὶ πολιοί. Od. Ω. 498.

'Ανέῤῥιψαν. Jactabant remos:

Illi vero simul omnes jactabant remos. ———

'Ανελοίμην. Susciperem & nutrirem:

——— *Servire, si te susciperem*

Agri in extremitate. ———

'Ανεγνάμφθην. Reflexa est:

——— *Reflexa autem ei est cuspis.*

'Αναγκαῖοι πολεμισταί. Necessitate coacti bellatores. Dicit autem in libro Odysseæ vigesimo quarto:

Cani licet essent, necessitate coacti bellatores.

'Ανεκυμβαλίαζον. Sonus confictus ad exprimendam subversionem curruum & earum sedium quas occupant aurigæ:

——— *Currus autem subvertebantur.*

'Ανέγναμψαν. Dissolverunt:

——— *Vinculum quidem dissolverunt Dii ipsi.*

'Ανέξομαι. Apud me retinebo:

Hospes hic. Non enim otiosum apud me retinebo qui meum Modium attigerit. ———

Sic quidem explicat Heliodorus. Haud scio autem an non communiori sensu & apud nos usitato dixerit: *Non sustinebo habere hospitem otiosum.*

'Αΐξαντες. Cum impetu irruentes. Usurpat hanc dictionem

---

6 Ἀνεκυμβαλίαζον. Omissa prior pars glossæ. Ex Hes. adde propriam explicationem, ἀνετρέποντο ἐπὶ κεφαλήν.

7 Δίφροι. Il. Π. 379.

8 Δεσμόν. Od. Ξ. 348.

9 Ξεῖνος ὅδ'. Od. Τ. 27.

10 Ἀργόν. Lege ἀεργόν, ob metrum.

προθυμίας ἀνιςαμένυ·

'Ορθὸς [1] ἀναΐξας. ———

'Ανηρήψαντο [2] θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

"Ειρηται δὲ ἀπὸ τῆ ἔρας ἀναλαμβάνειν.

'Ανέβραχε. Ποιῶς ἐψόφησε·

"Αυτα [3] τιτυσκομένη τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

'Αντιάσειεν. 'Επιτύχοι·

"Αι γὰρ [4] δὴ τοσοῦτον ὀνήσειος [5] ἀντιάσειεν.

ὅτ' ἂν ᾖ λέγει·

Βούλεται [6] ἀντιάσας, ἡμῖν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι,

βούλεται σημαίνειν· ἵλεως καὶ ἀντίος ὀφθεὶς, καὶ οὐκ ἀναςραφείς. [7]

ὅτ' ἂν ᾖ λέγει·

——— 'Εμὸν [8] λέχος ἀντιόωσαν.

παραγινομένη εἰς τὴν κοίτην, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

"Ανθεσι μήλων. 'Απὸ μέρους, ἀκροδρύων·

——— Καὶ αὐτοῖς [9] ἄνθεσι μήλων.

'Ανακτορίῃσι. Ταῖς τοῦ ἄνακτος, [10] οἷον τοῦ δεσπότου·

Δεσποτήσας, [11] ἅμ' υἱεασιν [12] ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω.

---

[1] 'Ορθός. Od. Φ. 119.

[2] Ἀνηρέψαντο. Sic in Hes. At in vulgatis Homeri editionibus ἀνηρείψαντο. Ante hunc versum aliquid omissum. Sic totum construe locum: Ἀνηρέψαντο. Ἀνήρπασαν. Il. Υ. 234:

— Ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

[3] Ἄυτα. Hic memoriâ lapsus Apollonius duos versus naturâ & loco separatos in unum permiscet, uniusque principium cum alterius fine conjungit. Prior pars sic legitur, Od. Φ. 48:

Ἄυτα τιτυσκομένη. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠύτε ταῦρος.

& in ſenſu *cum alacritate & ardore aſſurgendi :*

Erectus aſſurgens. ———

ʼΑΝΗΡΉΨΑΝΤΟ ΘΕΟΊ ΔΙΪ ΟΙΝΟΧΟΕΎΕΙΝ.

——— *Rapuerunt Dii Jovi ut pocillator eſſet.*

Dicitur quaſi, ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναλαμβάνειν, *id eſt*, ex terrâ attollere.

ʼΑΝΈΒΡΑΧΕ. Quodam modo ſonitum dedit :

Rectâ collineans : hæc autem reſonuerunt variegata omnia.

ʼΑΝΤΙΆΣΕΙΕΝ. Conſequeretur :

Utinam tantumdem utilitatis conſequeretur.

Quum vero dicit :

Vult ἀντιάσας *a nobis peſtem propulſare,*

in hoc verſu ἀντιάσας ſignificat benignum & ultro nobis occurrentem, nec averſum. At cum dicit :

——— *Meum cubile* ἀντιόωσαν.

Indicat accedentem ad meum lectum, ob conſequentia.

ʼΆΝΘΕΣΙ ΜΉΛΩΝ. Fructibus arboreis :

——— *Et cum ipſis fructibus arboreis.*

ʼΑΝΑΚΤΟΡΊΗΣΙ. Sues ἄνακτος, *id eſt*, heri :

Cum cœnaverit, ſues heriles ſequatur.

Extat altera, Il. Τ. 13 :

Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

4 Αἲ γάρ. Od. Φ. 402.

5 Ὀνήσιος. Lege ὀνήσιος.

6 Βούλεται. Il. Α. 67.

7 Λαυγραφεῖς. Mallem λασιγραφεῖς. Sed poteſt ſtare & prior lectio.

8 Ἐμόν. Il. Α. 31.

9 Καὶ αὐτοῖς. Il. Ι. 538.

10 Ἀνάκτω. Lege Ἄνακτος.

11 Δειπνήσας. Od. Ο. 396.

12 Ὕεσσιν. Lege ὕεσσι, *ſuibus*; id eſt; *ſequatur ſues heriles.* Qui per ἀνακτορίῃσι intelligebant, *juſſis, mandatis*; ii legebant :

Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν, ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.

Poſtquam cœnaverit cum ſuibus, juſſa

ἔνιοι δὲ, ταῖς ἡγεμονίαις συνεπακολουθήτω. ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, τοῖς τῶν ἀνακτόρων υἱᾶσι· ὅπερ ἐστὶ βέλτιον.

Ἀντίθυρον. Παρὰ τὴν ἀντίαν θύραν·

Στῆ δέ [1] κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα.

Ἀναδησάμενοι. [2] Ἀναβιβάσαντες.

Ἀνενήκατο [3] Ἀνεστέναξεν, οἷον ἀνήνεγκε τὸν στεναγμόν·

Μνησάμενος [4] δ' ἀδινῶς ἀνενήκατο, φώνησέν τε.

Ἄνεται. Καταλύεται, ἀναπαύεται· [5]

——— Τὰ δὲ [6] πολλὰ κατάνε). ———

Ἀνεκήκιεν. Ἀνεπήδα, [7] ἀνεβάλλετο, ἀνεμόλυνεν.

Ἀνιεμένη. Ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν κόλπον, [8] καὶ τὸν μασὸν προφέρουσα·

Κόλπον ἀνιεμένη, [9] ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Αἶγας [10] ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν κατωτάτω μερῶν εἰς τὰ ἄνω ἐκδαίροντας [11] τὰς αἶγας.

---

exequatur, & pensum absolvat. Aristarchus vero intelligebat, τοῖς δεσποτικοῖς, τοῖς τῶν ἀνακτόρων υἱᾶσι, non vero υἱᾶσι, quemadmodum infra vitiose legitur in Mſ. Apud Hes. ἀνάκτως est θεὸς, βασιλεὺς, & ἀνάκτορον sumitur pro templo & æde regiâ. Apud eumdem ἀνακτορίη idem est quod δεσποτεία. Heliodorus, teste Hesychio, exponebat ἀνακτορίῃσι, τοῖς ὑπὸ ἀνακτορίαν, *id est*, qui sunt sub imperio, mandatis obnoxii. In quo falsus est Daniel Heinsius, qui ejus interpretationem cum vulgari sententiâ, & imprimis Aristarchi convenire existimat. Aristarchus enim intelligit, sues qui sunt sub dominio regis, *id est*, Ulyssis. Huic vero Hes. opponit Heliodorum, qui interpretatur, sues qui sub nostrâ potestate, sub imperio subulcorum continentur. Haud secus ac Aristophanes Grammaticus, qui explicat: ἂν ἕκαστος βόσκων ἀνάσσει, quibus unusquisque pastor imperat. Ἀνακτο-

Quidam intelligunt, *jussa sequatur:* Aristarchus vero, *herorum sues;* qui sensus præferendus est.

'Ἀντίθυρον. Propter januam oppositam:

Stetit autem ad januam oppositam Ulyssi visa.[1]

'Ἀναβησάμενοι. Postquam ascendere fecissent & imposuissent.[2]

'Ἀνενήκατο. Ingemuit, quasi protulit gemitum:[3]

Recordatus autem densos edidit gemitus, exclamavitque.[4]

'Ἄνεται. Dissolvuntur, consumuntur:[5]

——— *Multaque illa consumuntur.*[6] ———

'Ἀνεκήκιεν. Subsiliebat, sursum emittebatur, fœdabat.[7]

'Ἀνιεμένη. Sursum attrahens & remittens sinum,[8] atque mammam exerens:

Sinum denudans, alterâ autem manu mammam exeruit.[9]

Cum vero dicit:

Capras[10] *excoriantes, porcosque saginatos in atrio,*

ἀνιεμένους in hoc versu notat, ex infimâ parte ad supremam capras excoriantes.[11]

ῥήσει igitur potest substantive aut adjective sumi. Substantive, imperia, mandata notat; adjective vero, cum Aristarcho & Apollonio, sues regi Ulyssi proprios destinabit; aut cum Heliodoro & Aristophane, sues subulcorum mandatis obnoxios.

[1] Στῆ δέ. Od. Π. 159.

[2] Ἀναβησάμενοι. Extat Od. O. 474. ubi alii quidem legunt ἀναβησάμενοι; alii vero, repugnante metro, ἀναβιβασάμενοι. Legit Hes. ἀναβησάμενοι; & prolixius clariusque explicat, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὴν ναῦν.

[3] Ἀνενήκατο. In nostro hodie Homero, ἀνενείκατο. Hes. habet ἀνενίγκατο.

[4] Μνησάμενος. Il. T. 314.

[5] Κατανεῦται. Lege ἀναλῦται.

[6] Τὰ δὲ πολλά. Od. B. 58.

[7] Ἀνεπίδα. Lege ἀνεπήδα. Extat ἀνεκήκιεν, Il. H. 262. & Ψ. 507. Ubi Schol. habet ἀνέθορεν, ἀνέβαλλεν, (pro ἀνεβάλλετο) αἷμα.

[8] Κόλπον. Hes. habet πέπλον. Idem quoque in Suidâ.

[9] Κόλπον ἀνιεμένη. Il. X. 80.

[10] Αἶγας. Od. B. 300.

[11] Ἐκδαίροντας. Lege ἐκδέροντας.

'Ανθεμόεντα. 'Αναθεματικὸν, [1] ἢ διηνθισμένον ποικίλως.

'Ανδροκμήτῳ. Ἤτοι ὑπ' ἀνδρῶν μετὰ κακοπαθείας κατεσκευασμένῳ, ἢ ἀνδρὸς κεκμηκότος, τοῦτ' ἔστιν, τετελευτηκότος·

——— 'Ανδροκμήτῳ [2] ἐπὶ τύμβῳ.

'Αναγνοίην. 'Αναγνωρίσειεν·

——— Πῶς [3] κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα;

'Ανήκεστον. 'Ανέκαστον, [4] οἷον ἀνίατον, καὶ στέρησιν τοῦ Α. κεῖσθαι. [5] ἀνήκεστον κακόν ἐστι δεινόν. καί·

Ἴσω [6] τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

'Ανέκραγον. 'Ανεφώνουν·

'Αλλ' ἐπεὶ [7] οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.

'Ανέφλυε. 'Ανέζει. Τῶν δὲ πεποιημένων·

——— 'Ανὰ δ' ἔφλυε [8] καλὰ ῥέεθρα.

'Αναβροχθέντος. 'Αναποθέντος.

'Ανάπτυστα. [9] Ἔκδηλα, ἐξάκουστα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα.

'Ανεμώλια. Μάταια, ἀνεμώδη. ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων μολίσκειν,

---

[1] Ἀναθεματικόν. Lege ἀναθηματικὸν, *id est*, quod non solum ad id aptum est, ut consecretur, adeo pulchrum est; sed etiam ut exornet. Apud Hes. τὸ ἀνθεματικὸν quod legitur in vocem ἀνθοφόρα, & pro quo scribendum est ἀναθηματικὸν, ad vocem ἀνθεμόεντα referri debet.

[2] Ἀνδροκμήτῳ. Il. Λ. 371.

[3] Πῶς κέν. Od. Λ. 143. Sic versus legitur in Manuscripto:

— Πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.

[4] Ἀνέκαστον. Lege ἀνάκεστον. Habetur in Homero simplex ἀκεστός. Il. Ν. 115:

— Ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

[5] Καὶ τὰ στέρησιν τοῦ Α. κεῖσθαι. Sic in Manuscripto. Lege καὶ τὰ στέρησιν τοῦ ἀκεῖσθαι.

[6] Ἴσω. Il. Ο. 217.

[7] Ἀλλ' ἐπεί. Od. Ξ. 467.

'Ανθεμόεντα.

'Ἀνθεμόεντα. Ad id aptum ut consecretur; aut variis floribus ornatum.

'Ἀναροκμήτῳ. Aut ab hominibus magno cum labore constructo; aut ἀνδρὸς κεκμηκότος, *id est*, hominis mortui:

——— *Viri defuncti in sepulchro.*

'Ἀναγνοίην. Agnosceret:

——— *Quomodo autem me agnosceret talem existentem?*

'Ἀνήκεστον. Quasi ἀνάκεστον, *id est*, insanabile; ex Α privativo & ἀκέσασθαι, sanare. Ἀνήκεστον κακὸν est malum terribile. Et:

Sciat hoc, quod nobis insanabilis iracundia erit.

'Ἀνέκραγον. Exclamavi:

Sed postquam primum exclamavi, non celabo.

'Ἀνέφλυε. Ebulliebat. Vox ficta:

——— *Et ebulliebant limpida fluenta.*

'Ἀναβροχθέντος. Absorpti.

'Ἀνάπυστα. Manifesta, audita. Heliodorus vero intelligit, silentio suppressa, non vulgata.

'Ἀνεμώλια. Vana; instar venti irrita, quod abeant μετὰ τῶ

---

8 Ἀνὰ δ' ἔφλυε. Il. Φ. 361.

9 Ἀνάπυστα. Extat Od. Λ. 273. Loquitur Ulysses de Epicastâ, aut, quemadmodum Tragici vocant, Jocastâ, quæ nupsit suo filio; & addit:

— Αἶψα δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι,

quod alii reddunt:

— *Statim autem hæc vulgata Dii fecerunt.*

Heliodorus autem intelligit:

— *Statim hæc silentio suppressa reddiderunt,*

quod falsum est. Quis enim Jocastæ historiam non audivit? Ad hunc Homeri locum alludit Hesychius; dicit enim Lexicographus: Ἀνάπυστα. (Forte ἀνάπυστα) Φανερὰ, ἀνήκοα, ἀναφανδά. Hic idem significat ἀνήκοα, ac τὰ Heliodori ab Apollonio laudati ἀνάγγελτα. Vide quoque eumdem Hes. in ἀνάπυστα.

οἷον ἀνεμοφόρητα·

——— Ἀνεμώλια [1] γάρ μοι ὀπηδεῖ.

Ἀνεμορμύρεσκεν. [2] Τῶν πεποιημένων ἡ λέξις κατὰ μίμησιν· οἷον ἀνέζει, ἀνετάραττεν·

Πᾶσ' [3] ἀμορμύρεσκε [4] μυκωμένη. [5] ———

Ἀνεροίβδησεν. [6] Ἀνέπιεν·

——— Τρὶς δ' [7] ἀναῤῥοιβδεῖ.

Ἀναιδής. Μεταφορικῶς, ὁ βίαιος, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀναιδής.

Ἀναμετρήσαιμι. Διέλθοιμι·

Ὄφρ' ἔτι [8] τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι θάλασσαν. [9]

Ἀνασχόμενος. Ἀνατείνας·

Κόψεν [10] ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός. ———

Ἀντιφερίζειν. Ἐξισοῦσθαι.

Ἄναλτον. Ἀπλήρωτον·

Βούλεται [11] αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

Ἀναγνούσῃ. Οἷον ἀναγνωρισάσῃ·

Εἵματ' [12] ἀναγνούσῃ. ———

Ἀνάεδνον. Ἄνευ ἕδνων τῶν διδομένων ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μελλούσαις γαμεῖσθαι·

Τάων, [13] ἥν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω.

---

[1] Ἀνεμώλια. Il. E. 216.

[2] Ἀνεμορμύρεσκεν. Hes. & alii legunt ἀναμορμύρεσκε.

[3] Πᾶσ'. Od. M. 238.

[4] Ἀμορμύρεσκε. Lege ἀναμορμύρεσκε.

[5] Μυκωμένη. In Homero hodie legitur κυκωμένη, id est, permixta; nec potest stare μυκωμένη, ob metrum.

[6] Ἀνεροίβδησεν. Lege ἀνεῤῥοίβδησεν. Hoc reperitur Od. M. 236 & 431. Sic lege in in Hes. pro ἀνεῤῥοίβδησεν. Et hoc modo corrige glossam, ἀνέπιεν, ἀνεῤῥόφησεν: ref-

ἀνέμων, *id est*; simul cum ventis: quasi a ventis abrepta:

——— *Inutiles enim mihi sunt comites.*

'Ἀνεμορμύρεσκε. Vox ficta ad imitationem; quasi ebulliebat, conturbabatur:

Tota conturbabatur mugiens. ———

'Ἀνεροίβδησεν. Absorbebat:

——— *Ter autem absorbet.*

'Ἀναιδής. Metaphorice, violentus, & præfractæ mentis; impudens.

'Ἀναμετρήσαιμι. Remetirer, transirem:

Ut rursus perniciosum transirem mare.

'Ἀνασχόμενος. In altum tollens:

Percussit autem in altum tollens segmine quercûs. ———

'Ἀντιφερίζειν. Exæquari.

'Ἄναατον. Insatiabilem:

Vult mendicando pascere suum ventrem insatiabilem.

'Ἀναγνούσῃ. Recognoscenti:

Vestes recognoscenti. ———

'Ἀνάεδνον. Absque muneribus quæ sponsæ sponsus dabat:

Quarum quam voluerit dilectam absque solitis muneribus abducat.

---

pexit enim Hes. hæc Homeri loca. AN & EN finale eodem fere compendio scribuntur; unde nata confusio.

[7] Τρὶς δ'. Od. M. 105.

[8] Ὄφρ' ἔτι. Od. M. 428.

[9] Θάλασσαν. In Homero Χάρυβδιν.

[10] Κόψε. Od. Ξ. 425.

[11] Βάλλειν. Od. P. 228.

[12] Εἵματ' ἀναγνούσῃ. Od. T. 250. Hodie minus bene σήματ'. Ulysses enim describerat, quales suæ vestes essent, qualis sua læna purpurea.

[13] Τάων. Il. I. 146.

'Ἀνήνορα. Ἄνανδρον·

Μή μ' [1] ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης.

Ἀνατάῳ. Ἀφώνῳ·

——— Καθ' [2] ἕζετ' ἴσος ἀναύδῳ,

Θυμὸν ἔδων. ———

'Ἀννεῖται. Ἀναφέρεται, ἀνατέλλει·

Ὦ φίλοι, [3] οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς,
Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὐδ' ὅπη ἀννεῖται. ———

'Ἀναγκαίη. Ἀνάγκη·

'Ἀννέφελος. [4]

——— Ἀλλὰ [5] μάλ' αἴθρη

Πέπταται ἀννέφελος. ———

'Ἀναστήσας. Κατὰ μὲν τὴν ἡμετέραν ἔννοιαν·

Χειρὸς [6] ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

ἔστιν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνάστατον ποιήσας·

Τοὺς [7] μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι.

'Ἀνωϊστί. Ἀνυπονοήτως. ἀπὸ τοῦ οἴεσθαι. καὶ ἀνάϊστον, ἀντὶ τοῦ ὑπονόητον. [8]

'Ἀναφῆναι. Ἐνδεῖξαι τὸ τοιοῦτον·

Μὴ μὲν πρὶν [9] Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι.

---

[1] Μή μ' ἀπογυμνωθέντα. Od. Κ. 301. Sic versus legendus:
Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη.
Vide Etymol.

[2] Καθ' ἕζετ'. Od. Κ. 378. Lege ut apud Hom. κατ' ἄρ' ἕζετο.

[3] Ὦ φίλοι. Od. Κ. 190.

[4] Ἀννέφελος. Prætermissa glossa ex Hesychio restituenda est; scilicet, ἄνευ νεφέλης.

[5] Ἀλλά. Od. Ζ. 44.

'Ἀνήνορα. Effœminatum :

Ne te nudatum imbellem & effœminatum faciat.

'Ἀναύδῳ. Muto :

——— *Sedes autem similis muto,*
Animum rodens. ———

'Ἀννεῖται. Surfum attollitur, oritur :

O amici, non enim scimus ubi occasus, neque ubi aurora,
Neque ubi Sol hominibus lucem præstans vadit sub terram,
Neque ubi oritur. ———

'Ἀναγκαίη. Necessitas.

'Ἀννέφελος.

——— *Sed potius serenitas*
Volat absque nube. ———

'Ἀναστήσας. In sensu quidem apud nos usurpato :

Manu prehensum cum surgere fecisset fortem Laodamanta.

Sumitur & pro, *postquam disturbasset :*

Illos quidem subversos disturbaret, at Atridem interficeret.

'Ἀνωϊστί. Inopinato ; quasi ἄνευ τοῦ εἰδέναι, *id est*, absque ut quis de eo cogitet : & ἀνώϊστον significat inexpectatum.

'Ἀναφῆναι. Designare talem :

Non prius quidem Ulyssem apud Trojanos designaturam.

---

[6] Χειρός. Od. H. 170. Memoriâ lapsus Apollonius duos hic versus confundit & commiscet. Pro χειρὸς, legendum :

Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

Supra dixerat Poeta :

Χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα. —

Unde natus error.

[7] Τοὺς μὲν. Il. A. 191.

[8] Ὑπονέφελον. Hes. ἀνέφελον. Lege in utroque ἀνυπονέφελον.

[9] Μὴ μὲν πρίν. Od. Δ. 254.

Ἀνιηρέστερον. [1] Λυπηρέστερον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνιηρὸν, πίπτει τὸ συγκριτικὸν ἀνιηρέστερον.

Ἀνάψαι. Προσάψαι·

—— Ἐθέλεις [2] δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

Ἀνέχῃσι. Ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας·

Εὐδικίας [3] ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα.

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος εὐδικίας ἄνω ἔχῃ. σημαίνει δὲ, τὸ αὔξοι, καὶ μὴ τοὐναντίον καταλάβοι. [4]

Ἀνέχεσθαι. Ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

Ἀνθρώπους [5] ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.

δηλοῖ δὲ τὸ ἀναδέχεσθαι καὶ διαβόσκειν.

Ἀνέγνω. Ἐπέγνω·

—— Οὐ γάρ [6] πω τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Ἀνιόντος. Ἀνερχομένου, ἀνατέλλοντος·

—— Ὑπερίονος [7] δ' ἀνιόντος.

Ἀντιβολήσειν. [8] Ἐπιτεύξειν. ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

Ἀνδρομέοιο. [9] Ἀνθρωπίνου αἵματος.

Ἀντιόων. Ὑπαντῶν·

Ἀντιόων [10] ταύρων τε. ——

---

[1] Ἀνιηρέστερον. Legitur Od. Β. 190.

[2] Ἐθέλεις. Od. Β. 86. Male in Manuscripto ἐθέλει.

[3] Εὐδικίας. Od. Τ. 111.

[4] Καταλάβοι. Emenda & lege καταβάλοι. Sic enim habet Hes. in voce ἀνέχῃσιν, pro quo ἀνέχῃσι legendum nemo huc usque animadvertit. Αὔξει, inquit, καὶ ἄνω ἔχει, καὶ μὴ καταβάλλει. Hæc omnia lege in optativo, ut apud Apollonium.

[5] Ἀνθρώπους. Od. Ρ. 13.

[6] Οὐ γάρ. Od. Α. 216.

[7] Ὑπερίονος. Sic legitur in Homero, Od. Α. 24:

Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

[8] Ἀντιβολήσειν. Non invenitur in libro ab Apollonio laudato, nec in aliis. Ergo legendum ἀντιβολήσεις quod extat Od. Φ. 306;

'ΑΝΙΗΡΈΣΤΕΡΟΝ. Tristius: ex positivo enim ἀνιηρὸν, formatur in comparativo gradu ἀνιηρέστερον.

'ΑΝΆΨΑΙ. Alligare, annectere:

—— *Vis autem mihi ignominiam alligare.*

'ΑΝΈΧΗΣΙ. Hæc quidem vox occurrit in libro Odyssææ undevigesimo:

Jura sustentat: fert autem terra nigra.

Aristarchus explicat ἀνέχησι quasi ἄνω ἔχῃ, *id est*, in altum efferat. Significat autem: *augeat nedum ut dejiciat.*

'ΑΝΈΧΕΣΘΑΙ. Hæc quidem dictio occurrit in libro Odyssææ septimo decimo:

Homines nutrire, habentem quidem dolores animo.

Significat excipere ac nutrire.

'ΑΝΈΓΝΩ. Agnovit:

— *Nullo enim unquam pacto quisquam suum ipse parentem agnovit.*

'ΑΝΙΌΝΤΟΣ. Surgentis, orientis:

—— *Solisque orientis.*

'ΑΝΤΙΒΟΛΗΣΕΙΝ. Consequeris. Extat in libro Odyssææ vigesimo primo.

'ΑΝΔΡΟΜΈΟΙΟ. Humani sanguinis.

'ΑΝΤΙΌΩΝ. Obviam processurus:

Obviam processurus taurorumque & agnorum sacrificio.

— Οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

9 Ἀνδρομέοιο. Hic prætermissæ sunt glossa & Homerici loci citatio, cujus sola superest explicatio. Sic construe locum: ἀνδρομέοιο, ἀνθρωπίνου; *id est*, ἀνδρομέου, humani. Sequitur exemplum depromptum ex Odysseâ X. 19:

Κρόνου ἀνδρομέοιο. —

ἀνθρωπίνου αἵματος, *id est*, sanguinis humani. In Ven. editione ἀνθρωπίν, & in Flor. ἀνθρωπίν legebatur, quod semper hæc vox scripta fuerit per compendium; ut hic in nostro Apollonio legitur ἀνίων pro ἀνθρωπίνου. Docet Hes. ἀνδρόμεον esse vocem Creticam.

10 Ἀντιόων. Od. A. 25. Sic legitur integer versus:

Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.

Ἀνόπαια. Ἔνιοι μὲν, ὄνομα ὀρνέου. ὡς γὰρ ἐν ἄλλοις·

> Φήνῃ [1] εἰδομένη. ———

ἔνιοι δὲ, ἀνοπαίως, ὅ ἐστιν, ἀοράτως. τινὲς δὲ, ἀνὰ τὴν ὀπὴν, [2] τὴν θυρίδα·

> Ὄρνις [3] δ᾽ ὡς ἀνόπαια διέπτατο. ———

Ἀνίαζε. Ἠνιᾶτο·

> Ἀλλ᾽ ὅτε [4] δή ῥ᾽ ἀνίαζε γέρων. ———

Ἀνάποινος. Ἄλυτρος.

Ἀναμαιμάει. [5] Ἀναφέρεται. [6] κατὰ μίμησιν ἤχου.

Ἀνδροτῆτα. Ἀνδριότητα. [7]

Ἀναπρῆσαι. Ἀναφυσῆσαι. [8]

Ἀξύλῳ. Ὁ μὲν, ἀξυλίστῳ, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο, διὰ τὴν πολύξυλον [9] πάντως ἀκούομεν· οἱ δὲ, πολυξύλῳ. ἐπεὶ τὸ Α δηλοῖ καὶ τὸ πολὺ, ὡς ἀχανὲς πέλαγος. οἱ δὲ, ὁμοξύλῳ· ὁμοῦ ἐχούσῃ πεφυκότα καὶ συνηθροισμένα τὰ ξύλα.

Ἄξαντε. Δυϊκῶς. κατάξαντες. [10] οἱ δύω ἵπποι.

---

[1] Φήνῃ. Od. Γ. 372. Minerva abit similis aquilæ:

> Ὣς ἄρα φωνήσασ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
> Φήνῃ εἰδομένη. —

[2] Ἀνὰ τὴν ὀπήν. Addit Hes. τῆς θύρας. Optime omnium Clarissimus Bochartus cum hâc voce confert Hebraicum אנפה *anapha*; quæ est avis ab iracundiâ dicta, ac quædam aquilæ species. Hæc vox occurrit in Levit. 11, 19. & Deut. 14, 18. Alii reddunt אנפה per ardeam, alii per picam; quidam, ut Thargum, per milvum: quod in rem optime quadrat.

[3] Ὄρνις. Od. Α. 320.

[4] Ἀλλ᾽ ὅτε. Od. Δ. 460. Sic versus in vulgatis legitur editionibus:

'Ἀνόπαια. Quidam avis genus intelligunt: etenim in alio Homeri loco legitur:

Aquilæ similis. ———

Alii ἀνοπαῖος, quod eſt, citra aſpectum. Alii ἀνὰ ὀπὴν, *id eſt*, per foramen, per portam:

Quaſi avis ἀνόπαια avolavit. ———

'Ἀνίαζε. Moleſtiâ premebatur:

Sed cum jam moleſtiâ premebatur ſenex. ———

'Ἀνάποινος. Sine pretio redemptionis.

'Ἀναμαιμάει. Vox ficta per imitationem. Significat *ſurſum fertur.*

'Ἀνδροτῆτα. Virilitatem, virile robur.

'Ἀναπρῆσαι. Effundere.

'Ἀξύλῳ. Alii quidem interpretantur ἄξυλον, *id eſt*, in quam nullus lignatum venit; per quod ligno abundantem omnibus modis intelligimus. Alii vero πολύξυλον, *id eſt*, ligno repletam; quoniam *alpha* deſignat multitudinem, ut in ἀχανὲς πέλαγος. Alii demum reddunt ὁμόξυλον, *id eſt*, ſimul adhærentia & in unum collecta habentem ligna.

"Ἄξαντε. In duali numero; ſignificat, *cum fregiſſent*. De duobus equis agitur.

Ἀλλ' ἔτι δή σ' ἀνίαζε γῆρας. —

5 Ἀναμαιμάει. Il. Υ. 490.

6 Ἀναφέρεται. Agitur de igne qui erumpens ſurſum fertur. Heſ. ἀναφυσᾶται, ἀναφλύζει, ἀναζεῖ.

7 Ἀνδροτῆτα. Lege ἀδροτῆτα.

8 Ἀναφυσῆσαι. Habet quoque Heſ. ἀναπρῆσαι, quod nuſquam tamen in Homero legitur. Sed bis, Il. I. 433. & Od. B. 81:

Δάκρυ' ἀναπρήσας. —

9 Πολύξηλον. Lege πολύξυλον.

10 Κατάξαντες. Il. Z. 40. & Π. 371.

Ἄξετε. Ἄγετε·

Ἄξετε [1] δὲ Πριάμοιο βίην. ——

Ἄξον. Κάταξον·

Ἄξον [2] δὴ ἔγχος Διομήδεος. ——

Ἀξέστῳ. Μὴ ἐξεσμένῃ.

Ἀολλέες. Ἀθρόοι.

Ἀορτήρ. Ἀναφορεύς. [3]

Ἀοσσητήρ. Βοηθός.

Ἀορτήρεσσιν. Ἀφ' ὧν ἤρτηται τὰ δόρατα.

Ἀοιδιάει. Μετὰ τέρψεως ᾄδει.

Ἄορας. Γυναῖκας·

Ἀντίζων [4] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Ἀολλίσασα. Συναθροίσασα.

Ἀπάτερθεν. Ἄπωθεν, χωρίς.

Ἀπάλαμνος. Ἀμήχανος, καὶ στέρησιν τοῦ παλαμᾶσθαι, ὅ ἐστι μηχανᾶσθαι. παλάμαι γὰρ, αἱ μηχαναί· ἀπὸ τῶν παλαμῶν αἳ δηλοῦσι τὰς χεῖρας, δι' ὧν τὰ πλείονα μηχανώμεθα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄπειρον·

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ [5] ἀπάλαμνος. ——

Ἀπατηλόν. [6] Παραλογιστικόν.

Ἀπάφων. [7] Ἀπατήσω, παραλογίσομαι.

Ἀπαίνυσθαι. Ἀφαιρεῖσθαι.

Ἀπαλθήσεσθον. Δυϊκῶς, ἤτοι ἀποθεραπεύσωσι·

Ἕλκε' [8] ἀπαλθήσεσθον. ——

---

[1] Ἄξετε. Il. Γ. 105.
[2] Ἄξον. Il. Z. 306.
[3] Ἀναφορεύς. Omissum certe vocabulum. Adde, τὸ ξίφος.
[4] Ἀντίζων. Od. Γ. 222.
[5] Ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ. Il. E. 597.
[6] Ἀπατηλόν. Quidam deducunt τὸ ἀπατάω ex Hebraico הפתה *seducere*.

῞ΑΞΕΤΕ. Adducite:

Adducite autem fortem Priamum. ———

῞ΑΞΟΝ. Frange:

Confringe jam hastam Diomedis. ———

'ΑΞΈΣΤῼ. Non abraso.

'ΑΟΛΛΈΕΣ. Densi.

'ΑΟΡΤΉΡ. Id ex quo suspenditur ensis.

'ΑΟΣΣΗΤΉΡ. Auxiliator.

'ΑΟΡΤΉΡΕΣΣΙΝ. Lora ex quibus suspenduntur hastæ.

'ΑΟΙΔΙΆΕΙ. Cum voluptate canit.

῞ΑΟΡΑΣ. Mulieres:

Petens frusta panis, non enses neque lebetes.

'ΑΟΛΛΊΣΑΣΑ. Quum congregasset.

'ΑΠΆΤΕΡΘΕΝ. Procul, absque, sine.

'ΑΠΆΛΑΜΝΟΣ. Consilii expers; ex *alpha* privativo & παλαμᾶσθαι, quod est machinari. Παλάμαι enim sunt artes: & derivatur hoc nomen ex παλαμῶν, *id est*, manibus quarum ope pleraque machinamur. Significat & rudem ac inscium:

Sicut autem quum vir nescius. ———

'ΑΠΑΤΗΛΌΝ. Fallax.

'ΑΠΆΦΩΝ. Decipiam; circumveniam.

'ΑΠΑΊΝΥΣΘΑΙ. Auferre.

'ΑΠΑΛΘΗΣΕΣΘΟΝ. In duali numero; curabunt:

Vulnera curabunt. ———

---

7 Ἀπάφων. In Hes. Ἀπαφῶ, ἀπατήσω. At in Homero nec ἀπάφων nec ἀπαφῶ habetur. In Oppian. Halieut. L. 3. versu 444. legitur ῥεῖδίως ἀπαφῶν, quod Schol. interpretatur ἀπατῶν, ἀπατήσας. Extat ἀπαφίσκει Hom. Od. Λ. 216.

8 Ἕλκε'. Il. Θ. 405.

'Απαλεξήσειν. Βοηθήσειν.

'Απαιτίζοντες. [1] Κατὰ παρέκτασιν, ἀπαιτοῦντες.

"Απαστος. "Αγευστος. πάσασθαι γὰρ, τὸ γεύσασθαι. οἷον ἄμαστος, ἀμάστητος. τὸ μάσασθαι γὰρ, τὸ πάσασθαι κατὰ κοινωνίαν τοῦ Μ πρὸς τοῦ [2] Π.

'Απ' ἐσχαρόφιν. Χωρὶς τῆς ἐσχάρας.

'Απερωεύς. Κωλυτής.

'Απειλεῖς. Ποτὲ μὲν, κυρίως·

Καί δή μοι γέρας [3] αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς.

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐχεῖν·

Ἦ μὲν ἀπείλησας [4] βητάρμονας εἶναι ἀρίστους.

ἐπὶ δὲ τοῦ εὔξασθαι·

Αὐτίκα δ' [5] ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.

'Απεραίη. [6] Ἠπειρωτική.

'Απεμυθεόμην. [7] Ἀπηγόρευον. γράφεται δὲ καὶ ἐπεμυθεόμην, ἀντὶ τοῦ ἐπετελλόμην.

'Απερρίγασι. Πεφρίκασι. μεταφορικῶς δὲ κεῖται ἡ λέξις.

'Απενάσσατο. Ἀπῴκισεν.

'Απολυμαίνοντο. Ἀπεκαθαίροντο, ἀφηγνίζοντο.

'Απερείσια. Ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά.

'Απέφθιθον. Ἀπεφθάρησαν·

——— Ἀπέφθιθον [8] ἐσθλοὶ ἑταῖροι.

'Απερύκει. Ἀποκωλύει.

'Απεσκέδασεν. Ἀπεσκόρπισεν.

---

[1] Ἀπαιτίζοντες. Legitur Od. Β. 78.

[2] Τοῦ. Lege τό.

[3] Καί δή μοι γέρας. Il. Α. 161.

[4] Ἦ μὲν ἀπείλησας. Od. Θ. 383.

'Απαλεξήσειν. Auxilium allaturum.

'Απαιτίζοντες. Parectasis, pro ἀπαιτοῦντες, *id est*, repetentes.

'Απαστος. Jejunus, qui non gustavit. πάσασθαι enim est *gustare*. Idem est quod ἄμασος, ἀμάστος: etenim πάσασθαι dicitur quasi μάσασθαι, *gustare*, ob affinitatem quæ intercedit inter M & Π.

'Απ' ἐσχαρόφιν. Seorsum a foco.

'Απερωεύς. Qui impedit.

'Απειλεῖς. Aliquando quidem proprie:

Et jam mihi præmium ipse te ablaturum minitaris.

Sumitur & pro gloriari:

Utique gloriatus es tripudiatores fore optimos.

Significat & vovere:

Statim autem vovit procul jaculanti Apollini.

'Απεραίη. Epirotica.

'Απεμυθεόμην. Prohibebam. Scribitur quoque & ἐπεμυθεόμην, ut significet, *imperabam.*

'Απεῤῥίγασι. Horrore perculsi sunt. Metaphorice hæc vox accipitur.

'Απενάσσατο. Migraverat.

'Αποαυμαίνοντο. Purgabantur, expiabantur.

'Απερείσια. Quorum magna & innumerabilis est multitudo.

'Απέφθιθον. Perierunt:

——— *Perierunt boni socii.*

'Απερύκει. Arcet; prohibet.

'Απεσκέδασεν. Dispersit.

---

5 Λύλικα δ'. Il. ψ. 872.

6 Απειραίη. Lege ut apud Homerum Od. H. 8. ἀπειρείη, ubi Schol. ἄπωθεν πορῦσα, Ηπειρωτική.

7 Απεμυθεόμην. Il. I. 109:

Πόλλ' ἀπεμυθεόμην. —

8 Απέφθιθον. Od. E. 133.

'Απεκόσμεον. Ἀπετίθεντο. συνέσειλαν.

'Απέλεθρον. 'Αμέτρητον, πολύ. πέλεθρον γὰρ, εἶδος μέτρου.

'Απεκαίνυτο. 'Ενίκα, ἀπὸ τοῦ ἄπωθεν τοῦ κήρυσσεσθαι τοὺς νικῶντας εἶναι.

'Απήμων. 'Αβλαβής.

'Απηύρα. 'Αφείλετο.

'Απηλεγέως. 'Απολελεγμένως, ἀποτόμως.

'Απήωροι. 'Απαιωρημένοι[1], ἐγκείμενοι·

Καλοί τε μεγάλοι τε. ———

'Απίης γαίης. Τῆς μακρὰν ἀπούσης. δῆλον δὲ ἐκ τούτων·

'Ως δὲ πατὴρ[2] ὃν παῖδα φίλα φρονέων[3] ἀγαπάζει

'Ελθόντ' ἐξ ἀπίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.

οἱ δὲ, τῆς Πελοποννήσου, κακῶς.

'Απινύσσων. 'Απινύτων. οὐ σωφρονῶν. οὐκ ὢν ἐν αὑτῷ·

——— 'Ο δ' ἀργαλέῳ[4] ἔχετ' ἄσθματι κῆρ' ἀπινύσσων.

'Απ' ἰκριόφιν. 'Απὸ τοῦ ἰκρίου. λέγει δὲ ἴκριον, καὶ τὴν τοῦ κυβερνήτου καθέδραν. ἴκρια δὲ, καὶ τὰς σανίδας καὶ τὰ κέρας λέγει.

'Απλοΐδας. 'Ιμάτια μικρά.

'Από. 'Επὶ μὲν τῆς προθέσεως·

'Ου γὰρ[5] ἀπὸ δρυός ἐστι[6] παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.

---

[1] Ἀπαιωρημένοι. Lege ἐπηωρημένοι. Sic legitur versus Od. M. 435:

— Ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι

Μακροί τε μεγάλοι τε. —

Quæ duo epitheta idem fere significant: nam *magna* sunt quæ *longa*. Melius in Apollonio:

Καλοί τε μεγάλοι τε. —

'Απεκόσμεον. Auferebant; colligebant.

'Απέλεθρον. Immensum; multum: πλέθρον enim eſt ſpecies menſuræ.

'Απεκαίνυτο. Vincebat: ſic dicitur quod victor procul abſit, ἀπὸ τ̃ καίνυσθαι, *id eſt*, a morte, ab occiſione.

'Απήμων. Illæſus.

'Απηύρα. Abſtulit.

'Απηλεγέως. Aperte, præciſe; expreſſis verbis.

'Απήοροι. Suſpenſi, adhærentes:

Pulchri & magni. ———

'Απίης γαίης. Longe diſtantis. Hujuſce explicationis veritas ex hoc probatur:

Utque pater ſuum filium amanter excipit
Venientem ex longinquâ terrâ anno decimo.

Errant qui Peloponneſum intelligunt.

'Απινύσσων. Non ſapiens, non mentis compos; extra ſe abreptus & a ſede mentis dimotus:

— *Hic autem gravi angebatur anhelitu a mente alienatus.*

'Απ' ἰκριόφιν. Ex tabulato. Vocat autem ἴκριον ipſammet ſedem gubernatoris; & per ἴκρια intelligit quoque tabulas & antennam.

'Απλοΐδας. Parvas veſtes.

'Από. Aliquando quidem pro præpoſitione ſumitur:

Non enim a quercu es olim fabuloſâ, neque a petrâ.

---

[2] 'Ως δὲ πατὴρ. Od. Π. 17.

[3] Φίλα φρονέων. In Homero legitur unâ voce φιλοφρονέων. In ſecundo verſu, poſt ἀπίης, lege γαίης, quod erat omiſſum.

[4] 'Ο δ' ἀργαλέῳ. Il. O. 10.

[5] 'Ου γάρ. Od. T. 163.

[6] 'Εστι. Lege ἴσοι.

ἀντὶ δὲ τοῦ, ἄπωθεν·

——— Πολλὸν [1] γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος.

Ἄποινα. Τὰ ἀντὶ τινος ἐκτίσματα· οἷον ἄπωνα, [2] ἂν ἔχων ἀπωνεῖταί τις.

Ἀπούρας. Κυρίως μὲν, ἀφορίσας·

——— Ἄλλοι [3] γάρ οἱ ἀπουρίσουσιν ἀρούρας.

καταχρηστικῶς δὲ, ἐπὶ τοῦ ψιλῶς ἀφελέσθαι·

——— Ἑλὼν [4] γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

οἷον ἀφελόμενος ἠτίμασεν.

Ἀποφθίμην. Ἀπολοίμην.

Ἀποφώλια. [5] Ἀπαίδευτα. τὰ γὰρ διδασκαλεῖα, φωλεοὺς λέγουσιν, οἷον πωλεοὺς, ἀπὸ τοῦ συνήθως εἰς αὐτὰ φοιτᾷν. λέγεται δὲ καὶ ὁ σκοτεινὸς τόπος, ἀπὸ τοῦ ἀπολωλέναι τὸ φῶς·

Ἦ δὴ [6] ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς.

Ἀποστήσωνται. Ἀποκομίσωνται [7] σταθμῷ·

Δείδω, [8] μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται [9] Ἀχαιοὶ
Χρεῖος. ———

Ἀποδίωμαι. Ἀποδιώξω.

Ἀποβλύζων. Ἀναβάλλων. τῶν πεπωκότων ἡ λέξις·

Οἴνου [10] ἀποβλύζων· ———

---

[1] Πολλόν. Od. Z. 40.

[2] Ἄπωνα. Locum corruptum sic lege: Οἷον ἄποιν' ἃ ἂν ἔχων, &c.

[3] Ἄλλοι γάρ. Il. X. 489.

[4] Ἑλὼν γάρ. Il. A. 356.

[5] Ἀποφώλια. Vide Etymol.

[6] Ἦ δὴ ἀλιτρός. Od. E. 182.

[7] Ἀποκομίσωνται. Sic legitur in Hes. ἀποκομίσωνται. σταθμῷ τῷ ἀποδίδωσι; quæ ultima verba fortasse ex Apollonio exci-

Aliquando

Aliquando vero significat *procul:*

——— *Procul enim absunt labra ab urbe.*

᾿Αποινα. Quæ pro aliquo persolvuntur; quasi ἄπωνα, *id est*, quæ quis habens redimitur.

᾿Απούρας. Proprie quidem est, qui aliquem ex propriis finibus expellit:

——— *Alii enim eum ex propriis finibus expellunt.*

Abusive usurpatur & pro simpliciter auferre:

——— *Capiens enim habet præmium, ipse abripiens,*

quasi, abripiens præmium, me ignominiâ affecit.

᾿Αποφθίμην. Peream.

᾿Αποφώλια. Inerudita, illitterata. Scholas enim vocant φωλεὺς quasi πωλεῦς, *id est*, in quibus quis assidue versatur; quod semper ad ea se conferant. Sic quoque vocatur locus obscurus, quod ex eo perierit omne lumen:

Profecto improbus es, & non illitterata sciens.

᾿Αποστήσωνται. Ad mensuram appendant:

Timeo enim ne hesternum ad mensuram appendant Græci Debitum. ———

᾿Αποδίωμαι. Expellam.

᾿Αποβαύζων. Rejiciens. Vox ficta:

Vinum rejiciens. ———

---

derant. Vide Etymologum Magnum in σάτης.

[8] Δείδω. Il. N. 745.

[9] Ἀποστήσωνται. Sic legebant Critici veteres pro hodierno ἀποτίσωνται. Hanc lectionem sequuntur Hes., Etymologus in vocem σάτης, Eustathius, Schol. & Phavorinus.

[10] Οἴνω. Il. I. 487.

Ἀποδρύψωσιν. Ἀποξύσωσιν, ἀποσύρωσιν.

Ἀποτμήξαντες. Ἀποτεμνόμενοι, ἀποχωρίσαντες.

Ἀποδοχμώσας. Πλαγιώσας. πλάγιον παραβεβληκὼς τὸν τράχηλον.

Ἀπόερσε. Ἀπέπνιξεν ἐν ὕδατι·

Ἔνθά [1] με κῦμ' ἀπόερσε. ——

Ἀπόστιχε. Ἄπιθι.

Ἀπομόρξατο. Ἀπεψήσατο.

Ἀπορρῶγες. Αἱ ἀπέχουσαι πέτραι·

Ἀκταὶ [2] ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι.

Ἀπριάτην. Ἄπρατον, ἄνευ τοῦ πρίασθαι. ἐπιρρηματικῶς ἐσχημάτισται, ὡς τὸ ἄρδην, καὶ ἀπορράδην, καὶ οὐκ ὀνοματικῶς, οἷον τὴν ἀπριάτην. ἐπεὶ καὶ ἀρσενικὸν [3] ἐλέγετο, τὸν ἀπρίατον. ὁ δὲ Κράτης [4] κακῶς γράφει·

Ἥρως ἀπριάτης. ——

Ἀποσκύδμαινε. Ὀργίζου, χολοῦ.

Ἀποκηδήσαντες. [5] Ἀπακηδιάσαντες.

Ἀπολιχμήσονται. Ἀπολείξουσι.

Ἀποσταδά. Πόρρωθεν, ἄπωθεν· οἷον ἀποστάδην, ἐξ ἀποστήματος.

Ἀπόπροθεν. Μακρόθεν.

Ἀποπροέηκεν. Ἐξαπέστειλεν.

Ἀπογυιώσεις. [6] Ἔστι μὲν, ἀποχωλώσεις. [7] λέγεται δὲ ψιλῶς, βλα-

---

[1] Ἔνθά με. Il. Z. 348.

[2] Ἀκταί. Od. N. 98.

[3] Ἀρσενικόν. Sic scripsit Alberti, qui hæc verba ad Hes. laudavit. Mallem legere ἀρσενικῶς, præsertim cum terminationes κον & κως in hoc Mſ. per idem compendium ſcriptæ reperiantur.

[4] Κράτης. De Poetâ Comico hîc agitur; non vero de Grammatico, quem ſæpius laudat. Fuerunt & duo Philoſo-

Ἀποδρύψωσι. Lacerent; dilaniatum avellant.

Ἀποτμήξαντες. Intercludentes, ſeparantes.

Ἀποδοχμώσας. Oblique reclinans; obliquum inflectens collum.

Ἀπόερσε. Suffocavit in aquis:

Ubi me fluctus ſuffocaviſſet. ———

Ἀπόστιχε. Abi.

Ἀπομόρξατο. Abſterſit.

Ἀποῤῥῶγες. Prominentes ſcopuli:

Littora prominentia, in portum vergentia.

Ἀπριάτην. Non emptam; abſque emptione. Adverbialiter formatur, ut ἄρδην, affatim, σποράδην, ſparſim. Non vero adjective uſurpatur cum articulo fœminino: nam ſic & in maſculino diceretur, τὸ ἀπριάτην. Crates autem male ſcripſit:

Ἥρως ἀπριάτης. ———

Ἀποσκύδμαινε. Iraſcere; ſuccenſe.

Ἀποκηδήσαντες. Negligentes.

Ἀπολιχμήσονται. Allambent.

Ἀποσταδά. Procul, eminus; quaſi ἀποσταδὰ, ex intervallo.

Ἀπόπροθεν. Procul.

Ἀποπροέηκεν. Emiſit.

Ἀπογυιώσῃς. Eſt quidem proprie, *claudum reddas.* Simpli-

phi ejuſdem nominis; alter Cynicus, Aſcondi filius, Hipparchiæ maritus, & Diogenis Cynici diſcipulus; alter vero Academicus, Polemonis diſcipulus & amicus: fuerunt & duo Comici ſic vocati. At Etymol. p. 79. dicit quædam adverbia formari ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς, ὡς τὸ, ἡ ἀπριάτη, ἡ ἀπριάτης, τῇ ἀπριάτῃ, τὴν ἀπριάτην.

[5] Ἀποκηδέσαντε. Legitur in Homero, Il. Ψ, 413. ἀποκηδήσαντε in Duali.

[6] Ἀπογυιώσεις. Lege ἀπογυιώσῃς, ut eſt in Heſychio, pro Homerico ἀπογυιώσῃς.

[7] Ἀποχελάσεις. Lege ἀπογυιώσῃς.

ψεις, ὅτε φησί·

Μή μ' ἀπογυιώσεις [1] μένεος ἀλκῆς τε. ——

Ἀποθύμια. Τὰ μὴ καταθύμια, ἀλλὰ προσάντη τῇ ψυχῇ.

Ἀπὸ σκοποῦ. Ἀπροσκέπτως·

Ὦ φίλοι, [2] οὐ μὰν ὕμμιν ἀπὸ σκοποῦ. ——

Ἀποπτανέουσιν. Δειλιάσαντες ἀπατενίσουσιν, ἢ περιβλέψουσιν ὅπως φύγοιεν.

Ἀπόφημι. Ἀπολέγω ἢ διαῤῥήδην, μετὰ παῤῥησίας λέγω.

Ἀπότροπος. Οὐκ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πόλιν, ἀποτετραμμένος τῆς τοῦ ἄστεος ἀναστροφῆς·

Αὐτὰρ ἐγὼ [3] παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος. ——

Ἀποβρίξαντες. Ἀπονυστάξαντες.

Ἀπηλοίησεν. Ἀπέκοψεν.

Ἀποδρύψει. Καταξύσει.

Ἀπολυμαντῆρα. [4] Τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον.

Ἀπολάζεο. Ἀποχώρει.

Ἀπὸ [5] δόξης. Ἀπὸ δοξασμοῦ, ἀπὸ δοκήσεως.

Ἀπτοεπές. Ἄπτωτε, [6] ἢ ἀπτόητε τοῖς λόγοις. ἢ καθαπτομένη διὰ τῶν λόγων· οἷον χαλεπὴ καὶ τραχεῖα.

---

[1] *Μή μ' ἀπογυιώσεις.* Il. Z. 265. Sic legitur in Homero versus:

Μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.

[2] *Ὦ φίλοι.* Od. Λ. 343.

[3] *Αὐτὰρ ἐγώ.* Od. Ξ. 372.

[4] *Ἀπολυμαντῆρα.* Vocabulum omissum. Non enim λυμαντῆρα solum significat *conviviorum perniciem*. Lege cum Hes. & Hom. Od. Ρ. 220. *Ἀπολυμαντῆρα δαιτῶν.*

[5] *Ἀπὸ δόξης.* Male, in Manuscripto, ἀποδόξης unà voce legitur.

citer autem ſignificat, *detrimentum afferas*, quum dicit:

Ne mihi noceas, viriumque & roboris obliviſcar.

'Αποθύμια. Quæ non animo arrident, ſed eum offendunt.
"Απο σκοποῦ. Inconſiderate:

O amici, non utique vobis inconſiderate. ———

'Αποπτανέουσι. Terrore perculſi defixis oculis hærebunt, aut circumſpicient quomodo effugiant.
'Απόφημι. Interdico; aut clare, cum libertate loquendi dico.
'Απότροπος. Non rediens in urbem; ab eo averſus ut in urbem revertatur:

At ego apud ſues ab urbe remotus, nec in eam rediens. ———

'Αποβρίξαντες. Poſtquam dormiviſſent.
'Απηλοίησεν. Abſcidit.
'Αποδρύψει. Laniabit; incidet.
'Απολυμαντῆρα. Conviviorum perniciem.
'Απολάζεο. Recede.
'Από δόξης. Contra opinionem, contra exiſtimationem.
'Απτοεπές. Intrepida, in verbis imperterrita; aut cujus dicta mordacia aculeum habent, quaſi dura & aſpera.

---

6 Ἄπτοεπές. Reddidi hanc vocem per *intrepida*; quamvis non ignorarem eam apud cæteros Scriptores uſurpari pro *lapſûs expers*. Sed hic apud Apollonium ἄπταιστος alludit ad ἀπτόητος ſequens; uſurpaturque priori loco, quod propius accedat hæc ficta vox ad ſonum τοῦ ἀπτοεπής, quod derivat ex *alpha* privativo & πτοίω. Aliunde ſi ἄπταιστος ſignificet, *quæ nunquam cadit, cujus lingua nunquam labitur*, in bonam partem ac laudem accipiendum eſſet; at extat Il. Θ. 209. ubi Jupiter Junonem iratus laude minus exornat quam conviciis proſcindit.

Ἀποτμότατος. Κακοδαιμονέστατος·

Νῦν [1] δ' ἐς ἀποτμότατος. ———

Ἀποῤῥαίσει. Ἀπολεῖ καὶ διαφθερεῖ·

Κτήματ' [2] ἀποῤῥαίσει. ———

ὅθεν καὶ ὁ ῥαιστήρ.

Ἀποστίλβοντες. Ἀπολάμποντες.

Ἀπολείβεται. Ἀποστάζεται·

Καιροσέων [3] δ' ὀθονέων ἀπολείβεται. ———

Ἀπότροθεν. Χωρὶς καὶ μακράν.

Ἀποῤῥώξ. Ἀπόῤῥηγμα. ἀπόσπασμα·

Ὅρκου [4] γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.

Ἀπομηνίσει. Τὴν μῆνιν [5] ἀπαγγελεῖ, καὶ εἰς τὸ μέλλον διαγγέλλεται.

Ἀππέμψει. [6] Κατὰ συγκοπὴν, ἀποπέμψει.

Ἀπροτίμαστος. Ἄψαυστος, ἄθικτος. τὸ γὰρ μασᾶσθαι ἐπὶ τοῦ ἅψασθαι τάσσουσιν.

Ἀπαφίσκειν. Ἀπατᾶν, παραλογίζεσθαι.

Ἀπήνη. Ἅμαξα, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι·

——— Κούρη [7] δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης.

Ἀπύρους τρίποδας. Τοὺς ἀναθεματικοὺς, [8] καὶ ἕνεκα κόσμου κει-

---

[1] Νῦν δ' ἐς. Od. Α. 219.

[2] Κτήματ'. Od. Α. 404.

[3] Καιροσέων. Od. Η. 107.

[4] Ὅρκου. Il. Β. 755.

[5] Μῆνιν. Hinc explicatur locus Hes. nunquam antea intellectus, & a Kustero male emendatus. Ἀπομηνίειν. τὴν μῆνιν, (mallem μῆνιν) ἀπαγγέλλειν, id est, Ἀπομηνίειν. Iram futuram denuntiare. Respexit Hes. ut Apollonius, ad locum Homeri qui extat Od. Π. 378. ubi Antinous timens ne Telemachus irâ percitus congreget Achivos, addit: ἀπομηνίει, id est, publice testabitur indignationem suam. Quod

ἈΠΟΤΜΌΤΑΤΟΣ. Infeliciſſimus :

Nunc vero qui infeliciſſimus eſt. ———

ἈΠΟῤῬΑΊΣΕΙ. Perdet & corrumpet :

Bona perdet. ———

Unde & ῥαιστὴρ, *id eſt*, malleus.

ἈΠΟΣΤΊΛΒΟΝΤΕΣ. Splendentes, relucentes.

ἈΠΟΛΈΙΒΕΤΑΙ. Deſtillat :

Bene textis autem a linteis deſtillat. ———

ἈΠΌΠΡΟΘΕΝ. Seorſim & procul.

ἈΠΟῤῬῺΞ. Rivus, ſtilla :

Juramenti enim gravis, Stygis aquæ, eſt rivus.

ἈΠΟΜΗΝΊΣΕΙ. Iram publice annuntiabit & in poſterum erupturam teſtabitur

ἈΠΠΊΜΨΕΙ. Per ſyncopen, pro ἀποπέμψει.

ἈΠΡΟΤΊΜΑΣΤΟΣ. Intacta, integra ; μαστεῦσαι enim ſumitur pro attingere.

ἈΠΑΦΊΣΚΕΙΝ. Fallere, circumvenire.

ἈΠΉΝΗ. Currus ; ſic dictus ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι, *id eſt*, quod ejus ope abeamus :

——— *Puella autem conſcendit currum.*

ἈΠΎΡΟΥΣ ΤΡΊΠΟΔΑΣ. Tripodas ad id aptos ut conſecrentur,

---

cum ante oculos non haberet doctiſſimus Kuſterus, Heſychium ſcripſiſſe putat, τὴν μῆνιν ἐπαγγέλλειν, *id eſt*, denuntiationem facere ; & pejus addit, ſic ſaltem hunc locum ſenſum aliquem habiturum. Sed legendo μῆνιν, facillimus, ad rem appoſitus, Apollonii authoritate, ac ipſo et Homeri loco quem interpretantur, comprobatus exoritur ſenſus.

[6] Ἀπεπίμψει. Hæc vox nuſquam in Homero hodie comparet ; ſed aliter multis in locis legebant veteres.

[7] Κύρ. Od. Z. 78.

[8] Ἀναθηματικοὺς. Mallem ἀναθηματικοὺς ut Heſ. habet. Vide Etymologum Magnum. At Schol. τοὺς μὲν εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθηματικούς, κηρυργεῖς, τοὺς κόσμου χάριν τιθεμένους ἐν τῷ οἴκῳ.

μβύκς. ἐξ ἐναντίυ δὲ, ἐμπυριβήτας, ἐν οἷς θερμαίνυσιν ὕδωρ·

"Επτ' ἀπύρυς [1] τρίποδας. ———

καί

——— Φιάλην [2] ἀπύρωτον ἔθηκε.

"Απτερος. Ὁ προσηνὴς, [3] ἢ ταχύς·

——— Τῇ δ' [4] ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

Ἀπείρονες. Πέρας μὴ ἔχοντες.

"Απρηκτον. Μηδὲν καταπραξαμένην, ἐπὶ τῦ

——— "Απρηκτον [5] γενέσθαι.

ὅταν δὲ λέγει·

Σκύλλην [6] δ' ὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην, [7]

πρὸς ἣν ὐδέν ἐστιν καταπράξασθαι.

"Αρ. Σύνδεσμος ἴσος τὸ δή·

——— Ἐπεί ἄρ [8] σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι.

καὶ ἀντὶ τῦ ἄρα·

"Ως ἄρα [9] φωνήσας. ———

Ἁρμονιάων. Ἐπὶ μὲν τῶν συνθηκῶν·

Μάρτυροι [10] ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων.

---

[1] Ἕπτ' ἀπύρυς. Il. I. 122.

[2] Φιάλην. Il. Ψ. 270.

[3] Ὁ προσηνής. Errat hîc Apollonius, qui sic explicat ἄπτερος. Melius Eustath. Ἄπτερος. ὁ ἀδόμενος καὶ μὴ πτερόεις, κατὰ τὸ κοινὸν τῦ λόγυ ἐπίθετον, *id est*, *Ἄπτερος est permanens, & non alatus, quod vulgare est sermonis epithetum.* Indicat autem Poeta hunc sermonem ex Penelopes animo irritum non avolasse, sed in eo alte defixum profundas radices egisse. Hunc Apollonii locum exscripsit Hes. & addit: Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, ἀφιδέως. Extat revera versu 284:

Ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις;

scilicet, rumor avide exceptus, alte animo inhærens, nec cito avolans aut effluens, sed qui, ut Salustii verbis utar, alte in pectus descendit. Quin & bis quoque apud Æschylum reperitur, & signi-

&

& ornatûs causâ positos. Contrarium autem est, ἐμπυριβήτας, ii scilicet in quibus aquam calefaciunt:

Septem tripodas nunquam igni admotos. ———

Et:

——— *Phialam nunquam igni admotam posuit.*

Ἄπτερος. Celer, velox:

——— *Huic autem celer advenit sermo.*

Ἀπείρονες. Infiniti.

Ἄπρηκτον. Quæ nihil perfecit; ut in hoc videlicet exemplo:

Re infectâ redituram. ———

Quum vero dicit:

Scyllam tamen nondum commemoraveram immedicabile malum,

ἀπρηκτὸν hic significat, adversus quam nihil excogitari potest.

Ἄρ. Conjunctio æqualis τῷ δέ:

——— *Postquam quidem te Dii fecerunt venire.*

Sumitur & pro ἄρα:

Sic igitur locutus. ———

Ἁρμονιάων. Aliquando quidem pro pactis sumitur:

Testes erunt & inspectores pactorum.

---

ficat penniscarentes. In Eumenidibus versu 51. ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὗται. *Hæ quidem Eumenides sine pennis apparent.* Et in eâdem fabulâ, ἀπτέροις πωτήμασι, *sine alis volans*; ut optime vertit Stanley, & monuit Abreschius. Vide Etymologum Magnum qui varios conjungit sensus.

4 Τῇ δ' ἄπτερος. Od. Ρ. 57.

5 Ἄπρηκτον νέεσθαι. Citatio Homerica corrupta. Lege:

Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι. —

Scilicet Il. Ξ. 219. Venus Junonem sic alloquitur:

τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ, Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· οὐδέ σέ φημι Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.

6 Σκύλλην. Od. Μ. 223.

7 Ἀνείην. Lege ἀνίην.

8 Ἐπεὶ ἄρ σε. Od. Ψ. 258.

9 Ὣς ἄρα. Lege ἆρ, quod ait poni pro ἄρα.

10 Μάρτυροι. Il. Χ. 255.

ἐπὶ δὲ τῶν ἁρμογῶν·

Γόμφοισιν [1] δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

Ἄρης. Ἐπὶ μὲν τοῦ Θεοῦ·

Ἄρης τε [2] βροτολοιγός. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ σιδήρου·

—— Ἔνθα μάλιστα [3]

Γίνεται [4] ἄρης ἀλεγεινός. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ πολέμου·

Τοὺς [5] μὲν ἀπώλεσ' ἄρης. ——

ἐπὶ δὲ τῆς εἰς πόλεμον ὁρμῆς·

—— Δῦ δέ [6] μιν ἄρης

Δεινὸς, ἐνυάλιος, ——

Ἄργος. Ἐπὶ μὲν τῆς Πελοποννήσου·

Πολλῇσι [7] νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν.

ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως τῆς ἐν Πελοποννήσῳ·

Οἳ δ' Ἄργος [8] τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν.

ἐπὶ δὲ τῆς [9] Θεσσαλίας·

Νῦν δ' αὖ τοὺς ὅσοι [10] τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

---

[1] Γόμφοισιν. Od. E. 248.
[2] Ἄρης τε. Il. E. 518.
[3] Ἔνθα μάλιστα. Il. N. 569.
[4] Γίνεται. Lege γίνετ', ob metrum.
[5] Τοὺς μέν. Il. Ω. 260.
[6] Δῦ δέ. Il. P. 210.
[7] Πολλῇσι. Il. B. 108.
[8] Οἳ δ' Ἄργος. Il. B. 559. Ex Homero restitui versum qui sic in Manuscripto male legebatur:
Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθα τειχιόεσσαν.
[9] Ἐπὶ δὲ τῆς Θεσσαλίας. Pelasgicum Ar-

Aliquando vero pro compagibus:

Clavis autem ipſam & compagibus aptavit.

"Ἀρης. Pro Deo:

Et Mars hominum pernicies. ———

Pro ferro:

——— *Ubi maxime*

Ferrum eſt noxium. ———

Pro bello:

Illos quidem perdidit bellum. ———

Et pro in bellum impetu:

——— *Subiit quidem illum in bellum impetus*

Terribilis, enyalius. ———

"Ἄργος. Pro toto Peloponneſo:

Ut inſulis multis & Peloponneſo toti imperaret.

Pro urbe in Peloponneſo ſitâ:

Qui autem Argos habitabant, Tiryntaque bene munitam.

Pro autem Theſſaliâ:

Nunc autem eos quicumque Pelaſgicum Argos occupabant.

---

gos intelligit. Hine corrige Etymologum Magnum, qui habet: ἐπὶ δὲ τῆ θαλάσσης, pro quo reponendum eſt Θεσσαλίας. Hæ voces millies ſunt permutatæ. Sic in Apollonio, voce Δωδωναῖ. pro ἀπὸ Δωδώνης ἐν Θαλασσίᾳ, emendavi ἐν Θεσσαλίᾳ. Teſte in Τετραρχίας Etymologo: τετράμερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο. Ὄνομα δέ φασιν εἶναι ταῖς τετράσι, Θεσσαλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιῶτιν. Apollonius habet: Πελασγοί. Οἱ Θεσσαλοί.

[10] Νῦν αὖ τοὺς ὅσσοι. Il. B. 681. Lege ὅσσοι, ob metrum.

ὅταν δ' ὀνοματικῶς, ἡ Ὀδυσσεία [1] κύνα·

Ἂν δὲ [2] κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν
Ἄργος Ὀδυσσῆος. ——

Ἀργόν. Ἐπὶ μὲν τοῦ λευκοῦ·

Αἰετὸς [3] ἀργὴν χῆνα φέρων. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ταχέως·

—— Ἅμα τῷ γε κύνες [4] ἀργοὶ ἕποντο.

Ἀραιαί. [5]

—— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [6] ῥώοντο ἀραιαί.

ἐπὶ δὲ τοῦ λεπτοῦ καὶ στενοῦ·

—— Ἀραιὴ [7] δ' εἴσοδός ἐστιν.

Ἄροιτο. Ἀπενέγκοιτο, λάβοι·

—— Κλέος [8] ἐσθλὸν ἄροιτο.

Ἀργαλέην. [9]

Ἀργαλέην, πολέμοιο [10] τέρας. ——

Ἀρή. Εὐχή. ποτὲ δὲ, ἡ βλάβη· [11]

—— Ἀρῆς [12] ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Ἀρητήρ. Ὁ ἱερεὺς ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ τῶν θυόντων τὰς εὐχὰς ποιεῖσθαι. ὅθεν νῦν ἀρώματα, ἐπιθυμιάματα.

---

[1] Ὀδυσσεία. Lege Ὀδυσσεῖος.

[2] Ἂν δὲ κύων. Od. P. 291.

[3] Αἰετός. Od. O. 161.

[4] Ἅμα τῷ γε κύνες. Od. B. 11. In versu prætermissum est δύω, quod erat ob metrum neceſſarium.

[5] Ἀραιαί. Omiſſa prior pars explicationis, ſic ex Heſ. reſtituenda: Ἀραιαί. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενοῦς, &c.

[6] Ὑπὸ δὲ. Il. Σ. 411.

Aliquando vero, nomen est canis Ulyssis:

Sursum autem canis caputque & aures jacens erexit,
Argus Ulyssis. ———

ἈΡΓΌΝ. Album, ut:

Aquila album anserem ferens. ———

Sumitur & pro celeriter:

——— *Una illum duo canes celeres sequebantur.*

ἈΡΑΙΑΊ.

———*Subtus autem suræ valide incedebant debiles.*

Pro tenui & arcto:

——— *Arctus autem introitus est.*

ἌΡΟΙΤΟ. Referat, accipiat:

——— *Gloriam insignem referret.*

ἈΡΓΑΛΈΗΝ.

Gravem, belli signum. ———

ἈΡΉ. Preces. Noxam autem aliquando significat:

——— *Noxam propulsare.*

ἈΡΗΤΉΡ. Sacerdos; ex eo dictus quod pro sacrificantibus preces offerat. Unde etiam nunc ἀρώματα sunt suffimenta.

---

7 Ἀραιή. Od. K. 90.

8 Κλέος. Il. E. 3.

9 Ἀργαλέην. Omissa hic quoque explicatio; adde χαλεπήν.

10 Ἀργαλέην, πολέμοιο. Il. Δ. 4.

11 Βλάβη. Secundum Hes. ἀρὴ est βλάβη ἐν τῷ Ἄρει, τουτέστιν, ἐν πολέμῳ. Quidam deducunt τὸ ἀρὴ, ex Hebraico ארר *maledixit, exsecratus est.*

12 Ἀρῆς. Il. Σ. 100.

'Αργεννῶν. [1] Λευκῶν, λαμπρῶν· ἀφ' οὗ καὶ ἄργυρος, καὶ ἀργύρεον.

'Αραρυῖας. Ἡρμοσμένας·

——— Ἐπισφυρίοις [2] ἀραρυίας.

'Αργυρόπεζα. Ἀπὸ μέρους, ὅλη λευκή. δηλοῖ δὲ τὸν πόδα· πέζα γὰρ, ὁ πούς. οἷον λευκόπους. ὅθεν καὶ ἡ πεζὴ πορεία. καὶ πεζὸς [3] στρατιώτης, ὁ μὴ ἵππῳ χρώμενος.

'Αρηρός. Ἡρμοσμένως. [4]

'Αρήγειν. Βοηθεῖν· ἀφ' οὗ καὶ ἀρήγων, βοηθός.

"Αρειον. Κρεῖσσον· καὶ ἀρείω, τὸν κρείσσονα.

'Αρνειός. Κριός·

'Αρνειῷ [5] μιν ἔγωγε ἐΐσκω. ———

ἄρνες δὲ, τὰ νεογνὰ τῶν προβάτων·

'Αρνῶν [6] πρωτογόνων. ———

'Αρτεμέα. Ὑγιῆ.

'Αράβησεν. Οἷον ἐψόφησεν.

'Αργειφόντης. Ἡ ὁ ἀργὸς φόνου καὶ καθαρός. ἔνιοι δὲ, τὸν ἀργὸν φόνον, [7] ἢ καταργοῦντα τοὺς φόνους· εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. ἢ διὰ τὸ Ἄργον φονεῦσαι, τὸν ἀπὸ [8] τῆς βεβοημένης Ἰοῦς φύλακα. ἔνιοι δὲ, ὁ ἐν Ἄργει πρῶτον πεφηνώς.

"Αρτια. Ὑγιῆ, ἡρμοσμένα, ἀπηρτισμένα. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα.

---

[1] 'Αργεννῶν. Lege ἀργεννάων, vel potius ἀργεννῶν, quod eodem prorsus modo interpretatur Hesychius.

[2] 'Επισφυρίοις. Il. Σ. 459.

[3] Πεζός. Vide quæ affert Etymologus in vocem πεζέτεροι.

[4] 'Ηρμοσμένως. Lege ἡρμοσμένον.

[5] 'Αρνειῷ. Il. Γ. 197.

[6] 'Αρνῶν. Il. Δ. 102.

'Αργεννῶν. Alborum, splendidorum: unde dicta sunt ἄργυρος, *id est*, argentum; & ἀργύφεον, *id est*, album.

'Αραρυῖας. Aptatas:

——— *Fibulis aptatas.*

'Αργυρόπεζα. Ex parte totam albam indicat. *Pars* autem alba est pes; πέζα enim pedem significat: quasi dixisset, albis pedibus decoram. Unde & πεζὴ πορεία est iter pedestre; & πεζοὶ στρατιῶται, *qui equo non utitur.*

'Αρηρός. Aptatum.

'Αρήγειν. Opem ferre; unde ἀρήγων auxiliatorem significat.

"Αρειον. Melius; & ἀρείω, meliorem.

'Αρνειός. Aries:

Arieti hunc ego comparo. ———

ἄρνες autem sunt recens genita pecora:

Ex agnis primogenitis. ———

'Αρτεμέα. Incolumem.

'Αράβησεν. Quasi sonitum edidit.

'Αργειφόντης. Aut a cæde purus & innoxius. Quidam vero intelligunt, quasi ἀργὸν φόνου, *id est*, cædes tollentem & abolentem: pacificus enim ille deus est. Aut quod occiderit Argum decantatæ Iûs custodem. Quibusdam ita nominatus videtur, quod in Argis primum apparuerit.

"Αρτια. Sana, aptata, perfecta; quod quidem etiam vocatur ἄρθρα.

---

7 'Αργὸς φόνου. Locus corruptus. Erat cum legendum censerem, ἀργοφόνον; sed cum sequatur, διὰ τὸ Ἄργον φονεῦσαι; hæc emendatio stare nequit, ob inconcinnam βαττολογίαν. Nunc lego ἀργοὶ φόνου vel φόνων, cujus explicatio immediate sequitur; scilicet, καταργοῦντα τοὺς φόνους. Primo etymologiam apponit deductam ex ἀργὸν & φόνου; deinde sensum subjicit, id est, *cessare facientem cædes.*

8 'Απὸ. Tolle ἀπὸ otiosum; vel lege τὸ ἀποτεταγμένης.

Ἀρηή. [1] Ἀπειλή·

Πολλὰ [2] δὲ μειλιχίοισι κελεύων, πολλὰ δ' ἀρειῇ.

Ἄρκιον. Ἕτοιμον·

Ἄρκιον [3] ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

Ἀρθμήσαντε. Φιλιάσαντες. καὶ ἄρθμιοι, οἱ ἄφελοι. [4] ἀρθμὸς γὰρ, ἡ φιλία.

Ἄρσεν. Ἥρμοσεν. καὶ ἄρσαντες, ἁρμοστὸν ποιήσαντες. εἰ δὲ ψιλῶς ἀναγνῶμεν· σημαίνει, τὸ ἀρεστὸν καταστήσαντες.

Ἀρτίπος. Ἀρτίπους·

Οὕνεχ' [5] ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος. ———

Ἀργιόδοντος. Ἤτοι λευκόδοντος, ἢ ὀξὺν ὀδόντα ἔχοντος. καὶ γὰρ τὸ ἀργὸν δηλοῖ τὸ ὀξὺ, καθό φησι·

Θήγων [6] λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσιν.

καί·

Ἀργιόδοντος [7] ὑός. ———

Ἀργέσταο νότοιο. Τινὲς, τοῦ λεγομένου λευκονότου. ἔστιν δὲ, ταχέως. τέσσαρας γὰρ μόνους οἶδεν Ὅμηρος ἀνέμους.

Ἀργέτη δημῷ. [8] Τῷ λευκῷ καὶ ἀργῆτι. ἀργῆτα δὲ κεραυνὸν, λευκὸν καὶ λαμπρόν· ἢ τὸν ταχέως Διὶ κινούμενον. Τὸ γὰρ ἀργὸν, σημαίνει τὸ ταχύ.

Ἀρίγνωτοι. Εὔγνωστοι, μεγάλως ἐπιγινωσκόμενοι.

---

[1] Ἀρηῇ. Lege ἀρειῇ.

[2] Πολλὰ δέ. Il. P. 431. ubi legitur ἐπεσσύδε pro κελεύων.

[3] Ἄρκιον. Il. B. 393.

[4] Ἄφελοι. Lege φίλοι, ut habet Schol. in Od. II. 427. unde hæc vox desumpta est.

Ἀρηῇ.

'Αρηι̃. Minis:

Multa mellitis verbis jubens, multa vero minis.

ʽΑρκιον. Paratum, in promptu:

Non ei paratum erit fugere canes & aves.

'Αρθμήσαντε. Cum amicitiam iniissent: & ἄρθμιοι sunt amici; ἀρθμὸς enim est amicitia.

ʽΑρσεν. Adaptavit; & ἄρσαντες, cum adaptavissent. Sin vero cum spiritu tenui legatur; significat, *cum gratum reddidissent.*

'Αρτίποσ. Integris valens pedibus:

Eo quod ille quidem pulcher & sanus pedibus. ———

'Αργιόδοντος. Qui habet candidos aut acutos dentes. Etenim ἀργὸν significat acutum; quemadmodum dicit:

Acuens acutum dentem in curvis mandibulis.

Et:

Suis qui habet acutos dentes. ———

'Αργέσταο νότοιο. Quidam intelligunt ventum proprie dictum λευκόνοτον: celerem autem significat. Quatuor enim solum ventos Homerus cognoscit.

'Αργέτη δημω̃. Albâ & candenti pinguedine; & ἀργη̃τα κεραυνὸν, album & fulgens fulmen significat, aut celeriter a Jove vibratum; ἀργὸν enim est *velox.*

'Αρίγνωτοι. Bene noti, valde cogniti.

---

[5] Ὀπηχ'. Od. Θ. 310.

[6] Θέγων. Il. Λ. 416.

[7] 'Αργιόδοντος. Od. Θ. 476.

[8] 'Αργέτη δημω̃. Lege ἀργέτι δημω̃. In glossâ, post τω̃ λευκω̃ καὶ ἀργη̃τι, deest λίπει, quæ est explicatio τοῦ δημοῦ, & apud Etym. legitur.

Ἄρπη. Ὀρνέυ εἶδος·

Ἡ δ' ἅρπη [1] εἰκυῖα. ———

λέγεται δὲ, καὶ τὸ δρέπανον.

Ἀρδμός. Ποτισμός· καὶ ἄρσαι καὶ ἄρδειν, [2] τὸ ποτίζειν.

Ἀρτύνετο. Παρεσκευάζετο.

Ἀρτύνθη. Κατηρτίσθη.

Ἀργινόεντα. Λευκὸν καὶ ἀργιτώδη. καὶ ἀργινόεντα. [3]

Ἀρηΐφιλος. Ἤτοι ὁ φιλόμαχος ὑπὸ τοῦ Ἄρεος, ἢ φιλῶν τὸν Ἄρην.

Ἀρηΐφατοι. Οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι.

Ἀρισφαλέα. Μεγάλως σφαλερόν.

Ἀρτιεπής. Ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις.

Ἀρπαλέως. Ἁρπαστῶς.

Ἀρετᾷ. [4] Ἐν ἀρετῇ ἐστιν, καὶ εἰς ἀρετὴν ἀπολήγει·

Ὀυκ ἀρετᾷ [5] κακὰ ἔργα. ———

ὅταν δὲ λέγει·

——— Ἀρετῶσι [6] δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ,

ἐν ἀρετῇ ἐστιν, βούλεται δηλοῦν.

Ἄρα. Ἀντὶ τοῦ δὴ παρ' Ὁμήρῳ διὰ παντός· παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ βίῳ, συλλογιστικὸς σύνδεσμος.

Ἀρημένος. Βεβλαμμένος·

Ὕπνῳ [7] καὶ καμάτῳ ἀρημένος. ———

---

[1] Ἡ δ' ἅρπη. Il. T. 350.

[2] Ἄρδειν. Quidam deducunt τὸ ἄρδειν ex ירד, Arabice ורד, *id est*, aquatum ivit, & subiit aquam hausturus eam.

[3] Ἀργινόεντα. Non potest ἀργινόεντα explicari per ἀργινόεντα. Quid hoc ergo sibi vult? Scilicet omissum est vocabulum sequens, & est Homerica citatio. Il. B. 647:

ἍΡΠΗ. Quoddam avis genus:

Illa autem similis ἅρπῃ. ———

Sic quoque vocant falcem.

ἈΡΔΜΌΣ. Irrigatio; & ἄρδω atque ἀρδεῖν, irrigare.

ἈΡΤΥΝΕΤΟ. Præparabatur.

ἈΡΤΥΝΘΗ. Perfectum fuit.

ἈΡΓΙΝΟΈΝΤΑ. Album & splendidum.

ἈΡΗΐΦΙΛΟΣ. Aut amatus a Marte, aut amans Martem.

ἈΡΗΐΦΑΤΟΙ. In bello occisi.

ἈΡΙΖΦΑΛΕΑ. Valde difficilem.

ἈΡΤΙΕΠΗΣ. Perfectus in sermone.

ἉΡΠΑΛΕΩΣ. Cum rapacitate, avide.

ἈΡΕΤΑ͂. In virtute sunt & in virtutem desinunt:

Non in virtute sunt mala opera. ———

Quum vero dicit:

——— *Populi sub ipso virtutem exercent,*

ἀρετῶσι significat, *in virtute sunt.*

ἎΡΑ. Semper in Homero usurpatur pro δή; at apud alios Scriptores & in communi usu vitæ, est conjunctio conclusiva.

ἈΡΗΜΕΝΟΣ. Affectus:

Somno & lassitudine affectus. ———

— Καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.

— *Et albicantem Lycastum.*

[4] Ἀρετᾷ. Convenit Æthiopica vox רתע *ratya*, id est, rectus justusque fuit; in 4ª. conjugatione, *aratya* rectum fecit.

[5] Οὐκ ἀρετᾷ. Od. Θ 329.

[6] Ἀρετῶσι. Od. T. 114.

[7] Ὕπνῳ. Od. Z. 2.

ἈΡΜΑΤΡΟΧΙΗ. Ἡ ἀπὸ τοῦ τροῦ [1] ἔντμησις, καὶ χάραξις τοῦ ἐδάφους.

——— Οὐδέ τι [2] πολλὴ

Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιή. ———

ἈΡΝΕΥΤΗΡΙ. Κυβιστῆρι. [3] μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρνίων. [4] οὗτοι γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν τρέχουσιν·

——— Ὁ δ' ἀρνευτῆρι [5] ἐοικώς.

ἌΡΑΒΟΣ. Ὁ διὰ τῶν ὀδόντων ψόφος ποιός.

ἈΡΙΔΙΚΕΤΟΣ. [6] Ὁ ἄγαν ἀσπαστός· παρὰ τὸ δικάνασθαι, [7] ὅ ἐστιν δεξιοῦσθαι.

ἈΡΝΥΜΕΝΟΣ. Ἀντικαταλλασσόμενος· [8] ὅθεν καὶ μισθαρνεῖν, τὸ τὴν ὥραν μισθοῦ ἀντικαταλάττεσθαι.

ἈΡΗΤΟΝ. Εὐκτὸν, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον, ὡς Ἀπίων. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι τοῖς δι' ὑπερβολὴν φιλοστοργίας γονεῦσιν ἀπολέλασι [9] τοὺς γεννηθέντας ἡδὺ καὶ αἱρετὸν κλαίειν καὶ πενθεῖν·

Ἀρητὸν [10] δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεν. [11]

ἌΡΟΥΡΑ. Ἡ γῆ, ἀπὸ τοῦ ἀροῦσθαι.

ἍΡΠΥΙΑΙ. Ὁ Ἡλιόδωρος ἐν τῇ [12] Σ Ὀδυσσείας·

Τόφρα [13] καὶ τὰς κούρας Ἅρπυιαι. ———

---

1 Τροῦ. Lege τροχοῦ. Vide Etymol. M.

2 Οὐδέ τι. Il. Ψ. 505.

3 Κυβιστῆρι. In versu verti, ἀρνευτῆρι, per *urinatorem*. Apollonius eos potius saltatores intelligit qui se in caput præcipites dejiciunt, & ex alto devolvuntur. Ea enim vis est τοῦ κυβιστῆρος. Hes. interpretatur: Ἀρνευτῆρες, δύται, οἱ δύναντες. quod est, urinatores. Schol. vero sic duos sensus subjicit; ἀρνευτῆρι. κυβιστῇ, ἢ δύτῃ. καὶ οὗτοι γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτοὺς ῥίπτουσι. Vide Etymologum Magnum.

4 Ἀρνίων. Lege ἀρνειῶν ob sequens οὗτοι. Nam ἀρνειὸς in masculino genere, pro agno simpliciter sumitur apud sanctum Basilium Hom. 9. in Hexaëm. monente etiam clarissimo viro Abreschio. Nec tamen ex Patribus exempla arcessenda erant. Nam legitur in nono Odysseæ libro versu 444. ἀρνειὸς pro ariete; & ut optime expli-

Ἁρματροχιή. Vestigia quæ rota imprimit, & sulcus terræ:

——— Neque profunda

Fiebat canthorum orbita. ———

Ἀρνευτῆρι. Urinatori, in caput desilienti. Hæc metaphora transfertur ab agnis; in caput enim subsultim currunt:

——— Hic autem urinatori similis.

Ἄραβος. Sonitus quem edunt collisi dentes.

Ἀριδείκετος. Valde acceptus. Formatur ex δεικανάασθαι, quod est *accipere*.

Ἀρνύμενος. Permutans; unde & μισθαρνῶν, *id est*, tempus suum collocatum cum mercede commutare.

Ἀρητόν. Optabilem, aut noxium; aut diuturnum, ut interpretatur Apion. Primus autem sensus præferendus est: innuit jucundum esse parentibus, ob excessum amoris, sua pignora morte prærepta deflere & luctu prosequi:

Optabilemque parentibus luctum & dolorem attulisti.

Ἄροτρα. Terra; sic dicta quod aretur.

Ἅρπυιαι. Heliodorus in libro Odysseæ vicesimo:

Interim autem puellas Harpyæ. ———

---

cat Hes. Ἀρνειός. ὁ τριετὴς κριός. Sic ἀρνειὸν solum sumitur pro ariete, Od. Λ. 130. ut & Ψ. 278. quin & Ι. 432:

Ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος. —

Ubi dicitur cum epitheto de illo quem egregie Polyphemus diligebat: vide ipsum Apoll. in ἀρνειός.

5 Ὁ δ' ἀρνευτῆρι. Il. Μ. 385.

6 Ἀμβλειτος. Lege ἀριδείκετος.

7 Δεικάνασθαι. Lege δεικανάασθαι.

8 Ἀντικαταλλασσόμενος. Semper in hoc Ms. per unam *lambda* scribitur τὸ ἀλάττω.

9 Ἀπολίλασι. Lego ἀπολώλασι.

10 Ἀρητόν. Il. Ρ. 37. In quibusdam Homeri editionibus, legitur ἄρρητον, *ineffabilem*. Apud Hes. reperitur, ἀρητόν. βλαπτερόν. πολυχρόνιον. Et ad hunc Homeri versum alludebat, quod a nemine animadversum est.

11 Ἔθηκαν. Lege ἔθηκας.

12 Ἐν τῷ Σ. Falsa citatio; nam extat Od. Υ. 77.

13 Τόφρα καί. Lege τόφρα δέ.

ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν. ἐμφαίνει δὲ Ὅμηρος ἱππομόρφους αὐτάς. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, ἐπὶ τοῦ·

Τὺς ἔτεκε [1] Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη.

ὁ μὲν Τιμογένης ἐν ταῖς παραφράσεσιν ἔδειξεν, ὅτι κύριον ὄνομα, Ἅρπυια. τὸ δὲ ποδάργη, ἐπίθετον· πλανηθείς, τοὐναντίον γὰρ φαίνεται. ἐν γὰρ ἄλλοις τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον προσαγορεύων ὁ Ἀχιλλεύς φησι·

Ξάνθε [2] τε καὶ σὺ [3] Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.

ὥστε τὴν ἅρπυιαν ἐπιθετικῶς εἰρῆσθαι, οἷον τὴν ἁρπακτικὴν τοῦ δρόμου διὰ τάχους.

Ἀριζήλη. Οἷον ἀρίζηλος, μεγάλως ἔκδηλος.

Ἀρηρομένη. Ἠρτημένη.

Ἄρεκτον. Ἄπρακτον.

Ἀρεσάσθω. [4] Εὐαρεστοῦντα καταστησάτω.

Ἀριφραδέα. Μεγάλως φανερά.

Ἄριστον. Τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, οἷον τὸ ἀκράτισμα.

Ἀρήϊα. Πολεμιστήρια.

Ἄραξε. Συνέτριψε, κατέβαλεν.

Ἀράρισκεν. Ἥρμοζεν.

Ἄγματα. Ἀπαρχάς.

Ἀρετήν. Τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν. ὅτε δὲ ψιλῶς· χωρὶς τῆς ἀνανδρίας..... [5]

---

[1] Τὺς ἔτικε. Il. Π. 150.

[2] Ξάνθε. Il. Τ. 400.

[3] Σύ. Tolle σὺ, quod metro officit.

[4] Ἀρεσάσθω. Similiter apud Hes. εὐάρεστον καταστησάτω. Extat ἀρεσσάσθω Il. Τ. 179. Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω. Et Od. Θ. 396. Εὐρύαλος δέ ἑαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι.

[5] Ἀνανδρίας. Saltem lege ἀνανδρείας. Sed & hoc corruptum est, & omissum fuit

Deducitur hoc ex ἁρπάζειν, quod est rapere. Ostendit autem Homerus eas formâ equinâ præditas; ut in hoc Iliadis versu:

Hos peperit Zephyro vento Harpya Podarge.

Timogenes in suâ paraphrasi voluit demonstrare Ἅρπυιαν esse nomen proprium, & ποδάργην epithetum: in quo fallitur; nam contrarium apparet. In alio enim loco Xanthum & Balium alloquens Achilles exclamat:

Xantheque & Balie, inclyti pulli Podarges.

Ita ut ἅρπυια sit epithetum, quasi quæ cursum ob celeritatem corripit.

Ἀριζήλη. Quasi ἀρίζηλος, *id est*, valde nota & celebris.

Ἀρηρομένη. Arata.

Ἄρεκτον. Infectum.

Ἀρεσάσθω. Placet, gratum reddat.

Ἀριφραδέα. Valde manifesta.

Ἄριστον. Matutinus cibus, tanquam jentaculum.

Ἀρήϊα. Mavortia, bellicosa.

Ἄραξε. Confregit, evertit.

Ἀράρισκεν. Adaptavit.

Ἄργματα. Primitias.

Ἀρετήν. In bello fortitudinem. Cum vero simpliciter sumitur; absque respectu ad bellicam fortitudinem habito....

---

exemplum. Utrumque ex Etymologo restitues, legendo ἀνδρίας pro ἀνανδρίας, & addendo:

Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν —

Qui quidem versus depromptus ex Od. Θ. 237. ubi agitur de peritiâ in cæstûs, luctæ & jaculandi certaminibus; ideo ab Etymologo, & Apollonio unde exciderat, adductus fuit; ut ostenderet ἀρετὴν non semper virtutem significare, respectu unice habito ad solam fortitudinem bellicam.

Ἀρετήν. [1] Τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν.

Ἀριπρεπές. Μεγάλως διαπρέπων. [2]

Ἄρηρεν. Ἥρμοσεν·

Γόμφοισι [3] δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

Ἀραρών.

Ἴκρια [4] δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,

ἀντὶ τοῦ ἁρμόσας. Παραπλήσιον δὲ τὸ ῥῆμα·

Ὡς δ' ὅτε τοῖχον [5] ἀνὴρ ἀράρῃ. ———

Ἀργείη. Πελοποννησία·

Ἀργείη [6] δ' Ἑλένη. ———

ὅτε δὲ διὰ τῆς πόλεως·

Ἥρη τ' Ἀργείη. [7] ———

φησὶ γάρ·

Ἤτοι [8] ἐμοὶ τρεῖς [9] μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,

Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

Ἀρεθούση. Κρήνης ὄνομα ἐν Ἰθάκῃ.

Ἀρτακίη. Κρήνη ἐν τῇ Λεστρυγονίᾳ.

Ἀραιθυρέη. [10] Πόλις Μυκηνῶν·

——— Ἀραιθυρέην [11] ἐρατεινήν.

Ἀρίσβη. Πόλις Τρωάδος.

Ἅρμα. Πόλις Βοιωτίας·

Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' [12] ἐνέμοντο. ———

---

[1] Ἀρετήν. Hæc repetitio ex fupinâ ofcitantis librarii negligentiâ profluxit.

[2] Διαπρέπων. Lege διαπρέπων.

[3] Γόμφοισι. Od. E. 248.

[4] Ἴκρια. Od. E. 252.

[5] Ὡς δ' ὅτε τοῖχον. Il. Π. 212.

[6] Ἀργείη. Il. Z. 323.

Ἀρετήν.

'Αρετήν. In bello fortitudinem.
'Αριπρεπές. Valde fulgens.
Ἄρηρεν. Adaptavit :

Clavis autem ipsam & compagibus aptavit.

'Αραρών.

Tabulata etiam erigens , coaptans densis lignis.

Similiter dicit :

Sicut autem murum quando vir aptaverit. ———

In utroque exemplo , ἄρω est pro ἁρμόζω, *adapto.*
'Αργείη. Peloponnesiaca :

Et Peloponnesiaca Helena. ———

Cum vero ex urbis nomine aliquem vocat :

Et Juno Argiva. ———

Ait enim :

Certe mihi tres quidem longe dilectissimæ sunt civitates ,
Argosque , Spartaque , & latas vias habens Mycene.

'Αρεθούση. Nomen fontis in Ithacâ.
'Αρτακίη. Fons in Lestrigoniâ.
'Αραιθυρέη. Urbs Mycenensium :

——— *Aræthyreamque amabilem.*

'Αρίσβη. Urbs Troadis.
Ἅρμα. Urbs Bœotiæ :

Quique circum Harma habitabant. ———

---

7 Ἥρη τ' Ἀργείη. Il. Δ. 8.

8 Ἥρει. Il. Δ. 51.

9 Τρίς. Lege τρεῖς.

10 Ἀραιθορίη. Vitiose in Manuscripto legebatur ἀραιθοραίη.

11 Ἀραιθυρέην. Il. B. 571.

12 Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ'. Il. B. 499.

Ἄσε. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἔβλαψεν·

[1] Ἀσέ με δαίμονος αἶσα κακή. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ πληρῶσαι·

[2] Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

ὁ δὲ [3] Ἀπίων ἀμφότερα ἐτυμολογῶν, ἀπὸ τῆς ἄτης, οἷον ἀτῆσαι. πληρωτικὰ γὰρ τὰ κακά.

Ἀστράγαλος. [4] Ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν τιθεμένου·

Νείατον [5] ἀστράγαλον. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ σφονδύλου· [6]

——— Ἐκ [7] δέ μοι [8] αὐχὴν

Ἀστραγάλων ἐάγη.

ἐπὶ δὲ τῆς παιδίας·

——— Ἀμφ' ἀστραγάλοισι [9] χολωθείς.

Ἀσκηθής. Ὑγιὴς, ἀσινής.

Ἀστέμφηλος. Ἀμαθής. οὐδενός. [10] ἀδόκιμος.

Ἄσπετα. Ἀπαρακολούθητα. [11] καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολλά.

Ἀσάμινθος. Πύελος· ἀπὸ τοῦ τὴν ἄσιν μινύθειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν.

---

[1] Ἀσέ με. Od. Λ. 61.

[2] Αἵματος. Il. Ε. 289.

[3] Ὁ δὲ Ἀπίων. Etymol. qui eadem habet in ἄσασθαι, legit οἰκεῖμενος ἀμφοτέρας τὰς δυνάμεις, ἐτυμολογεῖ, &c. pro ἀμφότερα ἐτυμολογῶν, quod hic vides apud Apollonium.

[4] Ἀστράγαλος. Vitiose in Manuscripto legebatur ἀσάγαλος.

[5] Νείατον. Il. Ξ. 466.

[6] Σφονδύλου. Schol. habet ἀστράγαλοι, τῶν σπονδύλων.

[7] Ἐκ δέ. Od. Κ. 560.

[8] Μοι. Lege οἱ.

[9] Ἀμφ' ἀστραγάλοισι. Il. Ψ. 88.

ʼΑΣΕ. Aliquando quidem, nocuit:

Nocuit mihi Dei fatum malum. ———

Aliquando vero, satiavit:

Sanguine satiet Martem indefessum bellatorem.

Apion vero utrumque deducit ab ἄτης, *id est*, noxâ; quasi ἀτῆσαι, *id est*, noxam inferre: cito enim malis satiamur.

ʼΑΣΤΡΆΓΑΛΟΣ. In communi quidem & apud nos recepto sensu:

Summam vertebram. ———

Et pro articulis:

——— *Eique cervix*

Ex articulis fracta est. ———

Et pro lusu puerili:

——— *In ludo talorum iratus.*

ʼΑΣΚΗΘΗΣ. Sanus, illæsus.

ʼΑΣΎΦΗΛΟΣ. Indoctus, nullius pretii, minime probandus.[10]

ʼΑΣΗΠΤΑ. Quorum numerum mente non facile consequi possumus. Sicque demum notat plurima.[11]

ʼΑΣΆΜΙΝΘΟΣ. Solium balneorum; sic dictum, ἀπὸ τοῦ ἄσιν μινύθειν, *id est*, a minuendis sordibus.

---

10 Οὐδενός. Post οὐδενὸς aliquid deest. Supple ἄξιος, id est, *nullius pretii.*

11 Ἀπαρακολούθητα. Quæ intelligentiâ consequi non possumus: hic sensus est τῶν ἀπαρακολούθητα. At δυσπαρακολούθητος, apud Jamblichum de vitâ Pythagori, active dicitur, qui intellectu difficulter aliquid assequitur. Cujus contrarium, apud Hes. εὐπαρακολούθητοι, ἀξίως εἰς τὰ πράγματα. Aliquando tamen passive sumuntur εὐπαρακολούθητον, id est, *facile intellectu*, & δυσπαρακολούθητον, id est, *difficile intellectu*; ex παρακολουθεῖν, quod, ut ἕπεσθαι, dicitur de eo qui rem aliquam assequitur, eamque intelligit. Pari modo Gallice dicimus, *suivre un raisonnement.*

Ἀστεμφές. Ἀσφαλὲς, ἀμετακίνητον· ὅθεν καὶ τοὺς ἱερογνώμονας ἀστεμφεῖς λέγομεν, οἷον ἀστριμβεῖς, τοῦτ' ἔστιν, ἀστρεφεῖς.

Ἄστυ. Πόλις. ὁ δὲ Ἀπίων [2] ἐτυμολογεῖ, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνεστάλθαι.

Ἄσσα. Τινὰ, ποταπά·

Εἰπέ μοι [3] ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.

Ἆσιν. Τὴν ἰλύν·

——— Τόσσην [4] οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

Ἆσσον. [5] Ἐγγύς.

Ἀσημάντοισιν. Ἀφυλάκτοις, ἀπὸ τῶν σφραγίδων ἃ σήμαντρα λέγονται. σημάντορα δὲ λέγει, τὸν ποιμένα.

Ἀσκελέως. Σκληρῶς, δυσμεταστρέπτως.

Ἀσπερχές. Συνεχὲς, δαψιλὲς, ἀπαράλειπτον.

Ἀστέρ' ὀπωρινῷ. Τῷ κυνὶ λέγει, [6] τῷ κατὰ τὴν ὀπώραν φαινομένῳ.

Ἄσκοπος. Ἀνόητος, τὸ δέον μὴ νοῶν, σκοπῶν.

Ἄνσχεο. [7] Ἀνάσχου.

Ἀσπουδεί. Χωρὶς πάσης σπουδῆς, ἄνευ κακοπαθείας.

Ἀσταχύεσσιν. Στάχυσιν.

Ἄσβεστος. Μεταφορικῶς, ἀκατάπαυστος, ἀκατάληκτος.

Ἀσπιστάων. Μαχητῶν, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

Ἀσφάραγον. Φάρυγγα·

——— Ἀπ' ἀσφάραγον [8] μελίη τάμεν. ———

---

[1] Ἱερογνώμονας. Mihi legendum videtur ἰσχυρογνώμονας.

[2] Ἀπίων. Hanc etymologiam Eumolpo tribuit Schol. Apollonii Rhodii. Ἐτυμολογεῖ, inquit, Εὔμολπος τὴν λέξιν, ἄστυ λέγων, παρὰ τὸ ἵστασθαι. ἐπὶ μετεώρου γὰρ αὐτὴν ᾤκουν αἱ πόλεις. Ut & Hes. ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνεστάσθαι.

[3] Εἰπέ μοι. Od. Τ. 218.

[4] Τόσσην. Il. Φ. 321.

'Ἀστεμφές. Firmum, inconcussum; unde & pervicaces vocamus ἀστεμφεῖς, quasi ἀστεμφεῖς, quod idem est ac ἀστεμφεῖς, *immotos*.

"Ἄστυ. Urbs. Apion etymologiam deducit, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνιστάλλαι, *id est*, ex eo quod in altum extollantur urbes.

"Ἄσσα. Quæ, qualia:

Dic mihi quali quonam circa corpus indutus erat amictu.

"Ἄσιν. Cœnum, colluviem:

——— *Tantâ eum colluvie desuper obruam.*

"Ἆσσον. Prope.

'Ἀσημάντοισιν. incustoditis; sic dicitur ob sigilla, quæ vocantur σήματα. Pastorem autem vocat σημάντορα.

'Ἀσκελέως. Duriter; immutabili severitate.

'Ἀσπερχές. Continuum, largum, non intermissum.

'Ἀστέρ' ὀπωρινῷ. Caniculæ similem vocat, *id est*, astro per autumnum exorienti.

"Ἄσκοπος. Insanus; qui quid agendum sit non intelligit, non perpendit.

"Ἀνσχεο. Patere, suffer.

'Ἀσπουδεὶ. Absque omni curâ, absque molestiâ & labore.

'Ἀσταχύεσσιν. Spicis.

"Ἄσβεστος. Metaphorice, qui nec compesci, nec finiri potest.

'Ἀσπιστάων. Bellatorum. Partem pro toto accipit.

'Ἀσφάραγον. Guttur:

——— *Guttur hasta abscidit.* ———

---

5. "Ἀστερ. Dicitur & superlativus, ἀάστερα, *id est*, ἰσχυρά, apud Hes. qui citat Æschylum in 'Ηδωνοῖς, quâdam scilicet fabulâ, cujus solum nomen superest.

6 Αἰγλ. Ignis ex Diomedis galeâ erumpens, ejusque humeros allambens, stellæ autumnali comparatur Il. E. 5.

Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον. —

7 "Ἀσχετο. Il. Ψ. 587.

8 'Ἀπ' ἀσφάραγον. Il. X. 328.

Ἀσπαστόν. Ἀγαπητὸν ἢ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀγαπητῶς.

Ἀστερίς. Νῆσος ὄνομα πρὸ τῆς Ἰθάκης·

Ἀστερὶς [1] οὐ μεγάλη. ——

Ἀσφόδελον. [2] Ἀσφοδελώδη. ἔστιν δὲ φυτόν.

Ἄσβεστη. Δυσκατάσβεστος.

Ἀστεροπητής. Ἐπίθετον μόνου Διὸς ἐπὶ τῆς ἀστραπῆς. αὕτη γὰρ ἀναστρέφειν ποιεῖ τὰς ὄψεις.

Ἀστυβοώτην. Ἐπιθέτως, τὸν κήρυκα· ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἀσίνη. Πόλις ἐν Ἄργει·

Ἑρμιόνην [3] Ἀσίνην τε. ——

Ἀσκανίη. Πόλις Φρυγίας.

Ἀσωπός. Ποταμὸς Βοιωτίας.

Ἄτος. Ἀκόρεστος, ἢ βλαπτικὸς κατὰ πόλεμον.

Ἀταλόν. [4] Νήπιον, ἁπαλὸν, κατὰ στέρησιν τοῦ τλῆναι.

Ἀτίζων. Ἀτιμάζων.

Ἀτέοντα. Ἀτώμενον, βλαπτόμενον·

Αἰνείᾳ, τίς σ' [5] ὧδε Θεῶν ἀτέοντα κελεύει;

Ἀτραπός. [6] Ὁδὸς εὐθεῖα μὴ ἔχουσα ἐκτροπήν. ὅταν δὲ λέγῃ·

—— Τρηχεῖαν [7] ἀτραπὸν,

καταχρηστικῶς τῇ λέξει χρῆται.

---

[1] Ἀστερίς. Od. Δ. 846.

[2] Ἀσφόδελον. Extat Od. Λ. 538. 572. & Ω. 13. ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Notandum est hocce vocabulum, ut pote quod pro vario accentu, in variam abeat significationem. Ἀσφόδελος, inquit Hes. εἶδος φυτοῦ ἢ τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον φησὶ Ἀρίσταρχος, καὶ ἄλλων ἴονσμον. ἀσφοδελὸς δὲ, ὀξυτόνως· λειμὼν, ἀσφοδελώδης. Consonat Ptolemæus Ascalonita de differ. voc. Ἀσφόδελος μὲν προπαροξυτόνως, ἡ βοτάνη. ὀξυτόνως δὲ, ὁ τόπος. Post vocem τόπος, addit ὁ στίχων, Ar-

'Ἀσπαστόν. Amabile: & adverbialiter ſignificat *lubenter.*

'Ἀστερίς. Nomen inſulæ ante Ithacam poſitæ:

Aſteris non magna. ———

'Ἀσφόδελον. Refertum ἀσφοδίλῳ, quod eſt quædam herbæ ſpecies.

'Ἀσβέστη. Quæ vix extinguitur.

'Ἀστεροπητής. Epithetum unius Jovis ſic dicti ob fulgura. Hoc enim, ut acies oculorum avertatur, ſplendore ſuo facit.

'Ἀστυβοώτην. Præconem; ὅτι ὃς ἐν ἄστει βοᾷ, *id eſt*, quod in urbe clamet. Hæc vox ſemel occurrit.

'Ἀσίνη. Urbs in Peloponneſo:

Hermionen Aſinenque. ———

'Ἀσκανίη. Urbs Phrygiæ.

'Ἀσωπός. Flumen Bœotiæ.

'Ἄτος. Inſatiabilis; aut noxius in bello.

'Ἀταλόν. Infantem, delicatulum; ex *alpha* privativo & τλῆναι perferre.

'Ἀτίζων. Dedecore afficiens.

'Ἀτέοντα. Læſum, damno affectum:

Ænea, quis te Deorum ita læſum jubet?

'Ἀτραπιός. Via recta non habens diverticulum. Cum vero dicit τρηχεῖαν ἀτραπὸν, *id eſt*, aſperam ἀτραπὸν; abuſive utitur hâc dictione.

---

cadius Grammaticus ab Alberti laudatus. Schol. 'Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἀσφοδελώδη. Ἀσφόδελος δέ ἐστι βοτάνη ὁμοία σκίλλῃ.

[3] 'Ἑρμιόνην. Il. B. 560.

[4] 'Ἀταλόν. Quidam deducunt hanc vocem, ut & verbum ἀτάλλω, ex Syriaco טלא recens fuit, unde Hebraicum טלה agnellus recentis ætatulæ & adhuc lactens.

[5] 'Αἰνεία. Il. Y. 332.

[6] 'Ἀτραπιός. Sic quoque explicat Heſychius: ἀτραπὸς, inquit, ὁδὸς τετριμμένη, μὴ ἔχουσα σκολιότητας, ἀλλ' εὐθεῖα. Dicitur & ἀταρπιτὸς, ἀταρπὸς, ὁδὸς ἄτριπτος apud eumdem.

[7] Τρηχεῖαν. Od. Ξ. 1.

ˮΑτιτος. Ἀτιμώρητος. ἐπὶ δὲ τοῦ·

> Ὀυ μὰν [1] ἄυτ' ἄτιτος κεῖτ' ˮΑσιος. ——

διον, ὑπὲρ οὗ οὐδεὶς εἰσεπράξατο. [2]

ˮΑτη. [3] Ἐπὶ μὲν τοῦ σωματοειδοῦς Θεοῦ·

> —— ˮΑτη ἣ πάντας [4] ἀᾶται.

ἐπὶ δὲ τοῦ βλάβης·

> Ζεύς [5] με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.

Ἀταρτηροῖς. Βλαβεροῖς.

Ἀτιτάλλει. Ἀγαπᾷ, ἐπιμελείας ἀξιοῖ.

Ἀτάλαντον. Ἰσόζυγον, διον ἰσόσταθμον. τάλαντα γὰρ, τὰ σάθμια.

Ἀτειρής. Ὁ στερεὸς, καὶ ἄτρωτος, [6] ἢ ἀνένδοτος, ἢ ἀκαταπόνητος.

Ἀτρυγέτοιο. Ἐπιθετικῶς, τῆς θαλάσσης. οἱ μὲν, ἀτρυγέτου, ἀκαταπονήτου ὑπὸ ἀνέμου καὶ τῶν ἄλλων, [7] κατὰ παρέμφασιν τοῦ Γ. οἱ δὲ, τῆς βαθείας, ὡς [8] τρυγὰ μὴ ἔχειν, μεταφορικῶς.

---

1 Ὀυ μάν. Il. N. 414.

2 Εἰσεπράξατο. Forsan omissum vocabulum, scilicet, δίκας.

3 ˮΑτη. Annotavit Sopingius in Hes., inveniri & ἄτος apud Dionys. Halicarn. l. 6. ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐνέχεσι. Fuere qui has voces derivarent ex Arabico חאנ per esse, quod in 10a. conjugatione significat *malum intulit, nocuit*.

4 ˮΑτη ἣ πάντας. Il. T. 91.

5 Ζεύς. Il. B. 111.

6 Ἄτρωτος. Aliquando sumitur pro eo qui fortunæ calamitatibus non est obnoxius, sed extra ejus aleam positus. Ut Pind. 3a. Isthm. in ἐπῳδ. Ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες Θεῶν. Quod non significat: extra fortunæ aleam positi sunt *filii Deorum*, cum sæpe eorum calamitates cecinerit; sed, *Dii ipsi*. Hic παῖδες Θεῶν idem est ac παῖδες ἰατρῶν & φιλοσόφων, apud Lucianum. In Homero videre est δυστήνων παῖδες & υἷες Ἀχαιῶν. Hic loquendi modus desumptus est ex Orientalibus linguis, in quibus dicitur *filia Sion*, *filius hominis*: Syriace, *bar nosch*, Arabice, *ibn insan*. Quod cum non satis pers-

ˮΑτιτος.

'Ατιτος. Inultus; ut in hoc versu:

Non utique inultus jacet Asius. ———

id est, a cujus interfectoribus nemo pœnas exegit.

*Ατη. Aliquando quidem Dea corporis formam habens:

——— *Ate quæ omnibus nocet.*

Aliquando vero sumitur pro damno:

Jupiter me magnopere Saturnius damno illigavit gravi.

'Αταρτηροῖς. Nocivis.

'Ατιτάλλει. Amat; curis suis dignatur.

'Ατάλαντον. Ejusdem ponderis; quasi ἰσοτάλαντον, *id est*, ejusdem momenti; τάλαντα enim sunt trutinæ.

'Ατειρής. Rigidus, & invulnerabilis; & non cedens aut remittens, sed indefessus.

'Ατρυγέτοιο. Epithetum maris. Alii per ἀτρυγέτῳ intelligunt indefessum, nec a vento aliisque omnibus defatigatum, per insertionem τοῦ γ. Alii, ita profundum, ut fæcem non ha-

---

pectum fuerit, quidam Theocriti locus quibusdam intellectus non fuit. Extat in vigesimo sexto Idyllio, ubi cum Poeta descripsisset orgia Bacchi & interitum Penthei a matre sua discerpti, addit:

Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῷα, δυσσεβέων δ' οὔ.

Quod vertit Latinus interpres:

Piorum liberis bona eveniunt, impiorum vero non.

Et hoc quidem falsum est. Nam ipsemet Pentheus impietatis suæ pœnas luit, nec in suis plectitur liberis: & si verum esset piorum filiis bona evenire; certe cum Pentheo bene agi debuerat, cujus mater Agave, consanguineæ Ino & Autonoë, & avus Cadmus tantam pietatem professi fuissent. Igitur vertendum erat:

Piis bona eveniunt, impiis vero mala.

Hocce diverticulum mihi, ut spero, condonabunt Theocriti, *id est*, Naturæ & Charitum amici.

7 Ἄλλοι. Omissum mihi videtur ἄτρυτον; cum deinde addat, κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Γ. Etenim ἀτρύγετον, idem est quod ἄτρυτον, si *gamma* & *upsilon* inferas.

8 Ὡς. Legere mallem ὥς.

ἐπειδὴ τέλος τοῦ οἴνου, τρύξ. οἱ δὲ, ὑπόστασιν μὴ ἐχούσης, ἐπεὶ πάντα ἐκβράσσεται· καὶ ἤτοι μεταφορικῶς ἀπὸ τρυγός. οἱ δὲ, τρύγην μὴ ἐχούσης τὸν καρπὸν, πρὸς ἀντιπαραστολὴν τῆς γῆς.

Ἀτυζόμενοι. Ταρασσόμενοι, καὶ δυϊκῶς·

——— Ἵππω [1] γάρ οἱ ἀτυζόμενοι. [2] ———

Ἀτάσθαλος. Ἁμαρτωλὸς, παρὰ τὴν ἄτην· [3] καὶ ἀτασθαλίῃσι, τῆς ἁμαρτίας.

Ἀτεμβόμενος. Στερισκόμενος.

Ἀτρυτώνη. Ἀκοπίατος, μὴ τρυομένη· παρθένος γὰρ ἡ θεός.

Ἀτρεκέως. Ἀληθῶς, κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν.

Ἀτάρ. Δή·

——— Ἀτὰρ [4] τὸν δεξιὸν ἵππον

Κένσαι ὁμοκλήσας. ———

Ἄτλητον. Ἀνυπομόνητον.

Ἀτάρβητος. Ἄφοβος.

Ἀτρέμας. Ἠρέμα, κατ' ἀπόφασιν τοῦ τρέμειν.

Ἄττα. Προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ἢ τροφέα.

Ἀταλάφρονα. Ἁπαλόφρονα.

Ἄταλλε. Ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ἔσαινε καὶ ἐσκίρτα. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς, παίζειν· οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀταλοῦ, ἀτάλλειν. ἀταλὸν δὲ, τὸ ἁπαλὸν καὶ νήπιον λέγεται οὐκ ἀπιθάνως.

---

[1] Ἵππω. Il. Z. 38.

[2] Ἀτυζόμενοι. Non est in Duali. Lege ergo ut apud Hom. ἀτυζομένω. Et sic explicandus est Pindarus in 1ª Pythiacâ, primâ ἐπῳδ.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα.
Γᾶν τε, καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον.

beat, metaphorice; quoniam fæx eſt finis vini. Alii; ſedimentum non habens, quod omnia æſtûs impetu ejiciat; & illi quoque metaphoram a fæce ductam arbitrantur. Alii demum interpretantur, non ferens τρύγην, *id eſt*, fructus; ita ut ſic terræ opponatur.

'Ατυζόμενοι. Turbati; & in Duali numero:

——— *Equi enim ei turbati.* ———

'Ατάσθαλος. Peccator: ſic dictus ὀπὸ τὴν ἄτην, *id eſt*, ex damno & peccato; & ἀτασθαλίῃσι, peccatis.

'Ατεμβόμενος. Privatus.

'Ατρυτώνη. Indefeſſa, non vexata, non domita: virgo enim eſt hæc Dea.

'Ατρεκέως. Vere; ex *alpha* privativo, & τρέχειν, currere.

'Ατάρ. At:

——— *At dextrum equum*

Punge vociferans. ———

'Ατλητον. Intolerabile.

'Ατάρβητος. Imperterritus.

'Ατρέμας. Placide; ex *alpha* privativo, & τρέμειν, tremere.

'Αττα. Compellatio quâ utitur junior erga ſeniorem, aut altorem.

'Αταλάφρονα. Mollia cogitantem.

'Ατάλλε. Apollodorus quidem interpretatur, caudam movens blandiebatur, ſubſiliens laſciviebat. Quemadmodum autem ex nomine παιδὸς, formatur παίζειν, *id eſt* ludere; ſic & ab ἀταλῶ,

---

In hoc Pindari loco, ἀτύζονται ſignificat, *turbantur*; non vero *demulcentur*, ut quibuſdam viſum eſt.

[3] Τὴν ἄτην. Mallem, ut fuſius explicatur apud Heſ. in ἀτασθαλίαις, derivare ἀπὸ τοῦ ταῖς ἄταις θάλλειν.

[4] Ἀτάρ. Il. ψ. 336.

ὁ δὲ Κόμανός φησι· ἀτάλλειν κυρίως ἐστὶν τὸ ἐκ νηπίου τρέφειν. [1] νῦν δ᾽ ἐν ἴσῳ, τὸ ἔχαιρεν. ἐπεὶ πᾶς ὁ ἐκτροφῆς ἀξιούμενος χαίρει καὶ παίζει. τὸ δὲ ἀτιτάλλειν καὶ ἀτάλλειν οὐ διαφέρει κατ᾽ ἐπέκτασιν εἰρημένων· ὡς τὸ ἕρπειν, ἑρπύζειν, καὶ ἑρπυστάζειν.

Ἀυτίκα. [2] Εὐθέως, παραχρῆμα.

Ἀυτις. Μετὰ ταῦτα.

Ἀυθι. Ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

Ἀυ. Δή·

Ἔνθ᾽ αὖ [3] Τυδείδης. ——

Ἀυτάρ. Δέ·

Αὐτὰρ [4] ἐπεὶ κόσμηθεν. ——

Ἀυτοσχεδίην. Ἀπὸ χειρὸς, ἐκ τοῦ σιμύεγγυς.

Ἀυτως. Ἐπὶ μὲν τοῦ ματαίως·

Αὔτως [5] γάρ ῥ᾽ ἐπέεσσ᾽ ἐριδαίνομεν. ——

[1] Τρέφειν. Lege τρέφειν. Occurrit ἀτάλλει Il. N. 27.

[2] Ἀυτίκα. De hâc voce vide post Celeberrimum Ruhnkenium ad Timæi Lexicon Platonicum, p. 41. Clar. Kœnium ad Gregorium de Dialectis, p. 194. ubi annotat αὐτίκα & ὡς fæpe ufurpari pro *exempli gratiâ*; & hinc explicare conatur hoc Georg. I. 356. Virgilii, qui hîc ei, ut in aliis bene multis, præeuntium Græcorum veftigia videtur legiffe:

Atque hæc ut certis poffimus difcere fignis,
Æftufque, pluviafque, & agentes frigora ventos;
Ipfe Pater ftatuit, quid menftrua Luna moneret:
Quo figno caderent Auftri. Quid fæpe videntes
Agricolæ, propius ftabulis armenta tenerent.
Continuo, *Ventis furgentibus, aut freta ponti*

id est, tenero infante, profluxit verbum ἀτάλλειν. At vero ἀταλὸν molle & puerile verisimiliter dicitur. Komanus autem affirmat ἀτάλλειν proprie esse aliquem ex infantiâ nutrire: sed nunc accipitur pro gaudebat; quoniam omnis qui nutritione dignus habetur, ludit & exultat. Ἀτιτάλλειν autem & ἀτάλλειν inter se non differunt, nisi solâ superextensione prioris vocabuli; quemadmodum pro ἕρπειν, *serpere*, dicitur ἑρπύζειν & ἑρπυστάζειν.

Ἀυτίκα. Statim, illico.

Αὖτις. Post hæc.

Αὐτοῦ. In hocce loco.

Αὖ. Vero:

Tunc vero Tydidæ. ———

Αὐτάρ. Autem:

Postquam autem instructi fuere. ———

Αὐτοσχεδίῃ. Cominus, ex propinquo loco.

Αὔτως. Aliquando quidem *frustra*:

Frustra enim verbis contendimus. ———

Incipiunt agitata tumescere. —

Hic *continuo*, contra aliorum opinionem, felicissime interpretatur *exempli gratiâ.*

[3] Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ. Il. E. 1.

[4] Αὐτὰρ ἐπεί. Il. Γ. 1.

[5] Ἄυτως. Il. B. 242. Eodem sensu sumitur τὸ *sic* apud Horat. libr. II. Od. 11:

Cur non sub altâ vel platano, vel hâc
Pinu jacentes sic temere, *& rosâ*
Canos odorati capillos,
Dum licet, Assyriâque nardo
Potamus uncti? —

Sic temere hic idem est quod αὔτως. Optime αὔτως interpretatur Hesychius: ἐπὶ τοῦ ματαίου καὶ [illegible]. Deinde Homeri locum citat, & addit: ἐπὶ τοῦ ὁμοίως, ὡσαύτως. Idcirco verti in Homerico exemplo quod affert quoque Hesychius;

— *Comedisse & bibisse sicut alii homines.*

ἐπὶ δὲ τοῦ ἄυτως·

"Ουτως μιν [1] φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν ἄυτως.

'Αυλός. Ἐπὶ μὲν τοῦ εὐθὺς ἐξακοντισμοῦ τοῦ αἵματος·

——— Ἀυτίκα [2] δ' ἀυλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν

Αἵματος ἀνδρομέοιο. ———

ἐπὶ δὲ τῶν τρόνων·

Ἀυλοῖσι [3] διδύμοισιν. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ κοινῶς νομιζομένου μουσικοῦ ὀργάνου·

Ἀυλῶν [4] συρίγγων τ' ἐνοπήν. [5] ———

'Αϋτμή. [6] Πνοή.

'Αϋτή. Ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς·

——— Ἀϋτὴ [7] δ' οὐρανὸν ἵκανεν. [8]

ἐπὶ δὲ τῆς μάχης·

Ῥεῖα [9] δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ.

'Αυγάζομαι. Ὁρῶ.

'Αΰλαχοι. Μετὰ μεγάλης ἰαχῆς.

'Αυλῶπις. Εἶδος περικεφαλαίας τὸ ἀπ' αὐτῆς λόφον ἀνατετα-

---

[1] "Ουτως μιν φασίν. Od. Π. 143. Pro ὕτως, lege ὕτω.

[2] Ἀυτίκα. Od. X. 18.

[3] Ἀυλοῖσι. Od. Τ. 227.

[4] Ἀυλῶν. Il. K. 13.

[5] Ἐνοπήν. Apud Aristotelem, qui hunc versum laudat in Poet. c. 25. legitur: αὐλῶν συρίγγων θ' ὅμαδον, pro ἐνοπήν. Ὅμαδος proprie est multorum virorum strepitus ac tumultus; ἐνοπὴ autem, vox loquentium hominum. Idcirco utro modo legas, hoc tamen semper a Poetâ metaphorice dicitur. Sic David dixit *vox tonitruum*. Psalm. 77. 19 קול רעמך בגלגל *qol raamka bagalgal*, id est, ut vulgo vertitur post Aben Esram, vox tonitrûs tui in sphærâ cœli, in orbe cœlesti. Mihi vero potius intelligendum videtur, *vox tonitrûs tui cum fragore & strepitu sonoro*. *Galgala*

Et pro *similiter:*

Nondum eum dicunt comediſſe & bibiſſe ſicut alii homines.

'Αυλός. Pro ſanguinis quidem in altum erumpentis ejaculatione ſumitur:

— *Statim autem ejaculatio erumpens per nares craſſa venit Sanguinis humani.* ———

Et pro fibulis:

Fibulis geminis. ———

Et in ſenſu apud nos recepto, pro muſico inſtrumento:

Tibiarum fiſtularumque vocem. ———

'Αυτμή. Spiritus, flatus.

'Αυτή. Pro voce quidem:

——— *Vox autem ad cœlum pervenit.*

Et pro pugnâ:

Facile vero integri defeſſos viros prælio.

'Αυγάζομαι. Video.

'Αυΐαχοι. Cum magnis clamoribus.

'Αυλῶπις. Species galeæ criſtam ex ſe aptam & ſuſpenſam

---

enim apud Arabes ſignificat *fragorem edidit tonitru*; & *golgol* eſt nubes ſono tonitru crepitans: quod ſatis ſit obiter monuiſſe. In Apocalypſi quoque c. XIV. legitur, *vox aquarum multarum.* Αὐλὸς autem tibia quibuſdam deducitur ex Hebraico חליל *tibia.*

6 'Αυτμή. Quidam deducunt hanc vocem ex Hebraico, נעתם *vapore obſcuratus fuit.*

7 'Αυτὴ δ'. Il. B. 153.

8 'Ιαχεν. Lege ἴαχε. In Manuſcripto δ' ἐνὶ per compendium uſitatiſſimum cum lineolâ ſuperius poſitâ, ſcribitur pro δ' ἐρωεῖ. Sic quoque habebat unicus ille codex ex quo Heſ. primum editus fuit. Quod quidem in Edit. Ven. Flor. & Hag. ut pote antiqui moris tenacibus, ſervatum, palæographiæ ignaros diu torſit; immo & a Guieto, Heinſio, Brunone & Iſaaco Voſſio, ut mendum habitum fuit.

9 'Ρέα δ'. Il. Λ. 801.

μένον ἔχουσα·

Αὐλῶπις [1] τρυφάλεια. ———

[*] Αυον. Ξηρόν.

Ἀυτοκασίγνητον. Οἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἀδελφοί. λέγονται καὶ οἱ ἐκ μητρὸς μόνης, ὡς οἱ Διόσκουροι·

> Κάστορά [2] θ᾽ ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
> Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.

Ἀυτὰ κέλευθα. [3] Τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Ἀυτάγρετα. Αὐτόληπτα.

Ἀϋσταλέος. Αὐχμηρός.

[*] Αυε. Ἐφώνει.

Ἀυτόδιον. Ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ. αὐτόδιον. [4]

Ἀυλῆς. [5] Τῆς κατ᾽ ἀγροὺς ἐπαύλεως.

Ἀυλῆς ἐν χόρτῳ. [6] Ἐν τῷ ἀφωρισμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς. καὶ γὰρ τὰ ὅμοια [7] εἰώθασι λέγειν σύγχορτα. ὡς Εὐριπίδης· [8]

> Σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς Ἐλευθέραις.

Ἀυτοχόωνον. Αὐτοχώνευτον, ἢ καὶ ὡς κεχωνευμένον.

Ἀυλιζομενάων. Εἰς κοίτην αὐλιζομένων.

---

[1] Αὐλῶπις. Il. N. 530 & Π. 795.

[2] Κάστορα. Il. Γ. 237.

[3] Αὐτὰ κέλευθα. Il. M. 225.

[4] Αὐτόδιον. Totus versus, cujus hîc solum indicatur initium, sic legitur Od. Θ. 449:
Αὐτόδιον δ᾽ ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν.

[5] Αὐλῆς. Hanc vocem quidam deducunt ex אהל *tentorium*.

[6] Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Il. Λ. 773.

[7] Ὅμοια. Nullo sensu. Optime Alberti, qui hæc laudat, ὅμορα restituit; quemadmodum habet Hes. καὶ γὰρ τὰ ὅμορα σύγχορτα λέγουσι. In versu Homerico, Peleus femora

habentis:

habentis:

Galea tres conos habens. ———

ʽΑΥΟΝ. Siccum.

ʼΑΥΤΟΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ. Fratrem; ex utroque parente fratres. Sic quoque vocantur qui ex matre folâ eâdem geniti funt, ut Caftor & Pollux:

Caftoremque equorum domitorem, & in pugilatu ftrenuum Pollucem,

Germanos fratres, quos mihi una eademque genuit mater.

ʼΑΥΤᾺ ΚΈΛΕΥΘΑ. Eâdem viâ.

ʼΑΥΤΆΓΡΕΤΑ. Per fe facilia captu.

ʼΑΫΣΤΑΛΈΟΣ. Squallidus.

ʽΑΥΕ. Vociferabatur.

ʼΑΥΤΌΔΙΟΝ. E veftigio; ex eâdem viâ.

ʼΑΥΛΗ͂Σ. In agro villam & commorationem indicat.

ʼΑΥΛΗ͂Σ ἘΝ ΧΟΡΤΩ͂. In circumfcripto loco aulæ: etenim loca confinia folent vocare σύγχορτα; ut Euripides:

Vicina Eleutheris habito loca.

ʼΑΥΤΟΧΌΩΝΟΝ. Sponte fuâ fufum, aut quafi conflatum & in fornacem fuforiam conjectum.

ʼΑΥΛΙΖΟΜΕΝΆΩΝ. Ad fomnum capiendum congregatarum.

---

bovis adolebat Jovi, aulæ in fepto:

— Ἱππηλάτα Πηλεὺς
Πίονα μηρί᾽ ἔκηε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ,
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. —

Sic in his Theocriti verfibus Idyll. 14:

Ἆπις καὶ Κλεόνικος ἐσπίνομες ὁ στρατιώτας,
Ἐν χώρῳ παρ᾽ ἐμίν. —

Quidam Critici legunt ἐν χόρτῳ, pro ἐν χώρῳ.

[g] Εὐριπίδης. Extat in Euripidis Andromachâ, verfu 17:

Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως Φαρσαλίας
Σύγχορτα ναίω πεδία. —

Ubi Schol. τὰ ὅμορα. ἐν χόρτοις διέγραφον τὰς πόλεις οἱ ἀρχαῖοι.

Αὐέρυσαν. [1] Εἰς τοὐπίσω εἵλκυσαν.

Αὐτῆμαρ. Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Αὐτονυχί. [2] Αὐτῇ τῇ νυκτί.

Αὐτόετες. Αὐτῷ τῷ ἔτει·

Αὐτόετες [3] οἰχνεῦσι. ———

Αὐδήεσσα. Ὁ Ἀπίων ὀνομαστὴ [4] καὶ ἔνδοξος, οἷον αὐδαμυθὴ· ἐπὶ Κίρκης καὶ Καλυψοῦς. τινὲς δὲ αὐδηέσσας αὐτὰς λέγουσιν, ὅτι εἰς ὁμιλίας αὐτὰς [5] ἦλθον ἀνθρώπῳ τῷ Ὀδυσσεῖ.

Αὐλίς. Πόλις Βοιωτίας.

Ἀφαυρότατος. Ἀσθενέστατος, ἀπὸ τοῦ παύρου, καὶ τοῦ Α, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ πολλοῦ ἐστιν. καὶ οἷον ὀλίγως [6] κατὰ δύναμιν, οὐκ ἀπιθάνως.

Ἄφαρ. Ταχέως. καὶ ἀφάρτεροι, ταχεῖς·

——— Ἄφαρ [7] δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ προχείρου καὶ παρὰ αὐτίκα [8] χρῆμα·

——— Ἄφαρ δέ τε χεῖρες [9] ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.

ἐπὶ δὲ τοῦ αἰφνιδίου·

Ὣς δ' ἄφαρ [10] ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.

---

[1] *Αὐέρυσαν.* Unâ voce in Mſ. ſcribitur. Alii legunt *ἂυ ἔρυσαν* diviſim; alii cum Heſ. *ἀνέρυσαν.* Suidas habet *ἂυ ἔρυσαν, εἰς τοὐπίσω εἵλκυσαν.* In Heſ. legitur quoque: *Αὐερύσαντα, εἰς τοὐπίσω ἑλκύσαντα.* Sed hæc omnis varietas nata eſt ex affinitate conformationis litterarum *nu* & *upſilon*; quo fere modo quidam Codices habent *ἀνίαχοι* pro *ἀυίαχοι.* Sic in Heſ. reperiuntur *αὐθήμερον* & *ἀνθήμερον.* Et in quodam Ariſtophanis loco alii *εὐάρμοστον* præferunt, alii *ἐνάρμοστον.*

[2] *Αὐτονυχί.* In Hom. Il. Θ. 197. legitur *αὐτονυχεὶ*, ſicque in Etymologo Magno. At in Suidâ, quemadmodum & hic, *αὐτονυχί.* Hæc vox ob affinitatem pronunciationis utroque modo ſcripta reperitur. In Lexico Manuſcripto ejuſdem

'Ατέρυσαν. Retro averterunt.
'Αυτῆμαρ. In ipsâmet die.
'Αυτονυχί. In ipsâmet nocte.
'Αυτόετες. Intra annum :

Intra annum venire possunt. ———

'Αυδήεσσα. Apion interpretatur clara , celebris ; quasi decantata. Circe & Calypso sic dicuntur. Quidam sic eas vocatas existimant, quod in hominis , scilicet Ulyssis , familiaritatem & colloquium descenderint.

'Αυλίς. Urbs Bœotiæ.

'Αφαυρότατος. Infirmissimus ; ex παῦρ, *id est* , parvo , & *alpha* intensivo. Quasi parvus secundum robur; quod est verisimile.

Ἄφαρ. Celeriter :

——— *Celeriter autem te Pallas Minerva.*

Et ἀφάρτεροι celeres indicat. Et pro confestim , in promptu :

——— *In promptu etiam & nobis paratæ ad defensionem sunt manus.*

Et pro repente :

Huc vero repente ex Trojanis impellerent solidas ungulas habentes equos.

Bibliothecæ Coislinianæ quod consului, ἀυδήεσσα quoque legebatur.

[3] Αὐτόδιον. Od. Γ. 322.

[4] 'Ονομασί. Lege ὀνομαστί.

[5] Αὐτάς. Lege αὐταί. Sed rectius deleretur , ut ex Ms. apparet.

[6] 'Ολίγως. Lege ὀλίγος.

[7] Ἄφαρ. Il. X. 270.

[8] Τῦ περὶ αὐτίκα χρῆμα. In Manuscripto αὐτίκα ita punctis superioribus & inferioribus notatur , ut deletum appareat, & innuatur legendum αὐτοχρῆμα.

[9] Ἄφαρ δέ τι χεῖρες. Il. N. 814.

[10] Ὡς εἰ ἄφαρ. In Homero Il. K. 537. pro ἂν merito legitur αἶ'.

ἐπὶ δὲ τοῦ ῥαδίως·

——— Ἆφαρ [1] δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
Διός. ———

καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα·

——— Ἆφαρ [2] δέ τε φέρτεροι. ———

Ἀφραδέως. Ἀνεπιστημόνως, ἀπείρως.

Ἀφύσσων. Ἀπαντλῶν. [3]

Ἀφροδίτης. Ἐπὶ μὲν τῆς Θεοῦ·

——— Ἐϋστεφάνου [4] τ' Ἀφροδίτης.

ἐπὶ δὲ τῆς πρὸς ἄνδρας συνουσίας·

——— Καὶ ἐκλελάθοιντ' [5] ἀφροδίτης
Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.

Ἀφανδάνει. Ἀπαρέσκει.

Ἄφενος. Πλοῦτος, ἤτοι ἄφενος [6] ἑκάστου ἐνιαυτοῦ περιγινόμενος. ἔνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός. ἢ ἄπενος τὶς ὢν, ὁ κεχωρισμένος πενίας· ἀπὸ τούτου καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος.

Ἀφυσγετός. Συρφετός. τάχα δ' ἀφυγετὸς, ἄγαν φευκτός· τὸ γὰρ Α ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἔχει· τὸ δὲ λοιπὸν παραγωγὸν παρὰ τὸ φεύγειν. τὸ γὰρ ἄγαν ἐκφεῦγον [7] ὑπ' ἀνέμων ἐκβάλλεσθαι ἂν ῥηθείη·

——— Πολλὸν [8] δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει.

---

[1] Ἆφαρ δέ οἱ ἄγγελος. In Homero Od. Θ. 270:
——— Ἆφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
Ἥλιος, ———
non vero Διὸς, ut habet codex MS.

[2] Ἆφαρ δέ τε φέρτεροι. Non sic legitur in hodierno Hom. sed pro ἄφαρ, est ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροι. Il. K. 557. Od. I. 276. Π. 89. & demum X. 289. ubi alii volunt φέρτατοι.

[3] Ἀπαντλῶν. In Manuscripto vitiose

Et pro facile :

——— *Facile autem ei venit nuntius*
Jovis. ———

Et pro deinde :

——— *Deinde multo præstantiores.* ———

Ἀφραδέως. Imprudenter, imperite.

Ἀφύσσων. Hauriens.

Ἀφροδίτης. Pro Deâ quidem :

——— *Et bene coronatæ Veneris.*

Et pro coitu venereo cum masculis :

——— *Et obliviscantur coitûs*
Quo a procis subagitatæ gaudebant, cum clam miscerentur.

Ἀφανδάνει. Displicet.

Ἄφενος. Divitiæ : aut ἀφ' ἕνος, *id est*, quod redit ex uno quoque anno ; ἕνος enim est annus : aut ἄπενος qui vacat paupertate ; ex *alpha* privativo & πενίας paupertate ; inde & ἀφνειὸς divitem significat.

Ἀφυσγετός. Colluvies. Fortasse est quasi ἀφυγετὸς, *id est*, valde fugiendus ; *alpha* enim aliquando est intensivum, & significat multum. Reliqua pars hujusce vocabuli derivatur ex φεύγειν : id enim quod valde fugit, a ventis ejici diceretur :

——— *Multam autem in mare colluviem ejectam provolvit.*

ἀπλαυτλᾶν.

4 Ἐϋστεφάνου. Od. Θ. 267.

5 Καὶ ἐκλελάθοιντ'. Od. Χ. 444.

6 Ἄφενος. Il. Α. 171.
Ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
Ubi Schol. Ἄφενος. πλοῦτον· κυρίως δὲ ἄφενος λέγεσθαι, ἢ ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ ἀφικνεῖν. πλοῦτος δὲ, ἡ ἀπὸ πολλῶν.

7 Ἐκφεύγειν. Pro ἐκφεύγειν, *fugiens*, lego ἐκφευκτὸν, *fugiendum* ; quemadmodum supra interpretatus est, ἄγαν φευκτὸς, *valde fugiendum.*

8 Πολλὸν δέ. Il. Λ. 495.

Ἀφλοισμός. [1] Ψόφος.

Ἀφλοισμὸς [2] δὲ περὶ στόμα γίνετ' ὀδόντων. ———
εἴρηται δὲ κατὰ μίμησιν ψόφου.

Ἀφήμενος. Ἀπωτέρω καὶ πόῤῥω καθεζόμενος.

Ἄφλαστον. Τὸ ἀκροστόλιον. κέκληται δὲ κατ' ἀντίφρασιν οὕτως τὸ ἀπενέστατον, οἷον εὔθλαστον. [3]

Ἄφαλος. Περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους. τοὺς δὲ φάλους, [4] οἱ μὲν ἀσπιδίσκια, οἱ δ' ἀστερίσκια ἐκάλουν.

Ἄφθιτον. Ἄφθαρτον.

Ἀφόωντα. Ψηλαφῶντα.

Ἀφωπλίζοντο. [5] Ἀφηροῦντο.

Ἄφρεον. Ἤφριζον.

Ἀφραδέες. [6] Ἀδιανόητοι.

Ἀφήτορος. Ἀπόλλωνος ἐπίθετον. καὶ ἔστιν οἷον ὁμοφορήτου, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος, καὶ διακρίνοντος [7] τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένητα· ἢ τοξότου, ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι ἀφητόρας [8] ἔδοξαν λέγεσθαι τὸν στροφέα τῆς θύρας.

---

[1] Ἀφλοισμός. Apud Hes. explicatur ἀφρὸς ὁ ἐκ ταραχῆς. Sic quoque habet Etymologus, & Lexicon Regium Manuscriptum ab Alberti laudatum. In altero Glossario Sangermanensi quod ipse consului, ἀφρὶς legebatur. At apud Arcadium Grammaticum ineditum: ἀφλοισμός. ἡ ταραχή. Extat quoque apud Hes. ἀφλοισμός. ἀφρίς.

[2] Ἀφλοισμός. Sic legitur Il. O. 607. Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε, &c.

[3] Εὔθλαστον. Fortasse ἄθλαστον, quod esset glossa τοῦ ἄφλαστον. In eodem Lexico MS. quod consului, habetur: Ἄφλαστα. τὰ ἀκροστόλια, Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Δίδυμος, τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κατωτέρων πλατέως ἐπικαμπτόμενον. In Polluce: τὰ δὲ ἄκρα τῆς πρύμνης ἄφλαστα καλεῖται. Sic habet Schol. Apollonii Rhodii in hæc verba libri primi Argonauticorum, versu 1089: — Ἷζε δ' ὕπερθε

Νηὸς ἀφλάστοιο μετήορος ἀΐξασα.

Ἀφλάστοιο. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδίδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον· οὐκ εὖ. ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιον ἐστὶ τοῦ στόλου. στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύχης καὶ διῆκον ἄχρι τῆς

'Αφλοισμός. Strepitus:

Strepitus autem circa os factus est dentium. ———

Dicitur autem per imitationem soni.

'Αφήμενος. Seorsim & procul sedens.

"Αφλαστον. Summitas navis. Est antiphrasis quâ vocatur infirmissima pars, quasi εὔθλαστον, *id est*, quod facile frangitur.

"Αφαλος. Galea non habens φάλον: vocant autem φάλους, alii quidem μετωπίδια, alii vero ἀστερίσκια.

"Αφθιτον. Immortale.

'Αφόωντα. Tractantem & manu palpantem.

'Αφοπλίζοντο. Arma exuerunt.

"Αφρεον. Spumabant.

'Αφραδέες. Sensuum expertes.

'Αφήτορος. Apollinis epithetum; quasi ὁμοφέτορος, *id est*, qui omnibus oracula canit, nec discernit divitem a paupere; aut arcitenentis & sagittarii, quod tela emittat. Lexicographi vero per ἀφέτορα cardinem ostii intelligunt.

πρύμνης ξύλον· πτύχη δὲ λέγεται, ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. ἔστιν οὖν ἀκροστόλιον τὸ ἄφλαστον κατὰ τὴν πρύμναν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης, λέγων·

"Εκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὔτι μεθίει,
"Αφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. —

καὶ εἴρηται ἄφλαστον κατὰ συγγένειαν τοῦ Φ πρὸς τὸ Θ, ἄθλαστον κατὰ ἀντίφρασιν· ἐπεὶ εὔθλαστόν ἐστιν. ἔστιν οὖν ἄφλαστον, σανίδιον κατὰ τὴν πρύμναν.

Hic vides allegari nostri Apollonii Lexicon Homericum.

[4] Φάλους. In Lex. Ms. Sangermanensi: φάλοι, τὰ μετωπίδια. φάλος· βόλος. ἢ λόφος, ἢ ἡ ὑποβρύχιος πέτρα ἐν θαλάσσῃ.

[5] 'Αφοπλίζοντο. Il. Ψ. 26. Sic in Hes. ἀφοπλίζεσθαι. ἀφαιρεῖσθαι. At Schol. melius, ἀφοπλίζοντο. ἀφῃροῦντο τὰ ὅπλα. Ut in Lexico Manuscripto Sangermanensi: ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα.

[6] 'Αφραδέες. Od. Λ. 475.

[7] Διακρίνοντος. Lege, οὐ διακρίνοντος. Cum enim similiter omnibus & indiscriminatim oracula canat, non discernit divitem a paupere, non est προσωπολήπτης, ut loquuntur Scriptores sacri. In eodem articulo, ὁμοφορέτου est vocabulum corruptum. Legendum ὁμοφέτορος, cum Pseudodidymo & Etymologo Magno.

[8] 'Αφητόρος. Mallem ἀφέτορα,

Ἀχλύς. Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις.

Ἀχρεῖον [1] ἰδών. Ἀγχνοὺς, [2] εἰς οὐδεμίαν χρείαν ἐμβλέψας, ἢ σκυθρωπάσας, καὶ οἷον διαστρέψας τὴν ὄψιν. καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης·

Ἀχρεῖον [3] δ' ἐγέλασεν. [4] ———

εἰς οὐδεμίαν ἀξίαν, ἐξ οὗ τὴν οὐκ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν.

Ἀχαιΐδα γαῖαν. Τὴν Πελοπόννησον.

Ἀχάριστα. Ἀχαρίστως·

Ξεῖν', ἐπεὶ [5] οὐκ ἀχάριστα παρ' ἡμῖν [6] ταῦτ' ἀγορεύεις.

Ἄχθος. Βάρος. ἔχθρα.

Ἄχος. [7] Λύπη ἀφωνίαν ἔχουσα.

Ἄχρις. Ἕως. καί·

——— Ὀστέον [8] ἄχρις ἄραξεν.

Ἀχυρμιαί. Οἱ τόποι εἰς οὓς τὰ ἄχυρα βάλλεται λικμώμενα.

Ἀχερωΐς. [9] Δένδρου τι γένος·

——— Καὶ ἐθρίγκωσεν [10] ἀχέρδῳ.

Ἀχέρων. Ποταμὸς ἐν Ἅδου μεμυθευμένος.

Ἄχνας. Τὰ ἄχυρα. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπιπολάζον [11] τῇ θαλάσσῃ, ἄχνη.

---

[1] Ἀχρεῖον ἰδών. Il. B. 269.

[2] Ἀγχνοὺς. Vitiose in Manuscripto ἀγγχνούς. Unum *gamma* sustuli.

[3] Ἀχρεῖον δ'. Od. Σ. 162.

[4] Ἐγέλασεν. In Homero ἐγέλασσε ob metrum. Vide Etymologum in ἀχρεῖον.

[5] Ξεῖν', ἐπεί. Od. Θ. 236.

[6] Παρ' ἡμῖν. In vulgatis Editionibus μεθ' ἡμῖν. Leve discrimen.

[7] Ἄχος. Ex A privativo, & ἦχος *sonus* hocce vocabulum derivat Apollonius. Alii contra ex Hebraico אח quod est interjectio dolentis & gementis.

[8] Ὀστέον. Il. Π. 324.

[9] Ἀχερωΐς. Hic negligentiâ lapsus Librarius duo ita confundit & permiscet ut omnis omnino sensus turbetur. Sic scribendum est cum Hes. a quo aliquot verba mutuabor, ut hiatum expleam. Ἀχερωΐς. δένδρου γένος ἀκάρπου. λεύκη. *id est* Ἀχε-

'Ακαχε. Oculorum caligo.

'Αχρεῖον ἰδών. Turpi modo, inutiliter & incaſſum inſpiciens; aut caperatâ fronte & adductis ſuperciliis, & quaſi diſtorquens viſum. Et de Penelope:

Riſit autem ἀχρεῖον, ———

id eſt, ſine ullâ causâ: unde non ex animo ridentem indicat.

'Αχαιΐδα γαῖαν. Peloponneſum.

'Αχάριστα. Injucunde:

Hoſpes, quandoquidem hæc non injucunde apud nos dicis.

'Αχθος. Onus, inimicitia.

'Αχος. Mœſtitia quæ vocem præcludit.

'Αχρις. Uſque; &:

——— *Uſque ad os abſcidit.*

'Αχυρμιαί. Acervi in quos conjiciuntur paleæ ventilatæ.

'Αχερωΐς. Quædam arboris ſpecies:

——— *Et cinxerat ſpinis.*

'Αχέρων. Flumen in Orco fabulis decantatum.

'Αχνας. Paleas. Dicitur & ἄχνη, id quod innatat maris ſuperficiei.

ρωίς, ſpecies arboris ſterilis, populus. Deinde ad lineam:

"Αχερδος. Ἄκανθα ποιά·

— Καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ,

id eſt, Ἄχερδος. Quædam ſpina:

— *Et cinxit ſpinâ.*

[10] Καὶ ἐθρίγκωσεν. Od. Ξ. 10.

[11] 'Επιπολάζον. Sic in quodam Sangermanenſi Lexico Mſ. Ἄχναι. Λεπτὰ ἄχυρα, ἡ ἀκαθαρσία. & Ἄχνη. Τὰ λεπτότατον τοῦ ὕδατος, ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης. Proprie eſt pars tenuiſſima & ſubtiliſſima; unde apud Heſ. & Lex. Mſ. dicitur ἄχνη πυρὸς pro καπνός. & ἄχνη ὕπνου. *id eſt*, hilum ſomni, ejus minima pars ex Ariſtophan. Veſpis verſu 92. & ἄχνη λιμοῦ quod recte emendatum fuit in λίνου. Oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum *mu* & *nu*, quæ interdum ita ſimiles ſunt ut vix diſtingui queant.

Ἀχρημοσύνη. Πενία·

——— Ἀχρημοσύνη [1] δὲ ἀνάγκη.

Ἀχθομένους. Βαρυνομένους.

Ἀχαρίστερον. [2] Ἀχαριστότερον· ὁ δὲ Ἀπίων, λυπηρότερον.

Ἀχαιοί. [3] Πάντες οἱ ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντες.

Ἀψ. Πάλιν, ὥσπερ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὀπίσω.

Ἀψορον. [4] Παλινόρμητον εἰς τοὐπίσω.

Ἀψάσθην. [5] Ἐπελάβοντο.

Ἀψορρόου. Ἀνάπαλιν ῥέοντος·

——— Ἀψορρόου [6] Ὠκεανοῖο.

Ἀψῖσι λίνου. [7] Ἄμμασιν, ἀπὸ τῆς συναφῆς.

Ἀψεσθαι. [8] Ἀφθήσεσθαι. Ἐν τῇ Ι τῆς Ὀδυσσείας·

Ἄψασθαι [9] χλωρός. ———

Ἄωροι. [10] Τῶν μὲν ἅπαξ εἰρημένων, ὠμοί· ἐπεὶ λέγομεν ὡρίμους καρποὺς τοὺς πεπείρους, ὠμὸν δὲ, τὸ ἄγριον. τινὲς δὲ, ἄωροι ἀφύλακτοι, οὓς οὐκ ἔστι φυλάξασθαι.

Ἄωρτο. Παρήρτητο.

Ἧ οἱ πὰρ [11] ξίφεος [12] μέγα κωλεὸν αἰὲν ἄωρτο. [13]

---

[1] Ἀχρημοσύνη. Od. P. 502.

[2] Ἀχαρίστερον. Od. Y. 392.

[3] Ἀχαιοί. Hes. habet: κυρίως Ἀχαιοὶ, οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου, τὴν καλουμένην Ἀχαΐαν. Nusquam apud Homerum reperitur commune nomen Ἑλλήνων pro totâ Græciâ sumptum. Græcorum quam Hellenum antiquius esse nomen docet his verbis Aristot. μετεωρολογ. l. 1. c. 14. καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δὲ, Ἕλληνες.

[4] Ἀψορον. Lege ἄψορρον.

[5] Ἀψάσθην. Il. K. 377.

[6] Ἀψορρόου. Il. Σ. 399.

[7] Ἀψῖσι λίνου. Il. E. 487.

[8] Ἀψεσθαι. Sic in Hes. qui eadem verba laudat: Ἀψεσθαι. Ἀναφθήσεσθαι. At est in Hom. ἄψασθαι, ut habet Phavorinus;

'ΑΧΡΗΜΟΣΎΝΗ. Paupertas:

——— *Paupertas enim cogit.*

'ΑΧΘΟΜΈΝΟΥΣ. Gravatos.

'ΑΧΑΡΊΣΤΕΡΟΝ. Ingratius. Apion vero triſtius intelligit.

'ΑΧΑΙΟΊ. Omnes qui ad Trojanam expeditionem profecti ſunt.

"ΑΨ. Rurſus. Sumitur pro retro.

"ΑΨΟΡΟΝ. Reſiliens & retrogradum.

'ΑΨΆΣΘΗΝ. Prehenderunt.

'ΑΨΟῤῬΌΟΥ. Reciproca fluenta habentis:

——— *Reflui Oceani.*

'ΑΨῖΣΙ ΛΊΝΟΥ. Nexibus retis intortis & implexis. Derivatur ex συναφῆς, quæ eſt connexio, cohærentia.

"ΑΨΕΣΘΑΙ. Arſurum fore:

Arſurum fore, viridis licet eſſet. ———

"ΑΩΡΟΙ. Vox quæ ſemel occurrit. Notat *duros*, cum maturos & mites fructus vocemus ὡρίμους; ὠμὸν autem ſignificat ferum & aſperum. Quidam ἄωροι interpretantur *ineluctabiles*, quos nemo vitare poſſit.

"ΑΩΡΤΟ. Suſpendebatur:

Quæ ei ad enſis magnam vaginam ſemper pendebat.

Ἅψασθαι. Καταφθίσασθαι. Sed notandum eſt cum Kuſtero ἅψασθαι id per ſe ſolum ſignificare non poſſe, ſed cum verbo μέλλει conjunctum, quod apud Homerum præcedit. Sic enim ſe habet verſus:

'Αλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἅψεσθαι χλωρός περ ἐών. —

[9] Ἅψασθαι χλωρός. Od. I. 379.

[10] Ἄωροι. Loquitur de Scyllæ pedibus Od. Μ. 89.

Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

In Lexico Manuſcripto Sangermanenſi legitur; ἄωροι, ἀπρεπεῖς, ἀχαρεῖς; quem ſenſum omnibus aliis anteponerem.

[11] Ἢ οἱ πάρ. Il. Γ. 272.

[12] Σίφεος. Lege ξίφεος.

[13] Ἄωρτο. Alii legunt ἄορτο.

Ἀώτου θεσπεσίοιο. [1] Ἐρίῳ οἰὸς ἀώτῳ, οἷον ἄνθος. [2] προβάτου.
Ἀωτεῖται. [3] Ἤτοι ἀπαωθίζεσθαι [4] τὸν ὕπνον. ἄωτον γὰρ, πᾶν τὸ ἄνθος. ἢ παρὰ τὸ ἐᾶσαι, [5] ὅ ἐστιν κοιμίσαι. [6] καὶ ἀωτεῖς, [7] κοιμᾷ. καί·

Μηκέτι νῦν [8] εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον.

---

[1] *Ἀώτου θεσπεσίοιο.* Od. I. 434.

[2] *Οἷον ἄνθος.* Quid sibi vult illa vox in nominativo post dativum? Aliquid certe omissum. Post *ἐρίῳ οἰὸς ἀώτῳ*, lege, *ἄωτον γὰρ ἐστιν ἄνθος προβάτου*; *id est*: lanæ ovis flore: *ἄωτον* enim est velut flos pecudis.

[3] *Ἀωτεῖται.* Vitiose in Manuscripto *ἀνθεῖται* per Θ. Mallem *ἀωτεῖτε* ut Od. K. 548.

[4] *Ἀπαωθίζεσθαι.* Lege *ἀπαωτίζεσθε*, aut in Indicativo cum Hes. *ἀπαωτίζεται τὸν ὕπνον.* Et hoc tamen non per se significat *ἀωτεῖται*; sed quod conjungatur cum *ὕπνον*.

'Ἀώτου θεσπεσίοιο. Lanæ ovis flore ; quasi flos pecudis.

'Ἀωτεῖται. Aut decerpit & delibat florem somni ; ἄωτον enim est cujuslibet rei flos : aut derivatur ex ἰαῦσαι, quod est dormire. Et ἀωτεῖς, *somnum carpis* significat ; & :

Ne amplius nunc dormientes carpatis dulcem somnum.

Proprie est decerpere cujuslibet rei florem eximium.

[5] 'Ἰαῦσαι. Mallem ἀῦσαι, quod melius conveniret cum ἀωτεῖται ; ut pote quod ab *alpha* incipiat. Legitur tamen apud Hes. ἰαῦσαι, κοιμηθῆναι. Et ἴαυσον, αὐλίσθητι ; cum ex eodem Hes. αὐλίζεσθαι significet, κοιμᾶσθαι, κοιτάζεσθαι.

[6] Κοιμῆσαι. Est proprie *sopire*. Ergo mallem κοιμηθῆναι, *id est*, sopiri, dormire.

[7] Ἀωτεῖς. Il. K. 159.

[8] Μηκέτι νῦν. Od. K. 548.

B

Βάλλεν. Ἔβαλλεν.

Βάζειν. Λέγειν.

Βαμβαίνων. Διὰ τρόμον [1] οὐκ ἠρεμοῦσαν τὴν βάσιν ποιούμενος. ὁ δὲ Ἀπίων, βῆμα πρὸ [2] βῆμα βαίνων καὶ πορευόμενος· ἀπὸ τοῦ γινομένου ψόφου περὶ τὸ στόμα. τῶν δὲ ἅπαξ εἰρημένων.

Βάρδισται. Βραδύταται.

Βάσκε. Πορεύου. [3]

Βαθυπέπλων. Ὁ Ἀπίων, καλῶν· τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνων, καὶ βαθυκόλπων. φαίνεται γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων, ἅμα μὲν τὰ μεγέθη [4] τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σεμνὸν τῆς περιστολῆς. φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν [5] καλυπτόμεναι, ὅθεν καὶ ἑλκεσίπεπλοι λέγονται καὶ βαθύζωνοι.

Βάλανον. Τὸν τῆς δρυὸς καρπόν.

Βαθυμάλλων. Βαθεῖς μαλλοὺς ἐχόντων.

Βεβάμεν. Βεβηκέναι·

—— Ἀμφ' [6] αὐτῷ [7] βεβάμεν. ——

---

[1] Διὰ τρόμον. Male Montfaucon. edidit διὰ τρόμου. In Manuscripto habetur διάτρομον, trementum. Sed cum hæc vox in nullis occurrat Lexicis & post se postulet τὸ καί, sequente alio adjectivo; eaque conjunctio absit: malui legere διὰ τρόμον, id est, ob timorem.

[2] Βῆμα πρό. Legendum πρὸς, ut optime quidem, contra tamen fidem Mſ. edidit Montfauconius; aut βῆμα πρὸ βήματος. Βαμβαίνων extat Il. K. 375. ubi legitur:

— Ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε
Βαμβαίνων· ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων.

[3] Πορεύου. Male apud Montfaucon. πορεύων; fortasse operarum vitio.

[4] Μεγέθη. Sic in Sangermanensi Lexico Manuscripto: Βαθυπέπλων. Μεγάλων ἐκ τῶν περικαλυπτόντων.

[5] Σφυρῶν. Longe alia erat Lacedæmoniarum vestis quæ φαινομηρίδες dictæ sunt quod incedentes femora retegerent; unde ait Euripid. in Andromachâ, versu 595:

B

Βάλλεν. Jaciebat.

Βάζειν. Dicere.

Βαμβαίνων. Trementem, non ſtabilem greſſum promovens. Apion vero vertit, pedetentim & lente accedens, ob ſtridorem qui per os fiebat. Hæc vox ſemel occurrit.

Βάρδιστάι. Lentiſſimæ.

Βάσκε. Vade.

Βαθυπέπλων. Apion pulchras interpretatur : idem ſignificant βαθυζώνων & βαθυκόλπων; talia enim epitheta ſimul & proceritatem corporis, & veſtitûs dignitatem oſtendunt. Sic enim videntur mulieres veſte ad talos fluente amictæ; unde & vocantur ἑλκεσίπεπλοι & βαθύζωνοι, *id eſt*, veſtes trahentes & profunde cinctæ.

Βάλανον. Glandem, quercûs fructum.

Βαθυμάλλων. Profundum vellus habentium.

Βεβάμεν. Iviſſe :

——— *Circa illum iviſſe.* ———

— Οὐδ' ἂν εἰ βέλοιτό τις
Σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη,
Αἳ ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους,
Γυμνοῖσι μηροῖς, καὶ πέπλοις ἀνειμένοις
Δρόμους ἔχουσι. —

Sic Plutarchus in vità Numæ : ἡ δὲ Λυκούργου (περὶ τὰς παρθένους φυλακὴ) παντάπασιν ἀναπεπταμένη καὶ θῆλυς οὖσα τοῖς ποιηταῖς λόγον παρέσχηκε. φαινομηρίδας τε γὰρ αὐτὰς ἀποκαλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος· καὶ ἀνδρομανεῖς λοιδοροῦσιν... τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν συνερραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο καὶ συνανεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν. καὶ σαφέστατα τὸ γινόμενον εἴρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις, &c. Videſis verſus apud Plutarch. ut & Virgilium in primo Æneid. libro, verſ. 320 & 340.

[6] Ἀμφ'. Il. P. 359. & 510.

[7] Αὐτῷ. Contra fidem Manuſcripti & Homeri, ac uſum linguæ edidit Montfaucon, ἀμφ' αὐτοῦ, pro ἀμφ' αὐτῷ.

Βεβροτωμένα. Ἡμαλωμένα. βρότος γὰρ, ὁ φόνος.

Βέλεμνα. [1] Βέλη.

Βέβακται. Ἐίρηται.

Βεβρίθασι. Βεβαρημένοι [2] εἰσίν.

Βέρεθρον. Ἀπίων, ὁ πηλώδης τόπος· ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ βέραθρον [3] εἶναι, καὶ βάθος ποιεῖν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ποδὸς, ἢ τὴν γῆν θραύειν. λέγεται δὲ βέρεθρον, καὶ τὸ σκότος, καὶ τὸ βάθος.

Βένθεα. Βάθη.

Βέλος. Πᾶν τὸ βαλλόμενον, κἂν λίθος εἴη·

Ὡς δὲ νῦν [4] πόντοιο δὲ βάλων βέλος, ἤγαγε νῆα.

Βεβολημένος. Ὥσπερ ἐκ βολῆς τὴν ψυχὴν βεβλημένος.

Βεβλήατο. Βεβλημένοι εἰσίν·

——— Χθαμαλαὶ [5] βεβλημέναι [6] εὐναί.

Βεβρυκώς. [7] Τῶν ὀνοματοπεποιημένων.

Βεβῶσα. [8] Περιβεβηκυῖα. [9]

Βῆ. Ἐπορεύθη.

Βηλός. [10] Ὁ τῆς θύρας βαθμός·

——— Ἀπὸ βηλοῦ [11] θεσπεσίοιο.

---

[1] Βίλεμνα. Ad marginem Manuscripti Codicis legitur recentiori manu additum: Βέβαιον. Ἀσφαλὲς, ἰσχυρόν.

[2] Βεβαρημένοι. Observavit etiam Alberti male ex Apollonii Lexico Manuscripto in Bibl. Coisl. a Montfauconio editum esse, βεβαρημένοι pro βεβαρημένοι. Nam respicit Od. O. 333. & refertur hæc vox ad τραπέζας: ——— Εὔξεστοι δὲ τράπεζαι

Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.

Quod explicat quoque Hes. per βεβαρημέναι εἰσί. εἰ δὲ, πεπληρωμέναι.

[3] Βέραθρον. Lege βάραθρον. Non potest enim βέρεθρον explicari per βέραθρον, sed per βάραθρον, ut habet Hes. Βέρεθρον. Βάθος. βάραθρον. Il. Θ. 14. βάθιστον βέρεθρον. & Od. M. 49. δεινοῖο βερέθρου. Invenitur apud Hes. & βέτεθρον, pro quo & βέθρον habent Crates & Euphorion in Etymologo Magno. Legitur & in eodem Lexicographo: Δέρεθρον. Λίμνη ἀποχώρησιν ἔχουσα. & Ζέρεθρα. Βάραθρα, κοῖλοι τόποι. Et annotavit Strabo in octavo libro hanc vocem Arcadum propriam esse. Consulendi Harpocratio, & ὁ πάνυ Clar. Ruhnkenius ad Timæum, ac Oudendorp. ad

Βεβροτωμένα.

Βεβροτωμένα. Sanguine infecta; βρότος enim est cædes.
Βέλεμνα. Tela.
Βέβακται. Dictum est.
Βεβρίθασι. Oneratæ sunt.
Βέρεθρον. Apion interpretatur locum luto & cœno refertum; quod sit quasi βάραθρον, & articulo pedis cedens profunditatem faciat; aut terram quasi θραύειν, *id est*, frangat & feriat. Quin & obscuritas ac profunditas vocantur βέρεθρα.
Βένθεα. Profunditates.
Βέλος. Omne quod jacitur, etiam si sit lapis:

Qui etiam nunc in pontum jaciens telum, deduxit navem.

Βεβοληημένος. Quasi ex ictu mentem percussus.
Βεβλήατο. Strati sunt:

—— *Humiles strati sunt lectuli.*

Βεβρυχώς. Vox per imitationem facta.
Βεβῶσα. Circumiens.
Βῆ. Profectus est.
Βηλός. Limen domûs:

—— *De limine divino.*

Thomam M. & doctissimæ præstantissimi Valckenær. animadverf. ad Ammon. p. 43.

4 Ὡς καὶ νῦν. Od. I. 495. Corruptus versus sic ex Homero restituendus:

Ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα.

5 Χθαμαλαί. Od. Λ. 193.

6 Βεβληχθῆαι Lege βεβλήαται.

7 Βεβρυκώς. Lege βεβρυχώς. Omissa glossa ex Schol. restituenda. Βρυχώμενος, στένοντες, συντρίβοντες τοὺς ὀδόντας. Extat hæc vox Il. N. 397. & Π. 486.

8 Βεβῶσα. Od. Υ. 14.

9 Περιβεβηκυῖα. Non βεβῶσα solum significat *circumiens*; sed est & περὶ Od. Υ. 14:

Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα.

10 Βηλός. Supra hanc glossam hæc ad eam pertinentia & recenti manu addita in Ms. leguntur: σταθμὸς, φλιὰ, βαθμὸς, ἤγουν βάσιμος τόπος, τὸ πρόθυρον. Et quidem sic Etymologus Magnus habet: βηλός.... οἱ δὲ, κατὰ Διονύσιος, τὸν Ὄλυμπον. ἄμεινον δὲ τὸν βατῆρα λέγειν. κυρίως δὲ σημαίνει ὁ βηλὸς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὃν καλοῦσι φλιάν.

11 Ἀπὸ βηλοῦ. Il. Α. 591.

Βητάρμονες. [1] Ὀρχησταὶ, ἀπὸ τοῦ βαίνειν ἡρμοσμένως.

Βῆσσαι. Οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρῶν. [2]

Βίος. Τόξον.

Βῆσσα. Ὄνομα πόλεως τῆς Λοκρίδος.

Βιόσσαο. [3] Βιῶσαι ἐποίησας.

Βιόωνται. [4] Ἐνεργητικῷ τύπῳ ἀκολούθως ἐσχημάτικε τῷ σημαινομένῳ διὰ τοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου βιάζεται.

Βίοτος. Ἡ ζωὴ, καὶ τὰ πρὸς τὴν ζωήν.

Βιοτροπίας. [5] Τοῦ βίου τροπάς.

Βλήτροισι. Τοῖς κατὰ τὰς συναρμογὰς γόμφοις. ὁ δὲ Ἀπίων· [6]

Κολλητὸν [7] βλήτροισι, δύω καὶ εἰκοσίπηχυ.

Βλοσυρῆσι. [8] Καταπληκτικοῖς. ἀπὸ δὲ αὐτοῦ, καὶ ἡ βλοσυρῶπις.

Βλάβεται. [9] Βλάπτεται·

—— Βλάβεται [10] δέ τε γουνατ' ἰόντι.

---

[1] Βητάρμονες. Od. Θ. 250.

[2] Ὀρῶν. Hesychius habet, ὀρέων.

[3] Βιόσσαο. Sic apud Hes. τὸ ζῆν ἔδωκας, βιῶσαι ἐποίησας. Ubi annotat Alberti idem apud Apollonium reperiri. Quum autem, ut ait clarissimus vir, Apollonii Lexicon ad Hom. solum pertineat; ei videtur hoc verbum alibi a Poetâ usurpatum, vel a nonnullis olim lectum fuisse, quamvis locus non succurrat. Sæpe tamen his Lexicis adsuta etiam verba aliena profitetur; sed non animadvertit doctissimus Criticus infra in Hes. poni: Ἐβίωσεν. Ἔσωσας. τὸ ζῆν περιεποίησας, ἢ ἔδωκας. Pro quo legendum ἐβιώσαο, ut habetur Od. Θ. 468. quemadmodum monuit Kusterus, cui facem prætulit Schol. explicens ἐβιώσαο, per τὸ ζῆν περιεποίησας. Sicque habet ipse Apoll. eodem modo postea τὸ ἐβιώσαο interpretatus. Ergo varians esse lectio mihi videtur. Pro σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο quod hodie extat Od. Θ. 468. olim legebatur, σὺ γάρ με βιόσσαο.

[4] Βιόωνται. Od. Λ. 502.

[5] Βιοτροπίας. Nusquam, aut fallor, hæc vox hodie in Homero occurrit.

[6] Ὁ δὲ Ἀπίων. Hujus opinio hic desideratur ab autore promissa, sed ab exscriptore prætermissa. An ἐπιόφοις, ut habet Schol. aut συμβόλμασι, seu potius συμβλήμασι, cum Suidâ legendum est? Hes. interpretatur ἁμάξης τροχὸς, σφηνὸς, ἐμβολή-

ΒΗΤΑ΄ΡΜΟΝΕΣ. Saltatores ; ſic dicti quod compoſite & ad numerum progrediantur.

ΒΗ͂ΣΣΑΙ. Loca in montibus per quæ gradi poſſumus.

ΒΙ΄ΟΣ. Arcus.

ΒΗ͂ΣΣΑ. Nomen urbis Locridis.

ΒΙΟ΄ΣΣΑΟ. Vivere feciſti.

ΒΙΟ΄ΩΝΤΑΙ. Forma paſſiva active eodem ſenſu accepta quo vocabulum βιάζεσθαι, *id eſt*, vim inferre, apud nos uſitatiſſimum.

ΒΙ΄ΟΤΟΣ. Vita ; & quæ ad vitam ſuſtinendam pertinent.

ΒΙΟΤΡΟΠΙ΄ΑΣ. Vitæ permutationes.

ΒΛΗ΄ΤΡΟΙΣΙ. Clavis in juncturâ & commiſſurâ infixis. Apion vero:

Compactum clavis, duorum & viginti cubitorum.

ΒΛΟΣΣΤΡΗ͂ΣΙ. Terribilibus ; hinc & dicitur βλοσυρῶπις, *id eſt*, habens truces oculos.

ΒΛΑ΄ΒΕΤΑΙ. Læduntur :

——— *Læduntur que genua eunti.*

ματα. Aut γόμφους καὶ συμβόλας ἀξόνων, ſecundum alios. Etymologus Magnus : Βλήτροισι.... σημαίνει δὲ τοὺς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφους, τοὺς πύρους. Nullo ſenſu πύρους. Lege ἐπιέρους, quod, teſte Apollonio, eſt ξύλινος ἧλος, & ὁ ἐπισφυλάσσων καὶ συνέχων τὰ συναρμοζόμενα ξύλα.

7 Κολλητόν. Il. O. 678.

8 Βλοσσυρῆσι. Lege βλοσυρῇσι.

9 Βλάπτεται. Ut in 3ª. Anacreontis Od. Τόδε τόξον ἐστί μοι νῦν βλάπτεται βραχεῖσα νευρή, ubi pro ἐστί legit Dacerius εἴ τι. Ingenioſiſſime Stephanus Fourmondus ἐστί in duas voces ſic ſeparabat : ἐς τὶ, *in quantum mihi læditur.* Sic duas voces confuſas dividendo, alium Anacreontis verſum in Ὠδ. 53. egregie reſtituit Clariſſimus vir & ob Græcæ linguæ peritiam nunquam ſatis laudandus Joannes Capperonnier. Legebatur ὡσοφῷ τὸ δ' αὐτὸ τιμιον, (ſcilicet roſa). Pro barbaro ὡσοφῷ, male ſubſtituit ἱμέρῳ Henricus Stephanus ; Dacerius putabat eſſe gloſſam cujuſdam enarratoris in ipſummet textum intruſam, & ſcriptum fuiſſe τῷ ψόφῳ. Sed vir κριτικώτατος optime legit ὡς σοφῷ, *quantum ſapienti ſeu Poetæ* ; utrumque enim ſignificat hæc vox, ut & doctum hominem.

10 Βλάπτεται δέ. Il. T. 166. Hic male in Mſ. βλάπτεται.

Βλώσκει. [1] Μολίσκειν. πορεύεσθαι.

Βλεμεαίνων. Ἐπαιρωννύμενος. καὶ βλέννας μὲν ἔνιοι καλοῦσιν χυμούς τινας· ἀβλέννεις δὲ, ἀχύμους.

Βλοθρήν. Μολοθρὴν, [2] τὴν εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν θορύζουσαν, [3] οἷον πηδῶσαν.

Βλωμός. Ψωμὸς οὕτως. [4]

Βοῶν. Τὴν μὲν μετοχήν·

Αὐτὰρ [5] ὁ μακρὰ βοῶν.——

ἐπὶ δὲ τοῦ ζώου·

——Βοῶν [6] αὐλιζομενάων.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀσπίδων·

——Βοῶν τ' [7] εὐποιητάων.

καί·

——Βόας [8] αὔας.

Βουλυτός. Ἡ δειλινὴ, ἡ ὀψία· [9] ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων.

Βοτοῖσι. Βοσκήμασιν·

——Ὅθι τ' ἀρθμὸς [10] ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν.

---

[1] Βλώσκει. Lege βλώσκειν, ob infinitivos sequentes.

[2] Μολοθρόν. Aliquid hîc omissum. Lege μολοθρὴν. τὴν μεγάλην. ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν. Ut habet Schol. in Od. Ω. 233. τὴν μεγάλην ἀπὸ τοῦ ἄνω μολίσκειν &c.

[3] Θορύζουσαν. Mallem θορῶσαν. Hes. habet, ἡ πρωθαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα. Extat hæc vox in Od. Ω. 233:

Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶβε.

[4] Οὕτως. Post οὕτως, adde λέγεται, vel λεγόμενος.

[5] Αὐτάρ. Il. B. 224.

[6] Βοῶν. Od. M. 265.

[7] Βοῶν τ'. Il. Π. 636.

[8] Βόας. Il. M. 137.

[9] Δειλινὴ, ἡ ὀψία. Non bene dicitur absolute δειλινή. Solummodo τὸ δειλινὸν adverbialiter dictum pro δείλης. vesperi, extat in Exodo. Legerem ergo ἡ δείλη, ἡ ὀψία. Vel potius cum Suidâ, ἡ δειλινὴ ὀψία. Immo & habet Hes. ἡ δείλη ὀψία. ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. Et eam in alio loco definit, ἀπὸ μεσημβρίας μέχρι δύσεως. Et in δείλος.

Βαάσκει. Venire, incedere.

Βαεμεαίνων. Se corroborans. Et quidam quosdam succos vocant βλίνας; eorum vero expertes, ἀβλίνους.

Βαωθρήν. Quasi μελοθρὴν, *id est*, quæ ut in altum ascendat θόρη, *id est*, subsilit.

Βαωμός. Buccella: frustum panis sic dicitur.

Βοῶν. In participio quidem:

At ille valde vociferans. ———

De animali vero:

——— *Boum in stabulo dormientium.*

Et de scutis:

——— *Scutorum bene factorum.*

Et:

——— *Scuta arida.*

Βουλυτός. Vespertinum tempus quo boves a jugo solvuntur labore defuncti.

Βοτοῖσι. Gregibus:

——— *Ubi potatio erat omnibus gregibus.*

---

habet quoque, δείλη ὀψία; cui opponebatur δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. Mœris: δείλης πρωΐας, τὸ μετ' ἐκτὴν ὥραν. δείλης ὀψίας, πρὸς ἑσπέραν. Ubi vide Piersonium, ut & Timæum, Pollucem, libro 1, 68. Schol. ac Thomam M. qui habent pariter δείλης ὀψίας; & ad eos Clar. Ruhnken. & Oudendorp. atque Etymol. qui scripsit, Βουλυτόν. ἡ δειλινὴ ὀψία. Tunc quum tempus horis non distingueretur, sed solis diei operibus; βούλυτος vesperam significabat. Sic apud Virgil. nocte appetente,

Aspice, aratro jugo referunt suspensa juvenci,

quod Horat. vocat *Fessos vomerem inversum boves Collo trahere languido.* Contra Meridies apud Xenophontem de Expedit. Cyri libro primo sic exprimitur: καὶ ἤδη τε ἦν ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν. Et Hippocrates de ægroto dicit: ἔθανε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι. Et Hom. Od. Μ. 439:

—Ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν.

10 Ὀλ. τ' ἀρδμός. Il. Σ. 521.

Βουθύτεσκε. [1] Ἐβουθύτει.

Βουπλῆγι. [2] Πελέκει. Οἱ δὲ, τῇ μάστιγι.

Βοῶπις. Μεγαλόφθαλμος· ἢ μεγάλως [3] ἐφορῶσα, ἐπεὶ καὶ τὸν Δία εὐρύοπα λέγει.

Βουγάϊε. Δὶς κέχρηται τῇ λέξει ὁ Ποιητής· ἐν Ἰλιάδι, [4] ἅπαξ ἐπ' Αἴαντος, ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ, [5] ἐπὶ τοῦ Ἴρου. βουγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν· ἀπὸ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, βουγάϊον. ὡς οὖν βοώδη καὶ ἀναίσθητον ὀνειδίζεσθαι τὸν Αἴαντα μὲν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, τὸν δ' Ἶρον ὑφ' ἑνὸς τῶν μνηστήρων. βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι τὸν ἐφ' ἑαυτὸν [6] μεγάλως γαυριῶντα. τὸ μὲν γὰρ βοῦ, ἤτοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ὡς ἐπὶ τοῦ βούπαιδος, καὶ βουσύκου. [7]

Βοὸς κέρας. [8] Ἤτοι περικείμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας ὑπὸ [9] τὸ ἄγκιστρον, ἵνα μὴ ἀποτράγῃ [10] ὁ ἰχθύς. ἔνιοι δὲ τὴν τρίχα, κέρας. [11]

Βοηθόον. [12] Ἐν μάχῃ θοόν· ἀγαθὸν βοηθεῖν.

---

1 Βουθύτει. Non extat hæc vox in Homero, nec unquam fuit; reperitur in Pluto Aristophanis versu 820. βουθυτῶ. Sed credo hic solam superesse glossam, omissum vero verbum explicatum; quod puto fuisse, βοῦν ἱέρευσεν, Il. H. 314. pro quo legit Hes. unâ voce, βουϊέρευσεν. βοῦν ἔθυσεν.

2 Βουπλῆγι. Il. Z. 135.

3 Μεγάλως. Egregius sane sensus qui optime Deorum reginæ conveniat. Nam apud Hom. βοῶπις est Junonis epithetum.

4 Il. N. 824.

5 Od. Σ. 78.

6 Ἑαυτόν. Lege ἑαυτῷ, ut habet Schol.

7 Βουσύκου. Apud Hes. βούσυκα. τὰ μεγάλα σῦκα. Sic dicitur apud eundem βουφάγος, pro πολυφάγος, ut βούλιμος, pro μέγας λιμός. βούπαλις pro μέγα & πολύ. βουδόρας pro μεγαλοπαύτης. βούβοσις, pro πολυφαγία. βούβρωστις pro μεγάλη πεῖνα. βούπαλον, pro μέγα. βουπρήονες pro κρημνοὶ μεγάλοι, καὶ λόφοι. & βούπρωρος. Unde apud Sophoclem in Trachyn. versu 12 & 13. habetur ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος. Sic enim legit Strabo, libro 10. pro ἀνδρείῳ τύπῳ βούπρωρος. At Casaubonus a Clarissimo Dupuy laudatus animadvertit βούπρωρος ejus esse elegantiæ quæ ab iis duntaxat notatur qui Tragicos Græcos assiduâ manu versant,

Βουθύτεσκε. Boves immolabat.

Βουπλῆγι. Hastâ; alii vero, flagello, ſtimulo.

Βοῶπις. Quæ habet magnos oculos, aut quæ late inſpicit; quoniam Jovem vocat Homerus εὐρύοπα, *id eſt*, late inſpicientem.

Βουγάϊε. Bis utitur hâc voce Poetâ; in Iliade quidem, ſemel de Ajante dicit: in Odyſſeâ vero, de Iro. Βουγάϊον vero vocant bovem terram arantem; ex βοῦς & γαῖα. Sic ergo quaſi ſtultus inſtar bovis & ſenſûs expers vocaretur Ajax ab Hectore, & Irus ab uno ex Procis. Melius eſt vero interpretari, *multa de ſe glorianteam*. Βου enim pro magno ſumitur; ut cum dicitur βούπαιδος, *id eſt*, ingentis pueri, & βούσυκα, *id eſt*, magnæ ficûs.

Βοὸς κέρας. Aut circumjacens funiculis piſcatoriis cornu quod hamo ſupponitur, ne illum voret piſcis. Alii vero per κέρας intelligunt pilum bovinum.

Βοηθόον. In pugnâ celerem; optimum auxiliatorem.

Docet Heſ. proprie τὸ βου Laconum linguâ deſignare τὸ μέγα, καὶ πολύ. Syris רב eſt dictio multam indicans extenſionem; item fortitudo, vis, robur. Vide Caſtell. Lexic.

[8] Βοὸς κέρας. Il. Ω. 81.

[9] Ὑπό. In Heſ. κατὰ legitur.

[10] Ἀντιβρόγη. Poſt hanc vocem adde cum Schol. τὰς ἐμμιάς.

[11] Τρίχα, κέρας. Et revera apud Heſ. τρίχα, κέρας. Plutarch. de Solert. Animal. poſt Ariſtotelem contendit, κέρας ſignificare cornu quod hamo præfigebatur. Et Anna Daceria inde quoque factum opinatur, ut κέρας vocaverint pilum bovinum; quod poſt cornu deinde adhibitus fuerit pilus.

[12] Βοηθόον. Il. P. 481. extat βοηθόον ἅρμα. Quod recte Schol. interpretatur, ἐν πολέμῳ ταχύ; ut Heſ. dixit κατὰ τὴν μάχην ταχύν. Βοὴ enim eſt μάχη. Et βοηθόος idem eſt quod πόδας ὠκύς. Ridicule quidam interpretantur βοὴν ἀγαθόν, *bonum ad clamandum*, id eſt, intrepidum, quod vocem ei non præcludat metus; & altâ firmâque voce jubentem. Sic ne iidem vertent βοηθόον *voce celerem & currentem*? Melius Heſ. βοὴν ἀγαθός· ὁ κατὰ τὴν μάχην ἀνδρεῖος. In Iliade quoque N. 477. invenitur βοῇ θοόν: ſed variare in utroque loco lectionem monet Barneſius; & alios diviſim βοῇ θοόν, alios unâ voce βοηθόον ſequi. Hæret in incerto Clariſſ-

Βοήν. Τὴν μάχην·

—— Βοὴν [1] ἀγαθὸς Μενέλαος.

Βόσις. Βρῶσις·

—— Βόσιν [2] ἰχθύσιν. ——

Βόμβησε. Ποιῶς ἐψόφησεν·

Βόμβησεν [3] δὲ λίθος. ——

Βοτρυδόν. [4] Ἑτέρα τῆς ἑτέρας ἐχομένη· ὡς οἱ βότρυς τὰς ῥάγας ἔχουσι.

Βόας ἄγας. [5] Τὰς ἀσπίδας λέγει τροπικῶς· ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος.

Βοάγρια. [6] Αἱ ἀσπίδες. ὁ δὲ Ἀπίων· τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης [7] τὰ λάφυρα.

Βουλεύσαντε. [8] Βουλευσάμενοι. βουλὴν συνθέντες.

Βουληφόροι. Ποτὲ μὲν βασιλεῖς·

Ὀυ χρὴ [9] παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

ποτὲ δὲ ἐπιθετικῶς· αἱ ἐκκλησίαι ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται.

---

mus Alberti. Sed in Pindari Nemeorum 7ª, Antistroph. B. unâ voce, idque sine ullâ controversiâ legitur, βοαθόων pro βοηθόων. Τιμὰ δὲ γίνεται, inquit, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων βοαθόων, *id est*, strenuorum bellatorum; ut Il. E. 571, & O. 585. Θοὸς πολεμιστής. Idem Pindarus 9ª Nemeor. πεζοβόαις habet pro peditibus.

[1] Βοήν. Il. B. 408.

[2] Βόσιν. Il. T. 268.

[3] Βόμβησεν. Od. Θ. 190.

[4] Βοτρυδόν. Lege βοτρυδόν. Il B. 89. de apibus:

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται. —

quod de iisdem apibus sic expressit Virgil. Georg. IV. 558:

— *Lentis uvam demittere ramis.*

Βοήν.

Βοήν. Pugnam :

——— *In pugnâ bonus Menelaus.*

Βόσιν. Alimentum :

——— *Alimentum piscibus.* ———

Βόμβησε. Quemdam sonitum edidit :

Insonuit autem lapis. ———

Βοτρυδόν. Ita confertim ut sibi invicem adhærescant ; quemadmodum uvæ densa habent acina.

Βόας αὔας. Scuta arida ; figura orationis quâ totum pro parte accipitur.

Βοάγρια. Scuta. Apion vero intelligit τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα, *id est*, quæ ex prælio capta sunt spolia.

Βουλεύσαντε. Quum deliberassent ; quum consilium inivissent.

Βουληφόροι. Aliquandò quidem, Reges :

Non oportet noctem totam somno impendere Regem.

Aliquando vero, epithetum est concionum in quibus βουλαὶ, *id est*, sententiæ referuntur.

---

[5] Βόας αὔας. Il. M. 137.

[6] Βοάγρια. Il. M. 22.

[7] Τῆς μάχης. Si sic interpungas, ut est in Codice Manuscripto, τὰ ἐκ τῆς βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης τὰ λάφυρα, sensus erit : quæ ex prælio capta sunt ; *id est*, belli spolia. Sed malo legere : τὰ ἐκ τῆς βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι τῆς μάχης, τὰ λάφυρα. scilicet, quæ capta sunt ex βοῆς, *id est*, pugnâ ; spolia. Ut habet Schol. Il. M. 22. τὰ τῆς βοῆς, τῆς μαχῶν, ἀγρεύματα.

[8] Βουλεύσαντε. Alberti, qui hæc verba laudat, legit βουλεύσονται, quod rectè quidem in βουλεύσοντε mutat ; sed est in Manuscripto βουλεύσαντε. Extat hæc vox Il. A. 531. δοιῶς, ut addit Hes.

[9] Οὐ χρή. Il. B. 24.

Βροτός. Ἄνθρωπος ὑποπεπλωκὼς τῷ βρότῳ, τουτέστι τῷ φόνῳ.

Βροτόεντα. Πεφονευμένα.

Βρῖθον. Ἐπλήθυον.

Βριύ. Βαρύ. ἀπὸ τούτου καὶ

Καρπῷ[1] βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν.

Βροτολοιγός. Ὁ Ἄρης, ὁ διὰ τοῦ φονεύειν τὸν ὄλεθρον ἐπιφέρων· βρότος γὰρ, ὁ φόνος. ἢ ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων.

Βρίζοντα.[2] Νυστάζοντα.

Βράσσον.[3] Ὁ μὲν, ἐλάσσων· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ, ἄτακτος καὶ μὴ σταθερός.

Βριήπυος.[4] Μεγαλόφωνος.

Βρύει.[5] Βρύειν τοὺς καρποὺς ποιῶν τοὺς νεωστὶ ἀναφυομένους.

Βρεχμόν. Τὸ βρέχμα·[6]

——— Ἐπὶ βρεχμόν[7] τε καὶ ὤμους.

Βρίσαντες.[8] Βαρύνοντες.

Βραχε. Ἴδιωμα φωνῆς.

Βυκτάων.[9] Φυσητῶν.

Βυσσοδόμευον.[10] Ἐκ βυθοῦ τῆς διανοίας κρυπτῶς συνετίθεσαν·

---

[1] Καρπῷ. Il. Θ. 307.

[2] Βρίζοντα. Il. Δ. 223.

[3] Βράσσον. Lege βράσσων, ut habetur Il. K. 226. ob ἐλάσσων sequens. Nec extat βράσσων in Homero: at est apud Hes. pro βραδύτερον, ἀσθενέστερον.

[4] Βριήπυος. Il. N. 521. Epithetum Martis apud Homerum. Addit Hesychius μέγας. δεινός.

[5] Βρύει. Il. P. 56. De plantâ:

— Καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ.

ubi fusius Hes. βρύει, πηγάζει, πληθύει, ἀνθεῖ, ἀνίησιν. αὔξεται. Derivat Alberti ex ῥύω, pro quo dicunt Æoles B præposito, βρύω; ut βρόδον pro ῥόδον. Sed hoc fieri nequit; & miror tantum virum tam subito oblitum esse illius quod ipse attulerat ex Apollonii Dyscoli Grammaticâ inedita, quæ contrarium expressis verbis asserit. Hunc locum Clarissimus vir apposuit ad vocem βρόδα. Ubi Hes. habet Αἰολεῖς ῥόδα. Sic vero Apoll. Dyscolus: ΜΗ ΓΑΡ ΑΛΛΟΤΕ οἱ Αἰολεῖς προτιθέασι τὸ B τῷ Γ,

Βροτός. Homo obnoxius τῷ βρότῳ, *id est*, morti ac cædi.

Βροτόεντα. Cæde infecta.

Βρῖθον. Abundabant.

Βριθύ. Grave. Hinc & hoc :

Fructu gravatum humiditatibusque vernis.

Βροτολοιγός. Epithetum Martis, *id est*, qui per cædem mortem infert : βρότος enim est cædes. Aut homines perdens.

Βρίζοντα. Dormitantem.

Βράσσον. Alii quidem minorem intelligunt : alii vero καὶ τ βρασμῷ, *id est*, effervescentiâ, significare putant instabilem & inconstantem.

Βριήπυος. Qui habet magnam vocem.

Βρύει. Qui scatere facit fructus recens editos.

Βρεχμόν. Sinciput :

——— *In sinciput & humeros.*

Βρίσαντες. Cum onerassent.

Βράχε. Quemdam sonitum peculiarem designat.

Βυκτάων. Valide spirantium.

Βυσσοδόμευον. Ex altâ mente clam struebant : in eodem sensu

εἰ μὴ τὸ Δ ἐπιφέρεται κατὰ τὴν ἑξῆς συλλαβὴν, ἢ τὸ συγγενὲς Ζ, ἢ τὸ συμφωνοῦν T. ὥσπερ γὰρ τοῦ B ἐπιφερομένου ἡ πρόθεσις ἐγένετο. διὰ τοῦτο βρίζειν φασὶν, καὶ βρίζα, καὶ βροτήρες. 'ΟΥ ΜΗ'Ν ΤΟ' 'ΡΕ'Ω 'ΕΤΙ ΒΡΕ'Ω ΦΑΣΙ'Ν, ἐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Infra in Apollonio pro πειῶν legerem πειῶ.

[6] Βρέγμα. Habet Hesych. βρέγμα. τὸ μέσον τ κεφαλῆς, & βρεχμὸν, τὸ κρανίον. Idem quoque affert in βρεγμὸν, quod æque dicitur ac τὸ βρεχμόν. Itaque legitur in quodam Lexico Manuscripto Sangermanensi : Βρέγμα καὶ βρεγμός. τὸ ὑψὶς μετώπου μέρος. Vide Polluc. 2. 39.

[7] Ἐπὶ βρεχμόν. Il. E. 586.

[8] Βρίσαντες. Infra legitur recentiori manu additum : βρίθοντα. βρύοντα. ἀνυπλουθύνοντα. (Lego ἀνακλυθύνονται) ἀναφύονται. Respicit Il. Σ. 561.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν.

[9] Βυκτάων. Od. K. 20. Etymologus Magnus : ἠχητικῶς, ὁ μεγάλα ἠχῶν. Ὅμηρος, βυκτάων ἀνέμων. καὶ Λυκόφρων

Βύκτας ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοάς.

[10] Βυσσοδόμευον. Od. Δ. 676.

Βροτος. Ἄνθρωπος· ἀποτελωκῶς τῷ βρότῳ, τυτέςιν τῷ φόνῳ.

Βροτόεντα. Πεφονευμένα.

Βρῖθον. Ἐπλήθυον.

Βριθύ. Βαρύ. ἀπὸ τύτυ καὶ

Καρπῷ [1] βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν.

Βροτολοιγὸς. Ὁ Ἄρης, ὁ διὰ τῦ φονεύειν τὸ ὄλεθρον ἐπιφέρων βροτὸς γὰρ, ὁ φόνος. ἢ ὁ τὺς βροτὺς ὀλοθρεύων.

Βρίζοντα. [2] Νυςάζοντα.

Βράσσον. [3] Οἱ μὲν, ἐλάσσων οἱ δὲ ἀπὸ τῦ βρασμῦ, ἀτακτος ὁ μὴ ςαθερός.

Βριήπυος. [4] Μεγαλόφωνος.

Βρύει. [5] Βρύειν τὺς καρπὺς ποιῶν τὺς νεωςὶ ἀναφυομένυς.

Βρεχμόν. Τὸ βρέγμα [6]

—— Ἐπὶ βρεχμόν [7] τε καὶ ὤμυς.

Βρίσαντες. [8] Βαρύνοντες.

Βραχε. Ἰδίωμα φωνῆς.

Βυκτάων. [9] Φυσητῶν.

Βυσσοδόμευον. [10] Ἐκ βυθῦ τῆς διανοίας κρυπτῶς συνετίθεσαν·

---

[1] Καρπῷ. Il. Θ. 307.

[2] Βρίζοντα. Il. Δ. 223.

[3] Βράσσον. Lege βράσσων, ut habetur Il. K. 226. ob ἐλάσσων sequens. Nec extat βράσσων in Homero: at est apud Hes. pro βραδύτερος, ἀσθενέστερος.

[4] Βριήπυος. Il. N. 521. Epithetum Martis apud Homerum. Addit Hesychius μέγας. δεινός.

[5] Βρύει. Il. P. 56. De plantâ:

— Καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ.

ubi fusius Hes. βρύει, πηγάζει, πάλλει, ἀνθεῖ, ἀνίησιν, αὔξει. Derivat Albertiex ῥύω, pro quo dicunt Æoles β præposito, βρύω; ut βρόδον pro ῥόδον. Sed hoc fieri nequit; & miror tantum virum tam subito oblitum esse illius quod ipse attulerat ex Apollonii Dyscoli Grammaticâ ineditâ, quæ contrarium expressis verbis asserit. Hunc locum Clarissimus vir apposuit ad vocem βρόδα. Ubi Hes. habet Αἰολεῖς. ῥόδα. Sic vero Apoll. Dyscolus: ΜΗ ΓΑΡ ΑΛΛΟΤΕ οἱ Αἰολεῖς προτιθέασι τὸ Β τῷ Ρ,

Βροτός. Homo obnoxius τῷ βρότῳ, *id est*, morti ac cædi.

Βροτόεντα. Cæde infecta.

Βρῖθον. Abundabant.

Βριθύ. Grave. Hinc & hoc :

Fructu gravatum humiditatibusque vernis.

Βροτολοιγός. Epithetum Martis, *id est*, qui per cædem mortem infert : βρότος enim est cædes. Aut homines perdens.

Βρίζοντα. Dormitantem.

Βράσσον. Alii quidem minorem intelligunt : alii vero ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ, *id est*, effervescentiâ, significare putant instabilem & inconstantem.

Βριήπυος. Qui habet magnam vocem.

Βρύει. Qui scatere facit fructus recens editos.

Βρεχμόν. Sinciput :

——— *In sinciput & humeros.*

Βρίσαντες. Cum oneraffent.

Βράχε. Quemdam sonitum peculiarem designat.

Βυκτάων. Valide spirantium.

Βυσσοδόμευον. Ex altâ mente clam struebant : in eodem sensu

εἰ μὲν τὸ Δ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἑξῆς συλλαβὴν, ἢ τὸ συζυγὲς Ζ, ἢ τὸ συζυγέστερον Τ. ἅπαξ γὰρ τοῦ Β ἐπιφερομένου ἡ πρόθεσις ἐγένετο. Διὰ τοῦτο βρίδον φασὶν, καὶ βρίζω, καὶ βροτήσιος. ΟΥ ΜΗ'Ν ΤΟ' 'ΡΕ'Ω ΈΤΙ ΒΡΕ'Ω ΦΑΣΙ'Ν, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Infra in Apollonio pro ποιῶν legerem ποιεῖ.

6 Βρέγμα. Habet Hes. βρέγμα. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, & βρεχμὸν, τὸ κρανίον. Idem quoque affert in βρεγμὸν, quod æque dicitur ac τὸ βρεχμόν. Itaque legitur in quodam Lexico Manuscripto Sangermanensi : Βρέγμα καὶ βρεχμόν. τὸ ὕψος μετώπου μέρος. Vide Polluc. 2. 39.

7 Ἐπὶ βρεχμόν. Il. E. 586.

8 Βρίσαντες. Infra legitur recentiori manu additum : βρίθοντες. βρύοντες. ἀναπληθύνοντες. (Lego ἀναπληθύνοντες) ἀναφύοντες. Respicit Il. Σ. 561.

Ἐν δ᾽ ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν.

9 Βυκτάων. Od. K. 20. Etymologus Magnus : ἠχητικοῖς, ὁ μεγάλα ἠχῶν. Ὅμηρος, βυκτάων ἀνέμων. καὶ Λυκόφρων·

Βύκτας ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοός.

10 Βυσσοδόμευον. Od. Δ. 676.

βυσσοδομεύειν δὲ λέγουσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, καὶ συντίθεται ἐπιβουλὴν,[1] ἢ καθ' ὃ ἄν τις ἐν βυθῷ τῆς θαλάσσης οἰκοδομήσειέν τι, τουτέστιν κρυπτῶς συντιθέμενον καὶ οὐ φανερῶς.

Βυσσός. Βυθός.

Βωμούς. Ποτὲ μὲν συνήθως ἡμῖν

Τὴν μὲν ἔπειτ'[2] ἐπὶ βωμὸν[3] ἄγων. ———

ποτὲ δὲ τὰς βάσεις, οἷον κρηπῖδας πλατείας, ἢ βασμούς·[4]

Ἅρματα δ'[5] ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας.

Βώτορας. Νομεῖς·

——— Βώτορας[6] ἄνδρας.

Βωστρεῖν.[7] Φωνεῖν. ἐπικαλεῖσθαι.[8]

Βῶν. Τὴν ἀσπίδα·

[9]Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ,[9] οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν.

Βωτιανείρῃ.[10] Ἄνδρας βοσκούσῃ, τρεφούσῃ.

---

[1] Ἐπιβουλήν. In Manuscripto legitur separatim ἐπὶ βουλὴν, quemadmodum & edidit Alberti; sed mutandum est in ἐπιβουλὴν unâ voce. Pro συντίθεται mallem συντίθεσθαι.

[2] Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. Α. 440.

[3] Βωμόν. In Manuscripto legitur ἐπὶ βωμοῦ.

[4] Βασμούς. Proprie *gradus*. Haud scio an non βεβαιούς, *firmos*, *stabiles*, melius legeretur.

[5] Ἅρματα δ'. Il. Θ. 441.

[6] Βώτορας. Il. Μ. 302.

dicitur βυσσοδομέων de eo qui insidias machinatur : aut tanquam in fundo maris, *id est*, clam, non aperte aliquid struit.

ΒΥΣΣΌΣ. Profunditas.

ΒΩΜΌΣ. Aliquando quidem in sensu apud nos recepto :

Hanc quidem postea ad aram adducens. ———

Aliquando vero significat βάσεις, *id est*, fundamenta lata, aut gradus :

Currus autem circa fulcimenta posuit, linea velamenta obtendens.

ΒΏΤΟΡΑΣ. Pastores :

ΒΩΣΤΡΕΙ͂Ν. Vocare, advocare.

ΒΩ͂Ν. Scutum :

Scio ad dextram, scio ad sinistram movere scutum.

ΒΩΤΙΑΝΕΊΡΗ. Viros alenti, nutrienti.

---

7 Βωστρεῖν. Proprie est vox Dorica. Nam sic Theocritus Εἰδ. Ε. versu 64:

Αἱ λῆς, τὸ δρυτόμον βωστρήσομες. —

Ipse vero Anacreon notavit τὸ λῆς, quod in eodem Theocriti versu occurrit, esse Doricum. Sic enim habet ᾠδ. 10 :

Ὠδ' εἶπε Δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν ὀπίσω λῆς.

8 Ἐπικαλεῖσθαι. Hoc sensu legitur Od. M. 124.

9 Οἶδ' ἐπὶ δεξιά. Il. H. 238. Finis versûs in Ms. deest.

10 Βωτιανείρη. Sic in Manuscripto, non vero βιτιανείρη, quemadmodum credidit Alberti. Sed legendum est βωτιανείρη.

Γ

Γαυλοί. [1] Τὰ ποιμενικὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος.

Γάνυται. [2] Χαίρει.

Γαίων. [3] Γαυριῶν.

Γαμέσσεται. [4] Εἰς γάμον ἄξει.

Γάλως. [5] Ἀνδρὸς ἀδελφή·

Εἰδομένη [6] γαλόῳ. ———

[1] Γαυλοί. Dicitur & γαῦλος quod est navigii genus, Φοινικικὸν σκάφος, ut ait Schol. Aristophanis; scilicet ex גלל *in orbem volvere*, & גל *gol*, id est, vas concavum & rotundum a rotunditate sic dictum, Zachar. IV. 2. & quod Arabice velum navis significat.

[2] Γάνυται. In Manuscripto legitur γάννυται. Sed reperitur apud Hes. γαννύται & γάνυται per unum *nu*; quemadmodum & in Homero Il. N. 493. & Y 405. sic enim metri ratio exigit. In quodam Lex. Manuscripto legitur Γανυμένη, Χαίρουσα; & per duplex *nu*, Γάννυσθαι. Φαιδρύνεσθαι. Teste in ἀνωνύμῳ Etymologo, γάνος quod cæteris Græciæ populis designabat χάρμα, φῶς, αὐγὴ, λαμπρότης, λαμπηδὼν, Cypriis proprie erat παράδεισος, *hortus*, quod quidem vocabulum additâ terminatione Græcâ ος, est ipsummet גן *gan* quod apud Hebræos, Syros, Arab. &c. erat hortus. Semper Orientales felicitatem & delicias sub imagine horti adumbrarunt. Hinc Elysii campi apud Græcos & Latinos, quos quidam derivant ex Hebraico עליץ, seu עלם, aut etiam עלן, cognatis radicibus quæ significant exultare, genio indulgere. Semper in Corano Muhammed beatorum prædicat בנאת תגרי כן תחתהא אלאנהאר *hortos sub quibus currunt flavii*, qui ob umbram & aquas mire felicam movebant Arabibus inter sitientia & arida loca sub sole torrido vitam tolerantibus. In Genesi גן עדן, *id est*, Paradisus, proprie sonat hortum deliciarum. In eodem libro XIII. 10. Sodoma & Gomorrha, antequam igne cœlesti adurerentur, dicuntur fuisse כגן יהוה, *id est*, sicut hortus Dei. Isaias 51, 3. sic habet: וישם מדברה כעדן וערבתה כגן יהוה ששון ושמחה ימצא בה *id est*, & posuit desertum ejus tanquam Heden, (paradisum) & solitudinem ejus, veluti hortum Dei; gaudium & lætitia invenientur in eâ. Consimili phrasi utitur Pindarus in 1° Epod. quintæ Pyth. cum solum Cyrenæum vocat γλυκὺν κᾶπον Ἀφροδίτας, *id est*, dulcem Veneris hortum; quod sit, ut ait Schol. καλλίκαρπος, καὶ ἱμερ-

Γ

Γατλοί. Mulctralia, quibus utuntur pastores ad lac recipiendum.
Γάνυται. Gaudet.
Γαίων. Superbiens.
Γαμέσσεται. Ad conjugium adducet.
Γάλως. Viri soror:

Similis glori. ———

μιον, καὶ ἐπαφρόδιτον. Initio sextæ Pyth. de Delphis sic loquitur:

Ἀκούσατ'· ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν, ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν.

Audite: nam nigris oculis præditæ Veneris Arvum, aut Gratiarum versamus.

Sic in omnibus fere linguis גן & γάνος lætitiam pariter & hortum adumbravit. Dicitur Hebraice פרדס; apud Chaldæos & Syros eadem vox usurpatur. Arabice פרדוס est paradisus, hortus omnibus plantarum & arborum deliciis affluens, nomen proprium horti infra Iemamiam Arabiæ; & in plurali numero, locis in Syriâ prope Damascum. Dicitur esse origine Persicâ, ut & de Græco professus est Photius in suo Lexico Manuscripto, & ante eum Pollux qui sic habet, libro 9, 13. οἱ δὲ παράδεισοι, βαρβαρικὸν εἶναι δοκεῖ τοὔνομα, ἥκει δὲ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικήν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν Περσικῶν. Ubi vide eruditum Interpretem qui recte animadvertit Persas arbores ac hortos colendi studia aluisse & fovisse; & adeundum monet Brissonium *de regno Persarum*, pag. 52. Sed memoria imposuit præstantissimo viro cum ait *hanc ipsam vocem hodie, quantum quidem meminit, in Persicâ linguâ non extare.*

[3] Γαίων. Nihil absurdius quam Etymologi Magni etymologia, scilicet ἀπὸ τὸ γαῦρα· μεγάλη γὰρ ἡ γῆ. Quanto melius deducitur ex Hebraico גאה *extulit se*, & Chaldaico גוה *fastus* Dan. 4, 34. Vel hoc uno exemplo satis declaratur quantum prosint Orientalia studia ad veras linguæ Græcæ origines eruendas.

[4] Γαμέσσεται. In Hes. legitur γαμέσσεται. Magnum statuit discrimen Eustath. inter γαμῆσαι & γαμέσαι. Nam, ut ait, γαμῆσαι μὲν, διὰ τοῦ Η, τὸ εἰς γάμον ἐλθεῖν, ἤτοι γυναῖκα λαβεῖν· γαμέσαι δὲ, διὰ τοῦ Ε, τὸ γυναῖκα δοῦναι. Sed, quod mireris, nullum inter hodiernos Græco-Barbaros vocabulum obscœnius quam τὸ γαμέσαι.

[5] Γάλως. Vide Pollucem, lib. 3. Segmento 32. Quidam derivant ex גאל, affinis, propinquus fuit, גאלה cognatio.

[6] Εἰδομένη. Il. Γ. 122.

Γάργαρον. Τόπον [1] τῆς Ἴδης.

Γαιήϊον. Γῆς υἱόν·

——— Τιτυὸν [2] γαιήϊον υἱόν.

Γαμφηλῇσι. Ταῖς σιαγόσι, οἱονεὶ καμφῆλαι, ἀπὸ τοῦ καὶ τὸ σχῆμα ἐπικάμψαι. [3]

Γαιήοχος. Ὁ τὴν γῆν συνέχων, ἢ ὑπὸ τῆς γῆς ὀχούμενος. [4]

Γέγωνε. [5] Ἐφώνει. ἐνίοτε δὲ τάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μεγάλως καὶ δυναμένου μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι·

——— Τόσσον [6] γὰρ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.

Γεφύρωσε. [7] Διαβατὸν ἐποίησε.

Γενεή. Σημαίνει πολλά. ἐπὶ μὲν γὰρ παντὸς γένους τῶν ἀνθρώπων·

Ὡς ἀνδρῶν [8] γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ᾽ ἀπολήγει.

ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας [9] ἀφ᾽ ἧς δύναταί τις γεννᾷν·

Τῷ δ᾽ ἤδη [10] δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων.

ἐπὶ δὲ τῆς εὐγενείας·

Ἀμφότερον, [11] γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι. ———

ἐπὶ δὲ τῆς ἀπὸ προγόνων εἴς τινα ἄνδρα καταγωγῆς·

Ταύτης [12] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

---

[1] Τόπον. Sic in Manuscripto. Male edidit Montfaucon. τόπος.

[2] Τιτυόν. Od. H. 324.

[3] Ἐπικάμψαι. Vocabulum corruptum. Lege cum Alberti ἐπικάμψαι, vel potius ἐπικεκάμφθαι: & καμφῆλαι pone in dativo. Vide Pollux. 2. 93. Schol. habet κεκάμφθαι. in Il. N. 200.

[4] Ὀχούμενος. Melius in Hes. συνεχόμενος. Γαιήοχος est Neptuni epithetum.

[5] Γέγωνε. Vide Mœrin in γεγωνεῖν, ibidemque Clar. Piersonium.

[6] Τόσσον γάρ. Il. M. 337. Versus apud Hom. sic legitur;

ΓΆΡΓΑΡΟΝ. Locum Idæ.
ΓΑΙΗΐΟΝ. Terræ filium:

——— Tityum Terræ filium.

ΓΑΜΦΗΛΗ͂ΣΙ. Malis, maxillis; quasi *καμφήλαις, id est*, recurvis: sic dicuntur quod sint formâ reflexâ & curvatâ.

ΓΑΙΗΌΧΟΣ. Terram continens, aut qui a terrâ continetur.

ΓΈΓΩΝΕ. Clamabat. Aliquando usurpat hanc dictionem pro magno clamore & qui possit procul exaudiri:

——— Ex hoc enim intervallo poterat clamans exaudiri.

ΓΕΦΎΡΩΣΕ. Perviam reddidit.

ΓΕΝΕΗ. Multa significat. Sumitur pro omni genere humano:

Sic virorum genus, hoc quidem nascitur, illud vero desinit.

Et pro ætate ex quâ quis gignere incipit:

Huic vero jam duæ ætates articulate loquentium hominum.

Et pro nobilitate:

Duabus de causis, nobilitateque, & quod tua conjux Vocor. ———

Et pro gente ex quâ quis originem trahit:

Hâc ex gente & sanguine glorior esse.

— *Ἀλλ' ὥσπερ ἐν ἐπὶ βάσκαλι γεγωνεῖν.* Notandum est Xenophontem & Platonem solutæ orationis scriptores hâc voce Poeticâ usos fuisse.

7 Γεφύρωσε. Il. O. 357.

8 Ὡς ἀνδρῶν. Il. Z. 149.

9 Τῆς ἡλικίας. Apud Schol. una γενεὰ constituit triginta annos; & apud Herodot. lib. 2. & Clement. Alexandrin. Strom. lib. 1. centum anni constant tribus generationibus.

10 Τῷ δ' ἤδη. Il. A. 250.

11 Ἀμφότερον. Il. Δ. 60.

12 Ταύτης τοι γενεῆς. Il. Z. 211.

ἐπὶ δὲ τῆς γηρύσεως·

Ὁπλότερος [1] γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.

Γέρων. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἐντίμου·

Πρῶτον [2] ἔπειτα γέροντα καλαπτόμενος [3] ἐπίεσσιν.

καί·

Κίκλησκεν [4] δὲ γέροντας. ———

γέρας γὰρ, ἡ τιμή. ἐπὶ τοῦ καθ' ἡλικίαν·

Ὦ γέρον, [5] ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι. ———

Γενναῖον. [6] Συγγενικόν·

Οὐ γάρ [7] μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι. ———

Γερήνιος. [8] Ὁ ἔντιμος.

Γερούσιον. [9] Τὸν τοῖς ἐντίμοις κατὰ τιμὴν διδόμενον οἶνον. ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ·

Οὐδ' οὕτω [10] γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.

Γείνεαι. [11] Γεννήσεις.

Γεραιάς. Τὰς γέρατι [12] ἐχούσας γυναῖκας. οἱ μὲν, τὰς ἱερείας [13] προπολούσας. [14]

---

[1] Ὁπλότερος. Il. B. 707.

[2] Πρῶτον. Od. B. 39.

[3] Καλαπτόμενος. Lege καθαπτόμενος. In versu pro ἐπίεσσι merito legitur apud Homer. προσέειπε. Confundit Apollonius cum Od. K. 70. ubi extat μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι. At Od. Ω. 392. in eodem versu sic constructa occurrunt duo vocabula:
Μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπε.

[4] Κίκλησκεν. Il. B. 404.

[5] Ὦ γέρον. Il. Θ. 102.

[6] Γενναῖον. Sic apud Pind. Pyth. Od. 8. 3ª. stroph. φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει, ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα. Quod exponit Schol. hoc exemplum Homeri adducens: τῇ φύσει τὸ συγγενὲς ἐκ πατέρων πρόθυμημα, τοῖς παισὶν ἐπιπρέπει. Et in decimâ Pythiacâ 2ª. Antist. τὸ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσι πατρός. Recte interpretatur idem Schol. τὸ ἀπὸ γένους ἔμφυλον ἐπιδέδωκε πεποίηκε τοῖς ἴχνεσι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Et pro nativitatis tempore:

Minor natu: ille autem prior erat & præstantior.

Γέραν. Aliquando quidem sumitur pro viro honorato; ut:

Primum deinde virum honoratum compellans verbis.

Et:

Vocabat autem viros honoratos. ———

γέρας enim est honor. Et habito ad ætatem respectu:

O senex, te valde premunt juvenes. ———

Γενναῖον. Ex naturâ & parentibus insitum:

Non mihi a parentibus insitum est fugitantem pugnare.

Γερήνιος. Honoratus.

Γερούσιον. Vinum quod honoris causâ viris honoratis offertur. Hinc & dicitur:

Nec adeo venerabilem: Regi enim viro similis est.

Γείνεαι. Generationes.

Γεραιάς. Mulieres honoratas & venerabiles. Alii Sacerdotes Deorum ministras intelligunt.

---

7 Ὁ γάρ μοι. Il. E. 253.

8 Γερήνιος. Addit Hes. γέρων. Schol. habet ἔντιμος· παρὰ τὸ γέρας. ἢ ὁ ἐν Γερήνῃ κώμῃ τραφείς. Quam ultimam sententiam sequi videtur Strabo Libro Octavo. Lexicon Manuscriptum a me consultum habet, ut Hes. ἔντιμος, γέρων.

9 Γερούσιον. Extat locus Il. Δ. 259:

—Ὅ τε περ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.

Consentiunt Hes. & Schol. ita ut non vetus, aut senibus destinatum vinum, sed honorabile, honoratis propinatum significet. In Lexico Ms. Γερούσιον, ἔντιμον.

10 Ὀυδ' οὕτω. Il. Γ. 170.

11 Γείνεαι. Lege γένεαι.

12 Γέραλι. Sic in Manuscripto. Lege γέρας τε cum Alberti qui hæc verba laudat. Vide Hesychium & Harpocrationem.

13 Ἱερείας. In Ms. ἱερέας.

14 Προπολεύσας. Sic in Manuscripto. Male legit alienis oculis Alberti προπολεύσας. Conjicit scriptum fuisse, πρόπαλαι ὄντας. Ego mallem προπολεύοντας, vel προπόλους ὄντας, quæ vox extat apud Aristophanem & Athenæum, seu προπόλους quod sæpe apud

Γέντο. Ἔλαβεν·

—— Γέντο δ' [1] ἱμάσθλην.

τίθεται δὲ ἡ λέξις κ̀ συγκοπῇ, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

Γέντα. Τὰ σπλάγχνα·

—— Πυκάσαι [2] τε γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ.

Γηθοσύνη. Γεγηθυῖα·

Γηθοσύνη [3] ἢ θάλασσα διΐστατο. ——

ὲ τὸ ἀρσενικόν·

Γηθόσυνος [4] δὲ ἥρω πίτασ' ἱςία. ——

Γῆρυς. [5] Φωνή.

Γλυφίδας. Τὰς χηλὰς [6] τῆς ἀκίδος ὡς τὴν νευρὰν προσάγομεν. εἴρηται δὲ γεγλύφαι, [7] ὅ ἐςι κεκοιλάνθαι. κ̀ τὸ γλύφειν ἀπ' αὐτοῦ.

Γλήνεα. Κοροκόσμια· [8]

—— Ὃς γλήνεα [9] πολλὰ κεχάνδει.

Euripidem occurrit. Rerum facrarum Miniftri apud eumdem fervi dicuntur; ut in Ione, Ion fuum facrum minifterium vocat eàdem voce utens, καλλίςας προπόλευμα δάφνας. De fe dicit: λατρεύων τὸ κατ' ἦμαρ. Et, πρὸ δόμων λατρεύω, & Θεοῖσι δούλας χέρ' ἔχειν. Et alibi, τύμβον τίταινίαν προπολεῦσ' Ἀχιλλέως. Extat γεραιὰς Il. Z. 87. ubi Hector monere jubetur matrem fuam, ut congreget γεραιὰς Minervæ vota facturas. Reperitur quoque apud Hef. γεραραί. ἱέρειαι κοινῶς. ἰδίως ἢ, αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἐν λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι.

[1] Γέντο δ'. Il. Θ. 43.

[2] Πυκάσαι. Od. Λ. 319. Eodem fenfu apud Pindarum ufurpatur hæc periphrafis, 5ª. Nem. 1ª. ftroph. οὔπω γένυς φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν. Quod in fextâ Olymp. fic expreſſerat: τερπνᾶς δ' ὑπὸ χρυσοςεφάνου λάβεν καρπὸν ἥβας.

[3] Γηθοσύνη. Il. N. 29. Nota diligenter Variantem Lectionem. Alii enim fubftantive legunt γηθοσύνῃ, in dativo; hic vero adjectivum facit. Idem dubium oritur Od. Λ. 539. ubi loquitur Hom. de animâ Achillis magnifice incedente per herbofum pratum:

Γέντο. Accepit:

——— *Accepitque ſcuticam.*

Hæc vox dicitur per ſyncopen pro ἑγένετο.

Γένυς. Mentum:

——— *Denſareturque mentum florenti lanugine.*

Γηθοσύνη. Læta:

Lætum vero mare diducebatur. ———

Et in maſculino:

Lætus vero vento expandit vela. ———

Γῆρυς. Vox.

Γλυφίδας. Crenas & inciſuras ſagittæ cuſpidis in quas nervus inſeritur. Sic vocantur autem ex γεγλύφθαι, *id eſt*, cavatum fuiſſe. Hinc derivatur τὸ γλύφειν.

Γλήνεα. Puellarum ornamenta:

——— *Qui multa virginum ornamenta capiebat.*

Γηθοσύνη (ſeu γηθοσύνῃ) ὅ οἱ ὁδὸν ἴφθιμ ἀριδείκετον ἦεν. At Il. Φ. 390. tis dirempta eſt; nam ſic loquitur de Jovis corde cum quo nomen fœmininum adjectivum convenire non poteſt:

— Ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ,
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο Θεοὺς &c.

Heſychius non facit mentionem Γηθοσύνη in adjectivo; ſed in ſubſtantivo: Γηθοσύνη. Χαρὰ, τέρψις. ἡδονή. Et ſic habet Lexicon Manuſcriptum quod conſului. Etymol. γηθοσύνη explicat per χαρά.

4 Γηθόσυνος. Od. Ε. 269.

5 Γῆρυς. Hoc quidam deducere conati ſunt ex Hebraico גרון quod guttur ſignificat. Hinc & γαργαρεὼν, γαργαρισμὸς & γαργαρίζω ex eorum ſententiâ profluxerunt.

6 Χιλάς. Lege χηλάς.

7 Γεγλύφθαι. Lege παρὰ τὸ γεγλύφθαι. Sic enim habet aliud Lex. Mſ. τὰς χιλὰς (lege χηλὰς) τῆ ἀκίδος εἰς τὴν νευρὰν προσάγεται· παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὅ ἐστι κεκοιλᾶνθαι.

8 Κορικόσμια. Schol. παρὰ τὸ ἄξια, κόσμια, (credo ſcriptum fuiſſe κορικόσμια, ut apud Apoll.) ἢ χρήματα κατὰ Ἠλείους. Οἱ δὲ, ἀξιοθέατα. Etymol. habet quoque κόσμια pro κορικόσμια.

9 Ὃς γλήνεα. Il. Ω. 192.

Γαλγος. Γάλα.[1] ἀπὸ τούτου, καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα·

——— Πολυγλαγέας[2] κατὰ πέλλας.

Γλαφυραί. Κοῖλαι.

Γλυκύθυμος. Ἤπιος.

Γλωχῖνα. Τὴν γωνίαν. καὶ τριγλώχινας οἰστοὺς, τοὺς τριγώνους τὸ σχῆμα.

Γλαυκῶπις. Ἀπὸ τοῦ τῆς ὄψεως[3] τὴν Θεὸν ὁρίζονται. καὶ γὰρ ὁ λέων·

Γλαυκιόων[4] δ' ἰθὺς φέρεται. ———

οἷον πυρῶδες βλέπων. διὰ δὲ τῆς ὄψεως καὶ τὸ τῆς διανοίας πυρῶδες ὁρᾶται τῆς Θεοῦ. ὥσπερ δὲ Ζεὺς εἴρηται παρὰ τὸ ζῆν[5] οὕτως καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τοῦ αἴθειν[6] ἐκ τῆς ὄψεως.

Γνωτόν. Ἀδελφόν. καὶ πληθυντικῶς·

Γνωτοί[7] τε γνωταί τε. ———

Γναμπτῇσι. Κεκαμμέναις.

Γναμπτὰς ἕλικας.[8] Τοὺς δρακοντώδεις[9] δακτύλους.

Γνύξ. Ἐπὶ γόνυ.

Γόνος. Ποτὲ μὲν ἀπόγονος·

Ὄφρα ἴδῃς[10] δῖος Ζηνὸς γόνος. ———

---

[1] Γάλα. Derivatur ex Hebraico עול *Lactare* & עויל *infans qui adhuc lactatur*, atque Arabico עגאל, quod per *ain* scriptum significat *Lactavit infantem, & lac præbuit.*

[2] Πολυγλαγέας. Il. Π. 642. Lege πολυγλαγέας, pro quo hodie in Hom. extat περιγλαγέας. In Hes. invenitur simplex Γλαγέας. Γεγαλακτωμένας.

[3] Τοῦ τῆς ὄψεως. Hic puto deesse πυρὸς.

[4] Γλαυκιόων. Il. Υ. 172.

[5] Ζῆν. *Vivere.* Forsan legendum ζεῖν *fervere.* Melius enim responderet τῷ αἴθειν sequenti. Ut ut sit, pronunciabant Æoles Δεὺς, vel etiam Δὲς; unde Latini qui a Doribus quorum, teste Strabone, eadem ferme dialectus erat, suam linguam

ΓΛΆΓΟΣ. Lac. Hinc & de vaſibus lacti recipiendo deſtinatis dicit:

——— *Plena lacte ad mulctralia.*

ΓΛΑΦΥΡΑΊ. Concavæ.

ΓΛΥΚΎΘΥΜΟΣ. Mitis.

ΓΛΩΧῖΝΑ. Angulum, cuſpidem; & τριγλώχινας ἰούς, jacula quæ triſulcam offerunt faciem.

ΓΛΑΥΚῶΠΙΣ. Ex ardenti aſpectu Deam definiunt: Etenim de leone dicit:

Oculis ſcintillans recta fertur. ———

γλαυκιόων hic eſt quaſi ignem ex oculis erumpentem vibrans. Per ardentes autem & ſcintillantes oculos igneam ac fervidam Deæ mentem conſpiciendam præbet. Ut enim Ζεύς, ſcilicet Jupiter, ſic dictus eſt ex ζεῖν, *id eſt*, fervere; ſic & Minerva ex αἴθειν, *id eſt*, ardentem aſpectum habere.

ΓΝΩΤΌΝ. Fratrem. Et in plurali:

Fratreſque & ſorores. ———

ΓΝΑΜΠΤῆΣΙ. Incurvatis.

ΓΝΑΜΠΤᾺΣ ἝΛΙΚΑΣ. Tortiles armillas.

ΓΝΎΞ. In genua.

ΓΌΝΟΣ. Aliquando quidem ſoboles:

Ut videas qualis Jovis ſoboles. ———

---

accepere, vocem *Deus* effinxerunt. Etymologus habet: Ζεύς, παρὰ τὸ ζωὴν καὶ αἴτιον εἶναι τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν.... ἢ παρὰ τὸ ζέειν· θερμότατος γὰρ ὁ ἀήρ. Ubi vides eum utramque etymologiam τοῦ ζῆν & τοῦ ζεῖν conjunxiſſe.

[6] Ἄιθην. Mallem αἴθειν. Hoc mendum ex affinitate pronunciationis ortum eſt.

[7] Γνωτοί τε. Il. O. 350.

[8] Γναμπτὰς ἕλικας. Il. Σ. 401.

[9] Δρακοντώδης. Lege δρακοντώδεις, ut Alberti edidit. Δράκοντες ſunt catenulæ, armillæ, ſpintheres, brachialia; immo & quoddam capitis ornamentum.

[10] Ὄφρα ἴδῃς. Il. N. 449.

ὅτι δὲ ἐπιγονή·

Πεντήκοντα [1] δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ

Ὀυκ ἔτ' ἀπολήξει [2] τὸ ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα.

οὕτως εἴρηται ἀπὸ τούτου, ἐμὸν γένος.

Γουνῶ. Γουνοὺς [3] καλοῦσι τοὺς γονίμους τόπους.

Γραπτῦς. Τὰς ἀμύξεις καὶ καταξύσεις·

Κνημῖδας γραπτὰς [4] δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων.

τοιοῦτο καὶ τό·

—— Ἐπέγραψε [5] χρόα φωτός.

καὶ

Νῦν δέ μ' [6] ἐπιγράψας ταρσῶ. [7] ——

καὶ

Γράψας [8] ἐν πίνακι πυκτῷ [9] θυμοφθόρα πολλά.

οἷον ἐγχαράξας σημεῖα πολλά.

Γοργῇ. Γοργότης [10]

Τῇ [11] δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο.

---

[1] Πεντήκοντα. Il. M. 130. Sic versus in Manuscripto corrupte legebatur:

Πεντήκοντα δ' ἕκαστα, γόνος δ' οὐ γίνετ' αὐτῶν.

[2] Ὀυκ ἔτ' ἀπολήξει. Od. T. 166. Lege ἀπολλήξεις.

[3] Γουνοὺς. Lege γουνούς.

[4] Κνημῖδας γραπτάς. Od. Ω. 228. Lege ῥαπτάς.

[5] Ἐπέγραψε. Il. Δ. 139.

[6] Νῦν δέ μ'. Il. Λ. 388.

[7] Ταρσῶ. In Homero legitur ταρσὸν ποδός.

Aliquando

Aliquando vero fetura:

Quinquaginta vero ſingula: fetura vero non fit ipſorum.

At in hoc verſu:

Non jam deſines meum genus interrogare;

γόνος ſignificat γένος, *id eſt*, genus.

ΓΟΥΝῷ. Loca fertilia vocant γουνός.

ΓΡΑΠΤΥΣ. Laniationes, lacerationes:

Ocreas conſutas ligaverat, lacerationes evitans.

Tale eſt & hoc:

——— *Summam delibavit cutem viri.*

Et:

Nunc autem quum me perſtrinxeris in plantâ pedis. —

Et:

Scribens in tabellâ plicatâ exitialia multa.

Quaſi cum inſculpſiſſet ſigna multa.

ΓΟΡΓΩ. Terror:

In eo Terror horrendo aſpectu in orbem depictus erat.

---

[8] Γράψας. Il. Z. 169.

[9] Πυκτῷ. Lege πτυκτῷ.

[10] Γοργώπις. Notandum ſane Apollon. per Γοργὼ non intelligere Gorgonis nomen, ſed aliquid viſu terribile. Conſonat Heſ. qui in voce γοργὼ contendit fabulas de Perſeo & Gorgonibus Homero non cognitas, ſed poſtea ab Heſiodo aliiſque Poetis inventas fuiſſe; ergo Heſiodum Homero poſteriorem credebat. In Γοργείην κεφαλὴν ita habet: οὐ τὴν Γοργόνα σημαίνει, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φόβητρον. Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς, ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν Γοργόνος. Theogon. verſu 280.

[11] Τῇ δ' ἐπί. Il. Λ. 36.

Γνώσω. [1] Χωλώσω.

Γυῖα. [2] Κυρίως, πόδες καὶ χεῖρες.

Γύαλον. Τὸ κύτος τοῦ θώρακος·

> Ῥῆξε δὲ [3] θώρηκος γύαλον. ———

Τιθέασι δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν κοιλωμάτων, ὡς Ἡσίοδος·

> ——— Γυάλοις [4] ὑπὸ Παρνησοῖο.

Γυναίων εἵνεκα δώρων. Διὰ δωροδοκίαν. [5] συνεμάχησε γὰρ Εὐρύπυλος Πριάμῳ, λαβούσης ἄμπελον χρυσῆν τῆς γυναικός. [6] οὐ λέγει δὲ Ὅμηρος. καὶ Ἐριφύλη δι' Ἀμφιάραον ἔπεισεν ὅρμον χρυσοῦν λαβοῦσα·

> Ἣ [7] χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

Γωρυτός. [8] Ἡ τοξοθήκη, οἱονεὶ χωρυτός· παρὰ τὸ τόξον χωρεῖν. συγγενὲς γὰρ τὸ Γ τῷ Χ. οἷον χώρημα τοῦ τόξου. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

---

[1] Γνώσω. Lege γυιώσω, ut Il. Θ. 402.

[2] Γυῖα. Lege γυῖα, ut Il. Γ. 34. & alibi passim. Hoc quidam deducunt ex גוה seu גויה, *id est*, corpus. Nam, teste Etymologo, non solum κυρίως ἐπὶ τῶν ποδῶν λέγεται; sed & καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν μέρων.

[3] Ῥῆξε δὲ. Il. N. 507.

[4] Γυάλοις. Hesiod. Theogon. 499.

[5] Δωροδοκίαν. Hic omissum puto vocabulum, & legendum cum Hes. διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν.

[6] Γυναικός. Uxorem donis corruptam narrat Apoll. Alii potius credunt fuisse

Γυιώσω. Debile & claudum reddam.

Γυῖα. Proprie pedes & manus.

Γύαλον. Concavitas ſcuti:

Rupit autem ſcuti concavitatem. ——

A quibuſdam vero uſurpatur pro cavitatibus locorum; ut habet Heſiodus:

—— *Sub cavitatibus Parnaſſi.*

Γυναίων εἵνεκα δώρων. Ideo quod donis corruptæ fuerint mulieres. Priamum enim Eurypylus adjuvit in bello, quod vitem auream accepiſſet ejus uxor; at hoc Homerus non explicat. Et Eriphyle accepto monili aureo, id ab Amphiaro impetravit ut ad expeditionem militarem proficiſceretur:

Quæ aurum accepit ſui mariti proditionis pretium.

Γωρυτός. Pharetra; dicitur quaſi χωρυτὸς, *id eſt*, quæ tela capit. Multam enim habet aſſinitatem τὸ γ cum τῷ χ. Significat ergo receptaculum telorum. Hæc vox ſemel occurrit.

matrem Aſtyochen Priami ſororem, cui miſit frater auream vitem olim Troï a Jove datam, ut ad bellum dimitteret ſuum filium Eurypylum. Quin ſuam Eurypylo Caſſandram promiſit idem Priamus; quâ ſpe lactatus ad Trojam duxit exercitum. Unde ait falſus Dictys: *Inter quæ nuncius Priamo supervenit Eurypylum ex Mæſiâ adventare, quem rex multis antea illectum præmiis, ad poſtremum oblatione deſponſæ Caſſandræ confirmaverat.* Lib. 4. Videſis Strabonem, lib. 13.

[7] Ἡ χρυσόν. Od. Λ. 326.

[8] Γωρυτός. Hinc Latinum *Corytus*. Occurrit Od. Φ. 54. Vide Polluc. 10. 142.

Δ

ΔΑΊΨΑΙ. Ἐπὶ τῶν θηρίων. ὅμοιον τὸ δαρδάπτειν, ὅ ἐστιν καταφαγεῖν μετὰ σπαραγμοῦ·

Δάψει. [1] ———

ὅταν δὲ λέγῃ·

Χρήματα [2] δαρδάπτουσι, ———

μεταφορικῶς· ἀντὶ τοῦ κατεσθίουσι.

ΔΑΙΔΑΛΌΕΝ. [3] Τῇ κατασκευῇ ποικίλον.

ΔΑΐΕΝ. Ἔκαιεν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐμέριζεν. ἀφ' οὗ καὶ δαιτρὸς, ὁ μάγειρος, καὶ δαῒς ἡ εὐωχία· ἐπεὶ μεριστὰ ἦν τὸ παλαιὸν τὰ βρώματα. καὶ δασμὸς, ὁ διαμερισμός.

ΔΑΦΟΙΝΌΣ. Ὁ μεγάλως φοινὸς, ἐρυθρός. ἔνιοι δὲ, δαφοινὸν, τὸ μεγάλως φόνιον.

ΔΆΜΑΡ. Ἀνδρὸς γυνή· ἀπὸ τοῦ δεδαμᾶσθαι [4] τῷ ἀνδρί.

ΔΑΊΜΟΝΕΣ. Οἱ Θεοὶ, οἱονεὶ δαήμονες ὄντες· οἱ γὰρ Θεοὶ πάντες [5] ἴσασιν. ἢ ὅτι πάντα μερίζουσιν, ἀπὸ τοῦ δάσασθαι.

ΔΆΣΚΙΟΝ. Μεγάλως συσκιάζουσαν· διὰ τὸ δάσος.

ΔΑΗΡ. Ἀνδρὸς ἀδελφός.

ΔΑΪΦΡΩΝ. Πολεμικός· ἀπὸ τοῦ δαΐζειν. ἀφ' οὗ καὶ δαῒς, ἡ μάχη·

——— Ἐν δαῒ λυγρῇ. [6]

---

[1] Δάψει. Il. N. 831.
[2] Χρήματα. Od. Ξ. 92.
[3] Δαιδαλόεν. Lege δαιδάλεον. Il. Θ. 195.
[4] Δεδαμᾶσθαι. Schol, ἀντὶ τὸ δεδμῆσθαι, καὶ ὑποτετάχθαι τῷ ἀνδρί. At vero δεδμῆσθαι apud Hes. significat ὑποτετάχθαι. Hinc Athenis maritus dicebatur κύριος, ut בעל apud Hebræos. Contra ἀδμὴς apud Hes.

Δ

ΔΆΨΑΙ. De feris dicitur. Simile eſt & τὸ δαρδάπτειν, quod eſt dilaniando comedere :

Δάψει, id eſt, *vorabit & dilacerabit.* ———

Quum vero dicit :

Divitias vorant, ———

δαρδάπτουσι hîc metaphorice ponitur pro καταδίουσι.

ΔΑΙΔΑΛΌΕΝ. Artificioſe elaboratum.

ΔΑΐΕΝ. Urebat. Significat & partiebatur : unde & δαιτρὸς coquus dicitur, & δαὶς epulum ; quoniam cibi olim æqualiter dividebantur. Et δαιτμὸς eſt diſtributio.

ΔΑΦΟΙΝΌΣ. Valde cruentus, ruber. Alii intelligunt valde cædis avidum.

ΔΆΜΑΡ. Viri uxor ; ſic dicta quod a viro domita ſubigatur.

ΔΑΊΜΟΝΕΣ. Dii, quaſi ſcientes exiſtentes : Dii enim omnia ſciunt. Aut quod omnia dividant ; ex verbo δάσασθαι.

ΔΆΣΚΙΟΝ. Valde obumbrantem ; ob δάσος, *id eſt*, denſitatem.

ΔΑΗΡ. Levir ; mariti frater.

ΔΑΐΦΡΩΝ. Bellicoſus ; ſic dicitur ex δαΐζειν, quod eſt dividere : unde & δαῒς pugna vocata eſt :

——— *In prælio triſti.*

---

ex Od. z. 109. eſt ἀδάμαστος παρθένος.

[5] Πάντες. Lege πάντα, quod ſenſus poſtulat, & melius reſpondet ſequenti πάντα μερίζουσιν. Grotius ad ſanctum Matthæum 4, 24. deducit δαίμων ex Arabico דימן *perennis.* Δάω autem & εἴδω derivantur ex ידע, *ſcivit.*

[6] Ἐν δαῒ λυγρῇ. Il. N, 286.

Δασπλῆτις. Δυσπροσπέλαστος, δυσχερὴς τοῖς προσπελάζουσι.

Δάημεν. Μάθωμεν.

Δάσονται. [1] Φάγονται.

Δάμνα. Ἐδάμαζεν.

Δάσονται. Μερίζουσιν.

Δαρδάπτουσι. Κατεσθίουσι· καὶ φαίνεται τὸ μὲν διασπασμοῦ [2] ἐσθίειν. τῶν ὀνοματοπεποιημένων ἡ λέξις.

Δαί. Σύνδεσμος ἴσος τὸ δῆς· [3]

Τίς δαὶς, τίς δαὶ [4] ὅμιλος; ——

καί·

Πῶς δαὶ [5] τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;

Δαΐζων. Διαιρῶν, διακόπτων.

Δειλός. Ἐπὶ μὲν τοῦ δειλαίου·

Ὤ μοι [6] ἐγὼ δειλός. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς νοουμένου·

Ἔνθ' ὅ, τε [7] δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη.

---

[1] Δάσονται. Od. P. 80:
Λάθρη κτείναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται.
Alii etiam vertunt, *divident*; ut Suidas: διασπάσονται, κατὰ μέρη φαγοῦνται, καὶ μεριοῦνται. Et Hes. qui habet βρώσονται, μεριοῦνται. Et id ipsum habet Apollonius; sed imprudens Librarius, interjecto alio articulo (scilicet δάμνα, ἐδάμαζεν) deinde subjicit δάσονται, μερίζουσιν; quod praecedens δάσονται immediate sequi debebat.

[2] Διασπασμοῦ. Vide Apollonium ipsum in δάψαι quod definit μετὰ σπαραγμοῦ, ut hic διασπασμοῦ, καταφαγεῖν, pro quo male editum a Clar. Montfaucon. ταραγμοῦ. Quod etiam observatum est ab Alberti. Scilicet transvolans ad alia summus vir & tantâ occupationum varietate districtus, se decipi passus est conformatione litterarum non satis perceptâ; quod etiam commissum videmus a primis Hes. Editoribus qui ταραγμοῦ, pro σπαραγμοῦ, posuerunt.

[3] Δαῖς. Nullo sensu. Lege δή. Et sic habet Hes. Δαί. Σύνδεσμος ἴσος ΔΗ' συμ-

Δαεπάητις. Difficilis acceſſu; durus erga eos qui ad ſe accedunt.

Δαῶμεν. Diſcamus.

Δάσονται. Comedent.

Δάμνα. Domabat.

Δάσονται. Divident.

Δαρδάπτουσι. Comedunt. Et hoc eſſe videtur cum dilaceratione comedere. Per onomatopœiam formatur hæc dictio.

Δαί. Conjunctio æqualis τῷ δέ:

Quodnam autem epulum, quæve hæc turba?———

Et:

Quomodo autem aliorum Trojanorum cuſtodiæ & cubilia diſpoſita ſunt?

Δαΐζων. Dividens, ſecans.

Δειλός. Pro miſero:

O me miſerum. ———

Et in ſenſu apud nos recepto:

Ubi & quis timidus, & quis fortis ſit facile apparet.

πλεκτικοῦ, παρὰ τῷ Ποιητῇ. Et ſic corrigendus in altero loco idem Heſ. Pro Δαί. Δαί. Τί δέ, lego: Δαί. Δί. Τίς δαὶ, τίς δέ. *id eſt*, δαὶ ſignificat δέ. Sic exempli gratiâ, τίς δαὶ, ponitur pro τίς δέ. *Quiſnam autem?* & alludit Heſ. ad eumdem Odyſſeæ verſum occurrentem A. 225. quod a nemine obſervatum eſt.

[4] Τίς δαὶς, τίς δαί. Od. A. 225. Hodie in verſu non δαὶ, ſed δὲ legitur. Τίς ΔΕ ὅμιλος, pro τίς ΔΑΙ. Antiquam ex Apoll. reſtitue lectionem cujus locum invaſit gloſſa.

[5] Πῶς δαί. Il. K. 408. Hic quoque pro δαὶ non intellecto, minus bene hodie legitur πῶς δ' αἱ. Erat in verſu præcedenti πῆ δέ; & Poeta ne bis eamdem repeteret particulam, in verſu ſequenti poſuit πῶς δαὶ, pro πῶς δέ.

[6] Ὦ μοι. Od. E. 299.

[7] Ἔνθ' ὅ, τε. Il. N. 278. Male legitur in Manuſcripto ἐνθ' ἐγε, pro ὅ, τε; & ἄςε, pro ὅς τ'.

ΔΕΙΡΗ. Ὁ τράχηλος. κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν τετραπόδων· διὰ τὸ ἀπὸ τούτων τῶν μέρων ἄρχεσθαι δείρεσθαι.

ΔΕΔΜΗΑΤΟ. Δεδμημένοι ἦσαν, ἀντὶ τοῦ ὑποτεταγμένοι. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεσκεύαστο.

ΔΕΔΕΞΟΜΑΙ. [1] Ἐνεδρεύσω.

ΔΕΠΑΣ. Ποτήριον.

ΔΕΡΚΟΜΕΝΟΙΟ. [2] Ὁρῶντος, ἀτενίζοντος.

ΔΕΙΔΗΜΟΝΕΣ. Εὐλαβεῖς· παρὰ τὸ δέος.

ΔΕΙΔΕΚΤΟ. Ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ποτήρια τῇ δεξιᾷ ἐκτείνειν·

——— Δείδεκτο δέπας [3] Ἀχιλλεύς.

οἷον τῇ δεξιᾷ προέπιεν. ὅτ' ἂν δὲ διὰ λόγων δεξιῶνται·

Δειδέχαται [4] μύθοισιν. ———

ὅθεν καὶ ἀριδείκετος, [5] οἷον ἀσπασός.

ΔΕΙΕΛΕΙΗΣΑΣ. [6] Τῆς δείλης ἐμβρωματισθείς.

ΔΕΔΕΓΜΕΝΑ. [7] Προσδεχόμενα.

ΔΕΡΤΡΟΝ. Οἱ μὲν, [8] τὸ ἐπίπλουν. οἱ δὲ, τὸ δέρμα· παρὰ τὴν δοράν. ἄλλοι δὲ, τὸ στόμα τοῦ γυπός·

Δέρτρον [9] ἔσω δύνοντες. ———

ΔΕΝΔΙΛΛΩΝ. [10] Περιβλεπόμενος. [11]

---

[1] Δεδέξομαι. Extat Il. Ε. 238:
Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί.
ubi Schol. habet, ὑποδέξομαι. Ἐπιτηρήσω.

[2] Δερκομένοιο. Extat Il. Α. 88:
Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
ubi habet Schol. ὁρῶντος, ἢ ὁρωμένου. Sed potius explicarem ζῶντος. Nam *videre* apud Poetas Græcos est *vivere*; ut βλέπειν apud Sophoclem, quod hoc sensu sæpissime usurpatur. Itaque quoddam Lexicon Manuscriptum habet δερκομένου, βλεπόντος. Quin & δερκομένῳ, Il. Ξ. 141. accipitur pro aspicientis, & δερκομένω, Il. Ψ. 815. pro intuenti. Nunquam vero passive sumitur.

[3] Δείδεκτο δέπας. Hic memoriâ lapsus est Apollonius. Legitur in Hom. Il. Ι. 224:
Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα.

[4] Δειδέχαται. Od. Η. 72.

ΔΕΙΡΗ.

Δειρή. Collum : fic autem vocatur ob animalia ; quod ab eâ parte incipiant δείρεσθαι, *id eft*, excoriari.

Δεδμήατο. Domiti funt, *id eft*, fubditi & fubjecti. Ufurpatur & pro præparabatur.

Δεδέξομαι. Infidiabor.

Δέπας. Poculum.

Δερκομένοιο. Videntis, defixis oculis infpicientis.

Δειδήμονες. Circumfpecti ; fic dicti ob timorem, qui vocatur δέος.

Δείδεκτο. Aliquando quidem dextrâ manu porrigere pocula :

——— *Poculum propinavit Achilli*,

quafi dextrâ manu bibendum porrexit. Cum vero fignificat fermonibus excipere :

Excipiunt verbis. ———

Unde & ἀριδείκετος, quafi acceptus, gratus.

Δειελιήσας. Poftquam merendam fumpfiffet.

Δεδεγμένα. Expectantia.

Δέρτρον. Alii quidem omentum intelligunt ; alii vero cutem fic dictam ob δέρειν, *id eft*, pellem ; alii autem os vulturis :

Subeuntes δέρτρον. ———

Δενδίλλων. Circumfpiciens.

---

[5] Ἀριδίκετος. Lege ἀριδείκετος.

[6] Δειλιήσας. Lege δειελιήσας. Extat Od. P. 599.

[7] Δεδεγμένα. Il. Ψ. 273.

[8] Οἱ μέν. In Lex. Manufcripto quod confului, legitur : Δέρτρον. ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν πρὸ τοῦ ἥπατος. ἄμεινον δὲ τὸ ῥάμφος. δέρτρον ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ σχίζειν. τοῦτο γὰρ διαῤῥήσσουσιν, ἃ ἂν ἐσθίωσιν οἱ γύπες τῷ κράτει τοῦ ῥάμφους. καὶ ἔστι τὸ ὄνομα ῥηματικὸν, ὥσπερ παρὰ τὸ πλέειν, πλῆκτρον· οὕτως καὶ παρὰ τὸ δέρω, δέρτρον. Vide Etym. ubi pro ἴσω δύνοντα, in verfu allato legendum eft δύνοντες.

[9] Δέρτρον. Od. Λ. 578.

[10] Δενδίλλων. Il. I. 180.

[11] Περιβλεπόμενος. Hef. vero & Schol. interpretantur : τοῖς ὀφθαλμοῖς διανεύων.

ΔΈΚΤΗ. [1] Ἐπαίτη· παρὰ τὸ δέχεσθαι.

ΔΕΔΟΚΗΜΈΝΟΣ. Ἐκδεχόμενος, ἐπιτηρῶν.

ΔΕΔΜΉΑΤΟ. [2] Δεδαμασμένοι ἦσαν, ἢ κατεσκευασμένοι.

ΔΕΔΗΈΙ. [3] Ἔφαινεν, ἐκαίετο.

ΔΕΙΚΝΎΜΕΝΟΣ. [4] Δεξιούμενος.

ΔΕΙΚΑΝΆΑΣΘΑΙ. Διαλόγου ἀξιοῦσθαι.

ΔΕΙΝΌΣ. Ἀξιωματικὸς, ἐντροπηματικός·

Αἰδοῖος [5] δέ μοι ἐσσὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.

ΔΕΙΔΉΜΟΝΕΣ. [6] Ἐλεήμονες, δειλοί.

ΔΕΔΑΪΓΜΈΝΟΙ. Τεθνηκότες ἐν πολέμῳ.

ΔΈΜΑΣ ΠΥΡΟΣ ΑἸΘΟΜΈΝΟΙΟ. [7] Ἐλέλειπτο ὡς τρόπος [8] πυρὸς καιομένου, διὰ τὴν ἀγωνίαν. [9]

ΔΈΜΝΙΑ. Τὰ στρώματα· ἀπὸ τοῦ δέμας ἐν αὐτοῖς μένειν.

ΔΕΞΙΆΔΗΝ. [10] Δεξιὸν ὄντα, ἢ Δεξιοῦ υἱόν.

ΔΈΟΙΜΙ. Δεσμεύοιμι.

ΔΕΣΜΟΊ. Οὕτως λέγονται καὶ οἱ ἧλοι·

——— Κόπτε [11] δὲ δεσμούς.

ΔΕΥ͂ΤΕ. Ἄγετε δή.

ΔΕΥ͂ΡΟ. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον.

---

[1] Δέκτῃ. Od. Δ. 248.

[2] Δεδμήατο. Idem fere quod supra, p. 272.

[3] Δεδήει. Il. Β. 93.

[4] Δεικνύμενος. Il. Ι. 196.

[5] Αἰδοῖος. Il. Γ. 172.

[6] Δειδήμονες. Vide supra, p. 272.

[7] Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Il. Λ. 595. & Ν. 673.

[8] Τρόπος. Quidam legerent τρόπον, ut habet Hesychius. Τρόπον enim in accusativo interdum sumitur pro δίκην, instar; sed nihil muto. Apud Suidam legitur, Δέμας. Τρόπος. Et hic est nominativus τοῦ ἐλέλειπτο. Hoc sensu τὸ δέμας quidam derivant ex Hebr. & Chald. דמה

Δέκτῃ. Mendico; ſic dicitur ex δέχεσθαι, quod eſt accipere.
Δεδοκημένος. Expectans, inſidians.
Δεδμήατο. Domiti erant aut præparati.
Δεδήει. Apparebat; ardebat.
Δεικνύμενος. Excipiens.
Δεικανάασθαι. Sermone dignari & comiter excipere.
Δεινός. Reverendus, veneratione dignus :

Reverendus mihi es, dilecte ſocer, & cum veneratione aſpiciendus.

Δειδήμονες. Miſericordes, timidi.
Δεδαϊγμένοι. Occiſi in bello.
Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Significat inſtar ignis ardentis, ob vehementiam certaminis.
Δέμνια. Strata, lecti; ſic dicuntur quod corpus in iis maneat.
Δεξιάδην. Ad dexteram poſitum; aut Dexii filium.
Δέοιμι. Vincirem.
Δεσμοί. Sic dicuntur & clavi :

——*Cudit autem & clavos.*

Δεῦτε. Agitedum.
Δεῦρο. Huc, hunc in locum.

ſimilem eſſe, & דמה ſimilitudo; unde Arabice דמית idolum, res effigiata, ſic dicta quod ſimilitudinem exprimat.

[9] Ἀγωνίαν. Ἀγωνία ſumitur aliquando pro prælio, ut in Xenophontis Κύρου Παιδ. l. 2. & in Euripidis Troad. verſu 1003.

Δηϊοτῆτος ἀγωνία. *Bellicum certamen.* Apud Hom. non ſemel :
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

[10] Δεξιάδην. Schol. Δεξίου υἱόν· ἢ ἐκ δεξιῶν. Et ſic Heſ. quoque habet.

[11] Κόπτε δέ. Od. Θ. 274.

Δευέσθαι. [1] Βόσκεσθαι. καὶ τὸ ἐπιδεύεσθαί τινος·

Θυμοῦ [2] δευομένης. ——

καὶ τὸ λείπεσθαι, καὶ τὸ ἐλαττοῦσθαι·

—— Ἐπεὶ οὔποθι [3] ἔλπομαι οὕτω

Δεύεσθαι πολέμοιο. ——

Δεψῆσαι. Μαλάξαι. [4]

Δήεις. Εὑρήσεις.

Δήϊοι. Οἱ πολέμιοι.

Δηϊότητος. Τῆς πολεμικῆς διαθέσεως.

Δηλήσασθαι. [5] Διαφθεῖραι. διακόψαι.

Δημός. Ἐπίπλους ἱερίου. [6]

Δῆμον. Τὸν δημοτικὸν ἄνδρα·

Δῆμον [7] ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν. ——

καὶ τὸ σύστημα τῆς πόλεως·

Δήμῳ [8] ἐνὶ Τρώων. ——

Δημοβόρος. [9] Ὁ τὰ τοῦ δήμου κοινὰ [10] κατεσθίων.

---

[1] Δεύεσθαι. Βόσκεσθαι. Nullo certe sensu. Lege βρέχεσθαι, *irrigari*. Δεύει Il. Β. 471. & Π. 643. significat irrigare; & δεύεται Od. Ε. 53, & Ζ. 44. irrigari. Meam emendationem sic confirmat Etymologus Magnus: δεύω. Σημαίνει δύο. τὸ ΒΡΕΧΩ, ὡς τό·

— Δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι.

(Il. Ι. 566.) Ἡσίοδος· (in *Operibus & Diebus*, versu 544.)

Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.

Vide apud eum reliqua quæ mire mecum facientia cum Apollonio conveniunt. Schol. Il. Ι. 566. explicat δεύοντο per ἐβρέχοντο.

[2] Θυμοῦ. Il. Γ. 294.

[3] Ἐπεὶ οὔποθι. Il. Ν. 310.

[4] Μαλάξαι. Extat Od. Μ. 48.

Κηρὸν δεψήσας, —

[5] Δηλήσασθαι. Ex hoc verbo mihi explicandum videtur vocabulum cujus notitiam habere se negat sanctus Hieronymus, quodque de Theodotione additum docet ad Ezech. 5. 15. Nempe δηλαιστὴ, quod alii reddunt miseram; alii perspicuam & expositam ad miserias. Hes. & Suidas ἐλεεινὴ intelligi volunt. Sangermanense Lex. Manuscriptum habet ἐλεεινὴ, ἀθλία. Mihi vero hoc vocabulum derivandum videtur ex δηλήσασθαι, funditus perdere,

Δεύεσθαι. Irrigari ; & indigere alicujus rei :

Animâ carentes. ———

Et inferiorem eſſe ac vinci :

——— *Quoniam non ſpero ita*

Inferiores eſſe in bello. ———

Δεψῆσαι. Mollire.

Δήεις. Invenies.

Δήϊοι. Hoſtes.

Δηϊότητος. Bellicæ diſpoſitionis.

Δηλήσασθαι. Perdere, excidere.

Δημός. Omentum victimæ.

Δῆμον. Hominem ex populo :

Civem e populo exiſtentem aliter dicere. ———

Et pro civitatis collective ſumptæ congregatione :

In civitate Trojanorum. ———

Δημοβόρος. Qui communia civitatis bona abſorbet.

---

evertere ; ut ſit δηλωτὴ, funditus perdita. Eſt in Hebræo textu גדופה quod vulgo interpretantur *blaſphemiam*, quod paſſim ſignificare ſolet ; quamvis hoc in loco de populo dici vix poſſit eum eſſe *blaſphemiam*. Sed in Arabicâ linguâ גדף ſignificat mutilavit, amputavit, unde & deinde conviciis proſcidit, ac demum blaſphemavit. Ergo ſenſus eſt, *& eris exciſa :* quod optime convenit cum τῷ δηλήσασθαι, nocere, lædere. In Homero Il. Δ. 63 & 72. ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι, *fœdera violare, pejerare*, pulchre convenit cum *blaſphemare*. Idem vocabulum occurrit Il. Γ. 107, & Δ. 236. At Od. X. 368. Δηλήσασθαι ὀξέϊ χαλκῷ, eſt lædere ; idem quod גדף *amputare*. Notandum eſt autem Interpretes Græcos in explicandâ linguâ Hebraicâ regiam & unicam viam ſecutos, ſæpiſſime, quoties illis aqua hæret (quod de Rabbinis profitebatur Bochartus) ad linguam Arabicam tanquam ad ſacram anchoram confugere.

[6] Ἱερῶ. Lege ἱερῶν.

[7] Δῆμον. Il. M. 213.

[8] Δήμῳ. Od. N. 266.

[9] Δημοβόρος. Il. A. 23. Sic dicit David : *Qui comedunt populum meum tanquam buccellam panis.* Heſiodus autem vocat Reges injuſtos, δωροφάγους, verſu 262. *Operum & Dierum.*

[10] Κοινά. Communia bona. Sic Horat. dixit Od. 15. lib. 2 :

Privatus illis cenſus erat brevis,
Commune magnum. ———

Δήνεα. [1] Βουλεύματα.

Δησάντων. Δησάτωσαν·

Δητάντων [2] ἐν νηὶ θοῇ. ———

Δηλήμονες. Βλαπτικοί.

Διαγνάψας. [3] Διακοιλάνας.

Διακέρσαι. [4] Διακόψαι.

Διάκτορε. [5] Διάγων τὰς ἀγγελίας. λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν.

Διαπλήσσοντες. Διαχίζοντες. ἐὰν δὲ σὺν τῷ Ι γράφηται, [6] ἔσται διαβαίνοντες.

Διαίνειν. Βρέχειν.

Διατρύγιος. [7] Ἔγκαρπος· διὰ τὸ τρύγειν [8] ἔχειν. τρύγη δὲ, ὁ πύρινος καρπός.

Διαπρύσιον. Διάτονον.

Δι' ἄκριας. Κατὰ τὰς ἀκρωρίας· [9]

——— Δι' [10] ἄκριας ἠνεμοέσσας.

Διακριδόν. Ἐξ ἐπικρίσεως διακεκριμένον. [11]

Διδυμάονε. Δίδυμοι ἀδελφοὶ, οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν. οἱ δὲ συμφυεῖς, Δίδυμοι λέγονται.

---

[1] Δήνεα. Quidam deducunt ex Hebraico דין, aut Arabico דין mores, instituta, &c.

[2] Δησάντων. Od. M. 50.

[3] Διαγνάψας. fortasse Διαγνάψας, sic enim in Hom. Od. Δ. 438:
Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἀλίῃσιν.
& sic habet Scholiastes. At Hes. & Etymologus legunt διαγλάψας.

[4] Διακέρσαι. Il. Θ. 8.

[5] Διάκτορε. Lege Διάκτορος. Etymologus: Διάκτορον, σαφεῖ κατὰ τὸ λέγειν, καὶ διαγγέλλοντι καὶ σημαίνοντι τὰς ἀγγελίας. ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς. παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς, ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διαγγέλου τίθεται. Quod cum versu Callimachi comprobaverit, deinde addit: διάκονον καὶ διαγωγία τῶν ψυχῶν.

[6] Σὺν τῷ Ι γράφηται. Sin cum *iota* scribatur; erit διαπλίσσοντες, quod nusquam apud Homerum. Extat simplex πλίσσοντο Od. Z. 318. At lapsum puto Librarium, & pro *iota* scribendum esse *rho*. Sic pro

ΔΗΝΕΑ. Consilia.

ΔΗΣΑΝΤΩΝ. Ligent:

Ligent in navi celeri. ———

ΔΗΛΗΜΟΝΕΣ. Noxii.

ΔΙΑΓΝΑΨΑΣ. Exsculpens.

ΔΙΑΚΕΡΣΑΙ. Rescindere.

ΔΙΑΚΤΟΡΕ. Ferens nuncios. Sic autem vocat Mercurium.

ΔΙΑΠΛΗΣΣΟΝΤΕΣ. Findentes. Sin vero cum *iota* scribatur; significabit *trajicientes*.

ΔΙΑΙΝΕΙΝ. Madesacere.

ΔΙΑΤΡΥΓΙΟΣ. Frugifer; quod habeat τρύγην. Τρύγη autem est triticeus fructus.

ΔΙΑΠΡΥΣΙΟΝ. Valde intentum, vehemens.

ΔΙ' ΑΚΡΙΑΣ. Per cacumina:

——— *Per cacumina ventosa.*

ΔΙΑΚΡΙΔΟΝ. Qui delectu habito eximius est.

ΔΙΑΤΜΑΟΝΕ. Gemelli fratres, quorum corpora in utero materno separata & disjuncta sunt. Ii vero quorum corpora cohærentia in unum coalescunt, vocantur Δίδυμοι.

Διαπλήσσοντες, Il. Ψ. 120. ubi & alii legunt Διαῤῥήσσοντες, erit Διαπρήσσοντες. Quod quidem verbum apud Homerum perpetuo pro *transire* usurpatur.

[7] Διατρύγιος. Od. Ω. 341.

[8] Τρύγαν. Lege τρύγην.

[9] Ακριμίας. Lege ἀνεμοέσσας.

[10] Δι' ἄκριας. Od. I. 400.

[11] Διακεκριμένοι. Sic in Hes. ὁ διακρι-δὸν ἄριστοι. Male uterque in accusativo posuit, observante etiam Kustero. Nam si referatur ad locum Homeri Il. M. 103. Διακριδὸν εἶναι ἄριστοι, in Hes. legendum ἄριστοι, & in Apol. διακεκριμένοι; sin ad Il. O. 108. Διακριδὸν εἶναι ἄριστος, legendum in Hes. ἄριστος, & in Apol. διακεκριμένος. Sed optime omnium Lex. Manuscriptum a me consultum habet, διακριδόν. διακεκριμένως.

ΔΙΈΠΟΥΣΙ. Διαπονοῦσιν, ἐνεργοῦσιν.

ΔΙΈΣΧΕ. [1] Διῆλθε.

ΔΙΈΧΕΥΑΝ. Διεμέρισαν.

ΔΙΕΡῷ. Διύγρῳ.

ΔΙΈΝΤΑΙ. Διώκουσι.

ΔΙΙΠΕΤΈΟΣ. Ἀπὸ Διὸς πεπληρωμένου. [2]

ΔΙΕΠΈΦΡΑΔΕΝ. Ἐνετείλατο.

ΔΊΕΤΑΙ. Διώξει. [3]

ΔΙΈΦΥΣΕΝ. [4] Ἐξήντλησεν, διέκοψεν.

ΔΙΚΛΕΙ͂ΔΕΣ. [5] Δίθυροι.

ΔΊΝΕΙΝ. Συστρέφειν.

ΔΕΙΝΩΤΗ͂Ν. [6] Στρογγύλην.

ΔΕΙΝΩΤΟῖΣΙ [7] ΛΕΧΈΕΣΣΙ. Στρογγύλοις· ἀπὸ τῆς τῶν κλινοπόδων περιφερείας.

ΔΊΟΝ. Ἐδιώχθην.

Τρὶς περὶ [8] ἄστυ μέγα Πριάμοιο δίον. ——

ΔΙ͂ΟΣ. Ἀπὸ Διὸς τὸ γένος ἔχων, ἢ ἀγαθὸς, ἢ γενναῖος· ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς ὑπεροχῆς.

ΔΙΟΤΡΕΦΈΩΝ. Τῶν ἐκ Διὸς τεθραμμένων.

ΔΙΠΛΑῖΝ ἘΚΤΑΔΊΗΝ. [9] Διπλῆν καὶ μεγάλην.

---

[1] Διῆχε. Il. E. 100. & Y. 416.

[2] Πεπληρωμένου. Epithetum Nili & Xanthi. De Nilo præclarissime dicitur, eique peculiari quodam modo κατ' ἐξοχὴν attribuitur. Nam Nilus ideo tantum crescit, quod pluviis Æthiopiam certo quodam tempore irrigantibus augeatur; quibus desinentibus decrescit quoque. Ergo primus omnium hominum Homerus cognovit causam a tot veteribus Scriptoribus quæsitam exundationis Nili, qui, ut ait Horatius, *Fontium celat origines*. Vide Strabonem lib. 17. & ad eundem Casaubonum qui ab eo dissentitur, Herodotum, Diodor. Sic. Senecam, Lucanum, Heliodorum, & Aristid. aliosque bene

Διέπουσι. Elaborant, operantur.

Διέσχε. Pertranſivit.

Διέχευαν. Diviſerunt.

Διερῷ. Humido.

Δίενται. Perſequuntur.

Διϊπετέος. A Jove repleti.

Διεπέφραδεν. Mandavit; juſſit.

Δίεται. Perſequitur.

Διίφυσσεν. Exhauſit; abſcidit.

Δικλαῖδες. Fores bipatentes.

Δίνειν. Contorquere.

Δεινωτήν. Rotundam.

Δεινωτοῖσι λεχέεσσι. Lecto rotundo; ſic dicitur ob formam rotundam quâ effinguntur lecti pedes.

Δίον. Fugâ me a perſequentibus eripui:

Ter circa urbem magnam Priami fugi. ———

Δῖος. Ex Jove genus trahens; aut bonus, aut ingenuus & fortis: ſic dicitur ob ſummam Jovis præſtantiam.

Διοτρεφέων. A Jove nutritorum.

Διπλῆν ἐκταδίην. Duplicem & longam.

---

multos qui hoc indagarunt. Adeundus Etymol. Magnus in διϊπετέος.

[3] Διώξω. Lege διώκει.

[4] Διίφυσεν. Lege διήφυσεν. Extat Od. T. 450.

[5] Δικλαῖδες. Lege δικλίδες.

[6] Δεινωτήν. Lege δινωτήν. Extat Od. T. 56.

[7] Δεινωτοῖσι λεχέεσσι. Lege δινωτοῖσι λέχεσσι. Il. Γ. 391.

[8] Τρὶς περὶ. Il. X. 251. ubi Πριάμου pro Πριάμοιο.

[9] Διπλῆν ἐκταδίην. Etymologus Magnus: τὴν μεγάλην ὥστε καὶ διπλῇ αὐτῇ χρώμενον ἔχειν. Il. K. 134.

ΔΊΠΤΥΧΑ ΠΟΙΗΣΑΝΤΕΣ. Δύο περιβολὰς ἔχοντες.

ΔΊΣΚΟΥΡΑ. [1] Δίσκου ὅρια, [2] ὅσον ἄντις βάλοι δίσκον. [3]

ΔΙΦᾼΝ. Ψηλαφᾷν.

ΔΊΦΡΟΝ. Ὁμοίως ἡμῖν λέγει ὁ Ποιητής· τὸ δὲ θρόνον, [4] οὐδέποτε εἶπε δίφρον. λέγει δὲ καὶ τὸ ἁρμάτινον δίφρον.

ΔΊΧΑ. Διχῶς, εἰς δύο.

ΔΊΨΙΟΝ. Βλαβερόν. [5]

ΔΜῶΕΣ. Δοῦλοι· ἀπὸ τοῦ δεδμῆσθαι καὶ ὑποτετάχθαι.

ΔΝΟΦΕΡΌΝ. Μέλαν, ἐξ οὗ σημεῖον τὸ πολύ· [6]

——— Δνοφερὸν [7] χέει ὕδωρ.

ΔΝΟΠΑΛΊΞΕΙΣ. Ἐκτινάξεις·

——— Τὰ σὰ ῥάκεα [8] δνοπαλίξεις.

δὶς δὲ τῇ λέξει κέχρηται. ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι·

———. Ἀνὴρ [9] δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιξεν. [10]

ΔΟΙΑῚ [11] ΓΆΡ ΤΕ ΠΎΛΑΙ ἈΜΕΝΗΝῶΝ ΕἸΣῚΝ ὈΝΕΊΡΩΝ.

---

[1] Δίσκουρα. Il. Ψ. 523.

[2] Ὅρια. Potest tolerari, si sumatur pro ultimo illo termino quem attingit disci jactus. Sed pro ὅρια, mallem οὖρα; ut δίσκουρα sit δίσκου οὖρα, quemadmodum & ipse Hom. dixit Il. Ψ. 431:

Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται.

[3] Δίσκον. Mallem δίσκου.

[4] Θρόνον. Contra Etymol. σημαίνει τὸ θρόνον, ὡς τό· (Il. Γ. 424.)

Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.

[5] Βλαβερόν. *Noxium*. Potius tamen est cui damnum infertur, quam qui infert. Sic enim Hes. interpretatur: ὑπὸ Δίψης βεβλαμμένον. δίψαι γὰρ, τὸ βλάψαι. Aristarchus autem intelligit, *valde desiderabile*. Διψῆν enim, ut & Latinum *sitire*, significat vehementer expetere. Hæc vox nusquam in Hom. reperitur; sed compositum πολυδίψιον Ἄργος extat Il. Δ. 171. ubi mallem intelligere cum Scholiaste Æschyl. in Chœph. δίψιον Ἄργος, τὸ πάνυ ἄνυδρον.

[6] Τὸ πολύ. Lege ῦ. Æolicam esse vo-

Δίπτυχα ποιήσαντες. Duo involucra habentes.

Δίσκουρα. Disci jactûs meta ac terminus; quantum quis disco jaciat.

Διφᾶν. Palpare, contrectare.

Δίφρον. Hâc voce in sensu apud nos recepto utitur Poeta; nusquam vero eam pro solio accipit. Sic quoque vocat aurigæ sedem.

Δίχα. Bifariam; in duas partes.

Δίψιον. Noxium.

Δμῶες. Servi; sic dicti quod sint domiti & subjecti.

Δνοφερόν. Nigrum; unde & multitudo denotatur:

——*Nigram & abundantem fundit aquam.*

Δνοπαλίζεις. Excuties:

——*Tuas laceras vestes excuties.*

Bis hâc voce utitur Poeta; semel in Odysseâ, & semel in Iliade:

——*Vir autem virum spoliabat.*

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν Ὀνείρων.

---

eem τὸ δνόφος docet Hes. Utebantur & Dores, quorum affinis vel prope eadem est dialectus; & pro γνόφος usurpabant. Nam, ut ait Schol. Æschyl. οἱ Δωριεῖς τὴν γῆν, δᾶν φασὶ, καὶ τὸ γνόφον, δνόφον. Mihi vero τὸ δνοφερὸν profunditatem aquarum indicare videtur. Sic Hom. dixit *μελαίνας φρένας, id est,* τὰς ἐν βάθει; *quæ profundâ prudentiâ sunt munitæ.* Cujus contrarium in 4ª. Pindari Pythiacâ legitur ἐπῳδ. Ε. λευκαῖς πεδέχοντα φρεσὶν, *id est*, stultis, levibus, nec profundâ prudentiâ præditis; unde & dicitur λευκόνοος.

[7] Δνοφερόν. Il. I. 15.

[8] Τὰ σὰ ῥάκεα. Od. Ξ. 512.

[9] Ἀνὴρ δ'. Il. Δ. 472.

[10] Ἐδνοπάλιζεν. Sic quoque legitur in Hes. at hodie extat ἐδνοπάλιζεν. Discrimen ortum est ob affinitatem conformationis τοῦ Ζ & τοῦ Ξ.

[11] Δναί. Lege δοιαί. Extat hic versus Od. Τ. 562.

ἔξοδον [1] ἐκ μεταφορᾶς. σημαίνει δὲ ἐλεφαντίνην [2] μὲν, τὴν ἡμέραν· κερατίνην δὲ, τὴν νύκτα. διὰ τοῦτο [3] δὲ ποιοῦνται τὴν πορείαν οἱ Ὄνειροι. τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἤκουσαν. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

Δόνακας. Καλάμους.

Δουρικτητήν. Τὴν τῷ δόρατι κεκτημένην.

Δοροῖσι. Θυλάκοις·

——— Ἄλφιτα [4] χεῦον εὐῤῥαφέεσσι δοροῖσι.

Δολιχήρετμοι. Μακρόκωποι.

Δολιχαύλους. Μακρὸν τὸν αὐλὸν ἐχούσας.

Δουρινεκές. [5] Ὅσον δόρυ διατείναι.

Δουρικλυτός. Ἀπὸ μέρους, κατὰ τὰς μάχας κλυτός.

Δολιχόν. Μακρόν.

Δολιχόσκιον. Ἤτοι μακρὰν σκιὰν ἔχον, ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται.

Δόχμια. Πλάγια·

Πολλὰ δ' ἄναντα, [6] κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.

Δόρπον. Τὸν [7] καθ' ἡμᾶς δεῖπνον. καὶ ἔστιν δειλινὸν δεῖπνον, μεθ' ὃ ἐπὶ τὸ δαύειν ἐρχόμεθα, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι.

Δόρυ. Τὸ μὲν σύνηθες·

Πῆλ' αὔτως [8] ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ. ———

[1] Ἔξοδον. Lege ἔξοδοι; aut adde εἶναι, ut Hes. habet: τὴν ἔκβασιν τῶν ὀνείρων εἶναι.

[2] Ἐλεφαντίνην. Pro ἐλεφαντίνην & κερατίνην, lege ἐλεφαντίνη, & κερατίνη; ut edidit Alberti qui hæc verba laudat.

[3] Τοῦτο. Mallem τούτων.

[4] Ἄλφιτα. Od. Β. 354.

[5] Δουρινεκές. Il. Κ. 357. Lege δουρηνεκές. Ubi Hes. habet ὅσον δόρυ ἐκτείνεται, ἢ ἐφ' ὅσον ἂν ἐκσχεθείη, διηνεκῶς. Et Etymol. δόρατος βολὴν. δόρατος μῆκος, διάστημα, quæ verba fortasse ex Apollonio excide-

Metaphorice sic vocat Somniorum exitus. Porta eburnea, indicat diem ; cornea vero, noctem : per has enim iter faciunt Somnia. Quidam autem de dentibus & de oculis intelligunt. Prior autem sensus est potior.

Δόνακας. Arundines.

Δουρικτητήν. Hastâ acquisitam.

Δοροῖσι. Saccis :

——— *Infunde farinam bene consutis saccis.*

Δολιχήρετμοι. Longis remis utentes.

Δολιχαύλους. Longum ferrum habentes.

Δουρινεκές. Quantum hasta extenditur.

Δουρικλυτός. Ex parte intelligit in pugnis celebrem.

Δολιχόν. Longum.

Δολιχόσκιον. Magnam umbram habens : unde magnitudo rei intelligitur.

Δόχμια. Obliqua :

Multa vero acclivia, declivia, præruptaque & obliqua transierunt.

Δόρπον. Quod hodie vocamus δεῖπνον, *id est*, cœnam. Et est quasi δοόρπον, *id est*, quo sumpto vadimus δοῖν, *id est*, dormitum.

Δόρυ. In sensu quidem usitato :

Vibrabat frustra manu mutilam hastam. ———

rant ante ἕως δόρπ᾽ ἀλαλῆσαι, quod habet quoque Etymol. post λάσκημα.

[6] Πολλὰ δ᾽ ἄναντα. Il. ψ. 116.

[7] Τόν. Fortasse τὸ, quamquam & dicatur ὁ δόρπος. Nam apud Hesʃ. legitur : Δόρπος. Βορὰ, δόρπος, quod male in δόρπον mutabat Kusterus, obstante hâc Apollonii authoritate ; sed δόρπος merito retinuit Alberti. Etymol. habet quoque ὁ δόρπος.

[8] Πῆλ᾽ ἄκολον. Il. Π. 117.

ἐπὶ δὲ τοῦ ξύλου

Ἀμφ' [1] ἐνὶ δούρατι βαῖνε. ——

ἀφ' οὗ καὶ δούριος ἵππος, ὁ ξύλινος. καὶ ἔτι δορύξεσιν [2] λέγομεν ἐν τῷ βίῳ, τὸ πᾶν ξύλον κατεργαζόμενον.

Δουπῆσαι. Ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τοῦ [3]

—— Δεδουπότος [4] Οἰδιπόδαο,

ἀκούει ὁ Ἀρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου.

Δόξης. Δοκήσεως·

Ὀυδ' ἐγὼ [5] οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.

Δραίνεις. [6] Ἰσχύεις. καί·

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων. [7] ——

ἀντὶ τοῦ ὀλίγον ἰσχύων.

Δρυμά. Οἱ δρυμώδεις τόποι.

Δρηστῆρες. Οἱ ὑπουργοῦντες καὶ διακονοῦντες θεράποντες· ἀπὸ τοῦ δρᾶν.

Δρηστοσύνην, [8] Διακονίαν.

Δρυόχους. [9] Τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ εἰς ἃς τὰ ξύλα ἐνιᾶσι· παρὰ τὸ τὰ ξύλα δρῦς λεγόμενα [10] συνέχειν.

Δυσπέμφελος. Ὁ δυσάρεστος. [11]

---

[1] Ἀμφ' ἐνί. Od. Ε. 371.

[2] Δορύξεσιν. Vox in familiari usu posita, ἐν τῷ βίῳ, & vulgari sermone trita, quæ abest ab omnibus Lexicis; qualia multa intercidisse existimandum est, eaque præsertim quæ non litteris servata, sed vivâ voce usurpata tradebantur. Habet Hes. δορύξοι, ὅπου τὰ δόρατα ξύουσι.

[3] Τοῦ. Lege τό.

[4] Δεδουπότος. Il. Ψ. 679.

[5] Οὐ δ' ἐγώ. Il. Κ. 324. Lege οὐδ' ἐγώ.

[6] Δραίνεις. Il Κ. 96.

[7] Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων. Il. Ο. 246.

[8] Δρηστοσύνην. In Manuscripto δρισοσύνην.

[9] Δρυόχους. Od. Τ. 574.

[10] Λεγόμενα. In MS. λεγομένας.

Et pro ligno :

In unum lignum conscendit. ———

Unde & δούρειος ἵππος est ligneus equus. Et nunc etiam in communi usu vitæ vocamus δορίξεον, omne instrumentum quo conficitur & politur quodlibet lignum.

Δουπῆσαι. Sonitum edere ; & ex consequentibus, mori occumbentem in bello. Unde & :

——— Δεδουπότος Οἰδιπόδαο,

intelligit Aristarchus, Œdipodæ in bello occisi.

Δόξης. Opinionis :

Tibi autem ego non vanus speculator ero, neque alius quam tua est opinio.

Δραίνεις. Potes ; & :

Hunc autem ὀλιγοδρανέοντ' ———

id est, languidus & viribus cassus.

Δρυμά. Loca silvosa, nemorosa.

Δρηστῆρες. Subservientes & ministrantes famuli ; ex δρᾶν, quod est agere.

Δρηστοσύνην. Ministerium.

Δρύοχους. Ferrearum securium foramina per quæ manubria lignea immittantur ; sic dicta quod contineant ligna vocata δρῦς.

Δυσπέμφελος. Morosus.

---

[11] Δυσπέμφελος. Intelligit de urinatore qui *multos ostreis satiaret, etiam si δυσπέμφελος εἴη.* Il. Π. 748. Alii vero de mari intelligunt, *etiam si tempestatibus jactatum esset.* Δυσπέμφελον habet Lex. Mſ. Sangermanense. Utrumque sensum sic conjungit Hes. ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης, ἡ δυσχείμερος, καὶ τραχεῖα, καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ πολυμόχθου, δυσπέμφελος. Hesiodus in Oper. versu 720. pro gravi usurpavit & molesto :

Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι.

Supra dixerat versu 616 :

Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ.

Vide Etymol.

ΔΥΣΩΡΗΣΩΣΙ.[1] Δυσφυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διάγωσι.[2]

ΔΥΣΑΡΙΣΤΟΤΟΚΕΙΑ. Ἡ ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα. οἱ δὲ μεταφράζουσι, δύστηνος ἄριστον τεκοῦσα.

ΔΥΩΔΕΚΑΒΟΙΟΝ. Δυώδεκα βοῶν ἄξιον.

ΔΥΣΑΕΟΣ. Δυσπνόου·

——— Βορέαο [3] δυσαέος. ———

ΔΥΣΠΑΡΙ. [4] Δυσώνυμε, κακῶς παρωνομασμένε.

ΔΥΗ. Κακοπάθεια·

——— Ἡ γάρ [5] με δύη ἔχει πολλή.

ὁ δὲ Ἀπίων, κάκωσις· ἀπὸ τοῦ εἰσδύνειν τὰ κακά.

ΔΥΣΗΛΕΓΕΟΣ. Ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας. [6] ὁ Ἀρίσαρχος, ὅταν μὲν λέγῃ τὸν θάνατον, τοιοῦτον σημαίνει μακροκοίμητον· ὅταν δὲ ἄλλως καταστρέφει εἰς ταὐτὸν, τὸ κακοκοίμητον. ἢ δυσαλγέος, κακὰ ἄλγη ἐπιφέροντος.

ΔΥΣΜΕΝΕΩΝ. Τῶν ἐχθρῶν.

ΔΥΣΗΧΕΟΣ. Ἤτοι τοῦ κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος ἐπιφέροντος θανάτου, [7] διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς δυσθρήνους· ἢ τοῦ δυσαχέος, [8] κακὰ ἄχη περιποιοῦντος.

ΔΥΣΘΑΛΠΕΟΣ. Κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν·

Ἦ καὶ χειμῶνος [9] δυσθαλπέος. ———

---

[1] Δυσωρήσωσι. Hes. & hodiernæ Hom. editiones habent δυσωρήσωνται. Il. Κ. 183.

[2] Διάγωσι. Lege διάγωσι, cum Schol. qui eadem habet; & adde cum Hes. ad clariorem sensum, φυλάσσοντες.

[3] Βορέαο δυσαέος. Nusquam extat in nostro Hom. hoc epithetum Boreæ accommodatum. Sed Il. Ψ. 200, & Od, Μ. 289, legitur Ζεφύροιο δυσαέος. Verum ex Apoll. apparet Veteres his in locis pro Ζεφύροιο, multo melius & convenientius legisse Βορέαο. Vide Strunzium in Glossarium Oppianicum quod primus edidit Rutgersius.

[4] Δύσπαρι. Il. Γ. 39.

[5] Ἦ γάρ με δύη ἔχει. Od. Ξ, 215. Post

ΔΥΣΩΡΗΣΩΣΙ.

ΔΥΣΩΡΉΣΩΣΙ. Ægre cuſtodient, & malam noctem traducent.

ΔΥΣΑΡΙΣΤΟΤΌΚΕΙΑ. Quæ in malam ſortem optimum genuit filium; alii vero ſic interpretantur: infelix, quæ optimum filium genuit.

ΔΥΩΔΕΚΆΒΟΙΟΝ. Duodecim bobus dignum.

ΔΥΣΑΈΟΣ. Graviter ſpirantis:

——— *Boreæ graviter ſpirantis.* ———

ΔΎΣΠΑΡΙ. O vir ſiniſtri & infandi nominis, male denominate.

ΔΎΗ. Moleſtia:

——— *Nam me moleſtia occupat abunde multa.*

Apion vero intelligit vexationem, calamitatem; ſic dicitur quoniam mala penetrant.

ΔΥΣΗΛΕΓΈΟΣ. Occurrit in libro Odyſſeæ viceſimo ſecundo. Ariſtarchus habet: quum de morte loquitur, ſignificat habentem ſomnum nimis continuandum. Quum vero aliis rebus applicat hoc epithetum; triſtem & infelicem ſomnum afferentem indicat. Aut ſumitur quaſi δυσαλγὴς, *id eſt*, malos dolores inferentis.

ΔΥΣΜΕΝΈΩΝ. Inimicorum.

ΔΥΣΗΧΈΟΣ. Aut mortis malum inferentis ſonum, ob conſequentes ejulationes lamentabiles; aut quaſi δυσαχὴς, *id eſt*, triſtes dolores inferentis.

ΔΥΣΘΑΛΠΈΟΣ. Qui male fovet aut calefacit.

Aut etiam hyemis quæ male calefacit. ———

ἄχει, ex Homero acie ἄλεα. Quidam δύη deducunt ex דוה miſerum eſſe, dolere.

[6] Legitur θάνατον δυσηλεγέα Od. χ. 325.

[7] Ἐπιφέροντ۞ ἐπιφέροντ۞ θανάτῳ. Tolle poſterius ἐπιφέροντ۞, ut pote ſuperabundans, quodque Librarii incuriâ irrepſit. Reſpicit Apollonius Il. Π. 442. Σ. 464 & Χ. 180. ubi legitur θανάτοιο δυσηχέος. Heſ. habet κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος, διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς καὶ θρήνους.

[8] Δυσαχὴς. Lege δυσαχέος.

[9] Ἠ καὶ χειμῶνος. Il. Ρ. 549.

ΔΩ͂ΡΟΝ. Ὁ παλαιστής·[1]

Τοῦ κέρα[2] ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.

ΔΩΔΩΝΑΙ͂Ε. Ἐπιθετικῶς, ὁ Ζεύς· ἀπὸ Δωδώνης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ,[3] ἐν ᾗ ἱερὸν αὐτοῦ.

ΔΩ͂. Κατὰ συγκοπὴν, δῶμα.

ΔΩ͂ΣΙ. Ὅτ' ἂν ἐν κοινῇ, ἀντὶ τοῦ δῷ·

——— Αἴκέ[4] ποθι Ζεὺς

Δῷσι. ———

ΔΩ΄ΜΑΤΑ. Αἱ οἰκίαι· ἀπὸ τοῦ δεδομῆσθαι.

---

[1] Ὁ παλαιστής. Sic Hes. quoque scripsit. At Suidas & Eustath. habent παλαιστή, id est, tertia pars spithamæ. Teste tamen Polluce, lib. 2. dicitur & ὁ παλαιστὴς, ἀττικῶς.

[2] Τοῦ κέρα. Il, Δ. 109.

ΔΩΡΟΝ. Palmus minor qui eſt quaternûm digitorum.

Cujus cornua ex capite ſexdecim palmorum nata erant.

ΔΩΔΩΝΑΪΣ. Epithetum quo inſignitur Jupiter; ſic dicitur ex urbe Dodonâ in Theſſaliâ poſitâ, in quâ erat ejus templum.

ΔΩ. Syncope pro δῶμα, *domus.*

ΔΩΗΙ. Cum eſt communiter dictum; ſumitur pro δῷ:

——— *Si quando Jupiter*

Det. ———

ΔΩΜΑΤΑ. Domus; ſic dicuntur quod ſtructæ ædificentur.

---

[3] Θαλασσίῃ. Lege mecum Θεσσαλίῃ. Enim vero hæc urbs jacebat in regione Moloſſorum, Theſſaliam inter & Epirum.

[4] Ἀλκ. Il. Α. 129.

E

Ἕ. Ἐγκλινόμενον μὲν, αὐτὸν, ἢ αὐτὴν, ἢ αὐτὸ σημαίνει·

Οἵ ἑ μέγαν [1] περ ἐόντα. ———

καί·

——— Περὶ γάρ [2] ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν.

ὀρθοτονούμενον δὲ, δηλοῖ ἑαυτὸν, ἢ ἑαυτὴν, οἷον·

——— Κάλεόν [3] τέ μιν εἷς ἓ ἕκαστος.

Ἑά. Ἀγαθά·

——— Δωτῆρες [4] ἑάων.

σημαίνει δὲ καὶ τὰ αὐτοῦ·

Υἱάσι [5] καὶ γαμβροῖσιν ἑὰ πρὸς δώματα καλά.

παρεμπέπτωκε δὲ τὸ Α διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ ἑῶν· ὥσπερ κυανέων, κυανῶν. [6]

Ἑὰ δώματα. Ἀρέσκοντα.

Ἑάλη. Συνεστράφη.

Ἑανός. Ἔνδυμα γυναικεῖον· παρὰ τὸ ἕννυσθαι. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ εὐδιάχυτον, ὅτ' ἂν λέγη·

——— Ἑανοῦ [7] κασσιτέροιο.

---

[1] Οἵ ἑ μέγαν. Il. Δ. 534.
[2] Περὶ γάρ. Il. Α. 236.
[3] Κάλεον. Il. Ψ. 203.
[4] Δωτῆρες. Od. Θ. 325.
[5] Υἱάσι. Od. Γ. 387.
[6] Κυανῶν. Lege κυανέων. Hic enim est sensus: in ἑάων *donorum*, inseritur superabundans *alpha*; ita ut sit pro ἑῶν.

E

'E. Si sit encliticum, significat illum, illam, illud:

Qui illum magnum licet existentem. ———

Et:

——— *Ferrum enim undique illud delibravit.*

Cum recto vero accentu, notat seipsum aut seipsam:

——— *Vocaruntque ipsam ad se quisque.*

'Εά. Bona:

——— *Datores bonorum.*

Significat & sui ipsius:

Filiis & generis suam ad domum pulchram.

Inseritur autem *alpha* ob metrum; ita ut ἑάων ponatur pro ἑῶν: quemadmodum usurpatur in κυανεάων pro κυανέων.

'Εὰ δώματα. Domus placens.

'Εάλη. Collectus fuit.

'Εανός. Muliebre vestimentum; sic dicitur quod ad ἕννυσθαι, *id est*, vestiendum prosit. Significat aliquando & id quod facile diffunditur; ut cum dicit:

——— *Ex ductili & facile diffuso stanno.*

---

quod revera repetitur apud Hes. explicatum per τῶν ἀγαθῶν. Hoc deinde allato exemplo confirmat: sic, ait, pro κυανέων dicitur, *alpha* similiter infecto, κυανεάων. Sic ex πασῶν formatur πασάων.

7 'Εανῷ. Il. Σ. 612.

ὑπὸ τοῦ καὶ τὴν χωνείαν ἀνίεσθαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

——— Ἑανῷ λιτὶ [1] κάλυψεν, [2]

ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει· ποτὲ [3] τῷ λεπτῷ ὑφάσματι.

Ἐλύσθη. Ἐπεκυλίσθησεν. ἔνιοι δὲ, κατηνέχθη.

Ἐβεβρύχει. [4] Ἐπήχει.

Ἐβιώσσαο. [5] Τὸ ζῆν περιεποίησας.

Ἑβατε. [6] Τῶν πεπεριημένων ἡ λέξις.

Ἑβρισαν. Ἐβάρυναν, παντὶ τῷ βάρει ἐφώρμησαν.

Ἐγγείνωνται. Ἐγγεννήσωσιν·

Εὐλὰς [7] ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι [8] δὲ νεκρόν.

Ἐγκοσμεῖτε. Ἐν τάξει θέτε.

Ἐγχεσίμωροι. [9] Οἱ περὶ τὰ ἔγχη μεμορημένοι, ὅπερ ἐστὶ πεπονημένοι. ἔνιοι δὲ, περὶ τὰ ἔγχη τὸν μόρον ἔχοντες, ἢ ἐπιφέροντες τὸν μόρον.

Ἔγχος. Δόρυ· ἀπὸ τοῦ ἐν χειρὶ εἶναι. λέγει δὲ καὶ θηλυκῶς, ἐγχείη.

Ἐγχριμφθήτω. Ἐμπελασθήτω·

——— Ἵππος [10] ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω.

---

[1] Ἑανῷ λιτί. Il. Σ. 352. Male edidit Montfauconius λιτῷ, quum legatur λιτὶ per compendium in Manuscripto.

[2] Κάλυψεν. Lege κάλυψαν. Etymol. addit: ἀντὶ τοῦ ἐπιβολαίῳ καὶ λεπτῷ ὑφάσματι.

[3] Ποτί. Post ποτὶ addendum est δέ.

[4] Ἐβέβρυχεν. Male descripsit Montfauconius ἐβεβρίχει. Extat Od. M. 242.

[5] Ἐβιώσαο. Sic legebant olim veteres Critici in versu Odyss. Θ. 468. ubi pro ἐβιώσαο hodie habetur βιώσαο. Pariter Schol. hanc vocem explicat per τὸ ζῆν περιεποίησας, ἔσωσας. Vide p. 242. in βιώσαο.

[6] Ἑβλεν. Omissa hic glossa ex Hes. restituenda est: ἄρφονες, ἀΐξαι μετὰ ποιὰ ψόφου.

[7] Εὐλάς. Il. Τ. 26.

[8] Ἀεικίσσωσι. Male Montfauconius edi-

Sic dicitur quod in fusoriâ fornace conflatum diffundatur. Quum vero dicit:

——— Ἑανῷ *tenui texerunt*,

significat subtile velamen. Aliquando vero subtile textum notat.

Ἑλφθη. Subsecutus est. Alii vero intelligunt, in præceps devolutus est.

Ἐβεβρύχει. Resonabat.

Ἐβιώσαο. Vitam servasti.

Ἔβατε. Vox conficta.

Ἔβρισαν. Incubuerunt; cum omni pondere irruerunt.

Ἐγγείνωνται. Ingenerent:

Vermes ingenerent, fœdentque cadaver.

Ἐγκοσμεῖτε. Ordine disponite.

Ἐγχεσίμωροι. Qui circa hastas occupantur: aut, secundum alios, hastis mortem accipiunt, vel ipsi aliis inferunt.

Ἔγχος. Hasta; sic vocatur quod sit semper in manu. Dicitur & in fœminino genere ἐγχείη.

Ἐγχριμφθέντα. Accedat, appropinquet:

——— *Equus sinister appropinquet.*

---

dit ἀμείνωνι.

[9] Ἐγχεσίμωροι. Vide Etymol. in ὑλακόμωροι qui docet τὸ μόρον apud Cyprios significare ὀξύ; forte ex מרר quod in omnibus Orientalibus linguis notat *amaram esse*: unde מר *mor*, id est, σμύρνα seu potius μύῤῥα secundum Æolicam dialectum; hinc Latini fecerunt *myrrham*, quæ sic dicta est ob amaritudinem quam designat apud Mysticos. מרה quæ est proprie amaritudo animi, consonat cum Latinâ voce *mæror*. Aliorum aromatum nomina cum ipsis rebus in Græciam per Phœnicum navigationes importata pervenerunt; ut κασσία, quod profluxit ex קציעות Ps. 45, 9. λίβανος ex לבונה, ἀλόη ex אהלות, κρόκος ex כרכם, νάρδος ex נרד, &c.

[10] Ἰπποs. Il. ψ. 338.

Ἐγκέκληται. [1] Ἐνήρειται. [2] ἔγκειται.

Ἐδράθεν. Ὑπνωσεν.

Ἐδεύησεν. [3] Ἐνδεὴς ἐγένετο.

Ἐδηλήσαντο. Ἐκακοπάθησαν, [4] ἔβλαψαν.

Ἐδητύος. Βρώσεως.

Ἐδησεν. Ἐνδεὴς ἐγένετο·

—— Ἐμεῖο δ' ἔδησεν [5] ἀρῆς. ——

Ἐδίνευον. Περιεδίνευν καὶ περιωρχοῦντο·

—— Ἐδίνευον κατὰ μέσους. [6]

Ἔδνα. [7] Τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων τῶν μεμνηστευμένας διδόμενα δῶρα.

Ἕδος. Ἕδρα·

—— Θεῶν [8] ἕδος ἀσφαλές. ——

ποτὲ δὲ ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ἑδραῖον·

Οὐχ' ἕδος· [9] εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα.

Ἔδυνον. Ἔδυσαν.

Ἐδωδή. Βρῶσις.

Ἑδανῷ. [10] Ἡδεῖ·

Ἀμβροσίῳ, [11] ἑδανῷ, τό ῥά οἱ θυόμενον [12] ἦεν.

Ἑέ. Κατ' ἐπέκτασιν τοῦ Ε, ἀντὶ τοῦ αὐτόν·

—— Ἑὲ [13] δ' ἔξοχα πάντων

Ἀθανάτων κεχολῶσθαι. ——

---

[1] Ἐγκέκληται. Lege ἐγκέκλιται. Il. Z. 78.

[2] Ἐνήρειται. Lege ἐνήρεισται.

[3] Ἐδεύησεν. Od. I. 483.

[4] Ἐκακοπάθησαν. Mallem Ἐκακοποίησαν. Nunquam enim passive, sed semper active sumitur τὸ δηλήσασθαι. Vide Il. Α. 156. Od. Κ. 459. Λ. 400. 407. & Ω. 111.

[5] Ἐμεῖο δ' ἔδησεν. Il. Σ. 100. In Homero hodie legitur δὲ δῆσεν pro δ' ἔδησεν.

Ἐγκέκληται,

Ἐγκέκαται. Infixus eſt, inhæret.

Ἔδραθεν. Dormivit.

Ἐδεύησεν. Parum abfuit.

Ἐδηλήσαντο. Malum intulerunt, nocuerunt.

Ἐδητύος. Cibi.

Ἔδησεν. Opus habuit:

——— *Me vero opus habuit ut necem.* ———

Ἐδίνευον. Circum choros agitabant, & tripudiabant:

——— *Saltabant inter medios.*

Ἔδνα. Munera quæ ſponſis a procis dabantur.

Ἕδος. Sedes:

——— *Deorum ſedes firma.* ———

Aliquando vero ſumitur adverbialiter, pro ſedendum eſt:

Non ſedendum eſt: vado enim rurſus ad Oceani fluenta.

Ἔδυνον. Subierunt.

Ἐδωδή. Cibus.

Ἑδανῷ. Dulci:

Divino, dulci, quod ei odoriferum erat.

Ἕ. Per ſuperextenſionem τȣ̃ E, pro ſemetipſum:

——— *Seque maxime omnium*

Immortalium iratum eſſe. ———

---

[6] Ἐδίνευον κατὰ μέσους. Od. Δ. 19. Pro μέσους, in vulgatis Hom. Editionibus legitur μέσσον.

[7] Ἔδνα. Quibuſdam derivatur ex אתנה *donum, præmium, merces*, & אתנן *merces largiſſima*. Vide Pollux. 3. 36.

[8] Ἕδος. Quibuſdam derivatur ex Hebraico ארן *baſis*; unde ארון dominus, & ארני nomen Dei proprium: ut ex Græco βάσις formatur βασιλεύς. Vide Thomam Magiſtrum in Ἕδος.

[9] Θεῶν. Od. Z. 42.

[10] Οὐχ' ἕδος. Il. Ψ. 205.

[11] Ἑδανῷ. Quidam deducunt ex עדן *mollities, voluptas*, unde ἡδονὴ derivatur.

[12] Ἀμβροσίῳ. Il. Ξ. 172.

[13] Θυώμενον. Lege τεθυωμένον.

[14] Ἕ δ'. Il. Ω. 134.

καὶ ἀντὶ τȢ̃ αὐτόν·

Κ᾽ ἡ ἐ κακὴ [1] βύβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.

Ἐίσατο. Ὡμοιώθη. τȢ̃το ἐπὶ τȢ̃ ὡμοιώθη·

Εἴσατο [2] δὲ φθογγὴν υἱεῖ Πριάμοιο Πολίτῃ.

ἐπὶ δὲ τȢ̃ φανῆναι·

Ἀλλ᾽ ὅ, τι οἱ εἴσαιτο [3] γελοίϊον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι. ———

ἐπὶ δὲ τȢ̃ διελθεῖν·

Εἴσατο [4] γὰρ νηῶν ἐπ᾽ ἀριστερά. ———

ἐπὶ δὲ μέλλοντος, ἀντὶ τȢ̃ γνώσομαι·

Εἴσομαι [5] ἄκε μ᾽ ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.

Ἐέλδωρ. Ἐπιθύμημα.

Ἐελμένοι. Συγκεκλεισμένοι·

——— Ἐελμένοι [6] ἰχανόωντο.

Ἐέργων. Ἀφορίζων, χωρίζων.

Ἐέρσας. [7] Δρόσȣς.

Ἐερσήεις. Δροσώδης καὶ ἁπαλός·

Οἷον ἐερσήεις [8] κεῖται. ———

καί·

Λωτόν θ᾽ ἑρσήεντα, ἠδὲ [9] κρόκον, ἠδ᾽ ὑάκινθον.

Ἐΰς. Ἀγαθȣ̃, προσηνȣ̃ς. ἐπὶ μὲν τȢ̃ ἀγαθȣ̃· ἐπεὶ παρὰ τὰ

---

[1] Καί ἑ κακή. Il. Ω. 532.
[2] Εἴσατο. Il. B. 791.
[3] Ἀλλ᾽ ὅ, τι οἱ εἴσαιτο. Il. B. 215. Pro εἴσαιτο, lege εἴσαιτο.
[4] Εἴσατο γὰρ νηῶν. Il. M. 118.
[5] Εἴσομαι. Il. Θ. 532.

Et pro illum :

Et illum mala fames in terrâ almâ exagitat.

Ἐείσατο. Assimilatus est. Cum sumitur pro assimilatus est :

Assimilatus est quoad vocem filio Priami Politæ.

Et pro videri :

Sed quodcumque ei visum esset ridiculum Achivis Fore. ———

Et pro transire :

Transivit enim navium ad sinistram partem. ———

Et in futuro, pro experiar :

Experientiâ cognitum habebo an me Tydides fortis Diomedes.

Ἐέλδωρ. Votum.

Ἐελμένοι. Conclusi :

——— *Conclusi detinebantur.*

Ἐέργων. Segregans, separans.

Ἔερσαι. Rores.

Ἐερσήεις. Roscidus, mollis ac tener :

Qualiter roscidus ac tener jacet. ———

Et :

Lotumque roscidum, & crocum, & hyacinthum.

Ἐῆος. Boni, mitis. Sumitur pro bono, quod derivetur ex

---

6 Ἐελμένοι. Il. M. 38.

7 Ἔερσαι. Cretes, teste Hes. dicebant ἄερσα pro rore.

8 Οἷον ἐερσήεις. Il. Ω. 419.

9 Λωτὸν θ' ἑρσήεντα, ἠδὲ. Il. Ξ. 348. Pro ἠδὲ, lege ἰδὲ, ob metrum.

ἐᾶ, τὰ ἀγαθά. τὸ δὲ [1] προσηνῦς·

—— Ἐι δύνασαί [2] γε, περίχεο παιδὸς ἐῆος.

Ἐθάμιζεν. Ἐπύκναζεν·

—— Ἐπεὶ [3] ὔτι κακιζόμενος [4] ἐθάμιζε.

Ἔθεεν. Ἔτρεχεν.

Ἐθελοντῆρας. Ἑκυσίυς.

Ἔθειραι. Αἱ ἐκ ἔθυς ἐπιμελείας ἀξιύμεναι τρίχες. κὴ τὸ ἐθείρη, τὸ ἐκ ἔθυς κοσμεῖ [5] κὴ θεραπεύη·

—— Χαίρει [6] δέ μιν ὅσις ἐθείρη. [7]

Ἔθεν·

Ὅυς ἔθεν [8] εἵνεκ' ἔπαχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.

ἀντὶ τῦ ὗς ἀυτῆς. καί·

Θύνοντ' [9] ἀμπεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας.

ἀντὶ τῦ, τὰς πρὸ ἀυτῦ κλονέοντα τάξεις.

Ἔθηκεν. Προκατέθηκεν, ἤτοι ἐποίησεν·

—— Ἡ μυρί' [10] Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·

ἀρ' ῦ κὴ θετοὶ ὑιοὶ, ὗς τις ἐποιήσατο.

Ἔθοντες. Ἐιθισμένως ἐπιφοιτῶντες. τὸ ἀυτὸ καί·

—— Ἔθων [11] Ὀινῆος ἀλωλύ.

---

[1] Τὸ δὲ. Lege τῦ δὲ.

[2] Ἐι δύνασαί γε. Il. A. 393.

[3] Ἐπεὶ ὔτι. Od. Θ. 451.

[4] Κακιζόμενος. In vulgatis Homeri Editionibus legitur:

—Ἐπεὶ ὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν,

—*Quoniam neutiquam curatus frequenter fuerat.*

fcilicet *ex quo reliquerat domum Calypfus.* Si legas κακιζόμενος, fenfus erit: quoniam vir liberaliter educatus, nunquam antea male curatus frequenter fuerat, & gaudebat cum ad priftinas rediret delicias. Legendum faltem κακιζόμενός γ', ob metrum. Sed vulgata Lectio

ἐὰ, quæ ſunt bona. Sumitur & pro miti:

——— *Si quidem potes, fer opem filio miti.*

Ἐθάμιζεν. Frequenter fuerat:

——— *Quoniam neutiquam male curatus frequenter fuerat.*

Ἔθεεν. Currebat.

Ἐθελοντῆρας. Voluntarios.

Ἔθειραι. Qui ex ἔθος, id eſt, conſuetudine, curâ digni habentur capilli. Et ἐθείρῃ ſignificat, capillos in uſu habeat ornare & curare:

——— *Gaudet vero quiſquis ipſum comere & curare ſoleat.*

Ἔθεν.

Quos ſuî cauſâ ſuſtinebant e Martis manibus.

Ἔθεν hîc ponitur pro αὐτοῦ, ſuî. Et:

Ruentem per campum, ante ſe turbantem ordines.

πρὸ ἕθεν hîc ſignificat, ante ſe.

Ἔθηκεν. Conſtituit, aut fecit:

——— *Quæ infinitos Græcis dolores fecit.*

Unde & vocantur Θετοὶ υἱοὶ, ii filii quos quis adoptavit.

Ἔθοντες. De more ſupervenientes. Idem eſt & hoc:

——— *De more ſuperveniens in Œnei ſata.*

præſtat.

[5] Κοσμεῖ. Lege κομῇ, ob ἐθείρῃ præcedens, & τὸ ἐπικωδὴ ſequens. De horto loquitur. Sic dicitur Latine, *hortus bene comptus*; & Gallice, *un jardin bien peigné.*

[6] Χαίρει. Il. Φ. 347.

[7] Ἐθείρῃ. In verſu pro ἐθείρῃ, quod reperitur etiam apud Heſ. & a veteribus Criticis lectum fuit, hodie occurrit ἐθείρει.

[8] Ὅυς ἕθεν. Il. Γ. 128.

[9] Θύνοντ'. Il. Ε. 96.

[10] Ἣ μυρί'. Il. Α. 2.

[11] Ἔθων. Il. Ι. 536.

ἐξ ἔθους παραγγελλόμενος. καί·

——— Οὓς παῖδες [1] ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες.

Εἰαμενῇ. Ὁ τοῦ ποταμοῦ ὑποβαίνοντος ὑποφύεται. ἢ ἕλος παραποτάμιον ἄνυδρον. αἱ ποταμῶν ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι. [2]

Εἴβει. Καταῤῥεῖ· [3]

——— Θαλερὸν [4] κατὰ δάκρυον εἴβει.

——— Εἰδαλίμας, [5] ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι,

ἐν Ω Ὀδυσσείας.

Εἴδατα. Βρώματα.

Εἴδεται. Φαίνεται.

Εἴδητε. [6] Ἀντὶ τοῦ, εἴδητε·

Ὄφρα καὶ ὕμμ' εἴδητε, καὶ εἴδωμεν. [7]

Εἰκοσινήριτ' [8] ἄποινα.

Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις [9] τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα.

Εἰκτην. Ὡμοιοῦντο, δυικῶς·

——— Πυρὶ [10] λαμπετόωντι ἐΐκτην.

Εἶκτο. [11] Ὡμοιοῦτο.

Εἰκυῖα. Ἐοικυῖα·

——— Εἰκυῖα [12] Θεῇσι.

---

[1] Οὓς παῖδες. Il. Π. 260.

[2] Αἱ ποταμῶν] ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι. Apud Hes. ἡ ἀναβολὴ ποταμοῦ, φυτὰ ἔχουσα. Editum primo fuerat φύγα. Alii φύλλα, alii φύκος, alii ἔργα præferebant: sed legendum esse φύτα evincit Apollonius.

[3] Καταῤῥεῖ. Εἴβει non significat καταῤῥεῖ, defluit; sed defluere facit, στάζει, ut habet Hes.

[4] Θαλερόν. Extat Il. T. 323. τέρεν, non vero θαλερὸν, κατὰ δάκρυον εἴβει. At Il. Ω. 9. θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν, pro εἴβει.

[5] Εἰδαλίμας. Solus extat versiculus. Omissum est caput articuli, quod sic cons-

Et:

——— *Quas pueri irritant de more supervenientes.*

'Ειαμενή. Quod flumine descendente nascitur. Aut palus ad flumen sita, aquâ carens. Aut fluminum rivuli plantas adnatas habentes.

῞Ειβει. Profundit:

——— *Calidam lachrymam profundit.*

'Ειδαλίμας. Pulchras:

——— *Pulchras, quas voluerit ipse eligere.*

῞Ειδατα. Cibi.

῞Ειδεται. Videtur.

῞Ειδετε. Videatis. Ponitur pro εἴδητε:

Ut & vos videatis, & videamus.

'Εικοσινήριτ' ἄποινα.

Neque si deciesque & vicies tanta dona.

'Εΐκτην. Assimilabantur; in Duali numero:

——— *Igni ardenti assimilabantur.*

῞Εΐκτο. Assimilatum fuerat.

'Εικυῖα. Similis:

——— *Similis Deabus.*

---

true: 'Ειδαλίμας. Καλὰς, ὀψίμους. Od. Ω. 278. εἰδαλίμας, ἃς &c. Schol. εἰδαλίμας explicat ὀλιγχεῖς, ἢ ἱμερόεσσας.

[6] ῞Ειδητε. Lege εἴδητε. Extat Il. Θ. 18. — ῞Ινα εἴδητε πάντες.

[7] ῞Ειδομβρ. Legendum εἴδομβρ, quod sæpe ponit pro εἴδωμεν. Il. N. 327. ῎Οφρα τάχιστα εἴδομβρ. Il. A. 363. & Π. 19. ῞Ινα εἴδομβρ ἄμφω.

[8] 'Εικοσινήριτ' ἄποινα. Omissa glossa ex Hes. restituenda est: 'Εικοσιπλᾶ. πρὸς εἴκοσιν ἐξισούμενα. ἐρίζειν γὰρ, τὸ ἐξισοῦσθαι. Vide Schol.

[9] 'Ουδ' εἴ κεν δεκάκις. Il. X. 349.

[10] Πυρί. Il. A. 104.

[11] ῞Ειкτο. Il. Ψ. 107.

[12] 'Εικυῖα. Od. Θ. 305.

Ἐιλαπίνη. Εὐωχία.

Εἶλαρ. Ἔρκος καὶ φυλακή· ἀπὸ τοῦ εἰλεῖ.

Εἴλει. Συνήλαυνεν·

——— Ἐπεὶ κακὸν, [1] ἢ ὅτε Κύκλωψ

Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ. ———

Εἰλίποδας. [2] Διὰ τὸ ἑλιγμὸν ἀποτελεῖν ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς πόδας.

Εἰλεῦντα. Συγκλείοντα·

Θῆρας [3] ὁμοῦ εἰλεῦντα. ———

Εἴλυμα. Ἐνείλυμα. [4]

Εἰλυφόων. [5] Συνειλῶν. τὸ πῦρ μετὰ συστροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν.

Εἶμι. Πορεύομαι.

Εἰνάνυχες. Ἐπ' ἐννέα νύκτας.

Εἰνοσίφυλλον. Κινησίφυλλον. κατ' ἐπέκτασιν τοῦ εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἐνοσίφυλλον. ἔνωσις [6] γὰρ, ἡ κίνησις· καὶ ἐνοσίχθων, ὁ κινητὴς τῆς γῆς. ὄρος δὲ εἰνοσίφυλλον, τὸ σύνδενδρον θέλει σημαίνειν.

Εἴομεν. Πορευθῶμεν.

Εἴρερον. Δουλείαν.

Εἴρερον [7] εἰσανάγουσιν. ———

τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων λέξεων.

---

[1] Ἐπεὶ κακόν. Od. M. 209. In vulgatis Hom. Editionibus legitur ἔπι, pro ἔπεισι.

[2] Εἰλίποδας. Fortasse omissum Οὕτως λέγει τὰς βοῦς, &c. aut aliquid simile.

'Εἰλαπίνη. Epulum.

'Εἶλαρ. Septum, custodia; ex verbo εἰλῶ.

'Εἶλει. Compulit:

> ——— *Adest malum, quam cum Cyclops*
> *Compulit nos in speluncam cavam.* ———

'Εἰλίποδας. Boves; sic dicuntur quod flexuosum anfractum in incedendo efficiant eorum pedes.

'Εἰλεῦντα. Includentem:

> *Feras simul includentem.* ———

'Εἴλυμα. Involucrum.

'Εἰλυφόων. Convolvens; ignem cum turbine abripiens in gyrum.

'Εἶμι. Vado.

'Εἰνάνυχες. Per novem noctes.

'Εἰνοσίφυλλον. Movens folia. Per superextensionem autem dicitur pro ἐνοσίφυλλον: etenim ἔνοσις est commotio; & ἐνοσίχθων, concussor terræ. At vero ὄρος ἐνοσίφυλλον significat montem arboribus frequentem.

'Εἴομεν. Proficiscamur.

'Εἴρερον. Servitutem:

> *Servitutem inducunt.* ———

Hæc vox semel occurrit.

---

[3] Θῆρας. Od. Λ. 572.

[4] 'Ενείλυμα. Fortasse ἐνείλημα.

[5] 'Εἰλυφόων. Il. Λ. 156. Vide Clar. Ruhnkenium ad Timæum, voce εἰλυφόωντι.

[6] 'Ενωσις. Lege ἔνοσις.

[7] 'Εἴρερον. Od. Θ. 529.

Ἔιρετο. Ἐπηρώτα·

Ἔιρετο [1] δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέγειν·

——— Ἔιρετο [2] δεύτερον αὖτις.

καί·

——— Ἔιροντο [3] δὲ κήδε' ἑκάστη.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐρώτων, οἷον·

Ἔιρομαι [4] παῖδας. ———

Ἐιρύαται. Φυλάσσουσι·

Πρὸς [5] Διὸς εἰρύαται. ———

Ἔιρυσθαι. Νῦν ἰδίως τὸ εἴρυσθαι ἐπὶ τοῦ εἰδέναι παρείληπται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ φυλάσσειν καὶ σώζειν·

Μαῖα φίλη, [6] χαλεπόν σε θεῶν αἰειγενετάων

Δήνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολύϊδριν ἐοῦσαν.

Ἔιρω. Λέγω·

———Νημερτέα [7] εἴρω.

Ἐις. Ἀντὶ μὲν τῆς προθέσεως· [8]

Ἐις Ἀγαμέμνονα [9] δῖον ἄγον. ———

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

Ἐις ἐλάτην [10] ἀναβὰς περιμήκετον. ———

---

[1] Ἔιρετο. Od. P. 120.

[2] Ἔιρετο δεύτερον. Hodie ἤρετο. Il. A. 513.

[3] Ἔιροντο. Od. A. 541.

[4] Ἔιρομαι παῖδας. Initium versûs corruptissimum. Pejus Etymologus qui cum Apollonio ad verbum fere consentiens, hæc habet in εἴρετο: Σημαίνει.... καὶ τὸ ἐρώτων, οἷον' εἴρομαι παῖδας τοῦ κακοῦ. Quæ postrema verba qui inemendata interpretari conabitur, is erit mihi magnus Apollo. Legendum est in utroque, ut

Ἔιρετο. Interrogabat :

Interrogabat autem ſtatim poſtea in prælio bonus Menelaus.

Significat & dicere :

——— *Et iterum dixit.*

Et :

——— *Dicebat autem curas unaquæque.*

Indicat & interrogabant, quale hoc :

Interrogantes de liberis. ———

Ἐιρύαται. Cuſtodiunt :

A Jove cuſtodiunt. ———

Ἔιρυσθαι. Nunc proprie τὸ ἐιρύσθαι ſumitur pro noſſe. Dicitur enim pro cuſtodire & ſervare :

Nutrix dilecta, difficile eſt te Deorum immortalium
Conſilia noſſe, valde licet multiſciam.

Ἔιρω. Dico :

——— *Vera dico.*

Ἐις. Pro præpoſitione *ad:*

Ad Agamemnonem divinum duxerunt. ———

Et pro ἐπί :

Super abietem aſcendens proceram admodum. ———

---

ipſe Etymologus ſupra in vocem ἔιρω attulit, ex Il. Z. 239 :

Ἐιρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε. —

[5] Πρὸς Διός. Il. A. 239.

[6] Μαῖα φίλη. Od. Ψ. 81.

[7] Νημερτέα. Od. Λ. 136.

[8] Προβίβασε. Poſt hanc vocem omiſſum puto πρὸς, quæ eſt præpoſitio pro quâ ἐις ſumitur in exemplo ſubſequenti.

[9] Ἐις Ἀγαμέμνονα. Il. H. 312.

[10] Ἐις ἐλάτην. Il. Z. 287.

συνήθως δὲ ἡμῖν·

Ἐις εὐνὴν [1] φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.

Ἐΐσας. Τὰς νῆας τὰς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἴσως πλευσάσας. ὅτ' ἂν δέ·

——— Φρένας [2] ἔνδον ἐΐσας,

εὐκράτους, ἀγαθάς.

Εἷσεν. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἵδρυσεν·

Εἷσεν δ' ἐς Σχερίην [3] ἑκὰς ἄλλων [4] ἀλφιστάων. [5]

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐκάθισεν·

Εἷσεν ἀναστήσας [6] ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

Ἐΐσης. [7] Πρὸς ἴσον ἑκάστῳ διδομένης.

Εἶσθα. Πορεύσῃ·

Εἶτε [8] καὶ ὕστερον εἶσθα θοάς. ———

Εἶναι. Ὁ Ἡσίοδος, ἀντὶ τοῦ ἰέναι·

——— Καὶ τῷ προσιόντι [9] προσεῖναι.

Εἰσίθμη. Εἴσοδος·

Λεπτὴ [10] δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι.

Ἐΐσκοντες. Ὁμοιοῦντες. καί·

Ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ. [11] ———

---

[1] Ἐις εὐνήν. Il. Ξ. 296.

[2] Φρένας. Od. Σ. 248.

[3] Εἷσεν δ' ἐς Σχερίην. Od. Z. 8. In vulgatis Hom. Editionibus legitur ἐν Σχερίῃ.

[4] Ἄλλων. Homerus ἀνδρῶν.

[5] Ἀλφιστάων. Lege ἀλφηστάων.

[6] Εἷσεν ἀναστήσας. Od. H. 170. Sic versus legitur apud Homerum:

— Ἐπὶ θρόνου εἷσε φαεινοῦ
Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

[7] Ἐΐσης. Sic in Hesychio ἰσομέρους, *æqualiter distributæ*. Alludit ad hanc vo-

Et in uſu etiam apud nos communiter recepto :

In cubile aſcendentes, ſuis clam parentibus.

'Εΐσας. Naves quæ ex utrâque parte æqualiter navigant. Quum vero dicit :

——— *Mentem intus* ἐΐσας,

bene conſtitutam, temperatam ac ſanam indicat.

'Εἷσεν. Pro ſedem conſtituit :

Sedemque eis fixit in Scheriâ procul ab hominibus ingenioſis.

Et pro ſedere fecit :

Sedere fecit, cum erexiſſet amantem fortitudinis Laodamantem.

'Εΐσης. Æqualiter ſingulis datæ.

'Εἶσθα. Proficiſceris :

Certe & poſthac venies celeres. ———

'Εἶναι. Uſurpat Heſiodus pro ἰέναι, ire :

——— *Et ad accedentem accedere.*

'Εἰσίθμη. Introitus :

Arctuſque introitus: & naves per viam utrinque agitatæ.

'Εΐσκοντες. Comparantes ; & :

Comparabat quiſque vir. ———

cem in Hom. tam frequentem, ἐΐσης.

[8] 'Εἶσι. In Homero εἶσι. Il. K. 450.

Ἠὲ καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

[9] Καὶ τῷ προσιέναι. Heſiod. in Operibus & Diebus, verſu 351.

[10] Λεπτή. Od. Z. 264.

[11] Ἀνέῳ. Poſt hanc vocem omiſſa eſt gloſſa, ſcilicet ἀμφίς, quam reſtitue ex Etymologo Magno qui de hâc voce adeundus eſt. Legitur hic verſus Od. X. 31.

Ἐισοιχνεῦσιν. [1]

Ὀυδέ μιν [2] εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην.

Ἔισω. Ἔσω. τοπικῶς μὲν καὶ ἡμῖν συνήθως·

Ἔισω [3] δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ.

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς προθέσεως·

——— Καὶ δ' αὐτὸν [4] ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.

Ἑκάεργος. Ὁ μακρόθεν εἴργων τοῖς βέλεσιν.

Ἐισωποί. Ἔισω τῆς ἐπιφανείας·

Ἐισωποὶ [5] δ' ἐγένοντο νεῶν. ———

Ἐκαίνυτο. Ἐνίκα·

Οἴος [6] δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ.

Ἔκαμον. Προέκαμον. [7]

Ἐκάμοντο. Κατειργάσαντο·

——— Καὶ νῆσον ἐϋκτημένην [8] ἐκάμοντο.

Ἑκάτερθεν. Ἑκατέρωθεν.

Ἑκατηβόλου. Ἕκαθεν προϊεμένου καὶ βάλλοντος.

Ἑκατόγχειρον. [9] Ὁ Ἀρίσταρχος κατὰ τὸ Μυθικὸν, ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα, οὐ διὰ τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος· οἷον ἑκατόμπηχυν. χεῖρες γὰρ καὶ οἱ πῆχυς [10] συνωνύμως λέγεται. ἐπὶ δὲ τοῦ·

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ [11] φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.

---

[1] Ἐισοιχνεῦσιν. Omissa glossa ex Hes. explenda est: εἰσπορεύονται. καὶ εἰσέρχονται.

[2] Ὀυδέ μιν. Od. I. 120.

[3] Ἔισω. Il. H. 270.

[4] Καὶ δ' αὐτόν. Occurrit Il. P. 162. Sic legitur Ἴλιον εἴσω Il. A. 71. P. 159. Σ. 58 & 439. Ω. 145. Od. T. 182 & 193.

[5] Ἐισωποί. Il. O. 653.

[6] Οἴος. Od. Θ. 219.

Ἐισοιχνεῦσιν.

Neque ipſam ingrediuntur venatores, qui per ſilvam.

Ἔισω. Intra. Adverbium quidem loci, & in eodem ſenſu quo apud nos ſumptum:

Intra autem ſcutum fregit percutiens rotundo lapide.

Et pro præpoſitione εἰς:

——— *Et ipſum duceremus ad Ilium.*

Ἑκάεργος. Qui procul arcet ſagittis.

Ἐισωποί. Intra conſpectum:

Intra conſpectum fuerunt navium. ———

Ἐκαίνυτο. Vincebat:

Solus autem Philoctetes me vincebat arcu.

Ἔκαμον. Ante defatigabantur; aut ante defatigabar.

Ἐκάμοντο. Colebant:

——— *Et inſulam bene ædificatam colant.*

Ἑκάτερθεν. Utrinque.

Ἑκατηβόλου. Longe jacientis & ferientis.

Ἑκατόγχειρον. Ariſtarchus ſecundum Mythologiam intelligit centum manus habentem; non ob multitudinem, ſed ob magnitudinem manuum: quaſi qui habet centum ulnas. χεῖρ enim & πῆχυς communi & eâdem ſignificatione promiſcue uſurpantur. In hoc autem verſu:

Circa autem filium dilectum jecit manus lachrymans.

---

7 Πρόκαμον. Il. Δ. 244. & Od. M. 232; eſt in tertiâ perſonâ plurali; at Od. Φ. 426. eſt in primâ ſingulari.

8 Καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην. Od. I. 130. Lege ἐϋκτιμένην.

9 Ἑκατόγχειρον. Legitur ἑκατόγχειρον Il. A. 402.

10 Οἱ πῆχυς. Lego οἱ πήχεις, vel ὁ πῆχυς.

11 Ἀμφὶ δὲ παιδί. Od. P. 38.

ἐν ἴσῳ τῷ τὰς χεῖρας περιέβαλεν.

Ἐκέκαστο. Ἐκεκόσμητο. [1]

Ἐκεχάνδει. [2] Ἐκεχώρει.

Ἔκλεο. Κλέος εἶχες.

Ἔκμολεν. Ἐξέδραμεν, ἐξεπήδησεν.

Ἐκολῴα. [3] Ἐθορύβει· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κολοιῶν.

Ἔκπαγλον. Θαυμάσιον καὶ ἔξοχον.

Ἐκπεπαταγμένος. Ἐκπεπληγμένος.

Ἐκταδίην. Ἐκτεταμένην, μεγάλην·

Διπλῆν, [4] ἐκταδίην. ———

Ἑκυρός. Ἀνδρὸς πατήρ· καὶ ἑκυρὰ, ἡ μήτηρ τοῦ ἀνδρός.

Ἔκυρσεν. Ἐπέτυχεν.

Ἔκυσεν. Κατεφίλησεν τῷ στόματι· ἀφ' οὗ καὶ ἡμεῖς τὸ προσκυνῆσαι [5] λέγομεν.

Ἐλάτῃσιν. Ἐλατίναις κώπαις. λέγεται δὲ ἐλάτη, καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον.

Ἐλαύνωσι. Θερίζωσι. [6] ἡ γὰρ ἐκ χειρὸς τύψις, ἔλασις μεταφορικῶς. ἐλάσαι γὰρ, τὸ ἐκ χειρὸς τύψαι.

Ἐλαφηβόλος. [7] Κυνηγός.

Ἐλεαίρει. Ἐλεεῖ.

Ἐλέγξεις. [8] Ἐλέγχει περιβάλῃς, ὀνείδη [9] περιβάλῃς.

---

[1] Ἐκεκόσμητο. Apud Hes. ἐοικα. ἐδοξάζετο, ἐκεκόσμητο.

[2] Ἐκεχάνδει. Il. Ω. 192. Ubi pro γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, Apollon. legebat πόλλ' ἐκεχάνδει.

[3] Ἐκολῴα. Il. B. 212.

[4] Διπλῆν. Il. K. 134.

[5] Προσκυνῆσαι. Latine adorare, *id est*, manum ori admovere.

[6] Θερίζωσι. Non per se solum ἐλαύνειν significat metere; sed cum ὄγμον post se habet; ut Il. Λ. 68:

Οἱ δ', ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν,
Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,

Πήχει

πήχει hîc idem eſt quod χεῖρας, manus.
Ἐκέκαστο. Ornabatur.
Ἐκεχάνδει. Capiebat.
Ἔκλεο. Gloriam habebas.
Ἔκμολεν. Advolavit, deſiliit.
Ἐκολῴα. Tumultuabatur; metaphorâ ſumptâ a graculis.
Ἔκπαγλον. Admirandum & excellentem.
Ἐκπεπαταγμένος. Attonitus.
Ἐκταδίην. Extenſam, magnam:

Duplicem, extenſam. ——

Ἑκυρός. Mariti pater; & ἑκυρὰ, mater mariti.
Ἔκυρσεν. Incidit.
Ἔκυσεν. Oſculatus eſt ore; unde & nos dicimus προσκυνῆσαι, *id eſt*, adorare.
Ἐλάτῃσι. Abiegnis remis. Vocatur quoque ἐλάτη, ipſamet arbor, *id eſt*, abies.
Ἐλαύνωσι. Metant. Quæ enim manu fit verberatio, metaphorice vocatur ἔλασις; etenim ἐλάσαι eſt manu verberare.
Ἐλαφηβόλος. Venator.
Ἐλεαίρει. Miſeretur.
Ἐλέγξεις. Opprobrio obnoxium reddas, ignominiæ notam inuras.

---

[7] Ἐλαφηβόλος. Male legendum cenſebat Iſ. Voſſius ἐλαφοβόλος. Non animadverterat hanc vocem in Heſ. ut hic in Apollonio, deſumptam eſſe ex Il. Σ. 319:
— Ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ.
in Sophocl. Trachyn. hoc epithetum Dianæ attribuitur.

[8] Ἐλέγξεις. Idem in Heſ. Lege ἐλέγξῃς, ob ſequens ἀθερίζῃς. Reſpicit Il. I. 518:
— Τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς.

[9] Ὀνείδη. Lege ὀνείδει.

Ἐλεγχείη. Ἡ αἰσχύνη καὶ ὄνειδος.

Ἐλέλιξε. Συνέστρεψεν. συνέσεισεν.

Ἐλελιχθέντες. Συστραφέντες, μεταβαλλόμενοι.

Ἔλεξα. Ἐκοίμισα·

Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα [1] Διὸς νόον αἰγιόχοιο.

Ἐλεοῖς. Τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις·

Αὐτὰρ ἐπεί [2] ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν.

Ἑλέτην. [3] Εἷλον, ἔλαβον, δυϊκῶς.

Ἐλεφαίρονται. [4] Βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι· καὶ ἐλεφηράμενος, ἀντὶ τοῦ βλάψας.

Ἐλέφαντα. Τὸ ἐλεφάντινον. [5]

Ελεψεν. Ἐλέπισεν. περιεῖλεν.

Ἐλιάσθη. Ἐκλίθη. καὶ τὸ ἐλιάζετο, ἐξέκλινεν. καὶ τὸ λιασθεὶς, ἐκκλίνας.

Ἕλικας. Οὐκ ἐπὶ τοῦ, ἕλικας βοῦς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου·

Πόρπας [6] τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους.

κόσμου τί γένος. οἱ μὲν, δακτυλίους ποιοὺς, οὓς δρακοντώδεις καλοῦσιν. οἱ δὲ, ἐνώτια [7] ἃ καλοῦσιν ἑλικτήρια. οἱ δὲ, τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλια. [8] ἐπὶ δὲ τὰς ἕλικας βοῦς, ἤτοι τὰ κέρατα ἑλικοειδῆ ἐχούσας· ἢ, ὡς ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ κατὰ τοὺς πόδας ἑλιγμοῦ.

Ἑλικώνιος. Τὸν Ποσειδῶνα· ἀπὸ Ἑλικῶνος τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, [9]

---

[1] Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα. Il. Ξ. 252. Pro ἔλεξα, hodie legitur ἔθελξα.

[2] Αὐτὰρ ἐπεί. Il. I. 215.

[3] Ἑλέτην. Il. E. 576.

[4] Ἐλεφέρονται. Lege ἐλεφαίρονται.

[5] Ἐλεφάντινον. Post ἐλεφάντινον, in Hes. & Schol. legitur ἐστίν. Et hoc ex Apollon. exciderat.

'Ελεγχείη. Pudor & probrum.

'Ελέλιξε. Concussit, commovit.

'Ελελιχθέντες. Conversi, mutati.

Ἕλεξα. Sopivi:

Certe ego sopivi Jovis mentem ægida habentis.

'Ελεοῖς. Culinariis mensulis:

Verum postquam assavit, & in mensas culinarias fudit.

'Ελέτην. Occiderunt, ceperunt. In duali numero.

'Ελεφαίρονται. Nocent & decipiunt. Et ἐλεφηράμενος sumitur pro eo qui nocuit.

'Ελέφαντα. Ebur.

Ἔλεψεν. Delibravit, decorticavit, circumcidit.

'Ελιάσθη. Aversus fuit; & ἐλιάζετο, declinabat: & λιασθεὶς, declinans.

Ἕλικας. Non quum de bobus usurpatur, sed de Vulcano:

Fibulasque, tortilesque ἕλικας, *fistulasque, & torques.*

Est aliquod ornamenti genus. Alii intelligunt annulos quosdam quos vocant δρακοντώδεις; alii inaures quæ dicuntur ἑλικτῆρα; alii armillas circa manus. Quod vero spectat ad ἕλικας βοῦς; significat habentes cornua flexuosa & in orbem convoluta: aut, ut quidam dicunt, ob inflexos pedes sic vocantur.

'Ελικώνιος. Neptunum intelligit, ob Heliconem in Bœotiâ

---

6 Πόρπας. Il. Σ. 401.

7 'Ενώτια. In Harpocratione: ἑλικτῆρες, ἐνωτίων εἶδος. Λυσίας.

8 ψίλια. Schol. habet ψέλλια.

9 Βοιωτίῃ. Post Βοιωτίῃ omissum ἵνα, *id est*, ubi. Il. Υ. 404:

— 'Ελικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα.

ἱερὸν τοῦ Θεοῦ. οἱ δέ φασι, ἀπὸ Ἑλίκης περὶ ἧς φησι·

Οἱ δέ τοι [1] εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν.

Ἑλίκωπες. [2] Οἱ ἑλικοὶ κατὰ τὴν πρόσοψιν.

Ἐλίσσετο. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἐλιτάνευεν καὶ παρεκάλει·

——— Ἐλίσσετο [3] πάντας Ἀχαιούς.

ἐπὶ δὲ τοῦ μετεβάλλετο·

Ὣς ἄρ' ὅγ' ἔνθα [4] καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων.

Ἑλκυστάζων. Ἕλκων. σπαράσσων.

Ἑλλεδανοί. Οἱ δεσμοὶ οἱ [5] συνειλημμένα δεῖται τὰ δράγματα·

Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες. [6] ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.

Ἐλλόν. Τὸν ἔγγονον τοῦ ἐλάφου·

——— Κύων ἔχον [7] ποικίλον ἐλλόν.

Ἕλπεται. Ἐλπιδοποιεῖ.

Ἐλπωρή. Ἐλπίς.

Ἕλσαι. Συγκατακλεῖσαι· ἢ ἀντὶ τοῦ συστρέψας [8] καὶ ἐνειλήσας.

Ἐλύσθη. Παρεχύθη καὶ ἔπεσεν.

Ἐλοίμην. Ἐλυτρώθην.

Ἕλον. Ἥλωνον.

Ἑλώρια. Ἑλκύσματα.

Ἐμπλάζεται. [9] Ἐπιστροφὴν ποιεῖται καὶ σέβεται.

---

[1] Οἱ δέ τοι. Il. Θ. 203.

[2] Ἑλίκωπες. Apud Heſychium explicatur, μελανόφθαλμοι. ἢ ἑλικοὶ κατὰ πρόσωψιν. ἀνακεκλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα, ἢ περιφερεῖς τὰ πρόσωπα. Et ἑλικοβλέφαρος, καλλιβλέφαρος. Quæ vox extat apud Pindarum Pyth. Od. 4. verſu 305. Habet Heſiod. in Theogonia, verſu 307. ἑλικώπιδι κούρῃ.

[3] Ἐλίσσετο. Il. Α. 15.

[4] Ὣς ἄρ' ὅγ' ἔνθα. Od. Υ. 28.

situm, ubi templum est hujusce Dei. Alii denominatum volunt ab urbe Helice, de quâ dicit:

At illi tibi in Helicen & Ægas dona adducunt.

'Ελίκωπες. Volubiles in oculis, in aspectu.

'Ελίσσετο. Aliquando quidem sumitur pro supplicabat, advocabat:

——— *Precabatur omnes Achivos.*

Et pro, mutabatur, convolvebatur:

Sic & ille huc & illuc vertebatur, cogitans.

'Ελκυστάζων. Trahens, dilanians.

'Ελλεδανοί. Vincula quibus collecti colligantur manipuli:

Alios vero manipulorum ligatores vinculis constringebant.

'Ελλόν. Hinnulum:

——— *Canis habebat varium hinnulum.*

'Ελπεται. Sperat.

'Ελπωρή. Spes.

'Ελσαι. Concludere; aut sumitur pro contorquere & involvere.

'Ελύσθη. Devolutus est, cecidit.

'Ελοίμην. Liberarer.

'Ελον. Agitabant, compellebant.

'Ελώρια. Tractiones, lacerationes.

'Εμπαλζεται. Curam agit & reveretur.

---

[5] 'Οι. Lege ἐν δὶς. In Herculis Scuto versu 291:

'Οι δ' ἄρ' ἐν ἰλλεδανοῖσι δέον. —

[6] 'Αλλοι δ' ἀμαλλοδετῆρες. Il. Σ. 553. Vitiose in Manuscripto ἀμαλλοδετῆρες, pro ἀμαλλοδετῆρες.

[7] Κύων ἔχεν. Od. T. 228. Pro ἔχεν, lege ἔχε. Porro ἐλλὸς est Hebraicum & Arabicum [illegible]. Hinc Diana ἐλλαφόρος dicta apud Etymologum Magnum & Suidam.

[8] Ἀντὶ τοῦ στρέψαι. Pro στρέψαι & ἀνειλῆσαι, lege στρέψαι καὶ ἀνειλῆσαι.

[9] 'Εμπλάζεται. Lege ἐμπάζεται.

Ἐμάτησεν. Ἐματαιοπόνησεν.

Ἐμβαδόν. Ἐμβάντες πεζῇ.

Ἐμβήῃ. Ἐμβῇ·

Ἐμβήῃ· [1] μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων.

Ἐμεῦ, ἐμέο, ἐμεῖο. Σύναρθροι ἀντωνυμίαι ἰσοδυναμοῦσαι ἀλλήλαις.

Ἐμέλλετε. Ἐοίκατε· [2]

Ὡς ἄρ' [3] ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης;

Ἐμίστυλλεν. Εἰς ὀλίγα διῄρει, οἷον εἰς μείονα.

Ἐμμαπέως. Ἐσπουδακότως.

Ἔμμορε. Ἔμοιρε. καὶ μοῖραν εἴληφεν.

Ἐμνήμυκε. Συνθέτως λέγεται μετὰ τοῦ ὑπό·

Πάντα δ' [4] ὑπεμνήμυκεν. ———

μεταφράζεται δὲ εἰς τὸ κατανένυκται.

Ἔμπεος. [5] Ἔμπειρος·

——— Κακῶν [6] ἔμπειρος ἀλήτης.

Ἔμπεδον. Ποτὲ μὲν τὸ ἰσχυρόν·

Ἔμπεδον [7] αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. ———

ποτὲ δὲ ἐν τῷ πέδῳ, οἷον τῷ ἐδάφει·

Τόφρα [8] δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.

Ἔμπης. [9] Ποτὲ μὲν ὅμως·

——— Σὺ δὲ χαῖρε [10] καὶ ἔμπης.

---

[1] Ἐμβήῃ. Il. Π. 94.

[2] Ἐοίκατε. Sic in Hesychio: ἐψκατε, ἐφαίνεσθε, οὐδαμοῦ γὰρ ἐπὶ χρόνου κέχρηται τῇ λέξει. Hom. hic respicit, nec nominat.

[3] Ὡς ἄρ'. Il. Λ. 816.

[4] Πάντα δ'. Il. X. 491.

Ἐμάτησεν. Incassum egit.

Ἐμβαδόν. Pedibus incedentes.

Ἐμβήη. Irruat:

Irruat; valde illos diligit procul cohibens sagittis Apollo.

Ἐμεῦ, ἐμέο, ἐμεῖο. Mei; sunt articulo copulata pronomina quæ inter se æquivalent.

Ἐμέλλετε. Videmini:

Siccine videmini procul ab amicis & patriâ?

Ἐμίστυλλεν. In minimas & in minutas partes dissecabat.

Ἐμμαπέως. Cum studio, ardenter.

Ἔμμορε. Sortitus est; per partes cepit. Dicitur pro [illegible].

Ἐμνήμυκε. In compositione jungitur cum præpositione ὑπό:

In omnibus ὑπεμνήμυκε, ———

id est, dolore compungitur.

[5]Ἔμπεος. Sciens:

——— *Malorum sciens erro.*[6]

[7]Ἔμπεδον. Aliquando quidem notat firmum:

Firmum usque tenens scutum varium. ———

Aliquando vero quod stat ἐν τῷ πέδῳ, *id est*, in pavimento:

Tamdiu & magnus murus Achivorum in solo integer stabat.[8]

[9]Ἔμπης. Aliquando quidem nihilominus:

——— *Tu vero vale nihilominus.*[10]

---

[5] Ἔμπεος. Lege ἔμπαιος, ut & in versu sequenti.

[6] Κακῶν. Od. Φ. 400.

[7] Ἔμπεδον. Il. Π. 107.

[8] Τόφρα δέ. Il. M. 12.

[9] Ἔμπης. Vide Strunzium in Glossarium Oppianicum Rutgersii.

[10] Σὺ δὲ χαῖρε. Od. E. 205.

ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ἢ ἐπίσης·

Τοῦ καὶ κινυμένοιο [1] Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.

καί·

Ἔμπης [2] μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

Ἐμπληγδην. Ἐμπληκτικῶς, [3] οὐ μετὰ κρίσεως. ἐν δὲ τῷ Υ τοῦ Ὀδυσσείας ὑπομνήματι, ὁ Ἀρίσταρχος εὐμεταβόλως. [4]

Ἐμπλην. Ἐμπελάδην, σύνεγγυς· ἢ ὡς ἔνιοχω [5], καὶ Ἀρχίλοχος, ἐπὶ τοῦ χωρίς·

Ἔμπλην ἐμοί [6] τε καὶ φίλου. ———

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἔμπορος. Ὁ μὴ ἰδίας νεὼς πλέων, [7] ἀλλὰ μισθοῦ·

Ἔμπορος [8] οὐ γὰρ νηὸς ἐπίβολος [9] ἠδ' ἐρετάων.

Ἔμφυλον. Ἐμφύλιον, οἷον ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

Ἔναξε. [10] Ἔσαξε καὶ συνεπλήρωσε.

Ἔναρα. Σκῦλα.

Ἐναρίζει. Κυρίως μὲν σκυλεύει. ἔναρα γὰρ, τὰ σκῦλα·

Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. [11] ———

καταχρηστικῶς δὲ, ἀνεῖλεν·

Τὸν δ' ἐπεὶ [12] ἐξενάριξεν. ———

---

[1] Τοῦ καὶ κινυμένοιο. Il. Ξ. 173.

[2] Ἔμπης μοι. Od. Υ. 37.

[3] Ἐμπληκτικῶς. Schol. habet ἐκπληκτικῶς.

[4] Εὐμεταβόλως. Extat ἐμπλήγδην, Od. Υ. 132. ubi hæc explicatio convenit. Telemachus de matre profitetur:

Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
Χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.

[5] Ἔνιοχω. An ἐνιαχοῦ, seu ἔνιοι, χωρίς?

[6] Ἔμπλην ἐμοί τε. In hoc Iambi vestigio, pro ἐμοὶ legendum ἐμοῦ, ob φίλου sequens. Hes. habet χωρὶς, ἐγγὺς, πλησίον. Extat Il. Β. 526:

Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

In Herculis Scuto, versu 372:

Pro

Sumitur pro similiter & pariter:

Hujus etiam commoti Jovis in solidâ domo
Pariter ad terramque & ad cœlum pervenit odor.

Et:

Æqualiter mihi parietes domûs, pulchraque intertignia.

ʼΕΜΠΛΗΓΔΗΝ. Attonitâ mente & vecordi; sine judicio. At Aristarchus in suis commentariis ad vicesimum Odyssææ librum, mutabili & inconstanti animo interpretatur.

ἜΜΠΛΗΝ. Prope; in contiguo. Aut, ut aliquando sumitur, & Archilochus usurpat: absque, sine:

Sine me & meo amico. ———

Hæc vox semel occurrit.

ἜΜΠΟΡΟΣ. Qui non propriâ navi, sed pretio vehitur:

Navem alienam conscendens: neque enim navem possideo, neque remiges.

ʼΕΜΦΥΛΟΝ. Contribulem; tanquam ex eâdem tribu.

ἜΝΑΞΕ. Oneravit & implevit.

ἜΝΑΡΑ. Spolia.

ʼΕΝΑΡΙΖΕΙ. Proprie quidem spoliat. Ἔναρα enim sunt spolia:

Neque ipsum spoliavit. ———

Abusive vero, significat occidit:

Hunc postquam occidit. ———

Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους.

7 Πλεῖν. Lege πλέων.

8 Ἔμπορος. Od. B. 319.

9 Ἐπήβολος. Vitiose in Manuscripto ἐπίβολος. Hic Schol. habet: ἔμπειρος. ὁ Ποιητὴς τὸν ἀλλοτρίας ἐπιβαίνοντα λέγει, τὸν ἀλλο... τοῖς ὕστερον ἐπιβάτην. ὡς ἔμπορον παρ' αὐτοῖς λεγομένου τοῦ μισθωτοῦ, καὶ πραγματευτοῦ.

10 Ἔναξε. Od. Φ. 122.

11 Οὐδέ μιν ἐξενάριξε. Il. Z. 417.

12 Τὸν δ' ἐπεί. Il. X. 376.

Ἐντεσιεργούς. [1] Νῦν λέγει ἔντεσιν ἐργαζομένους, καὶ μὴ ψιλοὺς νωτοφόρους· ἐπεὶ οἱ τὴν ἅμαξαν ἕλκοντες ἡμίονοι ἔχουσι πείρινθον ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ἐν ᾧ φέρουσί τινα.

Ἐννέωροι. Ἐνναετεῖς. ὅτ' ἂν δὲ λέγει ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας·

——— Ἔνθά τε Μίνως [2]

Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

δι' ἐννέα ἐτῶν λέγων τῷ Διῒ προσομιλεῖν, ἢ ἐννέα ἔτι [3] βασιλεύων. λέγεται γὰρ ὁ Μίνως δι' ἐννέα ἐτῶν συμμίσγειν [4] τῷ Διῒ καὶ ὀαρίζειν, ὅ ἐστι προσομιλεῖν· εἴτε μυθικῶς τοῦ, [5] οὐδὲ διδομένου, εἴτε καὶ τῷ ὄντι. καθώς τινες παραδεδώκασι τὸν Μίνωα προσποιούμενον πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ὅτι παρὰ τοῦ Διὸς φέροι τὰ προστάγματα καὶ τοὺς λόγους αὐτοῖς, ὡς μᾶλλον πείθωνται. [6] ὀαριστὴς δὲ, ὁμιλητής.

Ἐνοπή. Φωνή.

Ἔνοσις. Σεισμὸς, κίνησις.

Ἐνδίεσαν [7] ταχέας κύνας ὀτρύναντες.

δοκεῖ ἀναι εἶναι κυρίως τὸ δίεσαν, ἀνῆκαν τῶν κρατήρων τοὺς δὲ [8] κινοῦντας πρὸς τὸν διωγμόν.

Ἔναυλοι. Οἱ ὑπὸ τῶν χειμάρρων [9] ποταμοὶ καταράσσοντες,

---

[1] Ἐντεσιεργούς. Alii legunt ἐντεσιεργοί. Utrumque habet Hes. τοὺς μὴ ψιλοὺς νωτοφόρους, ἀλλ' ἅμαξαν ἕλκοντας. Et Schol. τὰς ὑποζυγίους, μὴ ψιλοὺς νωτοφόρους, ἀλλὰ τήν τε ἅμαξαν καὶ τὴν πείρινθον ἕλκοντας· ὥσπερ καὶ ἄλλα φησι. Il. Ω. 277.
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς.

[2] Ἔνθά τε Μίνως. Od. Τ. 179.

[3] Ἔτι. Lege ἔτη.

[4] Συμμίσγειν. Minus bene in Manuscripto legebatur συμμίσγων.

[5] Τοῦ. Lege τούτου. *sive hoc fabulosum sit*, οὐτε δὲ διδομένου, *neque concessum*. Fortasse legendum est: τούτου οὕτως διδομένου, seu

'Εντεσιεργούς. Nunc vocat tanquam ὅλοις ἐργαζομένους, & non simpliciter humeris ferentes ; quoniam muli currum trahentes habent alveum ex viminibus currui impositum, in quo ferunt quædam.

'Εννέωροι. Novem annorum. Cum vero dicit in undevigesimo Odysseæ libro :

——— Hic & Minos regnavit
Qui singulis novem annis volventibus cum Jove magno
sermones familiariter miscebat.

Aut qui novem annis volventibus cum Jove, ut dicebat, conversabatur: aut qui novem annos regnavit. Dicitur enim Minos singulis decem annis volventibus cum Jove familiaria colloquia habuisse, & ὀαρίζειν, *id est*, sermones miscuisse; sive quod hoc fabulosum sit neque receptum ; sive reipsâ dictum fuerit : quemadmodum quidam tradiderunt Minoa finxisse erga subditos suos se a Jove acceptas iis afferre leges & sermones ; ut magis fidem sibi adstrueret. Ὀαριστὴς autem indicat eum qui cum alio familiariter conversatur.

'Ενοπή. Vox.

"Ενοσις. Concussio, commotio.

'Ενέεσαν. Immiserunt :

——— Immiserunt celeres canes excitantes.

ἐνέιεσαν potest proprie significare, ex repagulis emiserunt canes ad insectationem.

"Εναυλοι. Flumina ex torrentibus erumpentia ; sic dicuntur

παραδεδομένον, *id est*, sive hoc fabulose sic divulgatum & traditum fuerit.

[6] Πείθωνται. Lege πείθωνται, ob ὡς quod subjunctivum post se postulat.

[7] 'Ενέεσαν. Omissum est caput articuli ex Hes. repetendum : 'Ενέεσαν. ἐπεισῆξαν. ἐπέτρεψαν. Versus sequens legitur Il. Σ. 584. ubi ὀτρύνοντες pro ὀτρύναντες.

[8] Δὲ. Tolle δὲ quod officit.

[9] Χειμάρων. Lege χειμάῤῥων.

ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς αὐλῶσι [1] γίνεσθαι τὰς καταφοράς. αὐλῶνες δὲ, οἱ ἐπιμήκεις καὶ κοῖλοι τόποι, τοῦτ᾽ ἔστι, οἱ εἰς μακρὸν καὶ στενὸν διήκοντες ποταμοί.

Ἔνδειος. [2] Μεσημβρινός.

Ἐνδείνων. [3] Τῶν ἐντοσθειδίων, [4] οἷον τοῦ ἐντὸς χρωτός. τῶν ἅπαξ λεγομένων.

Ἐνῖκαι. Κατὰ μὲν τὸ προσφερόμενον, [5] καί τις Θεὸς, ἴσον τὸ ἐνέγκαι. ὅτ᾽ ἂν δὲ λέγει·

——Καί τις Θεὸς αὐτὸν ἀνῆκαι, [6]

τοιοῦτόν τι λέγει· ἄρας ἐκ τόπου ἐνταῦθα θείη.

Ἔνεροι. Νεκροί.

Ἐνισκίμφθη. [7] Ἐνεσπέλασεν καταπαγὲν τὸ δόρυ.

Ἐνέστακται. Ἔνεστι κατά τι μέρος·

——Τοῦ σοῦ [8] πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ.

Ἐνετῇσι. Πόρπαις, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι

Χρυσείῃς [9] δ᾽ ἐνετῇσι. ——

Ἐνεύναιον. [10] Ἐγκοίτιον. καὶ ἐνευναίων, [11] τῶν ἐγκοιμησομένων.

Ἐνηέος. [12] Προσηνοῦς, προσφιλοῦς.

---

[1] Αὐλῶσι. Quidam deducunt τὸ αὐλὸς ex Hebraico חלל.

[2] Ἔνδειος. Lege ἔνδιος. Od. Δ. 450:

Ἔνδιος δ᾽ ὁ γέρων ἦλθ᾽ ἐξ ἁλός. ——

[3] Ἐνδείνων. Lege ἐνδίνων. Il. Ψ. 806:

Ψαύσῃ δ᾽ ἐνδίνων διά τ᾽ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

[4] Ἐντοσθειδίων. Lege ἐντοσθιδίων. Hesychius interpretatur: τῶν μελῶν, ἀπὸ τοῦ ἐνδύεσθαι τῷ θώρακι καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις. Schol. τῶν ἐντὸς ὅπλων μελῶν· ἀπὸ τοῦ ἐντίθεσθαι θώρακι καὶ τοῖς λοιποῖς ὅπλοις.

[5] Καί τις Θεός. Ex hoc loco dele hæc verba καί τις Θεὸς, quæ mox ſequentur, & hic alieno loco poſita ſunt. Legitur ἀνῆκαι Il. Σ. 334. & Od. Σ. 285.

quod eorum impetus devolvatur ἐν τοῖς αὐλῶσι. At vero αὐλῶνες sunt cavi & longi loci, *id est*, in longum & arctum porrecti fluvii.

ἘΝΔΕΙΟΣ. Meridianus.

ἘΝΔΕΊΝΩΝ. Intestinorum ; quasi internæ cutis. Hæc vox semel occurrit.

ἘΝΕῖΚΑΙ. Sumitur pro his quæ offeruntur ; & idem est quod ἐνέγκαι. Cum vero dicit :

——— *Et aliquis Deorum ipsum* ἐνείκῃ,

quasi, sublatum ex alio loco huc poneret.

ἘΝΕΡΟΙ. Mortui.

ἘΝΙΣΚΊΜΦΘΗ. Appropinquavit infixa hasta.

ἘΝΈΣΤΑΚΤΑΙ. Inest ex parte :

——— *Tibi tui patris inest ex parte animus fortis.*

ἘΝΕΤῆΣΙ. Fibulis ; sic dicuntur διὰ τὸ ἐνίεσθαι, *id est*, quod immittantur :

Aureis vero fibulis. ———

ἘΝΕΎΝΑΙΟΝ. In quo quis cubat. Et ἐνευναίων, dormientium, vel qui dormient.

ἘΝΗΈΟΣ. Mitis, amabilis.

---

6 Καί τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκαι. Od. Φ. 196. Lege ἐνείκῃ cum Homero.

7 Ἐνισκίμφθη. Legitur Il. Π. 612. & Ρ. 612 :

— Τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη. —

8 Τῷ σοῦ πατρός. Od. Β. 271. Sic legitur integer versus :

Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ.

ubi vides melius legi τοι σοῦ quam τῷ σοῦ πατρός.

9 Χρυσείης. Il. Ξ. 180.

10 Ἐνεύναιον. Extat Od. Ξ. 51 :

Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς,
Αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. —

11 Ἐνευναίων. Loquitur de Ulyssis thalamo Od. Π. 35.

Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα.

12 Ἐνηέος. Il. Ψ. 252.

Ἔνθα. Ἐπὶ μὲν τοῦ τότε χρονικῶς·

Ἔνθ' ἂν [1] Τυδείδη. ———

καί·

Ἔνθ' [a] ἄλλοι μὲν πάντες. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ τοπικοῦ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον·

Ἔνθα καταπλεόμεν, [2] καί τις Θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τούτῳ ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ·

Ἔνθα μὲν Αἴας [3] κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεὺς,

Ἔνθα δὲ Πάτροκλος. ———

Ἐνίησι. Ἐμπίμπησι. ὅτ' ἂν δὲ λέγει ἐνήομεν, [4] ἀντὶ τοῦ καθελκύσομεν.

Ἐνικλᾶν. Ἐγκόπτειν καὶ ἐμποδίζειν.

Ἐνισπεν. Εἶπεν.

Ἐννεσίῃσι. Ἐννοήσεσι, βουλήσεσιν.

Ἔντεα. Τὰ ὅπλα. κυρίως, τὰ ἐντὸς περιέχοντα τὸν ἄνδρα· οἷον ἀσπὶς καὶ θώραξ, καὶ κνημῖδες. λέγει δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὰ ἀγγεῖα, ἔντεα· [5] ἀπὸ τοῦ ἐντὸς αὐτῶν τινα περιέχειν, οἷον·

——— Ἀμφίπολοι [6] δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.

Ἐντρέπεται. Ἐπιστροφὴν ποιεῖται, ὅ ἐστι μεταστροφὴν λαμβάνει.

Ἐντροπαλιζομένη. Ἐπιστρεφομένη.

---

[1] Ἔνθ' ἂν Τυδείδη. Il. E. 1. Hinc emenda Etymol qui hic cum Apollon. in cæteris consentiens habet ἐνθ' ἂν Τυδείδης, pro Τυδείδη.

Ἔνθα. Sumitur pro adverbio temporis significante *tunc :*

Tunc vero Tydidæ. ———

Et :

Tunc cæteri quidem omnes. ———

Et pro adverbio loci indicante *in hunc locum :*

Huc appulimus, atque aliquis Deus dux viæ fuit.

Et pro in hoc, aut in illo loco :

Illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic Achilles;
Illic & Patroclus. ———

Ἐνίησι. Immittit. Quum vero dicit, ἐνήσομεν; significat, tractam immittemus.

Ἐνικλᾶν. Incidere & impedire.

Ἔνισπεν. Dicebat.

Ἐννεσίῃσι. Cogitationibus, consiliis.

Ἔντεα. Arma. Proprie quæ intus circumdant hominem; ut scutum, lorica, ocreæ. Eâdem de causâ vocat vasa ἔντεα, quod aliquid intra se contineant; ut in hoc versu :

——— *Famulæ autem auferebant vasa convivii.*

Ἐντρέπεται. Respicit; curam & reverentiam habet.

Ἐντροπαλιζομένη. Se convertens.

---

[2] Ἔνθ᾽ ἄλλοι. Il. A. 22.

[3] Ἔνθα κατεπλέομεν. Od. I. 142.

[4] Ἔνθα μὲν Αἴας. Od. Γ. 109.

[5] Ἐνήσομεν. Lege ἐνήσομεν. Od. B. 295. De nave dicitur :

Ὦκα δ᾽ ἐφοπλίσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.

[6] Ἔντεα. Sic כלי Hebraicum notat instrumenta bellica & musica, arma & vasa.

[7] Ἀμφίπολοι. Od. H. 232.

Ἐντύνεαι. Παρασκευάζῃ.

Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. [1] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῷ Ω τῆς Ἰλιάδος. οὐχ ἁπλῶς, [2] οὐδὲ περικεκαλυμμένως, ἀλλ᾽ ὡς τετυπῶσθαι τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ὅλον σῶμα.

Ἐνῶμα. Διέφερεν· καὶ νωμῆσαι, διενέγκαι. νώμησαν [3] δὲ, ἀντὶ τοῦ διένειμαν.

Ἐνωπῇ. [4] Προσόψει· [5]

——— Ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν [6] ἐνωπῇ.

Ἐξ. Κυρίως ἡ πρόθεσις·

Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο [7] βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

ἀντὶ τῆς ἀπό.

——— Ἐξ ἵππων [8] ἆλτο χαμᾶζε.

ἀντὶ δὲ τῆ ὑπέρ·

Ἥρη, [9] τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν

Ἐξ ἄλλων. ———

ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.

Ἐξέτους. [10] Ἐξαιρέτους.

Ἐξαλός. [11] Ἐκ τῆς ἁλός.

Ἐξανύω. [12] Ἐξανύσω.

---

[1] Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Il. Ω. 163.

[2] Οὐχ ἁπλῶς. Schol. οὕτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλανίδι, ἐντετυπωμένως ἐκκειμένως ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον, τὸ τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι.

[3] Νώμησαν. Sumitur pro diviserunt Il. I. 176:

Νώμησαν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

[4] Ἐνωπῇ. Convenit Chaldaicum אנפא.

[5] Προσόψει. Mallem ἐν ὄψει.

[6] Ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν. Il. E. 374. Vitiose in Manuscripto legitur ῥίζουσα.

[7] Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο. Il. H. 422.

[8] Ἐξ ἵππων. Il. Ω. 469.

[9] Ἥρη. Il Φ. 369.

Ἐντύνεαι.

'Εντύνεαι. Præpararis.

'Εντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Hæc vox ſemel occurrit in libro Odyſſeæ vigeſimo quarto. Notat non ſimpliciter, neque ita ut contegatur, ſed expreſſa ſit facies & reliquum corpus.

'Ενῶμα. Movit; & νωμῆσαι, movere; & νώμησαν ſignificat diviſerunt.

'Ενωπῆ. Palam, in conſpectu:

——— *Tanquam aliquid mali facientem palam.*

'Εξ. Proprie eſt præpoſitio in communi ſenſu accepta:

Ex leniter fluente profundo Oceano.

Pro ἀπὸ, id eſt, ab:

——— *Ab equis deſiliit in terram.*

Et pro ſupra:

Juno, cur tuus filius meum fluxum invaſit ut torqueat
Supra cæteros & præ aliis? ———

'Εξέτους. Eximios.

'Εξαλός. Ex mari.

'Εξανύω. Conficiam.

---

10 'Εξίτας. Lege ἐξαίτους. Od. Β. 307:

Νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, —

11 'Εξαλός. Duplicis lectionis meminerunt Euſtath. parvus Schol. & Etymologus. Quidam enim unà voce exarant ἔξαλος, quæ vox non ſemel apud Oppianum occurrit. In Heſ. legitur ſeparatim; ſed mihi Heſ. & Apollonius conjunctim ſcripſiſſe videntur ἔξαλος, eamque vocem ut raram explicaſſe. Cur enim ſubjeciſſent ſtatim ἐκ τῆς ἁλὸς, quod idem eſt ac ἐξ ἁλὸς, iiſdemque concipitur verbis? Legitur Od. Λ. 133:

— Θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται. —

12 'Εξανύω. Il. Λ. 365.

Ἐξέμεν. Ἄξειν·

——— Μή μ' ἐξέμεν [1] Ἀχαιούς.

Ἐξαπάφοιτο. Ἐξαπατήσει. [2]

Ἐξέφθιτο. Κυρίως ἐξέφθαρτο· μεταφορικῶς δὲ, κατεδαπάνητο.

Ἐξερεείνων. Ἐξερευνῶν, διερχόμενος·

——— Πόρους [3] ἁλὸς ἐξερεείνων.

Ἐξεσίην. Καταπρεσβείαν. παρὰ τὸ ἵημι, ἥσω, ἑσία καὶ ἐξεσία.

Ἐξερεείνων. [4] Ἐξερευνῶν, διερχόμενος.

Ἐξερίπη. Ἐκπέσῃ ἐκ τῆς ἕρας·

——— Ἐξερίπη [5] δρῦς

Πρόρριζος. ———

Ἐξέσσυτο. Ἐξώρμησεν.

Ἐξήλατο. [6] Ἐξ ἐλασμάτων συγκειμένη, ἐξ πτύχας ἔχουσα.

Ἐξηρώησαν. Ἐξώρμησαν.

Ἐξονομακλήδην. Ἐπ' ὀνόματος.

Ἔξυσ' ἀσκήσασα. [7] Λεπτῶς κατειργάσατο.

Ἐξώφελλεν. Ἐπὶ πολὺ ηὔξησεν.

Ἕοι. Ἀντὶ τοῦ εἴη·

Πῶς κ' ἔοι [8] εἴτις νῶϊ Θεῶν ἀεικίζοιτ' ἀνάγκην;

Ἔοργεν. Εἴργασαι.

---

[1] Μή μ' ἐξέμεν. Hæc verba, unde aliquid excidit, desumpta sunt ex Il. A. 141. ubi habetur:

— Μή μ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς.
— *Neque dimittere rursus ad Argivos.*

[2] Ἐξαπατήσει. Lege ἐξαπατήσαι.

'ΕΞΈΜΕΝ. Dimittere :

——— *Neque dimittere rursus ad Argivos.*

'ΕΞΑΠΆΦΟΙΤΟ. Decipiat.

'ΕΞΈΦΘΙΤΟ. Proprie quidem periit ; metaphorice vero consumptus fuit.

'ΕΞΕΡΕΕΊΝΩΝ. Investigans , transiens :

——— *Vada maris transiens & investigans.*

'ΕΞΕΣΊΗΝ. Legationem. Ex verbo ἵημι, ἵεω, *mittere*, formatur ἐσία & ἐξεσία.

'ΕΞΕΡΕΕΊΝΩΝ. Investigans , transiens.

'ΕΞΕΡΊΠῌ. Exciderit ex terrâ :

——— *Ceciderit quercus*

Funditus eradicata. ———

'ΕΞΈΣΣΥΤΟ. Erupit.

'ΕΞΉΛΑΤΟ. Ex laminis ductis conflata , sex sinuosas concavitates habens.

'ΕΞΗΡΏΗΣΑΝ. Eruperunt.

'ΕΞΟΝΟΜΑΚΛΉΔΗΝ. Nominatim.

"ΕΞΥΣ' ἈΣΚΉΣΑΣΑ. Subtiliter contexuit.

'ΕΞΏΦΕΛΛΕΝ. Multum auxit.

"ΕΟΙ. Sumitur pro εἴη, *id est* , esset :

Quomodo esset , si quis nos Deorum semper existentium?

"ΕΟΡΓΕΝ. Fecit.

---

1 Πέμψε. Od. Μ. 259.

4 'Εξερεείνων. Oscitans Librarius bis idem repetit.

5 'Εξερίπῃ. Il. Ξ. 414.

6 'Εξήλατο. Lege ἐξήλατος. Extat ἐξήλατον, Il. Μ. 295. & compositum dicitur ex voce ἕξ *sex* , & ἐλατός.

7 "Εξυσ' ἀσκήσασα. Il. Ξ. 179.

8 Πῶς κ' ἔοι. Il. Ξ. 333. Versus corrupte in Manuscripto legebatur.

Ἑοῖο. Τοῦ ἑαυτοῦ·

Πατρὸς [1] ἑοῖο φίλοιο. ———

Ἑοῖ. Αὐτῷ·

Ὣς ἴδε λαῶν [2] ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.

Ἑοῖς [3] Τοῖς ἑαυτοῦ, ἢ τοῖς αὐτοῦ.

Ἐπαιγίζοντα. Ἀρίσταρχος, τὸν σφοδρότερον πνέοντα ἄνεμον. διὰ τούτου φανερὸν, ὅτι καὶ Ὅμηρος οὕτως οἶδεν αἰγίδα λεγομένην τὴν τοιαύτην πνοὴν, ἣν ἡμεῖς καταιγίδα.

Ἐπακτῆρες. Θηρευταὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες τοῖς τῶν θηρίων κοίταις.

Ἐπαλαστήσασα. Ἐπιχαλεπήνασα, [4] ἐπιδεινοπαθήσασα.

Ἐπαλλάξαντες. Ἐπιπλέξαντες, [5] ἐξαμματίσαντες. [6]

Ἐπιάλμενος. Ἐφαλλόμενος.

Ἐπάλυνεν. Ἐλεύκανεν, ἀνέδευσεν, ἐπέβρεξεν. ἢ ἀπὸ τῆς πάλης, ὡς εἴρηται, λέγει τὸ ἐλεύκανε. ἐπεπάσθη ταῖς ἀρούραις, [7] ἡ χιὼν τῇ γῇ.

Ἐπάρουρος. [8] Ἐπίγειος.

Ἐπαρτέας. Ἀπηρτισμένους. ἑτοίμους.

Ἔπασσεν. Ἐνεποίκιλλεν. σημαίνει καὶ τό· [9]

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. [10] ———

---

[1] Πατρός. Od. Ξ. 177.

[2] Ὣς ἴδε λαῶν. Il. N. 495.

[3] Ἑοῖς. Occurrit in priori ſenſu Od. Ξ. 23:

Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα.

& in poſteriori Od. Λ. 218:

Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἵκηται.

[4] Ἐπιχαλεπήνασα. Lege ἐπιχαλεπηνάσασα.

[5] Ἐπιπλέξαντες. Il. N. 359:

Πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν.

[6] Ἐξαμματίσαντες. Heſ. habet ἐφαμματίσαντες, ἐπιπλέξαντες, ἐναλλάξαντες, ἐξ ἀλληλοῦλης ἐπικτείναντες.

[7] Ἀρούραις. Legitur Il. K. 7:

— Χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,

ad hunc verſum reſpexit Lexicographus. Et hæc fortaſſe citatio excidit, ſolâ re-

'Ἑοῖο. Suî :

Patris ſui chari. ———

'Ἑοῖ. Sibi :

Ut vidit copiarum agmen ſequens adhærere ſibi ipſi.

'Ἑοῖς. Quæ ſunt ſuî ipſius, aut illius.

'Επαιγίζοντα. Ventum vehementius flantem interpretatur Ariſtarchus. Unde manifeſtum eſt Homerum ſic cognoviſſe hunc flatum dictum ἀιγίδα, quem nos vocamus καταιγίδα.

'Επακτῆρες. Venatores; qui canes in luſtra ferarum immittunt.

'Επαλαστήσασα. Cum indignata fuiſſet, cum graviter tuliſſet.

'Επαλλάξαντες. Cum intorſiſſent, cum alligaſſent.

'Επιάλμενος. Inſiliens.

'Επάλυνε. Dealbavit, madefecit, humectavit. Aut [illegible], *id eſt*, ex farinâ tenuiſſimâ quæ ſic vocatur, dicit *dealbavit*; campis & terræ nix aſperſa fuit.

'Επάρουρος. In terrâ exiſtens.

'Επαρτέας. Adornatos, præparatos.

'Επασσεν. Variegavit. Significat & inſperſit :

Inſperſit autem ſale ſacro. ———

---

manente gloſſâ.

8 'Επάρουρος. Extat Od. Λ. 488. ubi habet duos ſenſus. Loquitur Achilles mortuus, vitamque deſiderans dicit :

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ.

Alii intelligunt, ut Apollonius, in terrâ exiſtens, *id eſt*, vivus : alii mercede conductum & olitori ſervientem interpretantur. Duas explicationes ſic complectitur Heſ. ἐπίγειος, ἢ γεωργὸς ἐπιμίσθιος.

9 καὶ τό. Hic omiſſam puto gloſſam promiſſam his verbis, σημαίνει καὶ τό. Credo addendam eſſe ſignificationem, ſcilicet κατέχεε, ſeu κατέπασε, aut aliquid ſimile.

10 Πάσσε. Il. I. 214. Sic in Theocriti

Ἐπασσύτεροι. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις·

Θνῆσκον [1] ἐπασσύτεροι. ———

Ἐπαύλους. Τὰς ἐπαύλεις καὶ μάνδρας.

Ἐπαυρεῖν. [2] Ἀπολαῦσαι, ἀπολαύειν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν·

——— Λίθου [3] δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν.

Ἐπείγετον. Δυϊκῶς, ἐπείγουσι καὶ κατασπουδάζουσι, διώκουσιν.

Ἐπελώβευον. Ἐπελώβων. διέπαιζον·

Οἱ δ' ἐπελώβευον [4] καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσι.

κερτόμεον δὲ, ἠρέθιζον εἰρωνευόμενοι.

Ἐπεμαίετο. Ἐφήπτετο [5] καὶ ἐπεθύμει.

Ἐπέμυξαν. Ἐπεμύχθησαν· [6] οἷον ἀγανακτοῦντες καὶ μὴ δυνάμενοι ἢ ποιῆσαι, ἢ εἰπεῖν [7] ὧν πάσχουσιν.

Ἐπενήνεον. Ἐπεσώρευον·

——— Νεκροὺς δ' [8] ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ.

Ἐπενήνοθεν. Ἐπῆν, ἐπέκειτο.

Ἐπεπωλεῖτο. [9] Ἐπεπορεύετο.

Pharmaceutriâ occurrit versu 18:

Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπί-
πασσε.

ubi versio Latina quæ vulgo circumfertur male habet, *sed asperge*; reddendum est; *aliam asperge*. Et in versu vigesimo primo addit:

Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· τὰ Δέλφιδος ὀστία
πάσσω.

hæc est communior significatio. At prior ab Apoll. allata Cypriorum propria erat, teste Eustathio. Occurrit Il. X. 441:

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.

[1] Θνῆσκον. Il. Λ. 383.

[2] Ἐπαυρεῖν. Sumitur aliquando pro involvi aliorum pœnis. Sic Hesiodus dixit in Oper. versu 238:

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς
ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.

Sic in tertiâ Pyth. secundâ Antistrophe Pindarus dixit de Coronide:

Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσ-
σατό νιν, καὶ γειτόνων
Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἀμᾶ
Δ' ἔφθαρεν. —

'Επαλλήλοι. Alii ſuper alios:

Moriebantur alii ſuper alios. ———

'Επαύλους. Stabula & caulas.

'Επαυρεῖν. Frui, fructum percipere. Et pro incurrere:

——— *In lapidem vero vita incurrere.*

'Επείγετον. In duali numero, inſtant & urgent; perſequuntur.

'Επελάβετον. Contumeliâ afficiebant, illudebant:

Illi autem ludificabantur & cavillabantur verbis.

Κερτόμιον autem ſignificat, irritabant cavillationibus.

'Επεμαίετο. Attingebat & appetebat.

'Επέμυξαν. Tacite fremuerunt. Quaſi indignantes, quique non poſſunt aliquid eorum facere aut dicere quæ patiuntur.

'Επενήνεον. Coacervabant:

——— *Mortuos autem coacervabant dolentes corde.*

'Επενήνοθεν. Supra poſita erat.

'Επεπωλεῖτο. Obibat.

At in quintâ Nemeor. tertiâ Antiſtroph. ſimpliciter ſumitur pro frui, fructum percipere:

Ἴθι γλυκεῖαν τοι Μενάνδρου
Σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν
Ἐπαύρεο. —

quod ὀκαρπώσω recte interpretatur Schol.

[3] Αἶθων. Il. Ψ. 340.

[4] Οἱ δ' ἐπελώβευν. Od. Β. 323.

[5] Ἐφέπτιλο. Nihil mutandum; ſed poſſet legi ἰφέπτιλο. Schol. in Od. L. 441. habet ἰφέπτιλο, & recte quidem in hoc loco.

[6] Ἐπεμύχθησαν. Sic in Heſ. ubi Kuſterus legendum cenſet ἐπεμύχθισαν, per iota, ex ἐπιμυχθίζω. Il. Δ. 20:

— Αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

[7] Ὧν πάσχουσι. Lege τι ἂν πάσχουσι.

[8] Νεκρούς. Il. Η. 428.

[9] Ἐπεπωλεῖτο. Il. Δ. 231.

Ἐπέρασας. Ἀπίδυ· [1]

Καί μ᾽ ἐπέρασας [2] ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε.

Ἐπεῤῥώοντο. [3] Ὅτ᾽ ἄν τις τῇ ῥώμῃ ἐμπίπτῃ καὶ ἀλκῇ. ἐν τῇ Υ τῆς Ὀδυσσείας.

Ἐπεῤῥώσαντο. Ἐσείσθησαν.

Ἐπεσβόλος. Τοῖς ἔπεσι βάλλων, λοίδορος.

Ἐπελήκεον. Ἐπεκρότουν·

——— Κοῦροι [4] δ᾽ ἐπελήκεον ἄλλοι.

Ἐπεσσεύοντο. Ἐφώρμων·

Νῆας [5] ἐπεσσεύοντο. ———

Ἐπεστέψαντο. Οἷον ἐπλήρωσαν. [6]

Ἐπετράπετο. Ἐπεστράφη·

Σοὶ δ᾽ ἐμὰ κήδεα [7] θυμὸς ἐπετράπετο. ———

Ἐπέχραον. [8]

Ἐπηετανός. Παρατεταμένη, [9] συνεχής·

——— Ἐπεὶ οὐ κομιδὴ [10] κατὰ νῆα

Ἦεν ἐπηετανός. ———

Ἐπηγκενίδεσσι. Τῆς σχεδίας τὰ διηνεκῆ ξύλα.

---

[1] Ἀπίδυ. Lege ἀπίδως.

[2] Καί μ᾽ ἐπέρασας. Il. Φ. 178. In Homero legitur ἐπέρασσας per duplex *sigma*.

[3] Ἐπεῤῥώοντο. Od. Υ. 107:

Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἄλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.

[4] Κοῦροι. Od. Θ. 379.

[5] Νῆας. Il. Β. 150.

[6] Ἐπλήρωσαν. Optime *impleverunt*. Non vero, ut quidam inepte vertunt, *floribus coronant*. Et idem dicendum de hoc Virgiliano; *vina coronant*. Sic optime Hes. πλήρεις ἐποίησαν, ἐπλήρωσαν. Et Schol. ἄχρι τοῦ στεφάνης ἐπλήρωσαν, ὅ ἐστι, μέχρι χείλους. Apud Hes. habetur quoque Ἐπιστέφει. πληροῖ. Et Ἐπιστεφής. πλήρης. κεκρατισμένος. Unde dicitur Il. Θ. 232:

'Επέρασας. Vendidisti :

Et me vendidisti procul abducens a patre & ab amicis.

'Επεῤῥώοντο. Cum quis totis viribus incumbit & molit, in Odyssea.

'Επεῤῥώσαντο. Concussi sunt.

'Επεσβόλος. Dictis contumeliosis impetens, conviciator.

'Επιαλήκεον. Applaudebant :

——— *Juvenes autem applaudebant cæteri.*

'Επεσσεύοντο. Contendebant :

Ad naves contendebant. ———

'Επεστέψαντο. Quasi impleverunt.

'Επετράπετο. Curam habuit :

Tibi vero meas ærumnas animus curam habuit. ———

'Επέχραον. Aggressi sunt, irruerunt, densi imminuerunt.

'Επηετανός. Extensus, continuus :

——— *Quoniam commeatus in navi*
Non erat perpetuus. ———

'Επηγκενίδεσσιν. Ratis ligna sibi continuâ serie adhærescentia.

Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο.
Bibentes crateras plenos vino. Ut Il. Α. 470 :

— Κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.

&, ut ait Aristoteles in *Symposio* apud Athenæum, l. 15. τὸ σίφειν πλήρωσίν τινα σημαίνει. Sic Ps. 65, 12. עטרת שנת טובתך *coronas annum bonis tuis*, id est, largiter imples & cumulas.

7 Σοὶ δ' ἐμά. Od. I. 12.

8 'Επέχραον. Solum restat articuli caput; omissa est glossa in Hes. quærenda : ἐπέθεντο, ὥρμησαν, ἀθρόοι ἐπέσπεσαν. Extat hæc vox Il. Π. 352. ubi Schol. explicat μετὰ βίας ἐπῆλθον, ἐφώρμησαν.

9 Παρελιπαρθῆ. Post ἀφελιπαρθῆ, mihi addendum videtur, ut est in Hes. ἀπὸ πάλο τῶ χρόνου.

10 'Επεὶ ὁ κομιδή. Od. Θ. 232. Κομιδή, quod aberat ex Manuscripto, restitui.

Ἐπημοιβοί. Ἕτερος ἑτέρῳ ἐναλλάσσων.

Ἐπί τ' ἠμύει. [1] Ἐπικαταλκλίνει. τὸ γὰρ ἑξῆς, ἐπημύει τε. [2]

Ἐπήρατος. Ἐπέραστος, ἢ ἔρωτα ἔχων.

Ἐπηρεφέες. Ἐπεστεγασμένον. καὶ ἐπηρεφεῖς. [3]

Ἐπήρκεσεν. Ἐβοήθησεν.

Ἐπήσκηται. Ἐπικεκαλλώπισαι.

Ἐπῆρσεν. Ἐφήρμοσεν.

Ἐπητῆ. Λογίῳ, παρὰ [4] τὰ ἔπη·

— Ἐπητῇ [5] δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

ἐν δὲ τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας·

— Οὐ γάρ τευ [6] ἐπητύος ἀντεβόλησεν. [7]

Ἀρίσταρχος δὲ, ἐπητέως. ἄλλα δὲ τοῦ Ε, καὶ λόγος ὑπόκειται τοιοῦτος· ἐπητέως, [8] οἷον εὐγνώμονος. τίθησι δὲ καὶ τὴν λέξιν ἐπίπαν, ἐπὶ τοῦ συνετοῦ·

Οὕνεκ' [9] ἐπητής τ' ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.

καὶ σὺν ἐπητύος.

Ἐπήτριμα. Ἄλλ' ἐπ' ἀλλήλοις·

— Ἐπήτριμα [10] πίπτον ἔραζε.

Ἐπί. Κυρίως μὲν·

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς [11] λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη.

---

[1] Ἐπί τ' ἠμύει. Hinc ἐπημύει habet Hesychius. Hom. Il. B. 148. de Zephyro ait: — ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι. quod Hes. explicat ἐπικαταλκλίνει, *id est*, inclinat spicas. Schol. vero habet ἐπικαταλκλίνει τοὺς ἀστάχυας τοῖς σάχυσι. Hes. interpretatur ἐμπίπτει, *id est*, quasi incumbit in aristas.

[2] Ἐπημύει τε. Lege ἐπημύει τε. Docet in constructione & analysi Grammatica unâ voce legendum esse conjunctim ἐπημύει τε, id est, *&* *inclinat*, quod Poeta per figuram usitatam separaverat in ἐπί τ' ἠμύει. Occurrit simplex apud Hes. Ἠμύει. Κλίνει. πίπτει.

[3] Ἐπηρεφεῖς. Non reperitur apud Hom. ἐπηρεφεῖς contractum, sed Od. K. 131. πέτρας ἐπηρεφέας. Hujusce posterioris voca-

'Επημοιβοί. Alter alterum excipiens.

'Επί τ' ἠμύει. Inclinat. Legendum unâ voce conjunctim ἐπημύει, *id est*, inclinatque.

'Επήρατος. Amabilis; aut amorem habens.

'Επηρεφέες. Opertum; & ἐπηρεφέας, opertos.

'Επήρκεσεν. Opem tulit.

'Επῆρσεν. Adaptavit.

'Επήσκηται. Adornatus fuit.

'Επητῇ. Eloquenti; sic dicitur ἐπητῇ τὰ ἔπη, *id est*, ex verbis.

——— *Eloquenti viro similis es.*

Et in libro Odysseæ vicesimo primo:

——— *Non enim invenientes* ἐπητύν.

Aristarchus legit ἐπητίας, per *epsilon*; & hoc argumento inniti potest: 'Επητίας significat benevolum. Quin & hanc dictionem semper usurpat pro ingenioso:

Quoniam ingeniosus es & solers & prudens.

Ergo non legendum est ἐπητύν, quod nusquam alibi reperitur.

'Επήτριμα. Alia super alia:

——— *Alia super alia cadebant in terram.*

'Επί. In proprio quidem sensu:

Verum in vertice portûs patula oliva.

---

buli glossa omissa est apud Apoll. sed reperitur in Hes. qui habet, ἐπιτεγαρ-ρῦμας.

[4] Παρά. Sic quoque legitur apud Hes. ubi frustra περὶ volebat Kusterus. Nam, ut egregie observat Alberti, sic indicatur etymon vocis, & huic lectioni favent Schol. Phavorinus, & Etymologus.

[5] 'Επητῇ. Od. Σ. 127.

[6] 'Ου γάρ τευ Od. Φ. 306.

[7] Ἀλλιβόλησιν. Lege ἀντιβολήσεις.

[8] 'Επητίας. Pro ἐπητίας, legerem ἐπήτιος.

[9] 'Ουνεκ'. Od. N. 332.

[10] 'Επήτριμα. Il. Σ. 552.

[11] Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς. Od. N. 346. Pro αὐτὰρ in Hom. legitur ἔδι δ'.

ἀντὶ δὲ τῆ παρά·

'Η μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ [1] ἧστο. ———

ἀντὶ δὲ τῆς πρός·

Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ἐπὶ βωμὸν ἄγων. ———

ἀντὶ δὲ τῆς ἐν·

'Ουκ ἂν ἔγωγε [3] Θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.

'Επί. Κατὰ ἀναστροφήν. κυρίως μέν·

'Ὧ ἔπι πόλλ' [4] ἐμόγησα. ———

ἀντὶ δὲ τῦ ἔπεστιν·

——— 'Επεὶ ὔ τοι [5] ἔπι δέος. ———

——— 'Ου γὰρ ἔπ' ἀνὴρ [6]

Οἷος 'Οδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκυ ἀμῦναι.

'Επιβαλλόμενος. [7] 'Επιβολὴν, καταπρόθεσιν [8] ἔχων.

'Επίβαθρον. Μισθὸν τῆς ἐπιβάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, ἤγυν τὸ ναῦλον.

'Επιβλής. Μοχλὸς ἐπιβεβλημένος·

——— Θύρην [9] δ' ἔχε μῦνος ἐπιβλὴς

'Ελάτινος, τὸν τρὶς [10] μὲν ἐπιρρήσεσκον 'Αχαιοὶ,

Τρὶς δ' ἀναοίγεσκον. ———

---

[1] 'Η μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ. Od. Ζ. 52.

[2] Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. Α. 440.

[3] 'Ουκ ἂν ἔγωγε. Il. Ζ. 129.

[4] 'Ὧ ἔπι πόλλ'. Il. Α. 162.

[5] 'Επεὶ ὔ τοι. Il. Α. 515.

[6] 'Ου γὰρ ἔπ' ἀνήρ. Od. Ρ. 537.

[7] 'Επιβαλλόμενος. Extat Il. Ζ. 68:

Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε.

Nemo nunc exuviis intentus retro.

[8] Καταπρόθεσιν. Hinc corrigendus Hes. ubi legitur ἐπιβολὴν κατὰ πρόθεσιν ἔχων. Lege cum nostro, ἐπιβολὴν καταπρόθεσιν: vel potius divisim in utroque, κατὰ πρό-

Et pro *propter:*

Illa quidem propter focum ſedebat. ———

Et pro *ad:*

Hanc deinde ad aram ducens. ———

Et pro *in:*

Non ego cum Diis in Olympo habitantibus pugnarem.

Ἐπί. Per inverſionem. In proprio quidem ſenſu:

Pro quo multa ſuſtinui. ———

Et pro ἔπεστι, ſcilicet, adeſt:

——— *Nam non tibi ineſt timor.* ———

Et:

——— *Non enim adeſt vir*

Qualis Ulyſſes erat, qui cladem a domo arceat.

Ἐπιβαλλόμενος. Inſtitutum, propoſitum habens.

Ἐπίβαθρον. Pretium conſcenſionis in navem, ſcilicet naulum.

Ἐπιβλής. Vectis injectus:

——— *Januam autem continebat unus vectis*

Abiegnus, quem tres quidem claudebant Achivi;

Tres vero aperiebant. ———

θεῖσιν. Nam, ut ait Euſtathius, τὸ ἐπιβάλλειν πρόθεσιν εἶναι δηλοῖ. Vide ejus Commentarios in primum Odyſſeæ librum. Male in Heſ. κὴ πρόθεσιν emendabat Salmaſius ad Simplic. Miror doctiſſimum Alberti hic auctoritate Apoll. quem exſcribi curaverat, uſum non fuiſſe ut locum Heſ. depravatum reſtitueret. Ἐπιβολὴ autem eſt proprie ἔννοια κὴ ἐπιχείρησις, ut explicat Sangermanenſe Lex. Manuſcriptum.

9 Θύρετρ. Il. Ω. 453.

10 Τρίς. Hic ut in ſequenti verſu melius apud Hom. legitur τρεῖς δὲ. In ἐπιβλὴς vide Pollux. 1. 77.

Ἐπιβώτορι μήλων. Ἤτοι βοσκήτορι, οἷον [1] ἐφιππαστῆρι. οἱ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κριῶν εἰώθασιν ἐπιβαίνειν, ὡς καὶ Ἡρόδοτός φησι·

—— Ἐπιβώτορι [2] μήλων

Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν.

Ἐπιγνάμψασα. Ἐπικατακλάσασα, συμπείσασα.

Ἐπιγουνίδα. Τὸ σεσαρκωμένον [3] μέρος τοῦ μηροῦ πρὸ τοῦ γόνατος· ἀπὸ τοῦ ἐπιγεγονέναι ἐκ τῶν ὤμων σάρκωσιν.

Ἐπιγράμβην. [4] Ὅσον ἐπικαταξύσαι·

—— Πῆχυν [5] ἐπιγράβδην βάλε χειρός.

καὶ τὸ ἐπέγραψεν, [6] ἐπικατέξυσεν.

Ἐπιδημεύεις. [7] Ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφῃ.

Ἐπιδίφρια. [8] Ἐπὶ τῷ ἅρματι.

Ἐπιδραμέτην. Ἐπιδίωκον φεύγοντα.

Ἐπιδώμεθα. Ἐπιδῶμεν. [9]

Ἐπιδωσόμεθα. Ἐπιδώσει τιμήσωμεν.

Ἐπιβωσόμεθα. Ἀντὶ τοῦ ἐπιβησόμεθα. [10]

---

[1] Οἷον. Omissa certe particula disjunctiva ἤ. Ut habet Hes. βοσκήτορι τῶν ποιμένων, ἐπιστάτῃ ἢ ἐφιππαστῆρι. Deinde quoque eamdem ac Apollonius adfert rationem. Optime a Relando & Josepho Scaligero animadversum est interpretationem τοῦ ἐφιππαστῆρος pertinere ad ἐπιβήτορι, quomodo nonnulli in Homero legebant. Infra pro, Ἡρόδοτος, legerem Ἡρόδωρος. In versu ἐπιβώτορι pro ἐπιβώτορι male ponitur.

[2] Ἐπιβώτορι. Od. N. 222.

[3] Σεσαρκωμένον. Lexicon Manuscriptum habet: τὸ πρὸ τοῦ γόνατος ἄνω σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἔοικε δὲ, τὴν ἐπωμίδα. Extat Od. Σ. 73:

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

ubi Hes. λέγει δὲ τὸ μηρὸν, ἀφ' οὗ ἐνδεικνύει γὲν τοῦ σώματος ἰσχύν.

[4] Ἐπιγράμβην. Lege ἐπιγράβδην. Schol. ἄχρι τοῦ ἐπιξῦσαι μόνον τὸ δέρμα.

[5] Πῆχυν. Il. Φ. 166.

[6] Ἐπέγραψεν. Od. X. 280.

[7] Ἐπιδημεύεις. Invenitur Od. Π. 28.

Ἐπιβώτορι μήλων. Ovium pastori, aut insessori. Regum enim filii equitare discentes primum ovibus insidere solent, ut dicit Herodorus:

——— Juveni pastori ovium
Delicato, quales regum filii sunt.

Ἐπιγνάμψασα. Cum inflexisset, cum persuasisset.

Ἐπιγουνίδα. Carnea & corpulenta pars femoris ante genu; sic dicta quod ex humeris proveniat corpulentia.

Ἐπιγράβδην. Tanquam leviter perstringere:

——— Cubitum leviter perstrinxit manûs.

Et ἐπιγράψαι significat leviter delibavit.

Ἐπιδημεύεις. In populo manes.

Ἐπιδίφρια. In curru.

Ἐπιδραμέτην. Persequebantur fugientem.

Ἐπιδώμεθα. Videamus.

Ἐπιδωσόμεθα. Accessione ad munera honorabimus.

Ἐπιβωσόμεθα. Invocabimus.

---

ubi alii legunt ἐπιδημεύης. Hes. habet Ἐπιδημεύει. Ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφει. Sed certissime respexit ad hunc Hom. locum, quod animadversum non fuit; & legendum, Ἐπιδημεύεις. Ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφεις.

8 Ἐπιδίφρια. Od. O. 51:

— Δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη.

quod Hes. interpretatur: τὰ ἐπὶ τοῦ ἀρμαλείῳ δίφρῳ.

9 Ἐπιδώμεθα. Legitur Il. X. 254:

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. —

ubi scite Hes. habet, saltem quemadmodum a Sopingio emendatus fuit: ἐπιδῶμεν θεοὺς μάρτυρας, ἢ δῶμεν. Incertum enim ex utro verbo derivetur hæc vox.

10 Ἐπιδωσόμεθα. Lege ἐπιβωσόμεθα. Schol. & Etymologus habent: ἐπιβωσόμεθα, εἰς βοήθειαν ἐπικαλεσόμεθα. γράφεται καὶ ἐπιδωσόμεθα· ἐν ᾗ δώροις τιμήσομεν. Respiciunt Il. K. 463:

— Σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθα, aut ἐπιδωσόμεθα. Apollonius ante ἐπιβωσόμεθα, habebat ἐπιδωσόμεθα, ἐπιδώσει τιμήσομεν. Ubi vides eum utramque hujusce versûs variantem Lectionem conjungere voluisse.

Ἐπιεικέα. Ἐγχωροῦντα, πρέποντα.
Ἐπιεικές. Ἐπιοικὸς, προσῆκον, ἐγχωροῦν.
Ἐπιειμένε. Ἐπημφιεσμένε. ἐπὶ δὲ τῆς Ι Ὀδυσσείας·

——— Μεγάλην ἐπιειμένος [1] ἀλκὴν,

Ἡλιόδωρος ὑποδίδωσι, πεποιημένον.
Ἐπιείσομαι. Ἐπελεύσομαι.
Ἐπιζάφελος. Ὁ λίαν ηὐξημένος. ἔγκειται γὰρ τὸ ὀφέλλειν·

——— Ὅτε κέν [2] τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἥκοι.

Ἐπίηλεν. [3]

——— Αὐτὸς γὰρ ἐπίηλεν. ———

Ἀρίσταρχος, ἐπεισέπεμψεν.
Ἐπίηρα. Τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν·

Μητρὶ φίλῃ [4] ἐπίηρα φέρων. ———

ἐν δὲ τῷ·

Οὐδέ τι μοι [5] ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπίηρ' ἀνὰ [6] θυμῷ.

τὰ ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς. οὕτως Ἀρίσταρχος.
Ἐπιθήσομεν. Ἐπιβαλοῦμεν. [7]
Ἐπιθρέξαντος. [8] Ἐπιδραμόντος. εἴληπται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθρεξεν, τοῦτ' ἔστιν παρεληλυθότος χρόνου τοῦ τρέχει ἐνεστῶτος· ὡς ἔθρεψεν, τρέφει.

---

[1] Μεγάλην ἐπιειμένος. Od. I. 214. Lege ἐπιειμένον.

[2] Ὅτι κέν τιν'. Il. I. 521. Pro ἥκοι, in nostris Hom. Editionibus legitur ἵκοι.

[3] Ἐπίηλεν. Omissa prior glossa quæ hoc vocabulum immediate sequi debuerat. In Hes. cernere est; ἐπεξίεναι. ἐπέπεμψεν, ἐπήγαγε. ἐπηνίξηνεν. Pro αὐτὸς in versu Homerico legitur οὗτος. Od. X. 49.

[4] Μητρὶ φίλῃ. Il. A. 572. Lege φίλῃ.

[5] Οὐδέ τι μοι. Od. T. 343.

[6] Ἐπίηρ' ἀνὰ. Alii pro ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ legunt unà voce ἐπιήρανα. Longe aliter

Ἐπιεικέα. Concessa, decentia.

Ἐπιεικές. Conveniens, decens, concessum.

Ἐπιειμένε. Indute. At in Odysseâ:

——— *Magnam* ἐπιειμένον *fortitudinem;*

Heliodorus vertit, qui fecit magnam vim.

Ἐπιείσομαι. Adibo.

Ἐπιζάφελος. Valde auctus. In hoc enim vocabulo includitur verbum ὀφέλλειν, *id est*, augere:

——— *Quando aliquem vehemens & valde aucta ira occuparet.*

Ἐπίηλεν.

——— *Hic enim induxit.* ———

Aristarchus interpretatur, immisit.

Ἐπίηρα. Voluptatem cum auxilio conjunctam:

Matri charæ opem & voluptatem afferens. ———

Et in hoc versu:

Neque mihi lavacra pedum ἐπίηρα *animo.*

Animo opem afferentia hîc interpretatur Aristarchus.

Ἐπιθήσομεν. Imponemus.

Ἐπιθρέξαντος. Incurrentis. Formatur ex verbo ἔθρεξεν, ex præterito præsentis τρέχω: ut dicitur ἔθρεψα ex τρέφω, *id est*, nutrio.

Apollonius. At in Hes. legitur: Ἐπιήρανα. Ἐπικαρδιακὰ τῆς ψυχῆς. Etymologus in versu Homeri legit conjunctim unâ voce ἐπιήρανα. Videsis eum in ἤρανος & in ἐπίηρα. Hanc lectionem alteri sic præfert Eustathius: τὰ ἐπιήρανα θυμοῦ, κρεῖττον οὕτω γράφεσθαι, ἤπερ ἐπὶ ἦρ' ἀνὰ θυμόν. ἡ γὰρ ἀνὰ πρόθεσις οὐκ οἶδεν ἁπλῶς ἐπὶ τοιούτων σημαινομένων συντάσσεσθαι.

[7] Ἐπιθήσομεν. Loquitur de pœnâ impositâ. Od. B. 192:

Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσχάλλῃς. —

[8] Ἐπιθρέξαντος. Il. N. 409:

Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν Ἔγχεος. —

Ἐπιθύουσιν. Ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι.

Ἐπικάρα. Ἐπὶ κεφαλήν. διὰ τοῦτο σημαίνει τὸ καταφερὲς τοῦ ῥεύματος, ὥστε δοκεῖν ἐπὶ κεφαλὴν φέρεσθαι·

Ἐξ ὀρέων [2] ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τοι ἔργ' ἀνδρῶν.

Ἐπικάρσια. Πλάγια, οὐ κατ' εὐθύ.

Ἐπικέλσαντας. Ἐπὶ ξηρὸν ἀγαγόντας, ὁρμήσαντας.

Ἐπικεύσω. Ἐπικρύψω καὶ ἀποσιωπήσομαι.

Ἐπίκλοπος. Ἐπιθυμητής· [3] ἢ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις.

Ἐπιλίγδην. Ὅσον ἐπιψαῦσαι·

Ἄκρον ἐπιλίγδην. [4] ———

Ἐπιλλίζουσι. Ἐπιλλίζειν ἐστὶν τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικαταχλᾶν·

Οὐχ ὁρᾷς [5] ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες;

Ἐπιμασσάμενος. Ἐφαψάμενος.

Ἐπίμαστον. Τὸν ἐπιζητοῦντα καὶ ἐπιμαστεύοντα τροφήν. [6] σημαίνει καὶ τὸν ἐπίπληκτον.

Ἐπιμίξ. Ἐπιμεμιγμένως. [7]

Ἐπίνυσσεν. [8] Ἐσωφρόνησεν.

Ἐπίουρος. [9] Εἰ μὲν ἡ πρώτη ὀξυτονοῖτο, δύω μέρη λόγου εἰσίν·

---

[1] Ἐπικάρα. Apud Hes. ut in Hom. ἐπὶ κάρ. Alii scribendum censent unâ voce, ἐπίκαρ, εἰς τὸ κάτω μέρος; cui opponitur in Galeni Glossario: Ἀνάκαρ. Εἰς τὸ ἄνω. Vide Etymologum Magnum.

[2] Ἐξ ὀρέων. Il. Π. 392. In Apollon. pro ἀνδρῶν lege ἀνθρώπων.

[3] Ἐπιθυμητής. Apud Hes. ἐπιθυμῶν τοῦ κλέπτειν. Legitur Il. Χ. 281:

Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων.

Et Od. Φ. 397.

Ἤ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Ad quod alludit illud Apollonii ἐπιθυμητής, post quod omissum puto, aut τοῦ κλέπτειν quod optime habet Hes. aut τῆς ἀπάτης, quod legitur in Lexico Manuscripto ab Alberti laudato. Etymologus Magnus: Ἐπίκλοπος. Κλέπτης καὶ ἀπατητικός, ἢ ἀπατεών, ἴσον θηκτὴρ ἐπίκλοπος. Hæc ultima verba corrupta sunt ex illo versu quem supra laudavimus:

Ἤ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Ἐπιθύουσι. Recta irruunt.

Ἐπικάρα. In caput. Et sic innuit pronum & proclivem secundi fluminis lapsum, ita ut videatur in caput præceps devolvi:

Ex montibus in caput: minuuntur vero labores hominum.

Ἐπικάρσια. Obliqua, non recta.

Ἐπικέλσαντες. In siccum adducentes, appellentes navem.

Ἐπικεύσω. Celabo & dissimulabo.

Ἐπίκλοπος. Appetens; aut qui furatur & decipit verbis.

Ἐπιλίγδην. Ita ut leviter perstringatur summa pars:

In summâ parte leviter perstrictus. ———

Ἐπιλλίζουσι. Verbum ἰλλίζειν est oculos inflectere innuendo:

Non vides quod mihi innuunt omnes?

Ἐπιμασσάμενος. Cum attigisset.

Ἐπίμαστον. Quæritantem victum. Significat & vecordem, attonitum.

Ἐπιμίξ. Promiscue.

Ἐπίνυσσεν. Sapientem reddidit.

Ἐπίουρος. Si prima syllaba accentu acuto notetur, duæ vo-

---

4 Κάρον ἐπιλίγδην. Indicat hunc locum Homeri Il. Ρ. 599:

Βλῆτο γὰ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
Ἄκρον ἐπιλίγδην. —

5 Οὐχ ὁρᾷς. Od. Σ. 11. Lege ὁράᾳς ut hodie habetur; aut sequendo lectionem Apoll. ad metrum tamen accomodatam, scribe ὁράεις; quod præterea alibi legitur, & hic multo præstat. Quod enim innuitur, magis cernitur quam auditur.

6 Τροφόν. Legitur Od. Τ. 377, ubi Schol. simpliciter habet ἐπιμαστίδιον καὶ ἐπιζητοῦσα. Ex Apollonio repone τροφὸν quod in Schol. exciderat.

7 Ἐπιμεμιγμένω. Lege ἐπιμεμιγμένους. Extat Il. Λ. 525.

8 Ἐπιφρόνησεν. Mallem ἐπιφρόνεον.

9 Ἐπίουρος. Extat Od. Ν. 405. & Ο. 39:

Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. —

Si accentu acuto notetur prima syllaba, ἔπι est pro ἔπεστι, *adest custos.*

Xx 2

ἀντὶ δὲ τῆς παρά·

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ [1] ἧστο. ——

ἀντὶ δὲ τῆς πρός·

Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ἐπὶ βωμὸν ἄγων. ——

ἀντὶ δὲ τῆς ἐν·

Οὐκ ἂν ἔγωγε [3] Θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.

Ἐπί. Κατὰ ἀναστροφήν. κυρίως μέν·

Ὧ ἔπι πόλλ' [4] ἐμόγησα. ——

ἀντὶ δὲ τοῦ ἔπεστιν·

—— Ἐπεὶ οὔ τοι [5] ἔπι δέος. ——

—— Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ [6]

Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.

Ἐπιβαλλόμενος. [7] Ἐπιβολήν, καταπρόθεσιν [8] ἔχων.

Ἐπίβαθρον. Μισθὸν τῆς ἐπιβάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, ἤγουν τὸ ναῦλον.

Ἐπιβλής. Μοχλὸς ἐπιβεβλημένος·

—— Θύρην [9] δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς

Εἰλάτινος, τὸν τρὶς [10] μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,

Τρὶς δ' ἀναοίγεσκον. ——

---

[1] Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ. Od. Z. 52.

[2] Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. A. 440.

[3] Οὐκ ἂν ἔγωγε. Il. Z. 129.

[4] Ὧ ἔπι πόλλ'. Il. A. 162.

[5] Ἐπεὶ οὔ τοι. Il. A. 515.

[6] Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ. Od. P. 537.

[7] Ἐπιβαλλόμενος. Extat Il. Z. 68:

Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε,

Nemo nunc exuviis intentus retro.

[8] Καταπρόθεσιν. Hinc corrigendus Hes. ubi legitur ἐπιβολὴν κατὰ πρόθεσιν ἔχων. Lege cum nostro, ἐπιβολὴν καταπρόθεσιν: vel potius divisim in utroque, κατὰ πρό-

Et pro *propter:*

Illa quidem propter focum sedebat. ———

Et pro *ad:*

Hanc deinde ad aram ducens. ———

Et pro *in:*

Non ego cum Diis in Olympo habitantibus pugnarem.

'Επί. Per inversionem. In proprio quidem sensu:

Pro quo multa sustinui. ———

Et pro ἔπεστι, scilicet, adest:

——— *Nam non tibi inest timor.* ———

Et:

——— *Non enim adest vir*

Qualis Ulysses erat, qui cladem a domo arceat.

'Επιβαλλόμενος. Institutum, propositum habens.

'Επίβαθρον. Pretium conscensionis in navem, scilicet naulum.

'Επιβλής. Vectis injectus:

——— *Januam autem continebat unus vectis*

Abiegnus, quem tres quidem claudebant Achivi,

Tres vero aperiebant. ———

θεσιν. Nam, ut ait Eustathius, τὸ ἐπιβάλλειν πρόθεσιν ἴσεα δηλοῖ. Vide ejus Commentarios in primum Odysseæ librum. Male in Hes. καὶ πρόθεσιν emendabat Salmasius ad Simplic. Miror doctissimum Alberti hic auctoritate Apoll. quem exscribi curaverat, usum non fuisse ut locum Hes. depravatum restitueret. 'Επιβολὴ autem est proprie ἔννοια καὶ ἐπιχείρησις, ut explicat Sangermanense Lex. Manuscriptum.

[9] Θύρητ. Il. Ω. 453.

[10] Τρίς. Hic ut in sequenti versu melius apud Hom. legitur τρεῖς δ', In ἐπιβλὴς vide Pollux, I. 77.

Ἐπιβώτορι μήλων. Ἤτοι βοσκήτορι, οἷον [1] ἐφιππαστῆρι. οἱ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κριῶν εἰώθασιν ἐπιβαίνειν, ὡς καὶ Ἡρόδοτός φησι·

——— Ἐπιβώτορι [2] μήλων

Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν.

Ἐπιγνάμψασα. Ἐπικατακλάσασα, συμπείσασα.

Ἐπιγουνίδα. Τὸ σεσαρκωμένον [3] μέρος τοῦ μηροῦ πρὸ τοῦ γόνατος ἀπὸ τοῦ ἐπιγεγονέναι ἐκ τῶν ὤμων σάρκωσιν.

Ἐπιγράμβην. [4] Ὅσον ἐπικαταξῦσαι·

——— Πῆχυν [5] ἐπιγράβδην βάλε χειρός.

καὶ τὸ ἐπέγραψεν, [6] ἐπικατέξυσεν.

Ἐπιδημεύεις. [7] Ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφῃ.

Ἐπιδίφρια. [8] Ἐπὶ τῷ ἅρματι.

Ἐπιδραμέτην. Ἐπεδίωκον φεύγοντα.

Ἐπιδώμεθα. Ἐπιδῶμεν. [9]

Ἐπιδωσόμεθα. Ἐπιδόσει τιμήσωμεν.

Ἐπιβωσόμεθα. Ἀντὶ τοῦ ἐπιβοησόμεθα. [10]

---

[1] Οἷον. Omissa certe particula disjunctiva ἤ. Ut habet Hes. βοσκήτορι τῶν ποιμένων, ἐπιβάτῃ, ἢ ἐφιππαστῆρι. Deinde quae eandem ac Apollonius adfert rationem. Optime a Relando & Josepho Scaligero animadversum est interpretationem τοῦ ἐφιππαστῆρος pertinere ad ἐπιβήτορι, quomodo nonnulli in Homero legebant. Infra pro Ἡρόδοτος, legerem Ἡρόδωρος. In versu ἐπιβότορι pro ἐπιβώτορι male ponitur.

[2] Ἐπιβώτορι. Od. N. 222.

[3] Σεσαρκωμένον. Lexicon Manuscriptum habet: τὸ πρὸ τοῦ γόνατος ἄνω σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἔνιοι δὲ τὴν ἐπιγουνίδα. Extat Od. Σ. 73:

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

ubi Hes. λέγει δὲ τὸν μηρὸν, ἀφ' οὗ ἐνδεικτικὸν τὴν τοῦ σώματος εὐεξίαν.

[4] Ἐπιγράμβην. Lege ἐπιγράβδην. Schol. ἄχρι τοῦ ἐπιξῦσαι μόνον τὸ δέρμα.

[5] Πῆχυν. Il. Φ. 166.

[6] Ἐπέγραψεν. Od. X. 280.

[7] Ἐπιδημεύεις. Invenitur Od. Π. 28.

Ἐπιβήτορι μήλων. Ovium paſtori, aut inſeſſori. Regum enim filii equitare diſcentes primum ovibus inſidere ſolent, ut dicit Herodorus:

—— Juveni paſtori ovium
Delicato, quales regum filii ſunt.

Ἐπιγνάμψασα. Cum inflexiſſet, cum perſuaſiſſet.

Ἐπιγουνίδα. Carnea & corpulenta pars femoris ante genu; ſic dicta quod ex humeris proveniat corpulentia.

Ἐπιγράβδην. Tanquam leviter perſtringere:

—— Cubitum leviter perſtrinxit manûs.

Et ἐπέγραψεν ſignificat leviter delibavit.

Ἐπιδημεύεις. In populo manes.

Ἐπιδίφρια. In curru.

Ἐπιδραμέτην. Perſequebantur fugientem.

Ἐπιδώμεθα. Videamus.

Ἐπιδωσόμεθα. Acceſſione ad munera honorabimus.

Ἐπιβωσόμεθα. Invocabimus.

---

ubi alii legunt ἐπιδημεύῃς. Heſ. habet Ἐπιδημεύει. Ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφει. Sed certiſſime reſpexit ad hunc Hom. locum, quod animadverſum non fuit; & legendum, Ἐπιδημεύεις. Ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφεις.

[8] Ἐπιδίφρια. Od. O. 51:

— Δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη.

quod Heſ. interpretatur: τὰ ἐπὶ τοῦ ἁρμαλείῳ δίφρῳ.

[9] Ἐπιδώμεθα. Legitur Il. X. 254:

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. —

ubi ſcite Heſ. habet, ſaltem quemadmodum a Sopingio emendatus fuit: ἐπιδώμεθα θεοὺς μάρτυρας, ἢ δῶμεν. Incertum enim ex utro verbo derivetur hæc vox.

[10] Ἐπιβωσόμεθα. Lege ἐπιβωσσόμεθα. Schol. & Etymologus habent: ἐπιβωσόμεθα, εἰς βοήθειαν ἐπικαλεσόμεθα. γράφεται καὶ ἐπιδωσόμεθα· ἵν' ἢ δώροις τιμήσομεν. Reſpiciunt Il. K. 463:

— Σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθα, aut ἐπιδωσόμεθα. Apollonius ante ἐπιβωσόμεθα, habebat ἐπιδωσόμεθα, ἐπιδώσει τιμήσομεν. Ubi vides eum utramque hujuſce verſûs variantem Lectionem conjungere voluiſſe.

Ἐπιεικέα. Ἐγχωροῦντα, πρέποντα.

Ἐπιεικές. Ἐπιεικὸς, προσῆκον, ἐγχωροῦν.

Ἐπιειμένε. Ἐπημφιεσμένε. ἐπὶ δὲ τῆς Ι Ὀδυσσείας·

——— Μεγάλην ἐπιειμένος [1] ἀλκὴν,

Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσι, πεποιημένον.

Ἐπιείσομαι. Ἐπελεύσομαι.

Ἐπιζάφελος. Ὁ λίαν ηὐξημένος. ἔγκειται γὰρ τὸ ὀφέλλειν·

——— Ὅτε κέν [2] τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἥκοι.

Ἐπίηλεν. [3]

——— Αὐτὸς γὰρ ἐπίηλεν. ———

Ἀρίσταρχος, ἐπεισέπεμψεν.

Ἐπίηρα. Τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν·

Μητρὶ φίλῃ [4] ἐπίηρα φέρων. ———

ἐν δὲ τῷ·

Οὐδέ τι μοι [5] ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπίηρ' ἀνὰ [6] θυμῷ.

τὰ ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς. οὕτως Ἀρίσταρχος.

Ἐπιθήσομεν. Ἐπιβαλοῦμεν. [7]

Ἐπιθρέξαντος. [8] Ἐπιδραμόντος. εἴληπται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθρεξεν, τοῦτ' ἔστιν παρεληλυθότος χρόνου τοῦ τρέχει ἐνεστῶτος· ὡς ἔθρεψεν, τρέφει.

---

[1] Μεγάλην ἐπιειμένος. Od. I. 214. Lege ἐπιειμένον.

[2] Ὅτε κέν τιν'. Il. I. 521. Pro ἥκοι, in nostris Hom. Editionibus legitur ἵκοι.

[3] Ἐπίηλεν. Omissa prior glossa quæ hoc vocabulum immediate sequi debuerat. In Hes. cernere est; ἐπιξίεσεν, ἔπεμψεν, ἐπέταξεν. ἐπιπίξησιν. Pro αὐτὸς in versu Homerico legitur ὗτος. Od. X. 49.

[4] Μητρὶ φίλῃ. Il. A. 572. Lege φίλῃ.

[5] Οὐδέ τι μοι. Od. T. 343.

[6] Ἐπίηρ' ἀνά. Alii pro ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ legunt unâ voce ἐπιήρανα. Longe aliter

'Επιεικέα. Concessa, decentia.

'Επιεικές. Conveniens, decens, concessum.

'Επιειμένε. Indute. At in Odysseâ:

> ——— *Magnam* ἐπιειμένον *fortitudinem;*

Heliodorus vertit, qui fecit magnam vim.

'Επιείσομαι. Adibo.

'Επιζάφελος. Valde auctus. In hoc enim vocabulo includitur verbum ὀφέλλειν, *id est*, augere:

> ——— *Quando aliquem vehemens & valde aucta ira occuparet.*

'Επίηλεν.

> ——— *Hic enim induxit.* ———

Aristarchus interpretatur, immisit.

'Επίηρα. Voluptatem cum auxilio conjunctam:

> *Matri charæ opem & voluptatem afferens.* ———

Et in hoc versu:

> *Neque mihi lavacra pedum* ἐπίηρα *animo.*

Animo opem afferentia hîc interpretatur Aristarchus.

'Επιθήσομεν. Imponemus.

'Επιθρέξαντος. Incurrentis. Formatur ex verbo θρέξω, ex præterito præsentis τρέχω: ut dicitur ἔθρεψα ex τρέφω, *id est*, nutrio.

Apollonius. At in Hes. legitur: 'Επιζάφελα. 'Επιμαρμέλικα τῇ ψυχῇ. Etymologus in versu Homeri legit conjunctim unâ voce ἐπίηρα. Videsis eum in ἤρανος & in ἐπίηρα. Hanc lectionem alteri sic præfert Eustathius: τὰ ἐπίηρα θυμῷ, κρεῖττον οὕτω γράφεσθαι, ἤπερ ἐπὶ ἦρα θυμῷ. ἡ γὰρ διὰ πρόθεσις οὐκ οἶδεν ἀπλῶς ἐπὶ τοιούτων σημαινομένων συντάσσεσθαι.

[7] 'Επιθήσομεν. Loquitur de pœnâ impositâ. Od. B. 192:

Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσχάλλῃς. —

[8] 'Επιθρέξαντος. Il. N. 409:

Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν Ἔγχεος. —

Ἐπιθύουσιν. Ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι.

Ἐπικάρ. Ἐπὶ κεφαλήν. διὰ τοῦτο σημαίνει τὸ καταφερὲς τοῦ ῥεύματος, ὥστε δοκεῖν ἐπὶ κεφαλὴν φέρεσθαι·

Ἐξ ὀρέων [2] ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τοι ἔργ' ἀνδρῶν.

Ἐπικάρσια. Πλάγια, οὐ κατ' εὐθύ.

Ἐπικέλσαντας. Ἐπὶ ξηρὸν ἀγαγόντας, ὁρμήσαντας.

Ἐπικεύσω. Ἐπικρύψω καὶ ὑποστελοῦμαι.

Ἐπίκλοπος. Ἐπιθυμητής· [3] ἢ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις.

Ἐπιλίγδην. Ὅσον ἐπιψαῦσαι·

Ἄκρον ἐπιλίγδην. [4] ———

Ἐπιλλίζουσι. Ἐπιλλίζειν ἐστὶν τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικατακλᾶν·

Οὐχ ὁρᾷς [5] ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες;

Ἐπιμασσάμενος. Ἐφαψάμενος.

Ἐπίμαστον. Τὸν ἐπιζητοῦντα καὶ ἐπιμαστεύοντα τροφήν. [6] σημαίνει καὶ τὸν ἐπίπληκτον.

Ἐπιμίξ. Ἐπιμεμιγμένως. [7]

Ἐπίνυσσεν. [8] Ἐσωφρόνησεν.

Ἐπίουρος. [9] Εἰ μὲν ἡ πρώτη ὀξυτονοῖτο, δύο μέρη λόγου εἰσίν·

---

[1] Ἐπικάρ. Apud Hes. ut in Hom. ἐπὶ κάρ. Alii scribendum censent unâ voce, ἐπίκαρ, εἰς τὸ κάτω μέρος; cui opponitur in Galeni Glossario: Ἀνάκαρ. Εἰς τὸ ἄνω. Vide Etymologum Magnum.

[2] Ἐξ ὀρέων. Il. Π. 392. In Apollon. pro ἀνδρῶν lege ἀνθρώπων.

[3] Ἐπιθυμητής. Apud Hes. ἐπιθυμῶν τοῦ κλέπτειν. Legitur Il. Χ. 281:

Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων.

Et Od. Φ. 397:

Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Ad quod alludit illud Apollonii ἐπιθυμητὴς, post quod omissum puto, aut τοῦ κλέπτειν quod optime habet Hes. aut τῶν ἀλλοτρίων, quod legitur in Lexico Manuscripto ab Alberti laudato. Etymologus Magnus: Ἐπίκλοπος. Κρύφιος καὶ ὀξυλογιστικὸς, ἢ ἀπατεὼν, ἴσον θηητὴρ ἐπίκλοπος. Hæc ultima verba corrupta sunt ex illo versu quem supra laudavimus:

Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

ʼΕπιθύουσι. Recta irruunt.

ʼΕπικάρα. In caput. Et sic innuit pronum & proclivem secundi fluminis lapsum, ita ut videatur in caput præceps devolvi:

Ex montibus in caput: minuuntur vero labores hominum.

ʼΕπικάρσια. Obliqua, non recta.

ʼΕπικέλσαντας. In siccum adducentes, appellentes navem.

ʼΕπικεύσω. Celabo & dissimulabo.

ʼΕπίκλοπος. Appetens; aut qui furatur & decipit verbis.

ʼΕπιλίγδην. Ita ut leviter perstringatur summa pars:

In summâ parte leviter perstrictus. ———

ʼΕπιλλίζουσι. Verbum ἐπιλλίζειν est oculos inflectere innuendo:

Non vides quod mihi innuunt omnes?

ʼΕπιμασσάμενος. Cum attigisset.

ʼΕπίμαστον. Quæritantem victum. Significat & vecordem, attonitum.

ʼΕπιμίξ. Promiscue.

ʼΕπίνυσσεν. Sapientem reddidit.

ʼΕπίουρος. Si prima syllaba accentu acuto notetur, duæ vo-

---

4 Ἄκρον ἐπιλίγδην. Indicat hunc locum Homeri Il. Ρ. 599:

Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
Ἄκρον ἐπιλίγδην. —

5 Οὐχ ὁρᾷς. Od. Σ. 11. Lege ἀΐεις ut hodie habetur; aut sequendo lectionem Apoll. ad metrum tamen accomodatam, scribe ὁράᾳς; quod præterea alibi legitur, & hic multo præstat. Quod enim innuitur, magis cernitur quam auditur.

6 Τροφόν. Legitur Od. Τ. 377, ubi Schol. simpliciter habet ἐπιμαστεύοντα καὶ ἐπιζητοῦντα. Ex Apollonio repone τροφὴν quod in Schol. exciderat.

7 Ἐπιμεμυγμένω. Lege ἐπιμεμυγμένως. Extat Il. Α. 525.

8 Ἐσωφρόνησεν. Mallem ἐσωφρόνισεν.

9 Ἐπίουρος. Extat Od. Ν. 405. & Ο. 39:

Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. —

Si accentu acuto notetur prima syllaba, ἔπι est pro ἔπεστι. *adest custos.*

Xx 2

ἔπεστι οὖρος, ὅ ἐστι φύλαξ. ὡς μεταφορικῶς ὁ ξύλινος ἐπίουρος.[1]

Ἐπιῤῥήσσεσκον.[2] Ἐπεσπῶντο, ἐπέβαλλον.

Ἐπισκύνιον. Τὸ ὑπὲρ[3] τὰς ὀφρῦς μέρος.

Ἐπισμυγερῶς. Ἐπιπόνως·

——— Ἐπισμυγερῶς[4] ναυτίλλεται. ———

Ἐπίσπαστον. Αὐθαίρετον·

Ἦ τάχα Ἶρος ἄειρος[5] ἐπίσπαστον κακὸν ἄξει.[6]

Ἐπισπέσθαι. Ἐπακολουθῆσαι, ἐπιδιῶξαι.

Ἐπισσεύας.[7] Ἐφορμήσας.

Ἐπισσώτρων. Τὴν[8] τοῦ ἅρματος τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, οἷον, τῶν ἐπὶ τὴν γῆν σουμβῶν.

Ἐπισταδόν.[9] Ἐρεστῶτες.

Ἐπιστάμενος.[10] Ἐπὶ στίχου ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσείας. Ἀρίσταρχος, τοῦ ἐπισήμονος.

Ἐπίστηται. Δύναται.[11]

---

[1] Ξύλινος ἐπίουρος. Hic ἐπίουρος, *custos* dicitur metaphorice, ἀπὸ τοῦ ξυλίνου ἐπιούρου, ἔχοντι ἧλον, sic dicti quod conjuncta revinciat & firmà custodià contineat. Post ξύλινος omissum puto ἧλος; & sensus erit: *ut metaphorice ligneus clavus dicitur* ἐπίουρος. Hinc nata vox οὐρῆες custodes. Nam versum illum primi Iliados Libri:

Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργοὺς,

vulgo sic redditum:

Mulos quidem primum invasit & canes celeres,

cum causa non appareat cur potissimum muli corripi eo morbo dicantur, Aristoteles in Poet. c. 25. de custodibus primo pestilentià correptis intelligit; præsertim quum statim canum mentionem faciat Poeta: quos etiam custodiæ causà ut accerrimos excubitores adhibebant.

[2] Ἐπιῤῥήσσεσκον. Il. Ω. 454.

[3] Τὸ ὑπὲρ. Hes. habet, τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν ἐφρύδιον, Lex. vero Manuscriptum a me consultum: τὸ ἐπικείμενον ταῖς ὀφρυσι δέρμα.

ces ſeparandæ ſunt: & idem eſt ac ἔπεστι οὖρος, *id eſt*, adeſt cuſtos; ut metaphorice ligneus clavus dicitur ἐπίουρος.

'Επιῤῥήσσεσκον. Attrahebant, imponebant.

'Επισκύνιον. Pars ſupra ſupercilia poſita.

'Επισμυγερῶς. Laborioſe:

——— *Laborioſe navigat.* ———

'Επίσπαστον. Sponte arceſſitum:

Certe mox Irus non jam Irus ſponte arceſſitum malum ſibi adducet.

'Επισπέσθαι. Sequi, perſequi.

'Επισσεύας. Cum immiſſos excitaſſet.

'Επισσώτρων. Currûs rotarum circuli ferrei; ſic dicuntur quaſi ſupra terram σύρόμενοι, *id eſt*, agitati.

'Επισταδόν. Adſtantes.

'Επιστάμενος. In verſu decimi quarti Odyſſeæ Libri. Ariſtarchus interpretatur prudentem.

'Επίστηται. Poteſt.

---

4 'Επισμυγερῶς ναυτίλλεαι. Od. Δ. 672. Lege ναυτίλλεται.

5 Ἦ τάχα Ἶρος ἄιρος. Od. Σ. 72. In Hom. ἄιρος pro ἄειρος.

6 Ἆξει. In vulgatis Homeri Editionibus legitur ἴξει. Sed ἄξει melius convenit cum ἐπίσπαστον. Metaphorâ ductâ ut ait Schol. ἀπὸ τῶν ὀρνίθων τῶν διλεαζομένων καὶ ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὸν ὄλεθρον. Conſonat Euſtathius.

7 'Επισσεύας. Legitur Od. Ξ. 399. Δμῶας ἐπισσεύοντας, non vero ἐπισσεύοντες; at alii volunt, ἐπισσεύας.

8 Τόν. Lege τῶν; aut forſan omiſſum eſt vocabulum, ſcilicet κατὰ, & legendum: τὸν τῶν ἅρματος.... κατὰ. Sed prius mallem.

9 'Επισταδόν. Reſpicit ad Od. Π. 453:

— Οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο,

ubi alii legunt, ἐπὶ σταθμόν.

10 'Επιστάμενος. Lege ἐπιστάμενοι, ut occurrit Od. Ξ. 359:

Ἀνδρὸς ἐπισταμένου. —

11 'Επίστηται. Il. Π. 243:

— Ἠ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν.

Ἐπιστάτῃ. [1] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τῷ ἐφισαμένῳ καὶ ἐπαιτοῦντι.

Ἐπιστεφέας. Πλήρεις·

——— Κρητῆρας [2] ἐπιστεφέας οἴνοιο

Ἐπιστροφάδην. Μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος.

Ἐπίστροφος. Ἐπιστρεπτικὸς, [3] οἷον ἐπιμελής. [4] ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

Ἐπισφύριοις. Τὰ ἐπιτιθέμενα μετὰ τὰς κνημῖδας τοῖς σφυροῖς ἐπισφύρια καλεῖται·

——— Ἐπισφυρίοις [5] ἀραρυίας.

Ἐπισχερώ. [6] Ἐφεξῆς.

Ἐπισχεσίην. Πρόφασιν·

——— Οὐδέ τιν' ἄλλην [7]

Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε.

Ἐπιτάῤῥοθοι. Οἱ τοῖς κυσὶν ἐπιθοῤῥοῦντες. [8] τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικούρων.

Ἐπιτεῖλαι. Ἐπιτάξαι, ἐντείλασθαι.

Ἐπιτειλαμένῳ. Ἐπιτάξαντι.

---

[1] Ἐπιστάτῃ. Od. P. 455.

[2] Κρητῆρας. Il. Θ. 232.

[3] Ἐπιστρεπτικὸς, ut fusius explicat Hes. εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων τοὺς ἀνθρώπους. Alludit ad Od. Λ. 177:

— Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτεροι διὰ Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.

quod vertunt: *Nam & is in se convertebat studia hominum, eosque ad se alliciebat.*

[4] Ἐπιμελής. Sumitur pro inspectore curam gerente, Od. Θ. 163:

Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίστροφος ἦσιν ὁδαίων.

Hic tamen alii legunt, ἐπίσκοπος, quod glossam fuisse puto. Sumitur pro nomine proprio, Il. B. 517 & 856.

[5] Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459.

[6] Ἐπισχερώ. Extat in Pindari primâ Nemeâ, ut jam animadversum est, αὐτὸν μὰν ἐν εἰρήνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχερῷ ἡσυχίαν, καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντα. Errorem

'Επιστάτῃ. Hæc vox ſemel occurrit. Intelligit eum qui aſtat & mendicat.

'Επιστεφέας. Plenos :

——— *Crateras plenos vino.*

'Επιστροφάδην. Cum converſione corporis.

'Επίστροφος. Vim habens ad ſe convertendi. Aut curam habens. Eſt autem & nomen proprium.

'Επισφυρίοις. Quod malleolis pedum injicitur poſt ocreas vocatur ἐπισφύρια :

——— *Fibulis adaptatas.*

'Επισχερώ. Ex ordine, deinceps.

'Επισχεσίην. Prætextum :

——— *Neque ullum alium*

Seditionis facere prætextum potuiſti.

'Επιτάῤῥοθοι. Qui canes incitant. Sumitur & pro ſociis atque djutoribus.

'Επιτεῖλαι. Mandare, jubere.

'Επιτειλαμένῳ. Ei qui mandavit.

---

in metro manifeſtum, deeſſeque ſyllabam optime annotavit Joannes Benedictus; ſed male legit δοχμῶν pro χερῶν. Melius ἐχερῶ emendat Alberti.

7 'Ουδέ τι' ἄλλην. Od. Φ. 71.

8 'Επιθαῤῥῶντες. Lege tranſpoſitis litteris ἐπιῤῥοθῶντες, ut habetur in Etymologo Magno, pag. 365. Ed. Sylburg. Videſis eumdem voce ἐπίῤῥοθος. pag. 363. ex quo apparet ἐπιῤῥοθεῖν proprium eſſe veterum in venatione. Formula τὸ ἐπιῤῥοθοῦντων eſt apud Xenophontem *de venatione*, pag. 575. Editionis quæ prodiit Lutetiæ apud Henricum Stephanum, anno 1581. 'Επιθεάζοντων δὲ αὐτῷ διακελεύομαι, ἰὼ κύνες, ἰὼ κακὰς, σοφῶς γε ὦ κύνες, καλῶς γε ὦ κύνες. Clar. Alberti ad Heſychium perperam edidit ἐπιθαῤῥῶντες. Il. M. 180.

Πάντες ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν.

Eadem hæc actio canes adhortandi vocatur quoque ἐπίσιγον, teſte Etym. qui habet: τὸ σοβίζοντας ἐπελαύνειν τὰς κύνας ἐπὶ τὰ ἔργα ἐν ταῖς κυνηγεσίαις, ἐπίσιγον καλοῦνται. Simplici σίττα paſtores utebantur. Theocrit. εἰδ. Ε. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω. Et εἰδ. Η. σίττα νέμεσθε, νέμεσθε. Pro quo apud Euripid. in Cyclope, verſu 49: ψύττα. ὁ τᾶδ' ὦ, ὁ τᾶδε νέμῃ.

Ἐπιτετράφατε. [1] Ἐπιτετραμμένοι εἰσίν. ἴαχχον [2] δὲ τὸ σχῆμα.

Ἐπιτηδές. [3] Ἐπιτηδεῖς, ἐπιτηδείως.

Ἐπίτονος. [4] Ὁ ἱμὰς ὁ δεσμεύων τὸ πρὸς τὸ ἱστίον κέρας, οἷον ἡ κεραία ἥτις δεσμεύεται περὶ τὸν ἱστόν.

Ἐπιτρέψαι. Ἐπιτροπὴν δοῦναι.

Ἐπίφρονα. Φρόνιμον.

Ἐπιψαύσῃ. Ἐπιθιγάνῃ.

Ἐπιωγαί. Οἱ ἀλίμενοι [5] τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες καὶ σκέπην ὑπὸ ἀνέμων.

Ἔπλετο. Ἐγένετο.

Ἐπιβαλλόμενος. [6] Ἐπιβολὴν, καταπρόθεσιν ἔχων.

Ἐπλίσσοντο. Διέβαινον, ἀπὸ τοῦ πλιάδος. [7]

—— Εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι.

---

[1] Ἐπιτετράφατε. Lege ἐπιτετράφαται. Il. B. 25:

Ὧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε. —

[2] Ἴαχχον. Lege Ἰακόν.

[3] Ἐπιτηδές. Legitur Il. A. 142:

Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. —

quod vertitur, *remiges idoneos*. Optime post Eustathium annotaverunt L. Bos & Kusterus τὸ ἐπιτηδὲς non esse adverbium, aut neutrum singulare pro adverbio positum; sed accusativum pluralem Poeticum & Ionicum pro ἐπιτηδεῖς, per elisionem τοῦ ι, quæ littera in diphtongo ΕΙ Ionice & Dorice omitti solet; ut in ἀπόδεξις pro ἀπόδειξις, κεινὸν pro κοινόν, χέρας pro χεῖρας. Sic Il. H. 100. ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς scribitur. Quibusdam ἐπιτηδὴς derivatur ex Hebr. עתיד *paratus*, & Chald. Syr. & Ar. עתד *paratus*, *præsto fuit*.

[4] Ἐπίτονος. Sic corrige Hes. locum ἐπίτονος interpretantis, quem miror nunquam antea emendatum fuisse: δέρμα (lege δεσμὸς) ᾧ κατηκρωτηρίασται τὸ ἱστίον τῷ ναῷ: lege τὸ ἱστίον, vel πρὸς τὸν ἱστὸν τῆς νεὼς τὸ κέρας; ut & habet Suidas.

[5] Ἀλίμενοι. In Hes. ἀνείμενοι. Od. E. 404:

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί.

[6] Ἐπιβαλλόμενος. Vide supra ubi idem iisdem occurrit verbis.

[7] Πλιάδος. Hæc vox non est Græca. Legendum πλιχάδος quæ est pars corporis inter inguina & femur, quæ scilicet incedendo veluti divaricetur. Pollux, lib. II. 173. τὰ μέρη τοι μεταξὺ πυγῆς τε καὶ ἰσχίου καὶ μηροῦ πλιχάδες καλοῦνται. ὅθεν καὶ τὸ διαβαίνειν οἱ ποιηταὶ ἀμφιπλίσσειν λέγουσι. καὶ τὸ περιπλέκειν ἀμφιπλὶξ, ὡς Σοφοκλῆς καλέχρησατο ἐπὶ δρακόντων εἰπών. θηρὸς ἀμφιπλὶξ εἱλιγμένα ἴσον περιπλέξαντα.

Ἐπιτετράφατε.

Ἐπιτετράφατε. Commissi sunt. Ionica est hæc orationis figura.
Ἐπιτηδές. Paratos, dispositos.
Ἐπίτονος. Funis colligans antennam ad velum, tanquam antenna quæ revincitur ad malum navis.
Ἐπιτρέψαι. Committere.
Ἐπίφρονα. Prudentem.
Ἐπιψαύσῃ. Attingeret.
Ἐπιῤῥαί. Portu carentia loca, sed secessum habentia & a vento munita tectaque.
Ἔπλετο. Fuit.
Ἐπιβαλλόμενος. Institutum, propositum habens.
Ἐπλίσσοντο. Transibant:

——— Et pulchre transibant pedibus.

διὸ καὶ Στράττις, τὰ θυγάτρια περὶ τὴν λακάνην ἄπαντα περιπεπλεγμένα, τουτέστι, διαγχόντα τὰ σκέλη. καὶ Ὅμηρος δέ·

— Ἐν δ᾽ ἐπλίσσοντο πόδεσσι,

τουτέστι διέβαινον. Eustathius ad Od. Z. τὸ δὲ πλίσσοντο, λέξις μέν ἐστιν Ἰωνική. κατὰ δὲ τοὺς πλείστους, Δωρική. δηλοῖ δὲ τὸ βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. ὅθεν καὶ πλὶξ, τὸ βῆμα. καὶ πλίξας, ὁ βηματίσας. καὶ περιπεπλιγμένον, τὸ περιβεβηκός. καὶ ἀπεπλίξατο, τὸ ἀπέβη, παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν Ἀχαρνεῦσι. καὶ Ἱπποκράτης δέ φασι πλίγμα λέγει, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα. ὅθεν καὶ διαπεπλίχθαι, τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας. In hanc vocem Aristophanis in Acharn. ab Eustathio laudatam sic habet ejus Scholiastes: Ἀπεπλίξατο. Ἀπεστράτευσε, διέβη. πλὶξ γὰρ, τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα· ὅθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος·

Ἐν δ᾽ εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ᾽ ἐπλίσσοντο πόδεσσιν.

Rufus Ephesius πληχάδα (seu fortasse πλιχάδα) τὸ μεταξὺ ὀσχεοῦ, καὶ ἀποσχήματος, καὶ μηροῦ vocat. Etymologus Magnus: Εὐπλίσσοντο. (Lege divisim εὖ πλίσσοντο) Καλῶς ἐβάδιζον καὶ διέβαινον· πλίσσεσθαι γὰρ, τὸ βάδην διαβαίνειν· καὶ πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ·

Δράκοντα δ᾽ ἄμφω ἀμφιπλὶξ εἰληφότες.

περιβάδην. Sic Pseudodydimus in eumdem Homeri locum habet: Πλίσσοντο. Διέβαινον. πλίχες γὰρ, τὰ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα δέρματα ἃ διΐσται (seu potius τείνεται, ut optime legit Clarissimus Alberti ad Hesychium) διαβαινόντων. Notandum hîc est Apollonium, Pollucem, Etymologum & Scholiast. Aristophanis legisse εὖ δ᾽ ἐπλίσσοντο pro εὖ δὲ πλίσσοντο quod hodie habetur, & Eustathio ac Pseudodydimo placuit. Leve discrimen.

9 Ἐν δ᾽ ἐπλίσσοντο. Od. Z. 318.

τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

Ἐπορεξάμενος.[1] Ἐφορμήσας, ἐπιτείνας.

Ἔπορον. Ἔδωκαν.

Ἔπουσαν.[2] Ἀπὸ τοῦ ἔπειν ὅ ἐστι περιγίνεσθαι·

——— Μετὰ Τυδέος[3] υἱὸν ἔπουσαν,

οἷον ποτωμένην.

Ἑπταβόειον. Ἑπτάβυρσον.

Ἑπταπόδην.[4] Τηλικαύτην τῷ μεγέθει, οἷον ἑπτὰ ποδῶν βάραθρον.[5]

Ἔπταχα. Εἰς ἑπτὰ μέρη.

Ἐπτύσσοντο. Ἐκραδαίνοντο·

Ἔγχεα[6] δ' ἐπτύσσοντο. ———

Ἐπώχατο. Τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπεὶ κεκλιμένοι[7] ἦσαν, ἐπωχλισμένη, ὅ ἐστι ἠσφαλισμέναι πᾶσαι. τὸ γὰρ πᾶσαι, ἀντὶ τοῦ ὅλαι·

——— Πᾶσαι[8] γὰρ ἐπώχατο. ———

Ἐπαλλάξαντες. Ἅμμα[9] ποιήσαντες καὶ ἀντεπιβαλλόντες·

Πεῖραρ[10] ἐπαλλάξαντες. ———

Ἔραζε. Χαμαὶ, εἰς τὴν γῆν.

Ἐραννῆς. Ἐπεράστου, καλῆς.

---

[1] Ἐπορεξάμενος. Il. E. 335.

[2] Ἔπουσαν. Omissa est prior glossa: περιγινομένην, φοιτῶσαν, ποιουμένην, ut habet Hesychius.

[3] Μετὰ Τυδέος. Il. K. 516.

[4] Ἑπταπόδην. Il. O. 729:

Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀϊόμενος θανέεσθαι
Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. —

Vide Etymol. in θρῆνυς.

[5] Βάραθρον. Mallem [illegible]; ut θρῆνυν explicat Schol. [illegible] ἀπὸ τῆς [illegible]. Et Apollon. ἢ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοῦ [illegible] ἐπὶ τοίχου [illegible].

[6] Ἔγχεα. Il. N. 134.

[7] Ἐπεὶ κεκλιμένοι ἦσαν, ἐπωχλισμέναι

Hæc vox semel occurrit.

'Ἐπορεξάμενος. Insiliens, cum extendisset hastam.

Ἔπορον. Dederunt.

'Ἐποῦσαν. Occupatam; ex verbo ἔπειμι, quod est *adesse:*

——— *Circa Tydei filium quasi occupatam.*

'Ἑπταβόειον. Ex septem bubulis pellibus factum.

'Ἑπταπόδην. Cujus talis est magnitudo, quasi septempedalem fossam.

'Ἕπταχα. In septem partes.

'Ἐπτύσσοντο. Crispabantur:

Hastilia autem crispabantur. ———

'Ἐπῴχατο. Vectibus reclinatis ἐπωχλισμέναι, *id est*, munitæ erant. In hoc enim loco *omnes* dicitur pro *totæ:*

——— *Omnes enim vectibus munitæ erant.* ———

'Ἐπαλλάξαντες. Cum nexum fecissent & injecissent:

Funem cum innexum alligassent. ———

'Ἔραζε. Humi, in terram.

'Ἐραννῆς. Amabilis, pulchræ.

Fortasse legendum, μοχλοῖς ἐπικεκλιμένοις ἦσαν ἐπωχλισμέναι. Parvus Schol. habet, ἐπῳγμέναι, ἐπικεκλιμέναι ἦσαν. Eustathius vero: πάσας γὰρ ἐπῴχατο ὁ κτύπος δηλαδή. ἢ ἐπῴχατο, ἔχων ἐπιπορευθῆναι οἱ Τρῶες. ἢ μᾶλλον ἐπῴχατο, ὃ δηλοῖ δι' ὀχέων ἤτοι μόχλων ἀσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί.... ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπῴχατο σημαίνει ποτὲ ἐν ἄλλοις καὶ τὸ ἀνεῳγμέναι ἦσαν, ἀπὸ τοῦ ᾦκτο, ὡς τετάχατο τετάχατο Ἰωνικῶς φασὶ καὶ Ἀττικῶς. Etym. Ἐπῴχατο. σὺν τῷ Ι. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς ἀπὸ, ἀπῶχμαι καὶ ἀπῶγμαι. τὸ τρίτον πρόσωπον κατὰ διάλυσιν, ἀπῴχατο, ἀπὸ τοῦ οἴγω, ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν.

[8] Πᾶσαι. Il. M. 340. Ubi alii legunt πάσας.

[9] Ἄμμα. Vide supra p. 332.

[10] Πεῖραρ. Il. N. 359.

Ἐρατίζων. Ἐπιθυμῶν.

Ἔργον. Ὅτ' ἂν ψιλῶς Ὅμηρος ἔργον λέγει, μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένου, μηδὲ ἐκ τῶν παρακειμένων δηλουμένων [1], τὴν γεωργίαν δηλοῖ.

Ἕρδειν. Ἐπὶ μὲν τοῦ θύειν·

Ἔρδον [2] δ' Ἀπόλλωνι. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ πράσσειν·

Ἕρδ', ἀτὰρ [3] οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν Θεοὶ ἄλλοι.

Ἐρέθοντες. ' ῥεθίζοντες.

Ἐρεμνή. Σκοτεινὴ, οἷον ἐρεβεννή· παρὰ τὸ ἔρεβος, ὅ ἐστι σκότος.

Ἐρεπτόμενον. [4] Ἀπὸ τοῦ ἔρας ἐσθίοντες, ὅ ἐστι κυρίως· [5]

Λωτὸν [6] ἐρεπτόμενοι. ———

Ἐρετμόν. Κώπην.

Ἔρεσσον. Ἐκωπηλάτουν· ἀντὶ τοῦ ἤλαυνον.

Ἐρεῦσαι. Ἐρυθρὰν ποιῆσαι.

Ἔρεψα. Ἐστέγασα· ἀφ' οὗ καὶ ὀροφὴ, ἡ στέγη. κακῶς δ' ἀπέδωκαν τινὲς, τὸ ἐστεφάνωσα. [7]

Ἐρέων. Σημαίνων·

——— Φόως [8] ἐρέων ἐπὶ γαῖαν.

---

[1] Δηλουμένων. Clarissimus Alberti qui hæc verba laudat, legendum censet δηλουμένου. Æque probarem δηλούμενον, cum ad ἔργον referretur. Quibusdam ἔργον deducitur ex Hebraico ארג *texere*, unde & derivant ἐργάνη, *id est*, opificium, specialiter lanificium.

[2] Ἔρδον. Il. A. 315.

[3] Ἕρδ', ἀτάρ. Il. Δ. 29.

[4] Ἐρεπτόμενον. Lege ἐρεπτόμενοι.

[5] Κυρίως. Post hoc verbum, κυρίως, aliquid manifeste deest. Supple: ὅ ἐστι κυρίως ἐπὶ τῶν νεμομένων τετραπόδων, ut habet Hesychius: ἐπὶ τῶν νεμομένων τετραπόδων

'Ερατίζων. Appetens.

'Ερον. Cum fimpliciter hanc vocem ufurpat Homerus, nec aliud addit, nec eam definit a circumftantibus, agriculturam indicat.

'Ερδειν. Ufurpatur pro facrum facere:

Sacrificabant autem Apollini. ———

Et pro facere:

Fac; fed non cæteri approbabimus Dii.

'Ερέθοντες. Irritantes.

'Ερεμνή. Obfcura, quafi ἐρεβεννή; ex ἔρεβος, quod eft obfcuritas.

'Ερεπτόμενον. Ex terrâ comedentes, quod proprie de brutis dicitur:

Lotum ex terrâ comedentes. ———

'Ερετμόν. Remum.

'Ερεσσον. Remos agitabant; fumitur pro ἤλαυνον, *id eft*, remigabant.

'Ερεῦσαι. Rubefacere.

'Ερεψα. Texi; unde & ὀροφὴ dicitur, *id eft*, tectum. Male autem quidam interpretati funt, *coronavi*.

'Ερέων. Indicans:

——— *Lucem indicans terræ.*

τάσσεται ἡ λέξις. Vel fcribe κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων cum Schol. Pindari qui in hæc quartæ Pyth. (verfu 427) verba, στεφάνοισί τε ποίας ἔρεπτον, fic habet & interpretatur: κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάσσεται, ὅτι ἐπὶ τῇ ἔρᾳ, τουτέστι τῇ γῇ, ἐσθίουσι.

[6] Λωτόν. Od. I. 97.

[7] 'Εστεφάνωσα. Alludit ad verfum Iliadis A. 39:

Σμινθεῦ, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα; quod quidam explicabant *coronavi*, ut Hef. qui habet: 'Εστεφάνωσα, Ἔρεψα.

[8] Φόως, Il. Ψ. 226.

σημαίνει δέ ποτε, τὸ ἐρευνήσων, [1] ζητήσων.

Ἐρηρέδαται. Ἐρηρισμένοι εἰσίν. Ἰακὸν δὲ τὸ σχῆμα τοῦ ῥήματος.

Ἐρητύειν. Κωλύειν. τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ, ἐρητύσασκε. [2]

Ἐρήτυθεν. [3] Διακατέχον.

Ἐρχθέντα. [4] Ἐν ὕδατι πνιγέντα.

Ἐριαύχενας. Μεγαλαύχενας. ἐπίθετον δέ ἐστι τῶν ἵππων.

Ἐριγδούπου. Μεγαλοθορύβου. καταστρέφει δὲ εἰς ἴσον τῷ ἠχηέσσης. καὶ αἰθούσης ἔριδος. [5]

Ἔριζεν. Ἐξισοῦτο.

Ἐριθηλέας. Μεγάλως θάλλοντας.

Ἐρικόμενος. [6] Διαῤῥηγνύμενος, διασχιζόμενος· ἀφ᾽ οὗ καὶ ἐριγμὸς, ὁ παραγεγραμμένος ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐρειγμὸς, [7] ὁ λεγόμενος διεσχισμένος κύαμος.

Ἐρικυδέα. Μεγαλόδοξα.

Ἐριούνιος. Ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ. ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τοῦτ᾽ ἔστι, ὠφελῶν. οἱ δὲ νεώτεροι, τοῦ χθονίου· [8] παρὰ τὴν ἔραν.

Ἔρις. Ἐπὶ μὲν τῆς φιλονεικίας·

Λῆγ᾽ ἔριδος κρατερῆς. [9] ——

---

[1] Ἐρέων. Hoc sensu legitur, Il. H. 128:
Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
& Od. Φ. 31:
Ἵππους δ᾽ αὖτις ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρέων Ὀδυσεὺς συνήντετο. ——

[2] Ἐρητύσασκε. Il. B. 189. & Δ. 566.

[3] Ἐρήτυθεν. Il. B. 99. & 211.
—— Ἐρήτυθεν δὲ καθ᾽ ἕδρας.
Occupabant autem subsellia. ——

[4] Ἐρχθέντα. Il. Φ. 282:
Ἐρχθέντ᾽ ἐν μεγάλῳ ποταμῷ. ——

[5] Ἔριδος. Lege ἐριδούπου quod occurrit Od. Γ. 493.
Ἐκ δ᾽ ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Ἔριδος in Apollon. absurde ponitur. Αἰθούσης ἐριδούπου legitur quoque Il. Ω. 323.

[6] Ἐρικόμενος. Lege ἐρεικόμενος. Il. N. 441:

Significat aliquando & investigaturus, quæsiturus.

'ΕΡΗΡΈΔΑΤΑΙ. Infixi sunt. Ionica autem est hæc orationis figura.

'ΕΡΗΤΎΕΙΝ. Impedire; idem quoque dicendum de ἐρητύσασκε, *id est*, retinebat.

'ΕΡΉΤΥΘΕΝ. Occupabant.

'ΕΡΧΘΈΝΤΑ. In aquâ suffocatum.

'ΕΡΙΑΎΧΕΝΑΣ. Qui habent magnum collum. Epithetum autem est equorum.

'ΕΡΙΓΔΟΎΠΟΥ. Qui magnum sonitum edit. Significat autem idem a ἠχήεις, *id est*, resonans & sonorus:

—— Sonori porticûs.

"ΕΡΙΖΕΝ. Æquabatur.

'ΕΡΙΘΗΛΈΑΣ. Valde florentes.

'ΕΡΙΚΌΜΕΝΟΣ. Ruptus, fissus; unde & dicitur ἐρεγμὸν, quod vulgo male scribitur ἐρεγμὸς, *id est*, faba fressa & fracta.

'ΕΡΙΚΥΔΈΑ. Valde gloriosa.

'ΕΡΙΟΎΝΙΟΣ. Epithetum Mercurii qui valde ὀνίνησι, *id est*, utilitatem affert. Recentiores vero intelligunt subterraneum, ex ἔρα quod est terra.

"ΕΡΙΣ. Sumitur pro contentione:

Cessabat a contentione validâ. ——

Δὴ τότε γ' ἄνευ αὐτοῦ ἐρεικόμενον περὶ δουρί.

7 'Ερεγμός. Apud Hes. dicitur ἐρεγμὸς, ὁ κύαμος ὁ διεσκεδασμένος, qui apud eumdem vocatur quoque ἐρικὰς, & ἐρίθων pro quo dicitur & ἐρέχθων, *id est*, διακόπτων. Quin & nominatur ἔρνος; & quæ hujusmodi fabas præbet, appellatur ἐρεψίνη.

8 Χθονίῳ, Τὸν χθόνιον legendum esse optime monuit Alberti. Apud Æschyl. in primo Choeph. versu legitur, 'Ερμῆ χθόνιε.

9 Λαῦ' ἴμεδος κραῖερῶς. Il. Λ. 319. λαῦ' ἴμεδος; non vero additur κραῖερῶς quod solummodo cum ἴμεδος conjunctum reperitur in hoc versu, Il. Ν. 358:

Τὼ δ' ἴμεδος κραῖερῶς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο.

Sed hoc leve est μνήμης σφάλμα,

ἐπὶ δὲ τῆς Θεοῦ·

Ζεὺς δ᾽ Ἔριδα [1] προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Ἐρισθενέος. Μεγαλοσθενοῦς.

Ἐριτίμοιο. Μεγαλοτίμου·

——— Ἐριτίμοιο [2] χρυσοῖο.

Ἑρκίου. [3] Τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν ἐντὸς ὄντος ἕρκους. Διός δ᾽ ἐστὶν ἐπίθετον·

Ἑρκείῳ [4] πρὸ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος.

Ἕρκος. Ἐπὶ μὲν τῆς ἀσφαλείας·

Ἕρκος ἔμεν [5] πολέμοιο. ———

ὅτε δ᾽ ἐπὶ τοῦ τείχους·

Αἱμασιάς λέξαντες [6] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

ὅτε δ᾽ ἐπὶ λείνου· [7]

Ἕρκει ἐνιπλήξωσιν, [8] ὅ θ᾽ ἑστήκει ἐν θάμνῳ.

ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ φράγματος τῶν ὀδόντων·

Ἀτρείδη, [9] ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

Ἕρματα. Τὰ ἐρείσματα·

Ὑψοῦ [10] ἐπὶ ψαμάθοις· ὑπὸ δ᾽ ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν.

---

[1] Ζεὺς δ᾽ Ἔριδα. Il. Λ. 3.

[2] Ἐριτίμοιο. Il. I. 126.

[3] Ἑρκίου. Sic quoque habet Etymologus per simplex *iota*. Sed lege ἑρκείου. Ex affinitate pronunciationis oritur hoc mendum. Pejus infra in versu scribitur, ἑρκείῳ.

[4] Πρό. Lege πρὸς, & ἐρισθενέος, loco τοῦ ἐρισθενέως. Sic tamen hic versus legitur apud Hom. Od. Χ. 335:

— Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν
Ἑρκείου. —

Memoriter citavit Apollon. & lapsus est.

[5] Ἕρκος ἔμεν. Il. Δ. 299.

[6] Αἱμασιὰς λέξαντες. Od. Ω. 223. In

Et

Et pro Deâ:

Jupiter autem Discordiam immisit in celeres naves Achivorum.

ʹΕριϲθενέοϲ. Qui habet magnam vim.

ʹΕριτίμοιο. Quod in magno pretio habetur:

——— *Auri quod habet magnum pretium & in magno honore habetur.*

ʹΕρκίου. Qui est in domo, intra septum domûs. Jovis autem est epithetum:

Domûs præsidis ad aram præpotentis Saturnii.

ʹΕρκοϲ. Aliquando quidem securitas:

Belli esse propugnaculum. ———

Et quum pro muro accipitur:

Sentes collecturi vineti futuras sepem & murum.

Aliquando retia significat:

Reti impingunt, quod stat in fruticeto.

Et pro munimento dentium:

Atride, quale tibi verbum fugit ex septo dentium?

ʹΕρματα. Fulcra:

Alte super arenas: subtus vero fulcra longa tetenderunt.

Homero legitur λίξωλιν. Vide Thomam Magistrum in ἔρκος, ubi docet hanc vocem propriam Atticorum esse.

7 Λεῖον. Lege λῖνα. Sic in Pindari Nem. Od. Γ. 3. ἄλσεος. ἐθάμβησεν Ἄρτεμίς τε καὶ Θρασεῖ' Ἀθάνα, κλείοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων. At in decimâ Nemeor. sumitur pro thecis: Ἐν ἀργίαις ἕρκεσιν παμποικίλοις.

8 ʹΕρκος ἐσσεπλέξωσιν. Od. X. 469. In Homero pro ἐσσεπλέξωσιν ἕρ', legitur ἐπιπλήξωσι, τοί.

9 Ἀτρεΐδη. Il. Δ. 350.

10 Ὑψοῦ. Il. Λ. 486.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐνωτίων·

'Εν δ' ἄρα [1] ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι.

ὃ ἐν 'Οδυσσείᾳ·

"Ερματα [2] δ' 'Ερυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ·

——— Μελαινάων [3] ἕρμ' ὀδυνάων,

ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸν στίχον λέγων· οἷον γάρ φησι ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λέγεσθαι, ἔπαινον γὰρ οὐκ ἔχει τοῦ δυναμένου ὀδυνῆσαι; ὁ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ, ἀκούει τὸ ἐρεῖδον [4] πρὸς τὰς ὀδύνας.

'Ερμιν'. Ἀπὸ τοῦ ἐρείδεσθαι·

'Ερμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνε [5] δὲ πάντα τερέτρῳ.

σημαίνει δὲ καὶ πόδα κλίνης. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι· ἑρμῖνας ἐκάλουν τοὺς πόδας τῶν κλινῶν. οὗτοι δὲ ἦσαν σφηνοειδεῖς τῇ κατασκευῇ. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

'Ερνεϊ. [6] Δένδρῳ θάλλοντι·

——— 'Ο δ' ἀνέδραμεν [7] ἔρνεϊ ἶσος.

'Ερεξεν. Ψιλῶς τὸ ἔρξαι. [8]

---

[1] 'Εν δ' ἄρα. Il. Ξ. 182.

[2] "Ερματα δ' 'Ερυδάμαντι. Od. Σ. 296. Lege 'Ευρυδάμαντι. Etymol. οἱ μὲν δασύνονται, σημαίνει ἐρείσματα, στηρίγματα, βαστάγματα.... οἱ δὲ ψιλοῦσι, σημαίνει τὰ ἐνωτία. Derivatur ex Ar. ערם, *id est*, aggeres obicesque aquarum, & ערמה *accumulatæ arenæ, cumulus frumenti.*

[3] Μελαινάων. Il. Δ. 117.

[4] 'Ερεῖδον. Schol. interpretatur ἔρεισμα, τὸ ἐνερεῖδον τὰς ὀδύνας, *alte infigens dolores*, quod mallem quam ἐρεῖδον πρὸς τὰς ὀδύνας.

[5] 'Ερμῖν' ἀσκήσας τέτρηνε. Od. Ψ. 198. Lege τέτρηνε. Pro ἑρμῖνα alii scribunt ἕρμινα. Hesychius habet: 'Ερμίς. Τόρος. ποὺς κλίνης.

[6] 'Ερνεϊ. Notandum est quosdam spiritu

Et pro inauribus :

Inaures autem immisit in scite perforatas auriculas.

Et in Odyssea :

Inaures autem Eurydamanti duo famuli ferebant.

Et in hoc loco :

——— *Gravium fulcrum dolorum ,*

Aristarchus hunc versum delendum censet ; quale enim ait dici fulcrum dolorum ? nunquam enim id laudat quod potest dolorem inferre. Sidonius vero, ut dictum defendat, interpretatur : firmans adversus dolores.

Ἑρμῖν'. Sic dicitur fulcrum , διὰ τὸ ἐρείδεσθαι , *id est ,* quod infixum inhæreat :

Fulcrum faciens : terebravi autem omnia terebrâ.

Notat & pedem lecti. Aristarchus vero dicit : ἑρμῖνας vocabant pedes lectorum ; hi enim erant constructione ad cunei figuram accedente. Hæc vox semel occurrit.

Ἔρνεϊ. Arbori virescenti :

——— *Hic autem crevit arbori virescenti similis.*

Ἔρεξεν. Idem quod simplex ἔρξε , *fecit.*

---

aspero notare τὸ ἔρνος. Comparatio Homerica non multum abludit ab hâc Davidicâ : *Filii tui sicut novellæ olivarum.*

[7] Ὁ δ' ἀνέδραμεν. Il. Σ. 437.

[8] Ἔρεξεν. Lege ἔρξεν , quod extat Od. Ψ. 312 :

Ἦδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε , —

idem quod ἔρεξε Il. Ε. 375. Fortasse invertendus est ordo , & legendum , ut series Alphabeti suadet : Ἔρξεν. ψιλῶς τὸ ἔρεξεν. Sed prior lectio retineri potest. Cum enim supra ἔρδειν interpretatus fuerit θύειν , hic innuit hoc verbum aliquando & sumi pro simpliciter *facere.*

Ἑρπύζων. Ἀντὶ τοῦ ἕρπων, πορδιέμβρος. [1] κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται καὶ ἑρπυστάζων.

Ἔῤῥε. Φθεῖρου.

Ἐῤῥίγησι. Πεφρίκῃ, φρίξῃ, φοβεῖται. [2]

Ἔῤῥων. Μετὰ φθορᾶς πορευόμενος.

——— Τὰ κάλλιστον [3] ἐνθάδε ἔῤῥων.

Ἕρσα. Δρόσος. λέγεται δὲ ἕρσα καὶ τὰ ἀπλὰ [4] τῶν προβάτων.

Ἐρυμνήν. [5] Ὑψηλήν.

Ἐρύουσι. Ἀντὶ τοῦ ἐρύσωσιν. σημαίνει δὲ τὸ ἕλκουσι, [6] δι' οὗ δηλοῦται τὸ κατέδονται. τοιοῦτοι γὰρ οἱ γῦπες [7] ἀντιβαίνοντες τοῖς ποσὶ, τοῖς στόμασι ἐσθίουσι.

Ἐρύσομεν. Ἑλκύσομεν.

Ἐρωδιός. [8] Εἶδος ὀρνέου. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἐσεμάσσατο. Οἷον καθήψατο [9] τῆς ψυχῆς.

Ἐσηκάσθεν. Κατὰ σηκοὺς ἠλάθησαν. ἐπὶ [10] τῶν προβάτων.

Ἔσθος. Ἔσθημα. ἱμάτιον.

Ἔσκε. Ἦν.

---

[1] Πορδιέμβρος. Simpliciter vadens. Il. Ψ. 225. de Achylle:

Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν. —

& Od. N. 220:

Ἑρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Sic in Pindari Isthm. Od. 4. στροφ. Γ. τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει, εἴτις εὖ εἴπῃ τι. Sic & apud Sophocl. in Ajace, ὀξέων ἔρπειν κενάς.

[2] Φοβεῖται. Lege φοβεῖται.

[3] Τὰ κάλλιστον. Il. I. 364.

[4] Ἀπλά. Nullo sensu. Lege ἁπαλά. Locus est Hom. Od. I. 221:

— Χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. —

Sic dixit Æschyl. in Agamemnone, versu 145:

Δρόσοισιν ἀέπτοισι μαλερῶν ὄντων.

Sic Gallice dicimus : *tendre comme de la rosée.*

[5] Ἐρυμνήν. Vide præstantissimum Ruhnkenium ad Timæum, voce ἐρυμνά.

[6] Ἕλκουσι. Mallem ἑλκύουσι, ut habet Schol.

Ἑρπύζων. Dicitur pro ἕρπων, *id eſt*, incedens; vadens; per ſuperextenſionem dicitur quoque, ἑρπυσάζων.

Ἔῤῥε. Abi in malam rem.

Ἐῤῥίγῃσι. Horreat, tremat, timeat.

Ἔῤῥων. In malam rem vadens:

——— *Quæ reliqui malis avibus huc veniens.*

Ἔρσα. Ros: ſic vocantur & mollia pecora.

Ἐρυμνήν. Altam.

Ἐρύουσι. Sumitur pro ἐρύσσι. Significat & trahunt; unde notatur *vorant*. Tales enim ſunt vultures qui pedibus renitentes, ore vorant.

Ἐρύσομεν. Trahemus.

Ἐρωδιός. Species avis. Hæc vox ſemel occurrit.

Ἐσεμάσσατο. Vehementius animum tetigit.

Ἐσήκασθεν. Stabulo incluſi ſunt. De pecoribus proprie dicitur.

Ἔσθος. Veſtis, veſtimentum.

Ἔσκε. Erat.

---

7 Γῦπες. Sic in Heſ. At in omnibus verſibus ubi reperitur ἐρύουσι, ſemper conjungitur cum κύνες. Il. O. 351:

Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι —

& Il. X. 66:

— *Κύνες πρώτῃσι θύρῃσι*

Ὠμησταὶ ἐρύουσι. —

Sed fortaſſe Heſ. & Apoll. legebant γῦπες pro κύνες.

8 Ἐρωδιός. Il. K. 274.

9 Καθέψαιο. Explicat Schol. καθέψῃ καὶ ἀλύπεις τὴν ψυχήν. Sic illud apud Euripidem adeo frequens ἴθυγε. Ἴθιγες φρενῶν. Il. Γ. 564:

— *Μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.*

10 Ἐσί. Omiſſum eſt κυρίως. Nam proprie quidem de pecudibus dicitur; ſed Trojanis attribuitur, ut in illo verſu, quem reſpexit:

Καί νύ κε σήκασθεν,

pro quo legiſſe videtur Il. Θ. 131.

Καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠύτε ἄρνες.

Ἐσήκασθεν autem, ut animadverſum eſt ab Henrico Stephano, eſt Boeotica ſyncope pro ἐσηκάσθησαν.

Ἕσπερος. Ὁτὲ μὲν ὁ αὐτὸς ἀστὴρ, ὁ Ἕσπερος[1]

——— Ὃς κάλλιστος[2] ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

ὅτε δὲ ἡ ἑσπέρα, ἀρσενικῶς·

——— Μέλας[3] ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε.

Ἕσσο. Γίνου·

Ἄλκιμος ἔσσο.[4] ———

Ἐστέ. Γίνεσθε·

Ἀνέρες[5] ἐστὲ φίλοι. ———

ἐὰν δὲ ἐστὶ ὁριστικῶς, ὑπάρχετε·

——— Ἐστὲ δὲ πάντες[6]

Μάρτυροι. ———

Ἕστορι.[7] Τὸν πρὸ τοῦ κρίκου τοῦ ῥυμοῦ τόπον.

Ἐστόρεσεν. Ἔστρωσεν.

Ἐστυφέλιξεν. Ἐκίνησεν, ἔσεισεν, ἐδίνησεν, ἐστρόμβησεν.

Ἐσχάρα. Βωμὸς ἰσόπεδος,[8] οὐδ' ἐκ λίθων ὑψωμένος. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Τὴν μὲν ἔπειτ'[9] ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ, ———

τὴν θυσίαν λέγει, οὐ τὸν οἶκον ὅλον.

---

[1] Ἕσπερος. Post hoc Ἕσπερος, omissum est alterum Ἕσπερος initium versûs sequentis:

Ἕσπερος ὃς κάλλιστος. —

Prius Ἕσπερος pertinet ad ὁ αὐτὸς ἀστὴρ, ὁ Ἕσπερος. Ipsamet stella, scilicet ea quæ dicitur Hesperus, de quâ eleganter Moschus:

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος. —

Clericus deducit ex Phœn. שפיר *spiri, pulcherrimus*, & affert versum Homeri supra laudatum.

[2] Ὃς κάλλιστος. Il. X. 318.

[3] Μέλας. Od. Α. 423.

[4] Ἄλκιμος ἔσσο. Od. Α. 302.

[5] Ἀνέρες. Il. Ρ. 185.

[6] Ἐστὲ δὲ πάντες. Il. Β. 301.

ʹΕσπερος. Aliquando quidem ipſamet ſtella Heſperus dicta:

Heſperus, quæ pulcherrima in cœlo ſtat ſtella.

Quum vero eſt veſpera, in maſculino ponitur:

——— *Nigra veſpera ſupervenit.*

ʹΕσσο. Eſto:

Fortis eſto. ———

ʹΕστέ. Eſtote:

Viri eſtote, o amici. ———

Quum vero eſt in indicativo, ſignificat *eſtis*:

——— *Eſtis autem cuncti*

Teſtes. ———

ʹΕστορι. Locum temonis annulo præpoſitum.

ʹΕστόρεσεν. Stravit.

ʹΕστυφέλιξεν. Movit, concuſſit, circumegit, in turbinis modum verſavit.

ʹΕσχάρα. Ara plana & æqualis, neque ex lapidibus exaltata. Cum vero dicit:

Hanc quidem poſtea poſuerunt in foco, ———

focum intelligit, non vero totam domum.

---

[7] ʹΕστορι. Invenitur Il. Ω. 272:

— Ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον.

Videſis Heſ. & Schol. Pro ἕστορι mallem ἕστορα, aut in gloſsâ τῷ.... τόπῳ.

[8] ʹΙστιστόρ. Photius in Lexico Manuſcripto ab Alberti laudato definit ἐσχάραν, ἡ πρὶν γὰρ ἐστία στρογγυλοειδής· ὁ δὲ βωμὸς, τὸ ἐν ὕψει ἐπὶ πρὸς θυσίαν ᾠκοδόμημα. Ergo βωμὸς erat aliquid altius & ſublimius. Et revera derivatur ab Hebraico במה locus excelſus, & in ſpecie delubrum excelſum in colle religionis causâ conſtitutum. In excelſis locis Iſraelitæ ſacrificabant, ut toties illis a Deo exprobatum fuit. Hinc docet Euſtath. proprie dici βωμὸς θεῶν, ἐσχάρας δ' ἡρώων. In ſecundo verſu pro τὴν μὲν ἔπειτ', hodie legitur τὸν. Vide Harpocrationem in vocem ἐσχάρα, & Etymologum.

[9] Τὴν μὲν ἔπειτ'. Od. Ξ. 420.

'Εσφήκοντο. [1] 'Εδίδοντο. [2]

"Εσχεν. 'Επέχε· σημαίνει δέ ποτε καὶ ἔσχισε, [3] ἀντὶ τοῦ προσέσχεν.

"Εσχοντο. Κατεσχέθησαν.

"Εται. Πολίται, ἑταῖροι, συνήθεις.

'Εταῖροι. [4] Φίλοι.

'Ετάλασσεν. 'Ετόλμησεν, ὑπέμεινεν.

'Εταιρίσσαι. 'Εταίρῳ γενέσθαι καὶ συνεργῷ·

'Ανδρὶ [5] ἑταιρίσσαι. ———

'Ετεκμήραντο. [6] 'Επὶ τέκμαρ ἤγαγον, ὅ ἐστι ἐπὶ πέρας.

'Ετεοκρῆτες. Οἱ αὐτόχθονες καὶ γνησιώτατοι Κρῆτες.

'Ετεραλκέα. Τὴν τοῖς ἑτέροις τῶν ἀνθισταμένων ἀλκὴν παρέχουσαν. [7]

'Ετερήμεροι. [8] Παρ' ἡμέραν [9]

"Αλλοτε [10] μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν. ———

'Ετέταλτο. 'Επετέλλετο, ἐπετέτακτο·

Τῷ δ' [11] ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο. ———

---

[1] 'Εσφήκοντο. Sic & apud Hes. Lege cum Homero Il. P. 52. ἐσφήκωντο.

[2] 'Εδίδοντο. Lege ἰδίοντο.

[3] "Εχισε. Nullo sensu. Fortasse legendum ἤχισε. Facilis mutatio ob affinitatem pronunciationis; & sic conveniret cum προσέσχε.

[4] 'Εταῖροι. 'Εταῖρος plus est quam ἔτης, & sæpissime accipitur pro comessationum & libidinum socio; unde ἑταίρα est φίλη, πόρνη: & ἑταιρίζεσθαι Attice dicuntur τριβάδες, ut observat Mœris Atticista. Vide Photium Mſ. Suidam, ac Timæum. Erat & ἑταίρας Ἀφροδίτης templum Athenis & Ephesi, docente Athenæo, lib. 13. ut & Ἀφροδίτης πόρνης. Abydi. Quidam ἑταῖρος deducunt ex התרעה, *id est*, se socium & amicum præbere.

[5] Ἀνδρί. Il. Ω. 335.

'Εσφήκοντο.

Ἐσφήκοντο. Revincti erant.

Ἔσχε. Inhibuit. Significat aliquando *appropinquavit*; & idem est ac προσῆγε.

Ἔσχοντο. Detenti fuerunt.

Ἔται. Cives, amici, familiares.

Ἑταῖροι. Amici.

Ἐτάλασσεν. Ausus est, sustinuit.

Ἑταιρίσσαι. Amicum & adjutorem esse:

Viro adjutorem esse. ———

Ἐτεκμήραντο. Perduxerunt ad τέκμωρ, *id est*, ad finem.

Ἐτεοκρῆτες. Indigenæ & legitimi germanique Cretenses.

Ἑτεραλκέα. Quæ oppositæ hostium parti victoriam præbet.

Ἑτερήμεροι. Alternis diebus:

Alias quidem vivunt alternis diebus, alias autem rursus
Moriuntur. ———

Ἐτέταλτο. Mandabatur, committebatur:

Huic autem omnia erant commissa. ———

---

6 Ἐτεκμήραντο. Respexit ad versum Il. Z. 349:
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
pro quo legebat Apoll. κακ' ἐτεκμήραντο.

7 Περιῶσαι. Optime ex Hes. corrigit Alberti παρέχουσαι. Occurrit Il. H. 26:
— Μάχης ἑτεραλκέα νίκην.

8 Ἑτερήμεροι. De Castore & Polluce loquitur, de quibus ait Pindarus in decimâ Nemeâ:
— Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ, ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ Διὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας.

9 Παρ' ἡμέραν. Schol. post ἡμέραν addit, ἀμφότεροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; quæ ultima verba ex Apollon. excidisse puto.

10 Ἄλλοτε. Od. Λ. 302.

11 Τῷ δ' ἐπί. Il. B. 643.

Ἔτετμεν. Κατέλαβεν·

—— Χαλεπὸν [1] δ' ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν.

Ἐτύγχανεν. Ἐπετύγχανεν.

Ἕν. Σημαίνει τὸ ἑαυτὸ, [2] ἑαυτοῦ, ἢ αὐτῆς·

Εἴ πως εὖ πεφείδοιτο. [3] ——

καί·

—— Εὖ κράτος [4] ἐστὶ μέγιστον.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ καλῶς·

Ἢ εὖ, ἠὲ [5] κακῶς. ——

Ἔτορε. Διέτρωσεν.

Εὔαδεν. Ἤρεσεν.

Εὐδίελον. [6] Ἤτοι εὖ πρὸς τὴν δείλην [7] κειμένην τὴν Ἰθάκην· ἐπιφέρει γὰρ πρὸς δύσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ εὐδείελον, εὔδηλον, εὐπερίοριστον. νῆσος γάρ ἐστιν.

Εὐηγενέων. [8] Κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Η.

Εὐηγεσίης. Εὐαρχίας· [9] ἀπὸ τοῦ ἡγεῖσθαι.

Εὐήνορα. Τὸν ἄνδρα εὖ διατεθέντα καὶ δύναμιν περιποιοῦντα·

—— Φέρον [10] δ' εὐήνορα οἶνον.

ὅτ' ἂν δ' εὐήνορα χαλκὸν [11] εἴπῃ, σημαίνει τὸν εὖ διακείμενον

---

[1] Χαλεπόν. Sic versus legitur in Homero Od. Λ. 218:

— Ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε.

Sæpe memoriter laudabant veteres Critici, nec semper ita accurate; ut & ipsi Longino accidit.

[2] Ἑαυτό. Lege ἑαυτόν.

[3] Εἴ πως εὖ πεφείδοιτο. Il. Υ. 464. Pro πεφείδοιτο, lege πεφίδοιτο.

[4] Εὖ κράτος. Il. Ω. 293.

[5] Ἢ εὖ, ἠὲ κακῶς. Il. Β. 253.

[6] Εὐδίελον. Lege εὐδείελον. Apud Pindarum quoque legitur quartâ Pyth. & primâ Olymp. Δ. ἐπῳδ.

— Ἐπίκουρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον. —

ἜΤΕΤΜΕΝ. Occupavit :

——— *Difficilis vero senectus occupavit.*

ἘΤΥΓΧΑΝΕΝ. Incidit.

ἙΥ. Significat se ipsum, suî ipsius, aut illius :

Si quomodo sibi parceret. ———

Et :

——— *Illius robur est maximum.*

Significat & *bene :*

An bene, an male. ———

ἜΤΟΡΕ. Perforavit.

ἝΥΑΔΕΝ. Placuit.

ἘΥΔΕΙΈΛΟΝ. Aut optime ad occasum sitam : de Ithacâ loquitur; vergit enim ad occasum. Aut sumitur pro εὔδηλον, *id est*, manifestam, quæ facile terminari seu circumscribi potest; nam est insula.

ἘΥΗΓΕΝΈΩΝ. Nobilium; per insertionem τοῦ Η.

ἘΥΗΓΕΣΙΗΣ. Optimæ administrationis; ex verbo ἡγεῖσθαι, quod est præesse.

ἘΥΗΝΟΡΑ. Viros bene afficientem & disponentem, & illis vires acquirentem :

——— *Afferebantque vinum bene confirmans viros.*

Quum vero æs vocat εὐήνορα, significat ferrum optime disposi-

quod Triclinius exponit : τῇ μετεώρῳ, καὶ καλῶς ἔχουσα τοῦ ἡλίου κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, καὶ τὰ περὶ τὴν ἕω.

7 Δείελον. Est δείλη, ex Schol. ἡ δύσις, τουτέστι ἑσπερία.

8 Ἐυηγενέων. Omissa est glossa, scilicet εὐηγενέων. Il. Ψ. 81. Τρώων εὐηγενέων. Theocritus εἰδ. ΚΖ, 42 :

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

9 Ἐυεργεσίης. Alii, teste Hes. & Etym. εὐδαιμονίας intelligunt.

10 Φέρον. Od. Δ. 622.

11 Ἐυήνορα χαλκόν. Od. N. 19.

πρὸς τὴν ἠνορέην σίδηρον, ἤτοι πρὸς τὴν ἀνδρίαν. [1]

Ἑλλάς. Σκώληκας·

[2] υλὰς [2] ἐγγείνωνται. ———

Ἕλλημα. [3] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει δὲ τὰς ἡνίας, οἱονεὶ εἴλημα· ἀπὸ τοῦ περιειλεῖσθαι τοὺς ἱμάντας χερσὶ τῶν ἡνιόχων.

Εὐνάς. Ἐπὶ μὲν τῶν ἀγκύρων·

——— Ἐυνὰς [4] δ' ἔβαλον. ———

ἐπὶ δὲ τῶν κοιτῶν·

Πλησίον ἀλλήλων εὐνάασυσι. [5] ———

λέγει δὲ ὁ κατ' ἐπέκτασιν ἀγκύρας, εὐναίας. εἴρηνται δ' εὐναὶ αἱ ἄγκυραι κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν κοιτῶν. τὸ γὰρ σκάφος ἑςὸς καὶ ἠρεμοῦν ὥσπερ ἐπευνάζεται ταῖς ἀγκύραις.

Εὐνήσαιμι. Κοιμήσαιμι·

Ὀυδὲ κατευνήσαιμ', [6] ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων. [7]

Εὖνις. Ἐπιδεὴς, ἐςερημένος·

Αἰ γὰρ δὴ ψυχῆς [8] τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην

Ἔυνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἴσω.

σημαίνει καὶ τὴν γαμετὴν γυναῖκα, παρὰ τὴν εὐνήν.

Ἐϋπηγέες. Ἐυ τεθραμμένοι.

Ἐϋπρηστον. [9] Ἐυφύσητον· ἀπὸ τοῦ πρῆσαι.

Ἐυράξ. Πλαγίως.

---

[1] Ἀνδρίαν. Lege ἀνδρείαν.
[2] Ἑλλάς. Il. Τ. 26.
[3] Ἕλλημα. Il. Ψ. 481.
[4] Ἐυνάς. Legitur Il. Α. 436. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον.

[5] Πλησίον ἀλλήλων εὐνάασυσι. Quid sibi vellet hæc citatio diu quæsivi. Sed extat Od. Ξ. 14:

Πλησίον ἀλλήλων εὐνὰς συσίν. —

Prope inter se, cubilia suibus. Ergo le-

tum πρὸς τὴν ἠορέὰ, id eſt, fortitudinem.

'Ετααί. Vermes:

Vermes ingenerent. ———

'Ετάηρα. Habenas. Dicitur quaſi ἕλκηρα, quod lora circumvoluta implicentur manibus aurigarum.

'Ετναί. Sumitur quidem pro anchoris:

——— *Et anchoras ejecerunt.* ———

Et pro cubilibus:

Prope inter ſe cubilia ſuibus. ———

Vocat & per ſuperextenſionem anchoras εὐνὰς: per metaphoram autem ductam a lecto anchoræ dicuntur εὐναί. Scapha enim ſtans firma & inconcuſſa anchoris veluti lecto innixa requieſcit.

'Ετνήσαιμι. Sopirem:

Neque ſopirem, niſi ipſe juſſiſſet.

'Ετνις. Orbatus, privatus:

Utinam enim animâ & vitâ te poſſem
Orbum faciens mittere Plutonis intra domum!

Significat & mulierem connubio junctam, ex εὐνῆς, *id eſt*, lecto.

'Ετπηγέες. Bene compacto corpore pingues.

'Ετπρηστον. Bene ſufflatum; ex verbo πρήθω, quod eſt inflare.

'Ετράξ. Ex obliquo.

---

gendum eſt εὐνὰς ποτὶ. Pollux, c. 5. 66. habet εὐναὶ λαγῶν.

[6] Οὐδ' καταλέγομαι. Il. Ξ. 248.

[7] Κρατὶν. Lege κελεύοι.

[8] Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς. Od. I. 523.

[9] Εὐπρηστον. Il. Σ. 471, de follibus dicit:

Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι.

Ἐυρος. Ὃν ἡμεῖς Ἀπηλιώτην καλοῦμεν. σημαίνει δὲ καὶ ἡ φωνὴ καὶ οὐδετέρως τὸ πλάτος, εὖρος.

Ἐυρυναν. Εὔχωρον ἐποίησαν·

——— Καλὸν [1] δ' εὔρυναν ἀγῶνα.

Ἐυρύοπα. Ἐπίθετον Διός. ἤτοι τὸν μεγάλως ἐφορῶντα, ἢ τὸν μεγάλους ἤχους καὶ ψόφους [2] ἀποτελοῦντα, ἢ τὸν μεγαλόφθαλμον· ἐπίθετον Διός.

Ἐυρυπόροιο. [3] Τοὺς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης.

Ἐυρώεντα. [4] Ἐυρέα, ἀπαλέπαμένα.

Ἐΰς. Ἀγαθός·

——— Ἐῢς [5] παῖς Ἀγχίσαο.

Ἐΰσκαρθμοι. Ἐυκίνητοι. ἐπὶ δὲ τοῦ·

——— Πολυσκάρθμοιο [6] Μυῤῥίνης,

τοῦ πολὺ σκαρίσου, [7] ἢ πολυκινήτου. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολεμικῆς.

Ἐΰσκοπον. [8] Ἐπίθετον Ἑρμοῦ. τὸν εὖ πάντα σκοπούμενον.

Ἐΰσταθέος. Ἐυ καὶ καλῶς βεβηκότος.

Ἐυτε. Ἡνίκα.

Ἐυφρων. Ἐυ τὰς φρένας διακείμενος ἐν χαρᾷ.

Ἐυχωλήν. Ἐπὶ μὲν τοῦ καθ' ἡμᾶς εὐχῆς·

Ἐιτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς. [9] ———

---

[1] Καλὸν. Od. Θ. 260.

[2] ψόφους. Sic Sangermanense Lexicon Mſ. habet : μεγαλόφθαλμον, ἢ μεγαλόφωνον. Heſ. habet quoque : μεγάλους ἤχους ἀποτελοῦντα διὰ τῶν βροντῶν.

[3] Ἐυρυπόροιο. Epithetum maris, Il. O. 381. Od. Δ. 432. & M. 2.

[4] Ἐυρώεντα. Reſpicit Il. Υ. 65. ubi de infernis ſedibus dicitur : σμερδαλέ' εὐρώεντα. Aut Od. Ω. 10

Ἑρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.

quod alii vertunt *tenebroſas*, *obſcuras*, ut & Lexicon Manuſcriptum a me conſultum ubi habetur : σκοτεινὰ, ζοφώδη.

ʽΕΥΡΟΣ. Ventus quem nos dicimus Subſolanum. Hæc vox quoque in neutro genere notat latitudinem.

ʽΕΥΡΥΝΑΝ. Latum fecerunt :

——— *Pulchrumque latum fecerunt circum.*

ʼΕΥΡΥΌΠΑ. Valde inſpicientem ; aut magnos ſonitus & ſtrepitus edentem: aut magnis præditum oculis. Jovis epithetum.

ʼΕΥΡΥΠΌΡΟΙΟ. Latas vias habentis.

ʼΕΥΡΏΕΝΤΑ. Lata , extenſa.

ʼΕΥ͂Σ. Bonus :

——— *Bonus filius Anchiſæ.*

ʼΕΥ͂ΣΚΑΡΘΜΟΙ. Agiles ; & in hoc verſu :

——— Πολυσκάρθμοιο *Myrinnes ;*

Valde agilem aut mobilem ſignificat ; ſicque bellatricem deſignat.

ʼΕΥ͂ΣΚΟΠΟΝ. Epithetum Mercurii. Qui recte omnia inſpicit.

ʼΕΥ͂ΣΤΑΘΈΟΣ. Stabilis & firmiter innixi.

ʽΕΥΤΕ. Quando.

ʼΕΥΦΡΩΝ. Qui mentem in gaudio bene conſtitutam habet.

ʼΕΥΧΩΛΗ͂Ν. In ſenſu apud nos recepto ſumitur pro precibus :

Sive ille ob preces. ———

At Apollonius *latas* , *late extenſas* interpretatur , ex ἐὖρος , *latitudo*. Heſ. vero ſic utrumque ſenſum conjungit : πλατέα , σκολιά.

[5] ʼΕὺς πάϊς. Il. B. 819.

[6] Πολυσκάρθμοιο Μυῤῥίνης. Il. B. 814. Lege Μυρίννης , ſeu Μυρίνης.

[7] ʼΕσκαρίζω. Lege εὐσκαρίζω. Habet enim Etymologus : ʼΕυσκαρθμοι. ʼΕυσκάριστοι. Et Heſ. ἐσκαρθμοι , pro quo legendum ἐυσκαρθμοι , ταχεῖς.

[8] ʼΕύσκοπον. Hîc ſignificat cautum ; unde in Theocriti Idyllio 25 , 143. de tauro dicitur in Herculem attente inſpicientem irruente :

Αὐτῷ ἐπεὶτ᾽ ἐπὶ ἔσσυτο εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ.

[9] ʼΕἴτ᾽ ἄρ᾽ ὅγ᾽ εὐχωλῆς. Il. A. 65.

ἐπεὶ δὲ τὸ καυχήσεως·

Ἔνθα δ᾽ ἅμ᾽ [1] οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

Ἐφέπεσκον. [2] Ἐπεπορεύοντο.

Ἐφέποντες. Ἐπερχόμενοι.

Ἐφετμή. Ἐντολή.

Ἐφεψιόωνται. Ἐμπαίζουσιν.

Ἐφημοσύνης. Ἐντολῆς.

Ἐφήσω. [3] Ἐπισκέψω, ἐντελοῦμαι.

Ἐφιέμενος. Ἐντελλόμενος.

Ἔφλυε. [4] Τῶν πεποιημένων ἡ λέξις

——— Ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε [5] καλὰ ῥέεθρα.

Ἐφόλκεον. [6] Ἐφόλκιον, ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ ἐφέλκεσθαι τὴν ναῦν. σημαίνει δὲ καράβια [7] μικρά. οἱ δὲ τὸ πηδάλιον. καὶ μᾶλλον τοῦτ᾽ ἂν εἴη. οὐ γὰρ ἐφολκίῳ ἐχρῶντο τότε.

Ἐφράσθην. [8] Ἐνόησας.

Ἔφυδρος. [9] Ὕδωρ ἐπάγων.

Ἐφύρους.

Τὼ μὲν ἄρ᾽ ἐκ Θρήκης [10] Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον. [11]

---

[1] Ἔνθα δ᾽ ἅμ᾽. Il. Θ. 64.

[2] Ἐφέπεσκεν. Od. M. 330:
Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ.

[3] Ἐφήσω. Usitatius est in hoc sensu ἐφέσομαι, quod Hes. interpretatur ἐντελοῦμαι, ἐπισκέψω. Nusquam vero in hac significatione usurpatur τὸ ἐφήσω, quod hic in ἐφήσομαι mutandum censeo. Il. Ψ. 82. ἐφήσομαι explicatur ἐπισκέψομαι, ἐντελοῦμαι.

[4] Ἔφλυε. Omissa est glossa. Apud Hes. ἀνέβλυζεν, ἀνέζη, ἀνέβαλλεν.

[5] Ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε. Il. Φ. 361.

[6] Ἐφόλκεον. Sic quoque in Hes. Lege ἐφόλκαιον, ut habetur Od. Ξ. 350:
Ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσσῃ.
At secundum Hes. ἐφόλκιον διὰ τοῦ I, τὸ πηδάλιον. In Lex. Manuscripto a me consulto legitur: Ἐφόλκια. Καράβια μικρὰ, διὰ τὸ ἕλκεσθαι ἐπὶ τῶν καπηλάτων ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. Melius Hes. ὑπὸ τῶν καπηλάτων, &c. Deinde addit quod notatu

Et

Et pro gloriatione:

Tunc vero simul ejulatusque & gloriatio erat virorum.

Ἐφίπλεκον. Petebant, persequebantur.

Ἐφέποντες. Petentes, proficiscentes ad aliquem locum.

Ἐφετμή. Mandatum.

Ἐφεψιόωνται. Irrident.

Ἐφημοσύνης. Mandati.

Ἐφήσω. Mandabo, præcipiam.

Ἐφιέμενος. Præcipiens.

Ἔφατε. Vox conficta:

——— *Ebulliebantque limpida fluenta.*

Ἐφόλκεον. Sic dicitur quod eo navis attrahatur. Significat autem parvos carabos. Alii autem gubernaculum intelligunt; quod quidem verius videtur. Non enim tunc temporis utebantur navi parvâ quæ a majori traheretur.

Ἐφράσθην. Intellexisti.

Ἔφυδρος. Aquam afferens.

Ἐφύρους.

Qui quidem e Thraciâ in Ephyros armantur.

---

dignissimum, nusquam in Hesychio comparet: καλῶιλαι ἢ καὶ οἱ τῶν πίλων τὰ ἄνω ἐπισκεπτήριον.

7 Καράβοια. Hæc vox Latina quoque est; & sic habent Isidori glossæ ab Alberti laudatæ: *Carabus. Parva scapha ex vimine & corio.* Pro ἀπὸ τῆ ἀλὸς τῆ ἐφέλκεσθαι ναῦν, mallem ἀπὸ τῆ ἀλὸς τότε ἐφέλκεσθαι ναῦν.

8 Ἐφράσθης. Lege ἐφράσθης, ut melius respondeat sequenti glossæ, ἐνόησας. Extat Od. Τ. 485. & Ψ. 260.

9 Ἔφυδρος. Od. Ξ. 458:

— Αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.

10 Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης. Il. N. 301.

11 Θωρήσσεσθον. Homerus addit:

Ἠὲ μετὰ Φλέγυας μεγαλήτορας. — de Phlegyis loquitur Virgilius in sexto Æneidos libro:

— Sedet, æternumque sedebit

Ἔφυροι δὲ, Φλεγύαι[1] βάρβαρα ἔθνη. οἱ δὲ Ἐφύρους εἶναι τοὺς νῦν Ἀκαρνᾶνας λεγομένους· Φλεγύας δὲ, τοὺς πάλαι Γυρτώνην[2] οἰκοῦντας.

Ἐχάνδανεν. Ἐχώρει.

Ἔχεαι. Συνέχῃ.

Ἐχεπευκές. Ἔχον πικρίαν· πευκεδανὸν[3] γὰρ, τὸ ἔχον πικρίαν· ἀπὸ τῆς πεύκης.

Ἔχῃ.[4] Κατέχει.

Ἔχματα. Κωλύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν·

Χερσὶ[5] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων;

Ἐχόμην. Ἐξειχόμην, κατεῖχον·

Τῷ προσφὺς[6] ἐχόμην. ———

Ἐχώμεθα. Ἀπεχώμεθα.

Ἔψεαι. Ἀκολουθήσεις.

Ἑψιαάσθων. Παιζέτωσαν.

Ἔω. Ὦ, ὑπάρχω.

Ἕωμεν. Κορεσθῶμεν·

——— Ἐπεί τ' κ' ἕωμεν πολέμοιο.

Infelix Theseus, Phlegyasque miserrimus omnes.

Admonet. —

Hi erant quidam Bœotiæ scelesti quorum meminit Pausanias, qui cum Delphis templum Apollinis spoliare voluissent, fulmine, peste, & terræ motibus extincti sunt. Per Ephyræos vero Schol. intelligit τοὺς Ἐφυραίους πάλαι καλουμένους, νῦν δὲ, Κραννωνίους. εἰσὶν δὲ, inquit, ὅτι Ἔφυραι, εἰσὶ τέσσαρες· μία μὲν, ἡ κατὰ Θεσσαλίαν. δευτέρα δὲ, ἡ κατὰ τὴν Ἤπειρον· τρίτη δὲ, ἡ τῆς Ἤλιδος καὶ τετάρτη, ἡ νῦν καλουμένη Κόρινθος. νῦν οὖν λέγει τοὺς καλουμένους Κραννωνίους ἐν Θεσσαλίᾳ.

[1] Φλεγύαι. Lego καὶ φλέγυαι. Omissum fuerat τὸ καί. Infra pro Ἀκαρνᾶνας, lege Ἀχαρνᾶνας.

[2] Γυρτώνην. Male edidit Γορτύνην Alberti qui hæc verba laudat. Legendum

Ephyri autem & Phlegyæ ſunt barbaræ gentes. Quidam exiſtimant Ephyros eos eſſe qui nunc Acharnanes dicuntur; Phlegyas vero, antiquos Gyrtones incolas.

ʼΕΧΆΝΔΑΝΕΝ. Capiebat.

ʽΈΧΕΑΙ. Teneris.

ʼΕΧΕΠΕΥΚΈΣ. Habens amaritudinem. Πευκεδανὸν enim amarum eſt; dicitur ἀπὸ τῆ πεύκης, *id eſt*, ex piceâ quæ eſt amara.

ʽΈΧῌ. Detinet.

ʽΈΧΜΑΤΑ. Obices; dicuntur ex verbo ἐπέχειν, quod eſt retinere:

Manibus ligonem habens, & alvei obices removens.

ʼΕΧΌΜΗΝ. Tenebar, retinebam:

Huic implicitus tenebar. ———

ʽΕΧΏΜΕΘΑ. Abſtineamus.

ʽΈΨΕΑΙ. Sequeris.

ʽΕΨΙΆΑΖΟΝΤΑΙ. Ludant.

ʼΕΩ. Sim, exiſtam.

ʽΈΩΜΕΝ. Satiemur:

——— *Ubi ſatiati fuerimus bello.*

---

eſt Γυρτώνην, ut habet Apollonius. Nam Phlegyæ incolebant urbem Gyrtonen ad Olympi pedem & Penei oſtium poſitam, & perpetuo cum vicinis ſuis Ephyræis bello collidebantur; Gortyne autem erat urbs Cretæ. Unde Ovidius dixit:

Nec Gortyniaco calamus levis exit ab arcu,
Quod Cretes arcu præſtarent.

[3] Πολυκεδανὸν. Lege πευκεδανόν. Eſt πευκέδανον herba quædam nomen ſortita ab amaritudine, de quâ vide Theoph. Hiſt. Plant. l. 9. c. 15. & Dioſc. l. 3. c. 92.

[4] Ἔχῃ. Lege ἴσχει, ut reſpondeat τῷ κατίσχει: quemadmodum & habet Heſ.

[5] Χερσί. Il. Φ. 259.

[6] Τῷ προσφὺς. Od. M. 433.

[7] Ἐπεὶ κ' ἐῶμεν. Il. T. 402. Alii legunt cum ſpiritu aſpero:

— Ἐπεὶ χ' ἕωμεν πολέμοιο,

ſeu etiam ἕωμεν.

Z

Ζαής. Μεγαλόπνυς·

Ὡς δ' ἄνεμος [1] ζαὴς νέφεα σκιόεντα. ——

Ζάκοτος. [2] Μεγαλόκοτος, μεγάλως ἐγκοτατικός.

Ζατρεφέων. Μεγάλως τεθραμμένων.

Ζαφλεγέες. [3] Μεγάλως φλέγοντες.

Ζαφελῶς. [4] Ὁ μὲν Ἀπίων, μεγαλοκότως· ἐπιφέρει δὲ, τὸ μενεαίνειν· [5] δι' οὗ σημαίνει τὸ ἐγκοτεῖν. ὅθεν κρεῖττον νοεῖν ἐκ τοῦ ΖΑ· καὶ τὸ ὀφέλλειν [6] ἐπὶ τοῦ αὔξειν τίθεται. μεγάλως οὖν καὶ ηὐξημένως μενεαίνει καὶ χολοῦται.

Ζαχρειῶν. Τῶν μεγάλως ἐπιζαρέντων, [7] οἷον ἐμπεσόντων ἀθρόως.

Ζείδωρος. Ἡ τὸ ζῆν δωρουμένη γῆ. ταύτης γὰρ ἐπίθετον·

——— Κυσὶ [8] δὲ ζείδωρον ἄρουραν.

Ζοφερή. Σκοτεινή.

Ζόφον ἠερόεντα. Τὸν ἐν Ἅδου τόπον, οἷον ὁμιχλώδη. λέγει [9] δὲ ζόφον, καὶ τὴν δύσιν·

Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ [10] τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

---

[1] Ὡς δ' ἄνεμος ζαής. Il. M. 157. Sic versus integer legitur in Homero:

Ὡς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας.

Derivatur ζαὴς ex voce Cypriacâ ab Hes. servatâ, Ζάει. πνεῖ καὶ πνεῖ. Κύπριοι. Ex ζα particulâ intensivâ & ἄω *spiro*.

[2] Ζάκοτος. Pindarus dixit Nemeor. sextâ, ἀίσσει Γ. φαεννᾶς ὑἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν Ἀὼς αἰχμᾷ ἔγχεος ζακότοιο: quemadmodum Horatius dixit *iracunda fulmina*.

[3] Ζαφλεγέες. Il. Φ. 465. De hominibus loquitur:

Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες.

[4] Ζαφελῶς. Quidam per transpositionem deducunt ex זלעפה æstus vehemens sive iræ, sive famis, sive venti.

[5] Ἐπιφέρει δὲ τὸ μενεαίνειν. Il. I. 512:

— Αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνει.

Z

ZΑΗΣ. Vehementer ſpirans:

Ut ventus vehementer ſpirans nubes atras. ———

ZΆΚΟΤΟΣ. Valde iratus, vehementer iracundus.

ZΑΤΡΕΦΈΩΝ. Valde nutritorum.

ZΑΦΛΕΓΕΕΣ. Valde fulgentes.

ZΑΦΕΛΩ͂Σ. Apion intelligit *cum magnâ ira.* Subſequitur autem in Homero verbum ἐφίαινε, quod ſignificat *iraſci.* Melius ergo derivaretur ex ζα particulâ intenſivâ, & ἰφίλλειν quod ponitur pro *augere.* Explicandum eſt igitur: magnâ & vehementer auctâ irâ iraſcitur.

ZΑΧΡΕΙΩ͂Ν. Valde irruentium & incumbentium, quaſi uno impetu ſpirantium.

ZΕΊΔΩΡΟΣ. Vitam dans terra; hujus enim eſt epithetum:

——— *Et oſculatus eſt almam tellurem.*

ZΟΦΕΡΉ. Caliginoſa.

ZΌΦΟΝ ἨΕΡΌΕΝΤΑ. In Erebo locum quemdam quaſi caliginoſum; vocat autem & occidentem ζόφον:

Sive ad ſiniſtram, verſus occaſum obſcurum.

Vel potius reſpexit Il. Z. 330:

— Ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινε.

[6] Τὸ ἰφίλλειν. Forte legendum τὸ ὀφέλλειν.

[7] Ἐπιζαφέλως. Ex dialecto dicitur pro ἐπιζαφέλως. Maluit Grammaticus adhibere verbum gloſſematicum, quoniam ei propius ad ζαχρειῶν accedere videbatur. Sed fortaſſe vulgaris forma ἐπιζαφέλως reponenda. De verbo ἐπιζαφέλως vide Clar. Valckenær. ad Euripid. Phœniſſas, verſu 45.

[8] Κύσε. Od. E. 463.

[9] Λέγει. Male edidit Montfauconius λέγεται, ſequente accuſativo. Quidam ζόφον deducere voluerunt ex Hebraico צפון *ſeptentrio.*

[10] Εἴτ' ἐπ' ἀριστερά. Il. M. 240.

ΖΥΓΟΔΕΣΜΟΝ. [1] Ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ.

ΖΩΑΓΡΙΑ. Τὰ τῆς ζωῆς ἀγρεύματα.

ΖΩΓΡΕΙ. Ζῶντα λάμβανε. καὶ πληθυντικῶς

Ζωγρεῖτε. [2] ———

καὶ ὁριστικῶς·

Ζώγρει [3] ἐπιπειθοῦσα. ———

ΖΩΗ. Ἡ τὸ [4] πρὸς τὸ ζῆν χορηγία.

ΖΩΝΗ. [5] Ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι. λέγεται δὲ ζώνη καὶ ἡ ζωννύμεθα·

Ζώσατο [6] δὲ ζωστῆρα. ———

καί·

——— Ζώνην, [7] θώρηκος ἔνερθε.

ΖΩΝΝΥΣΘΑΙ. Ἀπὸ μέρους καθοπλίζεσθαι.

ΖΩΡΟΤΕΡΟΝ. Ἀκρατότερον. [8]

ΖΩΣΤΗΡ. [9] Ὁ ἐπάνω τοῦ θώρακος ᾧ χρῶνται·

Λῦσε [10] δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε

Ζῶμά τε καὶ μίτρην. ———

ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ, κατὰ Ἀρίσταρχον· ἀντι-

---

[1] Ζυγόδεσμον. Apud Homerum reperitur Il. Ω. 270. Dicitur quoque ὁ ζυγόδεσμος. Ideo in versu Homeri alii legunt ἐννεάπηχυν: alii ἐννεάπηχυ. Vocatur quoque ζυγοδέτης.

[2] Ζωγρεῖτε. Il. K. 378.

[3] Ζώγρει. Il. E. 698.

[4] Τό. Lege τοῦ vel τῶν. Sangermanense Lexicon Manuscriptum explicat τὴν κτῆσιν, τὴν οὐσίαν.

[5] Ζώνη. Mœris: Ζώνιον. τὸ γυναικεῖον, Ἀττικῶς. ζώνη, ἡ τοῦ ἀνδρός. Vide Ammonium & Thomam M.

[6] Ζώσατο. Il. Ξ. 181.

[7] Ζώνην. Il. Λ. 234.

[8] Ἀκρατότερον. Alii, teste Hesychio,

ΖΥΓΌΔΕΣΜΟΝ. Lorum quo temo illigatur jugo.

ΖΩΆΓΡΙΑ. Vitæ pretium quo redimatur.

ΖΏΓΡΕΙ. Vivum cape; & in plurali numero:

Vivum me capite. ———

Et in indicativo:

Recreabat vitalem auram afflans. ———

ΖΩΉ. Erogatio ſumptuum ad vitam ſuſtentandam neceſſariorum.

ΖΏΝΗ. Locus circa ventrem qui poteſt cingi. Sic quoque dicitur & cingulum quo cingimur:

Et ſe ſuo cinxit cingulo. ———

Et:

——— *Ad cingulum, thoracem ſubter.*

ΖΏΝΝΥΣΘΑΙ. Armari. Hìc pars pro toto ſumitur.

ΖΩΡΌΤΕΡΟΝ. Purius.

ΖΩΣΤΉΡ. Quod eſt ſupra loricam quâ utuntur:

Solvit autem ipſi balteum varium, & ſubter
Loricamque & laminam. ———

ζῶμα autem eſt ipſamet lorica, ſecundum Ariſtarchum.

---

explicant τάχιον. Sic Ariſtot. de Poetic. c. 25. Nam cum Ulyſſes & Phœnix ab Agamemnone ad Achillem legati mitterentur, is Patroclo imperans ut convivium curaret, inſuper addit Il. I. 203:

Ζωρότερον δὲ κέραιρε. —

quod non meracius ſignificat: abſurdum enim videtur viris gravibus de rebus maximis acturis, eo tempore vinum obtrudi quo eos maxime ſobrios & ſui compotes eſſe oporteret; ſic illis turpiſſimum ebrioſitatis exprobraretur vitium. Sed ζωρότερον notat velocius, ſeu feſtinantius; quo quidem promptiſſimum in amicos Achillis ſtudium aperte demonſtratur. Videſis Etym. & Plutarchi Sympoſ. Quæſt. l. 5. c. 4.

9 Ζωςήρ. Vide Thomam Magiſtrum ad ζῶμα.

10 Λῦσε δέ. Il. Δ. 215.

γράφων [1] γοῦν φησί·

Διὰ μὲν ἄρ [2] ζωστὴρ ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου. ———

λέγεται δὲ ζῶμα, καὶ τὸ περίζωμα·

Ζῶμα [3] δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν. ———

Ζῶστρα. Ἀπίων, τὰ ἐνδύματα [4] τῶν ἀνδρῶν·

Ζῶστρά [5] τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

ὁ δὲ Ζηνόδωρος βέλτιον τὰ ζώματα, τὰς ζώνας.

---

[1] Ἀντιγράφων. Male Etymologus Magnus qui cum Apollonio hic ad verbum fere consentit, habet ἀντίγραφος pro ἀντιγράφων.

Sic enim interpretatur:

Perque balteum adacta est affabre factum;
Et in thorace valde pulchro inhæsit.

Vocatur ζῶμα & περίζωμα:

Subligaculum ei primum circumposuit. ———

ΖΩ͂ΣΤΡΑ. Apion interpretatur vestes hominum:

Vestesque & peplos & pallia admirabilia.

Zenodorus vero melius explicat cingula, zonas.

---

[2] Διὰ μὲν ἄρ ζ. Il. Δ. 135.

[3] Ζῶμα δὲ. Il. Ψ. 683.

[4] Ἐνδύματα. Lexicon Manuscriptum Sangermanense habet: ἐνδύματά τινα ἀνδρῶν. χιτῶνας βαθεῖς ἃς ζώννυται.

[5] Ζῶστρά τε. Od. Ζ. 38.

H

Ἦ. Ψιλούμενον καὶ περισπώμενον δηλοῖ σύνδεσμον παραπληρωματικὸν ἴσον τῷ δή·

——— Ἐπεὶ ἦ [1] πολὺ φέρτερόν ἐστι·

καί·

Ἦ δὴ λοίγια [2] ἔργα. ———

δηλοῖ καὶ ἀπορρηματικὸν σύνδεσμον·

——— Ἦ οὐχ' Ἑλένης [3] ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;

Ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους; ———

δηλοῖ δὲ καὶ ῥῆμα, τὸ ἔφη·

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν [4] ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

ψιλούμενον δὲ καὶ βαρυνόμενον δηλοῖ σύνδεσμον διαζευκτικόν·

Ἢ εὖ, ἠὲ [5] κακῶς. ———

ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ Ε [6] τοῦ συναπτικοῦ τίθεται.

Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, [7] εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.

ποτὲ δὲ παρέλκει·

Ἀλλὰ τί ἤ μοι [8] ταῦτα διεξερέεσθαι [9] ἕκαστα;

---

[1] Ἐπεὶ ἦ. Il. A. 169. Alii conjunctim legunt, ἐπειή.

[2] Ἦ δὴ λοίγια. Il. A. 518.

[3] Ἦ οὐχ' Ἑλένης. Il. I. 339.

[4] Ἦ, καὶ κυανέῃσιν. Il. A. 528.

[5] Ἢ εὖ, ἠέ. Il. B. 253.

[6] Τοῦ Ε. Quid sibi vult illud Ε copupulativum cujus nulla in versu mentio? Credo legendum esse εἰ, ita ut ἢ sumeretur pro εἰ; ut statuit Hes. his verbis eodem ordine dispositis: Ἢ ψιλούμενον καὶ βαρυνόμενον, δηλοῖ σύνδεσμον διαζευκτικόν, ubi, quemadmodum Apollonius, alludit ad versum, ἢ εὖ, ἠὲ κακῶς. Deinde addit: καὶ συναπτικὸς τῷ εἰ, supple ἴσον: ut Apoll. dixerat: ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ Ε συναπτικοῦ

H

H. Cum ſpiritu tenui & accentu circumflexo notat conjunctionem expletivam æqualem τῷ δή:

——— *Quandoquidem certe multo utilius eſt.*

Et:

Certe mala opera. ———

Significat & conjunctionem dubitandi:

——— *An non Helenæ cauſâ pulchricomæ?*

An ſoli diligunt uxores? ———

Sumitur & pro verbo ἔφη, *dixit:*

Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturni filius.

Cum ſpiritu vero tenui & accentu gravi, notat particulam disjunctivam:

Aut bene, aut male. ———

Aliquando quidem ponitur pro εἰ conjunctivo:

Neque in ſermone verbis peccans, etſi ætate poſterior eſſet.

Aliquando vero ſuperabundat:

Sed cur tandem me hæc ſingula percontamini?

τίθηλε. Etymologus habet, ἀντὶ τοῦ συμπλεκτικοῦ τοῦ Εἰ τίθηλε. Lexicon Manuſcriptum Sangermanenſe ſic interpretatur: ἢ ἀντὶ τοῦ εἶπε. Ex εἰ in ι facilis lapſus. Verſum ſic certe legit & ſcripſit Apollonius: Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. ἢ pro vulgari εἰ eſt varians Lectio.

[7] Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής. Il. Γ. 215.

[8] Ἀλλὰ τίη με. Il. K. 432. Lege ἐμέ. Mihi vero hic τὸ H ſuperabundare non videtur; ſed ex eo hunc quaſi colorem trahit oratio: *ſed cur tandem, quare ergo, cur nam igitur?* Nullam prorſus in totâ Linguâ Græcâ particulam ſuperabundantem & omnino ſenſui inutilem eſſe cenſendam.

[9] Διεξερέεσθαι. In. Hom. διεξερέεσθε.

δασυνόμενον δὲ ἢ ὀξυτονούμενον ἄρθρον προτακτικὸν δηλοῖ·

Ἡ δ' ἑτέρη [1] θέρεϊ προῤῥέει εἰκυῖα χαλάζῃ.

δηλοῖ δὲ καὶ ἄρθρον ὑποτακτικόν·

——— Ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς. [2] ———

δασυνόμενον καὶ περισπώμενον ἄρθρον ὑποτακτικὸν δηλοῖ·

Ἧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. [3] ———

καί·

Ἧ ἔπι [4] πόλλ' ἔπαθον Δαναοί. ———

καὶ ἀντωνυμίαν δὲ σύναρθρον ἐπὶ τρίτου προσώπου·

Ἧ πως [5] ἱμείρετο [6] παραδραθέειν φιλότητι.

Ἥβης. Σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀκμῆς. [7] σημαίνει καὶ τὴν Θεάν·

——— Πότνια Ἥβη. [8]

Ἠγάθεον. Ἄγαν θεῖον·

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. [9] ———

Ἠγηλάζει. Ἄγει·

——— Πάγχυ [10] κακὸς κακὸν ἠγηλάζει.

Ἠγίνεον. Ἦγον·

Ἠγίνεον [11] κατὰ ἄστυ. ———

---

[1] Ἡ δ' ἑτέρη. Il. X. 151. Ubi προρέει, pro προῤῥέει.

[2] Ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς. Il. A. 2.

[3] Ἧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Hic memoriâ lapsus est Apollonius. Nusquam in Hom. legitur,

Ἧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. —

Sed Il. A. 162.:

Ὧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. —

Nisi forte hic ᾗ non referatur ad γέρας, sed ad concubinam quæ erat præmium; & tunc esset varians Lectio.

[4] Ἧ ἔπι πόλλ' ἔπαθον. Il. Ξ. 67.

[5] Ἧ πως. Extat hic versus Il. Ξ. 163. Ubi pro ᾗ πως legitur εἴ πως. Sed potius.

Cum ſpiritu autem aſpero & accentu acuto articulum præpoſitivum indicat :

Hic vero alter æſtate defluit ſimilis grandini.

Notat & articulum poſtpoſitivum :

——— *Quæ ſexcenta Græcis.* ———

Cum ſpiritu aſpero & accentu circumflexo deſignat articulum poſtpoſitivum :

Pro quâ multum laboravi. ———

Et :

Pro quâ multa paſſi ſunt Græci. ———

Et pronomen copulativum in tertiâ perſonâ :

Si quâ tandem viâ deſiderio tangi poſſet ſecum coeundi.

ʹΗΒΗΣ. Aliquando quidem ſignificat vigorem ætatis ; aliquando vero Deam :

——— *Veneranda Hebe.*

ʹΗΓΆΘΕΟΝ. Valde divinum :

Perſequebatur per valde divinum Nyſſeium. ———

ʹΗΓΗΛΆΖΕΙ. Ducit :

——— *Omnino malus malum ducit.*

ʹΗΓΊΝΕΟΝ. Ducebant :

Ducebant per urbem. ———

---

hic reſpexit Apollon. verſum ſequentem, ubi habetur ἢ χρειῇ.

[6] Ἱμείρετο. Pro ἱμείρετο, lege cum Homero ἱμείρεται ob metrum.

[7] Ἀκμῆς. Poſt τὸ ἀκμῆς aliquid omiſſum ; fortaſſe αὐτῷ. A quibuſdam derivatur ex Hebr. אב *eb* viror, flos, & Chald. fructus recens, אביב ſpica viridis, &c.

[8] Πότνια Ἥρη. Il. Δ. 2.

[9] Σχέτ.... Νυσήϊον. Il. Z. 133. Lege Νυσσήϊον.

[10] Πάγχυ. Od. P. 217.

[11] Ἡγίνεον. Il. Σ. 493. Ubi legitur ἀνὰ pro κατά.

'Ηγνόησεν. [1] 'Ηπείθησεν.

'Ηδέ. Σύνδεσμος [2] τοῦ καί·

'Η μὲν [3] ἐνὶ πτολέμῳ. ——

'Ηδη. Τοῦτο ἀόριστον καὶ χρονικὸν [4] δηλοῖ. ἐπὶ μὲν γὰρ παρῳχημένου·

'Ηδη γάρ [5] ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν.

ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος·

'Ηδη γὰρ νῦν [6] μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν.

ἐπὶ δὲ μέλλοντος·

'Ηδη λοίγια [7] ἔργα. ——

'Ηδος. [8] 'Ωφέλημα·

—— 'Ουδέ τι δαιτὸς [9]

'Εσθλῆς ἔσσεται ἦδος. ——

'Ηέ. Βαρυτονουμένης τῆς προτέρας, σύνδεσμος διαζευκτικὸς γίνεται·

'Ηὲ διατμῆξαι [10] κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,

'Ηὲ κατὰ πετράων βαλέειν. ——

---

[1] 'Ηγνοίησεν. Respexit versum Iliadis Il. B. 807:

—Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν.

[2] Σύνδεσμος. Male edidit Montfauconius, σύνδησιν. Deceptus fuit compendio litterarum sæpius tamen in hoc Codice occurrente, & ab ipso multis in locis observato. Post σύνδεσμος omissum fuit ἴσος quod sic restitue: σύνδεσμος, ἴσος τῷ καί.

Sic se habent versus Homerici quorum initium tantum indicat Apollonius:

'Η μὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
'Η δ' ἐν δαιτί. —

[3] 'Η μέν. Il. Δ. 258.

[4] Χρονικόν. Hoc quoque de νῦν observavit Etymol. & post eum Maussacus & Henricus Stephanus. Docuerat Heraclides in suâ Prosodiâ universali, τὸ νῦν pro præsen-

'ἩΓΝΟΊΗΣΕΝ. Non paruit.

'ἨΔΈ. Conjunctio æqualis τῷ καί:

Et tum etiam in bello. ———

'ἨΔΗ. Hoc infinitum & finitum tempus notat. Etenim pro præterito fumitur:

Jam enim olim ego cum fortioribus quam vos estis.

Et pro præsenti:

——— *Jam enim ei vicesimus annus est.*

Et pro futuro:

Jam perniciosa opera. ———

'ἨΔΟΣ. Utilitas:

——— *Neque ulla convivii*
Boni erit utilitas. ———

'Ἤ. Quum prima syllaba accentu gravi notatur, est conjunctio disjunctiva:

Aut discindere cavum lignum sævo ferro,
Aut de rupe dejicere. ———

---

ti præterito & futuro accipi posse; νυνὶ vero ad solum præsens restringi. Et annotavit Henricus Stephanus τὸ νῦν idem esse quod ποτέ; idque Plutarchi loco ex vitâ Fabii allato comprobat. Sic dixerat Demosthenes in Oratione *pro coronâ*: νῦν ποτέ γε. Sic apud Latinos Terentius dixit:

Idem Menandri phasma nunc nuper dedit.

[5] Ἤδη γάρ. Il. A. 260.

[6] Ἤδη γὰρ νῦν. Od. T. 222. Sic lege versum cum Homero:

— Ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν.

[7] Ἤδη λοίγια ἔργα. Il. A. 573. Ubi vulgo ἦ δὴ pro ἤδη.

[8] Ἧδος. Alii scribunt cum spiritu tenui ἦδος.

[9] Οὐδέ τι δαιτός. Il. A. 576.

[10] Ἠὲ διατμῆξαι. Od. Θ. 507.

περισπωμένης δὲ τῆς προτέρας, ἀπορρηματικὸς [1] σύνδεσμος γίνεται, οἷον·

> Ἦ περὶ [2] πτόλιος μαχεόμενοι; ———

Ἠερέθονται. [3] Διασείονται.

Ἠερίη. [4] Ὀρθρία, πρωϊνή. ἠέριαι· πρωϊναὶ, ὀρθριναί.

Ἠεροειδέα. Μέλανα, ἠεροειδῆ.

Ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. [5]

Ἠεροφώνων. Τὸν ἀέρα πληρούντων φωνῆς.

Ἤθεα. Τοὺς συνήθεις τόπους.

Ἠθεῖε. [6] Προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφόν.

Ἤϊα. Ὅτε μὲν τὰ τῶν ἀλόγων ζώων καθ᾽ ὁδὸν βρώματα·

> Θώων, [7] πορδαλίων τε, λύκων τ᾽ ἤϊα πέλονται.

ὅτε δὲ τὰ ἄχυρα·

> Ὡς δ᾽ ἄνεμος [8] ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξει.

ὅτε δὲ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφόδια·

> ——— Ἐν δὲ καὶ [9] ἤϊα
> Κωρύκῳ. ———

καί·

> Δεῦτε φίλοι, [10] ἤϊα φερώμεθα. ———

---

[1] Ἀπορρηματικός. Sic in Hes. ubi recte emendat Kusterus ἀπορηματικὸς, *dubitativa*, ab ἀπορεῖν *dubitare*. Sic supra, ubi dixit Η cum spiritu tenui & accentu circumflexo esse conjunctionem ἀπορρηματικὸν, legendum est ἀπορηματικόν; ut habet Etymologus qui τὸ ἦ vocat ἀπορηματικὸν σύνδεσμον.

[2] Ἦ περί. Od. Ω. 113. Forsan legendum ἢ, ut sibi constent Hes. & Apoll. qui unâ voce affirmant τὸ ἢ primâ gravi notatâ esse conjunctionem disjunctivam; at τὸ ἦ primâ circumflexâ esse conjunctionem dubitativam: & tamen sive ipsi, seu potius ipsorum Librarii, ἢ scribunt conjunctionem illam dubitativam, quam ἦ scribendam esse contendunt. At in versu præcedenti ἢ κατὰ πείρατα βαλέσιν, stare non potest ob metrum τὸ ἦ, & in ἢ mutandum est.

[3] Ἠερέθονται. Il. Γ. 108:

Αἰεὶ δ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

At

At primâ circumflexâ, ἦ est conjunctio dubitativa; quale hoc:

An pro urbe pugnantes? ———

Ἠερέθονται. Agitantur.

Ἠερίη. Matutina, summo mane surgens. Ἠέριαι: matutinæ, summo mane surgentes.

Ἠεροειδέα. Obscurum, nigrum.

Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. In aere errans Erynnis.

Ἠεροφώνων. Auras voce suâ replentium.

Ἤθεα. Loca consueta.

Ἠθεῖε. Compellatio amica junioris ad fratrem natu majorem.

Ἤϊα. Aliquando quidem brutorum in viâ esca:

Cervariorum, leopardorumque & luporum escæ fiunt.

Aliquando & paleæ:

Ut cum ventus vehementer spirans palearum acervum dissipat.

Nonnunquam vero hominum commeatum significat:

——— *Viatica autem*

In perâ. ———

Et:

Adeste amici, viatica feramus. ———

Quod Hes. explicat: μετέωροι εἰσὶν, εἰς ἀέρα αἴρονται. Etymologus Magnus: ἀνωφέρονται, ἀθροίζονται, πλανῶνται, ἀλητεύονται, ὅταν ἐκπλαγῶσι, κῦφοι καὶ ἀστέριμοι εἰσίν.

[4] Ἠερίη. Il. A. 497:

Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε.

Et Il. Γ. 7. de gruibus:

Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται.

Quod vulgo vertitur, *aeriæ*.

[5] Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. Omissa est glossa. Hes. habet: Ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα, ἢ ἀέρα ἀμφιεσμένη, ἢ ἀοράτως φοιτῶσα, ἢ ἀερίπλανος δὲ, ὅτι ἐν Ἅδῃ, ἐν σκοτίᾳ. In Sangermanensi Lexico Manuscripto legitur: ἡ ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὸν ἀέρα.

[6] Ἠθεῖε. Hoc vocabulum in hoc sensu usurpatum fuisse docet Lexicon Photii Manuscriptum ab Alberti laudatum.

[7] Θώων. Il. N. 103.

[8] Ὡς δ' ἄνεμος. Od. E. 368. Ubi legitur τινάξῃ pro τινάξει.

[9] Ἐν δὲ καὶ ᾔα. Od. I. 212.

[10] Δεῦτε φίλοι. Od. B. 410.

Ἦκα. Πραέως. ἡσύχως·

Ἦκα [1] πρὸς ἀλλήλους. ———

Ἤκαχεν. Ἐλύπησεν.

Ἥκιστος. Ἐλάσσων·

Ἥκιστος [2] δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν. ———

Ἠλακάτη. Ὁ μὲν Ποιητὴς ἀπὸ τοῦ τοῦ γυναικείου ἔργου νομιζομένου τίθησι τὴν εἰλακάτην. [3] ἐργαλεῖον γάρ τι ἐστὶν τῶν ἐριούργων γυναικῶν·

Ἠλακάτη [4] τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.

καὶ [5] οὐδετέρως·

Ἠλάκατα [6] στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα. ———

καί·

Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στρωφαλίζεται. [7] ———

Ἤλασαν. Ἔσκαψαν. ἐπὶ δὲ τοῦ·

——— Τάφρον [8]

Ἤλασαν, ———

ἀντὶ τοῦ ὤρυξαν. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐλάσαι, ὅ ἐστι ἐκ χειρὸς πατάξαι· ὁ ὁ σκάπτων δὲ ἐκ χειρὸς παίει. [9]

Ἠλέκτορες. Περὶ τὸν αὐτὸν ἡγούμενοι [10] τόπον. ἀπὸ τούτου καὶ

---

[1] Ἦκα. Il. Γ. 155.

[2] Ἥκιστος. Il. Ψ. 531.

[3] Εἰλακάτην. Lege ἠλακάτην. Est instrumentum fœmininum. Nam, ut ait Theocritus in aureo ἠλακάτας Idyllio, quemadmodum vocat Tanaquil. Faber ad *Concionatrices* Aristophanis:

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθαναίας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελίοισιν αἷς ἐπάβολος.

Post ἀπὸ τοῦ τοῦ γυναικείου ἔργου νομιζομένου deficit nomen substantivum fœmininum, quod puto esse συνηθείας.

[4] Ἠλακάτη. Od. Δ. 135.

[5] Οὐδετέρως. Sic ἠλακάτη & ἠλάκατα distinguuntur a Grammaticis: Ἠλακάτη est colus; & ἠλάκατα sunt τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια.

[6] Ἠλάκατα. Od. Ζ. 53.

[7] Τῇ δὲ.... στροφαλίζεται. Od. Σ. 314. Lege στρωφαλίζετο. Notavit quoque Hes.

'Ηκα. Placide, tranquille :

Placide inter se. ———

'Ηκαχεν. Triſtitiâ affecit.

'Ηκιστος. Nimis parvus :

Nimis parvus erat ad agendum. ———

'Ηλακάτη. Poeta inter conſueta mulierum opera ponit colum. Eſt enim inſtrumentum mulierum lanificium exercentium :

Colus extenſa erat violaceam lanam habens.

Et in neutro :

Lanas verſans purpureas. ———

Et :

Apud illam vero lanas verſate. ———

'Ηλασαν. Foderunt ; ut in hoc loco :

——— *Foſſam*

Foderunt. ———

'Ηλασαν hîc eſt pro ὤρυξαν. Etenim ἐλάσαι propric eſt manu percutere ; & hoc facit foſſor.

'Ηλάσκουσαι. In eumdem locum coactæ. Hinc & verbum

---

hanc vocem ἐν συνθέτῳ, *id eſt*, compoſitam, notare telum. Unde *Apollo* dicitur Il. Υ. 70. χρυσηλάκατος κελαδεινὴ, *id eſt*, ἡ τὸ χρυσοῦν βέλος ἔχουσα.

8 Τάφρον. Il. Μ. 6.

9 Παίσαι. Certe vocabulum corruptum. Legendum putem παίειν. Habet Heſ. 'Ελάσαι. Τὸ σὺν χειρὶ πλῆξαι. In Apoll. pro ἐπὶ τοῦ ἐλάσαι, mallem ἀπὸ τοῦ ἐλάσαι.

10 'Ηγέρθησαν. Saltem ἠγέρθησαν legendum eſt, cum ſit fœmineum, τὸ ἠλάσκουσαι. Sed mallem ἀγέρθησαν quod ſenſui melius reſpondet. Extat enim Il. N. 104. de cervis fugitivis:

"Αυτως ἠλάσκουσι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη.

quod Heſ. interpretatur in vocem ἠλασκάζει : περὶ τὸν αὐτὸν ἠλάσθησαν τόπον. At vero ἠλασκάζω reperitur Od. I. 457 :

'Ενθάδ' ὅπῃ κεῖνός γ' ἐμὸν μένος ἠλασκάζει.

τὸ ἠλασκάζει.

Ἠλάστεον. Ὠργίζοντο·

——— Ἠλάστεον [1] δὲ Θεοί. ———

Ἠλεέ. Μάταιε·

Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. [2] ———

Ἠλέκτωρ. Ἐπιθετικῶς [3] ὁ ἥλιος, ἤτοι ὁ λαμπρός· παρὰ τὴν τοῦ ἠλέκτρου οὐσίαν, περὶ οὗ φησιν·

Ἠλέκτωρ [4] ὑπελάμπετο. ———

ἢ οἷον ἀλέκτορος, ὁ λέκτρων ἀμέτοχος· ἢ ὅτι ἡμᾶς ἐκ τῶν λέκτρων ἀνίστησι.

Ἠλεύμενος. [5] Περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἐκκλίνων.

Ἠλίβατος. Ὑψηλή· ἐφ' ἣν ὁ Ἥλιος πρῶτον βάλλει. [6]

Ἤλιθα. Ἀθρόως καὶ χύδην·

——— Ἤλιθα [7] πολλή.

Ἠλιτόμηνον. Ὁ τὸν [8] ἀλιτόντα τῶν ἡθῶν [9] ἐν τῇ κυήσει μηνῶν, ὅ ἐστιν ἐνημαρτηκότα. [10]

Ἤλυξεν. Ἐξέκλινεν, ἐξέφυγεν.

Ἠμαθόεντος. Ἤτοι τοῦ ἄμαθον πολλὴν ἔχοντος, ἐξ οὗ ὁ

---

[1] Ἠλάστεον. Il. O. 21.

[2] Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. Il. O. 128. In Homero legitur & legendum est ob metrum, ἠλέ. Nam idem sunt ἠλεὸς, ἠλὸς, ἀλεὸς, ἠλαιὸς, ἄλιος, ἀλαιὸς, & ἠλίθιος; quæ omnia quibusdam deducuntur ex הלל *insanire*.

[3] Ἐπιθετικῶς. Videsis Præstantissimam Hesychii Editionem p. 1622, ubi hæc verba ab Alberti sub nomine Photii laudantur.

[4] Ἠλέκτωρ. Hæc nusquam in Homero. Fortasse corrupta sunt ex illo versu qui legitur Il. Z. 513. & ab Etymol. in ἠλέκτωρ affertur:

Τεύχεσι παμφαίνων, ὥς' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει.

[5] Ἠλεύμενος. Hoc nusquam in Homero. At ἀλεύμενος Il. E. 444. O. 223. ac Y.

ἀλυσκάζει, id eſt, *fugit.*

'Ηλάστεον. Iraſcebantur:

——— Ægre autem ferebant Dii. ———

'Ηλεέ. Stulte:

Furioſe, mentibus ſtolide. ———

'Ηλέκτωρ. Epithetum Solis. Sic dicitur fulgidus ob electri naturam de quo ait:

Electrum fulgebat. ———

Aut quaſi ἀλέκτρος, *id eſt*, expers lecti; aut quod nos e lecto jacentes erigat.

'Ηλεύμενος. Circa eumdem locum declinans.

'Ηλίβατος. Alta; quam primam Sol radiis ſuis ferit.

'Ηλιθα. Affatim & copioſe:

——— Affatim multa.

'Ηλιτόμηνον. Quaſi ἀλιτόμηνα, *id eſt*, fœtum immaturum, aberrantem a juſtis partûs menſibus.

'Ηλυξεν. Effugit, declinavit.

'Ημαθόεντος. Aut arenam plurimam habentis; unde intel-

---

281. & paſſim ἠλδάνε.

[6] Βάλλει. Heſychius habet: ἢν ἥλιος πρῶτον βάλλει. Alberti mavult legere, ἐφ' ἣν ἥλιος πρῶτον βαίνει, ſeu ἐλλάει. In Etymologo: ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει. Lexicon Manuſcriptum Sangermanenſe explicat: ὑψηλά· ἐφ' ἣν πρῶτον ὁ ἥλιος διὰ τὸ ὕψος βαίνει. Aliquando & profundum ſignificat; ut & Steſichorus, teſte Heſ. & Etymol. Τάρταρον ἠλίβατον vocant; & Euripides in Hippolyto dixit, ἠλιβάτοις κευθμῶσιν.

[7] Ἤλιθα πολλά. Od. E. 483.

[8] Ὡς τόν. Legerem ἐόν.

[9] Ἠδὼν. Mallem ἠλάσκων. Sangermanenſe Lexicon Manuſcriptum habet: τὸ ἐξάμηνα γεννηθὲν. Vide Etymol.

[10] Ἐκπεπληγότα. Lege ἐξημαρτηκότα.

πεδεινὸς δηλοῦται τόπος. ἢ παρ' ὃν ῥεῖ ὁ μαθόεις [1] ποταμός.

Ἦμαρ. Ἡμέρα.

Ἠμάτιαι. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Ἡμερίς. Ἄμπελος·

Ἡμερὶς ἡβώωσα. [2] ———

ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ ἡμεροῦν ἡμᾶς.

Ἡμιπέλεκκα. Τὰ μὴ ἀμφίστομα. πελέκεις [3] γὰρ ἐκεῖνοι λέγονται. οἱ ἀμφίστομοι·

Τεῦκρος [4] δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Ἡμιτελής. Ἤτοι καθ' ὃν δόμον οὐδέπω πάντα τὰ νομιζόμενα καὶ συγκυροῦντα τῷ γάμῳ συνετελέσθη, ἢ καθ' ὃν οὐκ ἔφθη πατὴρ κληθῆναι. τέλειος [5] γὰρ οἶκος, ὁ γνήσιον τέκνων ὑπο-

---

[1] Μαθόεις. Lege Ἀμαθος, ut habet Hes. Vide Etymol. & Strab. l. 8. Est epithetum urbis Pyli. Od. Λ. 93: Πύλον ἠμαθόεντα. Alii quoque teste Hes. derivant ἀπὸ Ἠμάθου ἥρωος. Posset quoque simpliciter legi pro μαθόεις, ἠμαθόεις: ita ut generaliter intelligatur de quâlibet urbe præter quam fluit fluvius secum arenas convolvens.

[2] Ἡμερὶς ἡβώωσα. Od. E. 69.

[3] Πελέκεις. In Homero hæc oppositio reperitur:

Ἐν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἀνῄρει,
Τεῦκρος δ', &c.

Hes. explicat ἡμιπέλεκκα, τὰ μὴ ἑκατέρωθεν ἐστομωμένα; ut Sangermanense Lexicon MS. τὰ μονόστομα ἀξινάρια.] Idque notatu dignissimum observat Hes. τὸ δεκάμνουν, πέλεκυς καλεῖται παρὰ Παφίοις.

[4] Τεῦκρος δ'. Il. Ψ. 883.

[5] Τέλειος. Sic, teste Polluce, γάμος dicitur τέλειος, ὡς πρὸς τὸ βίου τέλος τῶν ἀνθρώπων. Hinc in Pindari Nemeorum decimâ Juno dicitur, τελεία μάτηρ, idem quod Latine pronuba Juno. Maritus quoque dicitur ἀνὴρ τέλειος passim apud Poetas. In Æschyli Agamemnonis loco nunquam antea intellecto, & summis Criticis intacto, extat versu 976, ubi insidiosa Clytemnestra reducem Agamemnonem sic alloquitur:

— Σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
Θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών,

quod clarius luce. Sed deinde addit:

ligitur pedestris locus; aut præter quam fluit fluvius secum arenas convolvens.

Ἦμαρ. Dies.

Ἠμάτιαι. Per totum diem.

Ἡμερίς. Vitis:

Vitis pubescens. ———

Sic dicitur quod nos cicuret, secundum Apionis sententiam.

Ἡμιπέλεκκα. Quæ non sunt ex utrâque parte acuta; nam quæ ex duplici parte feriunt, vocantur πελέκεις:

Teucer autem secures unâ tantum parte scindentes portavit concavas in naves.

Ἡμιτελής. Aut in quâ domo nondum omnia usitata & matrimonio convenientia perfecta sunt. Aut in quâ nondum sponsus nomine patris vocatus fuit; tunc enim domus

---

*Ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς τ' ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς
Οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει,
Ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου.
Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει.*

Quod vertunt nullo sensu: sed cum Jupiter ex uvâ acerbâ vinum faciens vindemiam præbet, tum jam frigus in domo primum appetere incipit, quamvis maritus in domo adsit. Jupiter, Jupiter perfector, mea vota perfice. Ex vitiosâ interpunctione oritur obscuritas. Post ἐν δόμοις πέλει punctum, non virgula; & post δῶμ' ἐπιστρωφωμένου virgula, non punctum inferenda sunt. Unde hic sensus exurgit: *Sed cum Jupiter, &c. tunc jam primum in domo frigus appetere incipit.* Deinde discedente marito hæc secum Clytemnestra persequitur: *Quum maritus meus tandem redux adsit, o Jupiter perfector, (seu potius conjugii præses) mea vota perfice.* Gaudet nacta occasionem dudum expectatam occidendi maritum, quem absentem interimere non poterat. Verbis ambiguis utitur, quemadmodum & in quodam Electræ Sophoclis loco, suâ filiâ præsente, metuit, ut ait Juvenalis, aperto vivere voto. Lusus est vocum inter ἀνδρὸς τελείου, Ζεῦ τέλειε, & τέλει. Deinde addit:

Μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν,

quod quid sit non explicat quidem, sed satis cernitur. Vide Timæum, & ad eum Clar. Ruhnkenium in vocem περιτέλλω.

δεξάμενος·

Καὶ δόμος [1] ἡμιτελὴς· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ.

περὶ τοῦ Πρωτεσιλάου λέγει, δόμος ἡμιτελής.

Ἡμονες. Ἀκοντισταί. καὶ ἥματα, τὰ ἀκοντίσματα·

Ἡδ' ὅσον [2] δυνάμει τε καὶ ἥμασι ἔπλευ [3] ἄριστος.

Ἡμυσε. Ἐκλίθη· ἐξ οὗ τὸ πεσεῖν δηλοῖ: ἔστι δὲ μόνου τοῦ κλιθῆναι·

——— Ἐπί τ' ἠμύει [4] ἀσταχύεσσιν.

Ἡν. Ἐὰν δασέως καὶ ὀξέως, ἤτοι ἄρθρον ὑποτακτικὸν, ἢ σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου:

Γνοίη [5] δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

Ἣν ἄτην. ———

ψιλούμενον δὲ καὶ περισπώμενον, τὸ ὑπῆρχεν δηλοῖ.

Ἠνοπα. Τὸν δυσαντο θάλμητον [6] διὰ λαμπρότητα, οἷον ἄνοπα. ὡς τὸν χαλκὸν ἤνοπα λέγειν εἴωθεν.

Ἤπειρος. Ποτὲ μὲν εἰς ἄπειρον διήκουσα γῆ καὶ μὴ νῆσος, οἷον·

——— Ἐριβώλακος [7] ἠπείροιο.

---

[1] Καὶ δόμος. Il. B. 701.

[2] Ἡδ' ὅσον. Il. Ψ. 891. Lege ὅσσον, ob metrum.

[3] Ἔπλευ. Est imperfectum positum pro præsenti πέλῃ; quod quidem apud Græcos usitatissimum est. Sic Il. A. 418:

Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων

Ἔπλεο. —

Et X. 281:

— Ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων.

Et Il. I. 54:

— Μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεο ἄριστος.

& Π. 29:

— Σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.

Et Ψ. 69:

— Ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.

Sic apud Horat.

Non tu corpus eras *sine pectore*, —

pro *es*. Et:

Nunc est bibendum.... nunc Saliaribus
Ornare pulvinar Deorum
Tempus erat *dapibus*, *sodales*.

Sic quidam explicant & hoc:

dicitur

dicitur [illegible], quum in lucem fufceptos recepit infantes :

Et domus imperfecta : hunc autem interfecerat vir Trojanus.

De Protefilao loquitur , & ejus domum vocat imperfectam.

'Ημονες. Jaculatores ; & [illegible] jaculationes:

Et ut viribufque & jaculandi arte es præftantiffimus.

'Ημυσε. Inclinatus fuit ; unde notat & cadere. Ufurpatur & pro folummodo inclinare, ut:

——— *Et incumbens inclinat ariftas.*

'Ην. Cum fpiritu afpero & accentu acuto eft articulus poftpofitivus , aut pronomen articulo copulatum tertiæ perfonæ :

Cognofcat autem & Atrides late dominans Agamemnon
Suam culpam. ———

Cum tenui vero fpiritu & accentu circumflexo fignificat idem quod [illegible] , *id eft* , fuit.

'Ηνοπα. Cujus afpectus ob fplendorem vix fuftineri poteft ; quafi [illegible] , *id eft* , qui non poteft afpici. Sic æs vocare folet.

'Ηπειρος. Aliquando quidem terra in immenfum pertingens, nec infula , quale hoc :

——— *Glebofæ continentis.*

Sed nunc non erat *his locus* , — ubi *erat* pro *eft* pofitum volunt.

4 Ἐπί τ' ἠμύει, Il. B. 148.

5 Γνῷ δὲ. Il. Π. 274.

6 Δυσαντοφθάλμητον. Optime corrigit Alberti δυσαντοφθάλμητον, quà voce, ut plurimis, carere Lexica obfervavit. Exulant enim ex omnibus Lexicographis editis infinitæ voces prorfus ignotæ, quæque multum negotii faceffèrent , fi novi eruerentur & publici juris fierent autores. Linguæ Græcæ quamvis ampliffimæ , in arctis tamen , pro fuâ priftinâ copiâ , cancellis circumfcriptæ magna pars in Codicibus Mff. confepulta jacet ; ejufque fines latiffime proferrentur , fi in lucem proderent tot tamque utilia Gloffaria , quæ paffim blattis tineifque permittuntur.

7 Ἐριβώλακος. Od. N. 235.

καταχρηστικῶς δὲ, πᾶσα γῆ.

Ἠπεροπέυει. Ἐξαπατᾷ τὰς φρένας.

Ἠπιόδωρος. [1] Ἤπια καὶ προσηνῆ δωρουμένη, κατὰ τὴν παιδοτροφίαν.

Ἠπύει. [2] Φωνεῖ ἀφ' οὗ καὶ ἠπύτα [3] κῆρυξ, ἀντὶ τοῦ φωνητὴς καὶ βριήπυος, ὁ φωνητικὸς καὶ μεγαλόφωνος.

Ἤραρον. Ἥρμοσαν.

Ἦρι. Πρωΐας·

> Ἀλλὰ μάλ' [4] ἦρι νέονται. ———

Ἠριγένεια. Ἤτοι ἡ τὸ ἦρι γεννῶσα, ἢ ἐν τῷ ἦρι γεννωμένη.

Ἤρικε. Διεσχίσθη, διεῤῥάγη.

Ἠρίον. Τάφος·

> Φάσσοντο [5] Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον. ———

Ἡρώων. Πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἥρωες ἐκαλοῦντο.

Ἠρώησαν. Ἀνεχώρησαν·

> ——— Αἱ δ' ἠρώησαν [6] ὀπίσσω.

Ἠρτύνετο. [7] Κατηρτύνετο, ἡτοιμάζετο.

Ἧς. Τοῦτο ἄρθρον ὑποτακτικὸν καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν. [8] τὸ μὲν οὖν ἄρθρον·

> Ἧς τε πλείστην [9] μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν.

[1] Ἠπιόδωρος. Extat Il. Z. 251:
Ἐνθά οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ.

[2] Ἠπύει. Hinc emenda Etymol, qui habet ἠπύη, φωνεῖ, pro ἠπύει.

[3] Ἠπύτα. Il. H. 384.

[4] Ἀλλὰ μάλ'. Od. Y. 156.

[5] Φάσσοντο. Il. Ψ. 126. Lege φράσσαντο. Vide Harpocrationem in ἠρία. Quidam deducunt hanc vocem ex ארון Hebraico. Arabice ארון arca lignea, peculiariter

Aliquando vero abusive significat omnem terram.

Ἠπεροπεύει. Mentem decipit.

Ἠπιόδωρος. Mitia & dulcia dans in puerili educatione.

Ἠπύει. Clamat; unde & dicitur vocalis præco. Ἠπύτα hic ponitur pro φωνήεις, *id est*, magnam vocem habens; & βριήπυος, magnâ & altâ voce præditus.

Ἤραρον. Adaptaverunt.

Ἦρι. Mane:

Sed admodum mane venient. ———

Ἠριγένεια. Matutinum tempus gignens, aut mane genita.

Ἤρικε. Discissus, disruptus fuit.

Ἠρίον. Tumulus:

Designaverat Patroclo magnum tumulum. ———

Ἡρώων. Omnes hoc tempore heroes vocabantur.

Ἠρώησαν. Recesserunt:

——— *Illæ vero recesserunt.*

Ἠρτύνετο. Struebat, præparabat.

Ἡ. Articulum postpositivum & pronomen articulo copulatum designat. Articulum quidem, ut:

Cujus plurimam quidem stipulam ad terram fudit ferrum.

---

feralis, vel feretrum ligneum cui impositum effertur funus.

[6] Αἱ δ' ἠρώησαν. Il. Ψ. 433.

[7] Ἠρτύνετο. Il. B. 55. & K. 302:

— Πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν.

[8] Κλισιομίαν. Omissum est verbum δελεῖ.

[9] Ἧς τε πλείστην. Il. T. 222.

τὴν δὲ ἀντωνυμίαν·

> Ὡς οὐδὲν γλύκιον [1] ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων.

Ἥσατο. Ἥσθη.

Ἥστην. [2] Ἀντὶ τοῦ ἐκαθέζοντο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν.

Ἤτοι. Καθ' Ὅμηρον ἰσοδυναμεῖ τῷ μὲν συνδέσμῳ· [3]

> Ἤτοι ὅγ' ὣς [4] εἰπών. ———

παρὰ δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, διαζευκτικῷ συνδέσμῳ· ἤτοι στρατεύσει σημαίνων [5] ἔσῃ κακός.

Ἠΰκομος Εὔκομος. [6] ἀπὸ δὲ ἑνὸς μέρους, τὸ ὅλον.

Ἠΰς. Καλοκἀγαθός. ἐσχημάτισαι ἀπὸ τοῦ ἐΰς.

Ἠΰτε. Ὡς·

> Ἠΰτε [7] πῦρ ἀΐδηλον. ———

Ἥφαιστος. Οἱονεὶ ἅφαιστος ὤν, κατὰ στέρησιν τῆς ἀφῆς. [8] σημαίνει δὲ τὸν Θεόν. ἐπὶ δὲ τοῦ πυρός·

> Σπλάγχνα [9] δ' ἄρ' ἀμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο.

---

[1] Ὡς οὐδὲν γλύκιον. Od. I. 34.

[2] Ἥστην. Quum significat ἐκαθέζοντο, spiritu aspero notandum est.

[3] Συνδέσμῳ. Hic aliquid omissum puto. Hes. sic definit quænam sit hæc conjunctio: ἰσοδυναμῶν τῷ ΔΕ; quod & ab Apollonio factum existimo; & post συνδέσμῳ, legendum δέ.

[4] Ἤτοι ὅγ' ὣς. Il. A. 68.

[5] Σημαίνων. Locum corruptissimum sic emendo: διαζευκτικὸν σύνδεσμον σημαίνει·

> Ἤτοι στρατεύσεις, ἢ γ' ἔσῃ κακός....

Metro & sensu sic restituto jam vides manifesta Iambi vestigia. Itaque hunc locum existimo depromptum ex quadam Tragœdiâ ubi exhibebatur Palamedes Ulyssem, aut ipse Ulysses Achillem, vel Philoctetem arma fugientem, ad Trojanam expedi-

Et pronomen:

Adeo nihil dulcius est suâ patriâ neque parentibus.

ἭΣΑΤΟ. Delectatus est.

ἩΣΤΗΝ. Sumitur pro sedebant, aut pro erant.

ἭΤΟΙ. Apud Homerum idem valet quod conjunctio δὴ:

Et ille quidem sic locutus. ———

Apud nos vero & cæteros Poetas, ponitur pro conjunctione disjunctivâ:

Aut in bellum ibis, aut ignavus eris. ———

ἨΫΚΟΜΟΣ. Bene comata. Ex unâ parte totum intelligendum præbet.

ἨΫΣ. Bonus & fortis. Formatur ex ἐῢς, *bonus.*

ἨΫΤΕ. Sicut:

Sicut ignis valde perniciosus. ———

ἭΦΑΙΣΤΟΣ. Quasi ἄφαιστος, *id est*, qui non potest tangi; significat quidem Vulcanum. Sumitur vero pro igne:

Intestina autem verubus fixa tenebant super ignem.

---

tionem adhortans.

6 Ἐϋκνήμ. Post ἐϋκνήμιδες credo reponendum quod excidit vocabulum, scilicet, καλοί. Suadent enim sequentia: ἀπὸ δ' ἑνὸς μέρους τὸ ὅλον, ubi subauditur λόγου, seu νοεῖται.

7 Ἠΰτε. Il. B. 455.

8 Ἄφαιστ. Etymologus habet: ἄψαυστος, παρὰ τὸ ἅπτω, ἄψω· ὅτι τὸ πῦρ οὐκ ἔστιν ἅψασθαι. Nugæ Græculorum. Bochartus derivat ex אב אשתא *abeschto*, id est, pater ignis; Clericus vero ex אף אשתא *epheschto*, id est, qui coquit in igne.

9 Σπλάγχνα. Il. B. 426.

ὁ δὲ τρόπος, μετωνυμία.

Ἤφυσε. [1] Διέκοψε.

Ἠχή. [2] Θηλυκῶς, ὁ ἦχος.

Ἠχι. Ὅπου.

Ἤχλυσε. [3] Ἐσκότισεν.

Ἥψατο. Πολλάκις Ὅμηρος χρῆται τῷ ἅψασθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιλαβέσθαι.

Εἰαρῦ ἀπτομένην. [4] ———

καί·

Ἅψατο [5] δ' ἡμιόνω ταλαεργὼ. ———

καὶ δυϊκῶς, ἀψάσθην. [6]

Ἠώς. [7] Ἐπὶ μὲν τοῦ Θεοῦ·

Ἠὼς [8] δ' ἐκ λεχέων. ———

ἐπὶ δὲ τῆς ὅλης ἡμέρας·

——— Ἥδε δέ μοι [9] νῦν

Ἠὼς ἐνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.

ἐπὶ δὲ τῆς πρωίας ἕως ὥρας ἕκτης·

Ἔσσεται, [10] ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ.

καί·

Ἦμος [11] δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

καί·

Ἠῶθεν [12] δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.

---

[1] Ἤφυσε. Il. N. 508 :

— Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς

Ἤφυσ'. —

quod Hes. interpretatur : διέτεμε, ἀπήντλησεν, διέκοψεν, ἔπιεν, ἐξεφόρησεν.

[2] Ἠχή. Mœris : Ἠχὴ, Ἀττικῶς· ἦχος, Ἑλληνικῶς. Ubi vide doctissimum Piersonium & Thomam Magistrum.

[3] Ἤχλυσε. Lege ἤχλυσεν, ut est in Hesychio & Homero Od. M. 406 :

— Ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.

[4] Εἰαρῦ ἀπτομένην. Il. Π. 9. Lege ἀπτομένην.

Hæc figura vocatur metonymia.

Ἤφυσε. Abſcidit.

Ἠχή. Nomen fœmininum, idem quod ἦχος.

Ἧχι. Ubi.

Ἤχλυσε. Caligabat.

Ἥψατο. Sæpe Homerus utitur hâc dictione pro ἐπιλάβεσθαι, *id eſt*, arripere :

Veſtem arripiens. ——

Et :

Attigit autem mulam patientem laboris. ——

Et in duali numero dicitur ἁψάσθην, *id eſt*, apprehenderunt.

Ἠώς. Sumitur quidem pro Deâ :

Aurora autem ex lectis. ——

Et pro totâ die :

—— *Hæc autem mihi nunc*
Dies undecima poſtquam in Ilium veni.

Et pro matutino tempore uſque ad horam ſextam :

Erit, vel matutino tempore, vel crepuſculo, vel meridie.

Et :

Quum autem mane genita apparuit roſeis digitis Aurora.

Et :

Mane autem Idæus ivit concavas ad naves.

---

[5] Ἅψατο. Il. Ψ. 666.

[6] Ἁψάσθην. Il. K. 377.

[7] Ἠώς. Attici, teſte Etymologo, dicebant ἕως, Æoles αὔως, & Iones ἠλιώτης : Dores vero, teſte Euſtathio, ἀώς. Vide Thomam Magiſtrum.

[8] Ἠὼς μέν. Od. E. 1.

[9] Ἤδε δέ μοι νῦν. Il. Φ. 156.

[10] Ἔσσεται. Il. Φ. 111.

[11] Ἦμος. Il. A. 477.

[12] Ἠῶθεν. Il. H. 381.

Θ

Θάλεσσεν. Ἐκάθεντο. [1]

Θαιρός. [2] Ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεύς.

Θαλάμη. Κατάδυσις·

> Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος [3] θαλάμης ἐξελκομένοιο. [4]

Θαλαμηπόλος. Ἡ περὶ τὸν θάλαμον πολυμεθύη, ἤτοι ἀναστρεφομένη.

Θαλερόν. Θάλλον, οἷον ἀκμάζον. καὶ οἱ ἀκμάζοντες νεανίαι, θαλεροί.

Θαλέων. Τῶν πρὸς θάλλειν [5] ἐπιτηδείων.

Θαλείη. [6] Εὐθηνία. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν καρπῶν.

Θάλος. [7] Πᾶν τὸ χλωρόν·

> Σηκοφόρον [8] τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.

Θαλπωρή. Χαρά. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡδονή. ἐπεὶ δὲ τῆς χαρᾶς, ὑγιῶς. ἡ γὰρ διάχυσις τῆς ψυχῆς ἀφωμοίωται τοῖς θαλπομένοις. καὶ ὥσπερ τὸ ἰαίνεσθαι [9] ἐστι διαχεῖσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ

---

[1] Ἐκάθιντο. Lege ἐκαθίζοντο. Extat Il. I. 194:

— Λιπὼν ἴδος ἔνθα θάασσεν.

[2] Θαιρός. Il. M. 459.

[3] Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος. Od. E. 432. Male in Manuscripto πολύποδος.

[4] Ἐξελκόμενος. Lege ἐξελκομένοιο.

[5] Θαλέων. Τῶν πρὸς θάλλειν. Il. X. 504. de puero Astyanacte:

Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.

Alii explicant: *Ludicris postquam animum oblectasset.* Schol. παίγνιον τῶν πρὸς τὸ θάλλειν. Adde ex Apollon. ἐπιτηδείων.

[6] Θαλείη. Lege θαλίη. Il. I. 143:

Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.

Quem versum laudat Pollux 3. 20.

[7] Θάλος. Lege θαλλός. Vide Doctissimum Ruhnkenium ad Timæum voce θαλλὸς, & Polluc. 1. 237. 244.

[8] Σηκοφόρον. Lege σηκοκόρον τ'. Quidam

ΘΆΛΕΣΣΕΝ.

Θ

Θάσσεν. Sedebat.

Θαιρός. Cardo pertingens a superiori ad inferiorem partem.

Θαλάμη. Recessus :

Ut quando polypus e recessu extrahitur.

Θαλαμηπόλος. Quæ circum thalamum versatur.

Θαλερόν. Virens, quasi florens. Et florentes juvenes dicuntur θαλεροί.

Θαλέη. Quæ ad id apta sunt ut faciant florere.

Θαλείη. Abundantiâ. Hæc metaphora ducitur a fructuum proventu.

Θάλος. Omne virens :

Cortis purgator ut sit, frondemque virentem hædis ferat.

Θαλπωρή. Gaudium; Apion vero voluptatem explicat. De gaudio optime intelligitur : animi enim diffusio comparatur blando calori. Et quemadmodum ἰαίνεσθαι est calore

derivant θάλος ex טל *ros*, טלה *agnus tenellus*. Apud Syros טל est infans, puer, adolescens, & טליתא est puella; unde Æolice apud Hesych. dicitur τάλις pro virgine nubili mox ducendâ, seu Nymphâ, seu conjuge. Posset θάλος & derivari ex Arab. טלע *florere, gemmare capit palma*; unde טלע substantive, flores, gemmæ, arboris proventus. Vide Od. Γ. 224.

9 Ἰαίνεσθαι. Sic in Manuscripto; quamvis ediderit Montfauconius, ut legendum est, ἰαίνεσθαι. Sic in Pindari primâ Pythiacâ, primâ ἀντιςρ. Καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης ἰαίνει καρδίαν κώματι; & in secundâ Olymp. primâ ἀντιςρ. Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς. Quam quidem metaphoram desumptam observat Joannes Benedictus a plantis & herbis quæ, cum imbribus & rore perfunduntur ac deinde sole calefiunt, gestire & exhilarari quodammodo videntur.

diffundi & foveri ; & in animo gaudere ac veluti lætitiâ diffundi ac foveri vocatur ἰαίνεσθαι, ut cum dicit :

——— *Si vidisses, gaudio diffusa fuisses ;*

Sic & θάλπεσθαι quod est calore foveri, sumitur quoque pro gaudio diffundi.

Θαλύσια. Sacrificium post comportatas fruges peractum, & primitiæ frugum :

——— *Quod non ei primitias in ubere solo*
Œneus sacrificaverat. ———

Θάμνοι. Loca arboribus frequentia :

——— *Et loca arboribus consita*
Radicitus cadunt. ———

Θαμέες. Densi ; & in fœminino θαμειαί, densæ. Et adverbialiter θάμα sumitur pro frequenter :

——— *Frequenter dicebatis.* ———

Et :

——— *Antea sane non frequenter veniebas.*

Hinc formatur ἔπαλπνος quod habetur in octavâ Pyth. στρ. Ε.

— Τοῖς ἔτι νέοις ἐμᾶς
Ἔπαλπνος ἐν Πυλι-
άδι κρίθη. —

4 Θαλύσια. Septimum Theocriti Idyllium inscribitur Θαλύσια. Nam, ut ait Theocritus: Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος. Et infra versu 31 :

— Ἁ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσίας· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.

5 Ὁ δὲ οὔ τι θαλύσια. Il. I. 530.

6 Γάρ. Lege cum Homero γουνῷ ἀλωῆς Οἰνέυς ῥέξ'. Male edidit Montfauconius suppressis aliquot verbis : γουνῷ ἀλωῆς ἔρξεν. Hic γουνῷ ἀλωῆς est pingue solum, quod alibi vocat οὖθαρ ἀρούρης, & Pindarus in quartâ Pythiacâ nominat ἀργινόεντα μαστόν.

7 Θάμνοι. Vide Pollucem 5. 15.

8 Οἱ δέ τε θάμνοι. Il. Λ. 156.

9 Ταχέως. Mallem πυκινῶς, ut infra θαμινὸν pro θαμινόν.

10 Θάμ' ἐβάδιζε non invenitur in Homero ; sed Il. Π. 207 :

— Θάμ' ἐβάζετε. —

quod in Apollon. legendum puto. Mœris : Θαμά, Ἀττικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς. Vide Thomam Magistrum.

11 Πάρος γε. Il. Σ. 386.

πυκνῶς παραγίνη. καὶ τὸ θαμνὸν, πυκνόν.

Θαυμανέοντες. [1]

Ἐθαύμαζεν [2] πυρὰ πολλά. ———

καί·

Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων [3] ἧσο πτόλεμόν τε μάχην τε,

ἀντὶ τοῦ θεώμενος. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θεεῖσθαι. [4] καὶ θεητὸς, ὁ θαυμαστός.

Θεείον. Τοῦ κεραυνίου πυρὸς λέγει· Θεοῦ δὲ τοῦτο. ὥστε κατὰ παρεκδοχὴν εἰρῆσθαι·

Ἐν δὲ θεείου [5] πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.

προσυπακουστέον δὲ, ὑπὸ τοῦ πυρός.

Θεειώσω. [6] Καθάρω·

———Οἶσε [7] δέ μοι πῦρ

Ὄφρα θεειώσω μέγαρον. ———

Θειλόπεδον. Ὁ τόπος ἐφ' οὗ ξηραίνεται ἡ σαφυλὴ καὶ οἱ καρποί. [8]

Θῖνα. [9] Τὸν αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ θένεσθαι [10] τοῖς κύμασιν, ὅ ἐστι τύπτεσθαι. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον γράφοι τις ἂν καὶ τὴν

---

[1] Θαυμανέοντες. Omissa est glossa. Restitue ex Hesychio: θεώμενοι, ἐφορώμενοι. Verbum autem θάομαι a quibusdam derivatur ex Syr. תוא admirari, & θαυμάζειν ex Hebr. תמה.

[2] Ἐθαύμαζεν. Lege θαύμαζεν. Legitur hic versus Il. K. 12.

[3] Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων. Il. N. 11.

[4] Θεεῖσθαι. Legerem ut apud Hom. θηεῖσθαι. Post hoc vocabulum addendum est λέγει, ut habet Hes. quamvis apud hunc minus pateat de quo loquatur, cum plures laudet autores, solum vero Homerum Apollonius.

[5] Ἐν δὲ θεείου. Od. M. 417. Lege θεέιου. Ὀδμὴν ἔχει ὁ κεραυνὸς θεέιου, ait Hes. unde, ut jam observatum est, apud Persium dicitur Sat. 2. 25.

— Cum tonat, ocyus ilex
Sulfure discutitur sacro. —

Hoc enim significat τὸ θαμίζειν. Et θαμινὸν notat densum.

ΘΑΥΜΑΙΝΟΝΤΕΣ. Spectantes :

Spectabat ignes multos. ———

Et :

Etenim hic spectans sedebat bellumque & pugnas.

Quod nos dicimus θαυμάζειν, ille vocat θηεῖσθαι ; & θητὴς apud eum est admirandus.

ΘΕΕΙΟΥ. Fulminis ignem dicit ; nam hoc a Deo proficiscitur : ita ut per parecdochen dicatur :

Fulminis igne implebatur ; cecideruntque ex nave socii.

Post θείου subintelligendum est πυρὸς, *id est*, ignis.

ΘΕΙΩΣΩ. Lustrem :

——— *Ferque mihi ignem*

Ut lustrem domum. ———

ΘΕΙΛΟΠΕΔΟΝ. Locus in quo siccantur uvæ & fructus.

ΘΕΙΝΑ. Littus ; sic dicitur quod fluctibus θείνεται, *id est*, verberetur. Eamdem ob causam scriberet quis θῖνα per *epsilon* & *iota* : sic enim vocatur quod per eum ex capite destillet

---

[6] Θειώσω. Hinc emenda Hesychiana θειάσαι & θειῶσαι quæ per καθᾶραι explicantur. Nam certe Hes. ad hunc Homeri locum alludit, quod a nemine animadversum est.

[7] Οἶσε. Od. Χ. 482.

[8] Καρποί. Etym. addit : τὸν ξηρὸν τῶν φυτῶν ψυχῶν τραφεὶς ὀπώραν.

[9] Θῖνα. Sic scribendum ; ut in Hes. pro θῖνες, θινῶν legendum censet Isaac Vossius, θῖνες, θινῶν, quemadmodum in hoc necessario postulat series litterarum. Et Sanctus Hieronymus ad Ezechiel. 47. 8. citante Alberti, sic habet : *galila* Aquila θῖνας interpretatur, quod tumulos arenarum significat.

[10] Θίνεσθαι. Hes. habet θίνεσθαι. Conjunge duo & lege θείνεσθαι quæ vera est lectio ; cum dicatur θῖνα, non θίνα. Et sic habet Schol. Il. Α. 34.

ῥῖνα διὰ τοῦ Ε καὶ Ι. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς ῥεῖν τὴν φυσικὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν ὑγρῶν ἀπόῤῥυσιν. ἀλλ' [1] οὐ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι. τὸ δέ·

—— Πολὺς [2] δ' ἀμφ' ὀστεόφιν κεῖτο θὶς
Ἀνδρῶν. ——

σημαίνει τὸν σορὸν [3] τῶν ὀστέων.

Θέλγειν. [4] Ὁ μὲν Ἀπίων, ἀνιᾷν, ἀμαυροῦν. οὐκ ἔοικε δὲ τοῦτο ἡ λέξις ὑπογράφειν, ἀλλὰ γενικῶς τὸ μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσθαι. καὶ ἔστιν τὸ ἔτυμον τοῦ θέλγειν, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν.

Θέλειν. Τὸ δύνασθαι· [5]

Οὐδ' ἔθελε [6] προρέειν, ——

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐδύνατο.

Θέμις. [7] Ἐπὶ μὲν τοῦ σωματοειδοῦς·

Ζεὺς [8] δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι.

---

[1] Ἀλλ' οὐ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι. Locus perdifficilis. Mihi scribendum videtur: ἀλλ' οὐ γράφεται ἐπὶ τούτου ὀνόματος τὸ ει. Vel potius: ἀλλ' οὐ πάντως γραφὴ τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ὀνομάτων φυλάττεται. Qui est ipsemet Apollonii nostri sensus, etsi non eadem sint verba, quæ parum moror. Mihi in hâc certissimâ conjecturâ facem prætulit Etymol. qui hæc habet in πέδιλα: Πέδιλα. Τὰ ὑποδήματα· παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πεδῷ εἰλεῖσθαι. Deinde addit hæc notatu dignissima, explicans cur non πέδειλα sed πέδιλα, ut hîc ῥῖνα, non ῥεῖνα scribatur: οὐ πάντως δὲ τὰ ῥηματικὰ ὀνόματα φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος, ὥσπερ εἴρω ἴρος, καὶ νείφω νιφάς. Idem in ῥῖν sic habet: ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥέω γίνεται. ἐκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. ἀλλ' ἡ παράδοσις διὰ τοῦ Ι, ὡς δικατάληκτον.

[2] Πολὺς δ'. Od. M. 45. Sic lege versum cum Homero:

— Πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων. —

[3] Σορόν. Pro τὴν σορόν, *tumulum*, lege τὸν σορὸν *acervum*.

naturalis humorum effluxio. Sed nomina verbalia non eodem ſcribuntur modo quo verbum ex quo derivantur. At:

—— Ingens autem circa oſſium acervus
Virorum putrefactorum, ——

In hoc verſu θὶς ſignificat acervum.

ΘΈΛΓΕΙΝ. Apion intelligit dolore afficere ; offuſcare : quod quidem non videtur ſignificare hæc dictio ; ſed potius generaliter, aliquam animi mutationem inferre. Et hujus etymologia eſt, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν, *id eſt* ; inducere aliquem ut velit.

ΘΈΛΕΙΝ. Poſſe :

Neque poterat profluere, ——

ἤθελε hîc dicitur pro *poterat.*

ΘΈΜΙΣ. Pro Deâ quidem corporis formam habente :

Jupiter vero Themidem juſſit Deos ad concionem convocare.

---

[4] Θέλγειν. Occurrit Il. Μ. 255 :
— Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε.
Et Ο. 594 :
— Θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο. —
Quin θέλγει Il. Ω. 343. Od. Ε. 47. & Ω. 3. dicitur de Virgâ Mercurii :
— Τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.
At θέλγε Od. Ξ. 387. Σ. 281. & θέλγει Od. Α. 57. & Π. 195. ſumuntur pro decipere, mellitis verbis demulcere.

[5] Δύνασθαι. Sic Il. Ι. 353 :
Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ.
Ubi ἐθέλεσκε apud Schol. explicatur οὐκ ἠδύνατο. Contra apud Anacreont. ᾠδ'. 7. δύνῃ eſt pro θέλεις. Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι. *Tu enim non vis amare.* Vide hîc Annam Dacieram.

[6] Οὐδ' ἔθελε. Il. Φ. 366.

[7] Θέμις. Clericus deducit ex תמם ; *juſtus, integer, perfectus fuit.*

[8] Ζεὺς δὲ. Il. Υ. 4.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἁρμόζοντος καὶ καθήκοντος·

Ἡ θέμις [1] ἐστὶν ἄναξ, ἀγορῇ. ———

ἐπὶ δὲ τῶν νόμων·

——— Λιπαρὰς [2] τελέουσι θέμιστας.

Θεοπρόπιον μάντευμα. Τὸ ἐκ Θεοῦ προλεγόμενον.

Θεουδής. Θεοαδὴς, [3] θεοῖς ἀρεσκόμενος.

Θεόφιν. Τὸ σχῆμα τῆς αὐτῆς λέξεως δηλοῖ, ποτὲ μὲν γυικὴ, [4] ποτὲ δὲ δοτικὴ, [5] ὡς ἐπὶ τοῦ·

——— Θεόφιν [6] μήστωρ ἀτάλαντος.

θέλει [7] γὰρ τοῖς θεοῖς ἴσος. καὶ ἐπὶ τοῦ·

Ἕκτωρ ἶφι [8] βίηφι πιθήσας,

οἷον, τῇ ἑαυτοῦ βίᾳ πεισθείς. ὅτε δέ φησι·

——— Τιτυσκόμενος [9] κεφαλῆφιν,

γυικὴ. θέλει γὰρ εἰπεῖν, καταστοχαζόμενος [10] τῆς κεφαλῆς. καὶ ὅτ' ἂν λέγει·

Δακρυόφιν [11] πίμπλαντο, ———

ἀντὶ τοῦ δακρύων.

Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν, [12] ———

---

[1] Ἡ Θέμις. Il. I. 33.

[2] Λιπαρὰς. Il. I. 156.

[3] Θεοαδής. Contrarium affirmat Etymol. his verbis: Θεουδὴς, ὁ θεοσεβής. οὐκ ἔστι (ὥς τινες φασί) θεοαδής. Cætera videsis apud eum.

[4] Γυικὴ. Lege γυιική.

[5] Δοτικὴ. Lege δοτική.

[6] Θεόφιν. Il. II. 366.

[7] Θέλει. Post θέλει, exple omissum δηλῶν, seu σημαίνειν.

Et

Et pro decenti ac convenienti:

Quatenus conveniens est, o rex, in concione. ———

Et pro legibus:

——— *Læta persolvent jura & legibus morem gerent.*

Θεοπρόπιον μάντευμα. Quod a Deo prædicitur.

Θεουδής. Deo gratus, qui Diis placet.

Θεόφιν. Figura ejusdem dictionis notat aliquando quidem genitivum, aliquando vero dativum; ut in hoc loco:

——— *Diis par consiliarius.*

θεόφιν hîc significat *Diis*. Et in hoc versu:

Hector robore & viribus fretus,

ἶφι & βίηφι hîc sunt pro robore & viribus. Cum vero dicit:

——— *In caput collimans*,

κεφαλῆφιν est in genitivo; nam regitur a τιτυσκόμενος, *id est*, collimans. Et quum dicit:

Lachrymis implebantur, ———

δακρυόφιν hîc dicitur pro genitivo δακρύων. Et:

Atque a paxillo. ———

---

[8] Ἕκτωρ ἶφι. Non de Hectore sed de Ulysse dicitur Od. Φ. 315:

— Χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας.

[9] Τιτυσκόμενος. Il. Λ. 350.

[10] Καταστοχαζόμενος. Quidam volunt τὸ κεφαλῆφιν non a τιτυσκόμενος regi, sed ab ἀφάμαρτε; ita ut sit sensus: *non aberravit a capite*; non vero, *in caput collimans*. Nam sic habetur:

— Οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν.

[11] Δακρυόφιν. Od. Κ. 248.

[12] Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι. Od. Θ. 105.

ἀντὶ τοῦ πασσάλου. πάλιν δὲ δοτικὴ, ἡνίκα φησί·

— Πρὸς κοτυληδονόφιν, [1] ———

ἀντὶ τοῦ, πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. καί τινες σημαίνει [2] τὰς ἐπούσας κοιλότητας τοῖς πολύποσι.

Θεράποντες. Οὐχ οἱ δοῦλοι· ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας οὕτως καλεῖ, καὶ τὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει φίλον, ὡς Πάτροκλος [3] Ἀχιλλέως.

Θέρεσθαι. [4] Θερμαίνεσθαι. καὶ τὸ θερέω, [5] θερμαίνω. ἀφ' οὗ καὶ θέρος, καθὸ θερμαινόμεθα. καὶ τό·

Θερσόμενος, [6] οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσι κάλυψεν,

ἀντὶ τοῦ θερμανθησόμενος.

Θέσθαι. [7] Ἐν τῇ Ν ῥαψωδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς, θυμὸς [8] λέγεται. καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει·

——— Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θυμὸν μέγαν.

Θέσπιν. Θεῖον·

——— Θέσπιν [9] ἀοιδόν. ———

Θεσπέσιον. Ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς συνθέτου τῆς λέξεως οὔσης ὑπο-

---

[1] Πρὸς κοτυληδονόφιν. Od. Ε. 433.

[2] Σημαίνει. Lege σημαίνεσθαι θέλουσι.

[3] Πάτροκλος. Mallem Πάτροκλον Ἀχιλλέως θεράποντα. Paulo largius Etym. οὐχ ὥσπερ οἱ νεώτεροι, δούλους, ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας, ὡς Il. Τ. 78:

— Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.

Cætera cum Apollon. ad verbum consentiunt. Θεραπεύειν autem, *curare*, *sanare*, a Castello derivatur ex Syriaco תרף *sanare*.

[4] Θέρεσθαι. Mœris: θερόμενος, Ἀττικῶς· θερμαινόμενος, Ἑλληνικῶς. Vide Interpretes.

[5] Θερέω. Od. Ρ. 23.

[6] Θερσόμενος. Od. Τ. 507.

[7] Θέσθαι. Omissa est glossa ex Hes. restituenda: ὑποθέσθαι. θησαυρίζεσθαι. Apud eundem occurrit Θέσσαι, θησαυρίσαι. Et Θέτης, ὁ προθέμενός τι, pro quo merito legit Hemsterhusius, ὁ ὑποθέμενος; & Θέντες, ὑποθέντες. Versus Hom. reperitur Od. Ν. 207:

πασσαλόφι hic est pro πασσάλῳ. Rursus vero dativi locum obtinet, quum dicit :

Ad cavitates pedum. ———

κοτυληδονόφιν hic sumitur pro κοτυληδόσι. Et quidam intelligunt cavitates quæ insunt polypis.

ΘΕΡΆΠΟΝΤΕΣ. Non servi : sed sic vocat omnes eos qui alium obsequio demerentur ; & inferiores amicos, ut erat Patroclus erga Achillem.

ΘΈΡΕΣΘΑΙ. Calefieri. Et θέρω, caluero. Unde & θέρος significat æstatem, quod eo tempore calore diffundamur. Et :

Calefaciendus, cicatricem autem pannis cooperuit.

θερόμενος hic est calefaciendus.

ΘΈΣΘΑΙ. In decimo tertio Odysseæ libro. Etenim thesaurus dicitur θωμός ; quemadmodum & Anacreon dicit :

——— *Et abstulit thesaurum magnum.*

ΘΈΣΠΙΝ. Divinum :

——— *Divinum cantorem.* ———

ΘΕΣΠΈΣΙΟΝ. Apion quidem intelligit, quasi composita esset

Νῦν δ' αὖτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
Καλλείψω,

ait Ulysses in littore expositus, & sollicitus ubi suas poneret divitias. Vide Thomam Magistrum in θέσθαι.

* Θωμός. Forsan legendum est θωμὸς, ut legitur in Hes. ac Eustathio ad Od. E. pag. 229. & sic in Mœride Atticistâ: Θωμός. Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Θημῶνα, Ἑλληνικῶς. Dicitur quoque apud Hes. θωμοὶ, pro strue & præsertim lignorum; ac θωμὸς explicat σωρείτης, quæ ex θῶ, τίθημι, derivata conveniunt. Immo θωμὸν legendum esse in Apollonio & versu Anacreontis ab eo laudato his verbis docet Etymol. in θέσθαι. Τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θωμὸν καλεῖ. Respexit Etymol. versum qui sequitur in Apollon. & inter fragmenta Anacreontis reponendus est.

[9] Θέσπιν. Od. P. 385.

δίδωσι θεσπέσιον, τὸ ἐκ θεοῦ ἑσπόμενον, ἢ ἐκ θεοῦ λεγόμενον. δύναται δὲ καὶ παραγώγως θεῖον εἶναι.

Θεσπιδαές. Θείως δαιόμενον, ὅπερ ἐστὶ καιόμενον.

Θέσφατον. [1] Θεόφατα, ἐκ μαντείας λεγόμενα.

Θευσέσθαι. Δραμεῖσθαι·

——— Περὶ τρίποδος [2] γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι. ———

Θηεῖτο. Ἐθαύμασεν.

Θηλυτεράων. Τὸ μὲν σχῆμα συγκριτικὸν, [3] ὅτε φησί· γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τοῦ εὐτρόφων. ἢ πρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς συγκρίσεως οὔσης, κατὰ τὸ συγκριτικόν.

Θημῶν. [4] Τὸν σωρὸν τῶν ἀχύρων.

Θήν. Που·

Ὥς θην [5] καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. ———

Θήρ. Κατ᾽ ἐξοχὴν ὁ λέων· ἀπὸ τοῦ θοῶς ὀρύειν, ὡς Ἀπίων.

Θήσατο. [6] Ἐθήλασεν.

Θῆτες. [7] Οἱ δουλεύοντες οὕτως λέγονται.

Θοῶσαι. Ταχεῖας. καὶ τὸ θόωσα, ἀντὶ τοῦ, ὤξυνα τὸν μοχλὸν μεταληπτικῶς· [8]

——— Ἐγὼ δ᾽ ἐθόωσα [9] παραστὰς
Ἄκρον. ———

---

[1] Θέσφατον. Lege θέσφατα.

[2] Περὶ τρίποδος. Il. Λ. 700.

[3] Συγκριτικόν. Fortasse legendum, οὐ συγκριτικόν; sed nihil muto. Vide Etymol.

[4] Θημῶν. Lege θημῶνα, ut respondeant τῷ σωρὸν sequenti; & θῖνα θημῶνα occurrit Od. E. 368.

[5] Ὥς θην. Il. P. 29.

[6] Θήσατο. Sic & dicitur θῆσθαι Od. Δ. 89:

— Παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.

Vide quæ annotavimus in θήσατο. In hoc sensu τὸ θήσασθαι Oppianus adhibet, in libro primo Halieut.

Μαζὸν δ᾽ ἀμφοτέροισι παρέσχεθεν, ἶσον ἑκάστῳ
Θήσασθαι γάλα λαρόν· ἐπεί ῥά οἱ ὤπασε δαίμων
Καὶ γάλα, καὶ μαζῶν ἐπέλησε φύσιν, ἶσα γυναικῶν.

[7] Θῆτες. Optime explicat Lex. MS.

hæc vox, quod ex Deo consequitur, aut ab eo dicitur. Potest simpliciter esse derivativum τ͂ θεῶ.

ΘΕΣΠΙΔΑΕΣ. Divine δαιόμενον, *id est*, incensum.

ΘΕΣΦΑΤΟΝ. A Deo dicta, oraculo revelata.

ΘΕΥΣΕΣΘΑΙ. Cursurum:

——— Pro tripode enim erant
[7] Cursuri. ———

ΘΗΕΙΤΟ. Admirabatur.

ΘΗΛΥΤΕΡΑΩΝ. Forma quidem est comparativa, quum dicit: mulierum θηλυτεράων, *id est*, pinguium: aut cum viris instituit comparationem; & est in comparativo.

ΘΗΜΩΝ. Stipularum acervum.

ΘΗΝ. Alicubi:

Sic certe ego alicubi tuum solvam robur. ———

ΘΗΡ. Per excellentiam leo; sic dicitur quod celeriter irruat, inquit Apion.

ΘΗΣΑΤΟ. Suxit lac.

ΘΗΤΕΣ. Servi sic dicuntur.

ΘΟΗΣΙ. Celeribus. Et θόωσα acui vectem, per metalepsin:

——— Ego autem acui adstans
[9] Summum. ———

Sangermanense: Θησεία. Δυλεία. θῆτες γὰρ, οἱ πένητες, οἱ ἐπὶ συντάξεσί τισι καὶ ἐπὶ μισθῷ δυλεύοντες. Aliudque pariter Manuscriptum: Θῆτες. Οἱ τροφῆς ἕνεκα δυλεύοντες. Sic in initio Alcest. Apollo dicit apud Euripidem:

Ὦ δώματ' Ἀδμήτει' ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν.

Et hinc apud Hes. legitur Θῆσσαν, Δυλικὴν, quod male in δυλὴν emendatum est. Sic Suidas habet: Θῆσσαν. Δυλικὴν τροφήν. Et ad hunc Euripidis locum alludebant, quod a nemine observatum fuit. Vide Harpocrationem in Θῆτες.

[8] Μεταληπτικῶς. Schol. ἀπώξυνα· ἐκ τ͂ συνωνύμυ τὸ ὁμώνυμον. ὁ τρόπος, μετάληψις.

[9] Ἐγὼ δ' ἐθόωσα. Od. I. 327.

τὸ δὲ νυκτὶ θοῇ, ἀντὶ τοῦ, ταχείᾳ. ἡ μὲν γὰρ ἡμέρα πολύμοχθος οὖσα, διὰ τὰ ἔργα μακρὰ φαίνεται. ἡ δὲ νὺξ, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν, ταχεῖα.

ΘΟΥΡΙΔΟΣ ἈΛΚΗΣ. Τῆς πηδητικῆς· παρὰ τὸ θορεῖν, ὅ ἐστιν πηδᾷν.

ΘΟΡΕΞΑΙ. Δραμεῖν.

ΘΡΑΣΥΜΕΜΝΟΝΑ. Θρασὺν καὶ τὸ μένος·

——— Θρασυμέμνονα, [1] θυμολέοντα.

ἢ, τὸν περὶ τῶν θείων ἔργων μεμνημένον.

ΘΡΕΨΑΣ. [2] Πήξας. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σύνηθες.

ΘΡΗΝΥΣ. Ὑποπόδιον· ἀπὸ τοῦ ἀφάλλεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. λέγεται καὶ ἡ μέση τῆς νεὼς καθέδρα, ἡ ἐν τῷ πλοίῳ, ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις·

Θρῆνυν ὑφ' [3] ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς εἴσης.

ΘΡΙΓΚΟΣ. [4] Ἡ στεφάνη καὶ περιχαράκωμα.

ΘΡΟΝΑ. Ἄνθη·

——— Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. [5]

ΘΡΥΛΙΧΘΗ. [6] Ὁ μὲν Ἀπίων, συνεθραύσθη·

Θρυλίχθη δὲ [7] πρόσωπον. ———

ἔνιοι δὲ, παρεσύρθη. τινὲς δὲ, ἐθρύφθη.

ΘΡΩΣΜΟΣ. Βουνοειδὴς τόπος ἀφ' οὗ ἀποβαίνοντα θορεῖν. [8]

---

[1] Θρασυμέμνονα. Il. Ε. 639.

[2] Θρέψας. Od. Ι. 246.

Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος.

[3] Θρῆνυν. Il. Ο. 729. Ubi ὑφ' pro ὑφ' legitur.

[4] Θριγκός. Dicitur quoque θρίγγος & θριγχός. Vide Etym.

[5] Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. Sic lege versum cum Homero Il. Χ. 441.

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.

Significat quoque teste Hes. τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. Unde epithetum quod Veneri tribuit Sappho, ποικιλόθρον' Ἀφροδίτα, diversimode exponitur; seu habens varias sedes, seu varias vestes & diversis coloribus intertextas induta. Significat & φάρμακα, ut in secundo Theocriti Idyllio:

Νυκτὶ θοῇ vero ſignificat, nocte celeri. Dies enim laborioſa exiſtens ob opera longa videtur; nox vero ob requiem celer ac brevis.

Θούριδος ἀλκῆς. Vis quæ inſilit & irruit; ex verbo θορεῖν, quod eſt inſilire.

Θρέξαι. Currere.

Θρασυμέμνονα. Audacem ſecundum robur:

——— *Audaci robore prœditum, leonis ſpiritus gerentem.*

Aut divina opera commemorantem.

Θρέψας. Cum compegiſſet. Accipitur & in ſenſu communiter uſitato.

Θρῆνυς. Scabellum; ſic dicitur quod ab eo ſoleamus deſilire. Sic vocatur & media navis ſedes; & in navigio tranſitus a latere ad latus:

Ad ſcabellum ſeptempedale, liquit autem foros navis æqualis.

Θριγκός. Pinna ſeu corona murorum, ſeptum, vallum.

Θρόνα. Flores:

——— *Et flores varios intertexebat.*

Θρυλίχθη. Apion quidem intelligit, confractus eſt:

Confractus eſt ad faciem. ———

Quidam vero intelligunt, abſtractus fuit; alii autem, laceratus, laniatus fuit.

Θρωσμός. Locus in modum tumuli elatus, unde deſiliendo deſcendendum eſt, & ex quo poſſumus ſpeculari.

Θίσυλ', νῦν δ' αὖ λαβοῦσα τὸ τὰ θρέμμα ταῦθ', ὑπέρμαχοι Τᾶς τύνα φιλίας καθυπέρτερον. ——

[6] Θρολίχθη. Lege θρυλίχθη.

[7] Θρυλίχθη δὲ πρόσωπον. Il. Ψ. 396. Pro πρόσωπον, hodie legitur μέτωπον.

[8] Θορεῖν. Poſt θορεῖν, adde ὃ ἐστι quod omiſſum eſt. Et Suidas explicat illud θορεῖν, per διάσωθεν; ita ut ſit pro θωρεῖν:

Θυέσσι. [1] Θυσίαις.

Θυέλλαι. Αἱ καταιγίδες ἀπὸ τοῦ θύειν, [2] καὶ συνείλησιν τῆς γινομένης πνοῆς, ὅπερ ἐστὶ ὁρμητικῶς ἔχειν.

Θυέων. Θυσίων.

Θυμαρέα. Θυμάρεστον. καὶ θυμῆρις, τὸ ἀρέσκον τῇ ψυχῇ.

Θυμηγερέων. Ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν.

Θυμοβόροι. [3] Τῆς τὴν ψυχὴν διεσθιούσης μεταφορικῶς ἔριδος.

Θυμοραϊστής. Διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς. ῥαῖσαι γὰρ, τὸ διαφθεῖραι. [4]

Θυοσκόος. [5] Εἶδος μάντεως· ὁ διὰ τῶν θυμάτων ἢ θυμιαμάτων κοῶν, [6] ὅ ἐστι συνιεὶς τὰ μέλλοντα.

Θυρηθέα. [7] Ἔξω ἡμῖν

——— Θυρηθέα [8] ἀμφὶς ἐκείνων.

ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσείας.

Θυρεόν. [9] Οὕτως λέγει τὸν τοῦ Κύκλωπος λίθον τὸν ἐπικείμενον τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἄντρου.

Θύσανοι. Κροσσοί.

---

quemadmodum pro θερεῖν legunt Portus & Kusterus. Sic Homeri Schol. ab Alberti laudatus Il. Λ. 56. interpretatur Θρωσμῷ, τόπῳ ὑψηλῷ ἐν τῷ πεδίῳ, ἀφ' οὗ ἦν καθορᾷν. At Il. Υ. 3. explicat: ὑψηλῷ τόπῳ, ὅθεν ἐστὶ καταθορεῖν καὶ πηδῆσαι. Et in Lex. Manuscripto Sangermanensi legitur: βουνώδης τόπος ἀφ' οὗ ἐπὶ (lege ἐστὶ, nisi sit pro ἔπεστι) καταθεάσασθαι θεωρεῖν, ὅ ἐστι θεᾶσθαι. Etym. σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον, ὅθεν ἐστὶ θεωρεῖν καὶ πηδᾷν... ἀπὸ τοῦ θόρω θορίζω, θορισμός. Unde videtur scripsisse θορεῖν, pro eo quod hodie legitur θεωρεῖν.

[1] Θυέσσι. Hes. explicat quoque θυμιάμασι.

[2] Θύειν. Ex תעה & טעה errare; unde Θυάδες dictæ, quod vino tactæ huc & illuc vagarentur.

[3] Θυμοβόροι. Lege θυμοβόροιο ἔριδος, quemadmodum occurrit apud Hom. Il. Η. 301. aut θυμοβόρου Il. Η. 210. Cum enim sic effingatur του; uno fulcro detracto temporis injuriâ, aut minus bene perspecto,

Θυέσσι.

ΘΥΈΕΣΣΙ. Sacrificiis, victimis.

ΘΥΈΛΛΑΙ. Procellæ; ſic dictæ ἀπὸ τοῦ θύειν, *id eſt*, quod cum impetu irruant convolvendo ventum.

ΘΥΈΩΝ. Sacrificiorum.

ΘΥΜΑΡΈΑ. Qui animo placet & arridet: & in neutro θυμῆρες, quod menti ſuave ac jucundum.

ΘΥΜΗΓΕΡΈΩΝ. Animum recipiens ac recolligens.

ΘΥΜΟΒΌΡΟΙ. Metaphorice epithetum eſt animum rodentis contentionis.

ΘΥΜΟΡΑΪΣΤΉΣ. Qui animam corrumpit & perdit. Ῥαίειν enim, eſt deſtruere.

ΘΥΟΣΚΌΟΣ. Species harioli, qui per ſacrificia & ſuffitus θυῶν, *id eſt*, futura proſpicit.

ΘΥΡΗΘΕΆ. Foris ſedebam:

——— *Foris ſedebam circa illos.*

ΘΥΡΕΌΝ. Sic vocat Cyclopis ſaxum antri oſtio impoſitum.

ΘΎΣΑΝΟΙ. Fimbriæ.

ſupereſt *iota*, & ſic θυμοβόρω pro θυμοβόρα legitur.

4 Διαφθέρσαι. Hoc ſenſu habetur τὸ ῥαῖσαι Od. N. 151.

5 Θυοσκόος. Θυοσκόοι, inquit Salmaſius, vulgo ſunt Aruſpices. Hinc enim dictos fuiſſe Thuſcos ſcribit Feſtus; a ſacrificandi ſtudio, ex Græco θυοσκόοι. Sic enim legendum pro θυσκόοι, apud eumdem Feſtum.

6 Κοῦν. Dicitur Ionice pro νοῦν.

7 Θυρηθεία. Pro Θυρηθεία. Ἔξω ἡμῶν, lege Θυρηθεῖα. (Vel potius θύρηθ᾽ ἵα diviſim.) Ἔξω ἥμην. Heſ. legit θύρηθεν. Alii cum Barneſio & Berglero, θύρηφ᾽ ἵα.

8 Θυρηθεῖα ἀμφίς. Od. Ξ. 352.

9 Θυρεόν. Phrynichus in Eclog. Dict. Attic. Θυρεόν, τοῦθ᾽ Ὅμηρος ἐπὶ λίθου τίθησιν ἀντὶ θύρας τὴν χρεῖαν παρέχοντος· ἐς δὲ πολλοὶ ἀντὶ τ᾽ ἀσπίδος τιθέασιν, οὐδεὶς τῶν δοκίμων καὶ ἀρχαίων χρησάμενος. χρὴ ἂν ἀσπίδα λέγειν.

ΘΥΣΘΛΑ. [1] Τὰς θύρσους, ἢ κλάδους οὓς αἱ Βάκχαι κρατοῦσι. ἔνιοι δὲ, τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκφερόμενα· οἱ δὲ, τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου.

ΘΥΗΔΕΑ. Εὐώδη· ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων πεποίηται. καί·

——— Βωμός [2] τε θυήεις,

ὁ τεθυμιαμένος.

ΘΩΕΣ. [3] Ζῶον ἄγριον.

ΘΩΗΝ. Ζημίαν. ὅθεν καὶ ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος.

ΘΩΚΟΣ. Καθέδρα καὶ συνέδριον· διὰ τὸ οἱονεὶ θέσκον εἶναι. [4] συνέχει γὰρ ἡμᾶς ἐκ τοῦ θείου· [5]

Οἱ δὲ Θεοὶ [6] θῶκονδε καθίζανον. ———

ΘΩΡΗΚΟΣ ΓΥΑΛΟΝ. Καθόλου γύαλα παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὀνομάζεται τὰ κοιλώματα καὶ τὰ ὀγκώδη τῶν τόπων·

Ρῆξαι [7] δὲ θώρηκος γύαλον. ———

ὡς ἂν τις εἴποι· ῥῆξε δὲ τοῦ θώρακος τὸ κύτος. ἀπὸ τοῦ καὶ Ὅμηρος τὰ εἰς τὴν χεῖρα τιθέμενα ἐγγυαλίξαι λέγει.

ΘΩΡΗΞΑΙ. [8] Ἀφ' ἑνὸς μέρους τοῦ σώματος, καθοπλίζεσθαι.

---

[1] Θύσθλα. Il. Z. 134. de Bacchi nutricibus:

— αἱ δ᾽ ἅμα πᾶσαι

Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν. —

Derivatur ex Syr. טוטלא *totla* racemi uvæ, ut θύρσος ex תרזה *thirsa*, pinus, cupressus.

[2] Βωμός τε. Il. Θ. 48.

[3] Θῶες. Occurrit in primo Theocriti Idyllio:

Ὢ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι.

Sangermanense Lex. Manuscriptum explicat: Θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα.

[4] Διὰ τὸ οἱονεὶ θέσκον εἶναι. Fortasse scribendum θέοχον, quod compositum erit ex θέω *currere*, & ἔχω *tenere*. Solent autem Grammatici, maxime Etymologus, in notationibus verborum tradendis ejusmodi voces confingere. Sed video Etym. in

Θύσθλα. Thyrsos aut ramos quos Bacchæ tenent. Alii quidem ea intelligunt, quæ ad sacrificium afferuntur : alii vero, folia vitis.

Θυήδεα. Odorata. Hæc vox formatur ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων, quæ sunt suffimenta. Et :

——— *Araque odorata.*

θυήεις hîc significat aram thure vaporatam.

Θῆες. Animal ferum.

Θωή. Damnum; unde & ἀθῷος, *id est*, expers damni.

Θῶκος. Sedes & consessus. Dicitur quasi θόωκος; nos enim a currendo cohibet :

Ipsi vero Dii ad consessum consederant. ———

Θώρηκος γύαλον. In universum omnes cavitates & prominentiæ locorum apud Poetas vocantur γύαλα :

Rupit autem thoracis concavitatem. ———

Γύαλον hîc idem est ac τὸ κύτος, *id est*, cavitas. Unde Homerus in manus aliquid tradere ἐγγυαλίξαι dicit.

Θωρῆξαι. Ab unâ parte corporis dicitur totum hominem armare.

οῦ sic habere : Θῶ. Τὸ ἱδρυμαι, ἐξ οὗ καὶ θῶκος, ὁ θρόνος. Unde existimo nihil mutandum esse; & θόωκον significare τὸ ἱδρύματα, seu ἱδρύματα, ex θῶ, *id est*, ἱδρυμαι.

[5] Θῶες. Nullo sensu. Lege θόω, ut habet Etym. Thomas Magister : θῶκος. Ἀττικῶς θρόνος. Ἑλληνικῶς. θῶκος δὲ, ποιητικῶς. Sed ibi vide Trillerum.

[6] Οἱ δὲ θεοί. Od. E. 3.

[7] Ῥῆξαι. Il. P. 314. Lege ῥῆξε.

[8] Θωρῆξαι. Il. B. 11 :

Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Sed fortasse scribendum θωρήσσεσθαι, ut apud Hes. legitur; ob sequens καθοπλίζεσθαι, quod magis armari quam armare significat. Vel si retineas θωρῆξαι, legendum cum Schol. in Il. B. 11. καθοπλίσαι, pro καθοπλίζεσθαι.

I

Ἴα. Μία·

Ἐν δὲ ἴα ψυχή.[1] ———

καὶ θηλυκήν·

Τῆς μὲν[2] ἰῆς στιχὸς ἦρχε. ———

δοτικήν·

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ[3] ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

αἰτιατικήν·[4]

Τὴν μὲν ἴαν[5] Νύμφῃσι. ———

Ἰαίνετο. Διεχεῖτο·

Αἶψα[6] δ᾽ ἰαίνετο κηρός. ———

καὶ ἰάνθη, ἴσον τὸ ἐχάρη. τάχα δὲ καὶ τὰ ἄνθη, ἴα· ἐπεὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἰαίνει καὶ διαχεῖ τέρποντα τὴν ὄψιν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐθερμαίνετο·

——— Ὑπὸ τρίποδι[7] μεγάλῳ· ἰαίνετο δ᾽ ὕδωρ.

Ἰαύων. Καιμώμενος.

Ἰάψῃ. Διαφθείρῃ. καὶ προΐαψε,[8] προδιέφθειρε· ἐξ οὗ τῆς μετ᾽ ὀδύνης ἀπώλειαν σημαίνει καὶ ἐμφαίνει.

Ἴαλλον.[9] Ἐξέτεινον.

---

[1] Ἐν δὲ ἴα ψυχή. Il. Φ. 569.

[2] Τῆς μὲν ἰῆς. Il. Π. 173.

[3] Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. Il. I. 319.

[4] Αἰτιατικήν. Male edidit Montfauconius αἰτιᾶται.

[5] Τὴν μὲν ἴαν. Od. Ξ. 435.

[6] Αἶψα. Od. M. 175.

[7] Ὑπὸ τρίποδι. Od. K. 359.

[8] Προΐαψε. Non significat perdidit, sed præmisit. Il. A. 3.

I

Ἴα. Una :

Inestque una anima. ———

Et in genitivo :

Unius quidem ordinis dux erat. ———

In dativo :

Inque eodem honore tum ignavus tum fortis.

In accusativo :

Partem quidem unam Nymphis. ———

Ἰαίνετο. Diffundebatur :

Statim vero diffusa liquefiebat cera. ———

Et ἰαίνε, est gaudebat. Fortasse & ideo quidam flores, scilicet violæ, vocati sunt ἴα ; quod animam exhilarent & lætitiâ diffundant aspectu oculos recreantes. Sumitur & pro calefiebat :

——— *Sub tripode magno : calefiebat autem aqua.*

Ἰαύων. Dormiens.

Ἰάψῃ. Perdat ; & προΐαψε ante tempus perdidit : unde perniciem cum dolore conjunctam non sine emphasi significat.

Ἴαλλον. Extendebant.

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

Ἰάπτω simplex in tertio Theocriti Idyllio sumitur pro perdit, scilicet versu 17. de amore :

Ὅς με κατασμύχων ϗ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει.

Et Il. B. 193 :

Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.

⁹ Ἴαλλον. Il. I. 91 :

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

Ἰάονες. [1] Οἱ Ἀθηναῖοι·

——— Καὶ Ἰάονες [2] ἑλκεχίτωνες.

Ἰδέ. Σύνδεσμος ἴσος τῷ καί·

——— Ἰδὲ [3] κλέος ἐσθλόν. ———

Ἴδιον. Ἵδρωσεν· [4]

Ἴδιον [5] ὡς ἐνόησα, δεδάκρυντο [6] δέ μοι ὄσσε.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων παρ' Ὁμήρῳ. ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ Κωμῳδίᾳ, πλειστάκις τὸ ἰδιόν [7] ἔστιν εὑρεῖν ἐπὶ τὸ ἱδρῶν.

Ἰδνώθη. Εἰς τοὐπίσω ἐκάμφθη· οἱονεὶ, τὸ ἰνίον ἐδονώθη.

Ἰδρῶ. [8] Κατ' ἀποκοπὴν, ἱδρῶτα.

Ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Ἰδίαις, [9] εἰδητικαῖς, οἷον εἰδήμοσι, ἐπιστήμοσι.

Ἵει. Ἀφίει. [10] τοῦτο δὲ οἷον ἀποπέμπει.

Ἵει. [11] Ψιλῶς προενεκτέον. θέλει γὰρ λέγειν, πορεύοιτο.

Ἱερεύς. Ἐπὶ μὲν τοῦ προεστῶτος τῆς θεραπείας τῆς τοῦ Θεοῦ·

Χρύσης ἱερεύς. [12] ———

---

[1] Ἰάονες. Ex יון *Græcia*, Daniel. 10, 20. & apud Arabes, יונאן gens Græcorum, peculiariter antiqua.

[2] Καὶ Ἰάονες. Il. N. 685.

[3] Ἰδέ. Il. E. 3.

[4] Ἵδρωσεν. Lege ἵδρωσε. Male edidit Montfauconius ἱδρώς. Ut male etiam, observante Alberti, posuit παρ' Ὁμήρῳ pro Ὁμήρου; & ἱδρῶσθαι pro ἱδρῶν. Vide Etymol. in Ἴδος.

[5] Ἴδιον. Od. Y. 204.

[6] Δεδάκρυντο. Lege δεδάκρυνται.

[7] Ἴδιον. Lege ἰδίειν, quod Hes. similiter explicat per ἱδρῶν. In eodem Lexicographo reperitur quoque: Ἰδρεῖ. Κυανιᾷ, δίδωσι. Pro ἐπὶ τὸ ἱδρῶν, lego ἐπὶ τοῦ ἱδρῶν. Timæus: Ἰδίειν. Ἱδρῶν. Ubi vide Eruditissimum Ruhnkenium.

Ἰάονες. Athenienses:

——— *Et Athenienses longas vestes trahentes.*

Ἰαέ. Conjunctio æqualis τῷ καί:

——— *Et gloriam insignem.* ———

Ἴδιον. Sudavi:

Sudavi ut animadverti, lachrymæque mihi sunt oculis obortæ.

Hæc vox semel occurrit in Homero; at in veteri Comœdiâ sæpe invenire est ἰδίω, pro sudare.

Ἰδνώθη. Retro incurvatus fuit: quasi reflexum habuit occipitium.

Ἰδρῶ. Apocope, pro ἱδρῶτα, *id est*, sudorem.

Ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Doctis, scientibus, tanquam peritis, prudentibus.

Ἵει. Idem quod ἀφίει, *id est*, emittebat.

Ἴει. Cum spiritu tenui proferendum est: significat enim, *ibat.*

Ἱερεύς. Pro eo qui præest cultui Deorum:

Chryses sacerdos. ———

---

[8] Ἰδρῶ. Mœris: Ἰδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς.

[9] Ἰδίαμς. Lege ἰδύαις, ut optime, contra tamen fidem Manuscripti Codicis, edidit Alberti. Ἰδύοι in Solonis & Draconis legibus testes erant, referente Eustathio. Occurrit Il. Σ. 482:

Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

[10] Ἀφίει. Forte ἠφίει. Il. Γ. 221:

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει.

[11] Ἴει· πορεύεται. Legendum ἴε seu ἤϊε; & pro πορεύεται, ἐπορεύετο. Quo sensu occurrit ἴε Il. Γ. 383. & Od. Η. 82. Etym. Εἰ δὲ ἰωνικόν ἐστι τὸ ἴεν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, ψιλωτέον ὁμοίως τῷ, ἄσσον ἴεν. Od. Ω. 220. Vide & Π. 41. & 155. Ρ. 30. 256. Τ. 53. & Il. Β. 872. Forte pro ἴει legendum ἤϊ; ut Od. Σ. 193.

[12] Χρύσης ἱερεύς. Il. Α. 370:

Χρύσης δ᾽ αὖθ᾽ ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

ἐπεὶ δὲ τοῦ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευομένου·

> Ἀλλ᾽ ἄγε [1] δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα.

ἹΕΡῸΝ ἸΧΘΥ͂Ν. [2] Ἤτοι τὸν μέγαν, ἢ τὸν ἄνετον, ἢ διαφέροντα τῶν ἄλλων.

[3] ἽΕΝ. Ἐὰν μὲν δασέως ἀναγνῶμεν, ἐπὶ τὸν ποταμὸν [3] ἀκουώμεθα, ἀντὶ τοῦ ἵεσαν οἱ ποταμοὶ, τῆς ἱεὶς μετοχῆς. ψιλῶς ἴεν, [4] ἑνικῶς.

ἽΗΟΣ. [5] Ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῆς τοξείας. ἔνιοι δὲ, ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως·

> ——— Ἵηε [6] Φοῖβε. ———

ἸΘΜΑΤΑ. Βήματα.

ἸΘΥ͂Ν. Τῆς διανοίας τὴν ὁρμὴν, τουτέστι, τὴν διάθεσιν·

> ——— Σύ τ᾽ ἐγώ [7] τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν.

θέλει γὰρ εἰπεῖν τὴν διάθεσιν.

ἸΘΥ͂ΝΤΑΤΑ. Ὀρθώτατα.

ἸΘΥΠΤΊΩΝΑ. [8] Τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην·

> Δεύτερος [9] αὖτ᾽ Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα.

---

[1] Ἀλλ᾽ ἄγε. Il. A. 62. Male Montfauconius edidit ἀλλά γε pro ἀλλ᾽ ἄγε.

[2] Ἱερὸν ἰχθύν. Il. Π. 407:

> — Ὡς ὅτε τις φὼς
> Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν.

Fuere, teste Hemsterhusio, qui caperent τὸν ἀεὶ ἐν ὕδασι βρυχώμενον, quasi διερὸν, κατ᾽ ἀποκοπὴν τοῦ Δ. Sed melius sumitur pro magno. Sic Euripides in Hyppol. dixit ἱερὸν κῦμα, magnum fluctum; & Virgilius, sacra fames, *id est*, magna fames. Nisi forte sacri pisces, sint pingues; ideoque cuidam maris Deo sacrati: ut existimabat apud Theocritum piscator ille qui magnum sibi piscem extraxisse videbatur. Idyl. 21.53:

> — Εἶχε δὲ δεῖμα
> Μή τι Ποσειδάωνι φίλος πεφιλημένος ἰχθὺς,

Et

Et pro eo qui per sacrificia vaticinatur:

Sed age, aliquem vatem consulamus aut sacerdotem.

[2]ΙΕΡῸΝ ἸΧΘΥ͂Ν. Aut magnum piscem, aut solutum libereque vagantem, & ab aliis differentem.

[3]ἹΕΝ. Cum spiritu aspero, de fluminibus intelligendum est, & pro ἵεσαν ponitur. Ejus participium est ἱείς. At ἴεν cum spiritu tenui est in numero singulari.

[4]ἸΗΟΣ. Apollo sic dictus ob jaculationem: quidam cum accentu tenui scribentes, deducunt ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, *id est*, a sanatione:

——*Arcitenens Phœbe.*——

[5]ἸΘΜΑΤΑ. Incessus.

[6]ἸΘΥ͂Ν. Mentis impetum, *id est*, statum:

——*Tuque egoque mulierum cognoscamus inclinationem animorum.*

[7]ἸΘΥΝΤΑΤΑ. Rectissime.

[8]ἸΘΥΠΤΙΩΝΑ. Recta volantem:

Secundus vero Achilles hastam recta volantem.

---

[2] Ἡ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κεμμάλεω Ἀμφιτρίτης.

[3] Ἐπὶ τ̃ ποταμόν. Lege ἐπὶ τῶ ποταμῶν. Alludit ad versum Homeri Il. M. 32:

— Ποταμὸς δ' ἔτρεψε νέεσθαι

Καββέον, ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίῤῥοον ὕδωρ.

[4] φιλῶς ἵεν. Vide exempla supra indicata in ἵει, nisi obstaret series litterarum.

[5] Ἰηϊ Φοῖβε. Lege ut Il. O. 365, & Y. 152. ἤϊε. Occurrit in Sophoclis Œdipo versu 156. ἰήϊε Δάλιε Παιάν.

[6] Σύ τ' ἐγώ τ' Od. Π. 304.

[7] Ἰθυπτίωνα. Ἰθυκτίωνα legendum censet apud Eustath. Aristarchus.

[8] Δεύτερ☉. Il. Φ. 169.

Ἰθαρ. Ἐυθέως. τινὲς δὲ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγυ γράφυσιν·
——— [1] Ἔιθαρ δὲ προσηύδα.

Ἰθὺς νηῶν. Ἐπ' εὐθεῖαν, ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς.

[2] Ἡ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρει.———

τὸ δὲ παραπλήσιον, καὶ ἐπὶ τῦ·

Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος, [3] ———

κατ' εὐθὺς τῆς πόλεως. ὅτ' ἂν δὲ εὐθὺ χωρὶς τῦ Σ λέγει ὁ Ποιητὴς, ἀντὶ τῦ εὐθέως. καὶ ἐπὶ τῦ·

Ἀλλήλων [4] ἰθυνομένων χαλκήρεα δῦρα,

ἐπ' εὐθὺ προϊεμένων τὰ δόρατα. τὸ δὲ·

Ἀντίνοος [5] ἰθὺς γελάσας,———

ἐπὶ τῦ, ἐξ ἐναντίας.

Ἵκωμαι. Ἐπὶ μὲν τῦ παραγίνωμαι·

——— [6] Ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι·

ἐπὶ δὲ τῦ, ἱκετεύω·

Μή μιν ἐγὼ [7] μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει.

Ἱκάνειν. Ἱκνεῖσθαι, παραγίνεσθαι. καὶ ἵκανε, παρεγίνετο.

Ἰλαδόν. [8] Ἐν ἀθροίσει, κατὰ ἴλας.

Ἱλάσσι. [9] Ταῖς ἐξ ἱμάντων σειραῖς. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν εἴλησιν τῶν χοινίων, ἢ ἱμάντων.

[1] Ἔιθαρ. Il. M. 353.
[2] Ἡ ῥ' ἰθύς. Il. M. 254.
[3] Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος. Il. Φ. 540.
[4] Ἀλλήλων. Il. Z. 3.
[5] Ἀντίνοος. Od. B. 301.
[6] Ὁ δέ κεν. Il. A. 139.
[7] Μή μιν ἐγώ. Il. X. 123.
[8] Ἰλαδόν. Sic Hesiodus dixit in Ope-

ἸΘΑΡ. Statim. Quidam per diphtongum EI fcribunt:

——— Statim autem allocutus eſt.

Ubi εἶθαρ pro ἴθαρ ponitur.

Ἰθὺς νηῶν. Recta ad naves:

Quæ recta ad naves pulverem ferebat. ———

Idem eſt & in verſu ſequenti:

Illi recta ad urbem. ———

Quum vero ſine *ſigma* ſcribit τὸ ἰθὺ, ponitur pro εὐθέως. Et in hoc verſu:

Quum alii in alios dirigerent æratas lanceas,

ἰθυπτίων ſignificat recta immittentium. Et:

Antinous ex adverſo cum riſiſſet, ———

ἰθὺς hic notat ex adverſo.

ἽΚΩΜΑΙ. Pro adero:

——— Ille vero iraſcetur ad quem adero.

Et pro ſupplico:

Non ipſum quidem ſupplex orabo iens; is autem meî non miſerebitur.

Ἱκάνειν. Venire, adeſſe. Et ἵκετο, adfuit, acceſſit.

Ἰλαδόν. Confertim; quaſi per ἴλας, *id eſt*, agmina coacervata.

Ἰλάσι. Catenis quæ ex loris fiunt. Sic dicuntur σχοῖνοι τὸν εἴλλονται; *id eſt*, quod convolvantur funiculi ex junco plexi, aut lora.

———

ribus & Diebus verſu 285:
Τὸν μέν τοι κανόνεσσι καὶ ἰλλάδιον ἐπιειλίσσεται.

Vide in hanc vocem Polluc. 9. 144.

¶ Ἰλάσι. Scribe Ἰλλάσι.

Ἰλύσπω. Ἰλύϊ περικαλύψω.

Ἱμάσθλην. Μάστιγα· ἀπὸ τοῦ ἱμάσσειν, ὅ ἐστι μάστιγι τύπτειν.

Ἱμάς. Ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν νοουμένου·

——— Ὁι δέ τ' ἔνερθεν [1] ὑποστείουσιν ἱμᾶσιν. [2]

ἐπὶ δὲ τοῦ κανόνος τοῦ συνέχοντος τὴν θύραν·

Ἐς θάλαμον [3] δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῗδος ἱμάντα.

ἐπὶ δὲ τῶν τομέων τῶν μυρμήκων· [4]

Δῶκεν [5] ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.

Ἵνα. Ἐπὶ μὲν τοῦ τοπικοῦ·

——— Ἵνα γάρ [6] σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ αἰτιώδους συνδέσμου, κατ' ἴσον τὸ ὅπως·

Ἦ ἵνα ὕβριν [7] ἴδῃ Ἀγαμέμνονος; ———

Ἰνδάλλετο. Ὁμοιοῦτο. •

Ἰνίον. Τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου νεῦρον.

Ἶνες. Τὰ διατεταμένα νεῦρα τοῦ σώματος.

Ἰξάλου. [8] Ὁι μὲν, τοῦ τελείου καὶ ἐκλιποῦ ἐν τῷ ἄλλεσθαι· τοιοῦτο γὰρ τὸ ζῶον. οἱ δὲ, ἐκτομίου· ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ ἴξαλον τὸν εὐνοῦχον λέγουσιν. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπὶ τῶν αἰγάγρων.

Ἰοδνεφές. Ἤτοι μέλαν, ἢ ἄνθει ὅμοιον.

---

[1] Ὁι δέ τ' ἔνερθεν. Od. I. 385.

[2] Ἱμᾶσιν. Lege ἱμᾶσι.

[3] Ἐς θάλαμον. Od, Δ. 802.

[4] Μυρμήκων. Μύρμηκες apud Pollucem sunt τὰ ὅπλα καὶ ἱμάντες. In ἱμάντες vide eundem Polluc. 3. 79. 150. & 4. 60. ac 10. 141. 146.

[5] Δῶκεν. Il. Ψ. 684.

[6] Ἵνα γάρ. Il. K. 127.

[7] Ἦ ἵνα ὕβριν. Il. A. 203.

'Ιλύσω. Cœno operiam.

'Ιμάσθλην. Flagellum; ἀπὸ τοῦ ἱμάσσειν, quod est scuticâ ferire.

'Ιμάς. In sensu apud nos recepto:

—— Illi vero infra torquent loro.

Et pro clathris fores continentibus:

In thalamum vero ingressa est forium apud clathros.

Et pro sectilibus pugilum cæstibus:

Dedit lora affabrefacta bovis agrestis.

*Ἵνα. Aliquando quidem est adverbium loci:

—— Ibi enim ipsis significavi ut congregarentur.

Et pro causali conjunctione, quæ eadem est ac τὸ ὅπως:

An ut contumeliam videas Agamemnonis? ——

'Ινδάλλετο. Assimilabatur.

'Ινίον. Occipitium; nervus post collum positus.

*Ἶνες. Tensi corporis nervi.

'Ιξάλου. Quidam intelligunt perfectum & a naturâ comparatum ad subsiliendum; tale enim est hujusmodi animal. Alii intelligunt exsectum: ut & recentiores Poetæ eunuchum vocant ἴξαλον. Homerus vero intelligit de caprâ silvestri.

'Ιοειδής. Aut nigrum, aut flori simile.

---

* Ὁμοιοῦτο. Lege ὡμοιοῦτο, aut ὁμοιοῦτο & ἰνδάλλεται, ut habet Hes. De hâc voce omnino videndus est eruditissimus Ruhnkenius ad Timæum.

† Ἴξαλος. Il. Δ. 105:

Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγὸς Ἀγρίου. ——

Sangermanense Lexic. Mf. habet πηδητικός. Vide Etymologum Magnum.

Ἰοειδέος. Μέλανος.

Ἰοί. Τὰ βέλη, ἀπὸ τοῦ ἰέναι.[1]

Ἰόεντα.[2] Σίδηρον, τὸν εἰς ἰῶν χρείαν ὅ ἐστι τῶν βελῶν.

Ἰόμωροι.[3] Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος· οἱ τοὺς ἰοὺς ἐξεῖς ἔχοντες. καὶ τὸ ὑλακόμωροι παραπλησίως, καὶ τὸ ἐγχεσίμωροι. βέλτιον δὲ ἀκούειν, οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένοι, καὶ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πεπονημένοι, καὶ οἱ περὶ τὰ ἔγχη. ἐπὶ δὲ τοῦ, ἰόμωροι, Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, οἷον ἰόντες ἐπὶ τὸν μόρον, οἷον ἄψυχοι ἀπὸ τοῦ προφανῶς ἐπὶ τὴν ἀπώλειαν ἰέναι.

Ἰονθάδος.[4] Ὁ μὲν Ἀπίων, τῆς δασείας, οἷον τῆς ἰόνθους ἐχούσης· ἢ τῆς ἰούσης θοῶς. τινὲς δὲ, ἀκμαίας. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. διὰ δὲ τοῦ Ἀριστάρχου ὑπομνήματος, ἰονθάδος ἔνιοι ἀποδιδόασι τελείου. εἴη δ' ἂν λεγόμενον ἀπὸ τῶν ἰόνθων. Τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ·[5]

> Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχας.

Ἰότητι.[6] Βουλήσει.

Ἰοχέαιρα.[7] Ἰοῖς χαίρουσα καὶ φέρουσα.

---

[1] Ἰέναι. Hesychius addit: ἢ ἀπὸ τοῦ ἰοῦ. ἐχρίοντο γὰρ φαρμάκῳ τινὶ αἱ ἀκίδες αὐτῶν.

[2] Ἰόεντα. Il. Ψ. 850:

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον.

[3] Ἰόμωροι. Ingeniosissime & acutissime Antonius Askew, laudatus in editione Hesychianâ Alberti, hæc habet: *ἰόμωροι* non, inquit, ut vulgo putatur, ab *ἰὸς*, sagitta, sed ab *ἴον*, viola. Ἰὸς enim *sagitta* syllabam primam habet longam; *ἴον* vero *viola* semper correptam: quod liquido cuivis patebit, qui loca omnia, in quibus hæc vox occurrit, contulerit. Debet ergo in illo Homeri reddi, fato violæ destinati, *id est*, brevis ævi; sensu plano & perspicuo, atque integerrimo.

[4] Ἰονθάδος. Od. Ξ. 50:

Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός.

[5] Χρύσῃ. Chryses, quam hic citat, est Tragœdia deperdita Sophoclis, quæ laudatur ab Ammonio in vocem *βωμός*. Lege *τρίχα* pro *τρίχας* in versu Iambico Sophoclis. Ἐξιονθίζω Hesychio est ἐκδίδωμι.

Ἰοειδέος. Nigri.

Ἰοί. Tela; ſic dicta ἀπὸ τὸ ἰέναι, *id eſt*, quod vadant.

Ἰόεντα. Ferrum ad uſum τῶν ἰῶν, *id eſt*, telorum.

Ἰόμωροι. Ariſtarchus intelligit, tela acuta habentes; ſimilia ſunt ὑλακόμωροι & ἐγχεσίμωροι. Melius autem intelligitur, qui circa tela, circa ululatum, circa gladios occupantur. Quod vero ſpectat ad μόρον; hoc intelligit Dionyſius Thrax, tanquam vadentes ad mortem, & exanimes, quod in apertam perniciem ruant.

Ἰονθάδος. Apion intelligit denſam, quaſi habentem pilos; aut euntem celeriter. Quidam vero explicant, ætate vigentem ac florentem. Hæc vox ſemel occurrit. At in Ariſtarchi commentariis alii interpretantur, perfectam; quod derivaretur ex ἴονθων. Pilorum autem enaſcentium radices ἴονθους vocat Sophocles in Chryſe:

Ego vero unum emitto pilum.

Ἰότητι. Voluntate.

Ἰοχέαιρα. Telis gaudens eaque ferens.

---

7 Ἰότητι. Quidam deducunt ex יעץ, *conſulere.*

7 Ἰοχέαιρα. Epithetum Dianæ, quæ ſic dicitur quod venatione gaudeat; vel potius quod ſit Luna. Quemadmodum Sol vocatur ἑκηβόλος, ἑκατηβόλος, ἀργυρότοξος, κλυτότοξος, ἥιος, & ἑκάεργος. Quin & quod huc uſque annotatum non fuit, Judæi hâc eâdem metaphorâ delectati ſunt. Rabbinorum Cicero & Demoſthenes, Iedaia Happenimi, filius Abrahami Badreſchi, qui vixit Barſellonæ in Hiſpaniâ, anno Chriſti cIↃCCVIII, in inſigni libro qui vocatur בחינת עולם *Examen mundi*, quem, teſte Joanne Buxtorfio patre in Bibliothecâ Rabbinicâ, tam eloquenter, polite, & docte ſcripſit, ut eloquentiſſimus habeatur quiſquis ſtylum ejus imitetur, ſic habet pag. 98. Editionis quæ anno M. D. C. XXIX. prodiit cum verſione Gallicâ ad latus appoſitâ: אתם ריעי ראו כי ה' נתן את החצים ביד השמש בגבורתו ואת קשתו נתן בענן, *id eſt*, Vos amici mei, attendite quod Deus dedit ſagittas in manu Solis per potentiam ſuam, & arcum ipſius poſuit in nubi-

Ἶπες. Θηρίον τι λυμαντικὸν [1] τῶν τόξων, τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἱππόται. [2] Οἱ μὲν νεώτεροι ἱππότην [3] τὸν φυγάδα ἱππότην λέγουσι. ἱππότα Φοῖνιξ, [4] ὅτι φυγὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος πρὸς Πηλέα ἦλθε. ὁ δὲ Ὅμηρος οὐκ ἔοικεν ἐπὶ ταύτης τάσσειν. ἔστι οὖν ὁ ἱππότης, ἱππικὸς κατὰ πόλεμον, ὡς Νέστωρ καὶ Οἰνεύς.

Ἱππηλάτα. Ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, [5] τῆς ἱππηλάτης, οἷον ἵππους ἐλαύνων.

Ἱππιοχάρμην. Ἤτοι χαίροντα ἵπποις, ἢ ἐφ᾽ ἵππων μαχόμενον. [6]

Ἱπποδάσεια. [7] Ἵππιον λόφον ἔχουσα.

Ἱππόβοτον. Ἡ ἵππους βόσκειν δυναμένην· [8] ἢ, ὡς ἔνιοι, μεγαλόβοτον. τὸ γὰρ ἵππο, ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ὡς ἱπποσέληνον, καὶ μεγαλοσέληνον.

Ἱππόκορυσταί. Ἵππους ὁπλίζοντες, ἢ ἐφ᾽ ἵππων καθωπλισμένοι· ἔνιοι δὲ, μεγάλας κόρυθας ἔχοντες· οἱ δὲ, τοὺς ἐξ ἱππείων τριχῶν. [9] βέλτιον δὲ τὸ Α.

Ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. [10] Τῶν ἐξ ἱππείων [11] τριχῶν κομώντας

---

bus. Et infra Solem Ventos ac Tempestates emphatice vocat המלך רובי קשת, *jaculatores supremi Regis*. Deinde dicit de stellis, p. 106. יסובו עלי רביהם, *id est*, me circumdant eorum jaculatores.

[1] Λυμαντικὸν. Lege λυμαντικόν. Dicitur quoque Θρῖπες, quod legitur in Plutarchi Libello de adulatore ab amico internoscendo. Οἱ Θρῖπες, inquit, ἐμφύονται μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Ἶπες in Homero habetur Od. Φ. 395:

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν. — Vide Etymol.

[2] Ἱππόται. Lege ἱππότα.

[3] Ἱππότην. Tolle hoc ἱππότην.

[4] Ἱππότα Φοῖνιξ. Nusquam in Hom. de Phoenice; sed ἱππηλάτα Il. I. 432. Π. 196. Τ. 311. At ἱππότα de Nestore passim dicitur, & de Œneo Il. Ξ. 417. De Phoenice vide Il. I. 447. usque ad 476.

[5] Ὀρθῆς. Errat Apoll. qui sic passim

Ἶπες.

Ἴπεξ. Quoddam animalis genus quod arcus corrumpit. Hæc vox femel occurrit.

Ἱππόται. Recentiores fugitivum vocant ἱππότην. Phœnix dicitur ἱππότης, quod fugitivus a patriâ fe ad Pelei ædes contulerit. Sed hanc vocem in hoc fenfu ufurpare non videtur Homerus. Ἱππότης igitur eft eques in bello, ut Neftor, ut Œneus qui fic apud eum vocantur.

Ἱππηλάτα. Pro nominativo ἱππηλάτης, *id eft*, equos agitans.

Ἱπποχάρμην. Aut gaudentem equis, aut ab equis pugnantem.

Ἱπποδάσεια. Equinam criftam habens.

Ἱππόβοτον. Quæ equos alere poteft; aut, ut quidam intelligunt, magna habentem pafcua. Ἵππο enim fumitur pro magno, ut ἱππογνάθος, qui magnas habet genas.

Ἱπποκορυσταί. Equos armantes, aut in equis armati. Quidam intelligunt, magnas galeas habentes; alii vero, conflatas ex pilis equinis. Primus autem fenfus eft potior.

Ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. Ex equinis pilis comatas haben-

---

vocativos pro nominativis poni falfo arbitratur. Hi enim funt Macedonum nominativi, qui cum *figma* tollerent ex nominibus in ΗΣ defínentibus, Η quoque in Α Dorice permutabant.

[6] Μαχέμβροι. Χάρμην γὰρ, τὴν μάχην φασὶν, appofite addit Etymol. Magnus. Pindarus in primâ Olympiacâ Hieronem vocat, ἱπποχάρμαν βασιλῆα. Ut Æfchylus in Perfis dicit: Ἀρίμβάρης θ' ἱπποχάρμης.

[7] Ἱπποδάσεια. Infra hæc alterâ recentiori manu addita leguntur:

Τῷ λογισμῷ. Τῷ ἀριθμῷ.

Εὐαγγρίας. Καλῆς ἀγρίας.

Ὀμφακίας. Ἀδύψ... (fic), ὁ ἔτι μικρός.

Αὐλὸς. Σημαίνει τὸ ἐν τῇ αὐλίᾳ ὕδωρ.

[8] Δυνάμβροι. Lege δυσαμβρίοι.

[9] Ἱππείων τριχῶν. Omiffum eft λόφον ἔχοντες.

[10] Ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. Il. M. 339.

[11] Ἱππείων. Mallem ἱππείων, ut fupra ἵππιον λόφον, pro ἵππιον, quod tamen, fed poetice, dicitur.

τὰς λόφους ἐχούσων.

Ἱππομολγῶν. [1] Τῶν τοὺς ἵππους ἀμελγόντων πρὸς τὸ τροφῇ ταύτῃ χρήσασθαι· διὸ ἐπιφέρει, γαλακτοφάγων. [2]

Ἱπποσυνάων. [3] Τῶν ἱππασιῶν·

——— Λελασμένος [4] ἱπποσυνάων.

Ἱεράων. [5] Τῶν ἐκκλησιαστηρίων· ἀπὸ τοῦ εἴρειν, ὅ ἐστι λέγειν· ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν, [6] ἀγορὴ δὲ ἡ ἐκκλησία.

Ἱρερον. [7] Δουλείαν. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ Ε καὶ διὰ τοῦ Ι. μαρτυρεῖ δὲ ὁ μέλλων χρόνος. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ κείρω, κερῶ, καὶ ἀπὸ τοῦ φθείρω, φθερῶ, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ εἴρω, ἐρῶ·

——— Τὰ δέ τοι [8] νημερτέα εἴρω.

τὰ δὲ ὀνόματα διὰ τοῦ Ι γράφεται, ἥτε Ἶρις, καὶ ὁ Ἶρος·

Οὕνεκ' [9] ἀπαγγέλλεσκε κιὼν ὅτε πού τις ἀνώγοι.

Ἴρεσσιν [10] ἐοικότες. οὐ τῷ χρώματι, [11] ἀλλὰ τῷ σχήματι. οἱ γὰρ ὄφεις ἐφ' ὧν τέτακται, ὅλοι συνεστραμμένοι πλὴν τῶν τραχήλων. ἴριδας δὲ εἶπε, τὰς ἐν τῷ οὐρανῷ φαινομένας ζωνοειδεῖς. [12]

---

[1] Ἱπποπολγῶν. Lege ἱππημολγῶν. Infra pro διεπιφέρει, reposui διὸ ἐπιφέρει.

[2] Γαλακτοφάγων. Lege γλακτοφάγων. Il. N. 6.

[3] Ἱπποσυνάων. Thomas Magister: ἱππασία, λογοποιία. ἱπποσύνη δὲ, ποιηταί.

[4] Λελασμένος. Il. Π. 776.

[5] Ἱεράων. Lege ἱράων. Il. Σ. 531.

[6] Ἀγορεύειν. Sic scribe & interpunge: ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν, ἡ ἀγορὰ, τουτέστιν ἐκκλησία. Dicitur apud Hesiod. Theog. versu 804. εἴρας, & conciones significat:

Εἴρας ἀθανάτων οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.

[7] Ἱρερον. Falso apud Apollonium legi refert Alberti, ἴερερον, δουλίαν. Scribitur enim, ut & esse debet, ἵρερον, δουλείαν. Et sic veteres Critici legebant pro οὐ μέρον quod hodie extat Od. Θ. 529:

Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν.

[8] Τὰ δέ τοι. Od. Λ. 136.

[9] Οὕνεκ'. Od. Σ. 7.

[10] Ἴρεσσι. Sic quoque in Hesychio habetur: at nunc legitur ἴρισσιν. Daniel Heinsius in Aristarcho Sacro de-

tium criſtas.

Ἱππομολγῶν. Equos mulgentium, ut hoc alimento veſcantur. Idcirco addit γλακτοφάγων.

Ἱπποσυνάων. Equitationum :

——— *Oblitus equitationum.*

Ἱεράων. Concionum ; ἀπὸ τοῦ εἴρειν, *id eſt*, quod in iis dicatur. Quemadmodum ex ἀγορεύειν, *loqui*, formatur ἀγορὴ, *concio.*

Ἱρερον. Servitutem. Scribitur per *epſilon* & per *iota*. Quod comprobat futurum tempus τοῦ εἴρω. Quemadmodum enim ex κείρω, formatur κερῶ, & ex φθείρω, φθερῶ ; ſic & ab εἴρω, ἐρῶ :

——— *Hæc tibi certa dico.*

Sequentia autem nomina per *iota* ſcribuntur, ſcilicet Ἶρις, & Ἶρος ſic dictus :

Quoniam renunciatum ibat, cum aliquorſum quis juberet.

Ἴρεσσιν ἐοικότες. Iridibus ſimiles, non colore, ſed figuræ ſimilitudine. Dracones enim de quibus hæc dicuntur, præter cervicem, ſunt toto corpore contorti. Iridas autem vocat eas quæ in cœlo ſub cinguli ſpecie apparent.

---

ducit Ἶρις ex עיר ἄγγελος, *id eſt*, nuncius, Dan. 10, 4.

[11] Χρώμασι. Contrarium affert Heſ. his verbis : τῷ χρώματι, ἀλλ' οὐ τῷ σχήματι. ὅλοι γάρ εἰσι συνεστραμμένοι. At Clariſſimus Alberti, ob adjectam rationem ὅλοι γάρ εἰσι συνεστραμμένοι, præferendam cenſet Apollonii lectionem. Agitur enim de cæruleis Agamemnonii thoracis draconibus, Il. Λ. 27

Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
Τρεῖς, ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες. —

Idem Alberti hîc dubium pendere monet Euſtathium, cujus hæc verba profert : τῷ κορτώματι δηλαδή. ἴσως δὲ, τῷ χρώματι.

[12] Ζωνοειδῶς. Male legit Alberti ζωνοειδεῖς. In Mſ. Codice habetur, quemadmodum legendum cenſet, ζωνοειδῶς, *id eſt*, ἴριδας, ut merito repetit Schol.

Ἶς. [1] Ἰσχύς.

Ἴσασι. Γινώσκουσι.

Ἴσθμιος. [2] Κόσμος περιτραχήλιος. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἶσκεν. [3] Εἴκαζεν, ὡμοίου.

Ἰσοφαρίζειν. [4] Ἐξ ἴσου φέρεσθαι.

Ἰσοφόροι. [5] Καθ' ἴσον ἕλκοντες, οὐχ ἑτεροζυγοῦντες. [6]

Ἵστωρ. Μάρτυς·

—— Ἐπὶ ἴστορι [7] πεῖραρ ἑλέσθαι.

Ἱστός. Τὸ ὑφαντικόν· [8]

Ἱστὸν [9] ἐποιχομένην. ——

σημαίνει καὶ [10] τῆς νεώς.

Ἴσχεο. Ἀπέχου.

Ἱστοπέδη. Ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπιος [11] ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός.

---

[1] Ἶς. Unde Latinum *vis*. In Hesiodi Theogonià, quod notandum est, cum βίης conjunctum reperitur versu 332:

Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.

Quidam τὸ ἶς deducunt ex עזז *roborari*.

[2] Ἴσθμιον. Od. Σ. 299.

[3] Ἶσκεν. Occurrit Od. T. 203:

Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

Ubi Eustathius docet, τὸ ἴσκε a Lexicographis explicari ἔλεγε; sed ab accuratioribus Criticis sumi pro ἤισκε, *id est*, εἴκαζεν ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν. Sic Hes. explicat, εἴκαζε, ὡμοίου; & Schol. habet: τινὲς βούλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἤισκε, τὸ εἴκαζεν, ὡμοίου. Et idem significat ac in Hesiodi Operibus τὸ ἐΐσκειν, versu 62:

— Ἀθανάτῃς δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν.

Docet Apollon. Rhodii Schol. l. 1. versu 834. in hoc quidem quem explicat loco, ἴσκεν sumi pro dicebat; at apud Hom. significare, comparabat, assimilabat.

[4] Ἰσοφαρίζειν. Il. I. 390:

Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.

In septimo Theocriti Idyllio, versu 30:

— Καί τοι κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφαρίζειν
Ἔλπομαι. —

Et in Hesiodi Operibus hæc vox pariter reperitur.

[5] Ἰσοφόροι. Non ferre jugum pariter do-

Ἶς. Vis.

Ἴσασι. Cognoscunt.

Ἴσθμιος. Ornamentum collare. Hæc vox semel occurrit.

Ἴσκεν. Comparabat, assimilabat.

Ἰσοφαρίζειν. Par referre, parem esse.

Ἰσοφόροι. Æqualiter trahentes, non in diversam partem abstracti.

Ἴστωρ. Testis:

——— *Apud testem litem dirimere.* -

Ἱστός. Instrumentum textorium:

Instrumento textorio percurrens telam. ———

Significat & malum navis. ———

Ἴσχεο. Abstine.

Ἱστοπέδη. Lignum erectum a carinâ cui alligatur malus nauticus.

---

losi, ut ait Horatius. Occurrit apud Homerum de bobus Od. Σ. 372:

Ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

6 Ἑτεροζυγοῦντες. Sanctus Paulus in secundâ ad Corinthios Epistolâ utitur hâc voce 6, 14. μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις. Pro æqualiter trahentes, quidam intelligunt, æqualiter ferentes.

7 Ἐπίστωρ πίαρ ἑλέσθαι. Locus valde corruptus. Lege, ut habetur Il. Σ. 501:

— Ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι.

8 Ὑφαντικόν. Omissum est ξύλον. Sic Hesiodus dixit in Operibus, versu 64:

— Πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν.

Ubi tamen vides ἱστὸν pro telâ, non vero pro instrumento textorio accipi, ut Apoll. & Hesych. explicant; & Eustat. qui a similitudine mali nautici dictum putat. Etym. ἱστὸς, τὸ μέγιστον ξύλον, ἢ κατάρτιος λεγομένη ὑπὸ τῶν ναυτικῶν. ἱστία δὲ, τὸ τῆς νηὸς ὀθόνη, ὃ διὰ τὸ ἄρμενον.

9 Ἱστόν. Od. Ε. 62.

10 Καὶ τὸ πιάς. Lege καὶ τὸ τῆς νηός. Subaudiendo ξύλον.

11 Τρόπης. Lege τρόπιος, seu τροπίδος, ut habet Suidas; quod quidem Hes. vocat τρόπιζαν. Lex. Manuscriptum Sangermanense eadem verba habet quæ Apoll. præter τροπίδος pro τρόπης.

Ἱστοδόκη. [1] Τὸ διὰ μέσης τῆς νεὼς φράγμα, εἰς ὃ κατακλινόμενος τίθεται ὁ ἱστός.

Ἰσχανάασθαι. [2] Ἀπέχεσθαι.

Ἰσχανόωντο. Κατείχοντο. ἐκωλύοντο.

Ἴσαν. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπορεύοντο·

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν [3] σιγῇ. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγίνωσκον·

Ἀλλὰ Θέτις τε [4] καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, [5] αἵ μ' ἐσάωσαν.

Ἴτυς. Ἡ ἐσχάτη περιφέρεια τῆς ἀσπίδος. καὶ ἡ τοῦ τροχοῦ ἁψίς. ἔστι δὲ παντὸς τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. ὅτ' ἂν οὖν λέγει

——— Ὄφρ' ἴτυν [6] κάμψῃ, ———

τοῦτο σημαίνει.

Ἴτην. Δυικῶς, ἐπορεύοντο·

Ἐς δ' ἄρα [7] καὶ τὼ δμῶε ἴτην θείου Ὀδυσσῆος.

Ἰύζουσι. [8] Ποιῶς φωνοῦσι.

Ἰυγμῷ. Ἰαχῇ. φωνῇ·

Μολπῇ [9] τ' ἰυγμῷ τε. ———

---

[1] Ἱστοδόκη. Vide Polluc. in ἱστοδόκη 1, 93.

[2] Ἰσχανάασθαι. In Homero non legitur ἰσχανάασθαι; sed ἰσχανάασθω. Il. Τ. 234:

— Μηδέ τις ἄλλος
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω,

id est, remaneat, a bello abstineat. Ἰσχάνει apud Hesiod. in Operibus versu 493. significat *detinet*:

— Ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργων
Ἰσχάνει. —

[3] Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν. Il. Γ. 8.

[4] Ἀλλὰ Θέτις. Il. Σ. 405.

[5] Ἴσαν. Hodie legitur ἴσαν, quod Schol. explicat παρεγένοντο. Sed Apollon. ἴσαν, *noverant*, legisse videtur; quam quidem Lectionis varietatem se primum observavisse merito gloriatur Clarissimus Al-

Ἱστοδόκη. Per mediam navem feptum, in quod reclinatus injicitur malus nauticus.

Ἰσχανάασθαι. Abftinuerit.

Ἰσχανόωντο. Detinebantur, impediebantur.

Ἴσαν. Aliquando quidem incedebant:

Illi quidem tacite procedebant. ———

Et pro cognofcebant:

Sed Thetifque & Eurynome fciebant quæ me fervaverunt.

Ἴτυς. Extrema circumferentia fcuti, & rotæ curvatura. Eft autem omnis rotundi ultima pars. Cum igitur dicit:

——— *Ut orbem rotæ incurvet*, ———

hoc fignificat.

Ἴτην. In duali numero, ibant:

Tum etiam famuli iverunt divini Ulyffis.

Ἰΰζουσι. Quemdam fonitum edunt.

Ἰϋγμῷ. Clamore, voce:

Cantuque clamoreque. ———

---

berti, & favere præcedentia obfervat:

— Οὐδέ τις ἄλλος

Ἤιδειν, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

in Hefiodi Theogonià verfu 68. ἴσαν fumitur pro ibant:

Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον. —

4 Ὄφρ' ἴτυν κάμψῃ. Il. Δ. 486:

— Ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ.

Apud Hefiod. in Scuto Herculis ponitur pro fcuti circumferentià verfu 314:

Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς.

7 Ἐς δ' ἄρα. Od. Φ. 244.

8 Ἰΰζουσι. Explicat Hef. ἰΰζει. κραυγάζει, βοᾷ, φωνεῖ. Occurrit Il. P. 66:

Πολλὰ μάλ' ἰΰζουσιν ἀπόπροθεν. —

Unde in Theocriti Idyllio 8. 30. ἰϋκτὰ Μενάλκας: ubi vide ejus Schol. & Etymologum Magnum.

9 Μολπῇ. Il. Σ. 572.

Ἰφθίμους.[1] Ἰσχυροψύχους.

Ἶφια μῆλα. Μεγάλα καὶ εὔτονα. μῆλα ἀπὸ τοῦ ἰέναι σφοδρῶς ἐν τῷ σκιρτᾶν ἶφια καλεῖσθαι μηνύουσιν οἱ ἔριφοι, καὶ ἡ αἲξ ἀπὸ τούτου ὠνομασμένη.

Ἰφθίμη. Ἀγαθή. ἔστιν δὲ καὶ ὄνομα κύριον Ἰφθίμη, ἡ τῆς Πηνελόπης ἀδελφή·

Ἰφθίμη[2] κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο.

ἀναγνωστέον οὖν οὕτως·

Οὕνεκά μ'[3] αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ[4] τανυπέπλῳ Θυγατέρ'.

εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς·

——— Ἰφθίμη τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων.

Ἶψαι. Φθεῖραι. τὸ αὐτὸ, ἰάψαι.

Ἰωνιή. Ὁ αἰγιαλὸς καὶ ἡ ὑποκάτω γῆ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ὑποσκέπη.[5]

Ἰωή. Ὑπὸ[6] μὲν τῆς φωνῆς[7] καὶ βοῆς·

——— Τὸν δ' αἶψα[8] περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή.

ὑπὸ δὲ τῆς πνοῆς·

——— Ὑπὸ Ζεφύροιο[9] ἰωῆς.

---

[1] Ἰφθίμους. Hoc epithetum Plutoni attribuit Hesiod. in Theogonià versu 768. ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω. Cum vero scripsit Apollon. ἰσχυροψύχους, fortasse in mente habuit Il. A. 3. ἰφθίμους ψυχάς. Annotavit Etym. aliquando ἰφθίμη significare τὴν συνετὴν, ut: (Il. E. 415.)
Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδους ἱπποδάμοιο,
ubi legendum cum Homero ἱπποδάμοιο.

[2] Ἰφθίμη κούρη. Od. Δ. 797.

[3] Οὕνεκά μ'. Od. O. 362.

[4] Κτημένη. Lege κλιμένη. Vides illum punctum majus ponere post θυγατέρι, & tum ab initio legere Ἰφθίμη in nominativo; ut proprium nomen Ἰφθίμη sit, non appellativum. Contra sic se habet vulgata Lectio:

Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ τανυπέπλῳ
Θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων.

Ἰφθίμους.

'Ιφθίμους. Qui habent fortem animum.

'Ἶφια μῆλα. Magnæ pecudes & compacto corpore firmæ. Pecudes vocatas fuisse ἶφια, quod cum impetu vehementi subsiliendo eant, testantur hædi & capra inde nominata.

'Ιφθίμη. Bona. Est & nomen proprium, scilicet Iphthima soror Penelopes:

Iphthimæ filiæ magnanimi Icarii.

Legendum igitur sic:

Quoniam me ipsa nutrivit una cum Ctimenâ longam vestem trahenti.

Et tum ab initio legentes 'Ιφθίμη in nominativo:

Filia Iphthima quam postremam peperit natarum.

'Ἶψαι. Perdere, corrumpere; idem ac ἰάψαι.

'Ιωγή. Littus, & terra inferior. Aristarchus vero intelligit, tegmen.

'Ιωή. Pro voce & clamore:

——— *Illi autem continuo ad animum accidit vox.*

Et pro flatu:

——— *A Zephyri flatu.*

---

5 'Υποσκίαη. Sic unâ voce legitur in Codice Mſ. ὑποσκίαη, quod vocabulum ab omnibus quidem Lexicis exulat, sed ideo non rejiciendum esset; cum id multis aliis accidat. Sed vide an non melius scriberetur, ut & edidit Alberti, ὑπὸ σκεπῇ. Tunc enim alluderet ad hunc Homeri versum ab Hes. laudatum Od. Ξ. 533:

Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ ἄδδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

Hic vides τὸ ὑπὸ σκεπῇ esse glossam τοῦ ὑπ' ἰωγῇ.

6 'Υπό. Pro ὑπὸ, mallem ὑπό. Vide Strunzium ad Glossar. Oppian.

7 Φωνῆς. In Hesiodi Theogoniâ, versu 682. sumitur pro pedum strepitu:

— Ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Κανῖτε ἰωχμοῖο. —

8 Τὴν δ' αἶψα. Il. K. 139.

9 'Υπὸ Ζεφύροιο. Il. Δ. 276.

Ἰωκή. [1] Ἡ δίωξις ἀπὸ τῆς εὐθείας, τῆς ἰώξ.

Ἰών. [2] Πορευόμενος, ἢ συντελικῶς, ἐλθών. ἐπεὶ πᾶσα μετοχὴ ὀξύτονος εἰς ΩΝ λήγουσα, ἐστὶν συντελική·

Ἀλλ' [3] ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

Ἰῶ. Ἐνί· [4]

Οἱ μὲν πάντες [5] ἰῶ κίον ἤματι κείνῳ.

---

[1] Ἰωκή. Non potest descendere ἰωκὴ ex nominativo ἰὼξ, cum sit ipse nominativus. Scribe ergo ἰῶκα, ut legitur Il. Λ. 600:

'Ιωκή. Persecutio; ex nominativo ἰώξ.

'Ιών. Proficiscens: aut in perfecto, cum ivisset; quoniam omne participium accentu acuto notatum in ΩΝ desinens, est perfectum:

Sed & ille ubi profectus in nigrum pontum.

'Ιῷ. Uno:

Hi quidem omnes uno iverunt die ad Orcum.

Ἐστερόεντ' πόντον ἀμφὶς ἰῶνά τε δακρυόεσσαν.

[2] 'Ιών. Vide Thomam Magistrum in 'Ιών.

[3] 'Αλλ' ὅτε δή. Od. Γ. 286.

[4] 'Επί. Male in Cod. Ms. ἔνιοι, pro ἐπὶ ἐν, ut separatim edidimus.

[5] 'Οι μὲν πάντες..... κείνῳ. Il. Ζ. 422. Tolle κείνῳ; & substitue ῎Αϊδος εἴσω.

FINIS TOMI PRIMI.